

Giới thiệu Nhõng Nhẽo Gặp Đa Tình

Bạn đang theo dõi truyện Nhõng Nhẽo Gặp Đa Tình của tác giả Minh Nguyệt Thỉnh Phong. Trong truyện hay này bạn đọc sẽ được gặp gỡ một thiên kim tiểu thư nổi danh kiêu căng, ngang ngược, bướng bỉnh, dữ dằn. Một công tử phong lưu đa tình, bạn gái cũ nhiều vô kể. Một người từng bị tổn thương trong tình cảm, không còn tin tưởng vào tình yêu ngôn tình cổ đại. Một người có lịch sử tình trường dài lê thê, liên tục bị các cô gái vây quanh. Hai người bắt đầu từ oan gia tương phùng, vì một sự cố nhỏ nhỏ mà dây dưa với nhau. Anh là người duy nhất từng được thấy mặt yếu đuối của cô. “Em nghĩ, kiếp trước chắc chắn em là một người rất rất tốt, cho nên kiếp này mới có thể gả cho anh.” “Anh nghĩ, kiếp này anh cũng là một người rất rất tốt, cho nên chắc chắn kiếp sau chúng ta vẫn có thể ở bên nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Nhõng Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Type: Hà Trâm

“Nghe nói lần trước A Luân muốn hẹn Tần Vũ Phi ra ngoài, cô ta không chịu thì thôi, còn lên mặt với cậu ta, đúng là đánh đá.”

“Người đàn bà đó ngang ngược chết được, cứ nghĩ mình là đại tiểu thư nhà họ Tần thì hay lắm. A Luân bị rơi mất não rồi, bao nhiêu người ngoan ngoãn để dễ dàng lại không theo đuổi, cứ dây vào Tần Vũ Phi làm gì không biết.”

“Tần Vũ Phi hả, chắc cô ta nghĩ đàn ông đều phải quỳ gối trước cô ta chứ gì, hừ, tưởng mình được nhiều người thích thật à?”

Cố Anh Kiệt nghe đám bạn bàn luận, trong lòng thấy rất khó chịu. Họ đang tham dự bữa tiệc do một người bạn tổ chức, gặp lại vài người đã lâu không gặp, vốn định sẵn dịp họp mặt luôn, nhưng đàn ông cũng lắm chuyện thật, nói tới nói lui thì bắt đầu nói về phụ nữ.

Bàn luận về phụ nữ cũng bình thường thôi, nhưng thật không may, người họ đem ra làm chủ đề chính để bàn luận đêm nay lại là Tần Vũ Phi.

Cố Anh Kiệt có quen biết với Tần Vũ Phi, không chỉ là quen biết, mà... nói sao nhỉ, quan hệ giữa hai người họ có chút tế nhị.

Rất lâu trước đây Cố Anh Kiệt đã nghe qua đại danh của Tần Vũ Phi, cô thật sự là một người rất có tiếng tăm trong phạm vi quen biết của anh. Bố cô, Tần Văn Dịch, người đứng đầu tập đoàn Vĩnh Khải, gia tài bạc tỷ. Tần Vũ Phi là công chúa của Vĩnh Khải, trẻ trung, xinh đẹp, giàu có, tự khắc có cơ sở để kiêu ngạo.

Bản thân Cố Anh Kiệt cũng không kém cạnh gì. Bố anh, Cố Văn Quang, là chủ tịch tập đoàn Hoa Đức, dưới tập đoàn Hoa Đức có quán rượu, nhà hàng, khu nghỉ dưỡng, khai thác bất động sản và nhiều doanh nghiệp, công ty khác. Cố Anh Kiệt là con út trong nhà, trên còn có một anh trai và một chị gái, tuổi của anh trai và chị gái đều lớn hơn anh nhiều, vì vậy từ nhỏ Cố Anh Kiệt đã rất được cưng chiều, yêu cầu của gia đình đối với anh thoải mái hơn các anh chị nhiều. Sau khi anh du học về, vào nhận chức trong công ty gia đình, chức vụ không cao cũng không thấp, công việc không bận rộn cũng không nhàn rỗi, không ai yêu cầu anh phải đi trước đón đầu, nhưng cũng không ai xem nhẹ anh, anh cảm thấy như vậy rất tốt, có công việc để rèn luyện bản thân, lại có thời gian để tận hưởng cuộc sống, anh thấy rất hài lòng với hiện tại.

Tuy Cố Anh Kiệt đã biết đến Tần Vũ Phi từ sớm, nhưng hai người chính thức quen biết nhau là trong tiệc sinh nhật của Tần Vũ Phi. Hôm đó là ngày hai mươi tám tháng bảy, anh nhớ rất rõ.

Lần đó Tần Vũ Phi đã mời Mễ Hi, mà lúc bấy giờ anh đang theo đuổi Mễ Hi, thế là đi cùng. Ai biết được một người bạn của đại tiểu thư tên là Doãn Đình lại nhìn trúng anh, muốn theo đuổi anh, Tần Vũ Phi bèn hạ lệnh cho anh khiêu vũ cùng Doãn Đình.

Ở chốn đông người, anh sẽ không làm cô mất mặt, thế là nhảy thôi, mọi khúc mắc đều bắt đầu từ đây.

Sau đó tiếp xúc thêm vài lần, ấn tượng Tần Vũ Phi tạo cho Cố Anh Kiệt chính là kiêu căng hống hách, nhưng cô lại đối xử với bạn bè rất tốt, đối với Mễ Hi, Doãn Đình hay những người bạn khác của anh đều khá hào phóng. Cố Anh Kiệt cũng không hiểu vì sao, cứ cảm thấy cô giống một đóa hồng mình đầy gai nhọn.

Thẳng thắn hào phóng, nhưng vẫn giữ lại đôi chút cho riêng mình. Dường như với người nào cũng tốt, nhưng vẫn có chút khoảng cách. Cho nên rõ ràng có thể nói chuyện đằng hoàng, nhưng có cứ phải tỏ ra dữ dằn.

Cảm giác ấy, có chút là lạ.

Sau này họ cùng dẫn Mễ Hi sang Mỹ. Nói đến chuyến du lịch lần đó cũng thật khó hiểu, như trời cao muốn đùa với họ vậy. Thật ra anh cũng chẳng có việc gì, đó là tiết mục sinh nhật đã được Tần Vũ Phi sắp xếp từ trước: chuyến du lịch của hội chị em, còn Mễ Hi lại ham vui muốn sang Mỹ thăm Trần Ứng. Mễ Hi và Trần Ứng thì... Cố Anh Kiệt cảm thấy hai người này có gì đó với nhau. Mễ Hi rất đáng yêu, nhưng Cố Anh Kiệt nghĩ con gái đáng yêu có rất nhiều, không theo đuổi được anh cũng không miễn cưỡng. Trước nay anh đối với chuyện tình cảm đều nghĩ rất thoáng, hợp thì đến không hợp thì

tan, người ta không có ý với anh đương nhiên anh cũng không cần cần chặt không buông. Cũng vì có anh tham gia mà hội chị em đã bị giải tán. Vì anh và Tần Vũ Phi cứ tranh cãi suốt, anh cũng không nói được nguyên nhân vì sao, xưa nay anh vẫn rất nhẫn nại và độ lượng, cho dù nhìn không vừa mắt thì cũng lăm không để ý thôi. Kết quả vừa đụng đến Tần Vũ Phi liền không nhịn được nổi nóng. Tần Vũ Phi không cho anh đi, anh cứ phải đi. Vé máy bay đi Mỹ, ai chẳng mua được.

Tóm lại, sự “bất hòa” của anh và Tần Vũ Phi đã dọa cho đám chị em vốn định đi cùng với cô bỏ chạy hết. Mễ Hi lại kiên trì không đổi ý, nhất định phải đi. Thế là Tần Vũ Phi và anh dẫn theo Mễ Hi lên đường.

Kết quả cô nhóc không có lương tâm Mễ Hi, cộng thêm một tên không có lương tâm nữa là Trần Ứng, xem hai người họ thành người giao hàng. Trần Ứng sau khi đón được Mễ Hi thì trực tiếp vứt họ ở khách sạn, chỉ nói sẽ mời họ ăn cơm, sau đó để mặc họ tự giải quyết với nhau.

Thế là chuyến đi trở thành anh cùng Tần Vũ Phi đi riêng với nhau. Vậy nên anh nghĩ, trời cao đúng thật là rất thích đùa.

Nhưng Tần Vũ Phi này đáng ghét thì đáng ghét, anh vẫn đánh giá cao tính cách thẳng thắn của cô. Hai người họ cùng ăn cơm, trò chuyện cũng không tệ, cũng có chút thay đổi. Ở Mỹ đã xảy ra khá nhiều chuyện. Ví dụ như, cô dẫn anh đến một cửa hàng thức ăn nhanh, thì ra mục đích cô đến Mỹ chỉ vì muốn ngồi bên cửa sổ của cửa hàng thức ăn nhanh này, nhìn ngắm đèn ánh sao bên cửa sổ phòng trưng bày ở đối diện.

Sau đó cô xem anh như cái thùng rác cảm xúc, kể cho anh nghe chuyện quá khứ của cô.

Thật ra cũng không phải bị kịch thê lương gì, chỉ là câu chuyện bạn trai với bạn thân liên thủ phải bội dờ hơi cũ rích. Tần Vũ Phi bắt quả tang hai người họ đang ở trên giường, kinh ngạc và đau khổ, đã cắt đứt quan hệ từ đó. Cũng trong ngày hôm đó, cô đã đánh nhau một trận với đôi cầu nam nữ, đập phá hết các vật dụng trong nhà, sau đó lái xe loanh quanh không mục đích, vô tình đến cửa hàng thức ăn nhanh này. Lúc vô ý nhìn thấy đèn ánh sao ở đối diện, cô nguyên rủa đôi cầu nam nữ đó, nguyên rủa họ ra đường bị xe đâm chết.

Sau đó nữa, cô học xong về nước, hoàn toàn không liên lạc gì với hai người kia nữa. Cố Anh Kiệt hỏi cô, có biết sau này họ ra sao không? Tần Vũ Phi nói với anh, nghe nói người đàn ông đó đã kết hôn với một cô gái nghèo. Năm đó anh ta dây dưa với cô bạn thân của cô vì tưởng rằng cô ta giàu có hơn cô. Ai ngờ vài năm sau, anh ta lại tự nhận là mình đã tìm được tình yêu đích thực, cưới về một cô vợ nghèo.

Còn cô bạn thân kia?

Đây là chỗ dờ hơi nhất của câu chuyện ngày xưa này.

Lời nguyên của Tần Vũ Phi đã linh nghiệm.

Cô bạn thân kia đã bị xe đâm chết.

Đêm trước sinh nhật của Tần Vũ Phi, cô nhận được bưu kiện do mẹ cô bạn thân kia gửi tới mới biết chuyện này. Bưu kiện là quà mà cô bạn kia chuẩn bị cho Tần Vũ Phi trong những năm qua, tất cả đều là những món quà cô thích. Gom góp lại rất nhiều, nhưng chưa từng gửi đi vì họ đã cắt đứt quan hệ rồi. Cô ta biết Tần Vũ Phi sẽ không để ý đến cô ta nữa.

Cô ta đã phản bội tình bạn, đâm một nhát thật mạnh vào tim Tần Vũ Phi. Sau khi đoạn tuyệt, cứ âm thầm nhớ lại tình bạn của họ, mãi cho đến ngày cô ta ra đi.

Chuyện này đúng là khiến người ta thấy bế tắc. Có nên hận tiếp hay không? Hận, người đã ứng với lời nguyên mà chết đi. Không hận, lại không thể không chế được chính mình.

Cố Anh Kiệt có thể hiểu được tâm trạng của Tần Vũ Phi. Cô về lại chốn cũ muốn thử buông bỏ chuyện xưa, chữa lành vết thương, anh thấy việc này rất bình thường. Lúc đó bên cạnh cô chỉ có anh, cho nên cô kể chuyện này cho anh nghe.

Cô yêu người đàn ông kia, đã từng yêu sâu đậm. Cô từng nghĩ đến chuyện kết hôn, muốn dẫn anh ta về nước, sắp xếp một chức vụ trong công ty của bố cô cho anh ta, mở sẵn đường trải thảm cho anh ta đi. Chỉ là cô ở nước ngoài sống khá khiếm tốn nên vẫn chưa nói cho anh chàng hám tài kia biết thân phận của cô. Thậm chí cô từng mang thai con của anh ta, nhưng bị anh ta đổ uống thuốc phá bỏ mất. Cô vì anh ta mà từ bỏ tất cả, nhưng nhận về lại là mùi vị bị phản bội.

Cô cũng từng yêu quý cô bạn thân của mình, từng có một tình bạn thật sâu đậm. Thẻ của cô cho cô ta quẹt, xe của cô để cho cô ta đi, nhà của cô cho cô ta ở, cuối cùng lại bị đối phương dùng chính những thứ đó để giả trang thành thiên kim tiểu thư mà vung dao đoạt ái.

Chuyện cũ đúng là có chút thê thảm, nhưng không thể không nói rằng cô quá ngốc. Cố Anh Kiệt nghĩ Tần Vũ Phi chắc chắn cũng biết mình quá ngốc. Nên bây giờ cô mới tự bảo vệ chính mình. Người từng bị thương sẽ sợ đau. Huống hồ là cô tiểu thư được chiều chuộng cao cao tại thượng như Tần Vũ Phi, trước nay đều được người khác nâng niu trong lòng bàn tay, làm sao biết được hóa ra tổn thương lại đau đến thế. Cô sợ đau, nên cô tự giấu mình sau chiếc mặt nạ.

Cố Anh Kiệt phải thừa nhận rằng mình thương xót cô. Mặt khó chịu nhất này cô không nói với ai khác lại nói với mỗi anh, cũng là một loại mâu thuẫn tâm lý kỳ lạ, cô tin tưởng anh sẽ không chạy đi nói khắp nơi, nhưng lại như muốn đẩy anh ra thật xa.

Lộ ra mặt khó chịu nhất của mình trước mặt anh, không chút giấu giếm, giống như đang nói: Nè, Cố Anh Kiệt, đây chính là tôi, anh trăm vạn lần đừng có thích tôi đó.

Cô đang nhắc nhở anh, đừng dây vào cô, đừng yêu cô, hoặc nói, cô đang nhắc nhở chính mình.

Tóm lại, Cố Anh Kiệt có thể hiểu được, nếu một người biết được chuyện xấu của bạn, đương nhiên bạn sẽ không ôm mơ tưởng gì với người đó, hoặc sẽ khiến cho anh ta không ôm bất cứ mơ tưởng gì với bạn.

Nhưng, hừm, nhưng trong quan hệ của họ, còn có chuyện lau súng cướp cò không thể nói ra. Chuyện đó à, không thể đổ lỗi cho rượu, cũng không thể đổ lỗi cho bầu không khí, tóm lại là xảy ra chuyện khó hiểu một cách khó hiểu. Sau khi chuyện phát sinh anh có chút hối hận, cô cũng vậy. Vì họ đều không phải người thích chơi trò này. Nhưng cả hai đều đã là người trưởng thành, nên họ ngầm thỏa thuận sẽ không nhắc lại chuyện này, ngầm xem như chuyện chưa từng xảy ra. Ngầm ngầm, thỏa thuận rằng đôi bên chẳng thân thiết gì.

Đây là mong muốn của cô, cô cũng chấp hành tới cùng, sau khi trở về thật sự hoàn toàn xem anh thành người tàng hình. Những khi có mặt anh cô cũng rất ít xuất hiện. Nhưng phạm vi xã giao của họ cũng chỉ rộng từng đó, thi thoảng cũng sẽ chạm mặt, cô chỉ giả vờ gật đầu với anh xem như chào hỏi.

Việc này khiến Cố Anh Kiệt có chút khó chịu. Cứ như anh là loại côn trùng không quen biết vậy. Vốn anh cũng chẳng muốn để ý đến cô, nhưng cô càng cứ thế mà trốn tránh anh như trốn thú dữ, anh lại càng cảm thấy không phục.

Bây giờ nghe mấy đại nam nhân ở bên cạnh không ngừng chỉ trích cô, lời nói còn rất cay nghiệt, trong lòng anh không được thoải mái.

“Cô ấy có ngang ngược hơn nữa, chỉ cần có người chịu nhường chiều là được, các người lo làm gì.” Cố Anh Kiệt không nhìn được nữa, lạnh lùng lên tiếng.

Mấy người bạn kia ngẩn người một lúc, sau đó bật cười. Có một người dùng khuỷu tay huych anh: “James từng cùng Tần Vũ Phi đi Mỹ, biết đâu có cách nhìn khác về cô ta”.

Cách nhìn khác à? Đúng là có thật. Mọi mặt đều nhìn rất rõ. Nhưng Cố Anh Kiệt chẳng hề muốn cho họ biết. Đó là bí mật giữa anh và Tần Vũ Phi, anh tuyệt đối không truyền ra ngoài.

“Cậu ta nào phải đi du lịch cùng Tần Vũ Phi, rõ ràng là đuổi theo cô em Kungfu mà. Nói đi phải nói lại, James này, rốt cuộc cậu vẫn không theo đuổi được Mễ Hi à? Xem ra giai đoạn độc thân sắp phá kỷ lục được rồi.” Bạn thân của Cố Anh Kiệt, Từ Ngôn Sương, trêu chọc anh.

Cố Anh Kiệt cười, “Đúng vậy, không theo được”. Cố Anh Kiệt không hề để bụng chuyện này.

Đang nói, ngoài cửa truyền đến tiếng huyền ảo, Cố Anh Kiệt và mấy chàng công tử đều nghe tiếng động mà nhìn qua, quả là vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo xuất hiện. Trong ba cô gái vừa vào cửa, chẳng phải có mặt Tần Vũ Phi đó sao. Cô mặc chiếc váy màu trắng bạc, lộ ra bờ vai mong manh trắng mịn và đôi chân dài đẹp đẽ, chiếc cổ mảnh mai đeo sợi dây chuyền bạc, viên kim cương lấp lánh trên mặt dây chuyền rất bắt mắt. Mái tóc được búi lên, sợi băng đô mảnh được cài lên trang trí, phát ra ánh sáng lấp lánh giữa làn tóc đen tuyền, rất đẹp.

Tần Vũ Phi với nụ cười mê người, ánh mắt linh động. Cố Anh Kiệt hạ tầm mắt, nhìn xuống ly rượu, cố ý không nhìn cô. Bên cạnh có người dùng khuỷu tay đẩy anh một cái, “Chà, Tần Vũ Phi mà cũng đến kia. James, cậu có thân với cô ta không, rốt cuộc cô ta...”.

Cố Anh Kiệt vì cái đẩy này mà vô tình ngẩng đầu lên, đúng lúc Tần Vũ Phi đang nhìn qua, ánh mắt hai người chạm nhau, Cố Anh Kiệt không quay đi, cứ thế nhìn thẳng vào cô. Những giọng nói bên cạnh đang muốn bàn luận Tần Vũ Phi với anh nhanh chóng im bật, tất cả đều chột dạ mà ai làm việc này, nên rót rượu thì rót rượu, nên tìm thức ăn thì tìm thức ăn, nên tìm người khiêu vũ thì tìm người khiêu vũ.

Làm gì vậy? Cố Anh Kiệt sầm mặt. Sợ cô gái kia không biết các người đang bàn chuyện của cô ấy sao?

Tần Vũ Phi khẽ nhướn mày, nhìn đám cậu ấm này giải tán, sau đó nhìn lại Cố Anh Kiệt, khẽ nhướn mày, quay đầu đi không thèm để ý đến anh.

Không để ý thì thôi, anh cần chắc? Cố Anh Kiệt xoay người đặt chiếc ly trống lên khay của người phục vụ, tiện tay lấy thêm một ly rượu. Bên này có một vị chú bác đến chào anh: “Anh Kiệt, lâu lắm không gặp, bố cậu gần đây vẫn khỏe chứ?”.

Cố Anh Kiệt cười đáp, xã giao với vị chú bác đó xong, lại nhận lời mời của người đẹp mà khiêu vũ một bài, sau khi uyển chuyển từ chối một lời mời khác, anh đứng bên sàn nhảy tán gẫu với bạn, rồi người bạn đó bị gọi đi, anh thấy hơi buồn chán. Lúc này anh lại nhìn thấy Tần Vũ Phi, cô đang đứng bên bàn thức ăn chọn món. Trên đĩa có những món ăn nhẹ như khoai tây chiên, mực chiên, phi lê cá... Cô bưng đĩa nhìn quanh chiếc bàn dài.

Khỏe miệng Cố Anh Kiệt khẽ co giật, có chút buồn cười, anh biết cô đang tìm gì, nhưng anh lại không muốn quản chuyện của cô. Anh rời mắt đi, qua vài giây lại không nhìn được mà quay lại. Cô vẫn đứng đó chăm chú nhìn quanh bàn. Cố Anh Kiệt thầm thở dài, anh thật không muốn quản chuyện của cô, thật đó.

Anh đi được vài bước, gọi một nhân viên phục vụ tới, nhờ anh ta mang chút tương cà chua qua bàn thức ăn bên đó. Rất nhanh, một chén tương cà chua được đặt lên bàn, Cố Anh Kiệt thấy mắt Tần Vũ Phi sáng lên, mức hai thìa lên đĩa của mình. Cố Anh Kiệt phát hiện mình đang cười, rồi lại phát hiện mình đang đi về phía bàn ăn đó, sau đó nữa, anh đã đứng bên cạnh Tần Vũ Phi.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Type: IAmLinhT

Tần Vũ Phi quay đầu nhìn anh một cái, lại quay đi, không nói gì. Cô gấp hai cái cánh gà rán, tưới thêm tương cà chua lên. Cố Anh Kiệt không nhìn được nói: “Cái này cũng ăn với tương?”.

Tần Vũ Phi không để ý tới anh.

Cố Anh Kiệt cũng không nói nữa, anh đưa tay lấy một sợi khoai tây chiên bỏ thẳng vào miệng, liên tục ăn thêm ba sợi nữa. Cuối cùng Tần Vũ Phi cũng xoay người lại trừng mắt nhìn anh. Cố Anh Kiệt vô tội nói: “Không có tương cà chua là không được à?”. Biết ngay chứng cuồng tương cà chua của cô gái này sẽ phát tác mà.

Tần Vũ Phi liếc anh một cái, đảo mắt nhìn xung quanh, không ai chú ý đến họ, cô hài lòng, quay lại giả vờ đang lấy thức ăn, không vui nói: “Anh Cố này, chúng ta đã thỏa thuận rồi mà.”

“Đúng vậy, tôi nào có vi phạm thỏa thuận đâu?” Anh không hé răng nửa chữ về chuyện đã xảy ra giữa họ, cũng không hé răng nửa chữ về bí mật mà cô đã nói với anh.

“Cách xa tôi một chút.”

“Em đã lấy xong thức ăn, có thể bung đĩa ra chỗ khác mà.” Anh cứ không đi, cô không vui thì có thể tự đi.

Tần Vũ Phi “hừ” một tiếng, vốn đã định đi rồi, nhưng anh nói vậy cô lại không muốn cất bước nữa. Sao cô phải đi, rõ ràng là anh ta tự mò đến mà.

“Lúc này các em nói chuyện gì vậy?” Cố Anh Kiệt hỏi, lúc anh khiêu vũ thấy cô và các chị em đang cười hi hi ha ha, ánh mắt hướng về phía người bạn thân của anh Từ Ngôn Sướng. “Có ai nhìn trúng Jason à?”

Tần Vũ Phi không trả lời, hỏi ngược lại: “Lúc tôi vừa đến đám đàn ông các anh đang bàn chuyện gì? Nói xấu tôi?”.

Cố Anh Kiệt nghẹn lời: “Em nghĩ nhiều quá rồi.”

“Các anh mới dư hơi.”

“Em thì có gì hay mà nói, sao phải thảo luận về em?” Cố Anh Kiệt ảo não, đám anh em của anh đúng là lăm chuyen mà.

“Hừ”, Tần Vũ Phi hất cằm, “Tôi đây thông minh xinh đẹp lại giàu có, chủ đề để nói nhiều phải biết. Nào là ngang ngược bướng bỉnh, không biết tốt xấu, mất đề trên đỉnh đầu. Tên A Luân đó bảo sẽ cho tôi đẹp mặt, làm như tôi sợ anh ta không bằng. Các người cùng một hội với nhau, nói mấy lời không lọt tai về tôi cũng chẳng lạ, chẳng qua anh ta vừa đi xem phim ăn cơm với Mỹ Kỳ, vừa hẹn tôi ra hóng gió ngắm trăng, có buồn nôn không? Vừa đề tiện vừa bẩn, tôi mừng anh ta là còn nhẹ đó. Anh ta nghĩ mình là đại thiếu gia nhà họ Trịnh thì ghê gớm lắm, con gái được anh ta ngoắc ngoắc tay thì phải cảm ơn trời đất, hừ, cũng không thèm xem lại nhân phẩm của mình.”

Cố Anh Kiệt không có gì để nói, phong cách của Tần đại tiểu thư trước nay vẫn vậy, một khi mắng người là sắc bén vô cùng. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, A Luân làm vậy quả là không đúng. Anh biết Tần Vũ Phi ghét loại đàn ông trăng hoa biết nhường nào. Anh thấy hơi mất mặt, tuy anh không có qua lại gì nhiều với A Luân, nhưng lại bị Tần Vũ Phi quy về cùng một loại người, anh cũng cảm thấy hơi xấu hổ. Tần Vũ Phi mắng xong còn trừng mắt với anh, trừng gì mà trừng, liên quan gì đến anh đâu, cũng không phải anh làm mà.

“Tần Vũ Phi, thái độ của em đối với tôi tốt chút đi.” Anh không nhìn được nói cô. Lần nào gặp cũng như đụng phải kẻ thù không bằng.

“Sao phải tốt, tôi chính là vậy đó.” Cô càng xù lông nhím lên.

Cố Anh Kiệt không vui nói: “Tần Vũ Phi, với giao tình của chúng ta, dù không thành bạn tốt cũng nên xem nhau như bạn bè bình thường, còn không thì quan hệ xã giao gật đầu chào hỏi cũng được. Em nói không thể để mọi người biết chuyện đã xảy ra, nhưng em đối với tôi lại quá đặc biệt, làm sao giấu? Em đối với bạn bè bình thường không có phản ứng như vậy, người khác sẽ nghi ngờ. Theo lý mà nói, nữ đối với nam như vậy, nếu không phải rất ghét thì chính là rất để ý. Em là kiểu nào?”.

Vừa dứt lời, Tần Vũ Phi liền đánh mặt lại, cô siết chặt chiếc đĩa trong tay, hung dữ trừng mắt với anh, sự tức giận hiện rõ trên mặt. “Cố-Anh-Kiệt.” Gằn mạnh từng chữ một, đúng là biểu hiện bị chọc tức rồi.

“Thế nào?” Chọc cô tức giận rồi, ngược lại anh lại thấy thoải mái hơn, có chút buồn cười, cảm thấy biểu cảm của cô rất buồn cười.

“Anh bớt tự mình đa tình đi.”

“Ồ.” Anh cố tình tỏ vẻ không để tâm.

Cô tức đến thở phì phò, rất muốn quét tương cà chua đầy mặt anh, nhưng cô cần thể diện, đây là tiệc của bạn, cô không muốn mất mặt trước đám đông. Nghiến răng rồi lại nghiến răng, một chữ cũng nói không nên lời, cô “hử” một tiếng rồi xoay người bỏ đi. Đi được hai bước, cô thật sự tức không chịu được, bức bối khó chịu, quay người lại, vừa thấy xung quanh không ai chú ý, cô giơ chân định đá anh một cái. Đá anh không đau cũng phải đá cho hả giận.

Cô vừa giơ chân, Cố Anh Kiệt liền vô thức lui về sau, cô mang giày cao gót gót nhọn, đá không trúng, liền chúi người về phía trước, đứng không vững. Cô đưa tay về trước theo bản năng, anh vội tiến lên đỡ lấy cô, người thì đỡ được, còn chiếc đĩa trong tay cô thì không, “xoảng” một tiếng chiếc đĩa đã chạm đất, khoai tây chiên, mực ống, phi lê cá gì đó rơi đầy đất, khoa trương nhất là tương cà chua đỏ thẩm ướt hết lên chân anh, còn dính lên cả quần.

Cố Anh Kiệt vẫn chưa kịp phản ứng, vừa nghe tiếng chiếc đĩa chạm đất đã thấy trước mặt lóe lên một cái, người vừa gây chuyện kia đã dùng tốc độ đáng kinh ngạc trốn ra sau lưng anh. Anh cúi đầu nhìn thảm cảnh dưới chân, ngẩng đầu lên, cả căn phòng đều đang trở mặt nhìn mình.

Phía sau có người dùng sức chọc vào lưng anh, không cần quay đầu lại anh cũng biết đó là ai. Cô nhóc quý đáng ghét này không chỉ biết gây họa mà còn rất biết trốn chạy, mang giày cao gót cao như vậy mà không ảnh hưởng đến tốc độ chút nào. Cố Anh Kiệt mím môi, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người giờ hai tay lên phủ nhận.

Tần Vũ Phi ở phía sau lại chọc anh. Thân hình cao 1m84 của anh che chắn người 1m63 như cô không khó, anh biết ý của cô. Được rồi, được rồi, đừng chọc nữa, anh sẽ không kéo cô ra để cô bị mất mặt đâu.

“Ngại quá, lỡ tay.” Cố Anh Kiệt cười cười với mọi người, ngoắc tay bảo nhân viên phục vụ đến thu dọn. Vài nhân viên phục vụ vội chạy đến, mấy người bạn của của Cố Anh Kiệt cũng định qua xem thử, anh xua tay với họ để cản lại. Rốt cuộc người khác cũng thấy sự cố nhỏ nhỏ trong góc phòng này chẳng có gì thú vị, thế là tiếp tục khiêu vũ, uống rượu.

Cố Anh Kiệt lui lại vài bước, Tần Vũ Phi cũng lui theo, sau đó cô thấy bên cạnh có một cây cột lớn, ra sức chọc vào lưng Cố Anh Kiệt một cái nữa, rồi từ sau lưng anh trốn sang sau cây cột. Cố Anh Kiệt quay đầu lại nhìn, đúng lúc cô cũng nhìn sang, ánh mắt hai người chạm nhau, cô nhăn mũi trừng mắt với anh, sau đó thấy cơ đã đến, nhanh chóng chạy về phía nhà vệ sinh, dọc đường còn để lại vết tương cà chua.

Cố Anh Kiệt rất muốn mắng cô ngu ngốc, trốn như vậy thì sao trốn thoát, mọi người dù không thấy mặt cô cũng biết chuyện này cô cũng có phần, cô trốn tránh lại càng mất mặt hơn. Khi nhân viên phục vụ đang giúp anh lau giày, anh không nhận được lấy điện thoại ra nhắn tin cho cô, nội dung chỉ có hai chữ: Ngu ngốc.

Nhưng cô không trả lời, căn bản là không để ý đến anh.

Khoảng thời gian sau đó Cố Anh Kiệt không còn tâm trạng để chơi, giày và quần đã được lau sạch nhưng anh vẫn có cảm giác không sạch, không được thoải mái, vậy nên anh chỉ ở lại thêm một lúc rồi liền tạm biệt ra về. Từ Ngón Sương và hai người bạn nữa cũng thấy bữa tiệc không có gì thú vị, nhân cơ hội này mà cũng chào ra về.

Ra khỏi nhà hàng, Từ Ngón Sương thở phào một hơi, hỏi Cố Anh Kiệt: “Chuyện gì vậy, cậu và Tần Vũ Phi làm trò gì thế?”

“Không có gì.”

“Người trốn sau lưng cậu không phải cô ta sao?” Chỉ thấy được một góc váy và giày, nhưng cũng rất rõ mà.

“À, cô ấy lỡ tay đánh rơi chiếc đĩa, đúng lúc mình ở bên cạnh.” Cố Anh Kiệt không muốn nói quá nhiều.

Nhưng Từ Ngón Sương nhìn anh không mấy tin tưởng. Cố Anh Kiệt cười cười: “Mình với cô ấy không thân lắm.” Trong đầu xẹt qua lời Tần Vũ Phi nhắc nhở anh, không được nhắc đến chuyện ở Mỹ, không được nói chuyện của cô với người khác, phải nhớ, cô và anh không thân.

Tần Vũ Phi ơi Tần Vũ Phi, anh thật sự có tuân theo thỏa thuận, hoàn toàn nói theo lời căn dặn của em đó.

“Tần Vũ Phi đó cũng thật lạ, tự cô ta làm vỡ đĩa sao lại trốn ra sau cậu làm gì, để cậu gánh họa cho mọi người nhìn à? A Luân nói không sai, người phụ nữ này đúng là đáng ghét, bất lịch sự lại ích kỷ, tự cho mình đúng. Lần sau có cơ hội nhất định phải dạy dỗ cô ta một chút mới được. James, lúc này cậu nên tránh, ném cô ta ra, cứ để cô ta ngã cũng được, cho cô ta ném thứ mùi vị mất mặt ra sao...”

“Abel.” Cố Anh Kiệt dừng lại, không thể không ngắt lời cậu ta. “Đừng đụng đến cô ấy.” Anh nghiêm túc lại trầm trọng như thế khiến Abel ngẩn người.

“Chúng ta là đàn ông, hà tất đi so đo với một cô gái. Lại nói trong chuyện kia chắc gì A Luân là người đúng, bị từ chối rồi đi khắp nơi nói xấu con gái, chuyện này cũng chẳng hay ho gì.” Cố Anh Kiệt rất không vui.

“Được, được, thân sĩ Kiệt, biết cậu đối với phái nữ rất galant rồi.” Từ Ngón Sương biết Abel rất thân với A Luân, bây giờ bị nói đến sắc mặt rất khó coi, vội nhảy ra giảng hòa.

“Kỳ cục khó hiểu.” Abel đánh mặt, bỏ lại một câu rồi đi.

Từ Ngón Sương vỗ vỗ vai Cố Anh Kiệt, Cố Anh Kiệt nhìn chằm chằm theo hướng Abel, anh thấy cậu ta mới là người cực kỳ khó hiểu, Tần Vũ Phi có liên quan gì đến cậu ta, cứ thích nhiều chuyện. Cô gái đó tính khí có tiểu thư hơn nữa, thì có người chịu cung chiêu cô ấy là được, thật sự không cần mấy người họ nhọc lòng.

Chẳng qua, không biết sau này người nào đen đuôi đến thế, phải gánh vác trọng trách nặng nề này.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Type: a_little_secret

Tối hôm đó Cố Anh Kiệt vẫn không nhin được, lại nhắn tin cho cô: “Em nợ tôi một câu cảm ơn.”

Anh đã giúp cô, cô còn trừng mắt với anh.

Tin nhắn theo lệ không ai trả lời, Cố Anh Kiệt cũng không để tâm. Từ khi trở về từ Mỹ, Tần Vũ phi thật sự đã xem anh như vô hình rồi. Anh biết trong lòng cô chắc cũng có chút lúng túng và xấu hổ, cô muốn phủ sạch quan hệ với anh, anh hiểu. Nhưng anh cảm thấy thật oan ức, bí mật kia là cô tự nói cho anh biết, anh thật sự không có ý định dây dưa không dứt với cô, cô nên biết mới phải.

Cô càng tránh anh như tránh mầm bệnh, anh lại càng không cam lòng.

Tần Vũ Phi nằm trên giường nhìn điện thoại, “Em nợ tôi một câu cảm ơn”, cô bĩu môi, ném điện thoại qua một bên. Đùng là nợ đó, nhưng cô không định trả. Cô thật muốn tránh xa anh, tránh xa anh hơn nữa.

Cô tin tưởng anh, chia sẻ bí mật với anh. Xảy ra chuyện xấu hổ thì phản ứng đầu tiên là trốn ra phía sau anh, loại trực giác này thậm chí còn không thông qua não bộ. Như vậy không tốt, cô biết, rất nguy hiểm. Sau hơn ba năm bị người đàn ông kia cầm sừng, lòng tin của cô với đàn ông chỉ còn lại chút cặn mà thôi.

Vậy nên, Cố Anh Kiệt, với cô mà nói rất nguy hiểm

Hôm nay anh nói rằng cô để ý anh, anh cho là trò đùa sao? Cô không đùa với anh được, quá nguy hiểm

Cô phải nghĩ cách mới được.

Cách mà Tần Vũ Phi nghĩ ra đó là: Cô nên thuận theo ý bố mẹ, tìm một đối tượng qua lại thôi.

Ngày hôm sau, mười giờ hai mươi lăm phút, Tần Vũ Phi bước vào công ty, mười giờ rưỡi có một cuộc họp, cô thấy mình canh thời gian rất tốt. Vừa bước vào phòng làm việc đã thấy thư ký về mặt lo lắng nói: “Tần tổng, cuộc họp diễn ra sớm, Cừu phó tổng đã dời qua mười giờ họp”. Cũng là nói, Tần Vũ Phi cô đã đến muộn nửa tiếng đồng hồ.

“Ừ.” Tần Vũ Phi gật đầu, không mấy để tâm. Cô cất túi xách xong uống ngụm nước, sau đó mới mang theo máy tính xách tay đến phòng họp. Trong phòng họp ngồi kín người, khi Tần Vũ Phi bước vào mọi người đều nhìn cô, Tần Vũ Phi cười cười, thân nhiên chào hỏi, sau đó ngồi vào chỗ trống bên cạnh chỗ đầu bàn.

Người chủ trì cuộc họp là phó tổng tập đoàn Cừu Chính Khanh, ba mươi ba tuổi, trẻ tuổi mà đã thành đạt. Anh ta là người quản lý do đích thân bố Tần Vũ Phi, Tần Văn Dịch, mời về. Trước đây anh ra giữ chức tổng giám đốc công ty hóa chất Nhật Bản trực thuộc tập đoàn Vĩnh Khải trong ba năm, thành tích cao, biểu hiện xuất sắc, hai tháng trước Tần Văn Dịch điều anh ta về tập đoàn nhận chức Phó tổng.

Cừu Chính Khanh lúc nhỏ gia cảnh nghèo khó, nhưng anh ta là người rất chăm chỉ chịu khó, khi còn đi học thành tích xuất sắc, nhờ vào học bổng mà hoàn thành con đường học vấn. Vào đại học bắt đầu vừa học vừa làm, thực tập, làm thuê, vừa tốt nghiệp đã được công ty lớn tuyển dụng, sau đó thuận buồm xuôi gió từng bước lên cao, chưa đến vài năm đã có công ty sẵn đầu người chào đón, ba năm sau được Tần Văn Dịch mời về, trở thành tổng giám đốc trẻ tuổi nhất trong các công ty con thuộc tập đoàn Vĩnh Khải.

Con người Cừu Chính Khanh nghiêm túc đứng đắn, xem công việc như mạng sống của mình, đối với cấp dưới nghiêm khắc thẳng thắn, là người rất có nguyên tắc. Nhưng ngoại hình anh ta đứng đắn ưa nhìn, lại thêm ánh kim quang trên người khiến không ít nhân viên nữ trong công ty ngưỡng mộ. Nghe nói ở công ty con có một nhân viên nữ lớn mật theo đuổi nhưng đã bị anh ta từ chối. Sau khi được điều về tập đoàn, không còn ai có ý định theo đuổi vị phó tổng này nữa, vì có lời đồn, ông chủ lớn nhắm vị phó tổng tuổi trẻ tài cao này cho vị trí con rể.

Cừu Chính Khanh thấy Tần Vũ Phi bước vào, chỉ ngừng lại một chút, sai đó không nhìn cô thêm nữa, nói tiếp nội dung cuộc họp. Anh ta là phó tổng quản lý tiêu thụ, còn Tần Vũ Phi quản lý kế hoạch truyền thông phòng thị trường, trong công việc hai người thường xuyên tiếp xúc với nhau.

Tần Vũ Phi biết ý của bố mình, lời đồn quả thật đúng. Tần Văn Dịch đúng là có ý muốn để con gái và Cừu Chính Khanh qua lại xem thử có khả năng tiến tới hay không. Tần Vũ Phi là con một, Tần Văn Dịch không có tư tưởng trọng nam khinh nữ, một tay ông xây dựng cơ ngơi lớn như Vĩnh Khải, tự khắc hy vọng có người kế thừa, người đầu tiên nghĩ đến chính là con gái mình. Nhưng rõ ràng chí hướng của Tần Vũ Phi không ở đây, cô cũng cố gắng đi theo con đường mà Tần Văn Dịch đã sắp xếp, nhưng tính cách lười biếng, không có chí lớn thì không thể thay đổi được, hơn nữa về mặt năng khiếu

kinh doanh, con gái ông thật sự thiếu rất nhiều.

Tần Vũ Phi có chút thông minh, đối nhân xử thế cũng có chút mưu mẹo, nếu cô muốn, có thể làm cho người ta cảm thấy vui vẻ. Về phương diện khách hàng, trước nay cô cũng rất được yêu thích, tổ chức hoạt động sáng tạo về quảng bá thương hiệu cô cũng làm được, cũng rất có hứng thú, nên sau khi Tần Văn Dịch đề cô vào công ty làm một thời gian, liền kéo cô từ phòng tiêu thụ về, điều tới phòng thị trường.

Người nào có thể làm việc gì, Tần Văn Dịch nhìn rất rõ, con gái cũng không ngoại lệ. Ông đã khẳng định được rằng con gái không phải là người lý tưởng để tiếp nhận công ty, có bồi dưỡng thêm hai mươi năm nữa cũng thế thôi. Bây giờ ông đã năm mươi lăm tuổi, thân thể khỏe mạnh, làm thêm mười năm nữa không thành vấn đề, cho nên ông phải tranh thủ khoảng thời gian này, trải sẵn đường cho tương lai công ty. Một là lôi kéo vài người đáng tin về mình, hai là phải giải quyết xong chuyện hôn sự của con gái, ông hy vọng tình yêu hôn nhân của con gái có thể tương trợ cho sự nghiệp của ông. Ông cảm thấy như vậy cũng tốt cho con gái.

Ứng viên đầu tiên cho vị trí con rể ông chọn là thái tử gia tập đoàn cũng lĩnh vực Trần Ứng. Trần Ứng là người chính trực, tướng mạo ngay thẳng, có hoài bão có trách nhiệm, quan trọng là tài năng về kinh doanh cũng rất vừa ý Tần Văn Dịch. Môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, Tần Văn Dịch cảm thấy thích hợp. Nếu Trần Ứng có thể trở thành con rể của ông, vậy sau này nhất định có thể giúp Tần Vũ Phi quản lý tốt Vĩnh Khai.

Tiểu là phụ huynh tính toán không đủ kỹ, hai người trẻ tuổi không có tình cảm gì với nhau. Tần Vũ Phi từng nói, ấn tượng với Trần Ứng cũng không tệ, có thể trò chuyện với anh ta được, nhưng cuối cùng chuyện cũng không thành, Tần Văn Dịch cũng hiểu được. Ngày tháng còn dài, còn nhiều sự lựa chọn không tồi.

Sau đó, ông nghĩ đến Cừ Chính Khanh.

Tần Văn Dịch đánh giá khá cao Cừ Chính Khanh, thật thà chăm chỉ, cuồng công việc, tướng mạo hay nhân phẩm đều không tệ, quan trọng nhất là rất có đầu óc kinh doanh, cũng có vài phần giống Tần Văn Dịch khi ông cùng bố mình sáng lập sự nghiệp. Tần Văn Dịch đề anh ta trong công ty con quan sát vài năm, cảm thấy anh ta có thể đảm nhận trách nhiệm công việc lớn hơn nữa. Nếu Tần Vũ Phi và anh ta có thể hòa hợp được thì rất tốt, vậy sau này chọn anh ta làm con rể cũng là một lựa chọn tốt.

Về công về tư đều có lợi, Tần Văn Dịch cất nhắc nâng đỡ cho Cừ Chính Khanh, cũng kéo sợi dây cho con gái, dẫn theo cùng ăn cơm, cùng tham dự những bữa tiệc xã giao. Ông không nói ra, cũng không ra sức thúc đẩy, ông nghĩ nên cho bọn trẻ chút không gian, ông cũng không phải lão cổ hủ, không muốn khiến cho con gái hoặc Cừ Chính Khanh nảy sinh tâm lý phản kháng. Ngược lại sắp xếp vị trí thật tốt, cũng tạo cơ hội cho họ, chuyện ra sao phải để họ tự phát triển lấy.

Nhưng tâm tư của con người là thứ không thể giấu hiếm được. Ông có ý này, tất nhiên Cừ Chính Khanh và Tần Vũ Phi đều biết, trong công ty cũng có chút lời ra tiếng vào. Cừ Chính Khanh không có động tĩnh. Tần Vũ Phi lại càng không quan tâm, cô không hề để ý đến Cừ Chính Khanh, càng không thể chọn anh ta. Chuyện này khi cô phát hiện được ý nghĩ của bố mình đã lập tức nói rõ với ông.

Tần Văn Dịch nghe xong như rụng mảy, “ồ” một tiếng. Không thích, sẽ không chọn anh ta, vậy thì đã sao, ông cũng đâu ép cô phải chọn. Cần phối hợp trong công việc cứ phối hợp, nên làm gì thì cứ làm đó, ông không thấy có vấn đề gì. Ngày tháng còn dài, ai biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì. Nếu thật sự không có cảm tình, vậy ông cũng chưa từng nói gì, có người thích hợp hơn xuất hiện thì đương nhiên ông cũng sẽ thấy lạc quan.

Hiện giờ không khí cuộc họp rất căng thẳng, vì doanh thu tháng trước chỉ miễn cưỡng chạm mức chỉ tiêu mà Cừ Chính Khanh yêu cầu, hôm nay là ngày một tháng mười một, báo cáo doanh số đã ra lò, có thể thấy Cừ Chính Khanh theo dõi sát sao thế nào. Anh là một cấp trên một khi phát hiện ra vấn đề liền lập tức giải quyết, doanh số anh ta đặt ra cũng rất khắt khe, nhưng cũng là tiêu chuẩn có căn cứ xác thực, chỉ cần cố gắng một chút thì vẫn có thể hoàn thành.

Nhưng Tần Vũ Phi thật sự không đồng tình lắm, cô cảm thấy chỉ cần nghiêm túc cố gắng như bình thường liền có thể hoàn thành mới là một nhiệm vụ hợp lý, phải liều mạng gấp mấy lần mới làm được thì không hợp lý. Công việc không phải toàn bộ cuộc sống, cứ liều mạng mà làm việc cũng chẳng hay ho gì. Đương nhiên cô sẽ không biết điều đến thế mà đi phát biểu suy nghĩ này, sẽ không dùng quan điểm cá nhân của mình mà cản trở Cừ Chính Khanh lãnh đạo các bộ phận, quản lý công ty, mỗi người đều có cách sống riêng của mình, mọi người đều biết mình đang làm gì là được, nếu không được tự khắc biết tìm con đường khác thích hợp cho mình hơn. Cũng vì cô sống quá tùy hứng, nên cũng hiểu rõ mình không phải là người thích hợp làm kinh doanh.

Trong cuộc họp Cừ Chính Khanh khiến cho các bộ phận tiêu thụ không ngóc đầu lên được, hai tháng liền chỉ có thể chạm mức đạt doanh số, vậy tháng tiếp theo sẽ thế nào? Anh ta yêu cầu bộ phận tiêu thụ phải viết bản thảo kế hoạch nâng cao doanh số trong ba tháng trước tết sắp tới. Nếu doanh số hai tháng này có vấn đề, vậy ba tháng sau phải giải quyết cho xong.

Bộ phận tiêu thị bắt đầu báo cáo sơ qua bản kế hoạch của họ, trong đó có vài thứ liên quan đến hoạt động thúc đẩy cần phòng thị trường phối hợp, đây cũng là lý do bộ phận của Tần Vũ Phi phải tham dự cuộc họp này. Sau đó chủ đề chuyển qua phòng thị trường. Lúc này Cừ Chính Khanh mới đưa mắt về phía Tần Vũ Phi.

“Chương trình tặng quà chúng tôi đã tiến hành theo yêu cầu của phòng tiêu thụ rồi, quà tặng mẫu ngày mừng mười sẽ có, sau khi xác nhận xong mất năm ngày chế tác, ngày mười lăm giao hàng, chương trình diễn ra ngày hai mươi lăm, nếu như có vấn đề gì thì vẫn có thời gian để điều chỉnh. Ngoài ra còn có phương án cho lễ ra mắt sản phẩm mới vào cuối tháng, theo thời gian brieir của kế hoạch yêu cầu ngày mừng sáu giao, vậy nên chúng tôi vẫn chưa bắt đầu làm.” Không hoàn thành nhiệm vụ sớm Tần Vũ Phi cũng không có chút chột dạ bất an.

Giám đốc bộ phận tiêu thụ mồ hôi đầy trán, loại lời như “vẫn chưa bắt đầu làm” đúng là chỉ có Tần Vũ Phi mới dám nói.

Chương 4

Type: Hà Trâm

“Giám đốc Tần.” Cừ Chính Khanh rất không khách khí, “Thời gian biểu trong kế hoạch của các cô cần sửa lại”.

“Được thôi.” Tần Vũ Phi gật đầu, “Chúng tôi sẽ điều chỉnh lại theo nhu cầu vừa được điều chỉnh của phòng tiêu thụ, hoàn thành đúng hạn”.

Cả phòng họp im ắng đến đáng sợ, nhu cầu nghiệp vụ của phòng tiêu thụ không thay đổi, nhưng ý của Cừ lão đại chính là đề ra nhiều phương án hơn, thảo luận nhiều hơn, đột phá hơn, sáng tạo hơn, doanh số ít nhất phải tăng. Cái khác không nói, chỉ riêng yêu cầu nâng cao doanh số này thôi, mọi người dù có giả vờ cũng phải vờ bận rộn, không cần biết kết quả thế nào, cũng có thể nói rằng tốt xấu gì chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi. Lúc này phát ngôn ai ai cũng tranh nhau sửa lại thời gian biểu của mình cho sớm hơn nhằm bày tỏ sự nỗ lực của mình.

Kết quả, đại tiểu thư quả là đại tiểu thư, tuy thái độ thành khẩn, nhưng ý tứ trong câu nói vừa rồi rất rõ ràng, yêu cầu bao nhiêu thì làm bấy nhiêu, tuyệt đối không làm hơn.

Cừ Chính Khanh đương nhiên không dễ giải quyết như vậy, anh nhìn Tần Vũ Phi, “Mời giám đốc Tần giao phương án của lẽ ra mất sản phẩm mới vào thứ hai tuần sau. Tiến độ của chương trình tặng quà cũng đẩy lên sớm một chút, giám đốc Tần đến muộn, không nghe được kế hoạch mới của bên tiêu thụ, sau khi họp xong mời trao đổi thêm, tôi hy vọng có thể nhìn thấy mỗi bước tiến triển đều thuận lợi an toàn”.

“Được.” Tần Vũ Phi thái độ rất tốt mà gật đầu, nhưng không hề xin lỗi về chuyện mình đến muộn. Hơn nữa cô vừa nhủ thầm trong lòng, hôm nay thứ sáu, thứ hai tuần sau phải giao tức là yêu cầu hai ngày cuối tuần này bộ phận của cô phải làm thêm giờ. Lúc đầu định ngày mùng sáu, cô đã xem lịch tính toán xong rồi, thứ hai là ngày mùng bốn, bộ phận họp bàn với nhau xong bắt tay làm, ngày mùng năm tổng kết và thảo luận lại, ngày mùng sáu chỉnh sửa bản cuối cùng rồi giao ra, vừa đúng lúc. Bây giờ lại phải làm thêm giờ!

Cuộc họp kéo dài thêm nửa giờ, sau khi tất cả mọi người cảm giác được loại áp lực nếu không nâng cao được doanh số thì sẽ chết rất khó coi, cuối cùng cũng tan họp.

“Giám đốc Tần ở lại, những người khác có thể đi.” Câu nói của Cừ Chính Khanh khiến rất nhiều người tặng cho Tần Vũ Phi một ánh mắt đồng cảm, cũng có người mang thái độ tiếc nuối khi có kịch hay mà không được xem, lần lượt giải tán.

Tần Vũ Phi sau khi lưu lại công việc quan trọng cuối cùng thảo luận trong cuộc họp thì đóng máy tính lại, ngẩng đầu nhìn Cừ Chính Khanh. Cừ Chính Khanh đang nhìn chằm chằm cô, thấy cuối cùng cô cũng chuyển sự chú ý về mình, nghiêm mặt nói: “Giám đốc Tần đã đến muộn”.

Tần Vũ Phi gật đầu: “Cừ phó tổng thay đổi thời gian họp đột xuất, tôi không biết, lần sau tôi sẽ chú ý”.

“Tôi có nhờ thư ký của cô thông báo cho cô.”

Tần Vũ Phi mở điện thoại lên xem: “Lúc gọi tôi đang lái xe, không nghe thấy”.

“Nếu tôi nhớ không nhầm, thời gian quẹt thẻ làm việc của công ty là chín giờ.”

“Đúng vậy.” Tần Vũ Phi hào phóng thừa nhận. “Cừ phó tổng cảm thấy tôi đã làm chậm trễ công việc nào thì cứ nói thẳng đi.” Tần Vũ Phi ghét nhất chính là cách nói chuyện cố ý vòng vo này, anh ta chẳng qua muốn nói cô đi làm muộn thì thôi đi. Từ lúc cô vào công ty của bố làm, ngoài lúc mới bắt đầu cô cố gắng ngày ngày đi làm thật sớm, không có việc gì cũng ráng ngồi lại theo mọi người về muộn, nhưng làm vậy cũng không nâng cao được chút hiệu suất nào, cũng không thay đổi được sự thật cô không có khiếu làm người lãnh đạo, nên sau khi Tần Văn Dịch tiếp nhận sự thật, điều cô đến phòng thị trường, cô liền làm việc theo cách riêng của mình.

Vào làm muộn một chút, tùy tình hình mà tan làm. Cô căn cứ theo nhu cầu mà làm, lúc nhiều việc thì làm nhiều một chút, không quá gấp thì cứ từ từ, chỉ cần hoàn thành đúng hạn, không ngăn cản các bộ phận khác là được. Tuy cô không phải tinh anh gì trong công việc, nhưng việc nên làm cô vẫn làm, quan hệ khách hàng cũng lo liệu đầu vào đấy, hoạt động sự kiện của công ty lần nào cũng hoàn thành tốt đẹp, cô cảm thấy rất tốt rồi, còn muốn sao nữa?

Cừ Chính Khanh khẽ nheo mắt, rất không vừa lòng thái độ của Tần Vũ Phi. Nhưng công việc của Tần Vũ Phi anh ta cũng không bắt được lỗi nào lớn, biết dỗ dành người, biết chọn quà, có thậm chí lại có kiến thức, về phía quan hệ khách hàng quả thật cô duy trì rất tốt. Nhưng nói đi phải nói lại, cùng một việc nếu đòi người khác làm chưa chắc có được hiệu quả như cô làm, đó là vì cô là thiên kim của Tần Văn Dịch, chỉ điểm này thôi cũng khiến rất nhiều người phải nể mặt rồi, cho nên cô làm việc chỉ cố gắng phân nửa, cũng chỉ tới mức đó. Cừ Chính Khanh cảm thấy cô chẳng qua chỉ ý vào thân phận mà được ăn may, lười biếng tự cao đủ kiêu.

“Giám đốc Tần.” Cừ Chính Khanh nói: “Cũng một bản nhạc, lưu loát đàn cho xong và chuyên tâm biểu diễn một cách hoàn mỹ là hai chuyện khác nhau. Theo tôi thấy, giám đốc Tần chỉ cần đàn cho xong, nếu là người khác thì thôi, nhưng thân phận của giám đốc Tần không giống, cần phải làm gương cho toàn công ty, cho nên việc giám đốc Tần nên làm, là chuyên tâm biểu diễn thật hoàn mỹ. Nếu không, mọi người sẽ có sao học vậy, tác phong làm việc của công ty này lỏng lẻo, làm sao quản lý?”

“Tôi cảm thấy tác phong công ty vẫn tích cực tiến bộ, làm gì có chuyện lỏng lẻo? Cừ phó tổng không cần tự xem thường mình, hưởng hủ bố tôi vẫn còn đây, anh không quản được, vẫn còn rất nhiều chú bác quản. Anh nói chuyện vòng vo quá, mệt lắm. Tôi không cần quẹt thẻ, thời gian làm việc linh hoạt là do bố tôi cho phép, không chỉ có tôi, mấy người cấp dưới của tôi cũng thế, nếu có hoạt động xã giao thì đến muộn về sớm chút ít cũng được, quan trọng nhất là làm xong hết việc. Toàn công ty tôi không quản nổi, nhưng vài người trong bộ phận thì vẫn quản được. Bộ phận của tôi có việc nào không theo kịp người khác, có ai làm sai, Cừ phó tổng cứ việc nói thẳng, tôi lập tức xử lý. Nhưng đừng dựa theo thái độ có vừa mắt hay không mà nói chuyện một cách chủ quan như vậy.”

“Giám đốc Tần đã nói đúng vấn đề rồi, thái độ của cô đúng là rất có vấn đề.”

Tần Vũ Phi không thêm đề ý đến anh ta, đứng lên mang theo máy tính chuẩn bị ra khỏi phòng họp. Vừa nãy trong cuộc họp điều chỉnh thời gian, công việc bên cô phải gấp rút mới được, cô không muốn kéo theo cả bộ phận phải làm thêm giờ, không muốn phí công cho việc chẳng ra gì này.

“Tôi có nói là cô đi được rồi sao?” Cừ Chính Khanh lạnh lùng nói, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Tần Vũ Phi cười cười: “Cừ phó tổng không hài lòng với thái độ của tôi, vậy Cừ phó tổng tự mình điều chỉnh khắc phục một lát đi. Tôi phải trở về làm việc rồi”.

“Tần Vũ Phi, giờ cô ý vào gia thế của mình mà giờ trò ngang ngược đúng không? Không cần biết bố cô là ai, công việc là công việc, hy vọng cô làm cho rõ.” Cừ Chính Khanh thật sự bị cô chọc giận rồi.

Bước chân Tần Vũ Phi dừng lại, quay người lại, lạnh nhạt nói: “Cừ phó tổng, anh có thành kiến với tôi. Công việc là công việc, tôi rất rõ. Còn tôi, quả thật là con gái của ông chủ Vĩnh Khai, anh cũng nên làm cho rõ”. Cô vốn không có ý định thể hiện chí khí của mình, dứt lời liền quay đầu bỏ đi, chẳng cần phải xem sắc mặt của anh ta hay cho anh ta xem sắc mặt của mình.

Cừ Chính Khanh nhìn chằm chằm theo bóng lưng của cô, nhìn cho đến khi không thấy được nữa.

Giờ cơm trưa Tần Vũ Phi bị Tần Văn Dịch triệu kiến, hai cha con đến nhà hàng gần công ty cùng ăn bữa cơm, ông hỏi có phải hôm nay cô xảy ra xung đột với Cừ Chính Khanh hay không.

“Cũng không tính là xung đột, chẳng qua tư tưởng không hợp nhau thôi.” Tai mắt của phụ thân đại nhân nhiều, Tần Vũ Phi cũng không mấy bất ngờ.

Tần Văn Dịch bật cười, “Con cũng có tư tưởng?”. Trong mắt ông, con gái là đứa lười biếng ham chơi, không có tâm làm việc.

“Đương nhiên là có.” Tần Vũ Phi nhướn mày nhìn bố mình, “Bố yên tâm đi, không có gì. Con có chừng mực, rất nể mặt anh ta. Anh ta chức cao quyền trọng, ý chí mạnh mẽ, sẽ không thể bị một giám đốc quan hệ công chúng nho nhỏ của phòng thị trường chọc tức được đâu”.

Tần Văn Dịch mỉm cười nhìn con gái. Tần Vũ Phi cũng cười, “Bố, con và anh ta thật sự không có tình cảm, tư tưởng bất đồng chính là bất đồng, không phải tranh cãi cho vui đâu. Con định tìm một người để yêu, bố, trên tay bố không phải có danh sách vài người vừa ý sao, nói con nghe xem, con chọn trong số đó ra một người hẹn hò qua lại xem sao”.

“Nghe chẳng có chút thành ý nào.” Tần Văn Dịch lắc đầu, “Tuổi con cũng không còn nhỏ, cũng nên nghiêm túc suy nghĩ đến chuyện hôn nhân đại sự rồi”.

Hai người đang nói, một giọng cười sang sảng chen vào: “Hai cha con đang nói chuyện đại sự gì đấy?”.

Tần Văn Dịch và Tần Vũ Phi quay qua nhìn, phó tổng quản lý phòng sản phẩm Hứa Văn Chính và Cừ Chính Khanh đang đứng bên cạnh, Hứa Văn Chính đang cười với họ, không biết hai người này đã nghe được bao nhiêu. Tần Văn Dịch cười nói thật trùng hợp, sau đó chào hỏi và mời họ cùng ăn.

Sắc mặt Cừ Chính Khanh có vẻ là lạ, khách sáo nhận lời ngồi vào bàn theo Hứa Văn Chính. Hứa Văn Chính là lão thần của Vĩnh Khai, còn lớn hơn vài tuổi so với Tần Văn Dịch, năm đó cùng Tần Văn Dịch lập nghiệp, tạo nên giang sơn Vĩnh Khai bây giờ, cũng rất thân thiết với Tần Vũ Phi, cho nên không hề khách sáo chút nào, cười nói với Tần Vũ Phi: “Con gái lớn rồi, nên lấy chồng thôi”.

Tần Vũ Phi cũng cười, kéo tay Hứa Văn Chính giả bộ thờ dãi: “Nhưng đàn ông tốt đều già hết rồi, không phải chú thì là bác”. Kiểu tăng bốc vòng vo thế này làm cho Hứa Văn Chính bật cười ha hả. Ông nắm bắt thời cơ giúp tác hợp: “Chính Khanh của chúng ta cũng tốt lắm này”.

Hứa Văn Chính rất xem trọng Cừ Chính Khanh, ba năm trước chính ông đã giới thiệu cậu thanh niên này với Tần Văn Dịch, để ông kéo Cừ Chính Khanh về từ chỗ công ty đối thủ. Sau khi Cừ Chính Khanh đến quả không phụ kỳ vọng, thành tích vượt trội, Hứa Văn Chính rất trung thành với Tần Văn Dịch, ông biết Tần Văn Dịch lo lắng gia nghiệp sau này không có người tiếp quản, để Cừ Chính Khanh qua lại với Tần Vũ Phi cũng là do ông đề nghị với Tần Văn Dịch.

Cừ Chính Khanh nghe lời Hứa Văn Chính nói liền nhướn mắt lên, không nói gì. Tần Vũ Phi nhìn cũng không nhìn anh ta, bình thản cười nói: “Ấy da, cháu vừa nói với bố là tư tưởng của cháu với Cừ phó tổng không hợp nhau, thật sự không thể thành đôi được. Cháu vẫn là nên tìm một người ít sâu sắc, có thể cùng cháu ăn uống vui chơi cho qua cuộc sống hỏi họt này thích hợp hơn”.

Hứa Văn Chính tiếp lời: “Lại trêu chọc chú Hứa của con rồi. Nhưng con gái sống thành thoi không cực khổ như thế cũng hay, nhưng phải tìm một người giỏi giang đáng tin cậy, vậy bố mẹ cháu mới yên tâm được”.

“Dạ vâng.” Tần Vũ Phi cười tinh nghịch, gấp thức ăn cho Hứa Văn Chính, hỏi thăm cháu trai ông, lại nói đến khi tròn một tuổi thì tổ chức một buổi tiệc cho vui, việc này cứ giao cho cô, quà cô cũng đã chọn xong rồi, nên tổ chức hoạt động gì cho đứa bé cô cũng đã nghĩ xong vài phương án, muốn hẹn con trai con dâu của Hứa Văn Chính ra để uống trà và chơi đùa cùng đứa nhỏ. Cô nói một hồi đã chuyển chủ đề sang chuyện khác, lại có thể lấy lòng Hứa Văn Chính, trong bữa cơm, Hứa Văn Chính lại bắt đầu ca bài ca cũ rằng đáng tiếc bản thân không có hai đứa con trai, nếu không nhất định sẽ giành lấy Tần Vũ Phi về làm con dâu.

Tần Vũ Phi nũng nịu: “Chú Hứa chẳng có thành ý gì cả, một đứa con trai đã đủ dùng rồi, lại không thấy chú lo lắng gì. Giờ cháu nội cũng đã sinh ra rồi mới bảo tiếc, chú đồ ngọt cháu thì có”.

Hứa Văn Chính bật cười ha hả, Tần Văn Dịch cốc đầu con gái một cái, Tần Vũ Phi cũng nhăn đó mà làm nũng, hai người già cũng không còn cách nào với cô. Cừu Chính Khanh nhìn Tần Vũ Phi vài lần, lặng lẽ ăn cơm.

Sau đó một tuần, Tần Vũ Phi bắt đầu hẹn hò.

Đối tượng là Triệu Hồng Huy, cậu ấm của nhà cung ứng nguyên liệu cho Vĩnh Khai, Minh Duyệt, hiện đang làm việc ở Minh Duyệt. Do có quan hệ qua lại trong công việc, anh ta và Tần Vũ Phi đã quen biết từ lâu, nhưng việc theo đuổi cô chỉ mới bắt đầu từ hai tháng nay. Hôm đó Tần Vũ Phi đến tham dự một hoạt động của công xưởng, chạm mặt với Triệu Hồng Huy, anh ta lại mở lời hẹn Tần Vũ Phi lần nữa. Lần này cô nhận lời, hai người cùng nhau ăn một bữa cơm lãng mạn trong nhà hàng cao cấp vào cuối tuần.

Thứ hai, một bó hoa hồng đỏ lớn rực rỡ kiều diễm được gửi đến phòng làm việc của Tần Vũ Phi, trên đó có một tấm thiệp: Chín mươi chín đóa hồng, thay cho tấm lòng anh. Tần Vũ Phi nhìn bó hoa, trả lời anh ta bằng một tin nhắn: Cảm ơn, em rất thích.

Tin nhắn vừa gửi đi, Triệu Hồng Huy liền gọi điện tới. “Thích là tốt rồi, vậy anh có thêm lòng tin để hẹn gặp em tối nay.”

Tần Vũ Phi bật cười: “Tối nay không rảnh, thứ năm đi”.

Triệu Hồng Huy đồng ý ngay. Hai người tán gẫu thêm vài câu, sau đó gác máy.

Tần Vũ Phi ném điện thoại qua một bên, không có chút biểu cảm vui vẻ, cô ngăn người nhìn chằm chằm bó hoa. Chợt mím môi nhượng mảy, dáng vẻ không hề quan tâm. Vừa quay đầu, thấy Cừu Chính Khanh đang cầm ly nước đứng trước cửa phòng nhìn cô, thấy cô nhìn qua, anh ta không nói gì, cầm ly nước đi về phía phòng trà nước.

Hừ. Tần Vũ Phi lại càng không quan tâm. Cô bảo thư ký tìm một bình hoa thật đẹp tới để cắm hoa, bày trên bàn trà trong phòng làm việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Type: a_little_secret

Một tuần nữa lại trôi qua. Phòng làm việc của Tần Vũ Phi ngày ngày đều có người giao hoa đến, hoa hồng, bách hợp, uất kim hương, đủ các chủng loại. Lần nào Tần Vũ Phi cũng bảo thư ký cắm hoa lên tượng trưng. Thế là toàn bộ người trong công ty đều biết, đại tiểu thư yêu rồi.

Tần Văn Dịch không có thái độ đặc biệt gì đối với chuyện này, biểu hiện của Cừu Chính Khanh cũng rất bình thường, thậm chí lúc họp cũng không quá khắt khe với công việc của Tần Vũ Phi. Trong công ty bắt đầu đồn đại, có thể là Cừu phó tổng không có ý, còn đại tiểu thư hóa ra đã có tình yêu khác.

Thứ sáu tan sở, Tần Vũ Phi đứng giờ thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về. Vừa ngừng đầu, cô thấy Cừu Chính Khanh đang cầm chiếc ly đứng trước cửa phòng làm việc của cô.

Tần Vũ Phi cười thầm trong lòng, phòng làm việc nằm giữa đường đến phòng trà nước cũng có lợi, cầm theo chiếc ly là có thể giải thích lý do đột nhiên xuất hiện được rồi. “Cừu phó tổng tìm tôi có việc à?” Cô hỏi thẳng.

“Cô với Triệu Hồng Huy là nghiêm túc sao?” Đây là lần đầu tiên anh ta hỏi đến chuyện tình cảm của cô, nhưng giọng điệu bình thường thái độ đứng đắn, giống như cấp trên quan tâm đến cấp dưới vậy.

Tần Vũ Phi cười cười: “Cảm ơn Cừu phó tổng đã quan tâm”.

Cừu Chính Khanh mỉm môi: “Tư tưởng hợp với cậu ta à?”.

Lúc này điện thoại Tần Vũ Phi đổ chuông, cô cúi đầu xuống nhìn, người gọi đến là Cố Anh Kiệt. Tần Vũ Phi tắt chuông, ngẩng đầu lên cười nói: “Đúng vậy”.

“Tư tưởng gì?” Cừu Chính Khanh lại hỏi.

Tần Vũ Phi nghiêng nghiêng đầu: “Cừu phó tổng có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi, tôi thật sự không thích vòng vo như thế”.

Cừu Chính Khanh hạ mắt nhìn chiếc ly trên tay, lại ngược lên, nhìn Tần Vũ Phi nói: “Thật ra cô không cần vì muốn chứng minh gì đó với tôi mà tùy tiện đưa ra quyết định hẹn hò với ai đó, danh tiếng của Triệu Hồng Huy chẳng tốt đẹp gì. Đừng áp dụng thái độ hời hợt tùy hứng của công việc lên cuộc sống của mình”.

Điện thoại của Tần Vũ Phi lại reo lên, lần này là tin nhắn. Cô cúi đầu xem, lại là Cố Anh Kiệt. Cô mở tin nhắn ra, trên đó viết: “Em đang hẹn hò với Triệu Hồng Huy? Tiếng tăm của anh ta chẳng tốt đẹp gì.” Tần Vũ Phi đọc lại hai lượt câu nói đó.

Cùng một ý, nhưng không cùng người nói quả là cảm giác hoàn toàn khác.

Tần Vũ Phi chớp chớp mắt, khẽ mỉm môi, ngẩng đầu lên nói với Cừu Chính Khanh: “Cừu phó tổng, nếu anh đã không giấu giếm gì chuyện tự mình đa tình, vậy tôi cũng không ngại nói thẳng, Cừu phó tổng đang phải lòng tôi, tôi thật sự không có tình cảm với anh, không phải kháng cự, không phải so đo, thật sự là tư tưởng không hợp chút nào. Cừu phó tổng có thành kiến với tôi, nhưng tôi với công việc cũng thế, đối với cuộc sống cũng vậy, trước nay đều rất nghiêm túc có trách nhiệm. Chẳng qua cuộc sống mà tôi muốn là cuộc sống không bị công việc ràng buộc, tôi tự có trách nhiệm với cuộc sống của mình.”

Cừu Chính Khanh nghẹn lời, không phải kháng cự, không phải so đo, đang nói anh ta sao? Cô gái này đúng là sắc bén không nể tình người khác mà. Nhưng anh thật sự chỉ có ý tốt nhắc nhở cô một chút thôi, liền bị phải kích lại: “Cô nói tôi tự mình đa tình, cô cũng chẳng thua kém gì”.

Tần Vũ Phi cười cười: “Đúng đó, tôi sợ làm Cừu phó tổng mất mặt nên không nói, hôm nay tâm tình Cừu phó tổng tốt, vậy thì nói thêm vài câu. Thật ra Cừu phó tổng có chút xem thường tôi, nghĩ tôi chẳng qua là thiên kim nhà giàu, mệnh tốt, nên không biết trân trọng. Còn anh vì xuất thân nghèo khó nhờ vào sự cố gắng của mình có được tiền tài ngày hôm nay mà tự hào. Cừu phó tổng từng chịu khổ, nên hơi ghét người giàu, nhưng lại muốn giàu có. Cừu phó tổng dùng chuyện có liều mạng cố gắng làm việc hay không để đánh giá phẩm chất của một người, vừa hay tôi không đạt. Bối cảnh gia đình, ngoại hình, tuổi tác giúp tôi trở thành một đối tượng kết hôn tốt, nhưng lòng kiêu ngạo của anh lại thấy vậy sẽ khiến người xem thường mình, người khác sẽ cho rằng Cừu phó tổng bám váy, nhờ quan hệ mà phát đạt.”

Điện thoại của Tần Vũ Phi lại đổ chuông, cô nhanh chóng cúi đầu xem, không phải Cố Anh Kiệt, chỉ là tin nhắn quảng cáo rác, không hiểu sao trong lòng cô lại có chút thất vọng, vừa ấn phím xóa vừa tiếp tục nói: “Thật ra Cừu phó tổng không cần lo lắng. Tôi với anh thật sự không có tình cảm. Cừu phó tổng không cần tội nghiệp cho sự vô kỷ luật của tôi, tôi cảm thấy sống như vậy mới tự do tự tại. Cừu phó tổng chắc muốn nói đó là do mệnh tôi tốt sinh ra trong gia đình giàu có không thiếu tiền. Thật ra bố tôi không thiếu tiền từ lâu rồi, Cừu phó tổng làm lụng đến ngày hôm nay cũng không thiếu, nhưng theo đuổi cảm giác thành tựu trong sự nghiệp là hứng thú của hai người, trèo được càng cao, kiếm được càng nhiều tiền mới có niềm vui, đây là sở thích, không liên quan gì đến tiền bạc”.

Cừu Chính Khanh muốn phản bác, nhưng lại không biết phải nói gì, những lời này cũng hơi có lý.

“Nói ra hết đúng là thoải mái hơn rồi. Nên Cừu phó tổng này, anh có người cùng chung chí hướng bầu bạn, tôi cũng có mục tiêu sống của mình, bố tôi sớm đã nhìn ra được tính cách này của tôi, nên mới cho tôi chức vị nhỏ nhỏ này, chức vụ này ở ngoài nếu dựa vào trình độ kinh nghiệm và năng lực thì tôi cũng có thể đạt được, tôi làm rất vui, cuộc sống cũng rất tốt, đây mới gọi là mệnh tốt. Cừu phó tổng cố gắng làm việc, thành tích hơn người, anh hài lòng vui vẻ, đây cũng là mệnh tốt, Nên biết không phải người nào nghèo khó nhưng không chịu cố gắng đều có được ngày hôm nay, dựa vào mình cũng phải dựa vào thời, anh thật sự không cần đặt mình vào vai diễn vừa bị kịch vừa tự kiêu như thế, thả lỏng chút đi. Ngoài ra, cảm ơn đã lo lắng, tôi làm việc tự khắc có tính toán, thật sự không phải muốn chứng minh gì với Cừu phó tổng nên mới hẹn hò, chiếc mũ lớn này tôi đội không nooit. Tạm biệt.”

Tần Vũ Phi nói xong, cũng không để ý xem Cừu Chính Khanh sẽ phản ứng thế nào, cầm túi xách lên đi qua người Cừu Chính Khanh.

Điện thoại trên tay không hề đổ chuông nữa, cô siết chặt nó, trong lòng không hiểu sao có chút bức bối.

Tiếng tâm không tốt! Vậy anh nói tiếp đi chứ! Tôi không nhận điện thoại, không trả lời tin nhắn thì anh không nói nữa à?

Được, không nói nữa là đúng.

Rất đúng!

Dù sao thì, anh biết tôi đang hẹn hò với người đàn ông khác, không liên quan gì đến anh, vậy là được rồi.

Nhưng Tần Vũ Phi lại thấy không vui. Cô cứ khi có khi không liếc nhìn điện thoại, nhưng bất luận là cuộc gọi hay tin nhắn, tên của Cố Anh Kiệt cũng không thấy hiện lên.

Sau lần nói chuyện đó, Cừu Chính Khanh không nói chuyện riêng với Tần Vũ Phi thêm lần nào nữa, thái độ trong công việc với cô cũng không còn hà khắc.

Cuối tháng mười một, cháu trai bảo bối của Hứa Văn Chính trong một tuổi.

Hứa Văn Chính mở buổi tiệc lớn, mời rất nhiều khách khứa. Bạn bè, đối tác làm ăn, tất cả đều được mời đến tham dự tiệc vui này. Tần Vũ Phi phụ trách lên kế hoạch tổ chức hoạt động, theo ý muốn của Hứa Văn Chính, không gian phải lớn, phải đủ cho người trẻ tuổi vui chơi, cũng đủ không quan để những người già chuyện trò với nhau.

Coi trai Hứa Văn Chính cười nói bố mình đúng là làm chuyện gì cũng không quên chuyện làm ăn. Tần Vũ Phi hoàn toàn có thể hiểu được, vì tính bố cô cũng thế.

Bữa tiệc bao trọn một tầng của nhà hàng Hoa Đức, chia thành hai khu vực, sau bữa tiệc kiểu Trung Quốc là vũ hội. Khu vực vũ hội cũng dành ra một khu vui chơi cho trẻ em kèm khu trò chuyện của những người lớn tuổi. Con dâu của Hứa Văn Chính thấy Tần Vũ Phi chia như vậy đã cười mắt nửa ngày, đây là muốn ném đám nhóc quý cho những người già đang trò chuyện trông coi chứ gì?

“Đúng vậy, họ giỏi nhá là việc này.” Tần Vũ Phi rất chắc chắn.

Quả nhiên, đến ngày đãi tiệc, ai ai cũng khen không dặt lời khu vực đó, những đứa trẻ kia đều là tâm can bảo bối của người lớn, ai lại bàn chuyện làm ăn cứng nhắc trong bữa tiệc thế này, họ chỉ nhân cơ hội này mà lôi kéo quan hệ, bồi dưỡng tình cảm với nhau thôi, cho nên dẫn theo đứa cháu cùng vui chơi, nói chuyện của cháu mình thật sự là sự lựa chọn rất tốt.

Hứa Văn Chính vô cùng hài lòng với bữa tiệc này, kéo Tần Vũ Phi đi khắp nơi để khen ngợi, trông còn giống bố cô hơn, làm cho hai vợ chồng Tần Văn Dịch phải bật cười. Thật ra Hứa Văn Chính đang giới thiệu con gái giúp cho Tần Văn Dịch, những người ông đưa Tần Vũ Phi đến gặp đều là người có con hoặc cháu còn độc thân và có độ tuổi thích hợp, ai ai cũng là đối tượng tốt để trở thành thông gia trong mắt họ.

Tần Vũ Phi bị kéo đi mời rượu một vòng, không dễ gì mới trốn được vào một góc nghỉ ngơi. Cô quét mắt một lượt qua hội trường, không thấy Cố Anh Kiệt. Lúc này Hứa Văn Chính dẫn cô đi mời rượu dẫn đến chỗ vợ chồng Cố Văn Quang, Cố Văn Quang gọi Cố Anh Kiệt qua, bố cô cũng qua góp vui, hai bên nói đùa về con trai con gái mình, một bên nói con gái tôi tốt thì tốt đó, mỗi tội ham chơi quá, bên kia nói con trai tôi rất tốt nhưng bị chiều hư mất rồi, đúng là từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu khổ, chẳng giống chúng ta ngày xưa.

Tóm lại thì mỗi người nói vài câu về con cái mình, rồi lại quay về hiện tại, người trẻ tuổi vẫn nên tiếp xúc nhiều một chút, kết giao bạn bè nhiều một chút. Tần Vũ Phi cười cười đồng ý nhưng lại không nhìn xem về mặt của Cố Anh Kiệt thế nào. Xã giao hơn nửa ngày, cô cũng không nhớ rõ nổi mình đã trò chuyện với những nhà ai, chỉ nhớ gia đình họ Cố.

Bây giờ trốn vào một góc, Tần Vũ Phi thấy có thể thả lỏng được rồi, cô nhìn quanh hội trường hai lượt, lúc đầu chỉ klaf vô thức nhìn đông ngó tây, sau đó cô phát hiện mình đang muốn tìm Cố Anh Kiệt, cô giật mình, khẽ thở dài.

Đột nhiên bên cạnh cô có người nói: “Vất vả rồi.”

Tần Vũ Phi quay lại nhìn, là Cừ Chính Khanh, Tần Vũ Phi mỉm cười, tất nhiên cô dễ không cho rằng anh ta đang nói cô vất vả vì tổ chức bữa tiệc này.

“Loại giao tiếp xã giao này cũng mệt mỏi thật.” Trên tay Cừ Chính Khanh cầm theo ly rượu, hồ hững nói.

“Cừ phó tổng cứ nói thẳng ra là tôi chạy khắp hội trường, đã chào hỏi hết cha mẹ chú bác của những đối tượng tốt chưa kết hôn là được.”

Cừ Chính Khanh bị cô chọc cười, gật đầu: “Ừ, ý tôi đúng là thế”.

“Vậy mới nói Cừ phó tổng làm người ta mệt, nói chuyện chẳng dứt khoát gì cả.”

Cừ Chính Khanh ngưng cười, trở lại vẻ mặt nghiêm túc: “Được thôi, nhưng không phải cô đã có bạn trai rồi sao?” Lần này anh ta hỏi thẳng rồi đó.

Tần Vũ Phi bật cười: “Có tiền bộ.”

“Vậy là người bạn trai kia không quan trọng?”

“Chắc hẳn Cừ phó tổng rất có kinh nghiệm, trước khi họp đồng được ký kết, ai cũng sẽ không từ bỏ bất cứ cơ hội nào để giành được khách hàng, không phải sao? Mấy người thích hợp để kết hôn ở đây, có một người không có bạn trai bạn gái đây, nhưng chỉ cần chưa công khai với mọi người, chưa được người trong nhà gật đầu, vậy thì biến số còn rất nhiều. Đối với người nhà mà nói, hôn sự của con cái, cũng là một vụ làm ăn.

Cừ Chính Khanh nhát một ngụm rượu, gật đầu. Anh ta suy nghĩ một lúc, quyết định không nói vòng vo nữa, liền nói: “Tôi muốn nói xin lỗi với cô, trước đây tôi quả thật có thành kiến với cô”.

Tần Vũ Phi nhướn mày nhìn anh ta, Cừ Chính Khanh cười: “Vốn nghĩ cô và mấy cô thiên kim tiểu thư tôi biết không khác gì nhau, lần trước nói chuyện, tôi mới thấy cô rất khác với họ.”

“Thật ra giống nhau cả đấy, chỉ là mấy thiên kim tiểu thư mà anh biết hơi ít thôi.” Tần Vũ Phi nói.

Cừ Chính Khanh lại cười: “Đúng là không nhiều.”

“Cảm ơn.” Tần Vũ Phi mỉm cười cúi người, “Ít ra thì Cừ phó tổng đã có cách nhìn mới về tôi, thật sự rất vinh hạnh.”

Cừ Chính Khanh bật cười lớn, đây là lần đầu tiên Tần Vũ Phi thấy anh ta cười như thế. Cừ Chính Khanh cười xong lại nói: “Nhưng tôi vẫn không hài lòng thái độ làm việc của cô, hy vọng cô có thể cố gắng tích cực hơn một chút. Thời gian làm việc là chín giờ, ngoài ra, kế hoạch hôm qua đó tôi nói phải giao trước mười hai giờ trưa, nhưng đến năm giờ chiều cô mới gửi mail qua”.

“Rõ ràng lịch trình cả ngày hôm qua của anh là đi dự hội nghị bên ngoài mà, tôi giao trước mười hai giờ trưa hay năm giờ chiều với anh mà nói đâu có gì khác biệt, đằng nào cũng phải đến tối anh mới rảnh để xem. Hơn nữa bộ phận của tôi đã hoàn thành nó vào hôm kia, hôm qua chỉ là tranh thủ thời gian thảo luận và chỉnh sửa thôi. Đáng ra Cừ phó tổng nên vui vì chúng tôi nghiêm túc với công việc chứ không phải làm qua loa cho có để giao đúng hạn chứ?”

Cừ Chính Khanh khẽ nhướn mày: “Không sai, đúng là tối tôi mới xem. Bản kế hoạch đó phải sửa một chút.”

Tần Vũ Phi cũng nhướn mày, “Được”, không hỏi chi tiết, lập tức đồng ý, thái độ rất tốt. Tiếp đó cô thấy Cố Anh Kiệt, không biết từ đâu xuất hiện, đang đi về phía bên này. Tim Tần Vũ Phi đập nhanh vào nhịp, vội vàng nói: “không tiếp anh nữa.”

Nói dứt lời cô liền xoay người đi mất, bởi lại Cừ Chính Khanh tái mặt đứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Nhông Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Type: Hà Trâm

Vừa nghĩ thái độ cô không tệ, giây tiếp theo cô liền đổi sắc mặt. Cừ Chính Khanh uống thêm một hớp rượu, nhử mày lại, nhìn những người đang ăn uống vui chơi trong căn phòng, ngẫm nghĩ, thôi vậy, lúc này đúng là không phải lúc thích hợp để nói chuyện công việc.

Tần Vũ Phi trốn vào nhà vệ sinh một lúc, thấy bên ngoài không ai chặn đường mình, cũng không biết nên thở phào nhẹ nhõm hay tâm trạng lại thấy nặng nề hơn, cô mất hai giây để điều chỉnh lại tâm trạng, sau đó quay lại hội trường. Kiểm tra một lượt tình hình bữa tiệc, không có vấn đề gì, lúc này nghe thấy con dâu Hứa Văn Chính đang gọi cô.

Đi qua xem, thì ra là một đám các bà mẹ đang nói cười, mọi người đều rất thích thú với bộ đồ dùng trẻ em mà Tần Vũ Phi tặng, lại nghe con dâu của Hứa Văn Chính nói từng trao đổi rất nhiều kiến thức nuôi dạy trẻ với Tần Vũ Phi, giờ đúng lúc thấy Tần Vũ Phi, liền gọi cô qua.

Mấy người ở đó Tần Vũ Phi đều biết, trong đó có một người là chị gái của Cố Anh Kiệt, Cố Anh Từ. Cố Anh Từ lớn hơn Cố Anh Kiệt bảy tuổi, con cô năm nay vừa tròn sáu tuổi. Các bà mẹ nói chuyện rất vui vẻ, có người rất ngạc nhiên khi Tần Vũ Phi biết những thứ này. Tần Vũ Phi cười cho qua, nói rằng đều nhờ nghiên cứu xem tặng quà gì mà nghiên cứu ra.

“Đó cũng là năng khiếu.” Bà mẹ trẻ kia cười nói: “Tôi thấy sau này Vũ Phi nhất định sẽ là một bà mẹ cực kỳ tốt”.

Nghe được câu này, bụng dưới của Tần Vũ Phi chột đau thối, cô biết đây chỉ là tác dụng tâm lý. Trước đây, cô cũng từng có cơ hội được làm mẹ, nhưng người đàn ông kia nói với cô: “Bây giờ thật sự không thể giữ lại được, anh chưa có cái gì, chúng ta bây giờ lại còn đang đi học, nếu bố em biết em sinh một đứa con ở Mỹ, còn không đánh gãy chân anh sao? Bây giờ chưa phải lúc thích hợp, em nghe lời đi, hãy nghĩ cho chúng ta, có con rồi, cuộc sống của chúng ta sẽ bị đảo lộn. Chúng ta vẫn còn trẻ, sau này vẫn có thể có, đến lúc đó sinh thêm vài đứa cũng được. Bây giờ mới hai tháng, uống thuốc là giải quyết được rồi”.

Cô nghe lời, uống thuốc.

Tần Vũ Phi khẽ hít vào một hơi, cố ép cảm giác đau âm ỉ ở vùng bụng dưới xuống. Uống thuốc rất đau, đau hơn cô tưởng tượng rất nhiều, cô đau đến mức nằm trên giường mà cả sức cuộn mình lại cũng không có. Hơn nữa chính người đàn ông đó lại bị cô bắt quả tang đang ở trên giường cùng người bạn thân nhất của cô.

Chuyện qua đã lâu, nhưng cảm giác đau đớn ấy vẫn khắc sâu trong lòng, đau đến tận xương tủy, quên sao được, nỗi đau ấy thi thoảng vẫn nhảy ra nhắc nhở cô. Tần Vũ Phi bất động thanh sắc, cười với đám người kia: “Những lời này tốt nhất đừng nói trước mặt bố tôi, nếu không nhất định ông sẽ nghĩ cách nhanh chóng gả tôi đi đó”. Cô tỏ vẻ sợ hãi, “Tôi còn muốn chơi thêm vài năm nữa”.

“A Từ, con gái cậu đó à?” Có người chỉ về phía sau Tần Vũ Phi nói, Cố Anh Từ vừa thấy, trên mặt liền nở một nụ cười vừa hạnh phúc vừa ảm áp. Tần Vũ Phi quay đầu xem, lại là Cố Anh Kiệt. Có ba đứa bé đang vây quanh anh, hai bé gái khoảng năm sáu tuổi, một bé trai khoảng bảy tám tuổi. Cố Anh Kiệt đang chăm chú thất chiếu nơ bướm lên chiếc đầm công chúa của bé gái, sợi dây đó vừa nhìn là biết rút xuống từ đồ trang trí bên cạnh.

“Chắc chắn con bé lại làm nũng rồi.” Lời trách cứ của Cố Anh Từ nghe qua rất hạnh phúc. Một trong hai bé gái kia là con gái cô, bé còn lại là con gái của người bạn thân, đứa bé trai là con của anh trai cô.

Bên kia, Cố Anh Kiệt nói với hai đứa bé gái: “Xong rồi, mỗi người một cái, có đẹp không?”. Hai đứa bé gật đầu, đứa bé trai đang định phát biểu ý kiến, bị Cố Anh Kiệt nhìn một cái, lờ ra đến cửa miệng đành sửa lại, nói: “Chú nói đẹp thì đẹp”.

Cố Anh Kiệt gật đầu hài lòng: “Vậy nên không được khóc nữa, trẻ con nên đoàn kết yêu thương nhau, anh trai phải biết chăm sóc cho em gái”. Ba đứa bé đều gật đầu.

Hội các bà mẹ thấy cảnh tượng đó đều bật cười. Cố Anh Từ vô cùng tự hào nói: “Em mình thích trẻ con lắm, hai đứa nhà mình và anh trai đều bị nó chiều đến hư rồi. Cũng không biết sau này nó kết hôn rồi sinh con thì sẽ chiều con đến mức nào”.

Một bà mẹ trẻ lên tiếng: “Bây giờ A Kiệt vẫn chưa có bạn gái đúng không, em họ mình ở nước ngoài mới về, con bé được lắm, A Từ này, cậu giúp em họ mình giới thiệu đi”.

“Được thôi, cô ấy có đến không?”

“Có, để mình gọi nó.”

Hai bà mai này nói là làm, một người đi gọi em họ mình, một người vẫy tay gọi Cố Anh Kiệt đến. Tần Vũ Phi chợt thấy bụng ngày càng đau hơn, cô vội lấy có phải vào nhà vệ sinh, Cố Anh Kiệt vừa nhắc chân bước tới thì cô liền chạy mất dạng.

Tần Vũ Phi tìm một góc khuất trốn một lúc, con đau ở bụng dưới giảm đi không ít, nhưng cô vẫn không thấy thoải mái, cô cần tương cà chua. Cô đến bên quầy thức ăn xem. Chợt nhớ bữa tiệc hôm nay là món Trung Quốc kết hợp với vũ hội, vũ hội bên này chỉ đặt rượu, nước trái cây và bánh ngọt, không có món nào dùng chung với tương cà chua, vậy tức là không có tương cà chua rồi.

Bên quầy thức ăn có rất nhiều đứa trẻ đang ăn uống, tiếng cười đùa vang vọng bên tai Tần Vũ Phi. Vô tình chăm chăm quầy thức ăn được được bày trí đẹp đẽ, chợt thấy hơi buồn.

“Nếu em đang băn khoăn không biết nên uống gì, tôi kiến nghị em nên uống nước trái cây.” Một giọng nam vang lên bên tai, cô ngẩn người, sau đó quay ngoắt lại: “Cố Anh Kiệt”.

“Lúc này em đã uống không ít rượu, giờ muốn uống, tốt nhất là uống nước trái cây.” Anh nói.

Tần Vũ Phi ngẩn người nhìn anh, không phải anh đi gặp em họ của người ta rồi sao? Sao kết thúc nhanh vậy?

“Không chạy nữa à? Em có thể nói là có bạn tìm em, có thể nói là muốn đi vệ sinh.” Cố Anh Kiệt thấy cô ngơ ngẩn, giọng điệu chẳng mấy vui vẻ mà vẻ đường giúp cô.

“Cố Anh Kiệt tôi muốn ăn tương cà chua.” Tần Vũ Phi nói một mạch, không có lấy một dấu chấm phẩy nào.

Lần này đến lượt Cố Anh Kiệt ngẩn người, sau đó bắt đầu tức giận. “Tần Vũ Phi, em cũng giỏi thật nhỉ? Nhấn tin không trả lời, gọi điện không thèm nghe, thấy tôi liền bỏ chạy, bây giờ em lại vì tương cà chua mà chịu xuống nước rồi?”

“Không, không, nhưng bây giờ đi nói với quản lý nhà hàng bảo họ dọn lên mấy món có thể ăn với tương cà chua như khoai tây chiên, mực chiên này nọ hình như không thích hợp cho lắm.” Nhìn thời gian kia, cũng sắp tan tiệc rồi.

Cố Anh Kiệt mĩa mai: “Đại tiểu thư như em mà cũng có chuyện ngại căn dặn người khác làm sao?”.

“Đồng người mà, tôi rất sĩ diện.”

Cố Anh Kiệt thật sự không còn lời nào để nói, sau đó anh mới hiểu ra. “Đồng người, nên em định lên bảo tôi đi làm?”

Tần Vũ Phi suy nghĩ, thì ra cô có ý này, cô cũng mới phát hiện ra thôi. “Nhà hàng này là của anh mà.” Cô lập tức quay sang nhờ anh, cũng xem là cơ trí rồi.

Cố Anh Kiệt sầm mặt, cô gái thực dụng này, không có chuyện nhờ vả anh thì chắc chắn quay đầu bỏ đi rồi.

“Bỏ đi.” Tần Vũ Phi nghĩ mình vẫn là nên mạnh mẽ một chút, muốn ăn thôi mà, đâu phải nghiện đâu. Cô muốn rời khỏi chỗ này.

“Đợi chút.” Cố Anh Kiệt vội ngăn cô lại. “Em với Triệu Hồng Huy đang yêu nhau à?”

“Đúng vậy.” Tần Vũ Phi gật đầu, thật ra chỉ là đang hẹn hò thôi, với cô mà nói thì vẫn chưa phải yêu nhau.

Cố Anh Kiệt nói: “Tôi vào bếp làm khoai tây chiên và tương cà chua cho em, rồi tìm một chỗ để em lên ăn, không ai biết đâu. Nhưng tôi có điều kiện, em không được lấy đồ ăn xong là bỏ chạy mất, phải nghe tôi kể chút chuyện của Triệu Hồng Huy”.

Muốn ăn tương cà chua thì phải nghe người khác nói xấu người chuẩn bị thành bạn trai của mình, điều kiện trao đổi này thật chẳng ra làm sao, nhưng Tần Vũ Phi không chút do dự mà gật đầu: “Được. Phải nhiều tương cà chua một chút, anh biết mà. Có thêm cá hay gà rán cũng được”.

Cố Anh Kiệt tức đến nói không nên lời, bỏ lại một câu: “Đội điện thoại của tôi”, dứt lời bỏ đi mất.

Bụng Tần Vũ Phi không còn đau nữa, tâm trạng cũng tốt hơn. Tuyến nước bọt bắt đầu hoạt động mạnh, ái chà, thèm ăn quá. Cô tranh thủ khoảng thời gian này đi chào hỏi mọi người, phải làm sao cho xong công tác chuẩn bị kết thúc cho bữa tiệc. Mười phút sau, cô nhận được điện thoại của Cố Anh Kiệt, anh hẹn gặp cô ở lối thoát hiểm.

Tần Vũ phi lén rời khỏi phòng tiệc, chạy đến chỗ lối thoát hiểm. Trên tay Cố Anh Kiệt đang xách một hộp thức ăn lớn, Tần vũ phi liền cười híp mắt. Cố Anh Kiệt nhìn cô bằng ánh mắt xem thường, nhưng không nói gì, dẫn cô lên tầng trên, ngồi bên ban công để cô ăn tương cà chua của mình.

“Được rồi, tôi giữ chữ tín lắm, anh bắt đầu mấy lời bóng gió về khuyết điểm hay thói xấu của Triệu Hồng Huy đi, tôi tuyệt đối không phản bác, không ngắt lời.” Tần Vũ Phi vừa liếm tương cà chua trên ngón tay vừa nói.

Cố Anh Kiệt nhìn động tác của cô, tim bỗng lạc nhịp, nhưng sau đó lại chuyển qua tức giận, thái độ như vậy, làm sao anh có thể nói được?

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

“Anh ngại mớ lời phê phán người khác sao? Vậy để tôi khơi chuyện giúp anh.” Tần Vũ Phi rất hiểu lòng người, nhúng một miếng gà chiên vào tương cà chua rồi bỏ vào miệng một cách đầy hương thụ, sau đó nói: “Ừm, chuyện là thế này, tôi đồng ý hẹn hò với Triệu Hồng Huy là vì anh ta đẹp trai”. Ngưng một chút, cô nhấn mạnh: “Anh ta đúng là rất đẹp trai, phải không?”.

“Nhảm nhí. Em ít được gặp trai đẹp à?” Cố Anh Kiệt tức giận nói.

“Không ít, trước mặt có một người này.” Tần Vũ phi nhìn hộp thức ăn, “Sợ là tương cà chua không đủ ăn, muốn nhờ trai đẹp đi lấy thêm chút nữa, như vậy có quá đáng không?”.

“Rất quá đáng.” Cố Anh Kiệt nhàu mày nhìn hộp thức ăn của cô, rõ ràng anh đã lấy rất nhiều tương cà chua mà. “Em ăn ít thôi, loại tương này vị rất nặng, ăn nhiều quá không tốt.”

“Ừ.” Tần Vũ phi gật đầu, “Phải chấm ít lại, nếu không sẽ không đủ. Thật ra thì gặp qua không ít trai đẹp và đồng ý hẹn hò với trai đẹp đâu có gì mâu thuẫn. Cũng như người thấy qua rất nhiều tiền nhưng vẫn muốn đi kiếm tiền vậy thôi. Anh Cố này, anh nói chuyện theo logic nào vậy?”.

“...” Cố Anh Kiệt nghẹn lời, thật ra anh chỉ muốn nhắc nhở cô một chút, đừng nhất thời xúc động mà mờ mắt, chọn bừa một người bạn trai để phải sạch quan hệ với anh, thật sự không cần thiết.

“Tôi có quen Triệu Hồng Huy, nhưng không thân lắm. Hôm đó nghe bạn bè nhắc đến anh ta, nói anh ta khỏe khoắn rằng đã theo đuổi được em, tôi cũng trò chuyện vài câu với người bạn kia.” Cố Anh Kiệt giải thích lý do anh biết được chuyện của cô và Triệu Hồng Huy. “Lấy bạn gái ra để khoe khoang này nọ thật đáng ghét, đúng không?”

Tần Vũ Phi lắc đầu: “Nếu bạn gái có thể khiến cho bạn trai đi khoe khoang khắp nơi, chứng tỏ người bạn gái đó rất tốt, có giá trị, tốt hơn nhiều người bị đem giấu nhem đi, không phải à?”. Cô hỏi lại.

“Nghe nói tính cách anh ta rất xấu, thích khoe khoang, đua đòi, còn bá đạo nữa.” Nói xấu sau lưng người khác không phải phong cách của Cố Anh Kiệt, nên anh dùng từ đã nói giảm nói tránh đi rồi.

Tần Vũ phi gật đầu: “Bá đạo không phải rất tốt sao? Tiểu thuyết cũng có viết, tổng giám đốc bá đạo yêu em, đây mới là tố chất của nam chính đó”.

“Vậy sao?” Cố Anh Kiệt càng thêm bức, “Vậy tổng giám đốc bá đạo trong tiểu thuyết đó yêu cô tiểu thư bá đạo như em à?”.

“Vậy thì không có. Thường là mấy cô thỏ con dịu dàng, ngọt ngào.”

Cố Anh Kiệt nhướn mày với cô. Tần Vũ Phi cũng nhướn mày. Cuối cùng vẫn là Cố Anh Kiệt phải nhường bước: “Được, tôi quả thật cũng không thân với anh ta, chỉ nghe nói tiếng tăm của anh ta không được tốt, nên muốn nhắc nhở em cẩn thận chút thôi”.

“Yên tâm đi.” Tần Vũ phi cười cười liếm ngón tay, “Nếu nói đến tiếng tăm không tốt, chắc anh ta không hơn tôi được đâu, tôi cũng không bị thiệt”.

Cố Anh Kiệt thở dài: “Thật ra lời tôi muốn nói là, Tần Vũ phi, nếu em với anh ta thật lòng yêu nhau thì tôi không có gì để nói, nếu em chỉ nghĩ muốn tìm một người bạn trai để xóa sạch quan hệ với tôi, muốn chứng minh rằng chúng ta không thân thiết với nhau thì không cần thiết. Đề là người trưởng thành,

tôi có thể hiểu ý của em, tôi cũng hy vọng em có thể tin tưởng tôi, chuyện tôi đã hứa với em thì nhất định sẽ làm được”.

Tần Vũ Phi không lên tiếng, chỉ nhìn anh, sau đó lại tiếp tục ăn những món ăn được nhúng đầy tương cà chua của mình.

Cố Anh Kiệt nhìn chăm chăm cô, sau đó thờ dãi: “Tần Vũ Phi, em cần bạn bè”.

Lần này Tần Vũ Phi đáp lại anh: “Tôi có rất nhiều bạn”.

Cố Anh Kiệt mặc kệ lời phản bác của cô, tiếp tục nói: “Tôi liên lạc với em, gọi điện thoại cho em, vì tôi quan tâm em như bạn bè. Tôi tức giận với em, đó là vì em buống bình tự cho mình là đúng, giống chuyện lần đó của Mễ Hi vậy, cô ấy chẳng làm gì cả, em muốn chứng minh không có quan hệ gì với tôi mà đột nhiên nói tuyệt giao với cô ấy, chuyện này khiến cô ấy rất buồn”.

“Anh đau lòng cho cô ấy chứ gì?”

“Tôi cũng đau lòng cho em.” Cố Anh Kiệt nhanh chóng cản cô lại. “Tần Vũ Phi, kết giao bạn bè thật sự không cần phải lo sợ nhiều như thế đâu.”

Tần Vũ Phi nhìn hộp thức ăn đầy tiếc nuối, đã ăn hết sạch tương cà chua rồi nhưng gà rán và khoai tây chiên vẫn còn lại không ít. “Tôi biết rồi.” Tâm trạng cô giờ rất xấu. “Lần trước anh đã mắng tôi rồi.”

“Tôi nào dám mắng em”

“Mắng cũng mắng rồi, còn nói dám có với chẳng không.” Cô làm bầm, buông hộp thức ăn xuống, “Có khăn giấy không?”. Cô quên mang theo rồi.

Cố Anh Kiệt lấy bịch khăn giấy trong túi ra đưa cho cô, Tần Vũ Phi rút lấy một tờ, phần còn lại đem trả cho anh. Cô chậm rãi lau miệng và tay, thấy Cố Anh Kiệt không nói gì, chỉ nhìn cô chăm chăm, cô hỏi: “Bài giáo huấn lần này xong chưa?”.

Cố Anh Kiệt hậm hực: “Tôi còn chưa nói vào trọng điểm đâu”.

“Vậy thì nói nhanh chút, tôi phải đi rồi.”

“...” Cái này thật là, Cố Anh Kiệt rất muốn bóp chết cô, muốn nói chuyện một cách đoàng hoàng với cô sao khó khăn thế. “Trọng điểm là chuyện em lo sợ rằng tôi sẽ bám riết lấy em không tha không thể nào xảy ra, tôi bảo đảm, nên em không cần lo lắng. Nếu tôi có gọi điện thoại cho em thì cũng nhất định là chuyện chính đáng, em có thể nhận. Đương nhiên, tôi cũng đảm bảo sẽ cố gắng hạn chế gọi điện cho em. Nếu em có chuyện gì cần giúp đỡ, mong rằng em sẽ không cố ý né tránh tôi.”

“Được.” Tần Vũ Phi rất ngoan ngoãn nhận lời. Cô nhảy lên, cầm hộp thức ăn còn thừa lại lên, đi qua Cố Anh Kiệt hướng về phía cầu thang đi xuống. Đến cửa cầu thang, cô xoay người lại, thấy vẻ mặt cau có tức giận của Cố Anh Kiệt. Cô bật cười, đáng về tức giận của anh nhìn cũng vừa mắt lắm. “Cố Anh Kiệt này, cảm ơn anh, tạm biệt.” Vậy là cô không thiếu anh câu cảm ơn, cũng không thiếu một câu tạm biệt.

Đêm đó, Tần Vũ Phi về đến nhà liền lấy một tô tương cà chua thật lớn, ăn hết gà rán và khoai tây chiên mà Cố Anh Kiệt làm cho cô. Cô ngồi bên cửa sổ vừa ngắm sao vừa ăn, cô nhớ đến những ngôi sao khi nãy thấy trên ban công cũng sáng như thế, nhớ đến việc Cố Anh Kiệt nói là anh hiểu cô liền cười khỏ, tên ngốc đó thật ra không hề hiểu cô, anh cho rằng cô sợ anh bám riết lấy cô không tha à? Đúng là sai lầm lớn. Tên ngốc đó, phong độ đàn ông quá mức cũng không phải chuyện hay.

Đêm đó Tần Vũ Phi ăn quá nhiều đồ chiên và tương cà chua, nửa đêm bị đau dạ dày mà tỉnh ngủ. Hôm sau cô xin nghỉ phép làm cho Cừ Chính Khanh tức muốn chết, tối qua mới phê bình nói không hài lòng với thái độ của cô, hôm nay cô đã không đi làm.

Kể đó là cuối tuần, rồi chớp mắt đã là thứ hai.

Thứ hai, Tần Vũ Phi lại tiếp tục xin nghỉ phép vì ốm. Cừ Chính Khanh tức đến nổi xông vào phòng làm việc để chất vấn thư ký của cô: “Tần Vũ Phi hôm nay lại lấy lý do gì?”. Đau dạ dày ba ngày mà chưa hết? Trừ phi đến mức phải nhập viện.

“Ồ...” Mặt thư ký đỏ lựng lên, đại tiểu thư bị đau bụng sinh lý, loại chuyện này có thể nói cho cấp trên nam nghe không?

Đáng về áp a áp úng của thư ký càng khiến Cừ Chính Khanh giận hơn. “Bỏ đi, tự tôi đi hỏi.” Anh ta lấy điện thoại ra gọi cho Tần Vũ Phi ngay trước mặt thư ký: “Tần Vũ Phi, hôm nay cô nghỉ vì lý do gì? Tốt nhất là chuyện chính đáng”.

Tần Vũ Phi trả lời rất nhanh: “Di cả ghé thăm, bụng đau dữ dội”. Lý do này vô cùng chính đáng.

Cừ Chính Khanh sầm mặt, nghiêng răng nói: “Giọng cô nghe rất có sức sống”.

“Chẳng lẽ phải hơi thở yếu ớt như vừa đau đến ngất đi tỉnh lại mới có thể chứng minh là tôi đau thật à?” Tần Vũ Phi vẫn rất có sức sống mà trả lời, bây giờ cô đang ôm túi nước nóng mà vui mình trong chăn, đau đến bực cả mình, “Chuyện cần làm tôi đều dặn dò Robert hết rồi, tất cả mọi việc cậu ta đều hiểu rõ, cậu ta sẽ theo sát. Tôi phải dưỡng bệnh đây, tạm biệt Cừ phó tổng”.

Điện thoại bị ngắt, Cừ Chính Khanh giận đến đen mặt, đúng là đại tiểu thư kiêu căng vô trách nhiệm mà. Thư ký của Tần Vũ Phi thấy ánh mắt anh ta quyết qua lập tức cúi đầu, vờ như không thấy gì. Cừ Chính Khanh nghiêm nghị bỏ lại một câu: “Nhấn Robert tới gặp tôi, báo cáo sơ lược tiến độ công việc của bên các cô”.

Thư ký gật đầu lia lịa, không dám nói rằng Robert đang đứng ngay sau lưng anh đó ngài lãnh đạo à. Ngài lãnh đạo vừa đi, thư ký và Robert nhìn nhau một cái, mạnh ai nấy lo.

Tần Vũ Phi nằm trên giường, tâm trạng rất tệ. Cô rất ghét đau bụng. Cô cầm điện thoại, viết một tin nhắn: Cố Anh Kiệt, tôi đau bụng.

Không phải anh nói có gì cần giúp thì có thể tìm anh sao? Dì cả đến thăm cần giúp có tính không?

Tần Vũ Phi nhìn tin nhắn đó, suy nghĩ một lúc tâm trạng bình tĩnh hơn chút. Thôi bỏ đi, cố ý chọc cho anh tức nhảy dựng lên như thế cũng chẳng có ý nghĩa gì, cũng không phải ở ngay trước mặt, cô không nhìn thấy. Nếu không nhìn thấy, cũng chẳng được vui lắm. Cô vẫn sợ mình tự gây rắc rối, kích động làm hỏng chuyện.

Ném điện thoại qua một bên, tin nhắn đó yên lặng nằm trong hộp thư nháp. Trong đó còn một tin nhắn nữa, được soạn vào sáng thứ sáu, trong đó viết: Cố Anh Kiệt, anh lấy nhiều đồ ăn quá, tôi ăn đến đau dạ dày rồi.

Tin nhắn đó cũng không được gửi đi, bị bỏ quên trong hộp thư nháp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhông Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Type: IAmLinhT

Ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, đến ngày thứ tư Tần Vũ Phi mới thấy khá hơn, mười giờ sáng cô đến công ty, trang điểm kỹ càng, trang phục tươi tắn đẹp đẽ, Cừ Chính Khanh thấy cô liền nghiêm mặt: “Giám đốc Tần khỏe rồi?”

“Đúng vậy.”

“Tinh thần xem ra cũng rất tốt.” Ý nói tinh thần rất khỏe khoắn, nhìn không giống bị bệnh chút nào.

“Cảm ơn. Đến công ty làm việc cũng nên chăm chút một chút mới tốt.” Tần Vũ Phi chặn lời anh trước.

“Không ngờ giám đốc Tần cũng thật tận tâm với công việc.” Thật không thể nhìn được châm chọc cô vài câu.

“Xem ra Cừ phó tổng đã hiểu được tôi rồi, quả là vinh hạnh.” Tần Vũ Phi thấy cuộc nói chuyện này thật quá vô nghĩa. Lần nào cũng mấy câu này, anh ta không thấy chán à? “Tôi phải làm việc rồi, tạm biệt Cừ phó tổng.”

Vào đến phòng làm việc, cô gọi vài người trong bộ phận đến mở một cuộc họp nhỏ, xác nhận tiến độ của công việc, giải quyết xong công việc của từng người, sau đó xử lý email tích tụ trong hộp thư, trả lời xong tất cả, lại xem hết tài liệu thư ký để trên bàn cô, cái nào cần ký thì ký, cần phê duyệt thì phê duyệt. Xem lại lịch làm việc, gọi điện thoại cho từng khách hàng cần liên hệ, sắp xếp được hai cuộc hẹn, sau đó gọi thư ký chuẩn bị hai phần quà để tặng cho khách.

Hoàn thành hết mọi công việc, chớp mắt một cái, đã sắp đến giờ tan tầm. Tần Vũ Phi xem đồng hồ, thở phào một hơi, bắt đầu mở mạng lên xem tin tức, mở ứng dụng trò chuyện lên xem có bạn bè nào tìm cô hay không. Uống một ngụm trà mà thư ký pha cho, cô cảm thấy rất thoải mái. Hiệu suất làm việc của hôm nay tốt vô cùng. Bởi vậy mới nói không phải cô không bận rộn, chẳng qua cô không tỏ ra mình bận mà thôi. Trên ứng dụng trò chuyện có người bạn đăng một mẫu chuyện cười lên, Tần Vũ Phi nhìn mấy tính mà cười ha ha.

Vừa ngừng đầu, thấy Cừ Chính Khanh đi ngang qua cửa phòng làm việc của cô, khi đi ngang qua chỗ cô thì bước chậm lại nhìn cô vài cái, chân mày nhíu lại. Tần Vũ Phi không để ý, cô biết anh ta đang nghĩ gì, nhưng cô là vậy, không thích tỏ vẻ bận rộn.

Điện thoại reo ngay khi cô thấy tên của Cố Anh Kiệt trong một bản tin trên một trang báo mạng, cô dời mắt từ màn hình máy tính qua điện thoại, trên màn hình hiển thị tên Triệu Hồng Huy. Cô bắt máy. Triệu Hồng Huy nói tối nay anh ta hẹn uống rượu với bạn bè, muốn rủ cô đi cùng. Tần Vũ Phi không có tâm trạng, hôm trước nhận điện thoại của anh ta cô có nói cho anh ta biết mình không khỏe, mấy ngày này không muốn hẹn hò gì, không ngờ hôm nay anh ta lại hẹn mình đi uống rượu với bạn.

“Em không khỏe lắm, không muốn ra đường.” Cô từ chối thẳng.

“Không phải hôm trước em mới không khỏe sao?”

“Hôm nay vẫn chưa khỏe.”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, tiếng Triệu Hồng Huy nghe không mấy vui vẻ: “Anh đã hẹn bạn, nói là em sẽ đến”.

“Vậy thì xin lỗi bạn anh thôi, hẹn hôm khác mời họ ăn bữa cơm là được. Em mời.”

Có nói vậy Triệu Hồng Huy càng không vui, nhin không nói gì, chỉ nói: “Được thôi, vậy em nghỉ ngơi đi”, dứt lời liền ngắt máy.

Tần Vũ Phi đề điện thoại qua một bên, không để ý gì. Anh ta không vui thì có gì ghê gớm, cô cũng không vui đâu. Anh ta cho rằng tặng bó hoa, ăn bữa cơm là có thể theo đuổi được con gái rồi à? Cho dù muốn dẫn cô đến khoe khoang trước mặt bạn bè thì cũng phải hỏi ý cô trước. Xem cô là gì chứ? Tổng giám đốc bá đạo gì đó, cô không có hứng thú.

Tần Vũ Phi chuyển sự chú ý về lại trang web, thật ra đó là một tin tức lá cải về một nữ minh tinh họ Điền mới nổi gần đây. Nói cô ta sự nghiệp đang lên, số đào hoa cũng mạnh thêm. Gần đây thường xuyên qua lại với cậu ba Cố Anh Kiệt của tập đoàn Hoa Đức, liên tục có tin đồn hẹn hò, rất náo nhiệt. Ký giả đã liên lạc với người quản lý để xác nhận thông tin, đối phương chỉ nói không can thiệp vào đời sống tình cảm của nghệ sĩ, họ vừa nhận lời làm người phát ngôn của Hoa Đức, mong mọi người không cần suy đoán lung tung. Bài báo còn nhắc đến lời của một thầy tướng số, người này là một thần phán có tiếng trong nghề, từng nói cô minh tinh họ Điền này năm nay sẽ được nổi tiếng, quả nhiên đã thành sự thật. Ông ta cũng từng nói cuối năm nay hoặc đầu năm sau cô ta sẽ gặp được chân mệnh thiên tử của mình, nay đã là tháng mười hai, cũng là cuối năm, không biết cậu ba nhà họ Cố có phải chính là chàng trai trong định mệnh đó hay không?

Bài báo lá cải còn đăng kèm một tấm hình, cô minh tinh họ Điền họ và Cố Anh Kiệt đứng bên cạnh bàn, nhìn quang cảnh xung quanh có lẽ là một sự kiện nào đó, nữ minh tinh khẽ nghiêng mình, Cố Anh Kiệt đang đỡ lấy eo cô ta, hai người đang nhìn nhau cười. Bên cạnh hình là dòng chữ: Không ai bên cạnh, tình cảm dạt dào, hé lộ nghi án tình cảm.

Tần Vũ Phi xem xong bĩu môi, tên quý này, biết chỉ trích người khác đem bạn gái ra khoe khoang, bản thân mình cũng thế thôi.

Anh có bạn gái rồi. Tần Vũ Phi gõ gõ mặt bàn, rất tốt. Cô cũng không rõ ràng trong lòng mình có cảm giác gì, dù sao cũng là rất tốt, đáng mừng cho anh.

Cùng lúc đó, Cố Anh Kiệt đang cùng anh trai mình bước ra khỏi phòng họp. Anh cả nhà họ Cố, Cố Anh Huy, lớn hơn Cố Anh Kiệt mười tuổi, lúc nhỏ bố của họ Cố Văn Quang bận rộn lắm ăn, kẻ làm anh này đã bỏ ra không ít thời gian chăm sóc và dạy dỗ đứa em trai này, tình cảm của hai anh em rất tốt.

“Cái cô minh tinh kia là chuyện thế nào vậy?” Cố Anh Huy hỏi.

“Không có gì, hôm đó tham dự sự kiện, cô ấy đứng không vững suýt ngã nên em đỡ thôi, nghệ sĩ mà, cứ thích tung tin đồn, chắc gần đây không có tin gì dùng được nên mới lấy em ra dùng tạm chẳng?” Bài báo đó lúc trưa Cố Anh Kiệt có xem qua, trước đó anh không biết gì, nhưng viết thì cũng đã viết rồi, anh cũng không ngại gì nên cũng không để bụng.

“Em coi chừng bỏ lại cần nhân đó.” Cố Văn Quang quả thật khá quan tâm đến cậu con út, hai đứa con lớn đều đã lập gia đình, đã sinh con đẻ cái, sự nghiệp cũng không có vấn đề gì, có rất nhiều việc của Hoa Đức đều giao cho chúng trông coi, không cần ông phải nhọc lòng lo lắng. Nghĩ đi nghĩ lại, giờ chỉ còn đứa con út là chưa nên người. Yêu cầu của ông đối với con trai út không cao, dù sao cũng còn trẻ tuổi, để nó chơi thêm vài năm nữa cũng được. Nhưng thấy nó đối hết bạn gái này đến bạn gái khác, lại không có ai có thể dẫn về ra mắt gia đình, vừa nói thì nó cứ tỏ vẻ vô tội, Cố Văn Quang cũng hơi tức giận.

“Không sao, đây cũng không phải là bạn gái em mà.” Cố Anh Kiệt lại tỏ ra vô tội.

“Vậy cô em họ nhà họ Trịnh thì sao? A Từ nói tuần trước họ có giới thiệu hai người với nhau.”

Cố Anh Kiệt cười cười. “Tự chị giới thiệu lung tung, người đó không hợp”.

“Sao lại không hợp? Không đủ đẹp à?” Cố Anh Huy nghe em gái nói cô gái kia ngoại hình cũng bình thường, chắc là A Kiệt sẽ không ưng đâu.

“Không phải.” Cố Anh Kiệt lại cười, “Anh đừng đoán mò, dù sao đi nữa cũng là không hợp”. Cô em họ đó nói chuyện quá tự cao, nghĩ mình học rộng hiểu nhiều thì tài giỏi lắm, không thân thiết gì với anh nhưng lại phê phán người khác ở trước mặt anh, cứ như người nào cũng không bằng được cô vậy. Anh thật không thích những cô gái mất đề trên trán, luôn tự cho mình là đúng như thế. Tần Vũ Phi kiêu căng thì kiêu căng, cũng hay chọc cho người ta nổi điên, nhưng sự thần thẳng đó làm người ta thấy thoải mái. Cố Anh Kiệt không quen biết gì với cô em họ kia, cũng không muốn phê phán điểm xấu của cô ta trước mặt người khác. Chuyện này chỉ có thể cười cho qua, anh trở về phòng làm việc.

Điện thoại để trên bàn làm việc, khi đi họp anh quên mang theo. Mở điện thoại lên xem, có một cuộc gọi nhớ, của Từ Ngôn Sướng. Anh ngồi xuống, gọi lại cho Từ Ngôn Sướng, trong lúc đợi đầu dây bên kia kết nối, anh chợt nhớ đến Tần Vũ Phi, có lẽ cô cũng đã đọc được tin đồn kia rồi, hy vọng cô có thể đọc được, vậy chắc cô có thể yên tâm rồi.

Điện thoại đã kết nối. “Jason, cậu tìm mình à?”

“Tôi nay mấy anh em hẹn nhau đến quán của A Thực uống rượu, cậu qua không?”

“Được thôi.” Dù sao anh cũng không có việc gì làm, cuộc sống không có người yêu quả thực nhàm chán, thế nên Cố Anh Kiệt liền nhận lời ngay.

Tên đầy đủ của A Thực là Doãn Thực, cậu ta có cô em gái tên Doãn Đình. Cô em đó chính là bạn thân của Tần Vũ Phi. Cố Anh Kiệt và Doãn Thực cũng không qua lại nhiều, chỉ quen biết sơ mà thôi. Thật ra anh biết Doãn Đình em gái của Doãn Thực từ trước rồi, từng gặp hai lần, nhưng cả gặt đầu

chào hỏi cũng không có. Sau này nhờ Tần Vũ Phi mà khắc sâu ấn tượng với cô gái này.

Tần Vũ Phi à...

Cố Anh Kiệt kéo dòng suy nghĩ của mình trở lại, thấy nhắc đến Doãn Thực mà lại có thể nghĩ đến Tần Vũ Phi đúng là trùng tà mất rồi. Ừ thì, không chỉ có Doãn Thực, ở đây có bao nhiêu người, ai cũng có thể khiến anh nghĩ đến Tần Vũ Phi. Ví như A Luân, tên công tử không hẹn được Tần Vũ Phi rồi đi khắp nơi nói xấu cô, lại như Triệu Hồng Huy, cậu ả hẹn được Tần Vũ Phi rồi lại đi rêu rao mình trái nắm Minh Duyệt, phải giữ Vĩnh Khải, trên người tiền tài đếm không xuể.

Hai người này sao không đánh nhau một trận đi, thật đáng tiếc. Cố Anh Kiệt ác ý nghĩ, họ không đánh nhau, anh thấy đêm nay chẳng có gì thú vị. Sớm biết vậy thì đã không đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhông Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Cố Anh Kiệt ngửa cổ uống cạn rượu trong ly, buông ly xuống, quay đầu định nói với Từ Ngôn Sướng, người đang chơi oản tù tì với một cô nàng nóng bỏng rằng anh phải về thôi, nhưng lúc này lại nghe A Luân lớn tiếng cười nói với Triệu Hồng Huy: “Cậu cẩn thận sau này Tần đại tiểu thư cấm sùng cậu đó”.

Tiểu Hồng Huy bật cười, giọng điệu khinh khinh nói: “Người ta là con gái một đó, không biết trong tay nắm được bao nhiêu cổ phần Vĩnh Khải, mọi người đều đã trưởng thành, chỉ cần đôi bên có lợi, mạnh ai nấy chơi cũng chẳng sao”.

Một người khác bên cạnh cười: “Ý của A Huy là cậu ta muốn cấm sùng đại tiểu thư kia.”

Triệu Hồng Huy cười khẩy: “Chẳng lẽ phải thủ thân như ngọc, đừng có đùa”.

Mọi người đều phải bật cười.

Cố An Kiệt tức đến phát hỏa, sầm mặt lấy điện thoại ra nhắn tin cho Tần Vũ Phi: “Nhớ nhắc nhở bố em, không cần biết em gả cho ai, nhất định phải ký hợp đồng hôn nhân”.

Tần Vũ Phi đang đắp mặt nạ trong phòng, thấy tin nhắn kia thì da mặt co giật, tên này lại nổi điên gì đây.

Bên này Cố An Kiệt vẫn đang nghe Triệu Hồng Huy nói, có lẽ đám người đó đều đã uống quá chén, cũng có lẽ họ vốn đã xấu tính như thế, chủ đề cứ quanh quẩn về Tần Vũ Phi. “Ai cũng bảo cô ta khó theo đuổi, có gì khó đâu, A Luân này, thật ra đàn bà, nhất là kiểu đàn bà lăm tiền nhiều của như Tần Vũ Phi, cái cô cần là ngoại hình, nếu cậu mà đẹp trai được như mình thì chắc chắn cô ta sẽ theo cậu thôi.”

“Cút.” A Luân thẹn quá hóa giận mắng.

Mọi người lại cười ầm lên.

Triệu Hồng Huy nói tiếp: “Cô ta không khó theo đuổi gì, chẳng qua cái tôi quá lớn, giống như cái gì cũng không để vào mắt, cứ thích làm ra vẻ ta đây. Cũng vì cô ta là tần Vũ Phi, mình mới nhịn. Đợi khi kết hôn rồi, mình xem cô ta còn kiêu căng được gì”.

“Muốn vậy cũng phải đòi đến ngày cô ấy thật sự gả cho cậu chứ.” Cố Anh Kiệt không nhịn được phải lên tiếng. Anh bỏ điện thoại lại vào túi, thật không biết còn có gì để nói với Tần vũ Phi. Cô gái này rất sĩ diện, nếu biết bạn trai cô ở trước mặt nhiều người nói ra những lời bại hoại này chắc chắn cô sẽ rất mất mặt. Anh cũng đã cảnh báo rồi, chắc cô sẽ hiểu được mà. “Đã theo đuổi được bạn gái thì phải đối tốt với người ta, vừa khoe cô ấy là bạn gái cậu, quay đầu lại đi nói xấu cô ấy với bạn bè, làm vậy mà là đàn ông à?”

“Cố Anh Kiệt, cậu có ý gì?” Triệu Hồng Huy quay lại trừng mắt với Cố Anh Kiệt. Trước nay cười nhạo anh ta chỉ có bạn bè thân thiết, mọi người đùa giỡn chút rồi thôi, nhưng Cố Anh Kiệt với anh ta lại không thân, người không thân thiết gì lại nói ra những lời này khiến anh ta rất khó chịu, anh ta nghe ra được đó đích thực là lời châm chọc.

“Chính cậu nói còn gì, Tần Vũ Phi cứ thích làm ra vẻ ta đây, chứng tỏ cô ấy không hề xem trọng cậu. Còn nữa, nhà cậu xuống dốc đến mức này rồi à? Phải nhờ vào việc bám lấy một cô gái mà kiếm tiền?” Cố Anh Kiệt không ngại nói ra những lời khó nghe hơn.

Triệu Hồng Huy hưng dữ đập bàn một cái, mượn rượu làm càn mắng: “Mẹ nó chứ, cậu chán sống rồi đúng không!”.

Từ Ngôn Sướng nghe tiếng cãi vã mà giật mình, những người bạn khác cũng vội tách hai người ra. “Được rồi, được rồi, anh em với nhau cả, đùa giỡn một chút thôi mà, bỏ đi.”

Cố Anh Kiệt lấy ví tiền ra, ném phần tiền rượu của mình lên mặt bàn, nói xin lỗi với Doãn Thực, sau đó xoay người định rời đi. Nhưng đi chưa được mấy bước, lại nghe Triệu Hồng Huy nói: “Ông đây là ai chứ, phải nhờ đàn bà sao? Là Tần Vũ Phi bám riết không nhả, thiếu điều quỳ xuống, dưới chân ông mà van xin ông đừng cô ta đó chứ”.

Bước chân Cố Anh Kiệt dừng lại, trong một khắc đó, ánh mắt trong trẻo của Tần Vũ Phi lướt qua trong đầu anh, đáng về cô ngồi trong tiệm thức ăn nhanh cũ kỹ khờ khạo nhìn chăm chăm dãy đèn ánh sao ở bên kia đường chỉ vì mong muốn tạm biệt nỗi đau ngày cũ, đáng về nghiêng răng nghiêng lợi của cô khi nhắc đến người đàn ông phản bội xấu xa đã tổn thương cô, đáng về đau buồn vì người bạn thân đã chết của cô, đáng về khi cô nói “Cố Anh Kiệt, tôi nói bí mật của mình cho anh nghe, anh không được nói lại cho ai khác đâu đó”, đáng về thẳng thắn sáng khoải không nề tình làm anh tức giận của cô...

Cố Anh Kiệt cũng không biết mình nghĩ gì, anh tức tốc quay người lại, nện một cú thật nặng xuống mặt Triệu Hồng Huy.

Triệu Hồng Huy hét lên một tiếng, chưa kịp nhận ra chuyện gì thì cả người và ghế đã bị đẩy đến trên quầy rượu. Mấy người bạn bên cạnh vội can: “Cố Anh Kiệt! Cậu nổi điên gì đó?”, nắm đấm cũng theo đó mà đánh tới Cố Anh Kiệt.

Cố Anh Kiệt lãnh một cú đấm vào mặt, cơn đau làm máu nóng lên não, không suy nghĩ gì nữa, đánh trả ngay một quyền. Lúc này, Từ Ngôn Sương cũng chạy sang, đập người đang định xông lên đánh Cố Anh Kiệt một cái, bạn bè đôi bên cũng bắt đầu anh đấm tôi đá, trở thành một trận đánh nhau tập thể mất rồi.

Doãn Thực giật mình, vội gọi nhân viên tới giúp can ngăn, mấy cậu ấm này anh ấy không dám đắc tội với ai cả, đừng xảy ra chuyện gì nghiêm trọng ở chỗ mình đây. Nhưng đánh nhua nào dễ can, mọi người đều uống khá nhiều, trước đó lại còn hưng phấn mà châm chọc nhau, bây giờ đánh nhau, ai cũng điên cuồng mà đánh.

Sau đó, sự việc ồn ào khiến cho khách hàng nào đó báo cảnh sát, Doãn Thực nhanh chóng sắp xếp cho mọi người giải tán. Cũng may là đám cậu ấm này vẫn chưa hoàn toàn mất lý trí, không ai muốn đến đồn cảnh sát cho thêm rắc rối. Là Cố Anh Kiệt ra tay trước, nhưng nói thật thì Triệu Hồng Huy cũng không dám làm gì anh, huống hồ chuyện còn liên quan đến Tần Vũ Phi nữa, làm lớn chuyện không hay. Vì thế, không ai dám làm gì, vội vàng giải tán.

Doãn Thực thu dọn tàn cuộc xong, về đến nhà đã là năm giờ sáng. Doãn Đình vừa đi vệ sinh ra, thấy anh trai trên người đầy vết thương thì giật nảy mình, vội hỏi han xem chuyện gì xảy ra. Doãn Thực biết quan hệ giữa Tần Vũ Phi và em gái mình, cũng cảm kích cô vẫn luôn quan tâm đến Doãn Đình, cả việc làm ăn của xưởng in nhà anh cũng có không ít vụ là do Tần Vũ Phi giới thiệu cho. Tên Triệu Hồng Huy đó nói chuyện đúng là quá đáng, thế nên anh đem sự tình kể lại cho Doãn Đình nghe, sau cùng còn nói: “Người ta ngồi trong quán của anh nói gì thì anh không ngăn được, nhưng em nhắn với Tần Vũ Phi một tiếng, tên kia thật sự chẳng ra gì, tốt nhất đừng qua lại với hắn nữa”.

Doãn Đình vốn có chút ý với Cố Anh Kiệt, tuy bây giờ đã từ bỏ, nhưng vừa nghe Cố Anh Kiệt đánh nhau vẫn rất quan tâm, hỏi han thêm vài câu.

Hôm sau, Doãn Đình gọi điện cho Tần Vũ Phi, kể cho cô nghe chuyện Cố Anh Kiệt và Triệu Hồng Huy đánh nhau, Triệu Hồng Huy xấu xa thế nào Tần Vũ Phi cũng không nói gì, nhưng lại hỏi thăm vài câu về vết thương của Cố Anh Kiệt.

Doãn Đình thích chủ đề này, bây giờ Cố Anh Kiệt chính là bạch mã hoàng tử trong lòng cô ấy. Cô ấy thao thao bất tuyệt, đem toàn bộ những gì hỏi được từ chỗ Doãn Thực nói ra hết.

“Cố Anh Kiệt liên mắng anh ta, nói bạn gái là để yêu thương, đi nói xấu bạn gái mình với bạn bè thì còn là đàn ông không, làm cho tên họ Triệu đó tức giận. Ôi chà, Cố Anh Kiệt đúng là đẹp trai quá đi”.

Nghe giọng điệu của Doãn Đình qua điện thoại, Tần Vũ Phi có thể tưởng tượng ra rất nhiều bong bóng màu hồng bay lên xung quanh cô ấy. “Tiểu Đình này, cậu vẫn còn rất thích Cố Anh Kiệt.”

“Đương nhiên rồi, người đâu mà vừa đẹp trai lại phong độ, còn dịu dàng nữa, ai mà không thích, nhưng mình chỉ ngưỡng mộ chút ít thôi, mình biết mình và anh ấy không có khả năng mà. Vũ Phi này, cậu đừng lo giúp mình nữa nha, mình đã hiểu rõ rồi. Trước đây hại cho cậu và anh ấy cãi nhau, mình ngại quá đi mất. Người ta đã không thích mình, miễn cưỡng cũng vô ích. Bây giờ mình có mục tiêu mới rồi, đợi chờ đồ được rồi sẽ dẫn đến ra mắt cậu.”

“Cư đồ rồi mới dẫn đến ra mắt mình, sợ bộ dạng hung dữ của mình dọa người ta chạy mất chứ gì?”

Doãn Đình bật cười? “Vũ Phi, cậu đúng là hiểu lòng người mà”.

“Hừ. Lúc dẫn người đến nhớ bảo anh ta mang theo một phần hậu lễ, không thì mình sẽ không hài lòng mà mắng cho anh ta bỏ chạy không kịp.”

Hai cô gái tiếp tục trò chuyện một hồi mới gác máy.

Ngày hôm đó Tần Vũ Phi không thể tập trung làm việc, cô cứ do dự mãi có nên liên lạc với Cố Anh Kiệt hay không. Anh giúp đỡ cô, ra mặt vì cô, dù sao cô cũng nên cảm ơn anh chứ. Nhưng cô đã hạ quyết tâm không qua lại gì với anh nữa. Cô có cảm giác mình đã kiên trì được rất lâu, nhưng nghĩ kỹ lại, từ khi ở Mỹ về cũng mới được bốn tháng mà thôi.

Cô rất muốn gọi điện cho anh, muốn lắm.

Cứ do dự như thế, hiệu suất làm việc trong ngày chỉ là con số không. Tần Vũ Phi nhìn chăm chăm tập tin mở cả ngày nhưng lại không được mấy hàng chữ, xem ra tối nay phải về nhà làm rồi, cô tức giận, đều tại Cố Anh Kiệt.

Tối về đến nhà, tập tin đó vẫn không nhiều thêm được mấy hàng. Tần Vũ Phi do dự nửa buổi, rốt cuộc vẫn không nhận được, nhắn cho Cố Anh Kiệt một tin nhắn: “Nghe nói anh anh đừng bị thương”. Một câu nói rất dè chừng, sửa đi sửa lại mấy lượt mới gửi đi.

Sau khi nhấn phím gửi, Tần Vũ Phi hơi căng thẳng, cô ném điện thoại sang một bên, có chút hy vọng Cố Anh Kiệt sẽ mặc kệ cô, sẽ không trả lời cô. Nhưng chưa được bao lâu, điện thoại reo lên, không phải tin nhắn, là cuộc gọi đến. Tần Vũ Phi nhìn chiếc điện thoại rất lâu, cuối cùng vẫn nghe máy.

“Cố Anh Kiệt.”

“Tần Vũ Phi, em nghe ai nói vậy?”

“Dù sao có người nói là được.”

“Vậy nên?”

“Vậy nên cái gì?”

“Tôi bị thương rồi, em có nên thể hiện chút gì không?”

“Cảm ơn anh.”

“Không phải mau mau đến chăm sóc người bị thương sao?” Anh nói đùa.

“Anh nghĩ hay thật nhỉ, tôi là người đẹp được cưng chiều, không hiểu chuyện, làm sao có thể đi hầu hạ người khác được.”

“Tôi cũng là cậu ấm được cưng chiều, lịch sự nhã nhặn, rất kén chọn người hầu hạ, không đến lượt em đâu.”

“Vậy thì tốt quá, rất vui vì lần này chúng ta có cùng suy nghĩ.”

Cố Anh Kiệt lại bị cô chọc cho ngứa răng: “Người đẹp này, em nhớ đừng có hèn hờ lung tung với người khác nữa.”

“Ừ.”

“Tôi không đùa với em, thật sự đừng qua lại với anh ta nữa. Loại người này chuyện gì cũng làm ra được, lỡ như cậu ta muốn góa nấu thành com mà bỏ thuốc em, đến lúc đó em tìm ai mà khóc lóc đây?”

“Nếu thật sự có chuyện đó thì tôi sẽ không khóc, tôi sẽ đập vỡ trứng anh ta, để anh ta khóc thét nào cũng vô dụng.”

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Type: Linh Linh

"..."

Nửa ngày sau Cố Anh Kiệt ở đầu dây bên kia mới lên tiếng: "Tần Vũ Phi, em có đúng là con gái không vậy?"

"Có chứ, vậy nên tôi tuyệt đối không nhẫn nhục chịu đựng, đợi đến khi bị tổn thương mới trốn đi khóc lóc, tôi phải phản kích mới xứng với thân phận con gái này."

"Được, được, nữ hiệp, lần sau có đánh nhau tôi sẽ gọi em."

"Được đó, tôi sẽ gọi Mễ Hi cùng đi." Mễ Hi một thân võ nghệ, dẫn cô ấy theo có thể chấp mười Cố Anh Kiệt.

Bất chợt hai bên đều rơi vào yên lặng, cố tình ra vẻ thoải mái cũng hết lời rồi, trong nhất thời không nghĩ ra còn gì để nói nữa. Tần Vũ Phi cầm điện thoại trong tay, thấy tim mình dường như đập nhanh lên vài nhịp, có lẽ nên gác máy thôi, hỏi thăm cũng hỏi rồi, nghe qua anh cũng không có chuyện gì, cô có thể yên tâm rồi. Nhưng vẫn muốn nói thêm chút gì đó.

"À, đúng rồi, tôi đọc được bài báo kia, bạn gái anh đẹp lắm."

"Ừ." Anh trả lời rất ngắn gọn, trong giọng nói tràn đầy sự dửng dưng.

Tần Vũ Phi cười, nói: "Vây... tạm biệt."

"Tạm biệt."

Đã nói tạm biệt, nhưng không ai gác máy ngay, dường như mất vài giây mới phát hiện ra đối phương không gác máy trước, cả hai vội vội vàng vàng, cùng lúc gác máy.

Cố Anh Kiệt xoa nhẹ khóe mắt, đau đến rít lên. Cô gái này đúng là thực tế quá mà. Tưởng đầu anh đã có bạn gái nên mới chịu gọi điện cho anh. Quá thực tế, chẳng đáng yêu chút nào.

Cô gái không có lương tâm.

Sau khi gác máy, Tần Vũ Phi ngồi ngẩn người một lúc, sau đó gọi điện thoại nội tuyến cho quản gia ở tầng dưới, nhờ bà làm cho cô một phần cá tẩm bột chiên. Thức ăn khuya của cô nhanh chóng được làm xong, Tần Vũ Phi tự mình lấy chai tương cà chua trong tủ lạnh ra, ngồi trước cửa sổ sát đất vừa ngắm sao vừa ăn.

Cô nhớ lúc ở Mỹ, cô cố ý về lại nơi cũ để ngắm mấy ngọn đèn ánh sao kia, Cố Anh Kiệt ngồi bên cạnh nghe cô tâm sự, anh chăm chọc cô, đầu võ mồm với cô, làm cho nỗi buồn của cô cũng nhẹ nhõm đi chút ít. Cô không thể không thừa nhận, tuy chuyện nằm ngoài kế hoạch, nhưng có anh bầu bạn thật sự là niềm khích lệ giúp cô dễ vượt qua những ngày tháng khó khăn đó.

Đêm đó cô bật cười khi xem một tiết mục giải trí, anh lại nói với cô: "Thật ra, nếu em muốn khóc thì cứ khóc đi, tôi sẽ xem như không thấy gì."

Cô tức giận trừng anh, sao cô lại phải khóc, khóc cái gì! Cô là đại tiểu thư kiêu kỳ ngang bướng, sao có thể khóc được!

Anh lại nói: "Tần Vũ Phi, tôi không hề thích em, nhưng tôi lại thích đáng vẻ vui vẻ của em. Em muốn cười thì cười cho vui vẻ, không vui cũng đừng miễn cưỡng bản thân, làm vậy không mệt sao?"

Cô vẫn tiếp tục trừng mắt với anh, cô muốn mắng anh nhưng lại không biết nên mắng gì. Anh nói đúng, cô cười suốt một ngày, quả thật thấy rất mệt. Cô cười, nhưng lại chẳng thấy vui vẻ gì. Trên môi tươi cười còn trong lòng trống rỗng, cô rất mệt. Nhưng anh nói những lời đó là gì chứ, thế nào gọi là không thích cô nhưng thích đáng vẻ vui vẻ của cô.

Không có logic, nói năng linh tinh, nhưng cô lại thấy rất cảm động.

Những lời đường mật chẳng qua cũng chỉ thế thôi.

Cô muốn mắng anh, đồ công tử đào hoa, đừng dùng cách dỗ dành con gái đó với cô. Nhưng ánh mắt anh dịu dàng là thế, hết như anh thật lòng quan tâm đến cô vậy. Cô có chút rung động nhưng cũng rất tức giận, vì anh nói anh không thích cô, rõ ràng cô là người ai thấy cũng thích, anh lại dám nói không thích cô!

Cô cứ trừng mắt với anh như thế, nhưng anh lại không hề dời mắt đi nơi khác. Cô vẫn nhớ ánh mắt anh khi ấy rất dịu dàng, trong trẻo và làm cho người khác thấy ấm áp.

Cô không biết mình bị làm sao, đột nhiên vươn hai tay ôm lấy cổ anh, hôn anh.

Cô nghĩ chắc anh sẽ đẩy cô ra, nhưng anh không làm thế.

Nụ hôn đó rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến cô không biết bản thân mình đang làm gì. Chỉ nhớ rằng cô không nỡ buông anh ra...

Tần Vũ Phi vẫn luôn nghĩ con gái phải chăm sóc tốt cho thân thể của mình, có tình cảm rồi lên giường mới là một quá trình hợp lý. Nhưng lần đầu tiên khác cốt ghi tâm của cô lại trao cho một tên khốn, cô cứ ngỡ tên đó sẽ là người nắm tay mình đi hết con đường đời, kết quả cô sai rồi. Lúc đó có thể nói rằng mình bị mờ mắt. Bây giờ lại xảy ra chuyện gì với người vừa nói không thích mình thế này, cô không phải người tùy tiện sao? Cô cũng thật hèn mọn.

Tự căm ghét chính mình.

Kết quả của việc tự căm ghét chính mình là mất không chế cảm xúc, biết sai vẫn phạm. Sau đó thì sao, lý trí đã quay lại, hai người đều cảm thấy đây là một sai lầm lớn, cần chấm dứt. Vậy là vội vàng về nước.

Sau khi về nước, Tần Vũ Phi vẫn luôn làm mặt lạnh với Cố Anh Kiệt, cô không nhận điện thoại, không trả lời tin nhắn của anh, anh cho rằng cô sợ anh dây dưa không dứt, nhưng thật ra anh không hề hiểu. Cái cô sợ là bản thân mình.

Có một loại cảm giác khó mà đặt tên, chính là cảm giác của cô đối với anh. Cô cứ ngỡ đã cho anh vào quên lãng, nhưng nỗi nhớ lại khắc rất sâu. Không phải vì chuyện quan hệ xác thịt, mà vì sự dịu dàng của anh. Anh vừa trách cứ lại vừa dung túng cô, anh nhìn ra được nỗi buồn của cô, anh biết cô sĩ diện, dù anh bị cô chọc tức đến gặm chân vẫn chủ động đưa người không khỏe là cô về nhà. Anh dịu dàng ôm cô, bàn tay to rộng phủ lên mắt cô, cho cô cảm giác an toàn... Dù cô có len lén khóc cũng sẽ không ai nhìn thấy.

Anh thật sự rất phong độ, nhưng cũng vì vậy mà Tần Vũ Phi nhận ra rằng hai người không thích hợp với nhau. Có phong độ đồng nghĩa với việc đối với ai anh cũng sẽ như thế, đối với cô gái nào cũng dịu dàng, quan tâm, một chàng bạch mã hoàng tử đa tình xung quanh sẽ đầy những nàng công chúa và lọ

lem vầy quanh. Cô không muốn như vậy, cô từng bị tổn thương, cô không tin tưởng đàn ông nữa. Anh lại là người đại diện cho tụi người phong lưu đa tình. Chỉ cần xem thái độ của anh đối với chuyện quan hệ xác thịt là thấy, đây mới thực sự gọi là tùy tiện. Bản thân cô cũng có rất nhiều vấn đề, cô không cần anh thích, anh cũng từng nói rất rõ. Vậy nên, hai người họ không có khả năng, cô thấy rõ tình thế, tức tức rút lui, giữ vững thành trì.

Tần Vũ Phi cho nốt hai miếng cá tẩm bột chiên vào miệng mình, bây giờ cô có cuộc sống của cô, anh cũng có bạn gái của anh, ai đi đường nấy, không ai phiền ai, như vậy tốt biết mấy.

Tốt cho tất cả.

Những ngày sau đó, Tần Vũ Phi và Cố Anh Kiệt thật sự không còn tiếp xúc với nhau. Nhắn tin hay gọi điện cho nhau đều không có, nói chi đến chuyện gặp mặt.

Một tháng trôi qua rất nhanh, lễ Giáng Sinh đã qua, chớp mắt lại đến tết Nguyên Đán.

Tần Văn Dịch phải đi công tác bàn chuyện làm ăn vào dịp tết Nguyên Đán, Tần Vũ Phi quyết định đến lúc đó sẽ cùng mẹ ra nước ngoài chơi một chuyến. Gà cho người đàn ông quá liều mạng làm việc thật chẳng có gì thú vị, Tần Vũ Phi rất thương mẹ mình, bố không có nhà, vậy cứ để cô gánh vác trọng trách bầu bạn với mẹ đi.

Một người đàn ông cũng yêu công việc như mạng khác giữa thời điểm bận rộn như cuối năm thế này lại càng thêm điên cuồng, ép cấp dưới đến nỗi thở không ra hơi. Mọi người đều phải làm thêm giờ liên tục, khó khăn lắm mới có thể tan tầm, kết quả khi đi chung thang máy xuống, Cừu Chính Khanh cứ nói chuyện công việc suốt, đến tận khi ra đến cửa rồi vẫn giữ hai người lại tiếp tục bàn chuyện công việc. Tần Vũ Phi sợ bị anh ta bắt lại không thả đi, vội né sang một bên, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn Cừu Chính Khanh bằng ánh mắt thông cảm, làm người mà có niềm vui như anh ta đúng là có chút thảm.

"Tần Vũ Phi."

Ánh mắt cô vẫn đang dừng trên người Cừu Chính Khanh chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc gọi cô. Tần Vũ Phi giật mình, toàn bộ tế bào trong cơ thể đều bắt đầu căng thẳng. Quay đầu lại, đúng là người đã lâu không gặp, Cố Anh Kiệt.

Cố Anh Kiệt trông rất tức giận, đi vài bước đã đến trước mặt cô: "Sao em không chịu nghe lời vậy hả?".

Gì vậy? Tần Vũ Phi ngờ ngác, không hiểu có chuyện gì. Câu nói không đầu không đuôi này có ý gì?

"Tôi đã nói với em đó là người thế nào rồi, em đừng tiếp tục hẹn hò với anh ta nữa, lỡ xảy ra chuyện thì phải làm sao? Em cũng lớn chùng này rồi, đâu phải trẻ con nữa, không thể có chút trách nhiệm với bản thân được sao?" Anh gần như là hét lên.

"Người nào, Triệu Hồng Huy sao?" Tần Vũ Phi bị anh mắng nên tức giận, người này chưa rõ trắng đen thế nào đã mắng người, đúng là đáng ghét. "Cố Anh Kiệt, phiền nạch làm cho rõ, tôi hẹn hò với ai đến lượt anh quản sao?" Giọng nói của cô cũng rất lớn.

Cố Anh Kiệt trừng mắt nhìn cô, cô cũng trừng lại.

"Em..." Cố Anh Kiệt bị cô làm cho tức đến nghẹn lời, gờ tay lên muốn bắt cô lại. Tần Vũ Phi giật nảy mình, chưa kịp phản ứng thì tay đã bị anh bắt lấy.

"Anh Cố? Đến Vĩnh Khai chúng tôi có việc sao?" Một giọng nam chen vào, là Cừu Chính Khanh vừa đến. Anh ta quét mắt qua tay Cố Anh Kiệt và Tần Vũ Phi, không tỏ thái độ gì, chỉ bình tĩnh hỏi.

Cố Anh Kiệt nhận ra Cừu Chính Khanh, nhưng bây giờ anh không có tâm trạng nào nói chuyện với anh ta. "Việc riêng." Anh nói.

Cừu Chính Khanh mỉm cười, nhìn Tần Vũ Phi, lịch sự nói: "Vậy cũng phải hỏi xem cô Tần đây có vấn đề gì hay không đã".

Tần Vũ Phi mỉm môi, biết rằng lúc này vì thấy cô và Cố Anh Kiệt cãi nhau nên Cừu Chính Khanh mới đến, anh ta đang muốn xem cô có an toàn hay không. Lúc này tay cô bị Cố Anh Kiệt siết chặt, cô đau đến hít vào một hơi, lườm anh: "Đừng có siết".

"Chúng ta đi ăn cơm" Cố Anh Kiệt cũng thấy đứng giữa đường nói chuyện như vậy không phải cách hay, hướng hồ còn là nói chuyện với người có khả năng một câu đã khiến người ta tức đến bốc khói như cô.

"Mời Cừu phó tổng cùng đi chứ?" Tần Vũ Phi cố ý chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Type: Linh Linh

Lúc này Cố Anh Kiệt mới bình tĩnh lại, anh vừa lái xe vừa hỏi: “Đi đâu ăn đây?”.

“Chỗ nào đắt là được.” Tần Vũ Phi đáp.

Cố Anh Kiệt lườm cô một cái, không hỏi ý cô nữa. Xe chạy được một lúc, anh tiếp tục nói: “Cửu Chính Khanh cũng tốt hơn Triệu Hồng Huy rồi, em nhìn người kiểu gì vậy, sao cứ phải dây dưa với tên kia làm gì. Em cũng biết anh ta là người thế nào rồi, sao còn chưa chịu chia tay?”.

“Sao lại phải chia tay?” Tần Vũ Phi nhìn nhìn ngón tay của mình, trước khi đi du lịch phải đi làm móng lại thôi.

“Tần Vũ Phi, em đừng có ý chọc tức tôi.”

“Tự anh thích nổi nóng đó chứ. Chuyện chẳng liên quan gì đến anh lại cứ phải tức giận.”

Cố Anh Kiệt mặc kệ cô ám chỉ anh thích lo chuyện bao đồng, chỉ hỏi: “Em nói xem, tại sao không chia tay?”. Cô không biết yêu thương bản thân làm anh tức đến nỗi suýt bị nội thương.

“Chỉ là cùng ăn qua vài bữa cơm, cũng chẳng có gì với anh ta, còn không tính là yêu đương, cần gì phải chia tay, không đi với anh ta nữa là được rồi.” Tần Vũ Phi trả lời rất thân nhiên, không thèm nhìn gương mặt nghiêng đẹp trai của Cố Anh Kiệt, chỉ chăm chú nhìn ngón tay của mình, tập trung suy nghĩ xem nên sơn màu gì, vẽ hoa văn gì.

Cố Anh Kiệt ghen lắm, vậy là khi này cô thật sự có ý chọc tức anh? Anh bình tĩnh lại, trở lại ý chính: “Vậy nghĩa là em đã không ra ngoài với anh ta nữa?”.

“Đúng vậy.” Cô đâu chỉ là không ra ngoài với anh ta nữa, khi anh ta gọi điện đến để hẹn cô còn chăm chọc một hồi, còn ném hết hoa anh ta tặng vào thùng rác rồi chụp hình lại gửi cho anh ta nói cảm ơn. Nhưng những chuyện này không cần cho Cố Anh Kiệt biết.

Cố Anh Kiệt thờ phào nhẹ nhõm, đã bình tĩnh lại, “Tên đáng ghét đó lại đi nói với người khác được em tặng cái này cái nọ làm quà Giáng Sinh.”

“Ồ.” Tần Vũ Phi gật đầu, ngẫm nghĩ rồi nói: “Anh ta như vậy mà không đi khám bác sĩ sẽ không sao chứ?”.

Cố Anh Kiệt hiểu ra thì bật cười, hỏi lại cô: “Em không giận?”.

“Anh ta là ai chứ, đáng để tôi nổi giận sao?”

Cố Anh Kiệt gật đầu, “Được rồi, tôi xin lỗi, là tôi chưa làm rõ chuyện đã có thái độ không tốt với em. Sorry”.

“Ừ, lần sau đừng như vậy nữa.” Tần Vũ Phi ra vẻ cao thượng, bị Cố Anh Kiệt lườm một cái.

Chiếc xe chìm vào yên lặng một lúc, Cố Anh Kiệt đột nhiên hỏi lại lần nữa: “Bây giờ em thật sự không hẹn hò với Triệu Hồng Huy nữa, đúng không?”.

“Đúng vậy.” Thật ra đây chỉ là một câu hỏi rất bình thường, nhưng tim Tần Vũ Phi lại nhảy lên hai nhịp, cứ cảm thấy trong giọng nói của anh có chút gì đó khiến tim cô loạn nhịp, cô nhìn chăm chăm tay mình, đếm ngón tay.

“Vậy còn Cửu Chính Khanh? Anh ấy cũng tốt lắm. Lúc này xem ra anh ấy rất quan tâm đến em.” Cố Anh Kiệt hỏi hết câu này đến câu khác.

“Anh ta là mẫu người bố tôi thích, tôi thì không.”

“Anh ấy thuộc mẫu người nào?”

“Mẫu người xem sự nghiệp làm vợ cả, đàn bà là tình nhân.”

Cố Anh Kiệt bật cười, tiếng cười rất dịu dàng, ánh mắt Tần Vũ Phi không chịu sự khống chế của não bộ mà chuyển từ ngón tay cô sang mặt anh, đúng lúc anh cũng quay đầu nhìn cô, đôi mắt cười lấp lánh, khẽ gõ một cái lên trái tim của Tần Vũ Phi.

“Lần đầu tiên tôi nghe thấy cách hình dung kiểu này.” Anh nói.

Tần Vũ Phi chỉ có thể tiếp tục cúi đầu, ngẫm nhìn ngón tay, không lên tiếng.

Cố Anh Kiệt tiếp tục lái xe, được một lúc lại hỏi: “Ngón tay em bị sao vậy?”.

“Tôi muốn đổi màu sơn khác.” Cô đáp, anh quan tâm chuyện bạn trai cô, quan tâm ngón tay cô, cô chợt thấy tâm trạng trầm xuống.

“Sao đột nhiên lại xuống tinh thần rồi. Màu móng làm em mất vui đến thế à? Màu hiện giờ rất đẹp mà.” Cố Anh Kiệt đánh vô lăng, rẽ một cái là đến nhà hàng ngay.

Tần Vũ Phi ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, cô biết anh muốn dẫn cô đến nhà hàng nào rồi. Đó là một nhà hàng cao cấp, đúng là rất đắt, phù hợp yêu cầu khi này cô đưa ra. Nhà hàng hoa lệ, món ăn tinh tế, phục vụ rất tốt, khung cảnh vô cùng lãng mạn. Cô có thể tưởng tượng khi hai người bước vào nhà

hàng, nhân viên phục vụ sẽ dẫn họ đến chiếc bàn nhỏ, hai người ngồi đối diện nhau, cùng ăn những món ngon, cùng nói đủ thứ chuyện, anh sẽ mỉm cười nhìn cô...

Xe dừng lại, nhịp tim Tần Vũ Phi như muốn ngừng theo. Cô ra sức hít thở, không được, cô thật sự không được. Cô nói: “Cố Anh Kiệt, tôi không muốn ăn nữa, tôi muốn về nhà”.

Cố Anh Kiệt ngẩn người, rất bất ngờ: “Sao thế?”.

Tần Vũ Phi đã chuẩn bị xong, nhưng câu “tôi không muốn cùng ăn với anh” thật tổn thương người ta, cô nhìn anh lại không thể mở lời, chỉ có thể nói, “Không có gì, tôi chợt nhớ ra ở nhà có chút việc, tôi phải về, anh đưa tôi về công ty lấy xe được không?”.

Cố Anh Kiệt không trả lời, anh nhìn chăm chú gương mặt cô, nhìn ánh mắt cô, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Anh có biết cô đang nói dối, cô cũng biết rằng anh nhận ra.

Anh không vạch trần cô, cô biết anh sẽ không vạch trần cô.

Hai người cứ thế yên lặng nhìn nhau, không cách nào dời mắt đi. Như có một sức mạnh vô hình đột nhiên ôm chặt lấy họ. Cố Anh Kiệt chớp mắt, sức mạnh đó không hề biến mất. Anh cắn chặt răng, cuối cùng cũng dời mắt đi, nói: “Được”.

Sức mạnh kia vẫn ép chặt anh, nhịp tim của anh bắt đầu tăng tốc.

Suốt đường về hai người không ai lên tiếng. Cố Anh Kiệt chăm chú nhìn đường đi trước mặt, Tần Vũ Phi nghiêng đầu ngắm dòng xe cộ bên ngoài.

Yên lặng. Nhưng trong không gian nhỏ bé lại ngập tràn một sức mạnh vô hình khiến họ căng thẳng.

Đã đến cửa công ty, Cố Anh Kiệt tắt xe vào bên đường. Lúc này anh quay lại nhìn Tần Vũ Phi. Cô cắn môi, dè dặt nhìn lại anh, sau đó tức tốc rũ mắt xuống, dùng giọng điệu vui vẻ nói: “Tôi đi đây”.

“Được.”

“Cố Anh Kiệt, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Tần Vũ Phi lại cắn môi, gật đầu, cũng không biết sao lại gật đầu, cũng không biết sao lại gật đầu, rồi cô chuẩn bị mở cửa xe ra.

Động tác của Cố Anh Kiệt nhanh hơn, anh xuống xe bước về bên chỗ cô, mở cửa giúp cô.

Tim cô lại bắt đầu đập loạn.

Cô bước xuống xe, cố gắng mỉm cười với anh, cô nói “Cảm ơn”, anh nói “En phải chăm sóc cho mình thật tốt”. Hai người nói cùng lúc, trong lời nói nghe qua có cảm giác như sau này sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Cả hai đều ngẩn người, nhìn chằm chằm đối phương. Cứ đứng đó, cách nhau một cánh cửa.

Họ cách nhau rất gần. Ánh mắt Tần Vũ Phi mang theo sự hồi hộp và mê man, còn có cả sự bất lực. Cố Anh Kiệt không biết mình bị sao, dường như mất đi năng lực kiểm soát, anh cúi đầu về phía cô.

Ngay khi hai cánh môi chạm vào nhau, Tần Vũ Phi như bị điện giật mà lùi về sau, cơ thể đụng vào ghế ngồi nhưng cô không kêu đau, cũng không nhìn Cố Anh Kiệt một cái xoay người vội vàng bỏ chạy. Cô lấy tốc độ nhanh nhất chạy về phía công ty, không hề quay đầu lại. Cố Anh Kiệt giật mình, nhìn theo bóng lưng cô cho đến khi mất hút, mất nửa ngày ngồi hoàn hồn.

Anh thở dài, ngồi trở vào xe, đưa tay vuốt mặt mình. Điều cô lo lắng quả không sai, anh quả thật quá đề cao chính mình rồi. Đàn ông không đáng tin, xem ra phụ nữ đúng thật là có trực giác. Là anh không đúng. Cô nói đúng, hai người họ đáng ra không nên tiếp tục liên lạc, anh tự cho rằng mình quan tâm cô, tốt với cô như bạn bè. Anh đã sai rồi.

Cố Anh Kiệt khởi động xe, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Đều đã là người trưởng thành, việc nào nên làm, việc nào không nên, trong lòng đều hiểu rõ. Không thể sai rồi lại sai được.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng trong lòng Cố Anh Kiệt vẫn thấy rối bời.

Có nhiều chuyện nghĩ thì rất dễ, nhưng quên đi lại vô cùng khó khăn.

Tết Nguyên Đán. Cố Anh Kiệt đi cùng mẹ và chị dâu, còn có cháu trai cháu gái của mình sang Nhật Bản chơi. Ba cha con Cố Văn Quang và con rể có việc phải làm, đợi xong việc rồi mới đến tụ họp với họ. Cố Anh Kiệt dẫn theo bốn người phụ nữ và trẻ em lên đường, trọng trách nặng nề. Anh giúp mọi người làm thủ tục đăng ký, dắt mấy đứa nhỏ qua cửa an ninh, vào đến khu vực chờ VIP thì sắp xếp chỗ ngồi cho mọi người, khi đang mở chai nước

khoảng cho cháu mình thì nghe được một tiếng cười, giọng nói rất quen.

Quay đầu lại, trên một ghế ngồi cách chỗ anh không xa, Tần Vũ Phi đang ôm cách tay một người phụ nữ khoảng năm mươi ăn mặc sang trọng, cười nũng nịu. Cổ Anh Kiệt nhận ra người phụ nữ đó, là mẹ của Tần Vũ Phi.

Mẹ Cổ Anh Kiệt cũng nhìn theo anh, ánh mắt chợt lóe lên: “Bà Tần”, rồi vừa gọi vừa bước qua đó.

Hai vị phu nhân Tần và Cổ vốn quen biết từ trước, trùng hợp gặp nhau ở sân bay, vui vẻ mà trò chuyện với nhau. Chị dâu của Cổ Anh Kiệt cũng bị gọi qua chào hỏi, hai đứa nhỏ cũng qua theo, ngọt ngào thưa “Bà nội Tần”, “Dì Tần”. Thân là bảo mẫu của họ nên Cổ Anh Kiệt cũng đi tới.

“Hi, Cổ Anh Kiệt.” Tần Vũ Phi cười rất ngọt, dường như không còn nhớ đến sự việc lúng túng ngày hôm đó nữa.

Cổ Anh Kiệt thở phào nhẹ nhõm, cô không để trong lòng thật là tốt quá. Anh cũng chào hỏi cô như thường lệ.

Hai nhà trò chuyện qua lại, một nhà chuẩn bị đi Nhật Bản, một nhà lại đi Maldives. Hóa ra không cùng đường. Ừ, đương nhiên không thể có chuyện trùng hợp đến thế rồi. Cổ Anh Kiệt nghĩ thế, không biết mình nên thấy vui hay buồn, nhưng Tần Vũ Phi không để bụng chuyện thất lễ lần trước anh đã thấy vui rồi.

Đến giờ mẹ con Tần Vũ Phi phải lên máy bay rồi, hai nhà vẫy tay chào tạm biệt nhau. Cổ Anh Kiệt cho cháu mình uống nước, lúc quay đầu lại nhìn thì Tần Vũ Phi đã dắt mẹ mình đến trước cửa rồi. Khi anh chuẩn bị quay đầu lại đúng lúc Tần Vũ Phi cũng quay lại nhìn anh.

Bốn mắt nhìn nhau.

Cô lập tức quay đi, kéo tay mẹ mình dời khỏi đó. Cổ Anh Kiệt cũng quay lại, bế đứa cháu gái này giờ vẫn cứ gọi cậu ơi cậu ơi không dứt.

Tần Vũ Phi ngồi lên máy bay, cảm thấy tim mình vẫn đang đập rất nhanh. Lúc này thật căng thẳng, cô cảm thấy mặt mình nóng lên, cứ sợ lộ ra sơ hở. Cũng may, xem phản ứng của mọi người chắc hẳn biểu hiện của cô rất tốt. Tần Vũ Phi nhắm mắt lại, tự khích lệ bản thân, kiên trì là thắng lợi, chỉ cần đợi đủ lâu thì cảm giác với anh sẽ nhạt dần thôi.

Im lặng suốt đường đi, chuyến bay rất thuận lợi. Tần Vũ Phi cùng mẹ đến khách sạn, ăn uống, ngắm phong cảnh, rất vui vẻ. Hôm sau cô nhận được một tin nhắn, là của Cổ Anh Kiệt. Nhịp tim của Tần Vũ Phi lại nhảy loạn, do dự nửa ngày mới mở ra.

“Năm mới vui vẻ, vạn sự như ý. James.”

Tần Vũ Phi ngẩn người, sau đó lại không nhìn được mà chúi thè đồ chết tiệt, tin nhắn dở hơi.

Chút hồi hộp kích động trước khi mở tin nhắn đó mất sạch. Đây rõ ràng là tin nhắn mừng năm mới gửi hàng loạt. Cô dám khẳng định như thế. Vì James là tên anh dùng với đám bạn bè khi đi du học và cả bạn bè trong nước, trước giờ cô vẫn gọi anh là Cổ Anh Kiệt.

Tần Vũ Phi tức giận xóa tin nhắn đó đi ngay tức thì. Hành động nhanh chóng, dứt khoát, quyết đoán.

Năm mới vui vẻ cái đầu anh, ghét nhất là mấy người gửi tin nhắn mừng năm mới hàng loạt, chẳng có chút thành ý nào.

Cùng lúc đó, Cổ Anh Kiệt đang ngâm mình trong bồn tắm của khách sạn. Đợi suốt đêm cũng không thấy tin nhắn hồi âm của Tần Vũ Phi. Ngày hôm sau cũng không thấy, Cổ Anh Kiệt vẫn thể đọc từng tin nhắn đến rồi xóa từng cái một.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư... Cuối cùng Cổ Anh Kiệt cũng xác định rằng Tần đại tiểu thư sẽ không trả lời tin nhắn của anh.

Cô nhóc vô lương tâm. Anh thâm oán trong lòng, cả tin nhắn mừng năm mới cũng không có lấy một tin, đúng là quá vô tình mà.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Type: Linh Linh

Tết Nguyên Đán qua đi, cuối cùng là đến Tết, suốt tháng một đều rất bận rộn.

Cổ Anh Kiệt không gặp được Tần Vũ Phi nữa, cũng không nghe thấy bất cứ tin tức nào về cô. Vì bận rộn nên bạn bè cũng ít tụ tập, không ai nói với anh Tần Vũ Phi thế này thế nọ nữa, tên của cô chỉ lặng lặng nằm trong danh bạ điện thoại của anh, chỉ có thế.

Sang tháng hai, kỳ nghỉ Tết đã kết thúc, cuối cùng Cố Anh Kiệt cũng nghe được chút chuyện của Tần Vũ Phi từ Doãn Thực. Đương nhiên, không phải anh có tình nghe ngóng, chẳng qua đúng lúc anh đến quán rượu, lại đúng lúc nói đến chuyện kỳ nghỉ lễ làm gì, Doãn Thực liền nói Tết em gái anh Doãn Đình cùng tần Vũ Phi và mấy chị em đã đến Paris chơi.

Chỉ có bấy nhiêu thôi, tên của Tần Vũ Phi chỉ xuất hiện một lần duy nhất.

Đêm hôm đó tâm trạng của Cố Anh Kiệt rất tốt.

Cuối tháng hai, trong một cuộc họp về nghiệp vụ mới của Hoa Đức do Cố Anh Huy chủ trì, Cố Anh Kiệt nghe thấy cái tên Vĩnh Khải. Năm ngoái Hoa Đức đã thu mua hai công ty cung ứng nguyên liệu, hiện vừa hoàn thành công tác sáp nhập, thành lập một công ty mới gọi là Minh Đức, đã được thay đổi dây chuyền sản xuất. Hoa Đức nhận được tin tức nội bộ, Vĩnh Khải dự định sẽ tiến hành đấu thầu chọn nhà cung ứng nguyên liệu mới trong năm nay, cũng nghĩa là có khả năng sẽ đổi nhà cung ứng Minh Nguyệt mà họ vẫn hợp tác từ trước đến nay. Đây là cơ hội cho Minh Đức.

Tổng giám đốc của Minh Đức, Vương Thành, vốn là tổng giám đốc của một trong hai công ty bị thu mua, là người lâu năm trong nghề. Tin tức nội bộ của Vĩnh Khải cũng do ông ấy thu nhập được, theo tin tức nhận được thì Tần Văn Dịch đã đưa ra yêu cầu mở cuộc đấu thầu, nhưng do trước lượng sản phẩm và giá cả của họ cho Vĩnh Khải cũng tốt, cũng chưa xảy ra sai sót gì, muốn đổi nhà cung ứng thật sự là chuyện không nhỏ, vì thế Vĩnh Khải vẫn đang trong quá trình thảo luận nội bộ.

Vương Thành báo cáo lại với Cố Anh Huy rằng ông ấy đã gặp trung gian bên Vĩnh Khải, đã hiểu sơ về nhu cầu của họ. Ông ấy cũng thử tính toán khả năng sản xuất và chất lượng sản phẩm của Minh Đức, thấy chỉ cần tăng ca và cố gắng thêm đôi chút là có thể đáp ứng được nhu cầu của Vĩnh Khải. Nhưng về mặt giá cả thì họ không thể chiếm ưu thế được, lợi nhuận sẽ rất thấp. Nhưng Vương Thành lại nói, cả hai công ty vừa sáp nhập đều không phải công ty dẫn đầu trong ngành, lúc đầu do thay đổi mà mạo hiểm nhập về một lượng lớn dây chuyền sản xuất cao cấp, tọa nên tồn thất nghiêm trọng nên không thể tiếp tục hoạt động, giờ sau khi đã được tái cơ cấu vốn, nếu đã như vậy, chỉ bằng tập trung tinh thần để giành được đơn hàng của Vĩnh Khải, để công ty có thể hoạt động lại rồi sau đó từ từ phát triển sau.

Vương Thành vẽ tất cả các chi tiết, nghiêm túc trình bày trong cuộc họp, cố gắng thuyết phục Cố Anh Huy ra quyết định giành lấy Vĩnh Khải.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Cố Anh Huy gọi Cố Anh Kiệt vào phòng làm việc nói chuyện riêng. Hai anh em vừa ngồi xuống, Cố Anh Huy liền trêu Cố Anh Kiệt: “Em xem, đầu cần em ra mặt làm anh hùng, người làm cha sẽ tự biết ra mặt vì con gái mình mà”.

Chuyện lần trước Cố Anh Kiệt bị thương đã kinh động đến trưởng bối trong nhà, anh chỉ nói đã lời qua tiếng lại với người khác, ở quán bar, không nói nguyên nhân. Nhưng người có phần trong trận đánh nhau đó không ít, thế nào cũng truyền đến tai Cố Anh Huy, thế là anh ấy gọi em trai đến hỏi. Cố Anh Kiệt không hề nhắc đến Tần Vũ Phi, chỉ nói nhìn không vừa mắt tên Triệu Hồng Huy đó, lại uống vài ly rượu nên có chút kích động. Cố Anh Huy xót em mình, lúc bấy giờ không nói gì nhưng lại ghi nhớ sự việc này trong lòng.

Hôm nay nghe báo cáo của Vương Thành, những chuyện khác Cố Anh Huy không thấy hứng thú, nhưng lại muốn giành mối làm ăn của Minh Duyệt. Thật ra lúc đầu thu mua hai công ty đó để tái cơ cấu lại không phải vì Hoa Đức nhắm vào chuyện kinh doanh của chúng, sản xuất vốn không phải thế mạnh của Hoa Đức, nhắm mắt đầu tư để vực chúng dậy không phải việc Hoa Đức muốn làm. Ngành nghề này đang nóng, cơ hội phát triển rất tốt, hai công ty đó tuy bị lỗ nghiêm trọng, nhưng giá trị vẫn còn, Hoa Đức nhanh tay thu mua trước, sau khi chỉnh đốn lại thả đem bán lại kiếm lời. Vương Thành có tình cảm với công ty cũ, tất nhiên sẽ mong nó có thể phát triển, có thể tiếp tục hoạt động. Nhưng trong lòng Cố Anh Huy lại có tính toán khác.

Bấy giờ muốn ra mặt giành mối làm ăn của Minh Duyệt, dạy dỗ tên Triệu Hồng Huy đó, anh ấy phải bàn bạc với em mình mới được.

“Em thấy thế nào?”

“Nếu nói về thực lực, đương nhiên Minh Đức không bằng được Minh Duyệt, họ đã giữ vị trí đầu trong ngành này biết bao nhiêu năm rồi, tất cả các mặt đều mạnh hơn Minh Đức nhiều. Vương Thành thấy tài lực của Hoa Đức hùng hậu, muốn tăng mức đầu tư kéo thành tích lên để giành được đơn hàng không phải không làm được, nhưng làm vậy không có lợi ích gì cho chúng ta, số vốn đó đem đầu tư vào cái khác còn kiếm được nhiều tiền hơn.” Cố Anh Kiệt thấy vẻ mặt của anh trai mình, cười nói: “Hơn nữa nếu đơn hàng của Vĩnh Khải dễ giành như vậy thì nhà khác đã giành từ lâu rồi, làm gì đến lượt Minh Đức. Chúng ta cũng không thể chạy đi nói với Tần Văn Dịch là lần đó Triệu Hồng Huy chính là do cháu đánh, xem như đã trút giận giúp bác rồi, hau là bác giao đơn hàng này cho chúng cháu đi”.

Cố Anh Huy bật cười, trêu chọc em trai mình. “Nói như vậy cũng được đó, ngày mai em đi đi.”

Cố Anh Kiệt xua tay: “Đừng có đùa”.

Cố Anh Huy vẫn cười rồi hỏi: “Vậy em nghĩ sao?”. Không thể để tên Triệu Hồng Huy đó đánh không được. Quý ngài Cố Anh Huy dường như đã quên mất một chuyện, em trai ngài là người ra tay trước.

“Hừm, em nghĩ...” Cố Anh Kiệt ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ, “Muốn đá Minh Duyệt ra nếu dựa vào Minh Đức là không được, nhưng nếu dựa vào Vĩnh Khải thì lại có cơ hội”.

“Là sao?” Cố Anh Huy nhướn mày.

“Minh Đức với chúng ta mà nói là một sản phẩm được thay đổi bao bì đợi ngày bán ra, sản phẩm này có kỹ thuật, có khả năng sản xuất, chẳng qua quy mô có hạn, nói thật dù cho giành được đơn hàng của Vĩnh Khải thì cố hết sức cũng chỉ có thể hoàn thành được đơn hàng cho mình Vĩnh Khải thôi, một khi Vĩnh Khải không tiếp tục hợp tác, Minh Đức sẽ phải làm lại từ đầu. Trước giờ Vĩnh Khải vẫn dựa vào nguồn hàng của nhà cung ứng, họ cần nguồn

hàng dài hạn ổn định và cô có thể kiểm soát được, mà hàng tốt đều nằm trong tay của các công ty lớn, họ chỉ có thể mua. Chúng ta bán Minh Đức cho Vĩnh Khải, hai bên cùng hợp tác. Vĩnh Khải có thể hoàn toàn kiểm soát nguồn hàng, giảm được chi phí, đối với họ là có lợi. Còn chúng ta bán Minh Đức đi, thu về lợi nhuận, giảm được rủi ro, cũng không trái với mục đích ban đầu mua nó.”

Ngưng một lúc, Cổ Anh Kiệt nói tiếp: “Nếu đàm phán theo hướng này, khả năng thắng sẽ cao hơn so với giành giật với Minh Duyệt nhiều, Vĩnh Khải và Hoa Đức chúng ta đều có lợi lâu dài”.

Cổ Anh Huy nghe xong lại cười: “A Kiệt à, xem ra công việc trước đây của em nhẹ nhàng quá rồi, đáng ra anh nên giao thêm việc cho em mới phải”.

Cổ Anh Kiệt lại xuy tay: “Đừng đùa nữa. Anh thấy thế nào?”. Thật ra trong lòng anh cũng rất muốn gạt chân Minh Duyệt ra để cho Triệu Hồng Huy biết mặt. Anh không phải vì kiếm tiền cho công ty nhà mình, tiền anh đâu có thiếu, anh chỉ muốn giúp Tần Vũ Phi xả giận thôi. Anh không chủ động gây chuyện, nhưng giờ cơ hội dâng đến tận cửa rồi thì đâu lý do nào lại bỏ qua.

“Anh thấy rất hay, vô cùng hay. Vụ này có thể bàn được. A Kiệt, vụ này giao cho em phụ trách nhé.”

Giương mặt của Tần Vũ Phi thoáng hiện lên trong đầu Cổ Anh Kiệt, anh đáp: “Được”.

Việc này được triển khai rất nhanh, hai anh em họ Cổ dự định chuẩn bị một tuần, sau đó sẽ đến mở lời với Tần Văn Dịch. Đúng như Cổ Anh Kiệt dự liệu, Tần Văn Dịch rất thích thú với hình thức hợp tác này, Hứa Văn Chính cũng hỏi rất nhiều vấn đề. Ông ấy quản lý bộ phận sản xuất nên rất quen thuộc với nguồn hàng tuwf nguyên liệu cho đến bán thành phẩm, may mà trong một tuần này Cổ Anh Kiệt đã chuẩn bị đầy đủ, miễn cưỡng cũng có thể ứng phó được. Sau cùng Tần Văn Dịch lên tiếng báo hẹn thời gian để Hứa Văn Chính dẫn người qua Minh Đức xem thử, nếu điều kiện sản xuất phù hợp thì sẽ bàn tiếp.

Lúc anh em Cổ Anh Kiệt chào đề ra về, Tần Văn Dịch đột nhiên nói: “A Kiệt này, đây là lần đầu cháu đến Vĩnh Khải nhỉ?”.

“Dạ đúng ạ.” Cổ Anh Kiệt cẩn thận đáp, không biết vì sao lần này đến đây anh lại có chút căng thẳng.

“Cháu với Vũ Phi nhà chú là bạn?”

“Dạ, phải ạ.” Cổ Anh Kiệt càng căng thẳng hơn. Anh đã hứa với Tần Vũ Phi rằng sẽ nói với người khác là hai người họ không thân lắm, nhưng Tần Văn Dịch đang nói chuyện, anh nói hai người không thân thì không được.

“Phòng làm việc của Vũ Phi ở tầng dưới, có muốn xuống chào một tiếng không?”

Cổ Anh Kiệt đỏ mặt hơi lạnh, không xuống có phải bất lịch sự hay không? Nhưng nếu xuống Tần Vũ Phi có nổi giận không?

“Hay là để hôm khác đi ạ.” Cổ Anh Kiệt khó khăn đáp lại.

Tần Văn Dịch cười cười, đích thân tiễn anh em nhà họ Cổ ra khỏi phòng làm việc.

Hứa Văn Chính tiễn hai người đến thang máy, trong khoảng thời gian này tranh thủ giới thiệu sơ qua bố trí và chức năng các phòng ban, còn mời hai anh ghé qua nhà máy của họ xem thử. Cổ Anh Huy và Cổ Anh Kiệt nhận lời ngay. Thang máy đến tầng của Tần Vũ Phi thì dừng lại, cửa mở ra, tìm Cổ Anh Kiệt này lên hai nhịp, đáng tiếc bước vào lại là một người đàn ông trung niên, từ thang máy nhìn ra có một tấm kính mờ chắn lại, không thấy được gì cả.

Cửa thang máy đóng lại, thang máy tiếp tục đi xuống. Cổ Anh Kiệt cũng không biết mình thờ phào nhẹ nhõm hay thất vọng. Thang máy đưa anh xuống, cách Tần Vũ Phi ngày càng xa.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Đêm đó, hiếm khi Tần Văn Dịch lại về nhà ăn cơm cùng vợ con. Sau bữa cơm ông làm như vô tình nhắc đến chuyện hai anh em họ Cổ của Hoa Đức có ghé qua, còn khen ý tưởng của hai người họ. “Chúng không có ý định tham gia vào sản xuất, chỉ muốn mua qua bán lại kiếm chút tiền, giờ gặp được chuyện này, biết mình không hơn được công ty khác thì nghĩ đến chuyện kéo Vĩnh Khải của chúng ta vào cuộc, đúng là rất thông minh. Cô Văn Quang lại thông thả nghĩ hưu sớm như vậy, xem ra cũng là nhờ hai đứa con trai này.”

“Bố, bố đang muốn ám chỉ sinh con gái vô dụng chứ gì?” Tần Vũ Phi nghe đến tên Cổ Anh Kiệt liền căng tai lên nghe, nhân cơ hội này ôm lấy bố mà làm nũng.

“Bố cần phải âm chi sao?” Tần Văn Dịch nhéo nhéo má cô, “Bố cũng đâu có ngại Vĩnh Khải có một nữ tổng giám đốc, tiếc, nhà con gái nhà bố lại không dùng được”.

“Ờ ờ.” Tần Vũ Phi giả ngốc cười cười, dựa đầu lên vai Tần Văn Dịch, cô hy vọng Vĩnh Khải và Hoa Đức sẽ hợp tác thành công, Cố Anh Kiệt ra quân mà, cô mong anh có thể thành công.

Dự án hợp tác được thúc đẩy nhanh chóng, Hứa Văn Chính sau ba lần tham quan khảo sát nhà máy, thiết bị kỹ thuật, nhân viên, sản phẩm... của Minh Đức cuối cùng cũng kết luận rằng họ đạt chuẩn. Tần Văn Dịch, Cố Anh Huy, Cố Anh Kiệt họp bàn bốn lần mới thỏa thuận xong tất cả các điều kiện, Vĩnh Khải đầu tư vào Minh Đức, Minh Đức sẽ căn cứ theo sản phẩm của Vĩnh Khải mà nghiên cứu và phát triển nguyên vật liệu tương ứng, đồng thời chi cung cấp độc quyền cho Vĩnh Khải.

Ngày ký kết hợp đồng, Cố Anh Kiệt thở phào một hơi, trước nay anh chưa từng liều mạng làm việc như thế bao giờ. Bây giờ đã thu được thành quả, quả thật có chút hưng phấn nói không nên lời. Nhưng anh biết đây chỉ là bắt đầu, kế tiếp phải cải thiện sản phẩm, nâng cao chất lượng và sản lượng mới là việc khó khăn nhất.

Từ lúc đàm phán cho đến khi ký kết mất hai tháng, như vậy xem như rất nhanh rồi. Tần Văn Dịch là một thương nhân thông minh, cách nghĩ và yêu cầu của ông rất rõ ràng và cụ thể, hai anh em Cố Anh Huy và Cố Anh Kiệt cũng phải tính toán kỹ rồi mới hành sự, nhờ vậy mà hai bên có thể nhanh chóng đạt được tiếng nói chung. Thật ra Cố Anh Kiệt nghĩ không sai, Tần Văn Dịch vẫn luôn muốn có sự đột phá về mặt nguồn hàng, nhưng máy móc thiết bị của các nhà máy nhỏ thì không tốt, của nhà máy lớn thì tốt nhưng ông lại không thể nhảy vào được, bỏ ra một số tiền lớn để mở nhà máy mới là không có hiệu suất, hai là mất thời gian, ba là rủi ro lớn. Hoa Đức cũng rất thông minh, nhanh tay lẹ mắt thu hút mua hai công ty không tệ vào rồi lại hợp nhất chúng.

Tần Văn Dịch thấy Hoa Đức đúng là thông minh. Còn ông, ông đánh giá cao người trẻ tuổi thông minh và tài giỏi.

Tần Vũ Phi cũng không rõ bố mình vô tình hay cố ý, thi thoảng lại nhắc đến anh em nhà họ Cố một chút, nhất là Cố Anh Kiệt. Giống hệt như lúc muốn tác hợp cho cô và Trần Ứng vậy, cũng giống lúc ông muốn tác hợp cô với Cừu Chính Khanh, lúc nào cũng khen Cừu Chính Khanh trước mặt cô.

Bây giờ mục tiêu của ông đổi thành Cố Anh Kiệt rồi à?

Tần Vũ Phi thấy bố mình thật đáng thương, làm mai chẳng bao giờ thành công, với người việc gì cũng thành công như ông mà nói hẵn là cảm thấy thất bại lắm. Nhưng những người trước đây ông không ngớt lời khen ngợi cô cũng chỉ nghe rồi thôi, tâm trạng không dao động chút nào, giờ nghe ông cứ nhắc đến Cố Anh Kiệt suốt, cô lại cảm thấy chua xót.

Cố Anh Kiệt và cô, đương nhiên là chuyện không thể.

Cuối tháng tư, Vĩnh Khải và Hoa Đức tổ chức buổi lễ ký kết. Hoạt động, sự kiện là do Tần Vũ Phi tổ chức, tất nhiên không tránh được việc gặp Cố Anh Kiệt ở hội trường.

Khi cô thấy anh, anh đang trò chuyện với một nữ ký giả, người đó cô biết. Cô thấy nữ ký giả đưa danh thiếp của mình cho Cố Anh Kiệt, anh cười cười đưa hai tay ra nhận, sau đó cẩn thận cất vào hộp danh thiếp của mình, cũng lấy một tấm danh thiếp đưa qua. Không biết anh nói gì làm cho cô ký giả kia cười rất rạng rỡ. Rồi cô ký giả lại nói gì đó, anh mỉm cười gật đầu, đứng qua bên cạnh cô ấy, nữ ký giả gọi thợ chụp ảnh đến, giúp họ chụp một tấm hình.

Tần Vũ Phi không nhìn nữa, đi làm chuyện khác. Cô đi hết một vòng, quay lại thấy Cố Anh Kiệt đang bắt tay tạm biệt nữ ký giả. Anh cười rất dịu dàng, bắt tay hình như hơi lâu chút.

Tần Vũ Phi lại ngó lơ, xoay người đi về hướng khác.

Buổi lễ ký kết rất thành công, Vĩnh Khải và Hoa Đức đều rất hài lòng, Tần Vũ Phi ở đó cũng không bận rộn gì, mọi chuyện cần làm trước nay cô đều giao cho cấp dưới nên cô có thời gian rảnh rỗi mà đi tới đi lui ngó nghiêng. Cô thấy được mọi hành động của Cố Anh Kiệt, thấy anh bật cười, thấy anh kéo ghế cho phái nữ, thấy lúc chụp hình tập thể anh lên lên lùi về sau nhường chỗ cho người bên cạnh. Tính ra cũng đã bốn tháng rồi cô không gặp anh, tuy lúc nào cũng nghe thấy tên anh, nhưng cô vẫn cảm thấy rất lâu rồi không gặp, dường như người này cách cô rất xa, hôm nay gặp lại, cô lại thấy vẫn chưa đủ lâu, vì lòng cô vẫn thấy rối ren.

Gặp được anh rồi cô không biết nên vui hay nên buồn.

Tần Vũ Phi giấu mình vào một góc, không muốn thu hút sự chú ý của người khác, đặc biệt là sự chú ý của Cố Anh Kiệt. Cô cũng cố gắng không chạy đi nhìn Cố Anh Kiệt, tuy rằng anh đã trở nên đẹp trai hơn so với người trong trí nhớ của cô.

Không biết có chuyện gì mà cô đi đến đâu cũng có thể thấy anh, vừa xoay người liền thấy anh. Anh đang lấy rượu giúp một vị quản lý cấp cao của Hoa Đức, người đó Tần Vũ Phi từng gặp nhưng không quen, cô chỉ để ý đó là nữ. Cô thâm chê bai Cố Anh Kiệt, đúng là điển hình của loại đàn ông điệu đà tình không đáng tin.

“Cô Tần.”

Tần Vũ Phi đang ngăn người nhìn Cố Anh Kiệt, chợt nghe bên cạnh có người gọi mình. Cô giật nảy mình, quay đầu lại nhìn, thì ra là Cố Anh Huy.

Cố Anh Huy nhìn theo ánh mắt của Tần Vũ Phi thì nhìn thấy em trai mình, anh ấy quay lại nhìn Tần Vũ Phi mỉm cười.

Tần Vũ Phi nhất thời cảm thấy như mình vừa bị bắt quả tang, mặt ửng đỏ. “Chào... Cố tổng.”

“Xin chào.” Cố Anh Huy phong độ ngồi ngời, có nét rất giống Cố Anh Kiệt. “Cô Tần vất vả rồi, sự kiện được tổ chức rất tốt.”

“Cảm ơn, chuyện tôi nên làm mà.” Tần Vũ Phi có chút căng thẳng, đầu óc rối loạn, không tỏ ra được bản lĩnh như lúc bình thường, cô đang nghĩ cách trốn chạy.

“Cô Tần đang phụ trách bộ phận quan hệ công chúng và kế hoạch thị trường à?”

“Đúng vậy.” Tần Vũ Phi cố giữ nét mặt mỉm cười.

“Không biết cô đã từng ghé qua Hoa Đức chúng tôi chưa?”

“À, vẫn chưa có cơ hội.”

“Vậy khi nào cô có thời gian nhất định phải ghé qua ngồi chơi, Hoa Đức chúng tôi vừa mở một phòng triển lãm nghệ thuật, nghe nói cô rất có hứng thú với nghệ thuật, tôi nghĩ cô nhất định sẽ thích nó.”

Nghe nói, đầu ra mà lăm thứ để nghe nói thế. Cô còn nghe nói anh cả nhà họ Cố sợ vợ đó. Tần Vũ Phi cười nói: “Được, tôi rất thích phòng triển lãm nghệ thuật, nếu có buổi triển lãm nào hay anh phải báo cho tôi biết, tôi sẽ ghé qua xem. A, ký giả bên kia muốn về rồi, tôi đi tiễn họ đây, Cố tổng cứ tự nhiên, có việc gì cứ nói với nhân viên của chúng tôi. Tạm biệt”.

Tần Vũ Phi chạy rất nhanh, cô vừa bỏ đi thì Cố Anh Kiệt đã đứng ngay bên cạnh Cố Anh Huy.

Hai anh em họ cùng nhìn Tần Vũ Phi chạy đến cửa ra vào để tiễn ký giả, tiễn một hồi vẫn không thấy quay lại, không thấy chút bóng dáng.

“Anh, lúc nãy nói gì với Tần Vũ Phi vậy?”

“Không có gì.”

“Vậy sao cô ấy lại nhìn anh đỏ mặt?”

“Em cách xa vậy mà vẫn thấy được cô ấy đỏ mặt?” Người làm anh ra về vô tội, “Anh đây còn không để ý thấy?”.

Không để ý thấy? Cố Anh Kiệt nhìn chăm chăm anh mình, đáng vẻ đó của Tần Vũ Phi sao có thể không để ý thấy? Nhưng Cố Anh Huy mặc kệ anh, quay người đi mất.

Sau khi sự kiện kết thúc, quản lý cấp cao của hai công ty cùng các cán bộ chủ chốt của Minh Đức cũng mở một bữa tiệc, Tần Vũ Phi không tham gia, cô đã chạy mất từ sớm rồi. Dù sao trước giờ cô cũng không phải phụ tá đắc lực của bố mình trong công việc, cô tự thấy mình có mặt hay không cũng không ảnh hưởng đến ai, dù sao cô đã làm xong công việc rồi. Cô nói với Tần Văn Dịch một tiếng, tuy ông có chút không vui nhưng cũng mặc cho cô ra về.

Khi Tần Vũ Phi ra khỏi hội trường lại vô thức quay đầu lại nhìn một cái, lần này cô nhìn thấy Cố Anh Kiệt đang nói chuyện với Hứa Văn Chính.

Cố Anh Kiệt như cảm thấy được ánh mắt của cô, chột nhìn qua. Ánh mắt hai người chạm nhau, Tần Vũ Phi vội quay đầu bỏ đi. Thật ra suốt thời gian diễn ra sự kiện cô cũng phát hiện anh nhìn cô mấy lần, nhưng anh không có ý muốn qua trò chuyện với cô, cô nghĩ hẳn là anh cũng cảm thấy lúng túng khi lần đó họ suýt chạm môi.

Như vậy cũng tốt, ít ra hai người họ đã tự ngầm thỏa thuận với nhau việc này.

Giữ khoảng cách, an toàn trên hết.

Cố Anh Kiệt thấy Tần Vũ Phi chạy mất thì trong lòng có chút bức bối. Thật ra anh rất muốn tìm cơ hội để nói vài câu cùng cô, không ngờ lần nào cô cũng biến mất một cách xuất quỷ nhập thần. Lúc này còn nghĩ hội trường nhiều người cần xã giao nên thôi, đợi lát nữa đi ăn cơm chắc sẽ có cơ hội để nói. Nhưng cô lại lén la lén lút chuồn mất, rõ ràng là muốn mặc kệ anh mà. Kệ thì kệ, anh cần chắc? Lần trước anh mất kiểm chế, suýt nữa thì đã làm hành động vô lễ với cô, nhưng chuyện đã qua rất lâu rồi. Cô có cần thù dai đến thế không?

Được rồi, thật ra cũng là lỗi ở anh, cô sợ anh sẽ bám riết lấy cô, một bên anh ra về không có khả năng đó, một bên anh lại muốn hôn cô, chuyện này quả thật khiến người ta không thể tin tưởng được. Anh không cách nào giải thích, đúng là anh mất kiểm chế, có lẽ do tình trạng độc thân quá lâu rồi.

Nghĩ vậy, Cố Anh Kiệt chợt thấy kinh ngạc, đã hơn nửa năm rồi anh không có bạn gái, tính cả lúc theo đuổi Mễ Hi và khoảng thời gian độc thân trước đó, ái chà, đã một năm rồi, không có bạn gái. Vậy nên chắc chắn là do anh cô đơn trống trải, không có nơi gửi gắm tình cảm.

Được rồi, anh ở trong mắt cô là người không đáng tin cậy như thế thì nên tránh xa cô một chút. Cô từng bị tổn thương lại nhạy cảm, cô đáng được đối xử tốt hơn thế.

Không gặp thì thôi đừng gặp, nếu làm vậy cô có thể thấy yên tâm thì cứ thế đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhông Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Typo: Ximiesk

Nhưng hiện thực lúc nào cũng muốn chống đối anh, Cố Anh Kiệt không ngờ được rằng mình và Tần Vũ Phi gặp lại nhanh như thế.

Đó ngày cuối cùng của kỳ nghỉ lễ Lao động. Cố Anh Kiệt đã tăng ca suốt kỳ nghỉ lễ. Anh cùng Vương Thành chạy khắp nơi để khảo sát các loại nguyên liệu sản phẩm, sau đó so sánh với sản phẩm của Vĩnh Khai, tuy yêu cầu của Vĩnh Khai rất rõ ràng nhưng Cố Anh Kiệt vẫn cảm thấy mình phải làm tốt hơn thế.

Trước giờ anh chưa từng cảm thấy áp lực công việc lớn đến vậy, gần như đã phải cố gắng càng thêm cố gắng.

Ngày nghỉ lễ cuối cùng, rốt cuộc anh cũng cho phép mình nghỉ ngơi một ngày, nhưng ngủ suốt cả ngày rồi lại thấy nhàm chán, anh bèn gọi điện thoại cho Từ Ngôn Sướng. Từ Ngôn Sướng nói anh ta và mấy người bạn nữa đang ở câu lạc bộ chơi billiards, bởi anh có muốn tham gia không.

Cố Anh Kiệt đến đó, vừa đến đã nhìn thấy Từ Ngôn Sướng đang ôm một cô gái để dạy cách đánh cho cô ấy, bên cạnh là đám bạn khá thân đang uống rượu trò chuyện. Mọi người thấy Cố Anh Kiệt đến thì đều trêu chọc anh, “Ái chà, tình anh xã hội đến rồi.”

Cố Anh Kiệt đánh mỗi người một cái, cầm chai rượu lên uống vài hớp. Trong đầu anh chợt lóe lên câu Tần Vũ Phi từng nói, “Chính là loại hai người xem công việc là vợ cả, phụ nữ là tình nhân đó.” Đặt bình rượu xuống, anh lắc lắc đầu, cái gì cũng nghĩ đến Tần Vũ Phi được, đúng là trúng tà rồi.

Uống xong rượu, náo loạn một hồi, Cố Anh Kiệt vừa đánh billiards. Cô bạn đi cùng Từ Ngôn Sướng có dẫn theo bạn, nam nữ đủ cả, cười cười nói nói. Một cô gái bám lấy Cố Anh Kiệt nhờ anh dạy cô ấy chơi, Cố Anh Kiệt bèn chơi với cô ấy một lúc.

Nhưng, anh lại thấy chẳng có gì thú vị. Giống hệt cô tiểu thư mấy tháng trước theo đuổi anh vậy, có chút giả tạo. Cô gái đó mượn cơ đánh bi da, thoáng lại như có như không mà dán lên người anh. Cố Anh Kiệt thấy hơi phản cảm, lặng lẽ tránh đi. Chưa đầy ba phút sau, anh không chơi nữa, trở về chỗ ngồi uống rượu.

Lúc này bên cạnh chọt truyền đến tiếng ồn ào, vài chàng trai vừa bước vào cửa. Đám người Cố Anh Kiệt quay đầu nhìn, thảm thán thật xui xẻo, đúng là oan gia ngõ hẹp, không ngờ lại là đám Triệu Hồng Huy.

Triệu Hồng Huy cũng nhìn thấy Cố Anh Kiệt, bước chân khễ dừng, sắc mặt cũng choáng thay đổi, đám anh em bên cạnh kêu một cái, hấn liền hất mặt, có ý ngồi xuống bàn kế bên của đám người Cố Anh Kiệt.

Sau vài giây yên lặng, bạn bè Cố Anh Kiệt đã lấy lại tinh thần, nên uống rượu, nên chơi thì chơi. Một người bạn nhỏ giọng hỏi Cố Anh Kiệt, “Có cần đổi qua chỗ khác chơi không?”

“Không cần.” Cố Anh Kiệt cũng rất ngang ngạnh, đang chơi yên lành sao phải vì loại người đó mà mất hứng, chỗ này cũng không phải của nhà anh ta.

Đám người Triệu Hồng Huy sau khi ngồi xuống liền bắt đầu làm tiếng cười nói, Triệu Hồng Huy khoe khoang Minh Duyệt của hắn thế này thế nọ, vừa ký được một hợp đồng lớn với công ty nước ngoài... Cố Anh Kiệt nghe xong thì bật cười. Từ Ngôn Sướng có ý lớn tiếng hỏi, “James này, lễ kỷ kết của các cậu với Vĩnh Khai tháng trước làm cũng náo nhiệt thật đấy.”

“Cũng tạm.” Âm thanh của Cố Anh Kiệt cũng không nhỏ, “Nhưng mình không dám khoe khoang, lỡ nỗ quá trớn thì mất mặt lắm.”

Triệu Hồng Huy bên kia liền “cạnh” một tiếng, đập mạnh chai rượu xuống mặt bàn, cố gắng nén giận. Bạn bè bên cạnh vội cười ha hả đổi sang chủ đề khác. Cố Anh Kiệt và Từ Ngôn Sướng ngênh ngang cùng hai chai rượu với nhau, làm cho Triệu Hồng Huy tức đến đen mặt.

Do Hoa Đức chen vào mà Vĩnh Khai đã gạt Minh Duyệt ra, chuyện này gây chấn động rất lớn trong ngành. Triệu Hồng Huy bị bố mình mắng té tát, đã tích đầy một bụng tức không có chỗ trút, nhưng bây giờ hắn lại không dám gây chuyện, chỉ có thể ghi hận trong lòng.

Hai bên mạnh ai nấy uống, bên Triệu Hồng Huy bắt đầu nói đến chủ đề phái nữ, cô mình tình này thế nào, cô người mẫu kia ra sao. Rượu vào lời ra, càng nói càng khó nghe. Cố Anh Kiệt thầm mắng một câu kinh tởm, nghe họ nói chuyện thật sự rất có hại cho mạng nhĩ. Anh đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, lúc ở trong đó anh suy nghĩ, quyết định đưa mọi người sang chỗ khác mà chơi thôi, không cần phải so đo với loại người không ra gì mà làm khó bản thân phải nghe hắn ta đánh rắm.

Vừa ra khỏi nhà vệ sinh liền thấy một dáng người quen thuộc, mặc chiếc váy liền màu xanh nhạt, mang đôi giày cao gót màu xanh ánh bạc, xinh đẹp quyến rũ động lòng người, vừa từ nhà vệ sinh nữ bước ra.

Cố Anh Kiệt chợt thấy căng thẳng, vô thức gọi cô lại, “Tần Vũ Phi.”

Tần Vũ Phi quay lại, thấy Cố Anh Kiệt thì giật mình.

Cố Anh Kiệt có chút nóng vội ngăn cô lại, sợ cô gặp Triệu Hồng Huy, tên khốn đó không có phong độ, nếu mượn rượu giả điên mà kiếm chuyện với Tần Vũ Phi thì không hay. “Sao em lại ở đây?” Anh hỏi.

“Sao tôi lại không thể ở đây?” Tần Vũ Phi nhanh chóng phòng bị, hỏi ngược lại anh.

Cố Anh Kiệt nhú mày, cô gái này sao mà giống hệt con nhím vậy. Anh háng giọng, “Có ai bảo em không được ở đây đâu.”

Tần Vũ Phi không lên tiếng, chỉ tức giận trừng mắt với anh. Doãn Đình theo đuôi người ta không thành, yêu đơn phương thất bại, cô và mấy người chị em mới cùng cô ấy ra ngoài giải khuây. Trùng hợp vậy mà cũng gặp phải anh, không biết đây có được xem là nghiệt duyên không.

“Nơi này rất phức tạp, về sớm một chút.” Cố Anh Kiệt nói.

Tần Vũ Phi mím môi, đã biết phức tạp sao anh còn đến đây. Cô rút tay mình ra khỏi tay. “Tạm biệt,” dứt lời quay đi mà không hề quay đầu.

Thái độ vẫn xấu như mọi khi, Cố Anh Kiệt thở dài, thôi, xem như trước nay cô vẫn giữ vững phong cách của mình.

Cố Anh Kiệt trở về chỗ ngồi, vừa ngồi xuống liền nghe Triệu Hồng Huy ở bàn bên cạnh nói, “Là mình đá cô ta, tính khí không tốt thì thôi, không xem ai ra gì cũng được, cô ta có bản lĩnh để kiêu căng, mình nhìn được. Nhưng ở trên giường cô ta không được, bị lãnh cảm. Đàn bà, đẹp mấy, giàu có mấy, ở trên giường không dùng được đương nhiên là không được, nhất định phải đá.”

Cố Anh Kiệt khựng lại, tiếp đó thì nộ khí bùng nổ trong đầu. Mẹ nó chứ, hóa ra đang nói Tần Vũ Phi!

Triệu Hồng Huy mượn rượu giả điên, giọng nói rất lớn, “Nhìn quyến rũ thì có ích gì, phải thứ hang qua mới biết được. Mẹ nó, không có phản ứng, như con cá chết vậy, chẳng có chút mùi vị gì, đàn bà nhìn được không dùng được thì ai mà thèm!”

Cố Anh Kiệt đứng bật dậy, vừa đứng xoay người liền thấy một bàn tay lướt qua. “Chát” một tiếng, một bạt tay giáng xuống mặt Triệu Hồng Huy. Mọi người đều không kịp phản ứng, một chai rượu nữa liền dốc thẳng xuống đầu hắn.

Cố Anh Kiệt ngậy người nhìn Tần Vũ Phi vì tức giận mà trở nên xinh đẹp vô song đang phát tiết.

Cô đá vào Triệu Hồng Huy đang ngờ ngác vì bị đánh, một tay lật đổ cái bàn của đám người Triệu Hồng Huy. Chai rượu, ly, thức ăn rơi đầy mặt đất, phát ra tiếng loảng xoảng. Mọi người đều vội vàng tránh xa.

Tần Vũ Phi vừa đánh vừa mắng, “Mẹ nó chứ, anh cũng dám ăn nói linh tinh, theo chuyện bịa đặt, trong não anh toàn phân à? Là đàn ông thì giáp mặt mà nói cho rõ, bàn tay khi nào của anh từng chạm vào tôi hả! Anh mà xứng à! Lãnh cảm cái đầu anh, đề tiện! Chết tiệt! Sao anh không chết quách đi! Kinh tởm!”

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, nhìn Tần Vũ Phi giơ chân đạp Triệu Hồng Huy một cách không thương tiếc. Không ai dám tiến lên ngăn cản. Triệu Hồng Huy không rõ là ngất thật hay giả vờ, nằm trên mặt đất không động đậy. Chiếc giày cao gót của Tần Vũ Phi rơi ra, cô tiện thể tháo luôn chiếc còn lại mà ném vào Triệu Hồng Huy. Ném giày rồi lại bắt đầu tìm vũ khí mới, cô vác các ghế lên.

Cuối cùng Cố Anh Kiệt cũng phản ứng lại, vội tiến lên giữ chiếc ghế lại, Tần Vũ Phi tức giận mắng, “Cố Anh Kiệt, anh tránh ra!” Những người khác vẫn ngờ ngác nhìn, không ai dám lên giúp đỡ.

Cố Anh Kiệt ôm eo Tần Vũ Phi lại, bế cô lên kéo về phía sau. “Trên đất toàn mảnh thủy tinh.” Cô đang đi chân không đó, rốt cuộc cô có biết thế nào là nguy hiểm hay không vậy.

“Buông ra, tôi phải đánh chết anh ta, dám si nhục con gái, có phải đàn ông không?” Tần Vũ Phi vùng vẫy, trong lúc hỗn loạn Cố Anh Kiệt bị cào trúng vài cái, thế là anh dứt khoát bế ngang cô lên đi ra ngoài, hét lớn, “Tần Vũ Phi, đừng gây chuyện nữa!”

“Buông tôi ra, tôi còn chưa đánh xong mà.”

“Không được gây chuyện nữa!”

Mọi người kinh ngạc nhìn chàng dũng sĩ Cố Anh Kiệt khắc chế và mang con rồng hung dữ Tần Vũ Phi đi, không ai nhúc nhích. Từ Ngón Sương cười cười uống nốt ngụm rượu cuối cùng, sau đó nói với đám bạn của Triệu Hồng Huy, “Nhanh gọi xe cứu thương cho anh ta đi, các chàng trai dũng mãnh. Nhớ đừng quên bồi thường tổn thất cho ông chủ đó.”

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Typers: Ximiesk

Cố Anh Kiệt bế Tần Vũ Phi ra ngoài, vừa đặt cô xuống, cô liền muốn chạy trở vào, đang lúc nóng giận, cái gì cũng không màng đến.

Cố Anh Kiệt dùng sức siết chặt eo ngăn cô lại, bị cô cắn cho một cái. Anh đau đớn nhưng vẫn quyết không buông tay. Thấy chiếc taxi đang đến, anh vội vẫy tay, nhét Tần Vũ Phi vào xe, tự mình lên theo, nói địa chỉ cho tài xế biết, bảo ông lái xe đi nhanh.

Tần Vũ Phi tức anh ách, nhưng thấy ánh mắt thăm dò của tài xế, cô liền nhịn không nổi nóng, mím chặt môi không lên tiếng, trong lòng âm thầm mắng chửi.

Cố Anh Kiệt cẩn thận nhìn cô một lượt, hỏi, “Có bị thương ở đâu không?”

Cô quay đầu đi không để ý đến anh.

Cố Anh Kiệt vẫn đang nhìn cô, không thấy chỗ nào bị thương mới yên tâm. Lúc này điện thoại đổ chuông, là Từ Ngôn Sướng gọi đến. Anh bắt máy, Từ Ngôn Sướng nói bạn của Tần Vũ Phi đến tìm người, túi xách của cô vẫn còn ở trên ghế ngồi. Cố Anh Kiệt nhìn Tần Vũ Phi, hỏi cô xem làm thế nào, Tần Vũ Phi mím môi, sau đó nói, “Nói tđ mang về giúp tôi đi, khi nào về tôi qua chỗ cô ấy lấy.” Cô ngưng một lúc, “Giày không cần nữa, từng đạp sâu bọ, vứt đi.”

Cố Anh Kiệt chuyển lại lời cô nói rồi cúp điện thoại, hai người rơi vào yên lặng. Rất nhanh sau đó chiếc xe đến địa chỉ mà Cố Anh Kiệt nói. Đó là một chung cư cao cấp, là căn hộ Cố Anh Kiệt tự mua, anh đang sống ở đây.

Cố Anh Kiệt trả tiền xe, dắt Tần Vũ Phi xuống. Tần Vũ Phi hậm hực, không đi nhanh, bàn chân trần ma sát với mặt đất nên đau.

Cố Anh Kiệt quay đầu lại nhìn cô, “Có cần tôi cõng em không?”

“Sao không nói bế tôi đi?”

“Có cần tôi bế em không?” Cố Anh Kiệt rất nghe lời sửa lại.

“Không cần.” Tần Vũ Phi ngẩng đầu ưỡn ngực bước đi. Cố Anh Kiệt bắt đắc đi đi theo, dù sao cũng không phải bị đau.

Lên đến nhà, dẫn Tần Vũ Phi vào, Cố Anh Kiệt liền đẩy cô vào phòng tắm, mở nước nóng để cô ngâm chân, lấy đôi dép đi trong nhà ra cho cô. Sau đó cô trở ra, ngồi lên sofa, anh nâng chân cô lên xem. Có vài chỗ bị trầy rồi, anh vội lấy thuốc thoa giúp cô.

Tần Vũ Phi vẫn không lên tiếng, cũng không kêu đau. Cố Anh Kiệt xử lý xong vết thương ở chân cho cô thì ngồi trên thảm nhìn cô, “Vẫn còn giận? Đùng giận nữa, giận loại người đó không đáng đâu.”

“Loại người nào?” Tần Vũ Phi vẫn còn đang rất giận, “Đàn ông các anh chẳng ai tốt lành gì, không lãng nhãng thì cũng chơi trò tình một đêm, nếu không thì cũng khoe khoang, bịa chuyện, sỉ nhục con gái.”

Cố Anh Kiệt không biết nói gì. Sao lại lỗi anh vào đây? Đầu phải lúc nào anh cũng chơi trò tình một đêm, lần đó là chuyện ngoài ý muốn mà.

Tần Vũ Phi nhìn anh chằm chằm, thấy vẻ mặt anh vô tội thì càng thêm giận. Cô tức giận nháy lên, đi tới đi lui. “Sao anh lại can tôi làm gì, tôi đánh anh ta còn chưa đủ.”

Cố Anh Kiệt không trả lời, ánh mắt di chuyển theo cô. Lúc trước cô nói với anh rằng sau khi phát hiện bạn trai và bạn thân lên giường với nhau, cô đã đánh họ một trận, đánh đến mức người bỏ chạy rồi đập luôn nhà anh ta. Sau việc hôm nay thì Cố Anh Kiệt tin là cô không nói khoác, cô thật sự có thể làm được.

“Đàn ông các anh đều đê tiện cả.”

Cố Anh Kiệt vẫn không lên tiếng.

Tần Vũ Phi đi được hai vòng liền ngồi xuống, ôm chân mình lên xem. “Đau quá!”

“Đã thoa thuốc rồi, nhịn một chút, là vết thương nhỏ thôi.” Cố Anh Kiệt thờ dãi, đứng lên rồi ngồi xuống sofa. Người đàn ông đê tiện đánh lán ra đất trong câu lạc bộ còn chưa có cơ hội la đau đó, không biết bây giờ hấn ta thế nào rồi.

Tần Vũ Phi bĩu môi ngồi xếp bằng như đứa trẻ, hoàn toàn không để ý đến phong thái của mình. Cô cúi đầu không biết đang nghĩ gì. Cố Anh Kiệt cũng không biết nên nói gì, đành ngồi đó cùng cô. Một lúc sau cô đột nhiên nói, “Tôi khát.”

Cố Anh Kiệt đứng dậy đi rót nước cho cô. Tần Vũ Phi nhận lấy, uống hai ngụm thì không uống nữa, cầm chiếc ly tiếp tục thần thờ.

Cố Anh Kiệt nhìn cô, giờ tay lấy chiếc ly, “Cẩn thận nước dính ra người.”

“Tôi chỉ đi ăn cơm với anh ta vài lần, từng nhận vài bó hoa và quà của anh ta mà thôi.” Tần Vũ Phi mặc cho anh lấy ly nước đi, chột nói. Cô căn bản chưa yêu đương gì với Triệu Hồng Huy, tay còn chưa từng nắm nói gì đến chuyện lên giường. Nghĩ đến là cô lại thấy tức, sao lại có người thấp hèn đến thế, cô thật sự tức vô cùng.

“Ừ.” Cố Anh Kiệt cất chiếc ly xong, tỏ ý mình hiểu.

Tần Vũ Phi trừng anh.

Cố Anh Kiệt không hiểu, trừng gì mà trừng, anh đâu phải người ức hiếp cô.

Dáng vẻ vô tội đó của anh càng khiến cô càng tức giận thêm, lấy chiếc gối dựa trên sofa ném anh.

“Này.” Cố Anh Kiệt bắt lấy chiếc gối dựa, để sang một bên. Sao lại có cô gái kỳ lạ như vậy, lúc hung dữ thì khiến người ta thương, khi hiền dịu lại khiến người ta giận. Anh không phục, cũng trừng lại cô.

Tần Vũ Phi lại đưa tay lấy gối dựa, Cố Anh Kiệt cho rằng cô lại định ném mình, nhưng cô lại ôm nó vào lòng, tựa cằm lên trên, bộ dạng yếu đuối đáng thương. Cố Anh Kiệt mềm lòng, hắng giọng nói, “Được rồi, đừng để trong lòng nữa.” Anh muốn an ủi cô, tiếc là bản thân không biết nói chuyện. Bình thường anh đâu có ngốc như vậy.

Đột nhiên Tần Vũ Phi hít vào một hơi, “Sao thế?” Cố Anh Kiệt hỏi.

Tần Vũ Phi cúi đầu nhìn, đưa ngón tay đến trước mặt anh, “Gãy hết móng tay rồi.” Cô nhúu mày, vẻ mặt đau lòng.

Đánh người đến gãy móng tay sao? Không để ý đến người bị đánh đến bán sống bán chết, cũng không để ý trên người mình không có túi xách, không có tiền, không điện thoại, đến cả đôi giày cũng không, vậy mà chỉ đau lòng vì móng tay đã gãy?

Cố Anh Kiệt cố nhịn nhưng không nhịn được. Mới đầu anh chỉ cười khúc khích, sau đó thì bật cười thành tiếng, kể đó nữa thì thành cười lăn lộn.

Tần Vũ Phi nổi nóng, lấy gối dựa ném anh. Gối dựa mềm mại, ném lên người cũng chẳng thấy đau. Cố Anh Kiệt thấy đáng vẻ tức giận bưng bưng của cô lại càng cười, cũng không rõ là cười đến nghiêng ngả hay bị đánh đến té ngã, Tần Vũ Phi ngồi lên người anh lấy gối dựa mà đập anh.

“Được rồi, được rồi, đừng có bạo lực như vậy mà.” Anh ném chiếc gối dựa sang một bên để ngăn cản hành vi hành hung của cô.

Cô bịu môi, chất vấn anh, “Có gì đáng cười hả?”

Anh lại thấy muốn cười nữa, “Không biết.”

Cô ra sức trừng anh, “Tôi thương đến thế à?”

“Đúng, đúng, em rất thương.” Anh hòa theo.

Cô càng thêm giận, thành ý ở chỗ nào hả? “Này!” Cô chọc lên lồng ngực anh, anh cười cười bắt lấy ngón tay cô. Móng tay cô gãy thật rồi, đầu ngón tay màu hồng còn có vết thương nhỏ. Anh nhìn chăm chú, rất tự nhiên mà nhẹ nhàng xoa xoa đầu ngón tay cô, vừa ngẩng đầu liền thấy cô đang nhìn anh.

Anh không cười nữa, cũng không cười nổi. Mặt cô đỏ ửng hồng, mắt lấp lánh, mái tóc dài rũ xuống người anh. Cô đang ngồi trên người anh, trong đầu anh tất cả đều là hình bóng của cô, đáng vẻ lên lút bỏ chạy của cô khi thấy anh, đáng vẻ hung dữ của cô khi dùng hết sức bập tai Triệu Hồng Huy, đáng vẻ nâng vẩy cười ngọt ngào của cô khi khiêu vũ.

Cố Anh Kiệt đột nhiên nâng đầu lên, giữ chặt gáy cô, kéo đầu cô xuống. Anh nâng người lên đón lấy, hôn cô.

Tần Vũ Phi giật mình, vô thức ôm lấy cổ anh, môi khẽ mở. Anh tiến công vào, làm cho nụ hôn càng sâu thêm.

Anh ngồi dậy, ôm lấy eo cô, ngậm lấy đầu lưỡi cô, cùng cô triền miên. Cô nhiệt tình đáp lại, lưỡi khẽ chạm lên hàm trên của anh, khiến anh phát ra một tiếng rên trầm thấp. Anh vuốt ve làn da sau gáy của cô, đáp lại là sự thân mật càng thêm sâu của cô.

Một nụ hôn quá mức nhiệt tình, quá mức triền miên, hôn đến khiến hai người thở hổn hển, cả mặt nóng bừng. Kết thúc nụ hôn dài, hai đôi môi tách ra, bốn mắt nhìn nhau, hai người đều nhìn thẳng đôi phương. Tần Vũ Phi như bị thôi miên mà chìm vào đôi mắt sâu thẳm của anh, hơi thở cô gấp gáp, trong đầu một khoảng trống rỗng. Một vật cứng rắn chạm vào mỏng cô, gọi lên ký ức nào đó ở nơi sâu nhất trong cô.

Tần Vũ Phi đứng bật dậy, đẩy Cố Anh Kiệt ra.

Đầu Cố Anh Kiệt đụng trúng tay vịn sofa, vừa xuất xoa vừa nhìn Tần Vũ Phi nhảy xuống đất chạy mất, chạy được hai bước cô chợt quay lại đi đôi dép lê của anh vào rồi chạy tiếp hệt như chạy giặc. Kế tiếp là tiếng mở cửa, sau nữa là tiếng cửa bị đập mạnh phát ra một tiếng “rầm” thật lớn.

Cố Anh Kiệt nằm trên sofa, vừa hồi hận vừa ảo não, rốt cuộc anh bị trúng tà gì vậy.

Sau đó anh chợt nghĩ ra, vội vàng đứng dậy, giày cũng không kịp thay, cứ thế mang đôi dép lê mà chạy ra ngoài thang máy đã xuống dưới tầng rồi, đuổi không kịp. Anh mang đôi dép lê chạy xuống thang bộ mấy lần suýt té đập mặt. Chạy vội vàng nhưng vẫn không đuổi kịp. Khi anh xuống đến tầng một trong thang máy đã không còn ai, anh lại chạy ra khỏi nhà, xuyên qua vườn hoa nhỏ của khu chung cư ra đến cổng lớn, nhìn khắp bốn phía cũng không thấy bóng dáng Tần Vũ Phi đâu.

Cô gái này muốn chọc tức ai chứ. Biết quay lại đi dép mà lại không biết trên người không tiền không điện thoại sao? Quay lại lấy dép xong tiện tay cướp luôn ví tiền của anh cũng được mà, anh nào phải sẽ không cho. Tức chết được, đúng là tức chết mà.

Bây giờ làm sao đây? Không biết cô có về đến nhà an toàn không. Cố Anh Kiệt vẫn không từ bỏ, đi hai vòng quanh công chung cư, sau khi xác nhận cô gái kia đã đi mất thật rồi mới tức tối mà về nhà. Vào đến cửa liền thấy sô pha trong phòng khách rối tung cả lên, gối dựa bị ném khắp nơi, anh chợt nhớ đến dáng vẻ Tần Vũ Phi bỏ chạy vẫn nhớ quay lại đi dép mà không nhận được bật cười.

Cô mặc chiếc váy thời thượng đẹp đẽ mà lại mang đôi dép lê nam giới chạy khắp phố. Anh càng nghĩ càng buồn cười, vừa cười vừa thầm mắng cô, tốt nhất cô biết đường báo bình an với anh, nếu khiến cho anh lo lắng, anh nhất định không tha cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Typo: Ximiesk

Thực tế đã chứng minh, Tần Vũ Phi là cô gái không có lương tâm. Suốt cả đêm cô không hề gọi điện hay báo tin gì cho Cố Anh Kiệt, càng về sau anh càng lo lắng, cuối cùng không nhận được nữa, gọi vào di động của cô, hy vọng bạn cô đã đem túi xách của cô trả về nguyên chủ. Nhưng người nghe máy lại là Doãn Đình.

Cố Anh Kiệt nhất thời không biết nói gì, đành mượn cớ hỏi thăm kết quả của sự việc hôm nay. Doãn Đình nói Triệu Hồng Huy đã được bạn đưa đến bệnh, đám bạn bè của cô cũng không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì đành ai về nhà nấy.

Doãn Đình nghe nói Triệu Hồng Huy nói xấu sau lưng Tần Vũ Phi nên bị cô đánh một trận, cô ấy hỏi lại anh Tần Vũ Phi có chuyện gì không.

Cố Anh Kiệt kể sơ tình hình cho cô ấy nghe, bỏ qua mớ rối rắm giữa anh và Tần Vũ Phi, chỉ nói sau khi anh đưa cô ra khỏi đó thì cô đã chạy mất rồi. Kể đó hai người không còn gì để nói với nhau nữa, khách sáo qua lại vài câu rồi ngắt máy.

Vừa ngắt máy, Cố Anh Kiệt chợt nghĩ ra chắc chắn Doãn Đình có cách thức khác để liên lạc với Tần Vũ Phi, thật ra anh có thể nhờ cô ấy giúp. Nhưng nghĩ lại thì Tần Vũ Phi kia quá đáng giận, anh không thêm lo chuyện của cô. Hơn nữa nhờ Doãn Đình nghe ngóng tin tức của Tần Vũ Phi, anh không thể làm chuyện mất mặt thế được!

Nói thì nói vậy, nhưng suốt cả đêm Cố Anh Kiệt đều ngủ không yên giấc, tuy anh thấy Tần Vũ Phi rất thông minh, rất hung dữ, bắt một chiếc taxi về đến nhà mới trả tiền chắc chắn không thành vấn đề, nhưng anh không tận mắt nhìn thấy, cũng chưa nghe nói cô đã bình an về đến nhà, anh không yên tâm được. Tần Vũ Phi lại không mang điện thoại, cũng không chủ động liên lạc với anh, anh không thể gọi thẳng cho Tần Văn Dịch được.

Cố Anh Kiệt càng nghĩ càng giận, không ngủ được, thế là gọi điện thoại cho Từ Ngôn Sướng, than vãn với anh ta. Nhưng nói tới nói lui cũng chỉ nói tức Tần Vũ Phi chứ không nói cụ thể đã xảy ra chuyện gì. Từ Ngôn Sướng vừa ngáp vừa hỏi anh, “Rốt cuộc thì cậu đang than vãn cái gì vậy hả?”

Cố Anh Kiệt ghen lời, bèn nói, “Than mình xui xẻo có được không?”

“Được.” Từ Ngôn Sướng không còn gì để nói.

Cả đêm không chợp mắt, khó khăn lắm Cố Anh Kiệt mới đợi đến chín giờ, thời gian để gọi điện thoại đến văn phòng làm việc của Tần Vũ Phi, kết quả người nghe máy lại là thư ký của cô, cô ấy nói Tần Vũ Phi thường thì sau mười giờ mới có mặt ở công ty. Cố Anh Kiệt càng giận hơn, đợi đến mười giờ rưỡi gọi lại, cuối cùng cũng tìm được cô.

“Tần Vũ Phi.”

“Gi?”

Thái độ anh không tốt, cô cũng chẳng vừa.

Anh lại ghen lời, hơn nửa ngày mới hậm hực nói, “Không có gì, biết em chưa chết là được rồi,” dứt lời liền ngắt máy. Ngắt máy trước anh liền cảm thấy hả hê, đúng là không thể quá khách khí với cô gái này được mà.

Tần Vũ Phi ngẩn người nhìn điện thoại trên tay, một lúc sau mới giật dỗi đập máy. Dường như làm vậy có thể đập gãy mối liên hệ giữa cô và anh vậy.

Cả ngày hôm đó Tần Vũ Phi chẳng có tâm trạng nào mà làm việc, mắt nhìn màn hình máy tính nhưng không biết mình phải làm gì, may là vừa qua kỳ nghỉ lễ, không có công việc gấp nào cần cô xử lý. Cô ngẩn người suốt buổi sáng thì phát hiện đã đến giờ ăn trưa. Cô cầm ly của mình đến văn phòng trà nước, đúng lúc gặp Cừ Chính Khanh đang pha mì ở đó.

“Cừ phó tổng.” Cô cất tiếng chào hỏi, chớp chớp mắt, trong đầu chợt lóe lên một chủ ý. Cô nhìn Cừ Chính Khanh nói, “Bữa trưa anh định ăn cái này à? Tôi cũng chưa ăn, hay là chúng ta cùng xuống nhà hàng dưới tầng ăn đi, tôi mời.”

Cừ Chính Khanh nhú mày nhìn cô, không biết cô đang giở trò gì.

“Không muốn à?” Tần Vũ Phi cũng nhú mày nhìn anh ta, anh dám không chịu sao?

“Tôi mới pha mì rồi.” Cừ Chính Khanh giơ tô mì trong tay lên.

“Loại thức ăn không có dinh dưỡng này ăn ít thôi, cũng đâu phải gấp gấp đến không ăn được bữa cơm.”

Cừ Chính Khanh cúi đầu nhìn tô mì, có chút không nỡ, “Làm vậy thật lãng phí.”

Tần Vũ Phi dứt khoát giành lấy tô mì của anh, vứt cả tô lẫn mì vào thùng rác. “Xong rồi, đi thôi!” Cô dẫn đầu đi ra ngoài trước, Cừ Chính Khanh chân chừ một chút cũng đi theo.

Trong thang máy, Tần Vũ Phi nhìn vẻ mặt cau mày nghiêm túc của Cừ Chính Khanh, hỏi, “Cừ phó tổng có nào không vừa lòng vậy?”

“Tôi không thích người khác quyết định thay mình.” Cừ Chính Khanh lạnh lùng nói.

“À.” Tần Vũ Phi chẳng để tâm. Không thích thì thôi, đâu ai nói gì anh.

Đến nhà hàng, Cừ Chính Khanh lướt một lượt qua thực đơn là gọi xong món cho mình, gọi xong anh nhìn chăm chăm Tần Vũ Phi bằng vẻ mặt nghiêm túc, dùng sự im lặng để hỏi thúc cô chọn món nhanh nhanh. Tần Vũ Phi thông thả nghiên cứu thực đơn, mất hai phút mới quyết định được món cô muốn ăn. Gọi món xong ngẩng đầu lên liền thấy Cừ Chính Khanh đang mắt kiên nhẫn mà gõ lên mặt bàn. Tần Vũ Phi thảm đảo mắt.

Trong lúc đợi món, mới đầu hai người đều im lặng không lên tiếng, sau đó dường như Cừ Chính Khanh cảm thấy đang lãng phí thời gian nên bắt đầu hỏi han Tần Vũ Phi chuyện công việc, cùng cô thảo luận vấn đề thị trường. Tần Vũ Phi chống cằm, lần này đến lượt cô gõ nhẹ lên mặt bàn.

“Sao đột nhiên cô lại muốn mời tôi ăn cơm?” Cừ Chính Khanh muốn bàn chuyện công việc lại gặp phải một kẻ ương ngạnh, thôi cứ hỏi thẳng vậy.

“Tôi muốn thử xem nếu tôi theo đuổi Cừ phó tổng thì có thể cảm hóa, giúp anh không còn là kẻ cuồng công việc nữa được hay không?” Nói xong, cô thờ dãi, “Nhưng ngồi với anh chưa đến mười phút tôi đã biết mình quá ngốc rồi. Nên bỏ đi, miễn cưỡng không hạnh phúc.”

Cừ Chính Khanh không chút biểu cảm nói, “Nếu cô không lười biếng như thế nữa, chịu cố gắng chăm chỉ làm việc, vậy chắc hẳn sẽ có cơ hội theo đuổi được tôi.”

“Đây cũng là lý do tuy anh có ý với tôi nhưng lại không biểu hiện ra à?” Tần Vũ Phi không hề cảm thấy cô đang tự mình đa tình.

“Đúng vậy.” Cừ Chính Khanh thẳng thắn thừa nhận, anh cũng nhận ra Tần Vũ Phi là người thẳng thắn, không cần thiết vòng vo với cô. “Điều kiện của cô rất tốt, là đối tượng rất thích hợp để kết hôn, điểm này không thể phủ nhận. Nhưng thấy cách làm việc chỉ cho xong của cô thì tôi thật sự không thoải mái, nếu trở thành bạn trai bạn gái của nhau thật, cô lại không chịu sửa đổi sẽ khiến người ta phát cáu.”

“Ai làm bạn gái anh đúng thật là đáng thương, hàng ngày còn phải chịu đánh giá công việc nữa.” Tần Vũ Phi biết chút ảo tưởng, chút hy vọng nảy ra trong phòng trà nước đã tan biến hoàn toàn rồi. Cô buông một tiếng thờ dãi, sao những người đàn ông mà cô gặp không lảng nhãng thì cuồng công việc, không thấp kém thì cũng là loại đa tình vậy.

Ôi, chẳng lẽ không có lấy một người thích hợp với cô sao? Thật ra yêu cầu ủa cô cũng đâu có cao!

“Nhưng tôi thừa nhận những lời trước đây cô nói không sai, tôi có thành kiến với cô, luôn thấy cô ỷ vào gia thế mới lười biếng ngang ngược như thế, sau khi bị cô vạch trần, tôi đã nghiêm túc suy nghĩ, tính cách của cô chính là vậy, thật ra cũng không nói được là tốt hay xấu. Công việc giao cho cô cũng hoàn thành, làm cũng không tệ. Cô đối nhận xử thế rất nhiệt tình, biết nói đạo lý, chuyện công ra công, cho nên trước đây tôi thật sự có thành kiến với cô, xin lỗi.”

“Ồ.” Tần Vũ Phi đang nghịch chiếc đũa, đột nhiên nói, “Cừ phó tổng này, thật ra lần trước tôi nói sai rồi, thành kiến của anh là đúng, chính hoàn cảnh đã tạo nên tính cách, tôi đúng là ỷ vào gia thế mới dám thế này. Nếu thử không có cơm ăn, chắc hẳn tôi sẽ ngày ngày nịnh nọt anh, ra về bận rộn cực nhọc để làm anh vui, mong anh tăng lương cho tôi. Anh ghét kẻ giàu cũng vì trước đây quá vất vả, lại thấy những người nhà giàu như chúng tôi không cần cố gắng gì cũng có được những thứ mà các anh phải vất vả lắm mới có, thật ra vậy cũng là chuyện bình thường, anh ghét đúng lắm.”

Cừ Chính Khanh sầm mặt, “Cô đang đùa giỡn tôi à?”

“Tôi đang kiểm điểm chính mình.”

“Kiểm điểm rồi cô có sửa đổi không?”

“Không.”

Cừ Chính Khanh nổi giận, “Vây cô tiếp tục kiểm điểm đi.” Món ăn đã được dọn lên, anh ta bắt đầu ăn.

“Thật ra Cừ phó tổng anh cũng cần phải tự kiểm điểm một chút.”

“Tôi kiểm điểm qua rồi, cảm ơn đã quan tâm.”

“Sau này anh có bạn gái nhất định phải cho tôi gặp, tôi muốn tặng cô ấy một bó hoa.”

“Bạn gái của tôi, tôi tự biết tặng.”

“Vây tôi tặng cô ấy thứ khác, cô ấy đừng cảm như vậy, tôi phải bày tỏ sự kính phục của mình với cô ấy mới được.”

“Tôi sẽ không tặng gì cho bạn trai cô đâu, tôi vừa nghèo vừa keo kiệt.”

“Ừ, tôi hiểu mà.” Nghĩ đến bạn trai, Tần Vũ Phi lại thờ dài, thôi, có thể chính thức đánh một dấu chéo lên tên của Cừ Chính Khanh được rồi, thật ra vốn đã có một dấu rồi, bây giờ chỉ hợp thức hóa nó thôi, đánh thêm cái nữa.

Bữa cơm kết thúc trong yên bình, lúc gần cuối còn có thể trao đổi chút chuyện ngoài công việc nữa. Về đến công ty thì tâm trạng của Tần Vũ Phi khá hơn nhiều, tuy không có khả năng tiến tới với Cừ Chính Khanh nhưng bữa cơm này đã giúp cho mối quan hệ của hai người cải thiện không ít, cũng xem như không phí bữa cơm này.

Buổi chiều, Tần Văn Dịch từ ngoài trở về liền gọi Tần Vũ Phi vào phòng làm việc của ông. Hôm nay ông đã đến Minh Duyệt một chuyến, tìm ba và chú của Triệu Hồng Huy đàm phán. Ông chỉ có một đứa con gái, tuy chề cô không có hoài bão, không chịu tiến bộ, khiến ông lo lắng cho vấn đề người kế thừa gia nghiệp này, nhưng ông vẫn rất yêu thương con gái mình.

Tối qua con gái ra ngoài chơi, lúc về hai tay trống không, còn dùng dép đi trong nhà của đàn ông, tiền xe cũng phải gọi người qua trả, quả thật dọa ông giật mình. Sau khi nghe rõ nguyên nhân liền nổi trận lôi đình. Thế là hôm nay ông gạt hết chuyện công việc qua một bên, đánh thẳng đến Minh Duyệt. Nếu nhà họ Triệu không thể quản giáo tốt con mình, để cậu ta ra ngoài theo chuyện bịa đặt, nhục mạ con gái mình, vậy ông cũng không ngại mà thay họ quản giáo, cho cậu ấm nhà họ Triệu kia một bài học.

Nhà họ Triệu đuối lý, tuy rằng con trai nhà mình bị đánh đến nhập viện nhưng cũng phải nhún nhường, nói nào là người trẻ không hiểu chuyện, uống hơi quá chén, lại bị bạn bè khiêu khích, nay đã nhận được bài học, họ sẽ dạy dỗ lại cậu ta cho tốt. Hai nhà quen biết đã lâu, không nên vì chuyện này mà trở mặt nhau. Tóm lại vừa nhún nhường vừa bày ra lợi ích, chuyện cũng xem như không có gì to tát, cứ thế cho qua.

Nhưng Tần Văn Dịch vẫn xót con gái, vừa về đến nhà liền gọi cô vào gặp. Trước tiên trách cứ cô một trận, con gái con đứa làm việc dùng kích động như thế. Triệu Hồng Huy cao to cường tráng, lại đang quá chén, bên cạnh cậu ta còn một đám bạn bè lâu la, toàn là những tên hống hách, cô không nói lời nào đã xông vào đánh người, lỡ như đám người đó nóng giận mà đánh trả, cô là con gái, nhất định sẽ bị thiệt.

Lần này xem như may mắn, vừa ra tay đã đánh ngã người ta, không để anh ta có cơ hội phản kích, nhưng lần sau chưa chắc được như vậy. Tần Văn Dịch trách mắng con gái, sau này nhất định không được liều lĩnh như thế nữa. Bị ức hiếp, chịu thiệt thòi thì về nói với bố, ngày nào Tần Văn Dịch ông còn sống thì sẽ không cho phép bất cứ người nào ức hiếp con gái ông đâu.

Tần Vũ Phi cắn môi tỏ vẻ không phục, tối qua cô nghe những lời kinh tởm đó mà còn nhận được đề về nhà tổ cáo sao. Huống hồ lúc đó còn có Cố Anh Kiệt ở bên cạnh, anh sao có thể bỏ mặc cô cho được.

Tần Vũ Phi giật mình, thì ra cô có suy nghĩ này sao? Ỗ có Cố Anh Kiệt ở đó?

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Typo: Ximiesk

Trong lòng cô vừa chua xót vừa buồn khổ, cô thờ dài, ôm lấy cánh tay bố mình, tựa đầu lên vai ông làm nũng. Cô thật sự quá khiến mình thất vọng rồi.

Tần Văn Dịch chọc chọc đầu cô, “Đến bao giờ mới có thể làm bố mẹ bớt lo lắng đây hử?”

Tần Vũ Phi bĩu môi, cô cũng muốn bớt lo đây, nhưng cô chẳng có lấy chút lòng tin nào với chính mình cũng như với đàn ông.

Cố Anh Kiệt ở bên này giận dữ Tần Vũ Phi suốt mấy ngày, sau do công việc bận rộn, con giận cũng từ từ nguôi ngoai. Chỉ là lúc nhận điện thoại hay tin nhắn lại phát hiện mình đang đợi cô gọi đến, nhưng anh chưa hề nhận được cuộc gọi nào của cô cả. Ngay cả một tin nhắn cũng không có.

Cố Anh Kiệt thấy mình thật thấp hèn, vừa hèn vừa vô dụng.

Một tuần sau, mẹ Cố Anh Kiệt mời về nhà một thầy thuốc đông y già rất có tiếng tăm, nghe nói rất giỏi trong việc chăm sóc sức khỏe phái nữ. Chị gái và chị dâu của Cố Anh Kiệt đều về nhà sớm, muốn nhờ vị thầy thuốc đó bắt mạch cho, chăm sóc cơ thể một chút. Hôm đó Cố Anh Kiệt rảnh rỗi, thế là nhận nhiệm vụ đến trường học đón hai đứa cháu của mình. Khi anh đón được lũ trẻ về thì thấy vị thầy thuốc kia đang ngồi trong phòng khách truyền đạt một số kiến thức chăm sóc sức khỏe cho mẹ anh và những người khác, Cố Anh Kiệt đứng nghe từ xa, sau đó bị đám trẻ kéo đi mất. Đến khi anh trở lại, thấy thuốc đã nói xong, những người phụ nữ thì đang thảo luận vấn đề chăm sóc sắc đẹp, bàn luận rất vui vẻ.

Thật ra Cố Anh Kiệt cũng có vài vấn đề muốn hỏi, nhưng trước mặt nhiều người như vậy lại không tiện, hơn nữa anh cũng ngại. Thế là anh tùy cơ ứng biến, tìm cơ hội khác, anh xưng phong tiền thầy thuốc đó ra về.

Đêm đó, Tần Vũ Phi nhận được tin nhắn của anh. Anh nói đau bụng kinh thì buổi tối nên ngâm chân bằng nước nóng, làm ấm vùng tử cung, phải kiên trì chăm sóc, còn viết ra một đồng phương pháp và tên thuốc. Sau cùng còn nói khi nào bị đau thì nhét hai miếng bông tẩm cồn vào tai, có thể giảm đau.

Tần Vũ Phi xem xong liền sầm mặt. Anh đi đâu tìm được mấy công thức này vậy, lại còn là trị đau bụng kinh nữa? Đường đường là một người đàn ông, quan tâm chuyện đau bụng kinh của cô làm gì! Anh thật biết cách làm quá mà.

Tần Vũ Phi ném điện thoại sang một bên, một lúc sau lại không nhìn được mà cần lên đọc lần nữa. Nội dung rất nhiều, chia thành mấy tin nhắn, cô lười đọc kỹ chúng, chỉ chăm chú nhìn cái tên Cố Anh Kiệt đang hiện trên màn hình, nhìn một hồi lại ném điện thoại sang một bên.

Cố Anh Kiệt không mong đợi cô sẽ trả lời tin nhắn của mình cho dù anh rất muốn biết cô có làm theo những cách anh nói hay không. Vị thầy thuốc kia đã nói, chuyện đau bụng kinh nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nếu đau quá vẫn nên đến bệnh viện kiểm tra, tìm ra nguyên nhân mới có thể trị được tận gốc, có bệnh gì cũng phát hiện và điều trị kịp thời. Nếu chỉ do thể chất hư hàn, không phải bệnh nghiêm trọng gì, thì bình thường chỉ cần chăm sóc bồi bổ là có thể dùng những cách mà ông đã chỉ, kiên trì điều dưỡng, dần dần có thể cải thiện thể chất.

Tuy Cố Anh Kiệt biết rằng Tần Vũ Phi sẽ không trả lời tin nhắn của anh, nhưng anh vẫn hy vọng cô có thể chú ý đến vấn đề sức khỏe của mình một chút. Cô gái đó nhìn thì có vẻ lười biếng, lại còn hung dữ, nhưng thật ra lại khiến người ta không yên tâm cho được.

Hai ngày sau, Cố Anh Kiệt chợt nhớ ra trong tin nhắn anh chưa nói rõ phương pháp kia từ đâu mà có, có khi nào Tần Vũ Phi nghĩ anh viết bừa, không tin được, không làm theo hay không? Người thích lo chuyện bao đồng Cố Anh Kiệt lại nhắn một tin nhắn cho Tần Vũ Phi, nói cho cô biết những phương pháp mà anh nói là do một vị danh y truyền lại, bảo cô nhất định phải lưu ý.

Lần này tin nhắn gửi đi cũng mãi không thấy hồi âm. Tuy trong lòng Cố Anh Kiệt không mấy dễ chịu nhưng cũng đành thôi. Không thể so đo với Tần Vũ Phi được, nếu không sẽ tức chết mất.

Tần Vũ Phi cũng sắp bị chính mình làm tức chết rồi. Lúc nào cô cũng muốn cầm điện thoại lên đọc tin nhắn anh gửi đến, thậm chí cô muốn trả lời. Điện thoại di động tiện dụng thế đấy, tên của anh nằm ngay trong nó, chỉ cần bấm một cái liền có thể tìm được anh ngay.

Sắp không khống chế nổi chính mình rồi.

Hôm đó là cuối tuần. Cố Anh Kiệt hứa sẽ dẫn hai đứa cháu của mình đến công viên giải trí chơi, còn chưa ra cửa điện thoại đổ chuông. Cố Anh Kiệt lấy ra xem, không ngờ lại là Tần Vũ Phi gọi đến.

Tìm Cố Anh Kiệt này nhanh hai nhịp, dưới ánh nhìn của hai đứa trẻ chợt có chút chột dạ. Anh ra khỏi phòng khách, nấp vào một góc rồi mới nhận điện thoại. Khẽ hắng giọng, lại hắng cái nữa, lúc này mới ấn phím nhận, “A lô.”

“Cố Anh Kiệt.” Giọng nói của cô vẫn trong trẻo và êm tai như thể cách xưng hô cũng sáng khoái như vậy, “Hôm nay anh có rảnh không?”

Có. Đây là chữ đầu tiên hiện ra trong đầu anh. Anh kịp thời kìm lại, không trả lời ngay mà còn hỏi cô, “Để làm gì?”

“Muốn mời anh ăn cơm.”

Ăn cơm? Cố Anh Kiệt hết sức kinh ngạc. “Em đã xảy ra chuyện gì vậy?” Anh có chút căng thẳng, cô gặp phiền phức cần anh giúp đỡ sao? Chẳng lẽ Triệu Hồng Huy lại làm phiền cô?

“Sao tôi lại có chuyện gì!” Tần Vũ Phi tức giận, “Không có chuyện gì thì không thể mời anh ăn cơm à?”

“Ồ.” Không có chuyện gì thì tốt. Nhưng thật sự không có chuyện gì sao?

“Anh có rảnh hay không?” Tần Vũ Phi vốn rất hồi hộp, chưa kịp nghe câu trả lời của anh đã muốn rút lui. “Không rảnh thì thôi. Tạm biệt,” dứt lời cô liền ngắt máy.

“...” Cố Anh Kiệt cầm điện thoại mà ngẩn người, vẫn đang hé miệng định trả lời. Đang chuẩn bị nói thì lại nghe tiếng “tút tut” truyền đến, ai có thể chịu

được chuyện này đây!!! Có Anh Kiệt tức giận, người đầu ra vậy? Nữ thổ phi sao? Có biết phép lịch sự hay không hả? Anh có nói mình không rành sao? Anh đã nói chưa? Vậy mà lại đi ngắt máy người ta? Cô đúng là quá đáng mà!

Cố Anh Kiệt gọi lại cho cô, tiếng “tút” đầu tiên còn chưa dứt Tần Vũ Phi đã bắt máy ngay.

Tốc độ bắt máy cũng nhanh như tốc độ ngắt máy vậy.

“Tần Vũ Phi!” Có bắt máy nhanh hơn cũng chẳng làm cho Cố Anh Kiệt hả giận được, anh vừa mò lòi đã quát lên.

“Sao?” Tiếc là Tần đại tiểu thư chẳng sợ chút nào, nói đến ngang ngược thì chẳng ai thắng được cô cả.

“Em có biết hai chữ lịch sự viết thế nào không hả?”

“Anh là muốn phê bình tôi đó à?” Cô lại muốn ngắt máy rồi.

“Hẹn ở đâu? Máy gì?” Cô nhắc rất đúng, phải gấp tận mặt phê bình cô mới được, vậy nên nhất định phải gấp! Cần phải gấp!

“Mười hai giờ, nhà hàng Phi Thúy.” Tim cô bắt đầu nhảy loạn, anh nhận lời rồi sao?!

“Được, không gấp không về.” Anh biết nhà hàng đó, mười hai giờ cũng rất thông thả, sẽ đến kịp. Cố Anh Kiệt ngắt máy, nhìn lại mình, toàn thân đang mặc quần áo trông trẻ thoải mái, không thích hợp mặc đến cuộc hẹn cho lắm. Anh nên thay bộ khác, đúng, thay bộ mới mua tuần trước vậy.

Trở lại phòng khách, hai bạn nhỏ đang dè dặt nhìn anh, Cố Anh Kiệt chột dạ, tuy thấy rất có lỗi với cháu mình nhưng vẫn dối lòng tuyên bố mình đột nhiên có việc gấp cần xử lý, không thể dẫn hai đứa đến công viên giải trí được.

Cô con gái của Cố Anh Từ không nói lời nào, cái miệng nhỏ chu lên, mắt đỏ hoe, nhìn như có thể khóc ngay lập tức cho anh xem. Cố Anh Kiệt thấy thật đau đầu.

Đồ đạc trẻ cũng mất gần một tiếng đồng hồ, nhờ có sự giúp đỡ của ông nội là cố Văn Quang, hai đứa nhỏ cuối cùng cũng chịu đi dạo trung tâm mua sắm với ông bà nội, mặc kệ người làm bố làm mẹ chỉ biết lo việc của mình, cũng mặc kệ người cậu nói không giữ lời.

Cố Anh Kiệt xem đồng hồ, thôi chết, sắp muộn rồi. Anh vội về nhà mình thay bộ quần áo, tức tốc chạy đến nhà hàng đã hẹn. Không ngờ lại kẹt xe.

Cuối tuần mà, sao lại kẹt xe vậy?

Cố Anh Kiệt hơi nóng lòng, hiếm khi mới hẹn gặp Tần Vũ Phi một lần, lẽ nào lại đến muộn? Hơn nữa người kia tính khí rất tệ, có khi nào vừa thấy anh đến muộn liền không đợi nữa mà bỏ về hay không?

Cuối cùng Cố Anh Kiệt phải vượt đèn đỏ một lần, chạy qua ngay đúng lúc đèn vàng vừa chuyển sang đỏ. Nhìn đồng hồ thì thấy mình đã muộn năm phút, hy vọng cô gái kia sẽ không bỏ đi ngay, cô mà làm vậy anh nhất định sẽ không để cô yên.

Cố Anh Kiệt vội vội vàng vàng dừng xe lại, gấp gấp chạy về phía cửa nhà hàng. Tim đập thình thịch, anh cảm thấy có chút hân hoan. Rồi anh thấy Tần Vũ Phi đang ngồi đó, cách anh một tấm kính thủy tinh của cửa sổ sát đất.

Cô ngồi ở vị trí sát tường, mặc bộ váy trắng, tóc đuôi ngựa lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo. Cô đang chống tay lên cằm ngơ ngẩn nhìn chằm chằm chỗ trống đối diện.

Bước chân Cố Anh Kiệt dừng lại, cứ đứng tại đó, lẳng lặng nhìn cô.

Ánh mặt trời như phủ lên người cô một tầng sáng vàng ấm áp bắt mắt và đẹp đến thế. Vẻ mặt cô lạc lõng đáng thương, cả người toát ra vẻ mong manh yếu đuối.

Một cô gái đầy mâu thuẫn, thật khiến người ta si mê.

Cố Anh Kiệt không thể dời mắt khỏi cô, anh có thể nghe nhịp tim mình đang đập ngày một nhanh, một cảm giác không thể diễn tả bằng lời lấp đầy nơi lồng ngực.

Anh nghĩ chắc chắn đã lâu rồi không gặp, chắc anh quá bất ngờ khi nhận được lời mời của cô. Vì thế anh mới có cái cảm giác nói không nên lời này. Anh cố ép cảm giác kỳ lạ ấy xuống, tiếp tục cất bước vào nhà hàng, đi đến trước mặt cô.

Tần Vũ Phi ngẩn người đến mức nhập tâm, mãi cho đến khi Cố Anh Kiệt ngồi vào chỗ trống đối diện cô mới giật mình tỉnh lại. Cô hoàn toàn không nhận ra Cố Anh Kiệt đến muộn, thậm chí còn hơi ngẩn ra.

Đáng vẻ ngốc nghếch ấy rất đáng yêu.

Cố Anh Kiệt cười với cô, Tần Vũ Phi tỉnh táo lại, hoảng hốt đáp lại anh.

Cô đang căng thẳng, Cố Anh Kiệt có thể cảm thấy được điều đó. Anh bắt đầu lo lắng, chắc cô thật sự không gặp phải chuyện phiền phức gì cần anh

giúp đâu. Anh không lên tiếng, anh biết cô gái này rất kiêu ngạo, nếu cô đến tìm anh giúp đỡ thì chắc chắn cô đã gom đủ dũng khí. Anh không thể nói lời, nếu không cô sẽ giấu suy nghĩ của mình trở vào lòng, vậy sẽ không hay. Anh muốn giúp cô. Anh nguyện ý giúp cô.

Nhưng chỉ trong vài giây ngắn ngủi Tần Vũ Phi đã tức tốc khôi phục lớp vỏ bọc của mình. Cô làm như không có chuyện gì mà lật mớ thực đơn được nhân viên phục vụ đưa tới, nhìn hai lượt đã nhanh chóng chọn xong món. Cổ Anh Kiệt vừa xem thực đơn vừa lên quan sát cô, anh phát hiện cô cũng lên nhìn anh, khi ánh mắt hai người chạm nhau thì cô vội né tránh, giả vờ như đang làm chuyện khác.

Dáng vẻ cô như đang thẹn thùng.

Đột nhiên Cổ Anh Kiệt thấy tâm trạng tốt hơn hẳn, còn có chút đắc ý. Khóe miệng anh không nhìn được mà cong lên, không thể che giấu được niềm vui đó.

Cô cách anh gần đến thế, cô đang ngồi ngay trước mặt anh, họ chuẩn bị cùng ăn cơm, có thể trò chuyện rất lâu, không cần hỏi vì sao cô không trả lời tin nhắn, không cần lúc nào cũng suy nghĩ chuyện cô gái vô lương tâm này không chịu gọi điện cho mình, không cần phải đoán xem bây giờ cô đang làm gì.

Cổ Anh Kiệt phát hiện mình đang mỉm cười, trong lòng cảm thấy thật thỏa mãn.

Anh ngước mắt lên, nói cho nhân viên phục vụ biết món ăn mà anh chọn, trong đó có một phần phi lê cá chiên. “Cho nhiều tương cà chua một chút.” Anh nhỏ giọng nói, không nhìn được quay đầu sang nhìn Tần Vũ Phi. Món tương cà cô thích nhất nhưng lúc này cô không gọi.

Anh vừa nhìn qua thì thấy cô đang thù người nhìn anh, vẫn là dáng vẻ ngốc nghếch đó. Cổ Anh Kiệt cười, bảo nhân viên phục vụ dọn món lên nhanh một chút.

Xong hết anh ngồi quay lại, chăm chú nhìn cô, cô cũng đang nhìn anh một cách ngốc nghếch. Cổ Anh Kiệt cứ nhìn cô mãi, lòng bỗng thấy lòng lâng lâng, cảm giác ấy lại bắt đầu dâng lên, nhưng lần này anh biết đó là cảm giác gì.

Thỏa mãn.

Anh rất thỏa mãn.

Được nhìn ngắm cô, ngồi chung một chỗ với cô, có thể cùng ăn cơm, cùng trò chuyện, nghĩ đến việc cô cần đến anh...

Anh vui mừng, đồng thời rất thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Nhông Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Type: Hà Trâm

Tần Vũ Phi không lên tiếng. Cổ Anh Kiệt cũng không có ý định đó. Anh còn đang đắm mình trong cảm giác hưng phấn và kích động. Anh biết cô không thuộc mẫu người trước nay anh vẫn thích, nhưng giờ đột nhiên anh lại rất chắc chắn rằng mình thích cô.

Chỉ mới khi này, khi anh đứng bên ngoài nhà hàng, ngay khoảnh khắc anh nhìn thấy cô, lúc đó anh đã hiểu rõ.

Anh thích cô, có lẽ có thể dùng từ mạnh hơn nữa để hình dung. Anh vô cùng thích cô.

“Tần Vũ Phi.” Anh gọi tên cô. Chỉ gọi tên cô thôi cũng đủ làm anh vui rồi.

Nhà hàng này bỏ thuốc vào không khí rồi sao? Thuốc tình yêu.

Cô nhìn anh, không nói gì, cũng không biết đang nghĩ gì.

“Tần Vũ Phi.” Anh gọi tên cô lần nữa.

Cho dù cô gặp phải rắc rối gì anh nhất định cũng sẽ giúp, trong lòng anh ngập tràn khao khát được bảo vệ cô.

Anh phải cho cô biết điều này. Anh phải để cô hiểu, anh nguyện làm chỗ dựa cho cô. Lát nữa anh phải tìm cơ hội nói cho cô biết cảm giác của anh, anh không phải người có thể che giấu tình cảm của mình, một khi anh đã hiểu rõ lòng mình thì liền muốn cho đối phương biết. Hơn nữa, đối phương lại là Tần Vũ Phi, bây giờ không nói cho rõ không biết lần gặp sau là đến bao giờ. Con người không có lương tâm này sẽ không nhớ đến anh chút nào đâu.

Anh phải cúi đầu trước cô thôi, cô đoán đúng, anh thật sự muốn dây dưa với cô. Đương nhiên trước đây anh không hề nghĩ như thế, chuyện này cô tin

hay không cũng không quan trọng, quan trọng là hiện tại anh muốn đây chưa, để xem cô sẽ nói gì.

Cô trốn không thoát đâu, sự nhiệt tình của cô đối với anh không cách nào che giấu được. Có một sức hút kỳ lạ tồn tại giữa họ, nụ hôn hôm đó ở nhà anh tốt đẹp là thế, sự nhiệt tình của cô có thể khiến anh tan chảy. Đây tuyệt đối không chỉ đơn thuần là sức hút của quan hệ thể xác, anh rất rõ điều này.

Cô có cảm giác với anh. Anh biết. Có lẽ do sự kiêu ngạo của cô, cô cảm thấy khởi đầu của họ không được hay lắm, độ tin tưởng của cô với anh cũng không cao. Cũng có thể cô giống anh, vẫn chưa hiểu rõ chuyện này là thế nào, hừm, cũng không hẳn là không hiểu, chỉ là không hề nghĩ theo hướng đó mà thôi. Cảm thấy đó là chuyện không thể thì tự nhiên sẽ không nghĩ đến, giống anh vậy.

Kháng cự một cách khó hiểu, lảng lạng mà trốn tránh, trốn tránh cái “không thể” đó, cứ ngỡ chỉ cần không nghĩ đến thì sẽ thật sự “không thể”.

Ngốc thật.

Vậy nên anh phải nói rõ ràng với cô mới được. Đương nhiên, anh sẽ để cô nói chuyện của cô trước đã. Cô đã xảy ra chuyện gì, cô cần anh làm gì để giúp cô?

“Ăn cơm trước đi, ăn xong rồi nói.” Lời Tần Vũ Phi cũng là lời anh đang muốn nói, chuyện này khiến anh bật cười. Có thể xem là tâm trí tương thông không nhỉ?

Tần Vũ Phi vừa căng thẳng vừa lúng túng, thấy Cố Anh Kiệt cứ cười mãi chột thấy tức giận. “Làm gì mà cứ cười suốt thế, hôm nay anh quên uống thuốc à?”

“Em mới là người chưa uống thuốc đó, nóng nảy quá.” Cố Anh Kiệt thần nhiên đáp, đối mặt với tính khí của Tần Vũ Phi anh cũng khá quen rồi. “Nói uống thuốc mới nhớ, mấy phương pháp tôi dặn em đã áp dụng chưa?”

Mặt Tần Vũ Phi đỏ lên. “Anh là đàn ông mà? Mấy chuyện của con gái cũng quản là sao?”.

“Sao tôi thấy em mới là người không giống con gái nhì, lúc chúng ta mới quen biết chẳng phải lúc nào em cũng treo chuyện tới tháng nơi cửa miệng à?”

“Này, trí nhớ anh kém vậy. Rõ ràng là anh hỏi có phải tôi tới tháng rồi nên nổi nóng khắp nơi hay không trước nên tôi mới nói theo chứ bộ.”

“Vậy sao?” Anh nghiêng đầu, thật ra anh cũng không nhớ lúc đó có nói như vậy. Anh chỉ nhớ cô tới tháng ngay lúc đang ở trong nhà hàng, rất thê thảm, còn đau đến tái cả mặt, cuối cùng chính anh đã đưa cô về nhà. Ừ, lúc đó còn có Mễ Hi ở bên cạnh nữa.

Tần Vũ Phi trừng mắt với anh, nghiêng đầu gì chứ, ra về. Đáng ghét!

“Trọng điểm ở đây là em có làm theo hay không?”

“Đương-nhiên-là-không!” Cô trả lời rất dứt khoát, còn bày vẻ mặt sao có thể nghe lời anh cho được.

Cố Anh Kiệt ngả người về sau, khoanh tay trước ngực nhìn cô, đáng vẻ như muốn nói “em chẳng ngoan chút nào”. Tần Vũ Phi đảo mắt, ra vẻ đẹp trai à? Đóng vai hoàng tử chắc? Cô không sợ thì làm gì nhau? Cô quay đầu nhìn ra cửa sổ, xem như anh không tồn tại.

Một lúc sau, nhân viên phục vụ dọn món khai vị là salad lên. Tần Vũ Phi quay đầu lại, tập trung ăn uống, không hề ngẩng lên. Cố Anh Kiệt từ tốn cho thức ăn vào miệng, thi thoảng lại đưa mắt nhìn cô. Hôm nay tâm tình của đại tiểu thư thật sự không tốt, vậy có phải lúc này không phải thời cơ tốt để nói chuyện tình cảm với cô không? Nhưng muốn gặp cô chẳng dễ dàng gì, anh lại không muốn tỏ tình qua điện thoại, huống hồ cô gái này còn không thèm nghe mấy nữa. Anh cũng không thể nhắn tin tỏ tình, hơn nữa trước giờ anh nhắn tin cho cô đều là một đi không trở lại.

Cố Anh Kiệt nghĩ thầm, cô gái này chắc chắn không dễ giải quyết, anh phải suy nghĩ xem làm sao để ra tay mới được.

“Em tìm tôi có việc gì vậy?” Thử thăm dò xem.

“Ăn trước đi.” Cô đáp.

“Vừa ăn vừa nói không được à?”

“Không.”

“Vì sao?”

“Sợ ăn mất vui.”

“Nghiêm trọng vậy sao?” Anh cười khề, thấy vậy Tần Vũ Phi lờm anh một cái. Anh nói tiếp: “Bây giờ không nói thì em cũng đâu có vui đâu”.

Cô lại trừng mắt với anh, cô thích ăn xong mới nói có được không? Cô chấp nhận mất vui có được không?

Dưới ánh mắt của cô, Cố Anh Kiệt nhún nhún vai, được, em muốn sao cũng được, nghe em hết.

Không lâu sau thì món chính được dọn lên, Tần Vũ Phi ăn rất tập trung. Cô ăn một mạch hết miếng beefsteak mà không ngẩng đầu lên lấy một lần. Chợt một đĩa phi lê cá chiên và phần tương cà chua thật lớn được lạng lẽ đẩy đến trước mặt cô. Cô cúi đầu nhìn, rồi ngẩng lên nhìn Cố Anh Kiệt anh đang từ tốn ăn món com phủ phô mai của mình, cảm nhận được ánh mắt của cô nên nói: “Muốn ăn thì cứ ăn, không muốn thì cứ để đó, chút nữa tôi sẽ ăn”.

Tần Vũ Phi nhìn nhìn, phần com của anh còn không ít, ăn vẫn chưa xong, cô phải đợi thôi. Cô lại cúi đầu nhìn phần tương cà chua, tuyền nước bọt trong miệng bắt đầu hoạt động, thèm thật, rất muốn ăn. Nhưng cô nhịn. Những lời cô sắp nói khiến cô không muốn tiếp nhận sự săn sóc của anh.

Cố Anh Kiệt cũng cảm giác được tình thế không ổn, hình như không giống với kiểu giận dỗi không vui trước giờ của cô. Anh nhanh chóng ăn xong phần com của mình, lấy đĩa cá trở về bắt đầu ăn từng miếng. Anh không thích dùng nước sốt, hương vị ban đầu không thêm bất cứ nước sốt gì mới là ngon nhất. Tần Vũ Phi nhìn anh chăm chăm, vẻ mặt như đang nhẫn nhịn. Cố Anh Kiệt mặc kệ, không có ý định chiều theo chứng cuồng tương cà chua của cô.

“Cố Anh Kiệt.” Cuối cùng Tần Vũ Phi cũng chịu lên tiếng.

“Sao?” Cố Anh Kiệt cộc cằn hỏi lại, anh nghĩ chắc là cô muốn cản nhắc chuyện anh không chăm tương cà đây mà.

“Anh thích tôi đúng không?”

Cố Anh Kiệt suýt bị món cá chiên làm nghẹn.

“Cố Anh Kiệt, tôi cảm thấy mình rất thích anh.” Tần Vũ Phi nói tiếp.

Lần này Cố Anh Kiệt ngẹn thật rồi, vội uống một ngụm nước thật lớn.

“Anh đừng có hoảng, tôi có định làm gì anh đâu. Sẽ không đánh anh bất tỉnh rồi kéo lên núi giấu đâu.”

“Phụt.” Suýt thì anh đã phun hết nước ra, ho sặc sụa.

Tần Vũ Phi lẳng lặng nhìn vẻ đáng thương của anh, không hề có ý định đưa khăn giấy hay vỗ lưng giúp anh. Cố Anh Kiệt thấy chua xót, sao anh lại thích cô gái này được vậy.

“Cố Anh Kiệt.” Cô đợi đến khi anh ngừng ho mới gọi tên anh.

Anh lau miệng, nhìn cô.

“Chúng ta...” Cô ngập ngừng, anh căng thẳng, chẳng lẽ cô muốn giành tỏ tình trước? Xét thấy xưa nay cô không có lương tâm, hung dữ, đáng ghét, anh nên nhận lời ngay hay làm cao một chút nói rằng phải suy nghĩ đã?

“Chúng ta đừng tiếp tục gặp nhau nữa.”

Cố Anh Kiệt kinh ngạc há hốc miệng. Nếu lúc này cô chủ động thừa nhận thích anh đã nằm ngoài dự liệu của anh thì bây giờ cô nói họ đừng gặp nữa lại càng khiến anh bất ngờ hơn nữa.

Hơn nữa, khoan, không phải cô là người hẹn anh ra sao? Hẹn anh ra rồi nói với anh “chúng ta đừng tiếp tục gặp nhau nữa”, muốn đùa anh à? Trước đây họ cũng đâu có chủ động gặp nhau, lần nào cũng là tình cờ cả, không phải sao?

Cố Anh Kiệt khép miệng lại, nhưóng mảy nhìn cô.

“Tôi nói nghiêm túc đó, anh đừng làm vẻ mặt như vậy.” Tần nữ vương không hài lòng với phản ứng của anh.

Cố Anh Kiệt đưa tay xoa xoa chân mày, anh hỏi: “Sao lại không gặp nữa?”. Anh không đồng ý bị đùa giỡn kiểu này.

Tần Vũ Phi không trả lời ngay, cô cụp mắt, nhìn phần phi lê cá chiên, cuối cùng vẫn không nhìn được mà cảm lấy một miếng quét đầy tương cà chua vào miệng. Vị tương cà chua vừa chua vừa ngọt, xoa dịu phần nào tâm trạng cô. Cô nuốt xuống, lau tay, sau đó nói: “Cố Anh Kiệt, tôi có rất nhiều tật xấu”.

“Tôi biết.” Cố Anh Kiệt không chút khách khí đáp.

Tần Vũ Phi lờm anh, tiếp tục nói: “Chuyện của tôi anh cũng biết đó. Lần thất tình đó tôi đã toàn tâm toàn ý, tôi nghĩ mình có thể cho đi tất cả, tôi nghĩ mình sẽ kết hôn với anh ta, tôi giới thiệu anh ta với tất cả bạn bè mình, thậm chí tôi còn định dẫn anh ta về nước gặp bố mẹ tôi nữa, nhưng... cuối cùng kết quả lại như vậy. Cố Anh Kiệt, tôi có rất nhiều tật xấu, tôi biết, tôi nghĩ tôi khó lòng có thể toàn tâm toàn ý cho một cuộc tình được nữa. Tôi rất đa nghi, tính khí lại xấu, còn rất ngang ngược, tôi còn...”. Cô ngưng một lúc, mỗi lần cô nhìn thấy trẻ con thì bụng dưới sẽ đau âm ỉ, cô không dám cho anh biết chuyện này.

Khi ở Mỹ, chuyện quá khứ tồi tệ cỡ nào cô cũng dám nói với anh, bây giờ lại không dám nữa. Cô biết, chắc chắn cô đã thích anh rồi.

Tần Vũ Phi cụp mắt xuống, hít một hơi thật sâu.

Cố Anh Kiệt nhú mảy nhìn cô chăm chăm, không nhìn được lên tiếng: “Tôi...”. Lời vừa ra khỏi cửa miệng đã bị Tần Vũ Phi ngắt lời: “Anh khoan hãy

nói, để tôi nói xong đã”. Khó khăn lắm cô mới gom đủ dũng khí, cô phải nói cho xong mới được.

Cố Anh Kiệt không còn cách nào khác, đành ngậm miệng lại.

Tần Vũ Phi nói tiếp: “Cố Anh Kiệt, thật ra anh tốt lắm. Nhưng anh đào hoa quá”.

“Tôi nào có.” Cố Anh Kiệt nổi nóng, không thể giữ im lặng được, anh không chấp nhận lời buộc tội này.

“Anh từng quen nhiều bạn gái thế kia mà bảo không đào hoa.”

“Lần nào chia tay cũng có nguyên nhân cả.”

“Một hai người không nói, nhiều như vậy chắc chắn là vấn đề ở chỗ anh.”

“Đâu ra mà nhiều.”

“Dù gì cũng vài người lận mà.”

“Có vài lần không phải do tôi đòi chia tay mà.”

“Cũng chia tay rồi đó thôi.”

Hai người trừng mắt nhìn nhau.

“Anh xem đó, chuyện chẳng có gì chúng ta cũng cãi nhau cho được.” Tần Vũ Phi trừng mắt một lúc rồi thôi, cô chột cụp mắt xuống, lại nhìn tương cà chua, rồi lại đưa tay lấy một miếng cá, nhúng đầy tương cà chua và ăn, tâm trạng tốt hơn chút rồi.

“Cố Anh Kiệt, anh đừng có mà không phục. Anh chính là một tên công tử đào hoa!” Giọng điệu khẳng định, chắc chắn mà định tội anh.

“Tôi-không-đào-hoa!” Anh không phục.

“Vậy anh nói xem, trong số những bạn gái anh từng quen, anh dẫn bao nhiêu người về nhà, bao nhiêu người có ý định bàn đến chuyện cưới gả? Mấy cô người mẫu diễn viên xinh đẹp đó của anh, người nhà anh đồng ý sao? Anh có thể cưới họ sao?”

Cố Anh Kiệt mấp máy môi, đúng là chưa có ai có thể đến được giai đoạn về nhà ra mắt bố mẹ bàn chuyện cưới gả hết. Người nhà anh chắc chắn có yêu cầu về bối cảnh gia đình của người ta, nhưng anh nghĩ quan trọng nhất là anh thích. Nếu anh thích anh sẽ kiên trì, người nhà anh hẳn sẽ không thể phản đối đến cùng được.

“Lần yêu đương nào tôi cũng rất nghiêm túc.” Anh chỉ có thể nói như vậy. “Sau đó chia tay cũng không phải là vấn đề ở chỗ tôi.”

“Vậy nên với anh Cố mà nói, có thể gọi là tình yêu đích thực khó lòng tìm được.” Tần Vũ Phi mỉa mai.

Cố Anh Kiệt nhú mày, lần đầu tiên cảm thấy chột dạ. Chuyện yêu đương chính là anh tình nguyện, hai người đều vui là được. Còn phải thế nào nữa? Có thể đi đến đâu không phải để nó thuận theo tự nhiên mà phát triển à? Mỗi lần anh yêu đương cũng đều không đi được đến bước bàn chuyện cưới gả cũng đành chịu thôi. Chuyện là vậy, đúng không?

“Cố Anh Kiệt.” Tần Vũ Phi nói tiếp, “Tôi suy nghĩ rồi, chúng ta thật sự không thích hợp. Tật xấu của tôi nhiều lắm, anh cũng biết hết những chuyện xấu của tôi rồi, sao anh không để ý cho được chứ? Lần nào gặp mặt chúng ta cũng cãi nhau, nếu ở bên nhau chẳng bao lâu anh sẽ chịu hết nổi tôi thôi. Còn tôi sẽ nghĩ ngờ mỗi nụ cười của anh với người con gái khác có ý gì khác hay không, tôi sẽ đề phòng khi anh tiếp xúc với bạn bè tôi, cũng vì thế mà mất đi rất nhiều bạn. Cuộc sống của tôi sẽ rất rối ren, ngày ngày tôi đều sống trong nghi ngờ, không vui, rồi chúng ta sẽ gây gỗ, sẽ oán hận đối phương”.

Cô ngưng lại nhìn anh.

“Tôi không muốn như vậy.” Cô nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhông Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Cố Anh Kiệt không cam lòng.

Cô nói đúng thật là cũng có lý. Chuyện đó đúng là có khả năng xảy ra.

Nhưng chỉ là có khả năng.

Vẫn còn một khả năng khác mà.

Nếu hai người họ yêu thương nhau, có lẽ tình cảm sẽ ngày càng sâu đậm, cô sẽ xây dựng lại được lòng tin với bạn trai, cô sẽ có thể dùng tâm thái tốt nhất để đối diện với cuộc sống, giống như chưa từng bị tổn thương vậy. Còn anh, anh sẽ che chở cô, chăm sóc cô, chiều chuộng cô. Có lẽ họ sẽ không chia tay, họ sẽ có thể yêu nhau thật lâu...

Những chuyện có khả năng xảy ra sau này có rất nhiều, vậy mà cô lại chỉ nghĩ đến khả năng xấu nhất.

Anh phải phân bác cô mới được.

“Tần Vũ Phi, em nghĩ như vậy là không đúng rồi. Thất tình là chuyện ngày nào cũng có, có nhiều người còn thảm hơn em rất nhiều, nếu ai cũng không buông được, dứt không ra như em, thế giới này không phải tiêu rồi à? Chuyện đã qua lâu như vậy rồi, em cũng nên cho mình một cơ hội. Em đến Mỹ, chẳng phải muốn quên đi nỗi đau của quá khứ mà bắt đầu lại từ đầu hay sao? Nếu đã vậy sao em không cố gắng thử xem, làm người thì phải hướng về phía trước chứ không phải lúc nào cũng lấy quá khứ để dằn vặt chính mình. Cần gì cứ phải khiến bản thân buồn khổ như vậy.”

“Này, Cố Anh Kiệt, anh đừng có ở đây thuyết giảng đạo lý với tôi. Tôi ghét nhất là cái này đó.” Tần Vũ Phi thật muốn ném cá vào người anh, “Tôi chỉ là một đại tiểu thư giàu có nông cạn, không thấm được những thứ triết học nhân sinh đó đâu. Bây giờ đang mở cuộc thi xem ai thảm hơn ai hả? Người nào thảm hơn sẽ được cộng điểm? Cộng điểm rồi thì sao nữa? Tôi không liên quan đến cuộc sống của họ, họ cũng chẳng can hệ gì đến cuộc sống của tôi, tôi quan tâm đến việc người khác thảm đến mức nào làm gì? Họ buồn là chuyện của họ, tôi không vui là chuyện của tôi. Tôi muốn đi Mỹ thì đi Mỹ, cái gì mà tam biệt nỗi đau vậy? Muốn ngắm đèn ánh sao thì ngắm, nghĩ đến năm đó vì tức hai người đề tiện đó mà chạy đến nơi xa xôi như vậy, nhìn thấy được đèn ánh sao xấu xí đến thế, tự nhiên rất muốn nhìn lại, vậy nên mới đi thôi. Tôi chỉ làm chuyện mà mình muốn, đơn giản vậy thôi. Đừng hòng dùng mấy thứ triết lý để cảm hóa tôi. Những việc khiến tôi khó chịu tôi sẽ không làm. Chỉ vậy thôi”.

Cố Anh Kiệt nghẹn lời, cô dữ dần nói một tràng, thế mà nghe ra cũng có vẻ có lý lắm.

“Đừng nói cái gì mà tình yêu, đời người, đau khổ, thật ra anh cũng chỉ là tên đào hoa nông cạn mà thôi, đừng ra vẻ uyên thâm ở đây nữa. Anh thích yêu đương, còn tôi thì sợ nó, vậy nên tôi không muốn yêu đương với anh. Chỉ vậy thôi.”

Cố Anh Kiệt lần nữa nghẹn lời, hơn nửa ngày vẫn chưa nói được gì. Đợi đã, vì sao anh và cô đều là người nông cạn, cô là “đại tiểu thư giàu có” còn anh lại là “tên đào hoa”, đáng ra phải là “công tử nhà giàu” chứ nhỉ? Thôi thôi, đây không phải trọng điểm.

Cố Anh Kiệt lấy lại tinh thần, cuối cùng cũng tìm lại được đúng trọng điểm: “Em không thể vĩnh viễn không yêu đương được, em bao nhiêu tuổi chứ, trước sau gì cũng phải tìm người bạn trai, cũng phải kết hôn sinh con. Không phải tôi cũng là người khác. Nếu đã vậy...”.

Anh chưa nói xong đã bị cô ngăn lại, cô biết anh muốn nói gì. “Tôi không có cảm giác này với người khác, cho nên không thể là anh được.”

Cô nói không đầu không đuôi nhưng anh nghe hiểu.

Không có cảm giác này, vậy là sẽ không bị tổn thương. Không yêu người đàn ông đó nên không có tâm tình mà đi nghi ngờ anh ta, cũng không để tâm đến. Hai người cứ như vậy lại có thể chung sống yên ổn, tương kính như lân.

Cố Anh Kiệt mấp máy môi, còn muốn nói gì đó nhưng trong đầu anh giờ đây lại hoàn toàn trống rỗng, nhất thời như biến thành kẻ ngốc, không biết nên nói gì nữa. Cái cô muốn lại là tình cảm và cuộc sống như vậy sao? Anh thấy rất đau lòng.

Đau lòng nhưng lại nói không nên lời. Cô miệng lưỡi đánh thép, anh bị cô đánh bại rồi, cũng làm cho chính cô một phen rối rắm. Anh dường như thấy được cảnh cô mỉm cười ngọt ngào ôm người nào đó khiêu vũ, nhìn qua vui vẻ không ai sánh bằng nhưng trong lòng nguội lạnh.

Chuyện này khiến anh tức giận, vô cùng tức giận.

Hơn nửa ngày Cố Anh Kiệt mới tìm lại được giọng nói của chính mình: “Vậy là hôm nay em cố ý hẹn tôi ra là để nói cho tôi biết em thích tôi, nhưng không muốn yêu đương với tôi, không muốn gặp lại tôi nữa?”.

Tần Vũ Phi gạt đầu, ngập ngừng một chút lại nói: “Còn một chuyện nữa”.

“Còn nữa?” Cố Anh Kiệt cười lạnh. Thật sự bị người này chọc cho một bụng lửa giận mất thôi.

“Nếu chỉ có chừng đó thì đâu cần đặc biệt hẹn anh ra mà nói đâu. Nhưng quả thật có một số chuyện phải nói cho rõ ràng mới được, nếu không tôi cũng hết cách. Cố Anh Kiệt, trước đây thật sự tôi đã từng cố gắng.” Cô siết chặt bàn tay mình, “Tôi đã từng cố gắng, Cố Anh Kiệt à”.

Nghĩ đến chuyện cô không trả lời tin nhắn, không gọi điện thoại, khi gặp mặt sắc mặt cô cũng chẳng mấy tốt, Cố Anh Kiệt lại cười lạnh: “Tôi biết chứ, đúng là em rất cố gắng”.

“Vẫn chưa đủ.” Giọng nói Tần Vũ Phi có chút nghẹn ngào, đáng vẻ anh cười lạnh với cô khiến cô thấy rất khó chịu trong lòng. Nhưng vẫn phải nói cho xong. “Cố Anh Kiệt, chúng ta hãy xóa số điện thoại của nhau trong di động đi, làm vậy mới thật sự không liên lạc với nhau nữa.”

Nhấn tâm đến mức này sao?! Cố Anh Kiệt trừng mắt nhìn cô.

Tần Vũ Phi bị anh lườm, viền mắt dần đỏ lên. “Xóa đi, có được không?”

Giọng nói của cô rất nhẹ, đáng vẻ cô rất đáng thương, so với đáng vẻ dữ dằn khi nãy như hai người hoàn toàn khác nhau vậy. Đây là lần đầu tiên cô hạ mình như thế trước mặt anh, giống như đang cầu xin anh vậy.

Cố Anh Kiệt không lên tiếng, vẫn đang trừng mắt nhìn cô.

“Tôi... tôi xóa của tôi trước.” Tần Vũ Phi lấy điện thoại của mình ra, ở ngay trước mặt anh mở tên anh trong danh bạ lên, cúi đầu nhìn dãy số kia một giây, sau đó, ấn phím xóa.

Tên của anh cùng số điện thoại đã biến mất.

Tần Vũ Phi nghe tim mình nhói lên, cô cứ ngỡ đây là một việc rất đơn giản. Đúng là đơn giản thật, chỉ cần bấm vài phím mà thôi, động tác vô cùng đơn giản. Đến khi cô thật sự bấm xuống rồi mới thấy có chút khó khăn. Thật may cô đã làm xong nó.

Tần Vũ Phi nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, chợt nhớ đến hai mẫu tin nhắn vẫn đang nằm trong hộp thư nháp trong điện thoại chưa gửi đi.

“Cố Anh Kiệt, anh lấy nhiều quá tôi ăn đến đau dạ dày rồi.” “Cố Anh Kiệt, tôi đau bụng.”

Tần Vũ Phi cũng không hiểu vì sao nước mắt lại bắt chợt rơi xuống.

Cố Anh Kiệt ngây người, sao đột nhiên lại khóc rồi?!

“Em như vậy thật chẳng ra là sao cả.” Cố Anh Kiệt rút khăn giấy ra lau nước mắt cho cô, cô quay đầu, tự mình lấy khăn giấy ra lau.

Cố Anh Kiệt thu tay về, không muốn đồng ý yêu cầu vô lý này của cô, không muốn chút nào. Yêu cầu vừa ngang ngược vừa nhạt nhẽo, vừa ấu trĩ lại nực cười, tưởng mình là trẻ con đang chơi trò gia đình chắc? Cô coi chuyện này là gì, ăn bữa cơm, làm nghi thức xóa số, gia nhập môn phái tuyệt tình à?

Nhưng cô ngược mắt nhìn anh, viền mắt cô đỏ au, cả mũi cũng hồng hồng, mắt rung rung nước.

Cô lại vì chuyện này mà khóc trước mặt anh!

Cố Anh Kiệt bừa bực vừa tức, anh lấy điện thoại ra, “bịch” một tiếng, đặt mạnh nó xuống trước mặt cô: “Em tự xóa đi!”.

Tần Vũ Phi cầm điện thoại lên, lau khô nước mắt, bắt đầu lật mở danh bạ tìm kiếm, thật sự ra tay xóa đi. Xóa xong cô lẳng lặng nhẹ nhàng đặt nó trở lại trước mặt anh.

“Vừa lòng rồi chứ?” Anh hỏi.

Cô gật đầu, sụt sịt mũi.

“Tạm biệt!” Anh đứng lên, cầm điện thoại và đi. Chẳng qua không nhắn tin gọi điện cho cô nữa, chẳng qua không liên lạc không gặp mặt nữa thôi mà, làm như anh cần lắm. Anh đào hoa như thế, con gái xếp thành từng hàng kia kia, anh thiếu bạn gái chắc?

Cố Anh Kiệt vừa tự giễu vừa nhanh bước rời đi.

Đến cửa nhà hàng, anh quay đầu lại, đối diện với ánh mắt Tần Vũ Phi qua lớp kính thủy tinh. Lúc này, cũng tại vị trí này, anh cũng nhìn cô như thế, anh cảm nhận được tình cảm của mình dành cho cô, còn bây giờ, vẫn tại vị trí này, anh chỉ có thể nhìn cô thêm một lần cuối cùng?!

Tất cả những chuyện liên quan đến cô trong lúc này chợt ứa về. Hai người họ cãi nhau, anh nhìn cô không vừa mắt, cô giờ thói tiểu thư, họ uống quá chén và nói nhau nghe rất nhiều chuyện, rồi sau đó không cần thận lên giường với nhau, cô dẫn anh đi ngắm ánh đèn sao, cô kể anh nghe chuyện của mình, có người mời cô khiêu vũ, cô đắc ý cười với anh. Cô tránh né anh, cô làm mặt lạnh với anh, cô làm rơi đĩa rồi trốn sau lưng anh, cô nói “Cố Anh Kiệt, tôi muốn ăn tương cà chua”...

“Cố Anh Kiệt, tôi cảm thấy mình rất thích anh.”

Thích anh, nên không thể là anh, bạn trai của cô không thể là anh, chồng của cô không thể là anh, bố của con cô không thể là anh, vì cô sợ thứ gọi là tình yêu!

Đúng là chết tiệt mà!

Cố Anh Kiệt nhìn Tần Vũ Phi, thấy được ánh mắt của cô, đúng, chính là ánh mắt cô nhìn anh, ánh mắt đó. Cô nói đúng, cô thật sự thích anh, cô vô cùng thích anh.

Cố Anh Kiệt đột nhiên quay lại, trở vào trong nhà hàng, đến trước mặt Tần Vũ Phi.

Tần Vũ Phi kinh ngạc nhìn anh đi rồi quay lại, cô không hiểu ra sao, ngược cổ ngáy ngốc nhìn anh.

Anh cúi người xuống, mũi chạm mũi với cô, hung hăng nói: “Tần Vũ Phi, lần này nghe theo em. Nhưng lần sau, khi chúng ta gặp lại, nếu em vẫn yêu tôi, vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt này, vậy em nhất định phải làm bạn gái tôi!!!”.

Kệ mấy cái lý do rách nát của cô, kệ cô sợ yêu đương, kệ anh đào hoa đa tình. Thích thì phải ở bên nhau! Đó là chuyện đương nhiên! Đáng lý ra phải thế! Những cái khác chẳng là gì cả!

Dứt lời, không đợi cô kịp phản ứng, anh đã quay người bỏ đi.

Lần này anh không hề quay đầu, rời khỏi nhà hàng, đến bãi đậu xe, mở khóa lên xe đi mất.

Anh cho cô một cơ hội, chỉ một lần này thôi.

Tần Vũ Phi ngáy ngốc ngồi trong nhà hàng, ngáy ngốc toàn tập.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Type: Hà Trâm

Rốt cuộc anh đang chơi trò gì vậy?

Tần Vũ Phi không bắt kịp được suy nghĩ của Cố Anh Kiệt.

Ra về ngẫu sao?! Cô-hoàn-toàn-không-có-hứng-thú!

Nhưng lúc này anh... ừ thì, đúng là siêu cấp ngẫu thật.

Đến bây giờ tim cô vẫn còn đang đập thình thịch đây.

Ngồi gần người hơn nửa ngày, nhịp tim đã ổn định lại, Tần Vũ Phi bắt đầu hoang mang. Tên đó chắc không phải bắt măn việc cô nằng nặc đòi xóa số điện thoại của anh nên mới có ý chống đối cô đấy chứ? Phong độ đàn ông của anh đâu rồi? Không phải đối với ai anh cũng đều rất lịch sự sao?

Tần Vũ Phi rất lo lắng, cảm giác lo lắng này mãi tận khi cô về đến nhà, trốn vào phòng của mình vẫn chưa giảm bớt.

Lần sau gặp lại nếu cô vẫn yêu anh, vẫn nhìn anh bằng ánh mắt đó... Ánh mắt nào của cô chứ? Tần Vũ Phi chăm chú nhìn vào tấm gương trên bàn trang điểm, thấy được cô gái trong gương có vẻ hoảng loạn, nhưng hình như cũng có chút vui mừng.

Cô vui mừng cái gì chứ?! Cô không hề vui chút nào cả!

Tần Vũ Phi gõ mạnh một cái lên đầu mình: “Đủ rồi đấy! Stop!”.

Bây giờ mọi chuyện đã chấm dứt rồi, cho dù lần sau bất cẩn chạm mặt, chắc chắn cô sẽ không còn cảm giác gì với anh nữa đâu. Tần Vũ Phi ngã lên giường, buông một tiếng thở thật dài. Nhìn chăm chăm trần nhà hơn nửa ngày, không nhìn được lấy điện thoại ra. Cô tìm kiếm cái tên Cố Anh Kiệt trong danh bạ, nhưng không tìm được gì cả. Cô nhìn cái điện thoại rất lâu, cuối cùng bỏ nó xuống.

Vậy nên nói, chiều này chắc chắn dùng được mà. Anh sẽ không nhắn tin gọi điện cho cô nữa, cô cũng sẽ không bối rối khi nhận được tin nhắn của anh nữa, cũng sẽ không nhìn chăm chăm tên anh mà đoán có nên tìm một cái cơ để gọi điện thoại cho anh, vắt hết chất xám tìm lý do gọi một cuộc điện thoại đúng là ngốc chết được.

Lần sau gặp lại... nếu lần sau còn có thể gặp lại, chắc chắn cô sẽ không còn cảm giác với anh.

Tần Vũ Phi nhắm mắt, nhớ đến câu nói Cố Anh Kiệt bỏ lại trước khi rời đi. Cô lại thở dài, tên khốn đó lại dám nói những lời như vậy, ra về ngẫu gì chứ, cô mới không thèm.

Chớp mắt một tuần đã trôi qua. Một tuần này Tần Vũ Phi ngoan ngoãn vô cùng, tan làm thì về nhà, không ra ngoài chơi, bạn bè hẹn thì đều từ chối, xã giao với khách hàng cũng dè dặt, tóm lại cô chỉ xuất hiện ở công ty hoặc ở nhà.

Cô không chỉ ru rú trong nhà, mà còn xuất quỷ nhập thần nữa. Tất nhiên từ “xuất quỷ nhập thần” này là do Cừ Chính Khanh nói. Vì thời gian đi làm và tan tầm của cô chẳng hề theo một quy luật nào nữa.

Có hai ngày mới tám giờ Tần Vũ Phi đã có mặt ở công ty, trong công ty không một bóng người, chỉ có cỗ máy làm việc Cừ Chính Khanh lúc nào cũng đến sớm ở đó. Cừ Chính Khanh nhìn thấy Tần Vũ Phi thì giật nảy mình, vội hỏi cô đã xảy ra chuyện gì? Cô nói không có gì, dậy sớm quá, không có gì làm nên đến sớm thôi.

Lần thứ hai cô đến công ty lúc tám giờ, cô được Cừ Chính Khanh mời đến nói chuyện hết nửa tiếng đồng hồ.

“Nếu cô có tâm sự gì không tiện nói với Tần tổng thì có thể nói với tôi, biết đâu tôi có thể giúp được. Và lại tôi cũng không phải kẻ lẩm miệng.” Cừ Chính Khanh chân thành nói.

Phản ứng của Tần Vũ Phi là trừng mắt nhìn anh ta như thấy ma.

Cừ Chính Khanh nhướn mày, nói tiếp: “Cô có thể tin tưởng tôi?”

Tần Vũ Phi không lên tiếng, cô thật sự nghĩ mình gặp ma rồi. Cừ Chính Khanh và Cố Anh Kiệt rõ ràng không giống nhau, nhưng bây giờ cô nhìn anh ta lại nghĩ đến Cố Anh Kiệt. Cô đến công ty sớm như vậy thật ra là vì muốn thay đổi quy luật thời gian đi làm của mình, tuy nghĩ rằng không có khả năng đó, nhưng cô vẫn có suy nghĩ trốn tránh cẩn thận không để Cố Anh Kiệt bắt được.

Giờ Cừ Chính Khanh lại nói với cô rằng có tâm sự thì có thể nói với anh ta, anh ta sẽ không nói cho người khác. Lúc đó Cố Anh Kiệt không hề nói lời này với cô, nhưng cô lại cảm thấy anh là người có thể khiến cô làm vậy.

Không có lý do gì khác, chỉ là bản năng của cô cảm thấy thế.

“Anh hiểu sai tôi rồi Cừ phó tổng à.” Tần Vũ Phi lắc đầu, ném Cố Anh Kiệt sang một bên. “Tôi không có tâm sự gì cả, chỉ là thi thoảng cũng dậy sớm phần đầu mà thôi.”

Dậy sớm phần đầu? Cơ mặt Cừ Chính Khanh co giật.

Sáng ngày hôm đó Cừ Chính Khanh đi ngang phòng làm việc của Tần Vũ Phi thì thấy cô đang ngẩn người nhìn chăm chăm chiếc di động, anh ta lẳng lặng rời đi.

Phần đầu sao? Rõ ràng đang ngáy ngốc mà.

Buổi chiều Cừ Chính Khanh lại đi ngang phòng làm việc của Tần Vũ Phi, thấy cô đang nhào người trên mặt bàn nghỉ ngơi, anh ta lại lẳng lặng rời đi.

Thà đừng dậy sớm phần đầu gì đó, cả ngày hôm nay bị cô lằng phí mất rồi. Cừ Chính Khanh thầm nghĩ, suýt nữa anh ta đã cho rằng cô thật sự hối cải, đúng là hiểu sai cô rồi.

Hiểu sai rất nhiều.

Mấy ngày tiếp theo Tần Vũ Phi không đi làm sớm nữa, mà đổi thành chín giờ hơn, mười giờ hơn, mười một giờ hơn, hoàn toàn không nắm bắt được thời gian của cô, kể đó nếu không phải kéo dài thời gian về rất muộn thì là bỏ về rất sớm. Cừ Chính Khanh không thể nhị được nữa, lần nữa tìm Tần Vũ Phi để nói chuyện riêng.

“Giám đốc Tần này, cả tuần nay cô hoàn toàn thu hút được sự chú ý của tôi rồi đó.”

“Tệ đến vậy sao?” Tần Vũ Phi nhướn mày, vẻ mặt không hề để tâm.

“Cho nên, giám đốc Tần, cô có hai sự lựa chọn, một là nói cho tôi biết nguyên nhân của sự thất thường này, tôi sẽ giúp cô giải quyết nó, hai là cô không cần nói gì hết, tôi sẽ tìm Tần tổng nói chuyện, cho ông biết tình hình của cô, để ông ấy và cô trao đổi với nhau.”

Tần Vũ Phi ngẩn người, suýt thì nhảy dựng lên: “Cái trò tôi sẽ mách bố cô hình như chỉ có mấy đứa bé ở trường mẫu giáo mới làm thì phải?”

“Vậy sao?” Cừ Chính Khanh không hề để tâm. “Tôi nghĩ chỉ cần phương pháp hữu hiệu thì cho dù độ tuổi nào cũng thích hợp sử dụng”. Anh ta nhìn Tần Vũ Phi, nói tiếp: “Thật ra chiều này không giới hạn độ tuổi, nhưng chỉ có trẻ con mới phải để người khác dùng đến chiều này”.

Tần Vũ Phi suy nghĩ, thật ra cô không sợ Cừ Chính Khanh tìm bố cô tố giác, chẳng qua phải làm nũng với bố cô thì có chút phiền phức, gần đây cô không có tâm trạng để làm nũng. Cô nghĩ một lúc, một tuần qua Cố Anh Kiệt khá là an phận, không hề có dấu hiệu sẽ đến làm phiền cô, có lẽ cô nghĩ quá nhiều rồi. Người ta nói lời đó chỉ là muốn đùa với cô thôi, cô lại gốc gác nghề ghi nhớ chuyện này trong lòng. Cô thật không nên vì chuyện này mà khiến cho cuộc sống của mình bị đảo lộn. “Xuất quỷ nhập thần” thế này cứ phải để ý đến thời gian cũng mệt lắm.

“Cừ phó tổng này, mọi người đều là người lớn cả rồi, chúng ta vẫn nên dùng cách của người lớn để giải quyết đi.”

“Người lớn đều đi làm đúng giờ, nghiêm túc làm việc, lấy mình làm gương.” Cừ Chính Khanh trả lời rất lưu loát, không chút khách khí.

Tần Vũ Phi sa sầm mặt với anh.

“Giám đốc Tần đã nghĩ ra cách xử lý rồi chứ?” Cừ Chính Khanh hỏi. Thực tế thì anh ta thực sự quan tâm đến tình hình của cô, tất nhiên càng không hy vọng cô gặp phải chuyện rắc rối gì, nhanh chóng bình thường trở lại.

Tần Vũ Phi cắn răng: “Cừ phó tổng, thật ra tôi không có việc gì cả, gần đây thời gian làm việc nghỉ ngơi hơi thất thường nên chưa kịp điều chỉnh thời gian. Tôi đã tự kiểm điểm rồi, tuần sau tôi sẽ đi làm theo đúng thời gian bình thường”.

“Chín giờ chứ?” Cừ Chính Khanh không lời là chút nào. Thời gian bình thường của đại tiểu thư không giống với người bình thường như họ, anh phải xác nhận trước mới được.

“Đúng vậy, chín giờ.” Tần Vũ Phi vô thức nhượng bộ, tâm trạng cô rất tồi tệ, hoàn toàn không có chút tinh thần nào để tranh cãi.

Cừ Chính Khanh nhìn cô chằm chằm, một lúc sau mới thả cô ra về.

Tần Vũ Phi trở về phòng làm việc, càng nghĩ càng tức, đều tại Cố Anh Kiệt. Tại anh hết, tại anh hết!

Hừ, có giỏi thì đến bắt cô thật xem, cô mà sợ anh thì cô không phải Tần Vũ Phi!

Ngày hôm sau Cố Anh Kiệt đến thật.

Tần Vũ Phi nghe tin lúc đang thảo luận công việc với Robert trong phòng làm việc. Thư ký gõ cửa vào nói, Cừ Chính Khanh gọi cô sang họp với đối tác.

Tần Vũ Phi không nói nhiều, nói với Robert: “Cứ như vậy trước đi, tôi đi họp, lát nữa về chúng ta bàn tiếp”. Cô vừa lấy máy tính xách tay của mình lên chuẩn bị qua phòng họp vừa hỏi thư ký: “Có những ai vậy?”. Biết phải bàn bạc những gì thì cô mới chuẩn bị tốt được.

Thư ký đáp: “Có Hứa tổng ở đó, đối tác hình như là Minh Đức thì phải”.

Tần Vũ Phi khựng lại, Minh Đức = Hoa Đức = Cố Anh Kiệt. Từ sau khi Vĩnh Khải và Hoa Đức góp vốn với nhau, tên Cố Anh Kiệt đó đã được thăng làm phó tổng quản lý nghiệp vụ của Hoa Đức. Khi cô nghe được tin này còn vui mừng thay cho anh nữa. Nhưng sau đó khi giận anh lại nghĩ, có gì mà vui mừng, anh là cậu ba của Hoa Đức, thăng chức hay không cũng đâu có gì khác biệt.

Từ lúc anh bỏ lại câu nói kia đến nay chưa được bao lâu, Minh Đức lại chạy đến bàn chuyện gì với phòng tiêu thụ của Minh Khải đây? Thật đáng nghi, đáng ra họ phải tìm phòng sản phẩm để bàn bạc mới đúng.

Tần Vũ Phi đặt máy tính xuống, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển. Cô không thể đi. Lỡ như Cố Anh Kiệt cũng ở đó thì sao? Cô qua đó khác nào dâng dê vào miệng cọp. Không đúng, không nên hình dung như vậy. Cô không hề sợ anh, chỉ là bây giờ cô chưa chuẩn bị tốt, không phải lúc thích hợp để gặp anh mà thôi. Hơn nữa lần trước lúc anh rời đi rất tức giận, còn bỏ lại lời nói chẳng mấy tốt đẹp, lỡ anh nói lời không nên nói trước mặt đồng nghiệp của cô thì sao, chuyện đó đối với cô chẳng tốt lành gì.

Không được, không đi tốt hơn vậy, bây giờ cô không có lòng tin có thể không chế được biểu cảm trên mặt mình, cô không muốn mất mặt trước anh, càng không muốn mất mặt trước đồng nghiệp.

Tần Vũ Phi suy nghĩ một lúc, nói với Robert: “Hay là anh qua đó đi! Anh nói với họ tôi đi vắng rồi, anh thay mặt tôi xem xem có việc gì cần đến phòng chúng ta”.

Robert và thư ký cảnh giác nhìn Tần Vũ Phi. Đi vắng? Dám nói dối Cừ phó tổng sao, sau này Cừ phó tổng biết được thì phải làm sao?

Tần Vũ Phi xua tay: “Đóng cửa phòng làm việc lại, cứ nói lúc tôi đi các người không ai biết! Đến gõ cửa mới phát hiện tôi đi rồi”.

Thư ký sầm mặt, vậy khác nào nói thư ký cô đây ngu ngốc tắc trách đầu. Nhưng Tần Vũ Phi đã quyết định, họ là cấp dưới cũng hết cách. Thế là Robert đành mang máy tính của mình đi vào phòng họp, khi đi Tần Vũ Phi còn dặn anh ấy đến phòng họp nhớ mở mạng, thường xuyên báo cáo tình hình cuộc họp với cô. “Xem xem nhà xưởng đó có phải muốn vạch lá tìm sâu với chúng ta hay không.” Tần Vũ Phi nói.

Robert đi ra, có cảm giác mình vừa bị lão đại đuổi ra chiến trường tìm cái chết vậy.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Type: Phuong Phuong

Robert vừa vào phòng họp liền nhận được ánh mắt của mọi người trong phòng, nhất là Cố Anh Kiệt bên Minh Đức, ánh mắt anh đặc biệt sắc bén. Robert nhận ra anh, cũng nhận ra Vương Thành đang ngồi bên cạnh anh, lúc tổ chức họp báo công bố tin tức đã từng gặp.

Da đầu Robert tê dại, làm theo lời dặn của Tần Vũ Phi, nói rằng cô đã ra ngoài, thư ký không chú ý, lúc này đến gõ cửa mới phát hiện ra.

“Không sao, ngồi đi.” Hứa Văn Chính khách khí nói, Robert ngồi xuống. Anh ấy còn để ý thấy Cừ phó tổng nhũ mày không vui, không biết là giận thư ký quá lo là hay giận Tần Vũ Phi vắng mặt khiến anh ta mất mặt với khách hàng nữa.

Cuộc họp tiếp tục tiến hành. Robert lắng nghe, đã biết có chuyện gì rồi. Thì ra Minh Đức thu thập được một số sản phẩm tiêu thụ rất tốt trên thị trường, tổng hợp và so sánh các công đoạn chế tác, gia công và nguyên liệu với nhau, họ sang đây tìm Hứa Văn Chính để thảo luận việc cải tiến nguyên liệu, nâng cao chất lượng sản phẩm, thành tích tiêu thụ của những sản phẩm có tiếng đó không chỉ dựa vào sản phẩm, còn liên quan rất lớn đến thị trường tiêu thụ. Hứa Văn Chính là người rất tích cực, Minh Đức chủ động như vậy khiến ông rất vui, hơn nữa họ còn đề ra ý kiến và cách nghĩ rất hay, còn kiên nghị cho hai phòng thị trường và tiêu thụ cũng tham gia, Hứa Văn Chính gật đầu ngay tắp lự, dẫn theo lính gọi của mình và đám người Cố Anh Kiệt xuống tầng dưới, tìm Cừ Chính Khanh cùng thảo luận.

Robert báo cáo lại tình hình cho Tần Vũ Phi qua mạng. Tần Vũ Phi tức giận, xem đó, quả nhiên là Cố Anh Kiệt cố tình bày trò mà. Về chuyện, xường cung ứng chỉ cần cung cấp hàng theo nhu cầu là được rồi, còn muốn nhúng tay vào chuyện chế tạo sản phẩm và thị trường tiêu thụ của họ, tích cực như vậy để làm gì? Chắc chắn anh đến là để bắt cô.

Tần Vũ Phi nhìn cánh cửa phòng làm việc, đã khóa đang hoang rồi, cô đi vắng, đi vắng đó, anh đánh đến tận cửa cũng vô ích.

Tần Vũ Phi dặn Robert phải giữ mồm giữ miệng, còn nhắc anh đừng để người bên cạnh thấy được anh viết gì trên máy tính hay đang nói chuyện với ai.

Robert cảm thấy áp lực rất lớn. Đây đâu phải là họp, đây rõ là đi nằm vùng trong trại địch mà!

“Mọi người đang ở phòng họp nào?”

“Phòng số bốn.” Robert đáp.

Phòng họp số bốn à, Tần Vũ Phi nhũ mày, từ chỗ phòng làm việc cô ra thang máy bắt buộc phải đi ngang nơi đó, hơn nữa hai mặt đều là kính, nếu bây giờ cô lên bỏ chạy chắc chắn sẽ bị phát hiện. Được, kiên nhẫn một chút, đợi họ đi là được rồi.

“Cố Anh Kiệt đang làm gì?” Một lúc sau Tần Vũ Phi lại hỏi.

Robert vội trả lời: “Anh ta đang nói tình hình nghiên cứu thị trường của họ với Cừ phó tổng. Minh Đức đúng là rất lợi hại, điều tra thị trường rất cẩn kẽ, báo cáo cũng rất đặc sắc”. Robert đang định chụp lại ghi chép của mình cho Tần Vũ Phi. Không ngờ Tần Vũ Phi nhún qua một câu: “Đặc sắc thì bỏ qua đi, không cần nói”.

Robert sầm mặt dừng động tác trên tay lại.

“Có động tĩnh không quan trọng gì thì anh hãy nói với tôi.”

“Đó là cái gì?”

“Thì là Cố phó tổng của Minh Đức họ có nhắc đến chuyện kỳ lạ gì không, hoặc giả anh ta khi nào thì ra về.”

Động tĩnh không quan trọng? Robert không còn lời nào để nói.

Một lúc sau, Robert báo cáo: “Cố phó tổng nói muốn tham quan phòng làm việc ở tầng này một chút, Hứa tổng dẫn anh ta đi rồi”. Cái này có thể xem là động tĩnh không quan trọng không?

Tần Vũ Phi cảnh giác quét mắt qua phòng làm việc, cửa đã khóa, tường cũng không có lỗ hổng. Bên ngoài chắc chắn không thấy được có người đang trốn trong này. Đang nghĩ chợt nghe có tiếng người nói chuyện ở bên ngoài. Tần Vũ Phi rón rén đến trốn sau cửa như một tên trộm.

Cô nghe thấy tiếng Cố Anh Kiệt hỏi: “Đây chính là phòng làm việc của Vũ Phi?”.

Vũ Phi? Ai cho phép anh gọi kiểu đó hả?

Tần Vũ Phi tức đến nghiến răng. Người này chắc chắn là cố ý, đúng là quá gian xảo, vậy mới nói bụng dạ đàn ông đều đen tối, Cố Anh Kiệt cũng chẳng tốt đẹp được đâu.

“Đúng vậy, tiếc là hôm nay con bé không có ở đây”. Đây là giọng của Hứa Văn Chính.

“Không sao, sẽ có cơ hội gặp mà.” Câu này của Cố Anh Kiệt cô nghe không được rõ lắm, chắc họ đã rời khỏi cửa phòng làm việc của cô rồi.

Tuy biết Cố Anh Kiệt không biết mình đang trốn sau cửa nhưng Tần Vũ Phi vẫn cảm thấy anh cố ý nói cho cô nghe.

Trong một lúc không cách nào hình dung được tâm trạng mình, cũng không rõ mình muốn làm gì, Tần Vũ Phi cảm thấy rất đau đầu. Cô bắt đầu thấy hối hận rồi, lúc đầu không nên trốn, cô đúng là bị rút não rồi. Bây giờ muốn ra lại không ra được, làm vậy càng mất mặt hơn, khác nào cho anh thấy cô sợ anh, quá bị động.

Tần Vũ Phi đi tới đi lui trong phòng, không nghĩ ra cách nào, một lúc sau, nghe thấy tiếng báo có tin nhắn tới của phần mềm trò chuyện trên máy tính, cô trở về trước máy tính xem, là Robert: “Lão đại, Cừu phó tổng nói không còn việc gì nữa, mấy người chúng tôi có thể trở về. Tôi về nhé”.

“Người của Minh Đức đâu rồi?” Tần Vũ Phi hỏi, chắc tan họp rồi nhỉ?

“Họ vẫn đang ở đây. Cố phó tổng nói còn có vài vấn đề muốn học hỏi. Mấy người họ còn phải nói chuyện tiếp. Tôi về trước đây, trở về rồi nói.” Robert thấy những người bình thường họp chung với anh ấy đều đã rời đi, chỉ còn mỗi anh ấy ngồi lại, bị nhiều lãnh đạo nhìn chằm chằm như vậy thật lúng túng. Anh ấy không dám nhiều lời nữa, đóng máy tính lại vội vàng chạy về phòng thị trường của mình.

Robert trở về chỗ ngồi mở máy tính lên, câu hỏi của Tần Vũ Phi liền nhảy ra trên màn hình, cô muốn biết bên phía Minh Đức có nói chuyện gì đặc biệt hay không. Robert nhăn mặt, anh ấy thật sự không phải người thích họp để làm gián điệp, thật sự không nghe ra Minh Đức có nói đến chuyện gì đặc biệt, nhưng về mặt sản phẩm và nghiệp vụ thì họ nghiên cứu rất kỹ. Anh ấy thấy được vẻ mặt vui vẻ của Hứa tổng và Cừu phó tổng, họ rõ ràng rất hài lòng với đôi tác lần này.

Robert cũng cảm thấy được tâm trạng kỳ lạ của Tần Vũ Phi, thật không dám khen ngợi Minh Đức trước mặt cô. May mà Tần Vũ Phi không nói gì nữa, cũng không gọi anh ấy vào phòng tiếp tục cuộc họp khi này, cả cửa phòng làm việc cũng không hề mở, tựa như cô thật sự không có mặt ở đây vậy.

Nhưng một lúc sau, khung đối thoại lại hiện lên trên màn hình của Robert, Tần Vũ Phi gửi đến, cô bảo anh ấy đến phòng họp xem thử xem người của Minh Đức đã đi hay chưa? Robert cứng người, phòng họp đó không gần nhà vệ sinh, cũng không gần phòng trà nước, mà hướng thẳng đến cửa thang máy, anh ấy khoi khoi chạy qua đó thám thính tình hình khác nào tên gốc lười biếng trong giờ làm việc chứ, làm vậy không bị Cừu phó tổng giết à!

“Anh mang điều thuốc giả bộ ra ngoài hút đi.”

“Khu hút thuốc ở bên phía nhà vệ sinh đó lão đại à.”

“Vậy anh cầm điện thoại giả vờ tín hiệu không tốt, ra ngoài bắt sóng đi.”

“Làm gì có chuyện ngớ ngẩn vậy chứ?”

“Sẽ không có ai chú ý đến anh đâu, được chưa! Đi đi!”

Dấu chấm than sau chữ “đi” khiến Robert cảm thấy được khí thế của Tần Vũ Phi, anh ấy nhăn mặt, cầm theo điện thoại ra ngoài. Một lúc sau Robert trở lại báo cáo, đám người Cố Anh Kiệt và Cừu Chính Khanh vẫn còn trong phòng họp.

Tần Vũ Phi nổi nóng, người này định ở lại đây luôn hay sao vậy?

Hai mươi phút sau cô lại bảo Robert đi xem thử. Robert trở lại rất nhanh, nói Hứa Tổng và mấy người phòng sản phẩm đều đi rồi, Vương Thành và những người khác của Minh Đức cũng đi, nhưng Cố phó tổng và Cừu phó tổng vẫn còn đang nói rất hăng say. Dứt lời anh ấy còn gõ thêm một câu: “Lão đại, tôi không thể đi nữa đâu, đi nữa sẽ bị bắt đến viện tâm thần mất”.

Tần Vũ Phi buồn bực nhìn chằm chằm màn hình máy tính, còn không lâu nữa là đến giờ tan tầm rồi, hôm nay cô đã hứa với mẹ sẽ về sớm cùng bà đi làm tóc. Cố Anh Kiệt anh xong chưa vậy, cứ ăn vạ ở đây không đi là ý gì? Còn tên Cừu Chính Khanh kia nữa, thời gian làm việc quý báu, anh ở đó nói chuyện trên trời dưới đất với người khác mà không thấy áy náy à? Tinh thần yêu nghề của anh đi đâu rồi? Còn nữa, có hai người thôi sao không về phòng làm việc mà nói, chiếm cả phòng họp như vậy quả là quá lãng phí mà, đàn ông con trai mà lười đi chuyển như vậy là không tốt.

Tần Vũ Phi máng thăm trong lòng, nhìn lại đồng hồ, ra quyết định, đang nghĩ dứt khoát mặc kệ hết, mắc mớ gì cô phải trốn chứ, Cố Anh Kiệt có gì ghê gớm đâu, cô là Tần Vũ Phi đó, ai sợ ai!

Lúc này điện thoại đổ chuông, Tần Vũ Phi bị tiếng chuông dọa nhảy dựng lên, theo phản xạ nghĩ ngay là Cố Anh Kiệt gọi đến, đang giận người này sao không giữ chữ tín nhưng vừa cầm điện thoại lên thì thấy là Doãn Đình gọi.

Con giận của Tần Vũ Phi mất ngay, tâm trạng còn có chút nhẹ nhõm. Cô định thần lại, nhận điện thoại.

Doãn Đình gọi đến để hỏi tối nay có cùng đi ăn được không, cô ấy vừa tìm được trên mạng một nhà hàng rất khá, muốn đi ăn thử.

Tần Vũ Phi không có thời gian, nhưng Doãn Đình hẹn cô ăn cơm khiến cô đột nhiên nghĩ ra một cách: “Tiểu Đình này, hôm nay mình hẹn ra ngoài với mẹ rồi, hôm khác mời cậu ăn. Nhưng bây giờ cậu có rảnh không, qua giúp mình một chút, được không?”.

Doãn Đình làm công việc hành chính cho xưởng in của bố cô ấy, cách chỗ Tần Vũ Phi cũng khá gần. Vừa nghe Tần Vũ Phi cần giúp, chưa hỏi là chuyện gì cô ấy đã đồng ý ngay. Kết quả sau khi nghe Tần Vũ Phi nói, cô ấy có chút ngại ngùng.

Cái gì mà Cố Anh Kiệt ăn vạ không chịu đi, gì mà Tần Vũ Phi nói dối là mình đi vắng không tham gia cuộc họp, bây giờ thì hay rồi, bị nhốt trong phòng làm việc không ra được. “Cả nhà vệ sinh mình cũng không dám đi.” Tần Vũ Phi dứt lời còn làm ra vẻ đáng thương. “Cho nên, cậu đến tìm mình, mình đi

vắng, thế là đi loanh quanh vô tình gặp được Cố Anh Kiệt, hẹn gặp không bằng tình cờ gặp mà, cậu cứ nói anh ta thường xuyên đến quán của anh cậu ủng hộ, trước kia cậu cũng có chút ý với anh ta, nên mời anh ta cùng đi ăn bữa cơm. À, đúng rồi, vừa hay đúng giờ tan tầm. Sau khi dự được anh ta đi rồi, cậu muốn cùng anh ta ăn cơm thì đi, không thì tìm cơ hội rút lui. Tóm lại chỉ cần dẫn anh ta đi, đừng cản trở tớ ra về là được.”

Doãn Đình khóc không ra nước mắt, không ngờ nhiệm vụ lại có độ khó cao đến thế!

“Chưa chắc Cố Anh Kiệt chịu đi cùng tớ mà! Lỡ như tớ mời mà anh ấy không chịu đi thì sao?”

“Không có đâu, anh ta sẽ không làm cậu mất mặt trước mặt người khác đâu. Người này lúc nào cũng thích tỏ ra phong độ mà.” Tần Vũ Phi vẫn nhớ trong buổi tiệc sinh nhật của cô ngày trước, cô bảo Cố Anh Kiệt khiêu vũ với Doãn Đình, tuy anh không mấy vui vẻ nhưng trước mặt mọi người vẫn ngoan ngoãn làm theo.

Vừa nghĩ đến chuyện này, Tần Vũ Phi lại thấy ngứa ngáy trong lòng, loại đàn ông như thế này quả không tin được mà, phong độ đàn ông gì đó thật đáng ghét. Lãng nhăng đào hoa! Anh còn dám nói anh không phải!

Doãn Đình hơi khó xử, bảo cô ấy đi chọc Cố Anh Kiệt cô ấy có phần không dám, trước đây chọc phải một lần đã khiến cho Tần Vũ Phi và anh cãi nhau một trận, ngượng biết bao nhiêu. Nhưng Tần Vũ Phi đã nhờ cô ấy giúp, bất luận thế nào cô ấy cũng phải giúp. Dù việc đó có mất mặt mấy, ầu trĩ mấy cô ấy cũng chịu. Ai bảo họ là bạn bè thân thiết chứ! Thế là Doãn Đình đành đi!

Bạn đang đọc truyện *Nhông Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Type: Phuong Phuong

Doãn Đình đến dưới tầng công ty Tần Vũ Phi rất nhanh, trước tiên là gọi điện thoại xác nhận lại quy trình hành động và các chi tiết cần lưu ý, sau đó cố gắng nén cảm giác căng thẳng xuống, vờ như không có việc gì mà đi vào. Khi vào đến phòng làm việc, cô ấy cố kiềm chế không nhìn Cố Anh Kiệt đang ở trong phòng họp bên cạnh, giả bộ không có việc gì mà đi lướt qua.

Đến trước cửa phòng làm việc của Tần Vũ Phi, Doãn Đình hỏi thư ký: “Vũ Phi có ở đây không ạ?”.

Thư ký nhận ra Doãn Đình, cũng nhận được chỉ thị của Tần Vũ Phi từ trước, bèn đáp: “Cô ấy ra ngoài rồi, không ở đây”.

“Ồ.” Doãn Đình ngẩn người vài giây, đang nghĩ xem phải diễn tiếp thế nào, loại chuyện này thật sự không phải sở trường của cô ấy. “VẬY...” Cô ấy nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định không có gì để diễn nữa. “VẬY TÔI ĐI ĐÂY.” Thư ký gật đầu: “Cô Doãn đi thông thả”.

Doãn Đình bĩu môi, thật không muốn đi chút nào. Đi là phải chạy đến phòng họp mời Cố Anh Kiệt ăn cơm, cô ấy vẫn chưa chuẩn bị tâm lý xong mà. Sớm biết có ngày này thì lúc trước cô ấy đã đi học một khóa diễn xuất, giờ thì muộn rồi.

Doãn Đình buông một tiếng thở dài, chậm chạp quay người đi về phía cửa, chậm chạp đi đến trước cửa phòng họp, vừa đi vừa nghĩ kịch bản tiếp theo đây phải diễn.

Trong điện thoại Tần Vũ Phi nói nghe rất dễ dàng, vì Doãn Đình vốn tìm sẵn nhà hàng muốn rủ Tần Vũ Phi cùng đi, cứ mượn cớ này mà dùng, nói cô ấy đến tìm Tần Vũ Phi mà cô lại đi vắng, vừa hay gặp được Cố Anh Kiệt, thế là nhân tiện mời anh cùng đi. Nghe rất hợp tình hợp lý, không có chút kẽ hở nào.

Nhưng Doãn Đình thấy rất khó.

Rất cuộc cô ấy cũng đã đến trước cửa phòng họp, trước khi “tình cờ” gặp được Cố Anh Kiệt, bất giác lại buông một tiếng thở dài. Kể đó cô ấy giả vờ vô tình quay đầu lại liền thấy hai người đàn ông trẻ tuổi trong phòng họp đều đang nhìn mình chằm chằm.

Doãn Đình giật mình, hoàn toàn không cần giả vờ đã có được vẻ mặt kinh ngạc. Mở màn có vẻ không tệ, nhưng cô ấy quên lời thoại mất rồi.

“À, cái đó...” Cô ấy thật sự chột dạ.

“Thật trùng hợp.” Cố Anh Kiệt giải vây giúp Doãn Đình, “Cô đến tìm Vũ Phi sao?”.

“Đúng, đúng.” Doãn Đình vội gật đầu lia lịa.

“Cô ấy không có ở đây.”

“Vâng, vâng.” Doãn Đình tiếp tục gật đầu. Nếu bây giờ anh Cố đẹp trai có thể nói tiếp câu “Bây giờ cũng sắp xỉ giờ cơm tối rồi, chi bằng chúng ta cùng

đi ăn bữa cơm đi” thì hay biết mấy. Nhưng Cố Anh Kiệt lại không nói nữa, anh chỉ nhìn Doãn Đình không lên tiếng, còn Doãn Đình vẫn chưa nhớ ra lời thoại.

“Vị này là?” Cừ Chính Khanh hỏi.

Doãn Đình phần chân hẫ, thật tốt quá, có lời để nói rồi. “Xin chào, em là Doãn Đình, bạn của Vũ Phi.”

“Xin chào.” Cừ Chính Khanh khẽ gật đầu, “Cô tìm Tần Vũ Phi có việc gì?”. Sẽ không phải là bạn làm ăn, có vấn đề liên quan đến công việc cần tìm người chứ?

Doãn Đình mừng thầm, có cảm giác người này dễ nói chuyện hơn Cố Anh Kiệt. “Vẫn chưa biết tên anh.”

“Cừ Chính Khanh.”

“À, thì ra là Cừ phó tổng.” Doãn Đình từng nghe Tần Văn Phi nhắc đến vị anh tài này, cô ấy có ấn tượng rất sâu với tên của anh ta. “Xin Hãy Nghiêm Chính Chút.”(*) Lúc đó cô còn nói với Tần Vũ Phi, “Tên của anh ấy nhất định có nghĩa là vậy”.

(*) Trong tiếng Trung, Cừ Chính Khanh đọc giống Xin Hãy Nghiêm Chính Chút.

Thì ra “Xin Hãy Nghiêm Chính Chút” trông như thế này, cũng không tệ.

Cừ Chính Khanh gật đầu, “Xin chào. Cô tìm Tần Vũ Phi có chuyện gì vậy?”.

Câu này mở đầu quá tốt, Doãn Đình rất vui, nhanh chóng nắm bắt cơ hội: “Em nghe Vũ Phi nhiều lần nhắc đến anh, không ngờ hôm nay lại gặp được, gặp nhau xem như có duyên rồi. Cừ phó tổng này, em tìm được một nhà hàng rất hay ở trên mạng, muốn qua tìm Vũ Phi cùng đi ăn thử, không ngờ cô ấy lại đi vắng rồi. Trùng hợp gặp được Cừ phó tổng anh đây, chỉ bằng cùng nhau đi ăn đi.” Cô ấy thuận lợi nói xong lời mời của mình, dũng khí cũng tự giác tăng lên, trong lòng tự tặng cho mình một tràng pháo tay. Hơn nữa trong phòng họp này chỉ có Cừ Chính Khanh và Cố Anh Kiệt, kéo Cừ Chính Khanh đi rồi, Cố Anh Kiệt cũng không thể tiếp tục ở lại.

Thật là thông minh! Doãn Đình tự cho mình một “like”. Cừ Chính Khanh sầm mặt, cô gái này cũng thuộc quốc gia “Khó Hiểu” như Tần Vũ Phi à? Hay nên nói virus “Thiếu logic, Không Đạo Lý” của Tần đại tiểu thư đã truyền nhiễm qua cho bạn bè rồi? Nhưng anh ta thấy Doãn Đình đang lén lút nhìn Cố Anh Kiệt, chợt hiểu ra, à, thì ra cô gái này có hứng thú với anh Cố đây. Cô ấy không phải muốn mời anh ta ăn cơm mà là muốn mời anh Cố.

Quả nhiên câu tiếp theo của Doãn Đình là: “Khó có dịp gặp được, anh Cố cũng đi chung đi”. Để cho chắc Doãn Đình vẫn mở lời mời Cố Anh Kiệt, cô ấy ra sức như vậy, một lưới bắt trọn, dù họ không nhận lời thì cô ấy vẫn có thể ăn nói với Vũ Phi.

Cố Anh Kiệt nhìn Cừ Chính Khanh, lại nhìn Doãn Đình, cũng hiểu ra rồi. Thì ra Doãn Đình nhìn trúng Cừ Chính Khanh, Tần Vũ Phi thật không tiếc sức giới thiệu đối tượng cho bạn thân mình đó. Anh lại nhìn Cừ Chính Khanh, đột nhiên tâm trạng tốt hơn hẳn, tuy Tần Vũ Phi chưa từng nói có hứng thú với Cừ Chính Khanh, nhưng cũng không thể phủ nhận anh ta là một người đàn ông rất ưu tú. Hôm nay nói chuyện, càng nói anh càng xem trọng Cừ Chính Khanh, nếu Tần Vũ Phi muốn đề Doãn Đình và Cừ Chính Khanh tiến tới thì đương nhiên anh cũng nên hỗ trợ một chút.

“Được thôi!” Cố Anh Kiệt nhận lời rồi nói với Cừ Chính Khanh: “Cùng đi đi, tôi mời”.

Doãn Đình cảm động muốn khóc, Cố Anh Kiệt nhận lời rồi! Quả nhiên là người đàn ông cực kỳ tốt mà, phong độ, hoàng tử, cô ấy từng thích anh chứng tỏ cô ấy rất có mắt nhìn người! Vũ Phi ơi là Vũ Phi, việc khó như vậy mà tớ cũng làm được, nhanh đến khen tớ đi! Cừ Chính Khanh không quen không biết Doãn Đình, vốn không định nhận lời mời của cô ấy, nhưng bây giờ Cố Anh Kiệt mở lời rồi, anh ta không có lý do để từ chối. Thế là Cừ Chính Khanh quay về phòng làm việc thu dọn một chút, dọn dờ một số chuyện liên quan đến công việc rồi cùng Cố Anh Kiệt rời đi. Trong thang máy hai người lại tiếp tục bàn chuyện công việc, Doãn Đình đứng cạnh họ không lên tiếng, cúi đầu soạn tin nhắn.

“Cố Anh Kiệt và Cừ phó tổng đều đi cả, nhiệm vụ hoàn thành.” Phía sau còn thêm một cái mặt cười.

“Quả nhiên gánh vác được trọng trách, sau này mình sẽ mời cậu ăn một bữa hoành tráng.” Tần Vũ Phi trả lời rất nhanh. Doãn Đình rất vui, cất điện thoại ngang đầu lên, hai anh chàng kia đã ra khỏi thang máy đi về phía bãi giữ xe rồi. Doãn Đình vội đuổi theo, trong lòng do dự không biết lúc này cô rút lui được không? Tìm lý do nào thì được đây?

Nhưng không ngờ lại trùng hợp đến thế, đúng lúc này hai người kia lại nhìn thấy xe của Tần Vũ Phi, bước chân của họ dừng lại.

Đã ra ngoài sao xe còn ở đây?

Chứng cứ rõ ràng đến vậy, Doãn Đình đỏ mặt hời hợt, vậy mới nói con trai đừng quá thông minh mới đáng yêu được. Cô ấy vội nói: “Ày, đây không phải xe của Vũ Phi sao? À, chắc có người hẹn cô ấy rồi lái xe đến đón. Lát nữa cô ấy có quay lại lấy xe không nhỉ?”.

Hai người đàn ông đồng thời quay lại nhìn cô ấy, không nói gì, tiếp tục đi về phía trước. Đi được vài bước Cố Anh Kiệt hỏi cô ấy: “Nhà hàng mà cô nói ở đâu vậy?”.

“À, có đây.” Doãn Đình vội lấy điện thoại ra, may mà cô ấy thực sự ưng ý một nhà hàng, hôm nay còn ghi lại những bình luận quan trọng nữa. Cô ấy mở mẩu tin ra, báo lại tên và địa chỉ nhà hàng, còn thật thà đọc luôn mấy nhận xét về nhà hàng cho họ nghe. Đọc xong, ngang đầu lên cô ấy thấy vẻ mặt hai người kia, ừm, hơi khó tả.

Doãn Đình ngưng ngừng, nhỏ giọng nói: “Nhận xét của khách hàng rất quan trọng, chọn nhà hàng nhất định phải xem trước”.

Không ai tiếp lời cô ấy, Doãn Đình tự kiểm điểm lại, sớm biết vậy đã không đọc bình luận rồi, đáng ra phải học theo Vũ Phi nói “Là chỗ này, đi thôi!” vừa có khí thế, vừa không cần giải thích nhiều, tốt biết mấy.

Lúc này Cố Anh Kiệt lại hỏi: “Xe của cô đâu?”.

“Em không biết lái xe.” Doãn Đình đỏ mặt. Lần nào cô ấy học lái xe cũng dầy vò cho huấn luyện viên phải khóc lóc cầu xin “hoàn trả toàn bộ học phí cho ngài, mời ngài đi cho”. Chuyện này chẳng về vang gì cho cam, hơn nữa mỗi lần cô ấy học là làm hỏng một chiếc xe huấn luyện, chuyện này cũng không thể nói ra được. Có một số người trời sinh không có duyên với mấy móc xe cộ, trùng hợp cô ấy lại là một trong số đó.

Cố Anh Kiệt nói tiếp: “Vậy cô ngồi xe Cừu phó tổng đi, chúng ta gặp ở trước cửa nhà hàng”. Tiểu Đình à, nể mặt cô là bạn tốt của Tần Vũ Phi, tôi giúp cô lần này đó.

Cừu Chính Khanh và Doãn Đình nhìn nhau, sao hai người không quen biết như họ lại phải ngồi chung một xe? Nhưng Cố Anh Kiệt chẳng đợi họ phát biểu ý kiến đã ngồi lên xe mình khởi động xe. Cừu Chính Khanh thấy vậy cũng không nói gì, ra dấu tay bảo Doãn Đình đi theo anh ta, dẫn cô ấy đến xe của mình.

Trên đường đến nhà hàng Doãn Đình không được tự nhiên cho lắm, thật sự cô chẳng thân thiết với “Xin Hãy Nghiêm Chính Chút”, không biết nên nói chuyện gì đây. Hơn nữa đáng về lái xe của anh ta nghiêm túc quá mức, nhưng Tần Vũ Phi từng nói, Cừu phó tổng đại nhân này làm việc gì cũng vô cùng chăm chú nghiêm túc. Được thôi, Doãn Đình tự nói với mình, ít nhất thì ngồi trên xe của anh ta lái rất có cảm giác an toàn.

Vừa thả lỏng đôi chút cô ấy chợt nghe Cừu Chính Khanh hỏi: “Tần Vũ Phi đang chơi trò gì vậy?”. Xe ở đó, diễn xuất của Doãn Đình cũng chẳng ra làm sao, rõ là đang lừa theo Tần Vũ Phi làm chuyện xấu mà.

Doãn Đình giật mình, vội giả ngốc: “Có chuyện gì sao ạ?”.

Cừu Chính Khanh nhìn cô ấy, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Cô Doãn là bạn bè thế nào với Tần Vũ Phi vậy?”.

“Thì là...” Doãn Đình ngẫm nghĩ, “Bạn thân”. Gì mà bạn bè thế nào chứ, đâu thể nói là bạn ăn uống vui chơi, tuy họ đúng là cùng nhau ăn uống vui chơi thật.

“Ồ”. Cừu Chính Khanh gật đầu, hỏi tiếp: “Công việc của cô Doãn là gì?”.

“À, hành chính.” Thật ra là giúp chút việc trong xưởng in của bố cô, có gì làm nấy, không phải chức vụ quan trọng gì.

“Ồ.” Cừu Chính Khanh đã hiểu, “Vậy cô Doãn đến tìm Tần Vũ Phi ăn cơm là trốn việc về sớm sao?”.

“...” Doãn Đình ngây người, chậm chậm quay đầu nhìn Cừu Chính Khanh, anh ta cũng quay đầu nhìn cô ấy một cái. Trong ánh mắt đó... không phải đang khiển trách đó chứ?

Doãn Đình cứng người, bị khí thế của Cừu phó tổng đại nhân trấn áp rồi. Trước giờ cô ấy chưa từng bị người khác chỉ trích thái độ làm việc.

Thôi xong, lên nhầm xe giặc rồi!

Hơn nửa ngày sau Doãn Đình mới lấy lại tinh thần, cô ấy trốn việc thì có liên quan gì đến anh ta, cô ấy đâu phải nhân viên của anh ta, không cần chột dạ!

“Đứng ạ!” Doãn Đình mượn khí thế của Tần Vũ Phi để trả lời câu hỏi này. Cô ấy chính là trốn việc về sớm đó, rồi sao?! “Cái gì đúng vậy?” Cừu Chính Khanh lại hỏi.

Doãn Đình lại ngây người, chẳng lẽ muốn cô ấy tự mình nhắc lại “đúng là tôi trốn việc để đi tìm người ăn cơm đó” à? Doãn Đình mím môi, kệt anh ta. Không thể nói chuyện được, hết cách rồi.

“À.” Một lúc sau, Cừu Chính Khanh tự mình hiểu ra. “Thì ra cô trả lời câu hỏi của tôi à? Đã qua lâu như vậy, tôi nghĩ cô không muốn trả lời.”

“...” Doãn Đình không còn lời nào để nói, người này tự mình phản ứng chậm lại quay qua châm chọc cô ấy lẽ mề sao? Không thể nói chuyện, thật hết cách rồi!

May mà đã đến nhà hàng, Doãn Đình thở phào một hơi.

Lúc đứng trước cửa nhà hàng đợi Cừu Chính Khanh đi tìm chỗ đậu xe, Cố Anh Kiệt đi tới, đứng bên cạnh Doãn Đình cùng đợi, sau đó chợt hỏi: “Tần Vũ Phi đang chơi trò gì vậy?”

“Có chuyện gì sao ạ?” Doãn Đình như đã học thuộc lời thoại, cả về mặt cũng y hệt lúc trên xe.

Cố Anh Kiệt nhìn cô ấy, không lên tiếng. Doãn Đình cười khan hai tiếng, vừa quay đầu đã thấy Cừu Chính Khanh đứng bên cạnh, dường như nghe được đoạn đối thoại lúc này, vì về mặt của anh ta giống như đang nói “Cô chỉ biết nói mỗi câu này thôi à?”.

Doãn Đình tiếp tục giả ngốc, “A, mau vào đi kéo hết chỗ”. Cô ấy đi trước dẫn đầu chạy vào nhà hàng, nghĩ thầm trong lòng hồng hót, cô ấy đã lỡ mất cơ hội để rút lui rồi. Mong hai anh đẹp trai này lúc ăn cơm cứ tập trung mà ăn, đừng hỏi chuyện cô ấy, đừng ép cung, nếu không cô ấy không nhịn được phải gọi điện cho Tần Vũ Phi mà kêu cứu mất.

May là hai chàng đẹp trai này vẫn rất phong độ, kể đó không hề nói ra câu nào làm ảnh hưởng đến khẩu vị cả hai, hơn nữa Cừu Chính Khanh chỉ thích nói chuyện công việc, Cố Anh Kiệt tiếp chuyện anh ta, Doãn Đình rất hài lòng khi không thể góp lời. Cô ấy đến là để ăn, đối với người cách đây không lâu vừa thất bại trong cuộc tình đơn phương như cô ấy mà nói thì lúc này đây món ăn ngon có sức hút hơn đàn ông.

Trong tiệm làm tóc, Tần Vũ Phi đang ngồi với mẹ mình. Mẹ cô làm tóc, cô cũng nhân dịp làm móng tay. Vô tình quay đầu, cô nhìn thấy một gương mặt quen. Từ Ngôn Sướng, anh em chí cốt của Cố Anh Kiệt. Anh ấy cũng đang cắt tóc ở đây.

Tần Vũ Phi không thân với Từ Ngôn Sướng cho lắm, chỉ là quen biết thôi, cũng không có gì để nói, cả gật đầu chào hỏi cũng không cần, huống hồ cô biết quan hệ của anh ấy với Cố Anh Kiệt, thế là cô quay đầu đi, vờ như không nhìn thấy.

Từ Ngôn Sướng nhượng mây, đúng là giỏi thật, quả nhiên là Tần đại tiểu thư, vậy cũng làm cao được. Từ Ngôn Sướng đợi cắt tóc xong, ngồi trên sofa uống trà ăn điểm tâm đợi bạn liền lấy điện thoại ra, gọi cho Cố Anh Kiệt: “Cậu đoán xem mình gặp ai?”.

Cố Anh Kiệt nghe được câu hỏi thì tim nảy lên, phản ứng đầu tiên là nghĩ ngay đến ba chữ “Tần Vũ Phi”. Anh vô thức nhìn Doãn Đình đang ăn rất vui vẻ ở đối diện, sau đó cầm điện thoại nói với Doãn Đình và Cừu Chính Khanh “Tôi nghe điện thoại chút”, vừa đi đến trong góc, chưa kịp lên tiếng đã nghe Từ Ngôn Sướng nói: “Đang hẹn hò à?”.

“Không có, ăn cơm với bạn thôi.”

Từ Ngôn Sướng bật cười: “Hình như lâu rồi không thấy cậu hẹn với con gái chuẩn bị xuất gia sao?”.

“Buồn cười thật.” Cố Anh Kiệt nhếch môi.

“Cậu đoán xem mình gặp được ai?”

“Ai?” Trong lòng Cố Anh Kiệt cứ nghĩ đến cái tên Tần Vũ Phi, miệng thì hỏi ngược lại.

Nhưng Từ Ngôn Sướng không chịu: “Đoán đi, phối hợp chút”.

“Bố cậu.”

“Cút.”

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Type: Phương Phương

Cố Anh Kiệt bật cười. Từ Ngôn Sướng làm bộ ra vẻ: “Bỏ đi, cậu đã không có hứng thú thì thôi, mình cúp máy đây”.

“Này, đợi đã.” Cố Anh Kiệt không nhịn được nữa, hôm nay thật sự anh nửa công nửa tư mà chạy đến Vĩnh Khai, mượn danh công việc để gặp Tần Vũ Phi một chút, không ngờ không gặp được. Hơn nữa anh cảm thấy chắc chắn hôm nay Tần Vũ Phi có ý tránh anh. Anh hỏi: “Cô ấy đang làm gì?”

“Ai cơ?” Đến lượt Từ Ngôn Sướng hỏi lại.

Cố Anh Kiệt hơi chần chừ, chợt thấy có chút lúng túng, lỡ người Từ Ngôn Sướng gặp được không phải Tần Vũ Phi thì sao, anh há chẳng phải trở thành trò cười sao? “Chẳng ai cả. Mình đang nói người cậu gặp đó.”

“À.” Từ Ngôn Sướng có ý không hé răng, không cho anh biết đó là ai.

“Là Tần Vũ Phi hả?” Cố Anh Kiệt vẫn đưa ra phán đoán. Hôm nay không gặp được cô, trong lòng anh chẳng dễ chịu chút nào.

Từ Ngôn Sướng ở đầu bên kia bật cười. Cố Anh Kiệt nghe vậy vội nói: “Bạn mình đang gọi, mình qua đó đây, bye”. Không đợi Từ Ngôn Sướng lên tiếng, anh đã gác máy, cảm thấy mặt mình hơi nóng lên. Thật ra nam và nữ yêu thương nhau cũng không có gì mất mặt mà phải ngại, nhưng anh và Tần Vũ Phi, hừm, không thể hình dung được, rất khó nói. Trước khi chưa nắm chặt được cô, anh không muốn làm trái ý cô mà để mọi người biết chuyện của họ, anh không muốn làm cô không vui.

Cố Anh Kiệt nhìn điện thoại trên tay, trong đó đã không còn số điện thoại cũng như lịch sử cuộc gọi của Tần Vũ Phi nữa, cô xóa rất triệt để, thật ra muốn lấy lại số rất đơn giản, chỉ là anh không muốn làm thôi. Là chính tay cô xóa, nên phải để chính tay cô lưu lại. Cố Anh Kiệt ngẩng đầu, thấy Doãn Đình và Cừ Chính Khanh ngồi bên bàn vô tình ngẩng đầu nhìn nhau rồi lại cúi đầu mạnh ai nấy ăn. Ôi chuyện tình cảm, Cố Anh Kiệt thầm thở dài, quay trở về.

Về đến chỗ ngồi Cố Anh Kiệt chẳng còn tâm tư nào ngồi lại lâu, anh nhanh chóng ăn hết phần cơm của mình rồi nói lúc này bạn bè có việc gọi anh qua, anh phải đi trước, anh sẽ thanh toán bữa này, bảo họ từ từ ăn. Tất nhiên Doãn Đình và Cừ Chính Khanh đều nói được. Cố Anh Kiệt lại nói với Cừ Chính Khanh, có thể phiền anh lát nữa ăn xong đưa Doãn Đình về không, con gái đi một mình dù sao cũng không an toàn lắm. Cừ Chính Khanh không có ý kiến nên nhận lời.

Doãn Đình không khỏi nhìn Cố Anh Kiệt bằng ánh mắt ái mộ. Nhìn đi, nhìn đi, bạch mã hoàng tử chính là người chu đáo và ấm áp thế đó, thật ngưỡng mộ cô gái sau này có thể được bạch mã hoàng tử cưới về nhà quá đi! Cừ Chính Khanh thấy phản ứng của cô ấy, cảm thấy suy đoán của mình không sai chút nào.

Bên tiệm làm tóc, người vừa bị gác điện thoại là Từ Ngôn Sướng lại không nhịn được cười, sau đó anh ấy gọi điện thoại lên, lên chụp một tấm hình của Tần Vũ Phi, cô đang chống cằm, đáng vẻ đang vô cùng buồn chán. Từ Ngôn Sướng gửi tấm hình đó qua cho Cố Anh Kiệt.

Cố Anh Kiệt vừa chạy được nửa đường, nghe thấy chuông báo tin nhắn từ điện thoại, nhân lúc đợi đèn đỏ thì mở ra xem thử. Là Tần Vũ Phi! Trông cô có chút buồn chán và đáng thương nhỉ. Đáng đời! Cái cô ngốc này! Đồ ngốc!

Phía sau có xe bấm còi hối thúc, Cố Anh Kiệt mới nhận ra đèn đã chuyển xanh, những xe phía trước đều đi cả rồi, anh vội lái xe đi. Qua ngã tư này, tiếp tục đi về phía trước, thân anh hòa vào dòng xe nhưng trong đầu chỉ toàn nghĩ đến Tần Vũ Phi.

Từ Ngôn Sướng đợi một lúc lâu cũng không thấy Cố Anh Kiệt trả lời, thế là lại cười, anh ấy quá hiểu người anh em chí cốt này, xem ra thật sự có chuyện gì đó đang diễn ra.

Từ Ngôn Sướng nhìn Tần Vũ Phi, cô đã làm móng xong, đang ngồi trên ghế sofa đợi người thì phải. Anh ấy đi qua đó cất tiếng chào hỏi cô: “Hi, đã lâu không gặp”.

“Hi.” Tần Vũ Phi hơi cảnh giác, bộ tôi thân với anh lắm à? Khi không chạy đến chào hỏi, không phải do Cố Anh Kiệt gợi ý chứ?

“Gần đây có gặp James không? Từ Ngôn Sướng lại hỏi.

Tần Vũ Phi càng thêm cảnh giác, “Không có”.

“Cũng từ lâu rồi không gặp cậu ta.” Từ Ngôn Sướng cười cười: “Tên này gần đây làm việc điên cuồng, bận đến nỗi không thấy mặt mũi đâu, anh em tụ tập cậu ta cũng không tới”.

Tần Vũ Phi không lên tiếng, không hiểu Từ Ngôn Sướng có ý gì. Từ Ngôn Sướng tiếp tục: “Tết Đoan Ngọ được nghỉ, vốn định hẹn cậu ta cùng đi du thuyền chơi, kết quả cậu ta lại nói không muốn đi, phải làm việc. Tôi nghĩ cậu ta chắc đã chịu đã kích gì đó, còn tưởng cô biết”.

Tần Vũ Phi chợt dạ mở trừng mắt, hung dữ nói: “Sao tôi biết được! Tôi thân với anh ta lắm chứ?”.

Từ Ngôn Sướng không nói gì, Tần Vũ Phi càng thêm tức giận, mở lời châm chọc: “Nhưng nói lại, tôi với anh Từ đâu cũng đâu có thân”.

“Đúng vậy.” Từ Ngôn Sướng lơ đãng nói: “Không thân nên tôi đâu có mời cô cùng lên du thuyền ra biển chơi”. Giọng điệu đó làm cho Tần Vũ Phi tức đến nghiến răng, làm như cô thèm lắm, cô chưa từng ngồi du thuyền chắc? Cô chưa từng ra biển chơi chắc? Cô còn có cả giấy chứng nhận lặn đó.

Từ Ngôn Sướng nói xong những lời khiến người ta nổi điên thì ung dung rời đi, bỏ lại Tần Vũ Phi trừng mắt nhìn anh ấy ở phía sau. Từ Ngôn Sướng cười thầm trong bụng, cô gái này chẳng khác gì dây pháo, châm một cái là bắt lửa ngay, còn tên kia thì cứ ra vẻ bí ẩn, có chuyện không chịu nói, hừm, sau lần thử này lại càng thêm chắc chắn rồi, có chuyện gì đó đang diễn ra.

Khuya hôm đó, Cố Anh Kiệt nhận được điện thoại của Từ Ngôn Sướng. Anh có chút dè dặt, nghĩ Từ Ngôn Sướng muốn nói chuyện về Tần Vũ Phi với anh, nhưng hóa ra không phải. Từ Ngôn Sướng chỉ muốn xác nhận lại việc mượn du thuyền nhà anh trong dịp tết Đoan Ngọ cùng ra biển chơi. Chuyện này đã bàn xong từ nửa tháng trước, Cố Anh Kiệt không có ý kiến gì, mọi chuyện đều giao hết cho Từ Ngôn Sướng lo liệu. Du thuyền của hai nhà Từ và Cố đều neo tại bãi biển của câu lạc bộ du thuyền thành phố, mọi người có thể ra biển câu cá, bơi lội, lên trên đảo nướng thịt, khu nghỉ dưỡng của câu lạc bộ cũng nằm trên hòn đảo đó, có rất nhiều trò để chơi. Dẫn bao nhiêu bạn bè, đặt bao nhiêu phòng, những thứ này Cố Anh Kiệt quá bận nên không màng tới, Từ Ngôn Sướng lại hỏi kế hoạch của anh không có thay đổi chứ?

Đương nhiên là không. Khoảng thời gian này anh bị ai kia chọc tức, làm đến mệt rũ người. Anh cũng không rõ có phải mình đang so đo với Tần Vũ Phi hay không, trong công việc anh cố gắng nhiều hơn rất nhiều, không biết cố gắng cho ai xem, người kia đâu chịu gặp anh. Tóm lại, anh cần phải được nghỉ ngơi thư giãn.

Thật ra hôm nay định mượn cơ công việc tình cờ gặp nhau, sau đó sẽ thuận miệng mời Tần Vũ Phi cùng bạn bè đồng nghiệp của cô đi chơi. Tâm lý phòng bị của cô rất mạnh, lần trước nói lời dù cứng rắn, làm cũng đủ tuyệt tình, anh muốn chậm chút, mượn bạn bè đồng nghiệp của cô làm lá chắn vừa cho cô mặt mũi vừa tạo được chút cơ hội.

Thật ra Cố Anh Kiệt thấy Tần Vũ Phi nói rất có lý, cô là người thực tế, nếu anh không nắm chắc mình có thể bên cô dài lâu thì cần gì cứ bám lấy cô. Lần

nào anh yêu đương cũng đều thất bại, trong mắt cô vốn cũng chẳng ra gì. Anh vốn không cảm thấy thế, nhưng khi bị cô nói anh lại có chút chột dạ.

Lần trước anh cũng rất mạnh mẽ, nói xong trong lòng thấy rất sáng khoái, nhưng sáng khoái qua đi suy nghĩ kỹ lại anh lại thấy thương cho cô, anh không muốn cô chịu tổn thương nữa, vậy nên trước khi hành động anh cũng phải khiến mình tin tưởng mới được, có thêm chút lòng tin có thể bên cô dài lâu rồi mới hành động, cũng phải khiến cô có lòng tin với anh nữa. Nhưng trước tiên, hai người họ không thể xem nhau như người xa lạ được. Anh muốn gặp cô, lúc đầu định mượn cơ công việc phải mở cuộc họp để gặp được cô, không ngờ cô lại trốn mất.

Cố Anh Kiệt càng nghĩ càng giận, xem ra không thể quá khách khí với người này. Đợi qua tết Đoan Ngọ anh sẽ tìm cô để đàm phán! Anh không chấp nhận bị loại như thế này. Anh-không-đào-hoa-một-chút-nào!

Hai ngày sau, Tần Vũ Phi mời Doãn Đình ăn cơm, suốt bữa cơm Doãn Đình liên tục nhắc đến Cừ Chính Khanh.

“Xin hãy nghiêm chỉnh chút” quả nhiên là cao nhân, mình nói chuyện gì với anh ấy cũng có thể lái về chuyện công việc. Mình nói thức ăn rất ngon, anh ấy bảo để làm ra món ăn ngon thì đầu bếp phải rất cố gắng. Mình nói với anh ấy xưởng in của bố mình quy mô rất lớn, ngày nào cũng rất bận rộn, anh ấy lại bảo vậy cô còn không cố gắng giúp bố cô xử lý công việc cho tốt mà trốn về sớm. Mình lịch sự khen anh ấy còn trẻ mà đã có thành tựu như vậy, anh ấy lại nói nếu cô cố gắng thì cũng có được sự nghiệp thôi. Tóm lại thì bất luận câu nói gì với anh ấy đi nữa thì anh ấy cũng sẽ bảo cậu phải luôn cố gắng làm việc.”

Tần Vũ Phi bật cười thành tiếng.

“Anh ấy thật đáng thương.” Doãn Đình lắc lắc đầu, “Chưa gặp qua người nào đáng thông cảm như anh ấy cả”.

Tần Vũ Phi lại không nhịn được cười lớn, nếu Cừ Chính Khanh nghe được lời nhận xét này chắc học máu mặt.

“Sau đó anh ấy đưa mình về, mình nghĩ làm phiền anh ấy thì ngại quá, bèn nói hay là đưa mình đến chỗ anh mình là được, sẵn tiện mình mời anh ấy uống rượu, để anh ấy hưởng thụ chút không khí ở bar. Cậu tin được không? Anh ấy chưa từng đến quán bar đó, anh ấy nói nơi đó quá ồn ào, không muốn đi, bàn chuyện làm ăn cũng không cần đến đó.” Doãn Đình nhủ mày, “Đáng thương ghê”.

Tần Vũ Phi cười đến rơi nước mắt. Khó trách được hôm qua đi làm về mặt của Cừ Chính Khanh nhìn cô có chút kỳ lạ, thì ra câu chuyện ngày hôm đó còn một đoạn như vậy với Doãn Đình. Đoán chừng anh ta cũng cảm nhận được sự thông cảm của Doãn Đình rồi.

Doãn Đình nói về Cừ Chính Khanh suốt nửa buổi, cuối cùng quay sang chủ đề vui chơi, “Hôm qua A Lâm gọi điện thoại cho mình, nói tết Đoan Ngọ dự định đi du thuyền ở thành phố B ra biển chơi, hỏi mình có muốn đi không, cậu ấy nói cũng sẽ tìm cậu đó.”

“Ừ, hôm qua cậu ấy cũng có gọi mình.”

“Vậy đi chung đi, năm nay chúng ta chưa ra biển chơi, mình đã luyện được thân hình rất đẹp, cũng đến lúc để nó lộ ra rồi. Đạo này thời tiết cũng nóng lên, vừa đúng lúc.” Doãn Đình chống cằm, trước đây khi theo đuổi con trai cứ đợi đến hè, mặc ít một chút, không thể không xem trọng vấn đề vóc người được, thế là cô ấy cố gắng rất nhiều, eo thon ngực nở, nhưng lại không theo đuổi được người con trai kia. Cũng không thể vất vả một phen vô ích được, phải tìm cơ hội để khoe thân hình này ra mới được.

“Được thôi.” Thật ra hôm qua Tần Vũ Phi còn do dự, vì cô đã hỏi, hoạt động lần này do Tần Ngôn Sướng tổ chức, vậy nên người tham gia đều là bạn bè của Cố Anh Kiệt. Nhưng cô nghĩ lại, dù sao Cố Anh Kiệt cũng không đi, và lại thái độ hôm qua của Từ Ngôn Sướng làm cô không vừa mắt, anh ta không muốn cô đi cô lại càng phải đi. Sau khi đi về đám bạn của Cố Anh Kiệt sẽ nói lại với anh rằng Tần Vũ Phi cũng có mặt, vậy tên Cố Anh Kiệt chỉ lo làm việc mà không chịu đi chơi kia còn không tức chết. Anh cố ý đến bắt cô lại bắt không được, cô sẽ ung dung đi chơi với đám bạn của anh.

“Đi!” Tần Vũ Phi quyết định. “Nhất định phải đi!” Cho Từ Ngôn Sướng và Cố Anh Kiệt tức chết! Thứ bảy, ngày đầu tiên của kỳ nghỉ. Sáng sớm Tần Vũ Phi và Doãn Đình lên xe của bạn xuất phát đến cảng thành phố B. Dọc đường đi không có chuyện gì, đến nơi đã thấy không ít bạn bè đang đợi, mọi người đang trò chuyện, chào hỏi lẫn nhau, xa hoa nhộn nhịp.

Doãn Đình thấy tình hình như vậy, bèn nói với Tần Vũ Phi: “Cậu nói đúng, ‘Xin Hãy Nghiêm Chính Chút’ chắc không có hứng thú với hoạt động kiểu này”. Hôm đó cô ấy nhất thời ảm đầu, nói với Tần Vũ Phi hay là mời Cừ Chính Khanh đi cùng. Nhưng Tần Vũ Phi nói rất chắc chắn là anh ta sẽ không đi đâu. Nếu anh ta thấy một đám con nhà giàu không có chí cầu tiến tụ tập ăn chơi không tức chết mới lạ. Doãn Đình cũng không chấp nhất, tuy thấy Tần Vũ Phi nói hơi quá, nhưng cũng từ bỏ ý định của mình. Hôm nay thấy quả nhiên không gọi Cừ Chính Khanh là đúng. Chủ đề của mọi người đều xoay quanh những chuyện hàng hiệu, ôtô xe, đi đâu chơi bởi... không ai nói chuyện công việc cả. Vậy thì “Xin Hãy Nghiêm Chính Chút” chắc sẽ thấy chán lắm. Đến lúc đó lại bắt tội người rù rê là Doãn Đình, khác nào cô ấy tự rước họa vào thân. Bỏ đi, bỏ đi, người tốt không thể làm lung tung được.

Mí mắt Tần Vũ Phi giật giật, cứ có cảm giác sắp có chuyện không hay xảy ra, nhưng từ lúc thức dậy đến khi ra đường mọi chuyện đều suôn sẻ, cô nghĩ tác dụng tâm lý này hẳn là do cô quá mệt mỏi mà ra. Đêm qua cô lại mơ thấy Cố Anh Kiệt. Trong mơ anh không làm gì cả, chỉ nhìn cô, nhìn đến mức khiến tim cô đập thình thịch. Tim cứ thế đập thình thịch suốt một đêm, thức dậy không mệt mới lạ.

Tần Vũ Phi tháo cặp kính mắt xuống, đang xoa mí mắt chợt nghe một giọng nói nũng nịu đang gọi: “James, anh cầm giúp em chút đi”.

Tần Vũ Phi cứng người, tóc gáy đều dựng hết lên.

Trên đời này, người tên là James có rất nhiều, thật đó. Nhưng James này...

Tần Vũ Phi quay đầu lại, nhìn thấy chiếc xe đậu cách đó không xa, Cố Anh Kiệt đang xách túi hành lý, một cô gái đang đứng bên cạnh anh, một cô khác

đang khom lưng sửa lại đôi giày, một chàng trai khác đang bước từ trên xe xuống.

Trong mắt Tần Vũ Phi, những người khác đều bị tàng hình, chỉ bức tranh có Cố Anh Kiệt đào hoa và hai cô gái đứng chung với nhau đang bày ra trước mắt cô.

Lừa gạt phùng phùng.

Công việc bận rộn, không ra ngoài chơi được? Hừ! Ra ngoài chơi đã đành, còn trái ôm phải ấp! Đồ đào hoa chết tiệt, đồ đào hoa xấu xa!

Cố Anh Kiệt ở bên kia xoay người, đang muốn dẫn đám bạn đi qua chỗ du thuyền thì thấy Tần Vũ Phi đang tức giận bùng bùng nhưng lại đẹp đến lóa mắt.

Bốn mắt nhìn nhau.

Lần sau, khi chúng ta gặp lại...

Trong đầu hai người đồng thời nảy ra câu nói này.

Tần Vũ Phi trừng mắt nhìn Cố Anh Kiệt, không hề che giấu con giận của mình. Cô kiêu ngạo hất cằm, tỏ rõ thái độ của nữ vương.

Cố Anh Kiệt bật cười.

Tần Vũ Phi của anh phải có dáng vẻ này mới đúng.

Anh cười để lộ hàm răng trắng, không hiểu sao lại làm cho Tần Vũ Phi mất hết khí thế. Cô chợt thấy chợt dạ, vội đeo cặp kính mát lên, rồi lại hung dữ trừng mắt với Cố Anh Kiệt một cái, lảng lảng quay đầu về hướng khác.

Mặc! Kệ! Anh!

Bạn đang đọc truyện *Nhông Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Kệ Thì Kệ Thôi.

Type: Linh Linh

Cố Anh Kiệt hiểu được ngôn ngữ cơ thể của cô, anh cũng cố ý không thêm đề ý đến cô. Anh dẫn ba người chung xe đến chỗ đám bạn mình, chào hỏi một lượt, không hề tiến lại gần Tần Vũ Phi.

Tần Vũ Phi càng giận hơn, cô thấy mình bị gài bẫy. Từ Ngôn Sướng nói với cô là Cố Anh Kiệt phải làm thêm giờ, nào là sẽ không mời cô, toàn là cố ý, quay lưng lại thì tìm một người bạn làm như trùng hợp mà đến mời cô, cuối cùng cô mắc bẫy rồi. Chắc chắn là trò quỷ của Cố Anh Kiệt. Lừa được cô đến rồi còn bày sắc mặt cho cô xem.

Tần Vũ Phi biết mình nghĩ vậy là có chút tự kiêu, nhưng tự kiêu thì tự kiêu, trong lòng cô không thỏa mái, mắc mớ gì phải ra vẻ ộng lượng vui vẻ chứ. Cô không ưu Cố Anh Kiệt gài bẫy cô, không ưu Cố Anh Kiệt thấy cô rồi còn tỏ vẻ lạnh lùng với cô, cho dù Cố Anh Kiệt có tỏ ra ân cần có khi cô cũng chẳng ưa. Tóm lại chính là cô không thỏa mái, mắc mớ gì cô phải giả vờ vui vẻ.

Tần Vũ Phi nghiêm mặt, rõ ràng mất vui. Sau đó Từ Ngôn Sướng đến, thấy Tần Vũ Phi thì cười rất xán lạn, chào hỏi mọi người xong thì nhanh chóng chia nhóm, hai chiếc du thuyền chia nhau mà đi, trước tiên mọi người bơi lội, câu cá, ăn điểm tâm, sau đó lên đảo sẽ nướng thịt và qua đêm, ngày mai thuyền sẽ đi xa hơn một chút, có vài hòn đảo nhỏ rất thú vị gần đó.

Ai nấy cũng đều rất vui vẻ, hò reo hưởng ứng, chia nhóm xong thì theo Từ Ngôn Sướng và Cố Anh Kiệt lên thuyền. Tần Vũ Phi không nói hai lời, lên thuyền của Từ Ngôn Sướng. Từ Ngôn Sướng cười với cô, cô cũng trả lại anh ấy một nụ cười giả tạo, sau đó bước lên thuyền. Từ Ngôn Sướng xoay qua nhìn về phía Cố Anh Kiệt, anh cũng đang nhìn về bên này, tiếc là Tần Vũ Phi không hề nhìn anh lấy một cái. Từ Ngôn Sướng vờ như không biết con bão ngầm giữa hai người họ, vẫy vẫy tay với Cố Anh Kiệt, ý bảo người bên này đã ổn định rồi, chuẩn bị lên đường.

Dọc đường yên ắng, hai chiếc thuyền đã đến nơi, các chàng trai cô gái đã thay đồ bơi lặn xuống biển, người không xuống bơi thì ở trên thuyền ăn uống, trò chuyện, khiêu vũ, đánh bài... Tâm trạng Tần Vũ Phi không tốt, chơi cái gì cũng không thấy vui, Doãn Đình đã theo người xuống biển bơi từ sớm rồi, lúc cô ấy kéo theo cô cùng đi, cô nói cô muốn ở trên thuyền chơi, nhưng quay qua quay lại, một chút hứng thú cũng không có, thế là càng lúc càng bức bối.

Biết thế lúc này cô đã lên thuyền của Cố Anh Kiệt rồi, vậy cô không cần phải đoán già đoán non xem giờ này anh đang làm gì, có phải đang bị đám con gái bao vây hay không. Thậm chí cô còn nghĩ mục đích Cố Anh Kiệt lừa cô đến là gì, là muốn ra oai với cô, không có cô thì anh ung dung như cũ, anh

đầu có thiếu đàn bà, cô đừng có tự đề cao mình, còn chơi trò trốn tránh anh nữa. Thật ra người ta đầu có cần, chỉ có cô tự mình đa tình thôi.

Tần Vũ Phi thấy cách nghĩ này không đúng, cô tự bảo mình phải dừng lại. Dừng đi nghỉ, đừng ác ý mà chỉ trích người khác, nhưng cô không nhịn được. Cô biết suy nghĩ như vậy là không tốt, cô biết mình có tật xấu, nhưng cô không cách nào không chế được mình. Cô ghét mình như thế, cô ghét mình như đứa ngốc đi nói với Cố Anh Kiệt “anh thích tôi đúng không?” “tôi rất thích anh” “chúng ta xóa số điện thoại của nhau đi”, ghét mình vừa nghe Cố Anh Kiệt đến liền chơi trò trốn tìm như một kẻ ngốc.

Đúng là ngốc nghếch, khiến người ta ghét mà. Cô đúng là người khiến người ta ghét.

Tần Vũ Phi nghĩ mình cần xuống nước một lúc cho bình tĩnh lại mới được, nếu không cô sẽ bức bối muốn đập phá đồ đạc mất.

Tần Vũ Phi thay bộ bikini, xuống nước. Thời tiết rất nóng, cô nhảy ào xuống, liền cảm thấy thoải mái hơn nhiều, sau một lúc thích ứng với nhiệt độ của nước, cô bắt đầu bơi. Trên boong thuyền có người lớn tiếng cười đùa, xung quanh nhiều người đang vui vẻ bơi lội. Tần Vũ Phi không có tâm trạng, chỉ thấy nghe rất ồn ào, càng ra sức bơi về một bên, ở đó có vài tảng san hô nhỏ, khá là yên tĩnh.

Bơi được một đoạn dài, vừa từ trong nước ngẩng đầu lên đã nghe có người đang gọi cô: “Tần Vũ Phi!”.

Tần Vũ Phi đảo mắt, tốt lắm, anh Cố đến để cãi nhau à? Muốn chỉ trích thái độ cô không tốt, trốn không chịu gặp mặt chứ gì? Cô đang một bụng lửa giận chưa có chỗ bùng phát, cãi một trận cũng hay, biết đâu cãi nhau có thể trở mặt nhanh hơn là xóa số điện thoại!

Tần Vũ Phi xoay mạnh người lại, chưa kịp mở miệng đã thấy Cố Anh Kiệt bắt đầu mắng: “Em rút cuộc có chút ý thức an toàn nào không vậy, trước đó không phải đã nói với mọi người rồi sao? Dừng có bơi quá xa, không được hành động một mình, lỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì làm thế nào?”.

Tần Vũ Phi ngẩn người, anh muốn mắng cô những chuyện này sao? Cố Anh Kiệt ở trước mặt không còn đáng vẻ ăn mặc chỉnh tề như thường nữa. Anh để trần nửa thân trên, mái tóc ướt nhẹp vẫn đang nhỏ nước, từng giọt xuôi theo gương mặt anh mà rơi xuống, phác họa đường nét anh tuấn của anh. Tần Vũ Phi không dám nhìn xuống dưới chỉ định nhìn chăm chăm vào mắt anh.

Đôi mắt anh lúc này rất sáng, đang bùng bùng lửa giận. Tần Vũ Phi cũng không biết làm sao mà khí thế giảm xuống hoàn toàn. Nhưng cô không thể tỏ ra mềm yếu, tuyệt không cam lòng bị anh trấn áp, thế là “hừ” một tiếng, khề hắt cằm: “Mắng người cũng lưu loát lắm, anh không phải cũng một mình sao, lấy lập trường gì mà ở đó chỉ trích tôi?”.

Cố Anh Kiệt nghẹn lời, không muốn phải mở miệng nói anh vẫn luôn tìm cô, không thấy cô trong đám người đang bơi lội dưới nước thì liền chạy đến boong tàu tìm, nhưng người trên boong lại nói cô đã xuống nước, thế là anh cũng xuống, khó khăn lắm mới thấy cô, nhưng lại thấy cô trong đang một mình bơi ra xa. Đương nhiên anh cũng phải một mình bơi đến, muốn tìm một cơ hội để tiếp xúc riêng lẻ với cô khó biết mấy? Nhưng cô lại không màng đến an toàn, một mình chạy loạn khắp nơi thật khiến người ta tức chết mà. Dù sao chuyện gì ra chuyện nấy, không có ý thức an toàn phải mắng, có cơ hội ở riêng với cô cũng phải nắm bắt.

Cố Anh Kiệt đập nước bơi về phía Tần Vũ Phi, ở trong nước Tần Vũ Phi không trốn được, bị anh tóm lấy tay. Cố Anh Kiệt vừa kéo vừa nói: “Em qua đây, tôi có lời muốn nói với em”.

“Tôi không đi.” Tần Vũ Phi giãy giụa, nhưng cô không đấu lại sức lực của anh. Cô bắt đầu hối hận, đúng là không nên bơi đến nơi này mà, cô không muốn nói chuyện với anh, cô thua là cái chắc. Bây giờ đầu óc cô rất loạn, trạng thái cô không tốt, cô chưa có chuẩn bị, cô thua là cái chắc.

“Anh buông tôi ra.” Cô đập lên tay anh, “Đồ lưu manh, tôi là lên bây giờ”.

“Được, em la đi, nhanh đi, tôi có thể giúp em.” Cố Anh Kiệt giở trò vô lại, chính là xem thường người trọng thể diện như cô đây mà.

Tần Vũ Phi trừng mắt, quả nhiên không có mặt mũi nào mà la hét, thậm chí cô còn quan sát xung quanh một lượt, sợ có người chú ý đến họ. May thật, cô bơi hơi xa chiếc du thuyền, sẽ không ai thấy.

Cố Anh Kiệt vừa đập nước vừa dẫn cô ra phía sau rặng san hô, cô không chịu phối hợp, anh vờn tay giữ chặt eo cô. Eo cô nhỏ nhắn, mềm mại, lúc này đây lại đang mặc bikini, làn da ở eo hoàn toàn lộ ra, bàn tay to lớn của anh ôm lấy, cô như phải bồng. Cả hai người đều khựng lại, một vài ký ức cùng lúc ủa về trong đầu. Ánh mắt anh nóng rực, nóng đến mức khiến mặt cô cũng không không chế được mà đỏ lên.

Cố Anh Kiệt nhìn cô chăm chăm, sau đó có chút thô lỗ mà kéo cô qua, đưa cô trốn ra sau rặng san hô. Nơi đây thật kín kẽ và yên tĩnh, tim Tần Vũ Phi bắt đầu nhảy loạn lên.

Cố Anh Kiệt chống hai tay lên trên san hô, ngay hai bên vai cô, lưng cô tựa vào rạn san hô, để mình không bị chìm xuống, cô vờn tay vịn lên cánh tay anh. Cố Anh Kiệt dứt khoát nghiêng người qua, lấy chân khê áp lên cô, da chạm da, mặt đối mặt, tạo nên một tư thế vô cùng thân mật.

Tần Vũ Phi còn tưởng anh muốn hôn cô, ngả người về sau để tránh né, nhưng anh không làm vậy, anh chỉ nhìn cô, nhìn đến khi thân mình cô mềm rũ. Không dám đối mặt với anh nữa, thế là cô cụp mắt xuống. Nhưng dời ánh mắt xuống thì tình hình cũng chẳng khác hơn, vì cô thấy lồng ngực vững chắc của anh và... hai điểm màu hồng trên ngực.

Mặt Tần Vũ Phi càng đỏ hơn. Trước nay đều không biết hóa ra đàn ông mà lộ ra như thế cũng khiến người ra suy nghĩ lung tung, đồ bơi của phái nam đáng ra cũng phải che ba điểm mới đúng.

“Hôm đó tôi đến công ty em, em đã trốn đi có đúng không?” Cố Anh Kiệt hỏi. Trong đầu Tần Vũ Phi vẫn đang tưởng tượng Cố Anh Kiệt trong bộ đồ

boi che ba điểm, có chút buồn cười.

“Vì sao trốn?” Anh lại hỏi.

Tần Vũ Phi tỉnh táo lại, ai nói cô trốn anh vậy? Còn hỏi tại sao! Anh quản được cô vì sao trốn chắc? Cô không nhận được ngược mắt trừng anh: “Anh mới là kẻ xấu xa, lại dám tìm người lừa tôi đến đây!”.

“Tôi tìm người lừa em lúc nào?”

“Rõ ràng là có! Không phải nói anh làm thêm nên sẽ không đến sao? Bây giờ sao lại ở đây?” Huống hồ vừa xuất hiện còn dẫn theo hai cô gái! Quá đáng ghét!

Cô Anh Kiệt vừa nghe vậy lửa giận liền bốc lên: “Em vì nghĩ rằng tôi không đến nên mới tham gia?”. Uống công anh thấy cô cũng ở đây thì vừa kinh ngạc vừa vui mừng, anh tưởng cô không ngại gặp anh nữa, hoặc nên nói cô cố vờ như không sợ gặp anh nữa. Kết quả thì sao? Tưởng anh phải làm thêm giờ?

Đồ không có lương tâm!

“Lớn tiếng như vậy làm gì? Lớn tiếng thì thắng chắc? Lớn giọng thì giỏi lắm à?” Nói về khí thế cãi nhau thì Tần Vũ Phi thua sao được. “Cứ nghĩ anh không đến tôi mới đến đây, thì sao!”

Chẳng thế nào cả, anh chỉ tức giận thôi. Anh cũng đoán ra được người nào lừa cô rồi, nhưng để tránh lửa giận của cô chảy lan qua người khác, anh vẫn là đừng nhắc chuyện này hay hơn.

“Dù sao giờ chúng ta cũng gặp nhau rồi, phải nói chuyện đàng hoàng một lát.”

“Lần trước đã nói rõ ràng lắm rồi, không có gì để nói nữa.” Tần Vũ Phi muốn đẩy anh ra, nhưng anh dùng sức quá lớn, cô không đẩy được. Cô nổi giận đánh anh một cái, trên da trần còn ánh nước, một tiếng “bốp” vang lên rất lớn. Tim Tần Vũ Phi nảy lên một cái, chột dạ dòi mắt đi, nghe có vẻ đau lắm. Cô không dám động tay chân nữa, khẽ nhích về phía sau.

“Vui rồi chứ?” Cô Anh Kiệt hỏi.

“Không.” Đồ hung dữ không có lương tâm.

“Vậy cho em đáng thêm một lát.”

“Không thêm” Ai thêm đánh anh. Tần Vũ Phi lại không nhận được mà trừng mắt.

Cô trừng mắt với anh, lại bị ánh mắt của anh hút lấy. Ánh mắt anh hết như trong giấc mơ đêm qua của cô. Mặt cô lại bắt đầu nóng lên, trong lòng có một âm thanh đang gào thét, đẩy anh ra, bảo anh rút, nhưng cô không thể nhúc nhích, thậm chí cô còn không dời được mắt đi, sau đó cô thấy anh mỉm cười, khẽ thở dài.

Đôi môi anh áp tới, hôn cô.

Tần Vũ Phi choáng váng, cô nghe được giọng nói trầm thấp của anh sát bên môi mình: “Tần Vũ Phi, thật ra tôi muốn từ từ tiến tới, đợi khi chúng ta đều có thêm lòng tin rồi hãy tính”.

Sau đó thì sao? Tần Vũ Phi tự hỏi. Nhưng anh không nói tiếp mà tiếp tục hôn cô, nụ hôn khá cuồng nhiệt, đầu lưỡi của anh tiến vào, cô có thể nếm được vị của môi anh, cô thích vị của anh, sạch sẽ và dễ chịu.

“Nhưng đợi đến khi tôi nhìn thấy em, tôi lại quên mất phải từ từ.” Cô bị anh ôm vào lòng, nghe anh nói bên vành tai. “Tôi thích em, Tần Vũ Phi, cực kỳ cực kỳ thích em. Tôi muốn được ở bên em.”

Vậy còn lòng tin đâu, không có lòng tin phải làm sao? Tần Vũ Phi lại tự hỏi. Anh sẽ nhanh chóng chán cô, cô nghĩ. Chỉ cần cô bắt đầu để lộ ra mặt đa nghi, hẹp hòi của mình, cô thấy cô sẽ không có cách nào không chế được mình. Cô hoàn toàn không có chút lòng tin nào với tình yêu.

“Tần Vũ Phi, cô bạn thân kia của em đã đi rồi, cho đi cô ấy có cảm giác gì đối với em, là dằn ý, hồ thẹn, hay cái khác, đều không còn quan trọng nữa, cô ấy đã được giải thoát. Còn tên khốn kia, em chẳng nói hấn ta đã tìm được tình yêu đích thực của mình, đang sống rất tốt sao? Vì sao trong ba người chỉ mình em sống không được tốt chứ? Sao em có thể cam lòng được?”

Tần Vũ Phi mấp máy môi, lòng như bị đáng một quyền thật mạnh.

Vì sao trong ba người chỉ mình cô sống không được tốt?

Cô không biết.

Cô sống không được tốt sao?

“Sao em có thể cam lòng được, để họ đều hạnh phúc hơn em?”

Tần Vũ Phi nhìn chăm chăm Cố Anh Kiệt, cô không cam lòng, đương nhiên là không cam lòng, nhưng lỡ cô lại thất bại nữa thì sao? Bụng cô sẽ lại đau, cô sợ sẽ bị phản bội lần nữa, cô rất sợ mình sẽ yêu ai đó, một khi yêu rồi sẽ phải đau khổ. Cô thật sự không muốn trải qua chuyện đó một lần nữa.

Chuyện sẽ làm cô đau khổ, cô không muốn làm.

Tần Vũ Phi nhìn Cố Anh Kiệt, nhìn vào đôi mắt anh, cô nghĩ đến câu “nếu em vẫn yêu tôi, vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt này” của Cố anh Kiệt, cô thấy được trong ánh mắt anh dường như cũng có tình yêu, phải không? Cô không dám chắc. Trước kia cô nghĩ thứ cô thấy trong ánh mắt của người đàn ông kia là tình yêu, nhưng sự thật đã chứng minh không phải.

Tần Vũ Phi mấp máy môi, rất muốn hỏi: “Cố Anh Kiệt, anh có thể đảm bảo anh sẽ không thay lòng không?”. Nhưng câu nói ấy cứ nghẹn lại, cô nói không thành lời. Quá ngốc, ngốc như lúc cô trốn anh vậy. Chuyện chính cô còn không đảm bảo được, người khác sao có thể?/

Tình yêu nam nữ, yêu thương lẫn nhau, đã gọi là tình cảm thì không có gì là đảm bảo cả.

“Cố Anh Kiệt.” Cô gọi anh, nhưng lại không biết nên nói gì.

Cô không thắng được, nhưng cũng không thể thua.

Chẳng lẽ yêu anh thì sẽ được hạnh phúc sao?

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Type: Linh Linh

Đầu óc Tần Vũ Phi rối bời, nhưng lúc này lại thấy chân mày Cố Anh Kiệt nhíu lại, anh đưa tay sờ vai và cổ cô, “Em không thoa kem chống nắng à?”.

Tần Vũ Phi ngây người.

“Không thoa kem chống nắng mà còn xuống đây phơi, em định thay lớp da mới hả?” Anh gầm lên.

Tần Vũ Phi vẫn đang ngây người.

Cố Anh Kiệt xoay đầu nhìn xung quanh: “Chúng ta qua bên kia, bên đó không có nắng, lát nữa trở về em nhớ phải thoa kem chống nắng biết không? Lỡ bị cháy nắng sẽ rất rát, sao cả chút kiến thức này cũng không biết vậy hả, rõ là ra ngoài chơi mà lại không hề chuẩn bị. Đợi chút, em có mang kem chống nắng theo không?”.

Anh nhìn cô, đợi cô trả lời, nếu không có thì anh lấy của anh cho cô dùng. Nhưng cô không nói gì mà chỉ nhìn anh, đột nhiên cô bám lên vai anh, nhàoai người lên khẽ chạm môi anh.

Lần này đến Cố Anh Kiệt ngây người, đây là nhận lời anh rồi sao? Nhưng chẳng phải họ đang nói chuyện kem chống nắng sao? Cái người này rõ ràng chẳng nghe vào tai... Cố Anh Kiệt không kịp nghĩ nhiều, vì Tần Vũ Phi đã ôm lấy gáy anh, hôn anh.

Đầu Cố Anh Kiệt ơng một cái, nhanh chóng đổi khách thành chủ. Anh ấn cô lên trên rặng san hô, hôn cuồng nhiệt.

Anh ôm chặt cô, nụ hôn này còn cuồng nhiệt hơn khi nãy. Cố Anh Kiệt mừng như điên, cô gái đáng ghét này, xưa nay làm việc không theo đạo lý, kỳ lạ khó hiểu, nhưng nụ hôn của cô thật tốt đẹp, anh không muốn buông ra chút nào. Nụ hôn kéo dài, cả hai đều thở hổn hển, anh chuyển sang ngậm vành tai cô, khó nén được phấn khích, dịu giọng hỏi: “Vậy là em đồng ý rồi đúng không? Chuyện của chúng ta cứ quyết định vậy nha”.

Tần Vũ Phi không lên tiếng, cô đổi tư thế, tựa đầu mình lên vai anh. Cô cũng không biết mình đang nghĩ gì, lúc này nhất thời kích động, rất muốn hôn anh. Nhưng giờ anh hỏi như vậy, cô không biết phải trả lời thế nào.

“Tôi có mang kem chống nắng, đừng lo.”

Giằng co nửa ngày, cô lại nói cái này?! Cố Anh Kiệt không dám tin, anh kéo cô từ trong lòng mình ra, đang muốn hét lên “em đùa với tôi à?”, bên du thuyền đột nhiên truyền đến tiếng nói hoảng hốt của con gái, sau đó có thêm nhiều người cùn gọi, kẻ đó là tiếng hét ồn ào.

Cố Anh Kiệt và Tần Vũ Phi đều giật nảy mình. Anh kéo cô lên: “Chúng ta trở về trước, em đừng có chạy lung tung, không được đi một mình, về thuyền trước đi. Lát nữa anh sẽ đến tìm em”.

Tần Vũ Phi không biết đã xảy ra chuyện gì, vội ngoan ngoãn gật đầu, không thêm hờn dỗi với anh nữa, cùng anh bơi trở về. Trên du thuyền có không ít người, thì ra có vài người đùa giỡn làm cho một cô gái rơi xuống nước, cô gái kia bị hoảng sợ, chân còn bị chuột rút, may mắn là bên cạnh có người đang bơi, người trên thuyền cũng nhảy xuống cứu, sau cùng không có chuyện gì lớn.

Trên thuyền còn có vài nhân viên công tác, họ phụ trách lái thuyền, chuẩn bị thức ăn và phục vụ các hoạt động hàng ngày, cũng được trang bị các kiến thức cứu hộ, lập tức giúp xử lý, cô gái kia không có chuyện gì. Nhưng vừa rồi chơi hơi quá, thế nào cũng có phần mất vui. Từ Ngôn Sướng và Cố Anh Kiệt ra mặt hòa giải, cuối cùng người cần xin lỗi đứng ra nhận lỗi, mọi chuyện xem như êm xuôi.

Sau khi xử lý xong mọi chuyện, Cố Anh Kiệt quay lại tìm Tần Vũ Phi nhưng không thấy. Anh thờ dãi, đi lòng vòng trên thuyền hơn nửa ngày, cuối cùng gặp được Doãn Đình. Doãn Đình đang bung hai ly nước, nghe anh hỏi thì nghiêng đầu: “Cô ấy đang ở phòng bên dưới đó, nói rằng muốn ngủ một chút, chúng em ở bên cạnh chơi đánh bài”.

Cố Anh Kiệt nghe xong nhấc chân định đi xuống phòng nghỉ. Doãn Đình vội ngăn anh lại: “Chỗ đó con trai không được vào đâu”.

“Tại sao?”

“Chúng em cược hơi lớn, không cho con trai vào được.” Dứt lời Doãn Đình đi mất, bỏ lại Cố Anh Kiệt ngây ngốc đứng đó. Bên cạnh có một chàng trai nói: “Họ cược thua một ván thì còi một cái đó mà”. Bạn gái của anh chàng này cũng đang chơi dưới đó còn anh chàng thì bị đuổi ra. “Con gái đúng là kỳ lạ, lúc bơi thì bảo mặc nhiều quá không được nhìn, lúc đáng bảo thì lại bảo mặc ít quá không được nhìn. Tới tới lui lui không phải cũng mặc bikini à? Thật khó hiểu.”

Cố Anh Kiệt không thể đồng ý hơn được nữa, con gái đúng là khó hiểu, nhất là người tên Tần Vũ Phi, cô ấy chính là trường môn phái khó hiểu. Người ra đáng bài, cô ngủ thì chọn chỗ đó làm gì. Hơn nữa lúc này là cô chủ động hôn anh, đã nói anh sẽ đến tìm cô mà cô lại chạy xuống dưới đó. Nói cô không trốn anh, tin mới lạ.

Cố Anh Kiệt có chút bực bội, không rõ Tần Vũ Phi đang nghĩ gì. Anh lượn hai vòng trên boong thuyền, lại ngồi rất lâu, dần dần nên nhờ người xuống đó gọi cô lên không, lại lo làm vậy cô sẽ không vui. Sau nữa có người tìm anh, anh đành trở về thuyền bên kia thôi.

Đúng là Tần Vũ Phi đang trốn, vì cô không biết phải quyết định thế nào.

Thời gian qua rất nhanh, du thuyền đúng theo thời gian đã định mà cập bến đảo nghỉ dưỡng, mọi người chia phòng xong, cảm thấy mệt mỏi trở về tắm rửa nghỉ ngơi, muốn tham gia hoạt động tập thể thì tập hợp lúc năm giờ. Tần Vũ Phi khi đứng trong sảnh khách sạn thì khẽ lướt mắt nhìn quanh, không thấy Cố Anh Kiệt. Cô nghĩ mình không hề có ý định tìm anh, nhưng không thấy anh cô lại rất thất vọng. Cô cảm thấy phòng, đi cùng Doãn Đình lên phòng.

Cố Anh Kiệt xử lý xong các chuyện lật vặt, khi đuổi đến khách sạn thì mọi người đã về phòng gần hết, anh đi một vòng, không thấy Tần Vũ Phi. Nhất thời anh cảm thấy tức giận, cái người này, người này.

Đến năm giờ, mọi người tập hợp, có thể đến phòng ăn ăn tạm chút gì, cũng có thể đi thẳng ra bãi biển để chuẩn bị cho bữa tiệc nướng, tối đến sẽ đốt lửa trại, nướng thịt bắn pháo hoa, đương nhiên muốn hoạt động tự do cũng được. Mọi người nhanh chóng quyết định mình muốn làm gì rồi giải tán. Từ Ngôn Sướng dẫn người đến khu nướng, Cố Anh Kiệt ở lại khách sạn sắp xếp hoạt động cho mọi người.

Chính Cố Anh Kiệt đã chủ động đứng ra nhận nhiệm vụ ở lại khách sạn, nhưng anh ở sảnh từ sớm cho đến khi mọi người đều đi hết cũng không thấy Tần Vũ Phi. Người cùng phòng với cô là Doãn Đình rề rề xuống muộn, nói Tần Vũ Phi thấy mệt quá, không muốn đi chơi, Doãn Đình xuống lấy chút thức ăn cho cô. Cố Anh Kiệt một bụng lửa giận không có chỗ nào phát ra.

Tối đến, Cố Anh Kiệt ở nơi nướng thịt nhưng trong lòng không yên, càng không thấy người trong lòng càng ngứa ngáy, huống hồ Tần Vũ Phi còn chủ động hôn anh, hôn xong lại không nói có đồng ý hay không, cứ như như mọi việc. Nếu không phải hiểu quá rõ tính kiêu kỳ nũng nịu của cô đại tiểu thư này anh sẽ thật sự cho rằng đây là chiêu thả dây dài câu cá lớn của một tay lão luyện nơi tình trường rồi. Trước nay chưa từng có cô gái nào có thể như đến anh rồi bỏ như thế.

Cố Anh Kiệt lật cánh gà trên vỉ nướng, anh không có tâm trạng chơi đùa, cũng không thể không làm gì, nếu rảnh rồi ah nghĩ anh sẽ không nhịn được mà chạy đến tận phòng khách sạn mà bắt Tần Vũ Phi, cho nên anh chủ động nhận lấy nhiệm vụ to lớn là nướng thịt này. Nhưng vừa nướng trong đầu toàn bộ đều là cô gái kia. Lần này thật có chút tệ, anh đâu phải tên nhóc mười bảy mười tám tuổi, cũng chẳng phải lần đầu biết yêu, nhưng tâm trạng còn kích động hơn thời thanh niên, trước đây muốn suy nghĩ một cách lý trí, muốn bồi dưỡng lòng tin rồi từ từ tiến tới, nhưng lý luận đó đều bị ném qua một bên hết rồi.

Anh không muốn từ từ nữa, không thể nào từ từ với cô được, anh thích cô, rất thích, anh muốn yêu cô.

Anh định đợi thời gian thích hợp, khi không ai chú ý anh sẽ về khách sạn bắt cô, lần này bất luận thế nào cũng không thể để cô chạy thoát được, sau khi xác định danh phận, anh sẽ đặt ra quy tắc yêu đương cho anh và cô, điều thứ nhất chính là không được chơi trò trốn tìm. Điều thứ hai... hừm, điều thứ hai còn chưa nghĩ ra, điều quan trọng nhất bây giờ là không được chơi trốn tìm nữa!

Cố Anh Kiệt đang suy nghĩ, một chiếc đĩa được đưa tới, Doãn Đình cười hi hi nói: “Anh Cố, cho sau cái cánh gà, hai miếng bắp, sáu nắm đông cô, hai miếng beefsteak”. Tuy bên cạnh cũng có nhân viên khách sạn đang nướng giúp, nhưng ai cũng thích chạy đến chỗ Cố Anh Kiệt lấy đồ ăn, có thể sai bảo anh Cố mà, thật sự rất thú vị mà.

Cố Anh Kiệt ngược mắt nhìn Doãn Đình, Doãn Đình thấy có chút ngại ngùng, vì trước đó cô ấy đã lấy ba đĩa rồi, thế là giải thích: “Đĩa này không phải lấy cho mình em ăn đâu, em lấy lên ăn chung với Vũ Phi nữa”.

Cho Tần Vũ Phi sao? Cố Anh Kiệt nghiêm túc chọn mấy cái lớn, đã nướng kỹ, sau đó quay người lấy một bình tương cà chua từ trong thùng nguyên liệu, sau khi biết Tần Vũ Phi cũng tham gia hoạt động lần này, anh có ý dẫn nhà hàng chuẩn bị tương cà chua, nhưng cô lại không xuống. Vừa đưa tương cà chua và đĩa thịt nướng cho Doãn Đình đột nhiên bên cạnh có một cô gái chạy đến, “James”. Cô gái kia gọi, còn mang theo chút thẹn thùng.

Cố Anh Kiệt cười với cô ta, đây là Tôn Diệc Tuyết, em gái của bạn anh Tôn Diệc An, ngồi cùng xe với anh đến đây. “Em muốn ăn gì?” Anh hỏi.

Tôn Diệc Tuyết mỉm cười, mặt dường như đỏ lên: “James, em thích anh. Chúng ta yêu nhau có được không?”.

Cố Anh Kiệt giật mình, vô thức nhìn qua Doãn Đình một cái. Doãn Đình mở to mắt, thích thú nhìn. Tò tình kia, Cố Anh Kiệt được tò tình kia. Lúc trước cô ấy tò tình đã bị từ chối, thật muốn xem kết quả tò tình của cô gái này. Nếu là từ chối, không biết lời thoại của Cố Anh Kiệt có thay đổi hay không, nếu từ chối, đáng về khi nhận lời của Cố Anh Kiệt trông sẽ thế nào, muốn xem quá!

Doãn Đình nóng lòng nhiều chuyện, mắt lấp lánh, Cố Anh Kiệt thấy mà đau đầu.

Nhưng vì Cố Anh Kiệt nhìn Doãn Đình, Tôn Diệc Tuyết cũng nhìn sang, ánh mắt như muốn nói cô ấy đang làm phiền họ đó. Doãn Đình ngây ngô cười hai tiếng, còn đang định tiếp tục giả ngốc, nhưng da mặt không đủ dày, Tôn Diệc Tuyết nhìn lần nữa cô ấy liền quyết định rút lui thôi. Không cho xem thì thôi, lát nữa hỏi Cố Anh Kiệt là được, á, không đúng, cô ấy ngại mở miệng hỏi Cố Anh Kiệt lắm. Vậy cô ấy bảo Vũ Phi hỏi là được rồi.

Doãn Đình bưng chiếc đĩa, nhanh chóng chạy về phía khách sạn. Cố Anh Kiệt nhìn theo bóng lưng cô ấy, âm thầm chửi thề trong lòng, chẳng cần tốn tế bào não cũng đoán được ra chắc chắn cô ấy chạy đi buôn chuyện với Tần Vũ Phi rồi, thật muốn gọi cô ấy trở lại, nhét cô ấy một trăm cái cách gà đẻ cô ấy ăn đi không nổi, không đi kể tội anh được.

Nhưng tiếc là...

“James?” Tôn Diệc Tuyết nhìn Cố Anh Kiệt, đợi anh trả lời.

Cố Anh Kiệt thu hồi ánh mắt từ hướng Doãn Đình biến mất trở về, cười cười với Tôn Diệc Tuyết: “Rất xin lỗi”.

Bị từ chối rồi, Tôn Diệc Tuyết mỉm cười, hỏi anh: “Vị cô gái lúc nãy sao, cái cô Tiểu Đình đó?”.

“Tất nhiên không phải.” Cố Anh Kiệt bật cười, lắc đầu.

Tôn Diệc Tuyết không nói nữa, suy nghĩ, đột nhiên bật cười: “Không sao, dù sao anh cũng chưa có bạn gái, chúng ta hiểu nhau nhiều hơn là được rồi”.

Cố Anh Kiệt nói: “Rồi em sẽ tìm được người thích hợp với em hơn”.

Tôn Diệc Tuyết không đáp lại, quay người bỏ đi.

Cố Anh Kiệt thờ phào, anh rất muốn nói cho cô ấy biết mình đã có bạn gái, bạn gái anh rất hay ghen, tính khí cũng xấu, nhưng anh rất thích cô ấy. Nhưng anh không được nói, không được tiết lộ quan hệ của anh và cô gái vô lương tâm kia. Anh yêu bao nhiêu lần, chưa có lần nào lại uất ức như vậy. Cố Anh Kiệt chẳng còn tâm tình nào nướng cánh gà nữa. Không biết Doãn Đình bên đó nói gì với Tần Vũ Phi, cô sẽ không lại nghĩ lệch đi, tưởng rằng anh vừa bám lấy cô vừa trêu ghẹo cô gái khác đó chứ?

Sau khi Doãn Đình về phòng quả thật đã nói ra. Không chỉ nói không thôi, còn rất hào hứng, thêm vào rất nhiều tính từ để miêu tả. Nào là tiếng sóng biển rì rào, ánh trăng mờ ảo, dưới chân là bãi cát mềm mịn, trước mặt là cô gái đáng yêu. “Thật muốn biết anh Cố suy nghĩ thế nào.” Doãn Đình vừa ăn cánh gà vừa nói: “Cô gái đó chính là người đi chung xa anh ấy đến đây đó, anh ấy có ý đi đón cô ấy đến đây chơi, chắc phải rất có thiện cảm nhỉ? Ày, thật không phục, mình có chỗ nào thua kém cô ấy đâu chứ?”. Doãn Đình ném cái xương gà vào thùng rác, chạy vào phòng vệ sinh soi gương, từ trong phòng vệ sinh nói vọng ra: “Rõ ràng mình cũng xinh đẹp lắm mà, sao lần nào theo đuổi người ta cũng thất bại vậy?”.

Tần Vũ Phi không trả lời, chỉ chăm chú lọ tương cà chua kia. Không cần hỏi Doãn Đình cô cũng biết lọ tương này là ai đưa, chẳng ai ăn đồ nướng kèm với tương cà chua cả, chỉ có người kia mới chuẩn bị giúp cô thôi. Có con gái theo đuổi anh cơ đấy, đáng ghét! Đồ lẳng nhăng đào hoa! Anh dám nhận lời cô ta thử xem! Cho dù không nhận lời, nhưng thử từ chối không đủ sạch sẽ xem!

Tần Vũ Phi bật dậy, bắt đầu thay quần áo.

Doãn Đình từ trong vệ sinh đi ra, nói: “A, mình biết rồi! Chắc chắn là do những người mình theo đuổi đều có độ khó cao, không trách mình được, đều tại họ!”.

“Họ không có mắt nhìn.” Tần Vũ Phi thuận miệng đáp.

“Không, không, bạn gái họ quen sau này cũng đâu có tệ.” Doãn Đình nói.

Tần Vũ Phi đảo mắt, đồ ngốc này.

“Chỉ tại độ khó cao quá sức nên không nắm bắt được thôi.” Doãn Đình trèo lên giường ai oán nói, “Theo đuổi bao nhiêu người mà chẳng được một ai. Anh mình còn nói mình là đồ lẳng nhăng đào hoa nữa, người ta nào có!” Cô ấy đắm xuống giường, “Làm gì có ai lẳng nhăng đào hoa mà còn trong trắng chứ! Đáng ghét! May còn lấy chuyện đó để ghẹo mình nữa, thật quá đáng ghét, nói chuyện ngoài chàm chọc ra thì không còn gì khác để nói”.

“Là tự cậu ngốc, cô ấy nói lời khó nghe với cậu thì cậu mắng trả, xem lần sau cô ấy còn dám không?” Cái từ lảng nhảng đào hoa làm cho Tần Vũ Phi nghĩ ngay đến Cố Anh Kiệt, tên đó cũng kêu oan như thế. Cô chọn tới chọn lui vẫn không được bộ đồ nào ưng ý, sớm biết thì mang thêm vài bộ nữa rồi.

Doãn Đình bĩu môi, cô ấy mắng sao lại May, cô ấy không có được khí thế của Vũ Phi. “Tóm lại, lần sau mình sẽ tìm người dễ hơn để theo đuổi. Theo đuổi được mới là của mình,, không theo đuổi được thì tốt mấy cũng vô dụng.” Cũng không phải không có chàng trai nào chủ động theo đuổi cô ấy, nhưng người theo đuổi cô ấy thì cô ấy không thích, nhìn qua đều là những người có tâm tư muốn kiếm lợi mà thôi, cô ấy không cần. Bây giờ Doãn Đình mới để ý tới hành động của Tần Vũ Phi, cô đã thay xong đồ, vào phòng vệ sinh trang điểm.

“Áy, cậu định đi đâu à?”

“Ừ.” Đ tìm tên lảng nhảng đào hoa kia tính sổ.

“Vậy cậu nhớ hỏi giúp mình Cố Anh Kiệt rốt cuộc có nhận lời cô gái kia không nhé, mình muốn biết.”

“Được.” Anh mà dám! Cô sẽ đập chết anh!

Tần Vũ Phi sửa soạn xong, rồi nhìn lại chính mình trong gương.

Để tất cả bọn họ ai cũng hạnh phúc hơn cô, sao cô cam lòng cho được đây?

Tần Vũ Phi hít sâu một hơi, cô không cam lòng. Thật sự không cam lòng.

Doãn Đình tung tăng đi trước dẫn đường, đưa Tần Vũ Phi đến bãi biển.

Càng đến gần đám đông thì khí thế của Tần Vũ Phi càng giảm. Đứng là cô không cam lòng, nhưng nếu không cam lòng là có thể vui vẻ hạnh phúc thì trên đời còn thương tổn và khổ đau sao? Không cam lòng chỉ là không cam lòng, chẳng nói lên được gì, cũng chẳng quyết định được gì.

Vài người bạn hi hi ha ha chạy đến, kéo Tần Vũ Phi và Doãn Đình ra nhảy múa, Tần Vũ Phi tươi cười cùng họ đứng thành một vòng, bắt đầu lắc lư, trong lòng lại thấy hoang mang, vì sao trong ba người chỉ mình cô sống không được tốt chứ?

Rõ là cô rất tốt, cô có tiền, có bố mẹ thương yêu cô, có một đám bạn bè, có một công việc rất tốt. Cô tốt đến không thể tốt hơn. Chỉ là không yêu thương được gì nữa mà thôi, chỉ là không muốn yêu nữa, có gì không tốt đâu? Người theo chủ nghĩa độc thân cũng rất nhiều, ai nói họ sống không được tốt đâu.

Ngày càng nhiều người đứng vào vòng nhảy, tiếng cười của mọi người đều rất vang. Tần Vũ Phi không cười được nữa, cơ mặt mỏi rồi, cô lặng lẽ lui ra khỏi đám người, cô muốn đi tìm Cố Anh Kiệt.

Nhưng đi một vòng quanh vẫn không thấy anh đâu. Doãn Đình nói anh đang nướng thịt, nhưng chỗ nướng thịt lại không thấy, đám người đang nhảy nhót cũng không thấy, trong đám người đang chơi oẳn tù tì uống rượu cũng không thấy, Tần Vũ Phi bắt đầu nổi nóng. Lại đi thêm một vòng, cô gái đi cùng xe với anh đến đây cũng không thấy đâu, Tần Vũ Phi càng thêm tức giận.

Xa xa bên bãi biển có vài đôi tình nhân đang ngồi hoặc đi dạo, Tần Vũ Phi không muốn qua đó xem có thấy anh hay không, nhưng lửa giận đang bùng lên trong lòng rồi. Việc này làm cho chút ý định cô vừa đưa ra lúc xuống đây lạnh dần, cô vốn không chắc mình có nên làm thế hay không, cô không dám chắc mình có thật sự sẽ có được hạnh phúc hay không.

Lúc này đám người xung quanh chợt la lên, một chùm pháo hoa nở ra giữa bầu trời.

Tần Vũ Phi ngẩng đầu, thấy vô số những tia sáng bắt mắt mờ ra giữa bầu trời đen kịt, rất đẹp, rất động lòng người, chỉ được một lúc, trong chớp mắt tàn lại dần.

Phải chăng cũng giống với hy vọng của cô, cô bị quan ngại.

Cố Anh Kiệt chạy từ trong khách sạn ra, hơi thở hỗn hển. Anh đến phòng tìm Tần Vũ Phi, gõ cửa hơn nửa ngày cũng không ai trả lời, anh đợi một lúc, lại gõ thêm một lúc, vẫn không có người. Anh thật sự thất vọng, nghe thấy tiếng pháo hoa bên ngoài, trong lòng chợt nghĩ, có lẽ cô cũng đang xem pháo hoa, thế là vội vã chạy trở xuống.

Pháo hoa bắt mắt, người bên bờ biển đứng thành từng nhóm từng nhóm, Cố Anh Kiệt không biết nên đi đâu tìm, anh chen bừa vào một nhóm người, vừa liếc mắt anh đã thấy cô ngay.

Tần Vũ Phi đang ngẩng đầu ngẩn ngơ nhìn những chùm pháo hoa không ngừng được bắn lên, một chùm vừa tàn, một chùm khác liền xông lên bầu trời đêm ngay, xung quanh là tiếng người reo hò kinh ngạc, giờ điện thoại lên chụp hình lại. Cô chỉ ngây ngốc đứng đó. Cô gạt sự bi quan của mình sang một bên, bi quan chẳng qua là tự cho rằng mình đáng thương, sẽ khiến người ta cười nhạo, cũng là chuyện cô ghét nhất.

Cho nên, cô ghét nhất chính là bản thân. Nếu cô sống không được tốt, đó là do tự cô gây nên. Cô thật sự chán ghét chính mình.

Đột nhiên có một người đứng bên cạnh, cô quanh đầu sang nhìn, tim nhảy liên hồi. Cô quay đầu lại, vờ như đang chăm chú ngắm pháo hoa.

Người bên cạnh không lên tiếng, cô cố gắng kiềm chế không quay qua nhìn anh, nhưng từng tế bào trong cơ thể vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của anh, tim cô đập càng nhanh hơn, mặt cũng bắt đầu nóng dần. Tiếp đó, tay cô bị một bàn tay khác nắm lấy.

Mới đầu chỉ là một ngón tay, giống như đang do thám, lại như đang trêu ghẹo cô.

Ngón tay út móc lấy ngón tay út.

Cô biết đó là ai, cô không đẩy anh ra, cũng không nhìn anh. Mắt cô không hề dao động, chỉ nhìn pháo hoa trên bầu trời.

Xung quanh có rất nhiều tiếng cười nói, tiếng pháo hoa nổ, tiếng người hò reo, còn có tiếng sóng vỗ bờ, nhưng Tần Vũ Phi đều không nghe thấy, bên tai cô chỉ có nhịp tim của chính mình.

Ngón tay anh lại bắt đầu quẩn lên, lần này là hai, hay ba ngón, cô không dám chắc, tim đập rất nhanh, cô không dám cúi đầu nhìn. Tiếp đó nữa, cả bàn tay cô bị nắm lấy. Nắm trọn trong lòng bàn tay anh.

Có rót cuộc không nhìn được nữa, quay đầu sang nhìn anh, anh cũng đang nhìn cô, anh cũng đang nhìn cô. Ánh mắt sâu thẳm, nóng rực, tràn đầy thứ mà cô nghĩ là tình cảm.

Tần Vũ Phi chớp chớp mắt, anh vẫn đang nhìn cô, ánh mắt kia không hề thay đổi, ánh mắt này cô đã từng gặp, trong giấc mơ của cô anh cũng nhìn cô như thế.

Ngón tay anh khẽ động, tách ngón tay cô ra, để chúng đan vào giữa những kẽ tay của anh.

Mười ngón tay đan.

Cô lại chớp mắt, anh nhìn cô, không lên tiếng, bàn tay khẽ dùng sức, kéo cô rời khỏi đám đông.

Cô không kháng cự, không giãy giụa, trong lòng mềm nhũn, trong đầu không nghĩ được gì cả, trong mắt chỉ thấy gương mặt nghiêng của anh, phía sau là tiếng từng đợt từng đợt pháo hoa được bắn lên bầu trời, đám đông hò reo rất nhiệt tình, cô cảm thấy trong mình cũng có một loại kích động nào đó đang gào thét. Anh kéo cô, đi ngay một nhanh, trên tay cô là hơi ấm từ bàn tay anh, cô đi theo anh, tim đập mỗi lúc một nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Type: Linh Linh

Cố Anh Kiệt kéo Tần Vũ Phi đi thẳng về khách sạn.

Họ đi qua sảnh lớn, bước vào thang máy, dọc đường đi không gặp phải người quen nào, hay có thể họ không hề chú ý đến chuyện đó. Bàn tay nắm chặt vẫn một mực không buông, trong thang máy anh quay đầu lại nhìn cô, cô cũng đang nhìn anh, ánh mắt như nước, mặt tựa hoa đào.

Anh kéo cô vào lòng, giữ gầy cô lại, cúi đầu hôn cô.

Anh vốn định sẽ nói chuyện nghiêm túc với cô, nhưng khi thấy cô đứng dưới pháo hoa anh đã không biết phải nói gì nữa. Đợi khi sự kích động trong lòng anh dần bình ổn lại, nắm lấy tay cô, vừa yên lòng vừa hưng phấn.

Còn có gì để nói, hai người họ yêu nhau, xoay qua xoay lại, trốn tới trốn lui, thật ra chỉ làm họ càng thêm chắc chắn, họ yêu nhau, đơn giản thế thôi. Anh tin cô cũng nghĩ như thế, anh có thể cảm nhận được. Sự kháng cự và trốn tránh của cô đến cuối cùng cũng là để cô biết được điều này mà thôi.

“Tĩnh” một tiếng, thang máy đã đến nơi, cửa mở ra. Anh buông cô ra, đôi môi cô đỏ lên do bị hôn, tron bóng đầy mê hoặc. Anh kéo cô về hướng phòng mình, cô không nói gì cả, ngo ngác đi theo anh.

Mở cửa phòng ra, hai người nghiêng ngả đi vào, ngay khi cửa đóng lại, anh không đợi được nữa mà ấn cô lên trên cánh cửa mà hôn cuồng nhiệt. Cô nhón chân, nhiệt tình đáp lại anh. Anh ngậm lấy môi cô, đỡ thắt lưng cô, khẽ gọi tên cô.

Cô bị nhột nên bật cười, nép sát vào lòng anh, càng thêm ra sức hôn anh.

Cô giống như một ngọn lửa khiến cho toàn thân anh nóng lên.

“Tần Vũ Phi.” Anh thì thầm tên cô, khả năng tự kiềm chế của đàn ông không tin được, anh cần cô ngăn anh lại.

“Cố Anh Kiệt.” Cô cũng thì thầm tên anh, vừa nói vừa chạm khẽ lên môi anh, tay từ từ lên vào theo vạt áo, sờ soạng lồng ngực anh. Lúc trước ở bãi biển cứ phải nhìn, bây giờ tay cô không chịu sự kiểm soát của cô nữa rồi, cô cũng chẳng muốn kiểm soát nó.

Cô không màng ngày mai có được không, không màng sau này nữa được không, cô chỉ muốn hiện tại thôi. Hiện tại vui là được! Có sao đâu nhỉ? Dù sao trước nay cô vẫn luôn bướng bỉnh, nông cạn, không có chí lớn như thế mà.

À, quên mất, xinh đẹp và giàu có nữa. Cái này rất quan trọng.

Cô ngây ngốc bật cười.

Cô nghĩ mình điên mất rồi.

Điên thì điên thôi!

Cô lột chiếc áo sơ mi của Cố Anh Kiệt xuống, anh cũng cởi của cô. Anh cứ liên tục gọi tên cô, cô thấy anh thật phiền, “Im miệng!” Cô nạt anh.

Cố Anh Kiệt trừng cô, cô trừng lại. Sao hả?!

Cô nghe thấy tiếng pháo hoa, nghe thấy tiếng thở dốc của anh, và của chính mình.

Tần Vũ Phi không biết họ đã làm trong bao lâu. Pháo hoa bên ngoài đã ngừng, đám đông hình như cũng đã giải tán. Đợi đến khi cô và Cố Anh Kiệt kết thúc, cô mới để ý thấy hình như ngoài kia đã yên ắng rồi. Cô mệt đến nỗi cả ngón tay cũng không muốn động. Cô nhắm mắt, cảm giác được Cố Anh Kiệt đang hôn lên mặt cô, thay cô vuốt lại mái tóc. Anh còn trêu cô “Chỉ được cái miệng hung dữ, thật vô dụng”.

Cô muốn trừng anh, mắng anh, nói ai vô dụng đó? Vô dụng mà anh còn hăng hái như vậy làm gì! Nhưng bây giờ cô rất mệt, đợi cô ngủ dậy, cô nhất định sẽ mắng anh, đàn ông đúng là đáng ghét, đã được lợi rồi còn ra vẻ. Cô nghĩ như thế, thấy anh lại hôn lên trán mình, sau đó thì cô ngủ mất.

Cố Anh Kiệt ngồi bên giường, mở đèn ngủ lên, lẳng lặng ngắm cô một lúc lâu. Cô ngủ say hết như một đứa trẻ vậy. Hàng lông mày cong cong, vầng trán sáng bóng, đáng vẻ mềm mại, yên tĩnh, vô ưu cô lo. Anh nắm tay cô, nhìn gương mặt say ngủ của cô, có một cảm giác thỏa mãn tràn đầy trong người. Anh nghĩ anh có thể ngắm nhìn cô như vậy mãi, nhưng giờ anh đói rồi.

Nhớ lại cả ngày hôm nay, cứ lo tìm cô, nhớ cô, cơm cũng chẳng ăn được bao nhiêu. Cố Anh Kiệt mặc quần áo, quyết định đi tìm thức ăn, lát nữa chắc cô cũng đói, anh dám chắc hôm nay cô chỉ mãi trốn anh cũng chưa ăn gì đâu.

Đề đèn cho cô, anh nhẹ nhàng đi ra ngoài. Sau khi vào thang máy nhìn vào gương, chàng trai trong gương đang cười như một tên ngốc, anh xoa xoa mặt mình, nhưng lại không nhìn được, vẫn muốn cười.

Nhà hàng đã đóng cửa, Cố Anh Kiệt chạy ra chỗ nướng thịt, vẫn còn không ít người đang uống rượu ăn khuya đánh bài ở đó, trên vỉ nướng cũng đang nướng thức ăn. Cố Anh Kiệt không nói nhiều, lấy chiếc đĩa đựng hết những thứ có thể ăn được, lấy thêm vài lon nước ngọt. Từ Ngón Sương đang trò chuyện trong đám người thấy anh, chạy lại hỏi: “Khi này cậu đi đâu thế?”

Cố Anh Kiệt cười cười, tìm một cái túi để bỏ đồ vào. Từ Ngón Sương nhìn vẻ mặt của anh, bật cười: “Ồ với Tần Vũ Phi hả?”

Cố Anh Kiệt nhìn anh ấy, lại nhìn xung quanh, không có ai, nói: “Cậu lừa cô ấy?”

“Đúng vậy.” Từ Ngón Sương không chối cãi. “Muốn cảm ơn mình hả?”

Cố Anh Kiệt gật đầu, Từ Ngón Sương bật cười, “Cậu cũng kín kẽ thật”.

Cố Anh Kiệt cũng cười: “Vẫn chưa đến lúc công bố, sau này mình đưa cô ấy đến mời cậu bữa cơm”.

“Bỏ đi, cô ta hung dữ lắm, mình sợ.”

“Cũng đúng.” Cố Anh Kiệt không phủ nhận, với tính khí của Tần Vũ Phi có mắng cho Từ Ngón Sương một trận hay không khó nói lắm.

Từ Ngón Sương tức giận trừng anh, chỉ ít cũng tỏ ra nam tử hán một chút chứ, lại còn dám thừa nhận mình không trị được Tần Vũ Phi? “Cậu nghiêm túc đó à?”

“Ừ. Lần này thật sự nghiêm túc.”

“Nói cứ như mấy lần trước không nghiêm túc vậy.”

“Không giống nhau...” Cố Anh Kiệt nghĩ xem diễn đạt như thế nào, “Chỉ là, kiểu nghiêm túc này có chút bất chấp tất cả”. Cho dù tính cách cô không tốt lắm, cho dù cô có quá khứ không hay, cho dù cách nghĩ của cô kỳ lạ, cho dù cô... tóm lại thì bất luận cô thế nào đi nữa anh cũng sẽ nghiêm túc, anh muốn ở bên cô.

Từ Ngón Sương còn muốn nói gì đó, Cố Anh Kiệt loại nói, “Mình phải trở về đây, cô ấy thức dậy không thấy mình sẽ nghĩ lung tung, có gì sau này nói”. Dứt lời anh xách thức ăn vội vàng chạy mất, Từ Ngón Sương đứng phía sau trừng mắt, chết tiệt, chưa gì đã trọng sách khinh bạn rồi.

Cố Anh Kiệt trở về phòng, Tần Vũ Phi còn đang ngái ngủ khẽ mở mắt, anh hỏi: “Dậy rồi à? Hay là ngồi dậy ăn chút gì đi?”.

“Đừng làm ồn.” Cô vẫn chưa tỉnh ngủ nên hơi khó chịu, trở mình tiếp tục ngủ.

Không làm ồn thì không làm ồn, Cố Anh Kiệt ngồi sang một bên ăn. Cô không ăn thì anh tự ăn, anh đói rồi, anh rất vui, khẩu vị cũng rất tốt. Anh ăn một hơi hết đĩa thức ăn lớn, đang uống nước thì Tần Vũ Phi dậy đi vệ sinh, sau đó thì một thân trần trụi bò trở về giường, đắp chăn, một lúc sau từ từ tỉnh táo lại, qua đầu nhìn anh, đột nhiên nói: “Em cũng muốn ăn”.

Cố Anh Kiệt ngại lời, anh vui vẻ nên đã ăn sạch rồi. “Để anh đi lấy cho em.” Anh đành nói.

Cô chớp chớp mắt, hình như tỉnh táo hơn thêm chút. “Anh ăn hết rồi?” Cô nổi giận.

Cố Anh Kiệt sờ sờ mũi, bị mắng để đồ mất, là tại anh không tốt, sao lại ăn hết sạch thế kia chứ. “Anh đi lấy cho em.”

“Anh không có mang cái kia!” Cô đột ngột chuyển đề tài, vẫn còn đang giận dỗi.

Cố Anh Kiệt ngẩn người, ừ nhỉ, anh hoàn toàn quên mất chuyện này. Anh chooth dạ nhìn Tần Vũ Phi, cô đang nhíu mày không vui, thôi được, cô ngủ chưa đủ giấc nên lúc thức dậy tính khí không tốt lắm. Cố Anh Kiệt nhận lệnh, đi đến bên giường ngồi cạnh cô: “Xin lỗi, là lỗi của anh”. Anh có chút đau lòng, không biết hiện tại cô đang trong kỳ ăn toàn của cô không. Thường thì anh sẽ không tái phạm phải sai lầm thế này, không ngờ hai lần phạm phải đều là với cô.

Tần Vũ Phi gờ tay cho anh một đám, không tính là đau, Cố Anh Kiệt rất phối hợp mà ra vẻ rất đau, Tần Vũ Phi xem thường liếc anh một cái.

“Anh có thuốc không?” Cô hỏi.

“Không có.” Sao anh có thể mang thứ đó bên người được, cũng đây phải hái hoa đạo tặc, cả bao cao su mà anh còn không chuẩn bị nữa là, vì anh vốn không có ý định chơi trò tình một đêm gì đó tròn kỳ nghỉ này, cũng không biết cô sẽ đến.

Tần Vũ Phi bĩu môi, bụng thì đói, ngủ thì chưa đủ, còn phải uống thuốc, cứ cằn cằn khiến cô khó chịu. Đúng là tự chuốc lấy, vậy mới nói một lúc phóng túng sau này chắc chắn sẽ hối hận mà. Cô ngồi dậy tìm quần áo, anh nhanh chóng nhặt lên đưa cho cô. “Anh đi tìm chút gì cho em ăn nhé?”

“Không có tâm trạng.” Cô mặc quần áo, anh đứng một bên phục vụ. Cô thuận tay đánh anh cái nữa: “Đáng ghét”.

“Được, là anh sai, lần sau không thể nữa đâu.”

“Còn có lần sau!” Cô trừng anh, trông rất hung dữ.

Anh không lên tiếng, nói thầm trong lòng tất nhiên có lần sau rồi, còn rất nhiều lần nữa kia.

Tần Vũ Phi mím môi ngẩn người một lúc, hỏi anh: “Ở đây đi đâu tìm được thuốc đây?”

Cố Anh Kiệt vừa khó xử vừa áy náy, thật sự không biết đi đâu tìm. “Hay là... anh đi hỏi khách sạn xem, ở đây cũng có bác sĩ thường trực để cứu hộ khẩn cấp mà, biết đâu họ có.” Càng nói càng nhỏ giọng, vì Tần đại tiểu thư nhà anh lại lườm anh rồi.

Cứu hộ khẩn cấp lấy đâu ra thuốc tránh thai. Hơn nữa anh mà đi hỏi, mọi người sẽ biết anh đã làm chuyện gì, sau đó đám bạn bè bắt đầu nhiều chuyện, mặt mũi cô biết giấu vào đâu.

“Bỏ đi, bỏ đi.” Tần Vũ Phi vào phòng vệ sinh soi gương, chải lại tóc. Không trách ai được, trách bản thân cô thôi. “Em phải về rồi.” Cô quay đầu lại, thấy Cố Anh Kiệt đang đứng dựa khung cửa nhìn cô. Cô lại không nhìn được mà liếc anh, anh bật cười.

Cô bạn gái mới này của anh khi ngủ dậy tính khí xấu thật, nhưng lúc nổi nóng lại hết như đang làm nũng vậy.

“Cười gì mà cười?” Cô rất giận, rất muốn đánh anh. Nhưng đêm qua mình quá kích động, cô hơi chột dạ, không dám hung dữ quá.

Cố Anh Kiệt không trả lời, anh tiến đến ôm chặt lấy cô. Cảm giác thật tốt, họ đang ở bên anh.

“Nè.” Cô vỗ lưng anh. “Em phải trở về. Về thành phố.”

Anh ngẩn người: “Để uống thuốc?”

“Uống rồi mới an tâm.” Chuyện này khiến cô rất sợ, còn sợ hơn cả chuyện yêu đương.

“Xin lỗi, tại anh không tốt.” Cố Anh Kiệt rất tự trách.

“Anh giúp em sắp xếp thuyền được không, bây giờ đi được không, em không muốn mọi người biết anh, tránh để họ hỏi tới hỏi lui.”

“Được, mười phút nữa anh ở dưới sảnh đợi em. Em về lấy túi xách của em đi.” Cố Anh Kiệt sáng khoái nhận lời, Tần Vũ Phi lại thấy không mấy dễ chịu.

trong lòng. Nhưng nghĩ lại thì tâm trạng lúc này của cô không tốt, có chút buồn bực, thật không nên để trong lòng.

Tần Vũ Phi về phòng. Vừa mở cửa, Doãn Đình còn đang mặc nguyên quần áo ngủ trên giường liền bật dậy, thấy Tần Vũ Phi đã trở về thì reo lên rồi chạy tới ôm lấy cô, ba la ba lô nói cô ấy đã tìm cô suốt nửa ngày, cô lại không mang điện thoại theo, cô ấy ki cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, nhưng Từ Ngôn Sướng lại nói chỗ này có hàng rào, nếu có chuyện gì thì đã có người la lên rồi, bảo cô đừng lo. Nhiều người đến đây tranh thủ yêu đương mà không trở về phòng, bảo cô ấy đợi đến khi trời sáng rồi hãy tính. Doãn Đình không dám làm lớn chuyện, đành trở về phòng đợi thôi.

“Mình chỉ đi dạo quanh, ngắm cảnh đêm thôi mà.” Tần Vũ Phi cảm thấy lời nói dối này có chút mất mặt, còn tên Từ Ngôn Sướng kia nữa, cô còn chưa tìm anh ta tính sổ đó, cái gì rất nhiều người không trở về phòng.

“Không có chuyện gì là tốt rồi.” Doãn Đình không hề suy xét đến tính chân thật trong lời nói của Tần Vũ Phi, cô ấy buồn ngủ đến hai mắt không mở nổi rồi, xoay người về giường. “Không sao là tốt, không sao thì mình có thể ngủ rồi. Là mình sợ hết hồn.” Doãn Đình ngã đầu nằm xuống, còn lo cho Tần Vũ Phi: “Cậu đi dạo cả đêm rồi, mau ngủ đi”, dứt lời nhắm mắt lại đi ngủ luôn.

Tần Vũ Phi bật cười, thật ngưỡng mộ người đơn giản như Doãn Đình, nếu cô cũng được như vậy thì tốt rồi. “Trong nhà mình có chút chuyện, mình phải về trước. Cậu cứ chơi cho vui, về rồi mình hẹn nhau sau.”

“Vậy à. Cậu đi đường nhớ cẩn thận nha.” Doãn Đình vẫy vẫy tay, không hề nghi ngờ cô, yên tâm đi vào giấc ngủ.

Tần Vũ Phi thở phào, may là Doãn Đình, cô ấy sẽ không hỏi tới hỏi lui, sẽ không bám dính cô đòi đi cùng. Vì chuyến đi chỉ có ba ngày nên cô chỉ mang theo một túi xách nhỏ, đồ đạc không nhiều, rất nhanh đã thu dọn xong. Cô tắm rửa qua, thay bộ quần áo, rồi xách tuốc xuống tầng.

Tắm xong thì tâm trạng tốt hơn hẳn, xuống đến nơi thấy Cố Anh Kiệt tâm trạng càng tốt hơn. Rồi cô thấy túi hành lý bên cạnh anh.

Cô hơi kinh ngạc, Cố Anh Kiệt nhéo má cô: “Anh về cùng em. Chắc em không cho rằng anh sẽ để em một mình rồi đi lúc nửa đêm nửa hôm thế này chứ”.

“Phiền thật.” Cô cố ý chê bai anh, nhưng trong lòng lại có chút vui mừng.

Cố Anh Kiệt xách túi giúp cô, dẫn đường đi đến bến cảng. “Chúng ta ngồi du thuyền trở về, có thể ngắm mặt trời mọc trên biển rồi mới về thành phố. Sau đó du thuyền sẽ trở lại, không làm ảnh hưởng đến người khác.” Cố Anh Kiệt sắp xếp đầu vào đây, Tần Vũ Phi không có ý kiến gì.

Nhân viên trên thuyền đã chuẩn bị xong hết, không lâu sau khi hai người lên thuyền thì thuyền đã được khởi động. Một lúc sau bữa sáng được bày ra trước mặt Tần Vũ Phi. Tần Vũ Phi ăn thật no, rốt cuộc cũng thấy tinh thần và tâm trạng đều đã hồi phục. Cô chạy đến boong thuyền, đợi ngắm mặt trời mọc. Cố Anh Kiệt cũng đi theo, lấy một tấm chăn khoác lên cho cô.

“Sáng sớm sẽ rất lạnh.”

“Ồ.” Tần Vũ Phi ngoan ngoãn trả lời.

“Điện thoại em đâu?”

“Làm sao?”

Cố Anh Kiệt không trả lời, trở vào trong khoang thuyền tìm túi xách của cô, lấy điện thoại cô ra. Sau đó trở lại bên cạnh cô, từ phía sau ôm cô vào lòng, nháp lại số điện thoại của mình vào điện thoại ngay trước mặt cô.

Tần Vũ Phi cúi mắt nhìn, không lên tiếng, bắt đầu thấy căng thẳng.

Cố Anh Kiệt nháp tên và số điện thoại xong thì lấy điện thoại của mình ra nhét vào tay cô: “Đến em”.

Tần Vũ Phi cắn môi, im lặng nửa ngày rồi thốt ra một câu: “Để làm bạn trai thì anh vẫn chưa đạt”.

Cố Anh Kiệt trừng mắt, lại giờ trò này.

Tần Vũ Phi bắt đầu kể từng việc một cho anh nghe: “Anh đặt phòng đơn, không phải đang đợi người đẹp tìm đến chứ hả? Anh đang theo đuổi em lại còn dụ dỗ cô gái khác đến tỏ tình với anh. Em đói như vậy, anh lại ăn hết sạch thức ăn ở trước mặt em. Không biết nghĩ cho con gái người ta, không dùng biện pháp an toàn”. Nhiều lỗi như vậy, có đuổi anh đi cũng không quá đáng đúng không?

“Anh đặt phòng đơn là vì muốn ở một mình, có rất nhiều người cũng đặt phòng đơn mà. Người tỏ tình kia anh rừ chối rồi, sao anh biết được cô ấy lại đột nhiên nói những lời đó chứ, anh cũng không thân với cô ấy. Hai cái sau đúng là anh sai, anh sẽ sửa.”

“Nhưng bây giờ em không vừa lòng.” Tần Vũ Phi cố ý nói.

Cố Anh Kiệt hừ lạnh, kệ em. Dứt khoát không nói nữa, kéo tay cô qua nháp số, cô không chịu phối hợp, anh chuyển qua điện thoại cô, lấy nó gọi qua điện thoại anh, sau lại trở lại điện thoại anh, kéo tay cô qua lưu số lại, nháp tên cô vào.

“Anh bận rộn nhì.” Cô châm chọc.

Anh xoay mặt cô lại, hôn cô.

Tia sáng đầu ngày dần lớn dần trên mặt nước biển, trên mặt nước lấp lánh ánh vàng.

“Chào buổi sáng, bạn gái anh.” Anh nói với cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhông Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Type: bjh

Thuyền cập bến lúc bảy giờ kém. Cố Anh Kiệt lái xe chở Tần Vũ Phi loanh quanh trên phố, thấy một hiệu thuốc hai mươi bốn giờ, Tần Vũ Phi hỏi anh đi mua thuốc, lúc trở về còn mua thêm chai nước khoáng.

Tần Vũ Phi ngồi trong xe uống thuốc, Cố Anh Kiệt nhìn cô, thấy rất khó chịu, là anh không chăm sóc tốt cho cô. Mỗi khi đến kỳ sinh lý cô đều không khỏe, uống loại thuốc này thật sự không tốt cho sức khỏe.

Anh nhào người qua hôn cô: “Xin lỗi, anh đảm bảo lần sau sẽ không thế nữa”.

“Ai thèm có lần sau với anh”. Mặt cô nóng ran, thật hung dữ, uống thêm vài ngụm nước nữa.

Cố Anh Kiệt cười tươi, xoa xoa mặt cô, khi cô đỏ mặt trông thật đáng yêu. “Kể đến đi đâu đây?”.

“Về nhà”.

“Vẫn còn hai ngày nghỉ nữa mà”.

“Thì sao?”

“Chúng ta vừa bắt đầu hẹn hò, sao anh có thể thả em về nhà được.”

“Thỏ phi hả?” Cô liếc anh, “Vậy đánh em bất tỉnh rồi lôi về nhà anh đi”.

“Được”. Anh khởi động xe thật.

Tần Vũ Phi nhìn ra cửa sổ xe, trong lòng không yên. “Cố Anh Kiệt”.

“Hử?” Giọng nói ah trầm thấp dễ nghe, kéo dài âm cuối một cách dịu dàng. Tần Vũ Phi nhìn anh, nhấp máy môi, muốn nói gì đó nhưng cố nhịn lại.

“Sao vậy?” Cố Anh Kiệt nhìn cô.

Tần Vũ Phi loay hoay trên ghế, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, không biết ngoài kia có gì hay mà nhìn. “Em nói cho anh biết, em mà yêu thì sẽ rất dính người, cái kiểu dính người rất phiền đó. Sẽ muốn biết bạn trai mình đang làm gì, đi gặp những ai, ngày nào cũng muốn gặp được anh ấy”.

“Ừm”. Cố Anh Kiệt gật đầu, “Vậy anh phải cách hai tiếng báo cáo hành tung với em một lần, đến tối sẽ tự đóng gói mình gửi tới trước mặt em, đúng không?”.

Tần Vũ Phi không đáp lại, một lúc sau chợt nói: “Em muốn ngủ một chút”.

“Được” Cố Anh Kiệt cũng không gấp, dù sao quan hệ cũng đã được xác định rồi, họ có thể từ từ thích ứng với đối phương. Anh không sợ cô dính người, chỉ sợ cô cứ trốn trốn tránh tránh không chịu mở lòng. Anh tắt xe vào bên đường, đưa tay điều chỉnh ghế ngồi của cô thấp xuống, để cô có thể nằm thoải mái chút. “Không thể thấp quá, không an toàn. Anh lái chậm một chút, em cứ ngủ đi, đến nơi anh gọi”.

Đi đâu? Tần Vũ Phi không muốn hỏi. Cô nhắm mắt lại, cảm thấy xe lại bắt đầu chạy, trong xe vương một mùi hương hàn nhạt, cô mơ mơ màng màng, nửa tỉnh nửa mê, nghe Cố Anh Kiệt nhận ba cuộc điện thoại, hình như là đám bạn đang chơi trên đảo gọi tới. Có một cuộc là con gái, tuy giọng điệu nói chuyện của Cố Anh Kiệt không hề thay đổi, nội dung cũng không khác, anh đều nói là có chuyện phải về trước, mọi người cứ chơi vui vẻ. Nhưng Tần Vũ Phi vẫn nhạy cảm nhận ra cuộc gọi đó là con gái gọi tới.

Phiền thật mà. Cô nhú mày, khề nhúc nhích.

“Sao thế? Ngồi trên ghế ngủ không được thoải mái, em mệt lắm sao?” Cố Anh Kiệt thấy được động tĩnh của cô liền hỏi.

Tần Vũ Phi quay sang nhìn anh: “Nếu rất buồn ngủ, phải làm sao mới ngủ được thoải mái đây?”.

“Tìm khách sạn, đặt phòng cho em ngủ thôi. Còn làm sao nữa?” Cố Anh Kiệt nhìn phía trước, vừa lái xe vừa hỏi cô: “Có muốn ngủ không, muốn thì anh tìm khách sạn”.

“Không cần”. Tần Vũ Phi bất chợt đỏ mặt, hình như lúc họ bên nhau toàn là ngủ với ngủ. “Đúng là dung tục mà”. Cô nói.

“Gi cơ?” Cố Anh Kiệt nghe không hiểu.

Tần Vũ Phi mím môi, không thêm trả lời câu hỏi này, quay đầu giả vờ ngủ tiếp.

Một lúc sau Cố Anh Kiệt mới hiểu ra, nổi nóng. “Ai dung tục với em hả!” Mẹ kiếp, bản thiếu gia yêu đương nghiêm túc là thế mà! Anh vươn tay qua nhéo tai cô, cái người này chỉ biết chọc tức người ta!

Tần Vũ Phi bị anh nhéo đến đau, co người lại, anh lại gãi vùng da sau tai và cổ của cô, cô bị nhột nên bật cười, vỗ vỗ tay anh” “Lái xe cho đằng hoàng đi!”. Cô ngồi dậy vuốt lại mái tóc, “Em đây trẻ trung xinh đẹp, có tiền có tài, chưa có muốn chết”.

“Tài mà em nói là tài sản hả?” Anh nghĩ cô sẽ không dùng từ “có tài” để hình dung chính mình đâu.

“Đúng, ý là có tiền nhân hai lần đó”. Tần Vũ Phi không thấy ngại ngừng chút nào.

Cố Anh Kiệt bật cười lớn, Tần Vũ Phi thối tha này, đáng yêu thật. “Dung tục”. Anh cố ý nhại lại cô, “Đây mới gọi là dung tục này”.

“Em thích”. Tần Vũ Phi hást cằm, sau đó bắt đầu than vãn, “Đều tại anh hết, vốn có thể chơi vui về mấy ngày, kết quả mặt xanh mày tái mà chạy về, hai ngày kế tiếp không biết làm gì, phiền”.

“Vậy bây giờ em muốn làm gì nhất?”

“Tâm trạng không tốt, muốn mua sắm”. Cô nói bừa.

“Vậy đưa em đến trung tâm thương mại”. không lâu nữa là về đến thành phố A rồi.

“Hừ, mua chán rồi, không vui”. Cô cố ý tỏ vẻ kén chọn.

Cố Anh Kiệt nhướn mày, không nói nữa. Xe tiếp tục di chuyển, một lúc sau, Tần Vũ Phi phát hiện họ đã đến sân bay.

“Đi thôi” Cố Anh Kiệt đậu xe vào bãi, gọi Tần Vũ Phi, “Không có chuẩn bị, thời gian cũng quá ngắn, ra nước ngoài thì em không đi được rồi, chúng ta xem thử lịch bay, chọn đại một nơi, chọn nơi nào em chưa từng đến, vậy sẽ không thấy chán”.

Mắt Tần Vũ Phi lóe sáng, đáp máy bay đi mua sắm sao? Có vẻ vui đấy. Cô hưng phấn nhảy xuống xe, xua tay bảo Cố Anh Kiệt cầm túi xách, bản thân dẫn đầu đi vào.

Đứng ở quầy bán vé của một công ty hàng không xem một lúc, cô kéo áo Cố Anh Kiệt nói: “Cố Anh Kiệt, mấy chuyến này thời gian vừa khớp, chúng ta đến đây mua sắm trước, đến tối thì bay chuyến này đến chỗ này xem phim, ngày mai lại bay để đây ăn cơm, anh thấy sao?”.

Cố Anh Kiệt sầm mặt, anh chỉ đề nghị đi thành phố khác chơi một lúc thôi có được không? Cô xem máy bay thành taxi à? “Em yêu à, làm vậy thì hơi biến thái”.

Biến thái lờm anh một cái, mặc kệ anh, lấy thẻ tín dụng và chứng minh thư của mình ra mua vé, còn nói với anh: “Anh tự mua phần mình đi”.

Cố Anh Kiệt nổi nóng, ném thẻ tín dụng của cô sang một bên, lấy thẻ của mình mua hai vé.

“Mấy chuyến sau mua luôn một lượt đi, đỡ phiền”. Tần Vũ Phi phát biểu ý kiến.

“Anh không ngại phiền” Cố Anh Kiệt cầm vé, xách hành lý, dắt theo cô, đi.

Đổi vé lên máy bay xong, lúc qua cửa an ninh thì sắp đến giờ lên máy bay rồi, thời gian vừa kịp. Ngồi lên máy bay, Tần Vũ Phi có chút hưng phấn: “Cố Anh Kiệt, chỗ đó có gì vui vậy?”.

“Không biết”. Địa điểm là cô chọn mà.

“Trước giờ em chưa từng nhắm mắt chọn bừa một tấm vé rồi đi, thú vị thật”. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm trạng hết như lần đầu được ngồi máy bay vậy. Quay đầu lại, cô nở nụ cười với Cố Anh Kiệt.

Nụ cười của cô thật xán lạn, ngọt ngào, anh rất muốn kéo cô qua mà hôn một cái.

“Thật kỳ lạ, không biết sao lại vui thế, chỉ thấy rất vui thôi”. Cô cười hì hì làm Cố Anh Kiệt cũng thấy vui lây.

Suốt chuyến bay không có gì đặc biệt xảy ra, sau khi cất cánh không lâu cả hai đều đã ngủ mất, cả ngày hôm qua họ đều không được nghỉ ngơi tốt, bây giờ đầu tựa đầu, vai kê vai, không lâu con buồn ngủ đã ập tới. Khi tỉnh dậy là lúc có thông báo chuẩn bị đến nơi, Tần Vũ Phi lấy chiếc gương và lược nhỏ ra, chải chuốt lại một chút, sẵn tay chải lại tóc cho Cố Anh Kiệt.

Cố Anh Kiệt thật sự được sủng mà lo, đúng là chẳng ra sao, chỉ một động tác nhỏ thôi mà, Tần Vũ Phi giúp anh chải hai cái thì cất lược đi, trông như không hề để tâm đến chuyện này, còn anh lại có cảm giác được chiều chuộng, chiếm được chút lợi. Anh không nhịn được mà nghiêng đầu qua hôn khẽ lên môi cô, kết quả lại bị cô trừng một cái.

Đang ở nơi đông người đó, làm gì thế hả?

Cô trừng còn anh thì cứ cười.

Vui thật, cũng không biết tại sao, chỉ là thấy rất vui thôi.

Ra khỏi sân bay gọi một chiếc taxi, Tần Vũ Phi nói với tài xế rằng đến trung tâm thương mại lớn nhất tốt nhất ở đây, kết quả bị Cố Anh Kiệt trừng mắt một cái: “Đến khách sạn trước, cất hành lý, rửa mặt nghỉ ngơi, ăn chút gì đã, em là con nít à?”.

Tần Vũ Phi bĩu môi, dám trừng cô, ăn gan báo rồi! “Đến khách sạn tốt nhất”. Cô hất cằm sửa lời.

“Đến Hoa Đức”. Cố Anh Kiệt hạ chi thị. Tần Vũ Phi lườm anh, mở khách sạn thì giỏi quá.

“Hoa Đức tốt lắm!” Anh tài xế không hiểu tình hình nhưng lại rất nể mặt. “Khách sạn năm sao tốt nhất chỗ chúng tôi chính là Hoa Đức đó, tháng trước vừa mở thêm một chỗ nữa, trang trí ở đó khỏi phải nói. Tôi ở ngoài nhìn vào cũng thấy xa hoa lắm rồi”.

“Chắc chắn ở đây họ có quá ít khách rồi”. Tần Vũ Phi nhỏ giọng thì thầm với Cố Anh Kiệt, không cần biết thế nào, cứ chê bai Hoa Đức là được. Về mặt chê bai và châm chọc của cô làm Cố Anh Kiệt bật cười.

Khi đặt phòng khách sạn, Cố Anh Kiệt chỉ đặt một phòng cao cấp, Tần Vũ Phi không phản đối, cô giả tạo mấy cũng không có ý định ra và đứng đắn với anh trong chuyện này. Sau khi vào phòng, cô đánh răng rửa mặt xong thì Cố Anh Kiệt vào tắm. Trong lúc đợi anh, cô ngồi trên ghế sofa xem ti vi.

Ti vi đang phát chương trình gì cô không hề chú ý, chỉ nghe thấy tiếng nước rì rào từ phòng tắm của Cố Anh Kiệt truyền ra, anh đang huyêt sáo, thi thoảng còn lớn tiếng ca hát nữa.

Đúng là tên ngốc. Cố Anh Kiệt là tên ngốc. Tần Vũ Phi nghĩ.

Đang ngẩn người thì người vừa ca hát lúc nãy đi ra, vỗ vỗ lên mặt cô. “Chương trình ti vi hay thế cơ à?”.

“Cũng tạm”.

Cố Anh Kiệt xem ti vi một lúc, không biết tiết mục đó có gì thú vị, nhưng anh không để ý, Tần Vũ Phi thích xem là được. Anh đi tìm mấy sậy sậy khô tóc, vừa sậy vừa hỏi cô: “Em muốn ngủ một giấc trước hay ra ngoài luôn?”.

“Ra ngoài”. Cô không cần suy nghĩ liền đáp.

“Được”. Cố Anh Kiệt đồng ý ngay. Dáng vẻ thản nhiên không chút tà niệm kia làm cho Tần Vũ Phi cảm thấy chột dạ, ôi, quả nhiên là do cô nghĩ nhiều qua nên vẫn chưa chuyển sang trạng thái yêu đương.

“Cố Anh Kiệt, em cho anh biết, em mua sắm lợi hại lắm đó, anh có theo nổi không? Hay là anh ở lại ngủ bù đi, mình em đi được rồi”. Cô đi mua sắm một mình, không cần vừa quay đầu đã thấy anh ngay thì có lẽ sẽ bình tĩnh lại nhỉ?

Cố Anh Kiệt tắt máy sậy, tưởng đâu mình nghe nhầm, “Em nói gì?”.

Dáng vẻ anh thật hung dữ. Tần Vũ Phi nhụt chí, “Không có gì, anh không thấy mệt là được rồi”.

Cố Anh Kiệt không được vui: “Em mua sắm lợi hại được bao nhiêu, một người đàn ông cao lớn như anh đây lại không chịu nổi em sao? Cô Tần Vũ Phi à, mời cô nhận định cho rõ tình hình trước mắt”. Danh phận đã định, miễn trả hàng.

“Nhận rõ rồi, rõ rồi, đúng là nên có người đi theo xách đồ, là em nghĩ chưa kỹ”. Tần Vũ Phi rất thành thật mà gật đầu.

“...” Cái người này, thật làm người ta tức chết mà. “Anh mua sắm cũng lợi hại lắm, em không cần phải lo cho anh đâu”. Đàn ông dù sao cũng không thể thua kém được.

“Đừng nói với em là do đi cùng với n cô bạn gái của anh mà luyện thành đây, em sẽ buồn”. Cô giả vờ đau lòng.

Một chiếc khăn lông lớn bay qua phủ lên đầu cô, Cố Anh Kiệt không thêm nói nữa, cô gái vô lương tâm này suốt ngày chọc tức anh, anh mới nên buồn đây này.

Cố Anh Kiệt cùng Tần Vũ Phi đi ăn cơm mua sắm. Ăn một bữa lớn, chân tay có sức rồi, Cố Anh Kiệt rất có lòng tin. Nhưng anh đã đánh giá thấp bản lĩnh mua sắm của phái nữ rồi.

Tần Vũ Phi dạo từ khu mua sắm này đến khu mua sắm khác, từ đầu phố dạo đến cuối phố, chiếm lợi phẩm chồng chất. Trên tay đầy túi lớn túi nhỏ, sắp xách không nổi nữa rồi, người xách không nổi nữa tất nhiên là Cố Anh Kiệt. Tần đại tiểu thư hai tay trống không nhẹ bước như bay, anh Cố đi sau thật đúng chuẩn một người xách đồ. Anh Cố có chút không vui, nhưng không phải không vui vì phải xách đồ, mà là vì Tần đại tiểu thư không chịu cho anh móc hầu bao, cô toàn quẹt thẻ của mình thôi.

Lúc đầu Cố Anh Kiệt chủ động lấy tiền ra thanh toán giúp Tần Vũ Phi, kết quả bị Tần Vũ Phi nói: “Thế nào, so ai nhiều tiền hơn à? Vậy khi trở về báo kê toán nhà anh một chọi một với kê toán nhà em”.

Nghe xem, đây là lời gì chứ. Cố Anh Kiệt bị ghen không nói được lời nào. Theo anh thấy cô không để anh trả tiền là muốn rạch rõ ranh giới, giữ khoảng cách thì có. Ăn ở đều đi chung nên không chia được, nhưng dạo phố mua sắm những thứ mình thích lại là chuyện cá nhân. Đã là chuyện cá nhân thì cô cự quyết sự xâm phạm của anh. Làm vậy đương nhiên anh sẽ không vui rồi.

Tần Vũ Phi vừa mua sắm vừa lên quan sát Cố Anh Kiệt, thật ra những thứ này cũng không nhất định phải mua cho bằng được, nhưng Cố Anh Kiệt lại nhẫn nhịn không hề than vãn, cũng không ngăn cản, làm cô không mua cũng không được, không mua khác nào nhận thua!

“Em mệt không?” Dạo thêm một lúc nữa, Cố Anh Kiệt rốt cuộc hỏi.

“Không mệt”. Tần Vũ Phi cố tỏ ra hăng hái, giờ thì anh biết có bạn gái như cô thì có bao nhiêu phiền phức rồi chứ. Cô cũng không có ý biểu hiện không tốt, nhưng nghĩ cứ cho anh thấy bộ mặt thật của mình trước để anh có thể chuẩn bị tâm lý, tránh để thật lâu sau này mới phát hiện ra rồi chán ghét cô.

Suy nghĩ tiêu cực gì thì trước khi mọi người chìm đắm trong tình cảm phải nói cho rõ, vậy sau này tổn thương sẽ không qua lớn.

Tần Vũ Phi len lén nhìn Cố Anh Kiệt, thấy anh đi đến cửa hàng giày bên cạnh. Cửa hàng đó bán giày nữ mà. Tần Vũ Phi không biết anh định làm gì, một lúc sau thì thấy anh bỏ đồ xuống vẫy tay với cô, cô đi qua, anh lấy một đôi giày bảo cô thử. Đó là đôi giày vải khá thấp, màu hồng phấn khá tươi, cũng đẹp. Nhưng cô không thích, cô lắc đầu.

“Màu này hợp với quần áo của em mà”. Anh dỗ dành.

“Không thích”. Kiểu dáng này không phải kiểu cô thích. Ánh mắt của anh thật chẳng ra sao, phải phê bình anh mới được.

“Đi lâu như vậy rồi, thay giày vải sẽ dễ chịu hơn. Bây giờ dùng để đi mua sắm, đến lúc về thay lại đôi cao gót của em”. Anh tiếp tục dỗ dành.

Cô nghe xong thì ngẩn người, chợt thấy đôi giày này cũng vừa mắt lắm: “Vải thử đã, đẹp mới mua”. Cô tự cho mình một bậc thang để đi xuống. Sau khi mang đôi giày vào, đứng trước gương soi, cũng đẹp lắm, quả thật rất hợp với chiếc váy của cô.

Quan trọng nhất là, cô mang thấy thoải mái hơn nhiều.

Trong lòng cũng dễ chịu.

Cố Anh Kiệt trả tiền đôi giày đó. Đây là thứ duy nhất anh trả tiền thay cô trong lần mua sắm này.

Tần Vũ Phi mang giày mới tung tăng đi tiếp, vui vẻ vô cùng. Không biết vì sao lại vui, tóm lại là rất vui.

Dạo hơn mười cửa hàng nữa, Cố Anh Kiệt rốt cuộc đầu hàng rồi. Anh đặt mông ngồi xuống chiếc ghế dài trên phố: “Được rồi, em thắng rồi, anh nhận thua. Em mua sắm là thiên hạ vô địch. Á vận hội mà có hạng mục này thì em chắc chắn sẽ giành được huy chương vàng. Anh phải ngồi một lúc, em muốn dạo tiếp thì lát nữa quay lại đón anh được không?”.

Tần Vũ Phi bật cười lớn, sau đó đi thật.

Cố Anh Kiệt nhướng mày tròng mắt, bỏ anh lại thật à? Kiểu người gì đây! Có lương tâm không vậy?!

Vừa ai oán xong thì thấy cô ló đầu từ trong khúc cua ra nhìn anh, anh thật hết cách, vẫy tay với cô. Trở lại nhanh, trở lại nhanh đi.

Tần Vũ Phi cười cười, chấp tay sau lưng tung tăng đi tới, gấu váy đung đưa, xinh đẹp động lòng người.

Cố Anh Kiệt nhìn cô, không còn thấy mệt nữa. Nếu cô có thể cứ vui vẻ như thế thì hay biết mấy. Anh thích khi cô cười.

“Chúng ta về thôi”. Cuối cùng cô cũng chịu buông tha cho anh, thừa nhận bản thân không đành lòng.

Lúc về cô nhận xách một nửa đồ đạc, rốt cuộc Cố Anh Kiệt cũng rảnh được tay, than thở nói: “Cuối cùng cũng có tay để làm chút chuyện bạn trai nên làm rồi”.

“Chuyện gì?”

Một bàn tay lớn vòng qua, ôm lấy thắt lưng cô.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Type: bjh

Tối đến hai người cùng đi xem phim.

Đương nhiên sẽ không mua vé máy bay để bay đến thành phố khác rồi, Tần Vũ Phi chỉ nói thôi, Cố Anh Kiệt cũng không đi theo cô. Mua sắm một không ra gì rồi, cô đi theo theo cô đón máy bay đi tìm rạp chiếu phim. Nhưng Tần Vũ Phi vẫn muốn xem phim, thế là sau khi trở về khách sạn cất chiến lợi phẩm xong, nghỉ ngơi chưa đến một tiếng đồng hồ, cô đã lôi kéo Cố Anh Kiệt ra ngoài.

Thật ra cũng không có phim gì đặc biệt muốn xem, Tần Vũ Phi tùy tiện chọn một suất, Cố Anh Kiệt mua vé xong cười ghẹo cô: “Yêu đương chứ có phải đánh trận đâu, em nôn nóng cái gì? Cũng đâu thể một hơi làm hết những chuyện tình nhân phải làm. Chúng ta đâu có gấp, em đừng có liều mạng quá như thế, mệt đến đổ bệnh rồi người ta hỏi sao lại bệnh, em nói yêu mệt đến bệnh, có mắt mắt không?”.

Xung quang người đến người đi, có người nghe thấy quay đầu nhìn họ cười, Tần Vũ sĩ diện không thể phát tác, giả vờ thân mật ôm thắt lưng Cố Anh Kiệt, len lén nheo anh. Cố Anh Kiệt vừa cười vừa hít hà vì đau: “Áy, em đừng bạo lực thế chứ”.

Kệ anh! Tần Vũ Phi lại len nheo thêm một cái.

Sau khi vào rạp chiếu, bộ phim nói gì Tần Vũ Phi không mấy chú ý, cô ngồi xem nhưng không tập trung được. Cố Anh Kiệt nói cô nôn nóng qua, anh nói họ không gấp, không cần một hơi làm hết những chuyện tình nhân phải làm. Cô nôn nóng thật sao?

Cô ngăn người, một lúc sau cảm thấy tay mình bị nắm lấy. Quay đầu xem, Cố Anh Kiệt đang nghiêm túc xem phim, còn xem rất chăm chú nữa. Ủ, loại phim đánh đánh giết giết, chủ nghĩa anh hùng, đầy kịch tính như thế này đúng là loại đàn ông họ thích xem. Cô khẽ cử động ngón tay, anh vô thức nắm tay cô chặt hơn. Cô lại cử động, rút cuộc anh quay đầu nhìn cô trách móc: “Đừng phá”.

Sau đó anh nắm chặt tay cô đặt lên bụng mình, tiếp tục chăm chú xem phim.

Tần Vũ Phi nhú mày, này, đó là tay cô mà, đâu phải đồ chơi.

Nhưng Cố Anh Kiệt đâu có nhìn cô, không có phản ứng gì với vẻ mặt của cô. Tần Vũ Phi nhìn khuôn mặt nghiêng của anh rất đẹp, mũi thẳng mày cong, mắt không to lắm nhưng đẹp, còn rất có thần nữa. Thân hình anh cũng đủ cao, vai lại rất rộng.

Tần Vũ Phi chớp mắt, từ từ ngả đầu qua, tựa lên bờ vai anh. Vai anh tựa cũng rất thoải mái.

Cố Anh Kiệt quay đầu, hôn lên trán cô một cái rồi quay lại tiếp tục xem phim. Tần Vũ Phi tức giận, tên này đúng là đến xem phim thật à. Cô buồn chán nhìn chăm chăm màn hình, một lúc sau một ly coca đưa đến bên cô, cô mở miệng ngậm ống hút uống một ngụm, Cố Anh Kiệt thu ly về, tự mình uống một ngụm, sau đó để ly nước qua một bên, anh tiếp tục xem phim, còn cô liếc nhìn ly coca kia.

Đừng vội làm hết hững chuyện tình nhân phải làm, làm vậy rất nhanh sẽ không còn chuyện để làm nữa.

Cô lại nhìn anh. Đúng không? Cố Anh Kiệt không nhìn cô, hiển nhiên không biết được trong lòng cô có thắc mắc.

Xem phim xong hai người tay trong tay đi tản bộ, ngang qua một siêu thị, Tần Vũ Phi đòi vào mua chút thức ăn vặt. Lấy một đồng các thứ khoai tây chiên, bò khô, mực khô,... còn lấy thêm một bình tương cà chua. Cố Anh Kiệt không hề phát biểu ý kiến!

Lúc đến quầy thu ngân, Cố Anh Kiệt nhìn kệ hàng, lấy một hộp bao cao su ném vào xe đẩy. Tần Vũ Phi lấy nhưng không lên tiếng. Đến lượt họ tính tiền, Cố Anh Kiệt lấy từng món một lên để nhân viên thu ngân quét mã, Tần Vũ Phi nhân lúc anh không chú ý lên lấy hộp bao cao su vứt lên chiếc giỏ để những hàng hóa mà khách hàng bất chợt đổi ý không mua nữa bên cạnh quầy thu ngân, sau đó vờ như không biết gì mà đi ra ngoài. Sau khi ra khỏi quầy thu ngân thì quay đầu lại, cô thấy Cố Anh Kiệt mặt không biến sắc lấy lại hộp bao cao su trong giỏ ra, đưa cho nhân viên thu ngân.

Tần Vũ Phi đỏ mặt, quay lại đi thẳng ra ngoài. Tên đó gắn mắt sau lưng à?

Một lúc sau Cố Anh Kiệt xách theo túi đồ đuổi đến, nhưng anh không nhắc đến hành động khi nãy của cô, tất nhiên cô cũng vờ như không xảy ra chuyện gì. Hai người đi dạo thêm một lúc, Tần Vũ Phi kéo Cố Anh Kiệt ngồi xuống chiếc ghế dài ven đường nhìn dòng xe qua lại, ngồi đến rất khuya mới về khách sạn.

Về đến khách sạn Cổ Anh Kiệt nhận được một cuộc điện thoại, Tần Vũ Phi tranh thủ lúc đó sắp xếp lại những thứ đã mua, nhân lúc Cổ Anh Kiệt không chú ý, ném hộp bao cao su kia vào thùng rác. Xong hết cô tức tốc chạy đi tắm rửa đánh răng, làm chuyện xấu nên chột dạ, bò lên giường rất sớm.

Lát sau Cổ Anh Kiệt cảm máy sấy tóc, kéo cô dậy sấy tóc.

“Tóc ướt vậy sao mà ngủ?”.

“Năm mà ngủ”. Cô vừa cãi vừa lén nhìn về mặt anh. Nhìn qua thì anh không có gì khác thường, tiếng máy sấy tóc ù ù lại thêm tóc được vuốt ve nhẹ nhàng, cô bắt đầu thấy buồn ngủ rồi. Sấy hơn nửa ngày cuối cùng tóc cũng khô, anh tắt máy sấy, cô thoải mái mà ngáp một cái.

“Không muốn làm sao?” Đột nhiên anh hỏi.

Cô lập tức tỉnh táo.

“Anh thấy thùng rác rồi”. Anh nói.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt dịu dàng, không hề có chút tức giận. Cô khẽ hắng giọng: “Ừ, em thấy, chúng ta nên bồi dưỡng tình cảm ngoài phạm vi quan hệ dung tục kia một chút”.

Chân mày anh nhướn lên: “Ý em là, em thấy anh vì lên giường mà thích em?”.

“Đương nhiên”. Cô chắc như đinh đóng cột, cái này còn phải thảo luận sao?

Chân mày Cổ Anh Kiệt nhướn mày càng cao hơn, sau đó anh nhả ra một câu: “Sao em nghĩ thế cho được. Kỹ năng trên giường của em đâu có tốt như em nghĩ chứ?”.

Tần Vũ Phi hét lên, bắt lấy chiếc gối xông về phía anh.

Cổ Anh Kiệt cười lớn, bị cô đánh ngã lên giường. Cô vừa la vừa lấy gối đánh anh. Anh cười không ngừng được, sau anh lật người lại đè cô xuống, ngăn chặn sự bạo hành từ cô. “Được rồi, được rồi”.

“Chưa có được đâu”. Cô còn chưa đánh đủ mà. “Kỹ năng trên giường của anh cũng chẳng ra làm sao”.

“Phải, phải”. Cổ Anh Kiệt khiêm tốn nói: “Không lợi hại được bằng em”.

“Khen em nhanh”. Cô yêu cầu.

“Dữ dần”. Anh nói.

Cô vỗ anh một cái, hung dữ mà ra yêu cầu: “Khen em nhanh”.

Anh lại không nhịn được bật cười: “Kỹ năng em giỏi, em là lợi hại nhất”.

“Thiếu mất hai chữ”.

Anh cười đến hai vai run rẩy, “Nè, con gái đâu có so đó chuyện này”.

“Ai nói, em là con gái, em cứ so đó đấy”.

Mái tóc dài của cô xõa tung trên giường, đôi mắt lấp lánh, đẹp vô cùng, anh không nhịn được hôn cô, cô vỗ anh thật mạnh” “Khen em nhanh”.

“Khen rồi mà”.

“Còn nữa!”.

“Còn gì nữa?”.

“Khen em đẹp!”.

“Em thật đẹp!”.

“Khen em đáng yêu!”.

“Em thật đáng yêu”.

“Khen em giàu!”.

Cố Anh Kiệt không nhìn được cười nữa, cười đến ngã đờ lên người cô.

“Nhanh lên!” Cô còn hỏi thúc anh nữa.

“Em-thật-giàu” Anh vừa cười vừa khó khăn nói hết câu, tiếng ha ha không cách nào dừng lại.

Cười hơn nửa ngày cuối cùng cũng đủ rồi, anh thấy cô đang chu môi hệt như một đứa trẻ. “Chết rồi, Cố Anh Kiệt, ngoài ba cái này ra em nghĩ không ra mình còn điểm nào khiến đàn ông thích nữa. Cố Anh Kiệt, anh thích em chỗ nào hả?”.

Cố Anh Kiệt không cười nữa, anh nghiêm túc nghĩ, nhưng lại không nghĩ được ra câu trả lời. Không biết anh thích cô chỗ nào, chỉ là rất thích mà thôi. Thích đến ngày ngày nhớ nhung, thích đến nhìn thấy cô cười anh liền thấy vui, thích đến dù có cưng chiều cô thế nào cũng thấy không quá đáng. Nhưng không trả lời là không được. Anh nghĩ rồi nghĩ, “Không phải còn điều thứ tư sao, kĩ năng trên giường của em tốt”.

Tần Vũ Phi cắn lên vai anh” Lưu manh thôi”.

“Tên lưu manh” lại cười, ôm lấy cô và hôn.

Đêm hôm đó hai người ôm nhau ngủ, không làm chuyện gì khác, chỉ ngủ mà thôi. Lúc Cố Anh Kiệt sắp ngủ thiếp đi thì nghe thấy Tần Vũ Phi nói: “Cố Anh Kiệt, em nghĩ thông rồi. Thật ra có ba ưu điểm kia là được rồi. Những thứ khác không cần thiết”.

Cô Anh Kiệt không thể không chế được mà cong khóe môi.

Một lúc sau Tần Vũ Phi lại nói: “Tất nhiên thêm điều thứ tư vào em cũng không ngại”.

Cố Anh Kiệt bị chọc cười để tỉnh cả ngủ. Có để người ta ngủ không đây!

Kể đó anh được thưởng một bàn đạp. Kệ, anh cứ vui mặt vào hõm vai cô cười tiếp.

Ngày hôm sau họ thức dậy khá muộn, sau khi thức dậy thì gặp chút rắc rối. Cũng tại khi vừa thức giấc ai cũng dễ kích động, trong lúc mơ mơ hồ hồ mò mẫm hôn nhau, tiếp nữa thì lau súng cướp cò. Cố Anh Kiệt nóng như lửa đốt, bò dậy đi tìm bao, chợt nhớ tới qua có một cô gái nổi điên lên đã đem thứ quan trọng như thế vứt vào sọt rác. Anh quay đầu hung hăng trừng cô. Vậy mà cô còn ngơ ngác, ôm chần ngồi trên giường đợi anh. Mái tóc dài tán loạn, làn da trắng mịn, cả người tỏa ra vị cám dỗ. Cố Anh Kiệt cắn răng nghiêng lợi, không cách nào nhìn được. Mẹ kiếp, thùng rác thì thùng rác.

Thế là cậu ba Cố anh tuần ung dung đi lục thùng rác.

Tần Vũ Phi ngồi trên giường la hét, “Aaa, em không làm, đó là đồ trong thùng rác đó”.

“Im miệng”. Cậu ba nhà họ Cố đã nhặt đồ từ trong thùng rác ra.

“Bẩn lắm”. Cô vẫn đang la hét, vừa la vừa cười.

“Bẩn gì mà bẩn, thùng rác đó sạch, cũng không có rác”.

“Nhưng nó vẫn là thùng rác mà”.

“Còn hai lớp túi bao bì nữa”. Anh hung hăng nhanh chóng xé hộp ra.

“Hai lớp bao bì cũng là thứ từ thùng rác ra mà”. Cô cứ muốn gây chuyện đấy.

“Im miệng”.

“Không!”.

Người này so với người kia càng lớn tiếng hơn.

Cố Anh Kiệt chuẩn bị xong xuôi, tức tốc leo lên giường, không nói lời dư thừa với cô nữa, không im miệng thì thôi vậy, anh thích nghe tiếng của cô.

Trong lúc vận động nhiệt tình và kịch liệt, Tần Vũ Phi hai má ửng hồng đột nhiên vừa thờ dốc vừa nói: “Cố Anh Kiệt, cho dù quan hệ chúng ta dung tục đi nữa, may là em còn có ưu điểm thứ tư, không sợ”.

Cố Anh Kiệt đang hết sức chăm chú suýt thì không phát công được.

Có-người-đang-sợ-sao?

Hơn nữa không có cô gái nào mặt dày tự khen mình như thế cả biết không?!

Quan trọng nhất là, khen không hề đúng sự thật?! Với sức chiến đấu như cô mà cả dám nói!

Cái người này đúng là tức chết người mà. Nhưng cô càng khiến người ta tức anh lại càng yêu cô. Sao lại có một cô gái như thế chứ, hung dữ để đáng yêu, vờ vĩnh, vụng về đến đáng yêu, giả vờ mạnh mẽ đến đáng yêu...

Tóm lại, làm anh yêu vô cùng.

Ngày hôm đó họ không đi đâu cả, ngày nghỉ lễ cuối cùng trôi qua trong khách sạn.

Đáp chuyến bay tối trở về thành phố A.

Về với cuộc sống thực.

Bạn đang đọc truyện *Nhông Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Type: bjh

Đêm về đến nhà, Tần Vũ Phi liền mất ngủ.

Trước giờ đi ngủ Cố Anh Kiệt có gọi đến chúc cô ngủ ngon, tuy họ chỉ vừa tách ra vài tiếng nhưng Tần Vũ Phi lại thấy như rất lâu rồi. Đến khi đi ngủ, ảo giác trong những lúc thế này khiến cô khôn khổ, cứ có cảm giác mình không quen ngủ một mình nữa rồi. Nhưng rõ ràng Cố Anh Kiệt chỉ ôm cô ngủ có một đêm, chỉ một đêm thôi, chỉ thế thôi. Chắc chắn cô bị bỏ bùa rồi, tên đào hoa kia bỏ bùa cô rồi.

Tần Vũ Phi thờ dài, trở tới trở lui cũng ngủ không được, cô thấy không vui. Lộ trình một chuyến bay, hai thành phố, nhưng dường như là hai thế giới hoàn toàn khác. Ở thế giới kia, tính cách đơn thuần lại mạnh dạn của cô có thể chạy ra, muốn yêu thì yêu, muốn mắng thì mắng, thích nũng nịu thì nũng nịu. Nhưng về đến nhà, về đến thế giới này, tính cách kia của cô không thấy đâu nữa, trở lại thành cô như bây giờ. Từng bị tổn thương, từng trải, so đo từng li từng tí với thực tại.

Cô thấy hiện giờ không được vui như lúc ở bên ngoài, thật không muốn đi làm, không muốn ngáy giấc ở nơi này, cô muốn được cùng đi nghỉ lễ với Cố Anh Kiệt. Nhưng cho dù lý nghỉ dài cách mấy thì cuối cùng cũng phải quay về thôi. Tần Vũ Phi lại thờ dài.

Cô chợt nhớ ra mình vẫn chưa hỏi Cố Anh Kiệt chuyện anh và cô bạn gái mình tình kia, cũng quên hỏi về cô gái tỏ tình với anh. Anh nói anh không thân với cô gái tỏ tình, nhưng cô nữ mình tình kia là bạn gái thì anh từng chính miệng thừa nhận.

Tần Vũ Phi trở mình, càng nghĩ càng bức bối. Lý trí mách bảo cô phải tin tưởng Cố Anh Kiệt, anh biết tính khí của cô, nếu anh có dây dưa hay quan hệ thân mật với cô gái nào đó thì anh sẽ không đến trừu chọc cô mới phải. Nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy không vui, dù sao anh cũng chưa đích thân nói rõ với cô, còn cô sao lại quên phải hỏi chứ?

Bây giờ những việc nên làm hay không nên làm cô đều đã làm cùng với Cố Anh Kiệt rồi, còn hỏi anh những chuyện này thì rất mất mặt. Tần Vũ Phi cầm điện thoại lên, nhìn một lúc, bây giờ đã là hơn hai giờ sáng, nhưng không gọi cho tên đào hoa kia cô lại khó chịu trong lòng, thế là cô quyết định gọi.

Điện thoại đổ chuông rất lâu Cố Anh Kiệt mới bắt máy, nghe giọng mơ hồ như vừa bị đánh thức. “Cùng à, sao thế em?” Giọng anh nói mang theo vẻ ngái ngủ, nghe qua thật gọi cảm.

“Không có gì, em muốn xem thử anh đã ngủ hay chưa thôi”. Tần Vũ Phi nói, tâm trạng chợt thấy khá hơn nhiều.

“Ừ”. Cố Anh Kiệt dường như đã tỉnh hơn một chút. “Ngủ được một nửa. Rồi có một tên đáng ghét gọi điện cho anh”. Tần Vũ Phi cười khúc khích, tâm trạng lại tốt thêm một chút.

“Tên đáng ghét muốn làm gì nào?”. Cố Anh Kiệt hỏi.

Tần Vũ Phi suy nghĩ nửa ngày, thật sự không nghĩ ra chủ đề nào ra hồn, thế là nói bừa: “Cố Anh Kiệt, em hỏi anh nhé”.

“Ừ”.

“Em có pháo báo bối trong lòng anh không?”.

“Hả?”. Cố Anh Kiệt day trán, hỏi ngược lại cô: “Em muốn nghe câu trả lời buồn nôn đến mức nào?”.

“Hừ, em là người nông cạn thế à?” Tần Vũ Phi hung dữ nói, “Nói thật lòng cho em”.

“Ờ” Cố Anh Kiệt không phản bác cô, không biết ai lúc nào cũng tự xưng mình là tiểu thư nông cạn nữa, anh đáp: “Em không phải. Báo bối trong lòng là

cái quý gì chứ, rõ ràng em là bệnh đau nửa đầu của anh. Giờ nó đang phát tác đây”.

Tần Vũ Phi bật cười.

Cố Anh Kiệt bất đắc dĩ hỏi cô: “Giờ tâm trạng khá hơn chưa?”.

“Cũng tạm”.

“Vậy em nên đi ngủ rồi nhỉ?”.

“Được thôi”.

“Vậy ngủ ngon nha”. Cố Anh Kiệt xem đồng hồ, cũng khuya thế này rồi, người này đúng là nên đánh đòn mà.

Tần Vũ Phi đang trở mình trên giường, không nỡ gác máy, nhưng cô biết nên gác máy rồi. Cuối cùng mè nheo nửa ngày, cô nói: “Cố Anh Kiệt, anh chính là tên lãng nhăng đào hoa, anh đừng có không thừa nhận”.

“Ừ, tối mai chúng ta cùng ăn cơm, có thể có thời gian để thảo luận vấn đề này”.

“Ngày mai không được”. Tần Vũ Phi vô thức từ chối anh. Mới ở bên nhau suốt hai ngày, giờ lại gặp ngay, có phải quá thường xuyên rồi hay không?

“Sao vậy?”.

“Em hứa đi với mẹ rồi”. Cô nói dối, dứt lời liền hối hận, không nên vòng vo như thế, cô ghét nhất chính là kiểu nói chuyện này, cô nên nói thẳng với anh là cô không muốn hẹn hò với anh thường xuyên qua như thế. Nhưng cô vẫn thấy nói như vậy không hay lắm.

Nhưng Cố Anh Kiệt cũng không gắng hỏi cô, anh chỉ nói: “Vậy được, chúng ta hẹn sau vậy. Bây giờ em nghe lời, ngoan ngoãn đi ngủ đi”.

“Được”.

“Mai anh sẽ gọi cho em”.

“Được”.

Tần Vũ Phi ngoan hết chỗ nói, Cố Anh Kiệt tặng cô một nụ hôn qua điện thoại xem như là khen thưởng, sau đó nói: “Cung à, ngủ ngon”.

Tần Vũ Phi gác máy, sau đó thì phát hiện mặt mình đã đỏ lên rồi. Chuyện thân mật hơn họ cũng đã làm qua, chỉ một tiếng “chụt” qua điện thoại thôi đã khiến cô đỏ mặt.

Hôm sau đi làm, Tần Vũ Phi vẫn đến muộn như thường lệ. Cả ngày hôm đó tâm trạng cô vẫn cứ lơ lửng không tập trung, làm cho trong lúc họp Cừu Chính Khanh nhìn cô bằng một ánh mắt “quan tâm”. Tần Vũ Phi có chút chột dạ, cố gắng ra vẻ nghiêm chỉnh. Tên này đúng là “Xin Hãy Nghiêm Chính Chút”, ép đến cô cũng tỏ ra nghiêm chỉnh rồi.

Vừa đến giờ tan sở là Tần Vũ Phi về ngay, không ở lại thêm một giây nào. Hôm nay đã nói ba cuộc điện thoại với Cố Anh Kiệt, cuộc gọi cuối cùng là trước lúc tan sở nửa tiếng, Cố Anh Kiệt nói hôm nay anh cực kỳ bận, không biết làm sao mà sau kỳ nghỉ lễ công việc lại chất đống nhiều như thế.

“Đó là do tác dụng tâm lý của anh thôi”. Tần Vũ Phi nói. “Trước đây em từng suy nghĩ về vấn đề này rồi”.

“Em lại từng nghĩ đến?” Cố Anh Kiệt bật cười.

“Phải đó, em rất thắc mắc tại sao em không thấy công việc chất đống trong khi những người khác sau khi nghỉ lễ về dường như đều bận đến đầu tắt mắt tối”.

“Vậy kết quả nghiên cứu của em thế nào?”.

“Thì do vừa nghỉ lễ mấy ngày, lúc đi làm lại không thích ứng ngay được, trong nhất thời sẽ cảm thấy áp lực rất lớn. Cũng có thể họ cho rằng, nghỉ ngơi vài ngày trong mắt ông chủ chính là đã lơ là công việc, cho nên vừa mới trở lại thì phải ra dáng cô cùng bận rộn mới được”.

“Ngụy biện”. Cố Anh Kiệt cười cô.

“Là thật đó. Anh thử nghĩ đi, rõ ràng trước lúc nghỉ đã liều mạng làm cho hết công việc để có thể nghỉ ngơi thoải mái. Lúc anh nghỉ thì người khác cũng nghỉ, vậy thì sẽ không có ai đi làm thêm việc để anh không theo kịp. Vậy tại sao kết thúc kỳ nghỉ trở về thì thấy công việc chất chồng như thế? Còn không phải do tác dụng tâm lý của mình sao, cảm thấy phải bận rộn chết đi được”. Tần Vũ Phi mãi nói, chợt thấy từ tác dụng tâm lý này đã bám trên người mình.

“Đúng, đúng, bạn gái của anh thông minh nhất”. Cố Anh Kiệt nịnh nọt, sao đó có người tìm anh, anh chào Tần Vũ Phi một tiếng liền cúp máy.

Chỉ là bốn chữ “bạn gái của anh” cứ quanh quẩn mãi trong lòng Tần Vũ Phi. Mãi cho đến giờ tan sở, cô bắt đầu thu dọn trước đó vài phút, vừa tới giờ

liền rời khỏi phòng làm việc. Không có tâm trạng làm việc, không cần giả vờ bận rộn làm gì. Cô lái xe trên phố, nhất thời không biết mình muốn đi đâu. Không muốn về nhà, cũng không muốn hẹn bạn bè đi chơi. Lái xe qua hai con phố, rốt cuộc cô đành thừa nhận, cô muốn đi tìm Cố Anh Kiệt.

Cô phải khắc phục chương ngại tâm lý của mình, phải cố gắng thật tốt. Dựa vào đâu mà trong ba người họ chỉ mình không hạnh phúc chứ.

Tần Vũ Phi lái xe xuống dưới tòa nhà Hoa Đức, không gọi trước cho Cố Anh Kiệt, dù sao anh cũng bảo bạn, chắc không tan sở sớm thế đâu, cô đến đón anh xem như cho anh một niềm vui bất ngờ. Xem như làm tốt nhiệm vụ của “bạn gái” rồi đúng không?

Tần Vũ Phi thuận lợi lái xe đến nơi đã định, dọc đường không hề kẹt xe, tâm trạng cô rất tốt. Xe chạy vào bãi đậu xe, đậu xe xong cô ngồi trong xe gọi cho Cố Anh Kiệt, muốn hỏi xem tầng làm việc của anh ở tầng mấy, điện thoại vừa đổ chuông cô đã nhìn thấy anh. Anh đang đi tới, bên cạnh còn có một cô gái.

Cô ngây người, lúc này Cố Anh Kiệt lấy điện thoại từ trong túi áo ra, Tần Vũ Phi không kịp gác máy, anh đã tươi cười nhận điện: “Alo, em tan làm rồi à?”.

“Phải”. Tần Vũ Phi bình tĩnh lại, cô không nhìn cô gái đang đi bên cạnh anh. Cô nhận ra cô ta, chính là người ngồi cùng xe với anh đến trong chuyến du thuyền ra biển hôm nọ.

“Sao lại nghĩ ra gọi cho anh vậy, không cần về nhà với mẹ à?”.

“Giờ anh đang ở đâu?” Tần Vũ Phi không trả lời anh mà hỏi ngược lại. Cô không nhịn được mà hỏi một câu tầm thường và vụng về như thế.

“Ở bãi đậu xe dưới công ty”. Lúc Cố Anh Kiệt nói lời này vừa lúc đi ngang qua trước xe Tần Vũ Phi. Cô gái kia vẫn theo sát bên cạnh anh, một mực nghiêng đầu nhìn anh gọi điện thoại.

Tần Vũ Phi vất vả nhìn xuống, không hỏi “Anh đang ở với ai?”. Cô cố làm cho giọng mình thật tự nhiên hỏi: “Vậy bây giờ anh về nhà à?”.

“Đám anh em hẹn anh, giờ anh đang qua đó”. Cố Anh Kiệt đến bên xe mình, lấy chìa khóa mở khóa xe. “Thế nào? Em có thời gian để gặp anh rồi hả?”.

“Không có”. Tần Vũ Phi lập tức phủ nhận.

“Vậy em về nhà chưa?”.

“Vẫn chưa”. Tần Vũ Phi nói, thấy cô gái kia vẫn chưa lên xe, đang đứng bên cạnh đợi Cố Anh Kiệt.

“Vậy em lái xe cẩn thận nhé, về đến nhà thì gọi cho anh”. Cố Anh Kiệt không nghi ngờ gì, vẫn nói chuyện như bình thường.

“Được. Vậy em gác máy đây”. Tần Vũ Phi gác máy, thấy trong lòng rất khó chịu. Cô thấy Cố Anh Kiệt cất điện thoại, thấy cô gái kia không biết nói gì với anh, anh lắc đầu cười cười, sau đó mở cửa cho cô gái kia, cô ấy ngồi lên xe, Cố Anh Kiệt cũng lên xe, rồi chiếc xe nổ máy, đi mất.

Tìm Tần Vũ Phi đập thình thịch, toàn thân bắt đầu đổ mồ hôi, cô mím chặt môi, khẽ nuốt nước bọt. Trong đầu cô tưởng tượng ra một đoạn đối thoại. Cô gái hỏi: “Ai gọi vậy, có phải bạn gái anh không?”. Cố Anh Kiệt lắc đầu cười: “Tất nhiên là không, anh lấy đâu ra bạn gái?”.

Tần Vũ Phi khởi động xe, lái theo hướng Cố Anh Kiệt vừa đi. Cô không nên suy nghĩ lung tung, đoạn đối thoại giữa họ có lẽ không phải như vậy, nhưng cô không có cách nào không chế trí tưởng tượng của bà thân. Cô lái xe ra khỏi bãi đậu xe, thấy xe của Cố Anh Kiệt vừa rẽ phải ở phía trước. Đó không phải là hướng về nhà cô, cũng không biết tại sao cô lại đánh lái, cũng rẽ phải mà đi.

Xe cứ chạy mãi, sau khi chạy qua mấy dãy phố, Tần Vũ Phi mới ý thức được rằng mình đang theo dõi Cố Anh Kiệt.

Điều này khiến cô giật mình, cảm thấy không hề tốt chút nào. Ký ức của ba năm trước ủa về, cô cắn chặt răng, tay siết chặt bánh lái. Cô không biết mình lái xe như thế nào, cuối cùng thật sự đã theo anh đến tận nơi. Đó là một câu lạc bộ rất nổi tiếng. Tần Vũ Phi từng đi đây. Trong đó rất ồn ào, không thích hợp cho những cuộc hẹn riêng tư.

Tần Vũ Phi dừng xe ở bên kia đường đối diện câu lạc bộ, cô không xuống xe, cứ ngồi trên xe nhìn. Cô không biết mình đang làm gì, cứ mơ mơ màng màng như thế. Một lúc sau cô thấy Cố Anh Kiệt và cô gái kia từ bãi đậu xe đi tới, khi đến trước cửa hình như đã gặp được bạn. Người đó Tần Vũ Phi từng gặp, cũng là người đi chung xe với Cố Anh Kiệt hôm đi du thuyền ra biển kia. Cô gái kia vui vẻ chạy tới chỗ người đó. Cố Anh Kiệt cũng đi tới, nói nói cười cười, sau đó họ cùng nhau đi vào trong.

Tần Vũ Phi không hề biết Cố Anh Kiệt vừa đi vừa nói với người nọ rằng: “Được rồi, mình đã giúp cậu dẫn em gái đến, vậy nên tối nay cậu phải mời”.

Cô vẫn nhìn chằm chằm câu lạc bộ, bóng đen trong lòng vẫn không thể xóa tan, cô biết Cố Anh Kiệt không nói dối, cô đã tận mắt thấy rồi, cô tin tưởng anh. Nhưng cô vẫn thấy bức bối, không thể nào yên tâm được. Cô kích động muốn gọi điện cho Cố Anh Kiệt, muốn hỏi anh đang ở đâu, muốn biết bên cạnh anh có những ai, nam hay là nữ, muốn nghe xem anh có nói dối không.

“Đừng như vậy, Tần Vũ Phi à, đừng như vậy, đừng để mình trở nên đáng ghét như thế”. Cô tự nói với mình.

Đây chính là nguyên nhân cô không dám yêu đương, cô đã từng cảnh cáo Cố Anh Kiệt. Nhưng anh không nghe, cô chỉ muốn làm một cô tiểu thư nông cạn, cô không muốn biến thành lão yêu bà độc ác đa nghi.

Tần Vũ Phi nổ máy xe, lái loanh quanh giải sấu, quanh quẩn một hồi, cô đã lái xe đến nhà Cố Anh Kiệt. Cô dừng xe trước cổng chung cư, ngồi hơn nửa ngày mới gọi điện cho Cố Anh Kiệt.

“Cố Anh Kiệt, anh tụ tập xong chưa?”.

“Sao thế?”.

“Giờ em rảnh rồi, chúng ta gặp nhau được không?”.

“Được chứ”. Cố Anh Kiệt vui mừng ra mặt, thử hỏi cô: “Em có gai qua chỗ anh không, anh đang ngồi với mấy người bạn. Anh giới thiệu em với họ”.

“Thôi, em không muốn đi”. Cô từ chối không chút do dự.

“Được” Cố Anh Kiệt hiểu ý cô, cô vẫn chưa muốn công khai. “Vậy anh qua nhà đón em nhé?”.

“Không cần đâu. Gặp nhau ở nhà anh đi. Anh về được không?”.

Tất nhiên cố Anh Kiệt nói được rồi. Sau khi gác máy, Tần Vũ Phi lái xe vào tầng hầm của khu chung cư, đi lên đứng ở cửa nhà đợi anh. Thời gian trôi qua thật chậm, cô đợi mãi đợi mãi, thấy lâu lắm rồi mà anh vẫn chưa về đến nhà. Cô lại không nhịn được nghĩ có phải cô gái ở câu lạc bộ kia không để anh đi, cô ta có phải sẽ làm nũng, Cố Anh Kiệt phải chăng sẽ dỗ dành cô ta.

Cô lắc đầu, ném hết những suy đoán ra khỏi đầu.

Cô của ngày trước không phải như vậy. Cô của ngày trước đầy tự tin, cảm thấy sức hấp dẫn của mình vô biên, đàn ông yêu cô là lẽ đương nhiên. Cô vốn không cần phí sức đi theo đuổi ai, đàn ông muốn chăm sóc cho cô xếp hàng dài hai dãy phố. Cô giàu có hơn cô bạn kia, cô đẹp hơn cô ta, cô thấy mình tính cách coi mở, ai thấy cũng yêu, người đàn ông kia hẳn là yêu cô đến tận xương tủy. Trước giờ cô chưa từng hoài nghi điều đó, trước giờ cô chưa từng gặp trở ngại.

Tự cho là đúng.

Mãi cho đến khi cô bắt gian họ ngay tại giường.

Cô là người ra tay, nhưng thật ra người cảm thấy bị đánh một cái thật mạnh là cô. Cô lớn đến chừng này chưa từng bị đùa giỡn kiểu này. Toàn thân nặng trĩu, vết thương chất chồng.

Người khác khi thất tình cảm thấy thế nào cô không biết, cô chỉ biết mình đau như bị lột từng lớp da. Cô bị lột đi lòng kiêu ngạo, lột đi cảm giác ưu việt hơn người của bản thân, lột đi lòng tự trọng. Tuy sau đó cô vẫn vượt qua được chuyện thất tình và bị phản bội này, nhưng cô biết cô rất có vấn đề. Đàn ông theo đuổi cô, cô sẽ suy đoán xem có phải vì tiền của cô, phụ nữ thân cận với cô, cô sẽ suy nghĩ phải chăng cô ta muốn lợi dụng cô.

Nếu là trước kia, cô chỉ nghĩ họ thích cô, thật lòng thích cô.

Cô không kết giao thêm bạn mới nữa, nên nói là không thật lòng kết giao bạn mới nữa. Cô giữ lại đôi chút, nụ cười của cô chỉ đơn giản là nụ cười. Người có thể thân cận với cô đều là những người bạn quen biết lâu năm trước lúc cô đi du học. Chẳng hạn như Doãn Đình. Nhưng ngay cả với Doãn Đình cô cũng không thể tâm sự tất cả mọi chuyện, những chuyện xảy ra với cô ở Mỹ cô chưa từng cho cô ấy biết. Cô lo sợ bạn bè sẽ chê cười cô.

Giống như bây giờ đây, cô lo sợ Cố Anh Kiệt sẽ chán ghét cô.

Thang máy “tinh” một tiếng. Cố Anh Kiệt bước ra từ thang máy, vừa ngược mắt đã thấy Tần Vũ Phi đang gẩn ngơ đứng trước cửa nhà anh. Anh còn chưa kịp mở miệng đã thấy cô chạy tới, ôm lấy anh, nhón chân lên hôn anh.

Đúng là điểm phúc từ trên trời rơi xuống. Cố Anh Kiệt rất hưởng thụ, rồi đảo khách thành chủ, làm cho nụ hôn càng thêm sâu.

“Cãi nhau với mẹ à?” Anh hỏi.

Tần Vũ Phi lắc đầu, ôm chặt anh không buông.

Cố Anh Kiệt kéo theo cô đi mở cửa. Cửa vừa khép lại Tần Vũ Phi lại tiếp tục hôn anh.

Cố Anh Kiệt không thể chống lại. Lần nào nữ vương của anh có ý châm ngòi thì anh chỉ có thể đầu hàng mà thôi.

Xong việc hai người đều mệt đến nói không ra hơi, ôm nhau ngủ thiếp đi. Qua một lúc, Cố Anh Kiệt bị đập một cái.

“Cố Anh Kiệt, em đói”.

“Ừ, muốn ăn gì?”.

“Gà rán và khoai tây chiên”.

“Chỗ anh làm gì có”.

“Ồ” Cô không nói nữa, rúc người vào lòng anh. Một lúc sau lại nói: “Em đói lắm”. Cô còn chưa ăn bữa tối mà, lúc này lại tiêu hao nhiều thể lực như thế.

Cố Anh Kiệt thờ dài, đắn đo một lát vẫn ngồi dậy. “Vậy anh ra ngoài mua cho em, ở gần đây cũng có McDonald’s”.

Cô nhìn anh mặc quần áo, trong lòng thấy rất cảm động. Nhưng người đàn ông kia đã từng vì cô thích một đĩa CD bản kỷ niệm có chữ ký số lượng có hạn mà đứng xếp hàng thâu đêm giữa mưa tuyết, lúc đó cô còn cảm động hơn bây giờ nhiều. Thế mà cuối cùng lại là kết quả đó.

Cô lắc đầu, ném những hồi ức đó đi. Nếu con người có thể mất trí nhớ thì hay biết mấy.

“Khuya thế rồi, đừng ra ngoài nữa. Ở đây anh có gì, bánh mì cũng được”.

“Không có bánh mì”. Cố Anh Kiệt ra mở tủ lạnh và tủ bếp, trở lại nói: “Mì với trứng gà được không?”.

“Được” Cô ngồi trên chiếc giường lớn, ôm tấm chăn của anh gật đầu. Tim Cố Anh Kiệt như tan chảy, sao anh lại thích cô đến thế chứ, anh đi qua hôn cô một cái, “Em đợi một chút, anh đi nấu mì, sẽ xong ngay thôi”.

Cố Anh Kiệt vào bếp nấu mì, mới bỏ vớt mì vào nồi thì Tần Vũ Phi cũng ra, cô đang mặc áo sơ mi của anh, để trần hai chân. Cố Anh Kiệt vừa thấy thì toàn thân liền bốc lửa, anh nghĩ đúng là nên kiên chế lại, nếu không sẽ dọa cô chạy mất.

Nhưng cô lại không hiểu cho nỗi khổ tâm của anh, ăn mặc như vậy đã đành, còn chạy đến ôm eo anh hỏi: “Cố Anh Kiệt, anh có thích em không?”.

Cô gái này là yêu tinh biến thành sao?

“Rất thích”. Anh thành thật đáp.

“Thích bao nhiêu?”.

Thích đến nỗi lại muốn lôi em lên giường. Cố Anh Kiệt mím môi: “Thích đến nỗi muốn ego mưìi quả trứng vào tô mì của em”.

“...”

Được, Cố Anh Kiệt thừa nhận câu tình tứ kiểu này chẳng ra làm sao. Anh đành tự tìm đường lui cho mình: “Ăn mưìi quả không được tốt cho lắm, cho em hai quả thôi”.

Tiếp đó cô bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Type: P.anh

Cố Anh Kiệt không thể không thừa nhận, mỗi khi Tần Vũ Phi cười vui vẻ ngọt ngào đều có thể chạm tới tận đáy lòng anh. Thật hận không thể bỏ mưìi quả trứng vào tô mì của cô.

“Em cười cái gì?” Anh hỏi.

Cô ôm lấy eo anh, trong lòng anh tràn ngập sự ấm áp. Đang cầm đĩa trên tay nên không thể ôm cô, thế là anh dùng mũi cọ lên mũi cô, trong lòng rất thỏa mãn.

“Không có thành ý.” Cô cố ý bắt lỗi anh, “Sao không nói tặng em mưìi viên kim cương!”.

“Anh sợ em mua hai mưìi viên ném vào mặt anh, sau đó lớn tiếng kêu kể toán nhà em qua một chọi một với kể toán nhà anh.”

Cô bật cười lớn, đây đúng là loại chuyện tiểu thư nông cạn như cô có thể làm ra. Tất nhiên cô chỉ là nói vui ngoài miệng thôi, kể toán nhà cô bận lắm, đâu ra thời gian mà một chọi một? “Vậy được, trứng gà thì trứng gà vậy.” Thật ra cô thấy cho mưìi quả trứng vào tô mì còn khiến cô vui hơn là mua tặng cô mưìi viên kim cương. Người này quả nhiên là một tên đào hoa, cao thủ tình trường, dỗ con gái cũng hết cách này tới cách khác.

Cố Anh Kiệt vừa ôm cô vừa đảo mì, cho trứng vào. Ôm một người trong lòng thật sự không tiện cử động lắm, nhưng hai người đều không ngại.

“Không có hành.” Anh nói.

“Không sao.” Cô nói. Một lúc sau lại nói: “Em đói lắm”.

“Xong ngay đây.”

“Không phải. Ý em muốn nói, không phải yêu cầu của em thấp, mà là bây giờ em rất đói, cho nên không so đo với anh.”

“Ừ.” Anh cười nhẹ, “Cảm tạ đại vương”.

Cô bật cười, anh không nhìn được hân lên trán cô, hỏi: “Tối nay ở lại đây được không?”.

Tần Vũ Phi ngẩn ngơ, sau đó lại cười: “Được”. Cô không chút thẹn thùng, vui vẻ chạy ra phòng khách lục túi xách: “Em gọi điện báo mẹ em, anh nấu cho xong mì giúp em đi, em đói lắm rồi”.

Cố Anh Kiệt khựng lại, còn tưởng cô sẽ làm cao hoặc nói những lời như “chúng ta nên chậm một chút”, vậy mà cô lại nhận lời một cách sáng khoái đến thế. Anh rất vui mừng, vô cùng vui, cho thêm rất nhiều dầu vừng vào mì của cô.

Tần Vũ Phi có lẽ đói thật rồi, không chê bai mùi vị của món mì này ra sao, ăn sạch sẽ. Cố Anh Kiệt thấy cô ăn rất ngon miệng, suýt thì nghĩ mình đã trở thành một đầu bếp tài ba, lại thấy mừng vì mình còn biết nấu ăn chút ít. Tô mì chỉ có mì và trứng nhưng lại làm cho anh có cảm giác thành tựu.

Ăn xong hai người cùng ngồi trên sofa xem phim, bộ phim nói gì họ đều không để ý, cứ mãi nói đông nói tây đủ thứ chuyện, em chơi đùa ngón tay anh, anh nheo nheo mắt em, sau đó lại thấy nóng, cùng đi tắm yên ương. Trong lúc tắm không tránh được cọ xát lại đại chiến một trận. Tần Vũ Phi không chút câu nệ hay than vãn với sự đòi hỏi của Cố Anh Kiệt, toàn bộ đều nghe theo cách anh thích, hai người lăn lộn từ phòng tắm đến trên giường, thỏa mãn đến rã rời.

Xong việc, Cố Anh Kiệt ôm lấy Tần Vũ Phi cắn lên tai cô: “Chúng ta phải tiết chế một chút”.

Tần Vũ Phi bật cười: “Không liên quan đến em, em rõ ràng là một quý cô vừa dè dặt vừa thẹn thùng mà”.

Cố Anh Kiệt đánh lên mông cô, nói những lời này mà cô không thấy ngượng miệng à? Còn dè dặt nữa chứ, phẩm chất này hoàn toàn không thấy được trên người cô.

Tần Vũ Phi nhướn mày nhìn anh: “Chẳng lẽ anh thích kiểu kia thật à? Vậy thì em cũng có thể phối hợp với anh, lần sau anh mà sáp lại gần một chút thì em sẽ nói dừng mà, không được đâu”.

Hai chữ “mà” và “được” cô kéo vừa dài vừa nũng nịu, thật sự có thể đim chết người. Cố Anh Kiệt trừng cô, bắt đầu thấy trong người lại nóng lên. Cô còn không sợ chết mà tiếp tục nhẹ giọng trêu chọc anh: “Được không? Vậy được chưa? Sau này em cứ nói chuyện như thế, anh thích chứ?”. Vừa nói ngón tay cô vừa vẽ vòng trên ngực anh.

Cố Anh Kiệt do dự một lúc, anh không muốn dọa cô sợ, trước kia anh không phải loại đàn ông phóng túng như thế, nhưng cô gái này quá đáng ghét, vẫn thấy không dạy dỗ cô một chút là không được. “Bỏ đi, bỏ đi.” Anh nói: “Dù sao không phải em chết thì là anh vong vậy”. Dứt lời anh trở mình đè lên người cô.

Tần Vũ Phi vừa la vừa cười, ra sức đẩy anh: “Không được, không được”.

“Rõ là anh thấy em rất được mà.” Anh cố ý hỏi.

“Không, không.” Tần Vũ Phi vẫn đang đẩy: “Thật sự không được, em sai rồi, em đầu hàng được chưa?”.

“Hừ.” Tiếng “hừ” này của anh đúng là uy phong tám phía, Tần Vũ Phi rất muốn đập anh một cái, nhưng cô thật sự rất mệt, sợ làm ra động tác nào đó kích thích đến anh thì cô sẽ tiêu mất.

Cố Anh Kiệt trở mình lại, kéo cô ôm vào lòng: “Ngoan ngoan ngủ đi”.

Cô nghe lời, ngoan ngoan nhắm mắt lại. Một lúc sau lại mò mẫm tìm tay anh, ngón tay đan vào nhau, tiếp tục ngủ. Một lúc nữa cô nghe thấy giọng nói có chút ngái ngủ của Cố Anh Kiệt nói: “y da, anh nhớ ra rồi. Vũ Phi này, trước đây không phải em từng hỏi anh về chuyện cô mình tỉnh kia sao, chính là tin đồn của giới truyền thông đó, em nói chúc mừng anh, bạn gái rất xinh đẹp. Anh không phủ nhận. Nhưng thật ra người đó không phải bạn gái anh. Lúc đó em không thèm để ý đến anh, còn rất hy vọng anh có một cô bạn gái để phủ sạch quan hệ với em thì em mới yên tâm, vậy nên anh không phủ nhận”.

Tần Vũ Phi lập tức tỉnh táo, cô xoay người, mặt đối mặt với Cố Anh Kiệt, nhìn thẳng vào mắt anh.

Cố Anh Kiệt nói: “Cô ấy không phải bạn gái anh, anh chưa từng hẹn hò với cô ấy. Sau lần theo đuổi Mễ Hi thì anh không còn dây dưa với bất kỳ cô gái nào nữa. Anh muốn cho em biết chuyện này. Lúc anh phát hiện ra mình thích em, bên cạnh anh không có người con gái nào khác”.

Tần Vũ Phi không lên tiếng, chỉ yên lặng nhìn anh. Nhìn một lúc thật lâu rồi cô ngã đầu vào lòng anh, nhắm mắt nói: “Ngủ ngon, Cố Anh Kiệt”. Trong lòng cô thấy vui, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Nhưng sáng sớm ngày hôm sau, Tần Vũ Phi rất không vui. Vì Cố Anh Kiệt vừa sớm đã gọi cô dậy.

“Làm gì mà sớm vậy?” Cô giờ tỉnh khi lúc rời giường.

“Phải đi làm mà.” Cố Anh Kiệt đủ lý lẽ nói. “Giờ cũng hơi muộn rồi, sẽ đến muộn đó. Anh cũng không thể bỏ em lại rồi đi một mình được. Bữa sáng em muốn ăn gì? Hôm qua có lái xe đến không? Có cần anh đưa em về nhà thay quần áo không?”

Tần Vũ Phi bị anh làm ồn nên không ngủ được nữa, hậm hực ngồi dậy. Ở đây không có bàn chải của cô, không có sữa rửa mặt cô hay dùng, tối qua còn cho qua được, giờ lại thấy không tiện chút nào. Cố Anh Kiệt cũng không có chuẩn bị bộ mới trước. Tần Vũ Phi sự mặt thay quần áo.

Cố Anh Kiệt quần áo chỉnh tề, đi qua xoa mặt cô nói: “Em phải nghỉ theo hướng tốt chứ, chuyện này chứng tỏ chỗ anh không có thói quen giữ phụ nữ ở lại, có thể cộng thêm điểm cho anh rồi đó, đúng không?”

Không đúng. Tần Vũ Phi lười đáp lại anh. Thức dậy sớm đúng là đáng ghét, tâm trạng không tốt chút nào.

“Từ giờ anh sẽ chuẩn bị một phần những thứ em thường dùng, em liệt kê danh sách ra cho anh đi.”

“Không cần.” Tần Vũ Phi thu dọn túi xách của mình, tìm giày của mình, “Ngủ qua đêm ở chỗ anh phải dậy sớm, em không thèm”.

“...” Cố Anh Kiệt ngây người, “Tần Vũ Phi, vì phải dậy sớm mà bỏ bạn trai, chuyện này nói ra sẽ bị người ta cười rưng rưng đó biết không?”

Tần Vũ Phi quay lại làm mặt quỷ: “Ai bảo họ cười! Rưng là đáng!”

Cô mở cửa đi ra bấm thang máy, anh vội lấy cặp máy tính, khóa cửa rồi đuổi theo, bắt kịp cô ngay trước cửa thang máy rồi ôm eo cô một cách rất tự nhiên: “Bữa sáng ăn gì đây?”

“Về nhà đánh răng.”

“Em có biết tối qua em ngủ ngáy không?”

“Không có.” Cô vỗ anh một cái, “Đàn ông mới ngáy”.

“Ai bảo thế? Tối qua em ngáy thật mà, hết như con mèo con, tiếng rất nhỏ.”

“Anh còn nghe qua mèo ngáy cơ đấy?” Tần Vũ Phi trừng anh, ăn nói lung tung.

“Thật mà. Cháu họ anh có nuôi một con mèo, anh đến đó chơi có thấy qua, con mèo đó ngáy, mấy người tại anh còn quỳ xung quanh nhìn nữa.”

Tần Vũ Phi tưởng tượng cảnh đó, bật cười thành tiếng.

Cố Anh Kiệt thừa cơ nói: “Em có thích mèo không, mai mốt anh dẫn em đến đó xem thử”.

Tần Vũ Phi lắc đầu.

“Thôi vậy.” Vậy thì tạm thời không công khai thôi.

Hai người đến hầm để xe, ai tìm xe người nấy. Lúc chỉ tay ở trước xe, Tần Vũ Phi nói tạm biệt xong định đi ngay, bị Cố Anh Kiệt tóm lại. “Theo lẽ thường, bạn trai bạn gái nên hôn tạm biệt mới phải.”

“Được thôi.” Tần Vũ Phi nhìn xung quanh, không có người, nhón chân hôn khẽ lên môi anh, “Tạm biệt”.

Cố Anh Kiệt hài lòng buông tay, Tần Vũ Phi ngồi lên xe mình, nghĩ ngợi rồi nhắn cho anh một tin nhắn: “Anh nhớ phải ăn sáng đó”.

Cách đó không xa, Cố Anh Kiệt cũng đã lên xe, thấy được tin nhắn thì cười. “Đạ, nữ vương.” Anh trả lời.

Cố Anh Kiệt khởi động xe, lúc đi ngang xe Tần Vũ Phi còn vẫy tay với cô, anh đi làm đây. Xe chạy qua vài dãy phố, chuông báo tin nhắn điện thoại vang lên, anh nhân lúc đèn đỏ lấy ra xem, vẫn là do Tần Vũ Phi gửi đến. Tin nhắn viết: “Cố Anh Kiệt, em sẽ cố gắng”.

Không nói cố gắng chuyện gì, nhưng anh hiểu. Cũng không nói anh phải làm thế này thế nọ, nhưng anh nghĩ anh cũng hiểu. Không cần nhắc đến quyết tâm của cô, nỗi khổ của cô, sự ủy khuất của cô, tâm trạng của cô, chỉ có vài chữ rất đơn giản, nhưng anh hiểu.

Duyên phận quả đúng là một chuyện rất kỳ diệu.

“Được, bảo bối.” Anh trả lời.

Trước đây anh cứ nghĩ cô tuyệt đối không phải là kiểu mà anh thích, nhưng giờ đây anh lại yêu cô chết đi được. Về mặt của cô anh thấy rất đáng yêu, lời cô nói anh thấy rất thú vị, cô nổi nóng gây chuyện anh cũng thấy không có vấn đề gì. Trước đây lần yêu đương nào cũng không có áp lực, thích thì đến

với nhau, không thích thì chia tay, đây là nguyên tắc trò chơi mà người trưởng thành nào cũng biết, ít nhất là những cô gái anh từng qua lại đều như thế.

Nhưng với Tần Vũ Phi anh thấy rất áp lực, dù sao trước khi bắt đầu cuộc tình này cô cũng từng trịnh trọng cảnh cáo anh, cô có vấn đề của mình, còn anh thì không phù hợp với kỳ vọng của cô. Một khi đã gánh vác trách nhiệm và yêu cầu, yêu đương dường như không còn đơn thuần là yêu đương nữa, ít nhất thì không còn là kiểu yêu đương thư thả như những cuộc tình anh từng trải trước đây. Nếu là trước đây, cô gái như vậy thì anh sẽ không theo đuổi đâu. Nhưng bây giờ dù biết rõ tình hình nhưng anh vẫn muốn được ở bên Tần Vũ Phi, ý muốn này vô cùng mãnh liệt, mãnh liệt hơn cả nỗi lo của anh đối với áp lực phải gánh vác trách nhiệm cuộc tình này.

Nghĩ đến việc cô cũng như anh, biết rõ đối phương không hợp với kỳ vọng nhưng lại không thể chống lại cảm giác trong lòng, anh có chút đắc ý, cảm thấy bản thân dường như rất có sức hút. Xưa nay anh chưa từng nghĩ ngờ điểm này, nhưng sức hút này có thể lôi cuốn Tần Vũ Phi, anh thật sự rất đắc ý.

Cô nói cô sẽ cố gắng, anh thấy rất đau lòng. Anh tự hứa với mình, anh cũng phải cố gắng. Tình cảm thuận theo tự nhiên tuy tự do thoải mái, nhưng được vát và bồi đắp mới có thể lâu bền. Anh từng nghiêm túc suy nghĩ, những lời nhận xét của Tần Vũ Phi về anh là không sai, trước đây anh luôn nghĩ đối với mối tình nào của mình cũng rất thật lòng, cũng không sai, nhưng trên thực tế, anh chẳng qua chỉ là một tên đàn ông sợ vất vả. Phải chiều theo người khác rất mệt, phải bao dung rất mệt, phải nhẫn nại lại càng mệt hơn. Nhưng làm sao có thể vui vẻ từng giây từng phút cho được, những cái mệt kia chỉ là chút trắc trở nhỏ của tháng năm dài đằng đẵng, chịu một mệt chút mới có thể đi được đoạn đường dài.

Bệnh này rất khó chữa, đương nhiên hiện tại anh cũng không dám chắc mình có thể đi cùng Tần Vũ Phi bao lâu. Nhưng phàm là người ai chẳng có chút bệnh, ai cũng có vấn đề của riêng mình, cô biết rõ nhưng vẫn chịu vì anh mà đối mặt với rủi ro trong tình yêu, vậy anh cũng phải cố gắng chịu một mệt chút cũng là chuyện nên làm, không phải sao? Ít ra thì hiện tại anh đồng ý làm mọi chuyện vì cô, không thấy mệt chút nào.

Những ngày tiếp theo trôi qua trong yên bình. Tần Vũ Phi và Cố Anh Kiệt chỉ hẹn hò hai lần, hai lần đều là gặp nhau ăn cơm, sau đó thì đến nhà anh ăn ái, sau đó nữa thì anh đưa cô về nhà. Những lúc khác cả cô lẫn anh đều bận. Thật ra cũng chẳng phải việc gì to tát, tụ tập bạn bè, tiệc tùng xã giao, họp hành, làm thêm giờ, ăn cơm với gia đình... Nếu hai người muốn gặp nhau, có thể từ chối bớt một số. Nhưng Tần Vũ Phi không muốn, cô không muốn làm rối cuộc sống hiện tại, của cô hay của anh cũng thế. Cố Anh Kiệt cũng chiều theo cô.

Sau đó Cố Anh Kiệt đi công tác năm ngày, khi về anh có nửa ngày để nghỉ ngơi, thế là vừa xuống máy bay anh liền gọi điện hẹn cô.

Đang giữa trưa, vậy mà cô không ở công ty, đang ở nhà. “Đi cả nhà em đến rồi, đau bụng.” Cô nói.

Anh trầm ngâm, vậy thì không nên hẹn cô ra ngoài thật rồi, cô không được khỏe. “Vậy đến nhà anh đi, em có thể ở nhà anh nghỉ ngơi, chúng ta có thể trò chuyện, xem tivi, anh làm đồ ăn cho em.”

“Nhưng đâu có làm được, đến nhà anh thì kỳ lắm.”

“Tần Vũ Phi!” Cố Anh Kiệt vừa nghe câu này liền nổi nóng, “Em nghĩ anh hẹn em là vì chuyện này hả?”

Tần Vũ Phi rất muốn nói quan hệ thể xác đúng thật là nền tảng của mối quan hệ giữa hai người mà, nhưng giọng nói của anh nghe qua rất tức giận, cô im miệng thì hơn.

“Khó khăn lắm anh mới về, chiều không cần đến công ty, ngày mai lại phải tiếp tục bận rộn, em lại không cho anh dẹp bớt những việc khác để có thời gian hẹn hò, sợ người khác biết được, em tự nói xem đã bao lâu chúng ta không gặp nhau rồi?”

“Mới có mười ngày.” Cô trả lời anh thật.

“Mới có!” Anh gầm lên.

Được, cô sai rồi, cô không nên tính toán chuẩn xác như thế.

“Tóm lại hôm nay anh nhất định phải gặp được em. Em thay quần áo, lấy vật dụng tùy thân...”

“Tới giờ đăng ký à?” Câu nói của anh giống hệt loa phát thanh ở sân bay.

“Tần Vũ Phi!”

Được, cô lại sai rồi. Nhưng anh đi công tác về cô rất vui, trong lòng nhất thời không thể khống chế được muốn gây rối đôi chút.

“Nửa tiếng sau anh đến nhà đón em. Đến nơi anh gọi, em tự đi ra. Nếu không nghe lời anh sẽ ấn chuông cửa, nói với mẹ em là anh đến tìm bạn gái mình.”

“Mẹ em không có nhà.”

“Vậy anh nói với quản gia nhà em!” Cô nhảm chán quá nên bày chuyện có đúng không?

“Cố Anh Kiệt, anh hung dữ với em, em phải trừ điểm anh.”

“Làm nũng cũng vô dụng. Bản thiếu gia đây không thèm, cho em nửa tiếng.” Dứt lời anh hung hăng cúp điện thoại. Tần Vũ Phi bĩu môi, nhưng được hai giây liền bắt đầu bật cười, cô lấy túi chườm nóng đang đặt ở bụng ra, bỏ dẩy như một bà lão đi soi gương.

Ôi trời, đến tháng rồi sắc mặt khó coi thật, xấu quá. Tội qua không dám gội đầu, giờ tóc chẳng ra hình thù gì, còn có gàu nữa. Tần Vũ Phi do dự, hay là liều mạng đi gội đầu rồi trang điểm một chút. Đã lâu rồi không gội, cô phải xuất hiện trước mặt anh với dáng vẻ thật xinh đẹp mới được. Anh chẳng biết nghĩ cho tâm tư con gái gì cả.

Nhưng bụng rất đau, gội đầu nữa thì sẽ càng khó chịu hơn, thôi thì cột thành tóc đuôi ngựa vậy. Chải tóc xong, trang điểm một chút, trông tươi tỉnh hơn rồi. Cô bắt đầu sửa soạn túi xách, mang theo băng vệ sinh, túi chườm nước nóng của cô, còn mang theo một chiếc quần lót để phòng hờ.

“Ngày lực của đi cả lớn lắm, lỡ làm bẩn nhà anh thì cũng đừng có trách em” Tần Vũ Phi nhìn mũi với chiếc gương, nóng lòng mong đợi Cố Anh Kiệt đến.

Vừa đợi vừa thấy buồn cười, xưa nay chưa từng có lần hẹn hò nào như thế. Đến nhà bạn trai để qua ngày đến tháng, cô càng nghĩ càng buồn cười. Cô ôm bụng nằm trên giường, có cảm giác mình đã đợi rất lâu, rốt cuộc điện thoại cũng đổ chuông.

Tần Vũ Phi nhận điện thoại xong thì mang theo túi xách ra cửa, lén la lén lút chạy về phía xe Cố Anh Kiệt như tên trộm, vừa lên xe liền giục anh nhanh lái xe đi.

Cố Anh Kiệt nói dối: “Người nào không biết còn tưởng chúng ta đưa nhau bỏ trốn ấy chứ”.

Tần Vũ Phi chỉ có thể cười trừ với anh.

“Bụng đau lắm à?”

“Hơi hơi.” Lúc này một mình nằm ở nhà quá buồn chán, cô thấy đau chết đi được, bây giờ sự chú ý đã được di dời nên cô thấy khá hơn nhiều.

“Mấy cách chăm sóc anh bảo em làm em đều không làm theo đúng không?”

“À, quên sạch rồi.” Cô trả lời rất vô tư, kết quả nhận được một cái trừng mắt.

Dọc đường đi bị Cố Anh Kiệt cản hẳn lên lớp nhưng Tần Vũ Phi lại không nổi nóng. Hai người đến chỗ Cố Anh Kiệt, anh mở túi xách cô ra kiểm tra, “Em không mang đồ ngủ theo à?”

“Lấy đồ ngủ làm gì?”

“Em nằm mà nghỉ ngơi, ăn mặc như thế kia thì sao thoải mái được.”

Tần Vũ Phi chớp mắt, cô không nghĩ tới.

“Ngốc.” Cố Anh Kiệt không nhịn được mắng, sau đó đi mở tủ quần áo lấy áo sơ mi của mình cho cô, bảo cô mặc thay váy ngủ rồi lên giường nằm.

Tần Vũ Phi vừa thay đồ vừa nói: “Lỡ như làm bẩn giường thì anh không được trách em đó”.

Anh lại trừng cô.

Cô vẫn chưa yên lòng, anh không trách cô thì cô cũng thấy như vậy quá ngượng. “Hay là anh cho em thêm cái áo sơ mi nữa, em lót bên dưới, bẩn rồi thì vứt đi là xong, dù sao cũng hơn là bẩn đệm.”

Anh không nói gì, lấy thêm một cái áo sơ mi nữa lót xuống cho cô.

Lúc này Tần Vũ Phi mới thở phào, thả lỏng người nằm xuống. Cố Anh Kiệt đắp chăn cho cô, cắm điện để làm nóng túi chườm của cô, kéo rèm cửa sổ lại, mở đèn ngủ, lại rót một ly nước ấm cho cô uống. Khi anh đem ly đi cất, cô xoa mái tóc của mình ra, như vậy thoải mái hơn nhiều. Sao cô cứ cảm thấy giường của Cố Anh Kiệt nằm thoải mái hơn của cô, bụng cũng không còn đau như lúc này nữa.

Ngẫm nghĩ thì tình huống bây giờ buồn cười thật, cô đi hẹn hò, thật ra chính là dọn từ giường nhà cô qua giường nhà Cố Anh Kiệt để nghỉ ngơi. Cô không nhịn được mà bật cười. Cố Anh Kiệt đi vào, đúng lúc thấy đại tiểu thư đang cười một mình như người bệnh.

“Sao thế? Có gì buồn cười à?” Anh đi vào, nằm lên giường, ôm cả người lẫn chăn vào lòng. Cuối cùng cũng được gặp mặt rồi, thật thỏa mãn.

“Em đang nghĩ, Cố Anh Kiệt à, anh cũng liều quá đi.” Giống hệt cô.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Type: P.anh

“Liều” cơ đấy, cách dùng từ này... Cố Anh Kiệt mất vui nói: “Em mới biết à. Vậy nên em phải đối tốt với anh chút đi”.

Tần Vũ Phi chớp chớp mắt, cô có mà, thật tình đối với anh rất “tốt” còn gì. Cô cũng rất liều.

Vòng ôm của Cố Anh Kiệt rất thoải mái, Tần Vũ Phi trò chuyện với anh câu được câu mất, bắt đầu lìm đim buồn ngủ. Túi nước nóng đã xong, Cố Anh Kiệt buông cô ra đi lấy túi, sau đó đặt lên trên bụng cô.

“Làm vậy có tác dụng sao?” Anh hỏi.

“Chắc có chút chút.”

“Xem em kìa, hay là anh đưa em đi bác sỹ nhé? Ông thầy thuốc lần trước kê thuốc cho mẹ anh cũng khá lắm, mấy người chị anh làm theo mấy món tắm bồ, thể chất tốt hơn rất nhiều.” Cố Anh Kiệt vuốt tóc cô, thấy đáng về nhện đau khổ sở của cô anh cũng đau lòng.

“Anh quản luôn chuyện thể chất phụ khoa của mẹ và chị anh à?” Tần Vũ Phi ghẹo anh.

“Cũng không phải có ý nghe ngóng, chỉ là họ đem ra nói trên bàn ăn, anh ngồi bên cạnh nghe được thôi.” Cố Anh Kiệt kiên nhẫn nói, “Ông thầy thuốc đó tốt lắm, anh biết phòng khám của ông ấy ở đâu, hôm nào anh đưa em đi khám thử nhé?”.

“Không. Em ghét nhất là khám bác sỹ.”

“Có bệnh thì phải đi khám, sao lại ghét với chẳng không ghét.”

“Đau bụng kinh không tính là bệnh, con gái ai mà chẳng đau.”

“Nói vậy. Đau phải ai cũng đau ghê gồm thể này, trong những người anh biết thì chỉ có mình em bị thể thôi.”

Tần Vũ Phi mấp máy môi, đang muốn nói “chắc chắn là con gái mà anh quen biết ít quá”, nhưng cô nhớ ra, tên đào hoa trước mặt đây cũng là một công tử “gặp người vô số” còn gì, nếu nói anh quen biết không nhiều cô gái, thật đúng là chuyện đùa. Trong lòng cô bắt đầu khó chịu. “Tóm lại là em không muốn đi.” Cô hờn dỗi nói.

“Chỉ là đi xem thử, hỏi ông ấy cách điều dưỡng thôi. Tuy ông ấy có quen với mẹ anh, nhưng cũng sẽ không chạy đến chỗ mẹ anh nhiều chuyện là anh dẫn con gái tới đó, em không cần lo.”

“Không đi.” Cô rất kiên quyết.

Cố Anh Kiệt mất vui, “Vậy em định kéo dài đến lúc nào? Không nói chuyện tình trạng sức khỏe của em, dù sao cũng phải cho bạn bè thân thích biết chứ. Không cần phải gõ trống khua chiêng mà tuyên bố, chỉ đừng có trốn tránh, giấu giếm như thế nữa là được. Giờ chúng ta xem như đã ổn định rồi đúng không?”.

Tần Vũ Phi mím chặt môi không lên tiếng, bụng cô cứ đau âm ỉ, tâm trạng cũng không tốt, cô bắt đầu nổi nóng. “Ổn định được bao nhiêu? Anh định kết hôn với em à?”

Cố Anh Kiệt nghen lòi, chưa đến mức kết hôn, đâu có nhanh như thế, tuy bây giờ anh rất yêu cô, đang trong lúc yêu đương cuồng nhiệt, nhưng đúng là anh chưa nghĩ đến chuyện kết hôn, anh tin rằng cô cũng chưa nghĩ đến đó. Yêu đương là yêu đương, kết hôn là kết hôn, đây là chuyện thực tế. Hướng hờ nếu hai người kết hôn còn phải suy xét rất nhiều mặt khác, như tình hình gia đình của hai bên, công ty, tài sản, hợp đồng tiền hôn nhân...

Yêu đương là nói cảm giác, còn kết hôn thì phải nói đến cuộc sống. Tuy nói ra thì hơi mất hứng, nhưng đó là sự thật. Tuy anh là một người ưa lãng mạn, nhưng cũng không muốn nói dối về chuyện này. Hơn nữa Tần Vũ Phi còn thực tế hơn anh, lo nghĩ nhiều hơn anh, nên cô không có khả năng bây giờ đã muốn kết hôn với anh, cô chỉ nói thế để chặn miệng anh thôi.

Chuyện này làm Cố Anh Kiệt thấy không vui lắm. Cũng không phải nói không kết hôn, nhưng yêu đương là một quá trình, quá trình này phát triển đến một giai đoạn nhất định mới đi đến bước hôn nhân. Anh tự thấy mình không làm gì sai, bị Tần Vũ Phi lấy chuyện này ra bắt bẻ, anh chẳng muốn trả lời chút nào.

Cố Anh Kiệt không lên tiếng, Tần Vũ Phi lại càng khó chịu. Lời vừa nói ra thì cô liền hối hận, nhưng đã nói ra thì như bát nước hắt đi, không thu lại được, cô cũng không thể xuống nước được. Bụng càng đau dữ dội hơn, cô cắn chặt răng, buồn bực vô cùng.

Cả phòng ngủ chìm trong yên lặng. Tần Vũ Phi nhắm mắt giả vờ ngủ, cô thấy hối hận rồi, khi đi cả đến thì tính khí cô trở nên cực kỳ xấu, cô vốn không muốn biểu hiện tệ hại như thế trước mặt Cố Anh Kiệt, nếu là trước đây cô sẽ không đề ý, nhưng bây giờ thì rất rất dễ ý.

Nằm một lúc, Tần Vũ Phi cảm giác được Cố Anh Kiệt đứng dậy bỏ ra ngoài, cô không mở mắt nhưng cảm thấy sóng mũi cay cay, di cả hai cô đau bụng, còn hai cô dễ kích động, cô thấy thật đáng ghét. Cô nghe thấy tiếng Cố Anh Kiệt mở ngăn kéo, sau đó là tiếng các bình thủy tinh chạm vào nhau,

rồi tiếng xé mở túi, cô không đoán được anh đang làm gì, chỉ mong anh đừng giận cô.

Chưa được bao lâu, Cố Anh Kiệt đã trở lại, Tần Vũ Phi vẫn tiếp tục giả vờ ngủ. Cố Anh Kiệt đi thẳng đến bên giường, sau đó đưa tay đỡ đầu cô lên, lấy gì đó mát lạnh nhét vào tai cô. Lúc này cô không giả vờ tiếp được nữa, mở mắt nhìn anh. Không đợi cô hỏi anh đã nói: “Anh nhớ ra lần trước ông thầy thuốc kia có dạy cách này, khi bị đau bụng kinh thì lấy bông gòn thấm cồn nhét vào tai, có thể giảm đau”.

“Có tác dụng sao?” Cô hỏi.

“Không biết nữa, cứ thử xem, dù sao cũng không có hại gì.” Giọng Cố Anh Kiệt có chút cứng nhắc, rõ là tâm trạng vẫn chưa khá hơn. Anh lấy một viên bông gòn tẩm cồn khác, nhét vào tai còn lại của cô.

Tần Vũ Phi nhân cơ hội này nắm lấy tay anh, nhẹ giọng nói: “Nhưng làm vậy em không nghe được tiếng anh nữa”.

Đây là đang làm nũng cầu hòa với anh hả? Cố Anh Kiệt hậm hực nhìn cô: “Anh còn tưởng em không thèm nghe chứ”.

Tần Vũ Phi bĩu môi, nhét bông gòn vào quả nhiên nghe chẳng rõ gì cả, cứ ù ù, hơn nữa cô đã nhún nhường rồi mà anh còn trêu chọc cô, đáng ghét.

Cố Anh Kiệt xoa mặt cô, “Được rồi, em nghỉ ngơi trước đi, xem thử cách này có tác dụng không. Bây giờ vẫn nghe được anh nói chứ hả?”.

Tần Vũ Phi gật đầu: “Chỉ là hơi nhỏ một chút, với lại nhét vào tai không thoải mái”.

“Chịu khó một chút. Một lát là có thể lấy ra rồi, em nghỉ ngơi chút đi.”

Tần Vũ Phi lại gật đầu, tâm trạng chợt thấy khá hơn rồi, “Anh ôm em có được không?”.

Cố Anh Kiệt bật cười, leo lên giường ôm cô vào lòng. Tần Vũ Phi nhắm mắt dựa vào lồng ngực anh, đột nhiên nghĩ nếu bây giờ anh cầu hôn với cô, cô nhất định sẽ đồng ý. Kịch động trong một lúc, dừng lại trong một giây. Sau đó cô lại nghĩ, may mà anh không ngỏ lời.

Tần Vũ Phi ngủ thiếp đi. Lúc tỉnh lại phát hiện bông gòn trong lỗ tai không còn nữa, bụng cũng không còn đau như thế kia. Không biết là do tác dụng của bông thấm cồn hay do cô ngủ một giấc dậy nên thấy khỏe hơn. Cô ngồi dậy, nghe tiếng Cố Anh Kiệt đang gọi điện thoại ở bên ngoài.

“Bây giờ tôi không thể trở về công ty được, tôi đang có việc, đúng vậy, cậu gửi vào hộp thư của tôi đi, tôi ở đây xử lý là được. Được, được, tôi biết rồi, cứ thế đi. Tôi xem xong sẽ trả lời cậu, các cậu cứ họp trước đi, mai tôi về rồi nói.”

Tần Vũ Phi chớp chớp mắt, biết anh nói “có việc” là chỉ mình. Anh không vì công việc mà bỏ cô lại không lo, cô thấy rất cảm động. Chỉ là một chuyện nhỏ thôi nhưng cô lại thấy rất vui.

Cố Anh Kiệt trở vào, thấy cô đã tỉnh, vội hỏi: “Có thấy đỡ hơn không?”.

Tần Vũ Phi gật đầu: “Mấy giờ rồi?”.

“Ba giờ kém năm phút, em đã ngủ được gần một tiếng đồng hồ.”

“Em không muốn nằm nữa, chán lắm”

“Vậy em muốn qua phòng sách đọc sách hay đến phòng khách xem tivi?”

Tần Vũ Phi giơ hai tay ra: “Đến phòng khách”.

Cố Anh Kiệt có ý hỏi: “Không phải hết đau bụng rồi sao? Không tự đi được à?”.

Tần Vũ Phi nghiêm mặt với anh, dáng vẻ hung dữ đó khiến anh bật cười.

“Qua đây! Bế em!” Cô giờ giọng ra lệnh.

Cố Anh Kiệt bước qua, bế ngang cô lên. Tần Vũ Phi ôm cổ anh, nũng nịu tựa đầu lên vai anh.

“Hài lòng chưa? Nữ vương.” Anh cười hỏi.

“Cũng tạm.” Nghe rất miễn cưỡng, nhưng gương mặt tươi cười đã tiết lộ tâm trạng của cô.

“Hừ.” Cố Anh Kiệt cũng nghiêm mặt cho cô xem.

Cô ôm anh chặt hơn, cọ cọ lên cổ anh hỏi: “Cố Anh Kiệt, có phải em đáng ghét lắm không?”.

“Giờ em mới biết à! Vừa kiêu căng vừa phiền phức, vừa hung dữ vừa đáng ghét!” Anh nói một hơi ra rất nhiều tật xấu. Bế cô đi đến chỗ sofa, anh ngồi xuống, để cô trên đùi mình, “Nhưng nể tình em xinh đẹp đáng yêu lại có tiền, anh vẫn rất thích em”.

“Còn có kĩ năng trên giường tốt nữa!” Cô hưng dữ nói, không hải lòng khi anh kể thiếu một ưu điểm.

“Con gái không so đo chuyện này đâu biết chưa?”

“Em thích!” Tần Vũ Phi giơ ngón tay lên, “Anh kể một hơi ra bốn khuyết điểm, ưu điểm thiếu mất một thì sao mà được.”

Cố Anh Kiệt bật cười lớn: “Em đúng là dở hơi”.

Cô nhích lại gần anh, vui mặt lên cổ anh. “Cố Anh Kiệt, dở hơi như thế mà sao em lại thấy rất vui.”

“Vì chúng ta đang yêu.”

“Vậy chúng ta yêu trước đi được không, chỉ yêu thôi, những chuyện khác cứ mặc. Nếu có một ngày chúng ta cảm thấy đã chuẩn bị xong thật tốt, lúc đó hãy làm chuyện khác ngoài yêu đương. Có được không?”

Chuyện khác ngoài yêu đương? Ý là công khai quan hệ với bạn bè người thân, gánh vác trách nhiệm và áp lực, đón nhận sự kỳ vọng và quan tâm từ bạn bè người thân, có lẽ ngày nào đó sẽ tiến đến hôn nhân sao?

“Được.” Cố Anh Kiệt nhận lời. Một khi nói chuyện nghiêm túc quả nhiên thấy có áp lực ngay, Cố Anh Kiệt thử tưởng tượng tình hình sau khi công khai quan hệ với bố mẹ và bạn bè, nghĩ thôi đã thấy nặng nề. Trước kia anh yêu đương nhiều thế mà chưa lần nào thử đi đến bước này. Công khai với đám anh em thì rất nhẹ nhàng, thoải mái cười đùa, khoe mẽ đủ kiểu, nhưng chính thức dẫn đến trước mặt bố mẹ thì hoàn toàn khác, bản thân anh cũng chưa chuẩn bị xong.

“Vậy khi bạn bè tụ tập đi cùng nhau có được không?” Công khai với bạn bè thì anh không ngại, thậm chí còn mong muốn thế.

“Hay là thôi đi.” Cả một bước Tần Vũ Phi cũng không muốn đi. “Danh tiếng của em trong đám bạn bè chẳng tốt lành gì, anh dẫn em ra ngoài, lỡ họ cười nhạo anh thì sao. Nếu sau này chúng ta không hợp, chia tay nhau rồi họ cười nhạo em thì sao.”

Cố Anh Kiệt không lên tiếng. Cô đúng thật là, còn cẩn thận dè dặt hơn cả tưởng tượng của anh. Trước kia cô kiêu căng độc đoán, anh còn tưởng cô không để tâm đến danh tiếng của mình, thì ra không phải vậy.

“Họ sẽ không làm thế đâu.” Anh an ủi cô, bạn bè thân với anh, anh hiểu mà.

“Không nói trước mặt thì nói sau lưng, sao anh biết được. Người khác thế nào em không quan tâm, dù sao cũng không liên quan đến em, nhưng nếu là bạn bè anh thì em không nghĩ thế nữa. Trước đây tên Triệu Hồng Huy kia nói bậy nói bạ, bạn bè anh đều nghe được, lỡ như trong lòng họ có suy nghĩ gì đó thì thế nào.”

“Em đâu có yêu họ, mặc kệ họ nghĩ gì thì nghĩ.” Cố Anh Kiệt không vui nói.

“Không phải, họ không quan trọng, quan trọng là anh kia.” Tần Vũ Phi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt anh. Không khí hôm nay rất tốt, cô nghĩ mình có thể đem lời trong lòng nói ra, “Thời gian chúng ta ở bên nhau không dài, lúc mới quen biết nhau anh còn rất ghét em nữa, em biết mà. Nhưng khi ở Mỹ chúng ta lại kích động mà phạm sai, cũng vì thế mà cảm giác của anh với em mới thay đổi. Cố Anh Kiệt, thật lòng mà nói đây chẳng phải một mở đầu tốt đẹp, chắc anh cũng hiểu. Trên thực tế thì hai chúng ta thật sự là cặp không thích hợp với nhau nhất. Cá tính của em, cá tính của anh, ám ảnh tâm lý trong lòng em, quan niệm về tình yêu của anh, lại thêm quan hệ của chúng ta được bắt đầu trên nền tảng thế kia nữa. Thật sự em không cách nào có lòng tin mà chắc chắn được”.

Cố Anh Kiệt nhíu mày, vội nói: “Anh đã nói rồi, anh thích em không phải vì được lên giường mà”.

Tần Vũ Phi chăm chú nhìn anh, mãi một lúc sau mới nói: “Nhưng chung quy nó vẫn là yếu tố quan trọng ảnh hưởng đến quan hệ của chúng ta”.

Cố Anh Kiệt im lặng, điểm này anh không phản bác được.

“Cố Anh Kiệt, em rất thích anh, em thích anh đối tốt với em. Nhưng em không thể hoàn toàn chắc chắn, anh tốt với em phải chăng vì anh từng lên giường với em, là do tâm lý của nam giới, cảm thấy có trách nhiệm với em. Em đã không còn là Tần Vũ Phi của ngày xưa nữa, em thật sự không có lòng tin. Bây giờ chúng ta yêu nhau chưa bao lâu, quan hệ vẫn chưa bền vững đến mức đánh hoài không ngã. Bạn bè anh chẳng hề thích em, em nghĩ sau khi công khai chuyện của chúng ta, họ sẽ ở trước mặt anh nói em kém chỗ này xấu chỗ kia, khuyên anh quay đầu là bờ. Còn em nhìn sắc mặt của họ, nhất định sẽ nổi lên xung đột. Chúng ta đã có rất nhiều khả năng để cãi nhau, để chia tay, đừng thêm điều này vào nữa.”

Cố Anh Kiệt không biết phải nói gì, giống hệt như lần cô hẹn anh ra ăn cơm để xóa điện thoại vậy, lời cô nói rất có đạo lý, nhưng lại là đạo lý bị quan. Anh không cách nào phản bác nhưng lại không thể tán đồng. Mọi tưởng tượng của cô đều theo hướng xấu nhất, còn hướng tốt thì sao? Bạn bè anh cô quen biết hơn nữa, biết đâu sau khi biết cô là bạn gái anh mọi người đều hòa hợp, tình cảm của anh và cô lại tăng thêm thì sao.

“Cố Anh Kiệt, em thật sự hy vọng có thể có một kết cục tốt đẹp với anh.” Cô nhẹ giọng nói, cô hy vọng anh hiểu được suy nghĩ của cô. Không phải cô tùy tiện nổi tính ương bướng hay làm cao, không muốn công khai là vì cô muốn bảo vệ mối tình này.

Quá khứ cô từng trải qua không tốt đẹp gì, thậm chí còn từng phá thai, chuyện này cô vẫn chưa nói cho Cố Anh Kiệt biết. Nếu sớm biết có ngày anh và cô sẽ yêu nhau, cô nhất định sẽ không kể anh nghe những chuyện cũ. Cô rất hối hận. Cô tự ti.

Bệnh đa nghi của cô thật sự rất nghiêm trọng, đến bây giờ cô vẫn không dám cho anh biết rằng mình từng theo dõi anh. Cô không dám cho anh biết khi anh đi công tác bên ngoài, cô rất muốn hỏi anh có dẫn theo đồng nghiệp hay thư ký nữ hay không, muốn hỏi anh có phát sinh quan hệ với cô gái khác hay không. Nhưng cô biết vậy là không đúng, tâm lý như thế thật không ổn. Cô cũng biết một khi cô hỏi ra thì anh sẽ nổi giận, vì cô đã xem anh thành một tên đàn ông hèn hạ.

Nhưng cô thật sự không thể kiềm chế mình mà suy nghĩ lung tung. Cho dù đó là Cố Anh Kiệt thì cô cũng không thể yên tâm. Mọi quan hệ của họ bắt đầu ở trên giường. Anh lại là một công tử đa tình, dịu dàng lịch thiệp, có tài có mạo, có biết bao cô gái thích anh, nếu có xảy ra chuyện gì đó, cô nghĩ chắc chắn cô sẽ không bắt ngờ.

Nghĩ như vậy là không đúng, rất sai lầm. Người yêu với nhau nếu cả chút tin tưởng cơ bản cũng không có thì sao có thể lâu dài cho được.

Tần Vũ Phi vui mặt vào hôm vai Cố Anh Kiệt, cười khỏ. Thật sự là cô có cố gắng, cô mong mình có thể bình thường một chút, vì nếu tiếp tục như thế cô sẽ bị lộ. Người đàn bà biến thái như thế chắc chắn sẽ dọa Cố Anh Kiệt chạy mất. Cô thật sự hy vọng mình có thể có một kết cục tốt đẹp với anh.

Cô rất cố gắng mà yêu, cô yêu anh.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 32

Type: P.anh

Đêm hôm đó Tần Vũ Phi qua đêm ở nhà Cố Anh Kiệt.

Cô trải qua một ngày rất vui vẻ.

Buổi chiều, cô ngồi trên sofa xem ti vi, Cố Anh Kiệt ôm máy tính ngồi bên bàn trà vừa làm việc vừa bầu bạn với cô. Bữa tối anh đi mua thức ăn bên ngoài. Cô vốn có chút không vui khi anh ra ngoài, nói gọi điện thoại cho người ta giao đến là được, nhưng Cố Anh Kiệt vẫn đi. Khi trở về anh mang theo rất nhiều thức ăn, anh còn mua khá nhiều vật dụng hàng ngày của phụ nữ, có bàn chải, khăn lông, đồ lót và đồ ngủ, thậm chí có cả băng vệ sinh dùng ban đêm...

“Tối nay ở lại có được không? Anh có thể chăm sóc cho em.” Cố Anh Kiệt nói.

Tần Vũ Phi mỉm cười, nói đến chăm sóc thì trong nhà cô có bố mẹ có quản gia và người giúp việc, chắc chắn tốt hơn chỗ anh nhiều. Cái khác không nói, chỉ nói đến thức ăn trữ trong tủ lạnh cũng hơn nhà của chàng độc thân như anh không biết bao nhiêu lần. Nhưng Tần Vũ Phi vẫn vui vẻ nói “được”.

Ăn xong bữa tối, Tần Vũ Phi tiếp tục ngồi trên sofa, Cố Anh Kiệt ngồi bên bàn trà làm việc, Tần Vũ Phi không hứng thú mấy với ti vi, thi thoảng lại lên nhìn Cố Anh Kiệt một chút. Thật ra công việc cũng không đáng ghét lắm, nhìn Cố Anh Kiệt nhà cô xem, đáng về chăm chỉ làm việc đẹp trai biết bao.

Tối đó hai người lên giường ngủ rất sớm, chỉ ngủ thôi, không làm gì khác. Cố Anh Kiệt ôm cô nói rất nhiều chuyện, nói những chuyện vui xảy ra lúc anh còn nhỏ, nói về anh chị của anh, nói cháu trai cháu gái anh đáng yêu thế nào, nói mấy việc anh và mấy người bạn từng làm. Tần Vũ Phi nghe rất thích thú, thi thoảng còn chen vào vài câu, sau đó còn đùa giỡn mà cảnh cáo anh: “Đừng có kể chuyện người yêu cũ của anh với em, em là người nhỏ nhen lắm”.

Cố Anh Kiệt bật cười, ôm cô vào lòng khẽ vuốt ve.

Sau đó hai người ngủ thiếp đi.

Hôm sau, khi Tần Vũ Phi thức dậy Cố Anh Kiệt đã đi làm. Anh để lại giấy nhắn cho cô, trên mặt giấy là chùm chìa khóa. Anh nói đó là chìa khóa của cô, có thể mở cửa nhà anh, ra vào tùy ý, muốn đến muốn đi đều được. Anh còn nói bữa sáng đã chuẩn bị xong, cô dậy thì hâm nóng lại, nếu không thích ăn, anh đã dán số điện thoại của tiệm thức ăn ngoài, cô chọn rồi gọi.

Tần Vũ Phi cầm chìa khóa cười ngây ngô, là “chìa khóa của cô”, có thể “mở cửa nhà anh”, cô thấy câu này thật đẹp.

Cười đủ rồi, cô nhảy xuống giường. Sáng khoái tinh tảo. Giấc ngủ này vô cùng thoải mái, cho dù không làm gì, chỉ cần ở cùng anh cô cũng thấy rất tự do, hòa hợp và hướng thụ. Giống như họ vốn là nên như thế, rất tự nhiên. Vì thế, nói không chừng nền tảng mối quan hệ của họ không hề tầm thường và yếu ớt đâu nhỉ?

Phải có lòng tin. Cô tự nói với mình.

Tần Vũ Phi vui vẻ đi đánh răng rửa mặt, tắm qua một cái. Lúc ném băng vệ sinh vào thùng rác, cô không thấy lúng túng hay ngại ngùng nữa. Có cảm giác như đây là thùng rác của cô, đây là nhà vệ sinh của cô vậy. Cô ăn bữa sáng muộn, sau đó lần lên sofa, lấy điện thoại ra nhắn tin cho anh: “Anh đang

làm gì đó?”.

Một lúc sau, Cố Anh Kiệt trả lời: “Đang họp. Em dậy rồi à? Ăn sáng chưa? Bụng còn đau không?”.

Tần Vũ Phi ôm điện thoại cười ngốc, anh hỏi nhiều vấn đề quá, vậy mà lại khiến cô rất vui. Cô nhắn tin trả lời lại: “Em ổn lắm. Hôm nay em vẫn muốn ở đây”.

Cố Anh Kiệt cúi đầu nhìn điện thoại cười, rồi tức tốc nhắn lại: “Được thôi. Vậy anh sẽ về sớm”.

Cô nhắn lại: “Được”.

Tiếp đó là một người ở nhà, một người ở công ty, ngây ngốc nhìn điện thoại cười cười.

Họp xong Cố Anh Huy hỏi em trai mình: “Gần đây em đang yêu hả?”.

Cố Anh Kiệt sờ sờ mặt: “Thể hiện rõ vậy sao?”.

“Đúng đó.” Cố Anh Huy cười nói: “Chỉ thiếu điều khắc dòng chữ chàng khờ đang yêu lên mặt thôi”.

Cố Anh Kiệt nở nụ cười của chàng khờ, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Cố Anh Huy lại hỏi: “Lần này là ai đây?”.

“Ờ ờ.” Cố Anh Kiệt lại cười ngốc, “Đội ổn định hơn rồi em dẫn cô ấy đến gặp mọi người”.

Cố Anh Huy nhướn mày, lần này đổi kịch bản rồi. Trước đây mỗi lần bị hỏi chuyện yêu đương, anh sẽ hào phóng nói ra đó là cô nào cô nào, nhưng không nói sẽ dẫn về nhà cho họ gặp. Lần này ngược lại, không nói đó là ai nhưng lại nói sau này ổn định rồi sẽ dẫn về nhà. Cố Anh Huy chăm chú nhìn em trai mình, có lẽ lần này khác thật chẳng.

Cố Anh Kiệt trở về phòng làm việc, lại sờ mặt mình, thật sự thể hiện rõ thế sao? Nhưng hôm qua vừa nhắc đến chuyện kết hôn, hôm nay trùng hợp lại bị anh trai hỏi, Cố Anh Kiệt bắt đầu xem trọng vấn đề này. Tần Vũ Phi nói muốn có một kết cục tốt đẹp với anh, lẽ nào anh thì không. Nếu cô và anh thật sự có thể đi đến bước kia, vậy thì anh vẫn còn một ông bố vợ cần giải quyết.

Tần Văn Dịch là người thế nào anh biết, một trưởng bối rất cởi mở, nhưng anh cũng từng nghe nói, ông rất nghiêm khắc trong chuyện chọn con rể. Nghiêm khắc ở đây không phải yêu cầu đối với bối cảnh gia thế của đối phương, mà là phải giỏi giang, có tài. Theo như mọi người đồn đại, là do Tần Vũ Phi không có khiếu trong chuyện kinh doanh nên nếu có thể, Tần Văn Dịch sẽ giao gia nghiệp lại cho con rể.

Cũng vì thế mà có một khoảng thời gian, trong giới có không ít chàng trai trẻ độc thân rất có hứng thú với Tần Vũ Phi, đều muốn thử theo đuổi cô. Nhưng sau đó đều chịu không nổi tính khí đại tiểu thư của cô, lại thêm cuối cùng họ cũng phát hiện với người thông minh như Tần Văn Dịch, muốn kiếm chác chút lợi lộc từ chỗ ông nào có dễ. Qua một thời gian, “phong trào” này cũng đi qua. Nhưng danh tiếng kiêu căng của Tần Vũ Phi đã lan truyền trong giới, lúc bấy giờ Cố Anh Kiệt cũng bởi nghe được những tin đồn đó mà có ấn tượng sâu sắc với Tần Vũ Phi.

Mãi cho đến bữa tiệc sinh nhật của Tần Vũ Phi mới chính thức quen biết.

Cố Anh Kiệt vốn không muốn tiếp nhận tập đoàn Vĩnh Khai của nhà họ Tần, chỉ Hoa Đức của họ thôi cũng đã đủ bận rộn rồi, nhưng anh lại rất có hứng thú với việc được Tần Văn Dịch xem trọng. Có lẽ, rất có khả năng, anh và Tần Vũ Phi có thể đi đến bước cuối cùng thì sao.

Đột nhiên anh rất nhớ Tần Vũ Phi, anh gọi điện thoại cho cô, nói anh họp xong rồi. “Em đang làm gì đó?”

“Đang lục soát nhà anh.” Tần Vũ Phi lười biếng nằm trên giường ôm chiếc gối của Cố Anh Kiệt nói.

“Soát cái gì?”

“Soát xem có đồ của cô gái khác để lại hay không, nếu có thì em đem vứt hết.”

Cố Anh Kiệt bật cười: “Vậy em tìm thấy chưa?”.

Tần Vũ Phi không trả lời, thật ra trước đó cô thật sự có suy nghĩ này, nhưng cô không dám làm. Một là nếu thật sự lục nhà của Cố Anh Kiệt thì hẳn anh sẽ rất giận. Hai nữa là nếu cô đi quá giới hạn, sợ là sau này sẽ càng trở nên quá quắt hơn, không thể cứu vãn. Cô nghĩ cô nên khắc chế một chút mới tốt.

“Anh không cần em à?” Cô hỏi.

“Cần được em sao?” Anh hỏi ngược lại.

“Tốt xấu gì cũng tỏ chút thái độ đi.”

“Được thôi, thái độ của anh chính là trong nhà anh không có đồ đạc của cô gái nào cả, chia tay chính là chia tay, sẽ không dây dưa không dứt mà giữ lại vật kỷ niệm gì đó đâu. Cho nên em không cần mất công đi tìm, tìm không thấy em lại càng thêm bực.”

“Cũng phải, nếu tìm không ra nhất định sẽ nghĩ rút cuộc tên quý nhà anh đem giấu đi chỗ nào rồi? Sao lại quý đến thế chứ?”

Cố Anh Kiệt bật cười lớn: “Vậy nên nếu em có tinh thần như vậy thì nghĩ xem lát nữa ăn gì đi? Đừng có trốn mãi trong nhà, nếu bụng không còn đau nữa thì dọn rác trong nhà đem xuống dưới bỏ, sẵn đi tản bộ một chút, vận động nhiều một chút sức khỏe mới tốt được”.

“Nè, chưa chi mà anh đã sai bảo em đi đổ rác rồi. Em đâu phải bà lão, cần gì phải đi tản bộ để rèn luyện sức khỏe chứ.”

Cố Anh Kiệt còn muốn nói gì nữa nhưng thấy anh mình Cố Anh Huy đến trước cửa phòng làm việc của anh, dùng tay ra hiệu muốn đi ăn cơm, bảo anh đi cùng. Anh đành nói với Tần Vũ Phi là mình phải đi ăn cơm, bảo Tần Vũ Phi đừng để bụng đói, chiều tan sở anh sẽ về sớm.

Tần Vũ Phi lăn trên giường, chỉ muốn anh có thể tan sở về ngay lúc này thôi. Cô nằm trên giường thêm một lúc nữa, sau đó đứng dậy thu dọn căn phòng mang rác đi vứt. Khi cô làm những việc này thì cảm giác như đây thực sự là nhà của mình vậy.

Suốt buổi chiều không xảy ra chuyện gì, Tần Vũ Phi chỉ ăn ngủ và đọc sách, cô không mang máy tính của mình theo, thế là dứt khoát gạt chuyện công việc sang một bên, chỉ gọi điện thoại đến công ty hỏi han tình hình công việc, dặn dò thư ký và Robert tự mình xử lý là được.

Cố Anh Kiệt ở công ty lại khá bận rộn, anh lại muốn xử lý xong hết mọi việc trước giờ tan sở, vậy nên hiệu suất cực kỳ cao. Hơn bốn giờ, anh nhận được điện thoại của Tôn Diệc An, bạn anh, nói một người bạn thân của họ vừa về nước, tối đến cùng nhau mở tiệc tẩy trần cho cậu ta, hỏi xem anh có đến không. Cố Anh Kiệt nghĩ anh đã hẹn với Tần Vũ Phi trước rồi nên từ chối Tôn Diệc An, nói anh sẽ gọi điện cho người bạn kia, hẹn hôm khác tụ tập anh sẽ mời.

Vừa kết thúc cuộc gọi thì điện thoại lại reo, Cố Anh Kiệt xem, là Tôn Diệc Tuyết. Hai anh em họ đúng là người trước vừa đi người sau liền đến. Cố Anh Kiệt nhận điện thoại, quả nhiên cô ta cũng nhắc đến chuyện kia, nói mình hôm nay không có lái xe, nếu tối Cố Anh Kiệt cũng đi thì cô ta có thể giống như lần trước, đến chỗ anh để quá giang xe anh cùng đi. Cố Anh Kiệt từ chối khéo, nói anh không có thời gian, vừa nói với anh cô ta xong.

“Vậy à.” Giọng nói Tôn Diệc Tuyết nghe ra có chút thất vọng, nhưng cũng không nói gì thêm, cúp máy.

Cố Anh Kiệt không hề suy nghĩ nhiều, anh quay lại tiếp tục tập trung vào công việc, xem đồng hồ, chắc hẳn trước sáu giờ là có thể ra về. Nhưng vừa qua năm giờ, anh nhận được điện thoại của Tần Vũ Phi. Cô nói mẹ cô hỏi cô đang ở đâu, gọi cô về nhà ăn cơm.

Bà Tần không chỉ gọi con gái về nhà ăn cơm, còn dạy dỗ cô một trận, đã không khỏe trong người rồi còn chạy lung tung, có đi chơi với bạn cũng đâu cần đi vào hai ngày này. Bà bảo Tần Vũ Phi về nhà nghỉ ngơi, không được ham chơi ở ngoài nữa. Tần Vũ Phi không dám trái lời, cô không thể giải thích rằng cô đang ở nhà bạn trai được.

“Vậy em về nhà trước đây, hai hôm nữa lại đến tìm anh nhé.”

Cố Anh Kiệt rất thất vọng, nhưng đâu còn cách nào khác. Sau khi cúp máy, anh không còn muốn làm việc nữa, không có tâm trạng. Suy nghĩ một lúc rồi anh gọi lại cho Tôn Diệc An nói bây giờ anh rảnh rồi rồi, tối đến có thể tham gia tụ tập. Hơn hai mươi phút sau, Tôn Diệc Tuyết lại gọi đến, cô ta nghe nói Cố Anh Kiệt đã đổi ý, thế là nhắc lại chuyện muốn đi kè xe anh, Cố Anh Kiệt nhận lời.

Hôm đó không còn chuyện gì, liên tiếp mấy ngày sau đó Cố Anh Kiệt và Tần Vũ Phi đều không hẹn được nhau. Vì nguyên liệu cung cấp của bên Vĩnh Khai xảy ra chút vấn đề. Trước đây hợp đồng chính thức của Vĩnh Khai và Minh Duyệt hết hạn không tiếp tục ký nữa, nhưng hợp đồng của hai sản phẩm vẫn còn thời hạn, vậy nên vẫn tiếp tục hợp tác với nhau, nhưng Minh Duyệt đột nhiên bắt lỗi trong bản hợp đồng rồi ngưng cung cấp hàng, Vĩnh Khai trở tay không kịp. Trong đêm Hứa Văn Chính đến tìm Minh Đức, hy vọng có thể tìm được cách cứu nguy.

Cố Anh Kiệt và Vương Thành hẳn là sẽ không từ chối, nhất là Cố Anh Kiệt, anh xem chuyện này như chuyện nhà của chính mình mà làm. Toàn bộ công nhân viên của Minh Đức phải ra sức tăng ca, Vương Thành phụ trách theo dõi khâu sản xuất, còn Cố Anh Kiệt chạy khắp thành phố và các tỉnh thành khác để tìm công xưởng thích hợp với sản phẩm, cùng Vĩnh Khai tìm cách giải quyết ngắn hạn. Nhưng chuyện này không phải dễ, Minh Duyệt có ý phá hoại, lại thêm Vĩnh Khai yêu cầu khá cao với sản phẩm, những nguyên liệu kia còn là loại ít thấy trên thị trường. Nhiều ngày chạy khắp nơi cũng không có kết quả. Cuối cùng Cố Anh Kiệt phải vận dụng hết tất cả các nguồn xung quanh mình, cuối cùng cũng tìm được nguồn hàng phù hợp từ một người bạn đang ở nước ngoài, đúng lúc đối phương đang có một lô hàng không cần dùng gấp, có thể nhường cho họ trước.

Cố Anh Kiệt và Hứa Văn Chính cùng bay ra nước ngoài một chuyến, hàng quả thật rất phù hợp, tuy chuyển về nước thì giá thành hơi cao, nhưng có thể giao hàng kịp thời, giữ được danh tiếng công ty, cái này là quan trọng nhất.

Lần này giải quyết được một vấn đề lớn, Hứa Văn Chính luôn miệng khen Cố Anh Kiệt tài giỏi, Tần Văn Dịch cũng đặc biệt mời anh và Vương Thành ăn cơm. Sau đó lô hàng được giao đến một cách thuận lợi, Vương Thành dẫn dắt cả công ty chạy hết công suất, giúp Vĩnh Khai thuận lợi vượt qua được nguy cơ nhỏ lần này, nhưng đó đều là chuyện sau này, tạm thời không nhắc nữa.

Quay lại Cố Anh Kiệt, sau khi xử lý xong chuyện của Minh Đức, vốn tưởng rút cuộc cũng có thể thờ phào rồi, còn hẹn Tần Vũ Phi ra gặp, nhưng không ngờ lại phải đi công tác đột xuất. Vốn không phải việc của anh, nhưng chị dâu của anh bị bệnh, Cố Anh Huy không yên tâm được, Cố Anh Kiệt liền tự giác xung phong nhận lấy chuyến công tác này. Trước khi ra sân bay anh còn chạy đến bãi đậu xe dưới công ty Tần Vũ Phi một chuyến để gặp cô.

“Vất vả thế sao.” Cô ngồi trong xe anh, tham lam nhìn anh thêm vài cái.

“Không sao đâu, lần này đi nhanh lắm, ba bốn ngày là về rồi.” Cố Anh Kiệt vừa nói vừa ho hai tiếng.

“Ôm rồi à?” Cô sờ sờ trán anh.

“Không sao, chắc mấy ngày nay nói nhiều quá, cổ họng hơi ngứa.” Anh nhìn cô, quả thật không đành lòng. “Anh sẽ về nhanh thôi, em phải ngoan, đừng suy nghĩ lung tung, đến nơi anh sẽ gọi cho em ngay.”

“Được.” Tần Vũ Phi đáp, chồm người qua muốn hôn anh. Cổ Anh Kiệt lại né ra: “Anh đang bị ho đó, lỡ lây cho em thì sao”.

“Có cho hôn không?” Tần đại tiểu thư hung dữ nói.

“Hôn lên má được rồi.” Anh đưa mặt qua cho cô.

“Không thêm” Cô không hôn, xoay người định mở cửa xe bỏ đi.

“Thôi mà, mới vậy đã giận rồi?” Anh vội giữ cô, kéo cô trở về, nhào qua khẽ chạm lên môi cô. “Tinh khí nóng này thế, đúng là chiều em quá mất rồi.”

“Hôn cái nữa.” Cô hất cằm, đáng về ra lệnh mà đưa ra yêu cầu.

Cổ Anh Kiệt bĩu môi, thật sự dung túng cô quá rồi, như vậy không hay chút nào, nhưng anh vẫn kéo cô lại gần, lần nữa hôn lên môi cô. Cô chủ động hôn sâu hơn, anh đành đầu hàng. Nhưng đã hết thời gian rồi, tuy là không nở nhưng Cổ Anh Kiệt vẫn phải ra sân bay.

Cổ Anh Kiệt đi công tác tổng cộng bốn ngày, mỗi ngày anh và Tần Vũ Phi đều gọi điện thoại cho nhau, có thời gian thì gọi video, thậm chí anh còn mang máy tính xoay một vòng quanh căn phòng cho cô kiểm tra, nói đùa là để chứng minh mình tuyệt đối giữ thân như ngọc, chỉ để cho mình Tần đại tiểu thư lâm hạnh. Tần Vũ Phi bật cười lớn. Cô đợi chờ ngày anh trở về, vừa nóng lòng lại vừa ngọt ngào.

Hôm đó Tần Vũ Phi tụ tập với đám chị em, lúc bắt đầu tâm trạng cô rất tốt, vì ngày mai Cổ Anh Kiệt trở về rồi. Cô định nói với mẹ mình rằng đến nhà bạn chơi, sau đó ở lại chỗ Cổ Anh Kiệt vài hôm. Nhưng đến giữa buổi, chủ đề tâm chuyện của đám bạn cô đã chuyển đến Cổ Anh Kiệt.

“Đúng rồi, nghe nói Cổ Anh Kiệt đã có bạn gái rồi.”

Tần Vũ Phi giật nảy mình.

“Nghe nói bắt đầu từ lần trước đi du thuyền chơi.”

Suýt nữa thì Tần Vũ Phi đã phun ngụm nước trong miệng ra. Nhưng người bạn kia vẫn đang nói say sưa, không hề nhìn cô, chẳng giống như đang nói đến cô chút nào.

“Là cô gái kia tỏ tình trước. Lần trước mình tham gia tiệc tẩy trần cho một người bạn đã gặp được hai người họ, mình còn chụp không ít hình trong bữa tiệc, có hình họ trong đó nữa. Hai hôm trước mình đi ăn cơm với bạn, vừa khéo gặp được cô gái kia và bạn cô ấy ở đó, mọi người đều quen biết với nhau mà, thế là ghép bàn lại cùng ăn. Lúc trò chuyện thì biết được tin này.” Người bạn kia vừa nói vừa lấy điện thoại ra. Máy cô gái trên bàn bắt đầu nhốn nháo, chuyện tình cảm của cậu ba nhà họ Cổ mà, ai ai cũng đều rất tò mò.

Tần Vũ Phi nóng lòng muốn biết người đó là ai, hôm đi du thuyền đúng là có một cô gái tỏ tình, sau đó cô cũng từng bắt gặp hai người họ đi chung với nhau, chẳng lẽ sau đó còn nữa? Lòng cô chùng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nhông Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Type: Linh Linh

Điện thoại được truyền tay nhau, cuối cùng cũng đến tay Tần Vũ Phi. Cô cô nở nụ cười tự nhiên, cầm điện thoại qua xem.

Đó là trong phòng VIP của một nhà hàng cao cấp, một bàn lớn có rất nhiều người ngồi. Tầm nhìn hẩn là muốn chụp hai người đang tươi cười nhìn ông kính gờ hai ngón tay, còn hai người đang tươi cười nhìn ông kính gờ hai ngón tay, còn Cổ Anh Kiệt vừa hay ngồi ngay bên cạnh, thế nên cũng bị chụp lại. Bên cạnh anh còn có một cô gái, chính là người Tần Vũ Phi nhìn thấy lần trước, cô ta đang gấp thức ăn cho Cổ Anh Kiệt, còn Cổ Anh Kiệt thì đang cười với cô ta, cô gái kia cũng cười lại với anh.

Tìm Tần Vũ Phi thất lại. Người bạn ngồi bên cạnh xem cùng lấy tay lướt lên màn hình một cái, hình tiếp theo hiện lên.

Hình tiếp theo là hình mọi người cụng ly, cô gái kia đứng sát bên cạnh Cổ Anh Kiệt, cười rất ngọt ngào. Tiếp theo nữa là hình Cổ Anh Kiệt đang nói

chuyện với người bạn bên cạnh, cô gái kia dần vào người anh mà cùng nghe, nhìn qua đúng là một bức tranh hòa hợp đẹp đẽ. Tầm tiếp theo đó không có hai người họ, tầm kế đó nữa lại có, không biết người bên cạnh nói gì, Cố Anh Kiệt đang cười lớn, cô gái kia ngồi bên cạnh cũng đang chống cằm nhìn anh cười. Mất tầm sau nữa đều không có họ, mấy tầm chụp tập thể ở cuối, Cố Anh Kiệt ngồi ở hàng đầu, cô gái kia đứng ngay sau lưng anh, tay đặt trên vai anh, cùng nhìn về phía ống kính cười.

Hình tập thể có hơn mười người, Tần Vũ Phi vừa nhìn đã thấy ngay hai người họ.

“Cô gái này là ai vậy?” Có người hỏi.

“Em gái Tôn Diệc An đó, tên là Tôn Diệc Tuyết. Gia đình họ làm trong ngành điện tử. Tôn Diệc An chính là người lần trước giành mất miếng ngọc phật của nhà họ Mẫn nhìn trúng trong buổi đấu giá đó, cậu còn nhớ không, ông Mẫn tức muốn học máu.” Người bạn tiết lộ tin cho hay.

“À, nhớ ra rồi. Cô ấy trông cũng không tệ, nhìn đáng vẻ rất ngọt ngào, còn khá ngoan ngoãn.”

Ngoan cái con khi, Tần Vũ Phi chửi thầm trong lòng, muốn giành người đàn ông của cô, ngoan gì mà ngoan.

“Nhờ trang điểm cả thôi.” Một người bạn khác nói châm chọc.

Đúng, chắc chắn là vậy. Tần Vũ Phi ác ý nghĩ, chắc chắn không đẹp được bằng cô.

“Họ là ai theo đuổi ai vậy?”

“Lúc này không phải nói rồi sao, là cô gái kia theo đuổi Cố Anh Kiệt. Bây giờ ra vào có đôi có cặp, xem chừng là đã thành rồi. Hôm đó tại mình cùng ăn com, có nói đến Cố Anh Kiệt, bạn cô ấy nhắc đến chuyện này, cô ấy có vẻ thẹn thùng lắm, còn nói là mình vẫn đang cố gắng. Nhưng mà nghe giọng điệu thì chắc là thành công rồi. Ồi, tiếc là Tiểu Đình không có mặt, nếu không thì có thể phỏng vấn thử cảm giác của cô ấy thế nào rồi. Bản lĩnh của trai của cô ấy thật sự quá kém, nhìn người ta mà xem.”

Một người khác bật cười, “Cậu lôi Tiểu Đình vào làm gì. Tiểu Đình đâu phải kiểu mà Cố Anh Kiệt thích. Cố Anh Kiệt thích người nhỏ hơn anh ta vài tuổi, ngoan hiền, nghe lời, ngọt ngào cơ, mấy người bạn gái trước kia đều không phải thế sạp. Anh ta còn qua lại với một cô người mẫu mới mười tám nữa kia.”

Người tiết lộ tin kia cười lớn: “Vậy là Tiểu Đình thua bởi đã hai mươi tư tuổi sao? Hơn nữa cậu ấy cũng thuộc loại ngoan hiền mà, chẳng qua không đẹp bằng mấy cô bạn gái của Cố Anh Kiệt mà thôi”.

Một người khác nói: “Tiểu Đình trông cũng đâu có tệ, thanh tú vừa mắt, đáng vẻ sạch sẽ gọn gàng, chẳng qua thần kinh hơi thô một chút thôi”.

“Lôi Tiểu Đình vào làm gì!” Tần Vũ Phi không nghe nổi nữa, cô chen vào một câu, đặt chiếc điện thoại của người bạn kia xuống bàn, đứng dậy nói muốn vào nhà vệ sinh.

Ở trong nhà vệ sinh một lúc lâu, Tần Vũ Phi vẫn không thể yên lòng, lấy điện thoại ra tính gọi cho Cố Anh Kiệt, nhưng lúc chuẩn bị gọi thì tay mãi vẫn không thể ấn phím, cuối cùng cô đành cất điện thoại vào. Cô đứng trước gương trang điểm lại, tự nhìn lại gương mặt mình. Hả là cô phải đẹp hơn cô gái kia chứ nhỉ, so gia thế cô cũng tốt hơn cô ta, cô sẽ không thua cô ta đâu.

Nhưng lời nói trước đây tên đàn ông khôn khéo kia từng nói chọt hiện lên trong đầu. “Em nghe anh giải thích đi, anh chưa từng thay lòng với em, anh rất yêu em mà. Chẳng qua cô ấy cứ luôn tốt với anh, em biết mà, đã là đàn ông thì có ai không mềm lòng chứ, anh nhất thời bị mê hoặc, chỉ thế thôi. Sau này anh sẽ không thế nữa. Em phải tin anh.”

Đàn ông rất dễ mềm lòng. Tần Vũ Phi chỉ muốn cười lạnh.

Trước nay Cố Anh Kiệt chưa từng nhắc đến cô gái này, anh đi tụ tập với bạn bè, lại để cô ta ngồi bên cạnh anh. Tần Vũ Phi cảm thấy tim mình bị một con rắn độc cắn trúng. Cô bạn thân cũ ấy sau khi trở mặt đã nói với cô. Cô ta nói cô tự cho mình là đúng một cách quá mức, có tiền thì có gì ghê gớm, tình yêu đâu thể dùng tiền mà mua được.

“Cô cho rằng mình mua được quà, ở nhà lớn, mua được xe sang, người khác sẽ thích cô sao? Cô cho rằng mình rất tốt với tôi, nhưng cô có biết làm bạn với cô áp lực rất lớn hay không, người khác ai cũng đem tôi ra so sánh với cô, cô thì ciws bày ra đáng vẻ không quan tâm. Đương nhiên rồi, cô là đại tiểu thư mà, cô nào sợ bị so sánh, nhưng cô có nghĩ tới cảm giác của người khác không. Mọi người việc gì cũng nghe theo cô, có ai tôn trọng ý kiến của tôi không? Tôi thích anh ấy, anh ấy cũng thích tôi, vậy chẳng lẽ cô không nên tìm hiểu nguyên nhân ở chỗ mình sao? Tần Vũ Phi, cô tỉnh lại đi, soi gương lại cho kỹ đi, cô chẳng qua chỉ là cô tiểu thư bị người ta chiều hư thôi, tính cách tệ hại, kiêu căng hống hách, nếu nói đến khiến người ta thích, nói đến sức quyến rũ, cô vốn chỉ có thể xếp cuối hàng mà thôi. Anh ấy chính là chịu hết nổi cô rồi, cũng chưa từng yêu cô. Tôi dịu dàng hơn cô, chu đáo hơn cô, hợp với anh ấy hơn cô.”

Lúc này đây Tần Vũ Phi đang nhìn gương, nhìn gương mặt của chính mình, nhớ đến những lời họ từng nói. Sau đó tên khôn kia vừa trở mặt liền thay đổi thái độ, mở miệng mắng chửi cô, sau đó cô bạn già dỗi kia lại cầu hòa với cô, nói rằng lúc đó nói chuyện không lựa lời là đã sai, đó không phải lời thật lòng của cô ta. Nhưng lúc đó Tần Vũ Phi không còn muốn nghe nữa, vì cô không thể phân biệt được đâu thật đâu giả, những lời họ nói, một chữ cô cũng không tin.

Còn tin được gì nữa đây?

Tần Vũ Phi hít sâu một hơi. Tự nói với mình: Đừng bi quan thế chứ Tần Vũ Phi, đừng bi quan thế. Vì họ không đáng đâu.

Tần Vũ Phi xoay người ra ngoài, trở lại chỗ ngồi. Lúc này những người bạn kia không còn tám chuyện nữa, một người thấy cô trở lại còn vội giải thích: “Vũ Phi, đừng mất vui mà, chỉ nói đùa thôi, không nói gì Tiểu Đình đâu”. Cô ấy biết Tần Vũ Phi che chở cho Doãn Đình, tưởng rằng cô nổi giận vì chuyện này.

Những người khác đều không lên tiếng, có người còn thể hiện rõ là không đồng tình, nhưng Tần Vũ Phi không có tâm trạng cãi nhau với họ, chỉ nói: “Không sao, là mình không tốt, làm mọi người mất hứng rồi, mình hơi đau đầu, về trước đây. Bữa này cứ tính cho mình”.

“Vây thì không cần, cậu đau đầu thì mau về nghỉ ngơi đi.” Người bạn tiết lộ tin kia nói.

Tần Vũ Phi cũng không khách sao, lấy túi sách ra về. Vừa đi được vài bước, nghe người bạn nhỏ giọng nói: “Hừ, ai không có tiền chứ, không có tiền trả nổi chắt? Giờ thái độ rồi nói là mời cho ai xem chứ. Làm như hơn người lắm không bằng”.

Bước chân Tần Vũ Phi dừng lại, có người thấy, vội nhỏ giọng nói: “Đừng nói thế mà, nghe thấy rồi kia”.

“Nghe thấy thì nghe thôi.”

Tần Vũ Phi dừng lại hai giây, cổ nhin không nổi nóng, không quay đầu, đi một mạch ra ngoài.

Cả đêm hôm đó tâm trạng cô rất tệ. Hình ảnh Cố Anh Kiệt và cô gái kia đâm thẳng vào mắt cô làm đau trái tim cô. Hơn nửa đêm hôm đó Cố Anh Kiệt không gọi điện cho cô, khác nào thêm dầu vào lửa. Cô vừa nghĩ thầm đợi anh gọi đến thì cô sẽ không bắt máy, vừa oán trách sao anh lại không gọi điện thoại.

Hôm sau tinh thần của Tần Vũ Phi rất không tốt, đi làm cũng không được tập trung. Trong lúc họp thất thần mấy lần, đáp lời đều không khớp. Cừu Chính Khanh không nhìn được nữa, sầm mặt nói: “Nếu giám đốc Tần không khỏe chỉ bằng thay người khác đi, không có lý do gì để tất cả mọi người trong phòng này phải đợi với cô”.

Tần Vũ Phi bị đuổi đi trước mặt mọi người, đổi Robert thay cô vào họp. Cô không có tinh thần đi so đo chuyện thể diện, chỉ không ngừng xem đồng hồ. Theo thời gian mà Cố Anh Kiệt nói, anh đi chuyến bay sáng, bây giờ chắc cũng hạ cánh rồi. Nhưng cô đợi mãi đợi mãi, cho đến tận buổi chiều, Cố Anh Kiệt vẫn chưa gọi điện cho cô.

Tần Vũ Phi bưng bưng lửa giận, thờ ắt ra, không gọi thì thôi, cô tuyệt đối sẽ không gọi cho anh trước đâu. Cứ tức giận thế cho đến bốn giờ chiều, điện thoại cô đã đổ chuông, lần này rốt cuộc người gọi đến cũng hiện tên “Cố Anh Kiệt”, Tần Vũ Phi liên quên mất lời nói không bắt máy của mình, tiếng chuông đầu tiên vừa dứt cô liền bắt máy ngay.

Đầu dây bên còn chưa lên tiếng đã truyền đến một tràng tiếng ho, Tần Vũ Phi nhíu mày, hỏi anh: “Anh vẫn ho chưa khỏi à?”

“Ừ.” Cố Anh Kiệt lên tiếng, giọng nói rất nhỏ, rất yếu. “Anh đang ở trong bệnh viện đây này.”

Tần Vũ Phi giật mình: “Anh sao thế?”

“Tôi qua thấy đau đầu, tưởng đâu bị cảm chưa khỏi, uống thuốc rồi, sau đó bị sốt. Sau khi xuống máy bay thì chịu không nổi nữa, được đưa đến bệnh viện. Bây giờ đang truyền nước.”

“Bao nhiêu độ? Có nghiêm trọng không? Ở bệnh viện nào vậy?”

“Không sao đâu, em đừng lo.” Cố Anh Kiệt lại ho vài tiếng, “Chỉ là hôm nay anh không đến chỗ em được rồi, sợ em lo lắng nên nói với em một tiếng”.

“Anh đang ở đâu? Em đến thăm anh.”

Cố Anh Kiệt báo tên bệnh viện xong lại nói: “Không cần đến đâu, anh đang ở phòng truyền nước, ở đây đều là bệnh nhân, nhiều vi khuẩn lắm. Anh truyền nước xong sẽ về ngay, đợi anh khỏe hơn một chút rồi em hãy đến nhà thăm anh. Chị và mẹ anh đều đang ở đây, anh có người chăm sóc rồi, em đừng lo lắng”.

Tần Vũ Phi vừa nghe người nhà anh cũng ở đó, ngoài yên tâm ra thì đúng là không dám nhìn nữa. Hỏi han thêm vài câu, nhưng nghe thấy anh nói chuyện rất khó khăn, cô không dám nói nhiều quá, dặn dò anh có chuyện gì nhất định phải báo cho cô, sau đó hai người tạm biệt rồi cúp máy.

Cúp máy xong Tần Vũ Phi lại càng không có tâm trạng nào mà làm việc, thôi thì lên mạng tìm hiểu chút việc cần chú ý khi bị sốt. Vừa tra vừa giận, tên đáng ghét, đi khắp nơi thu hút tầm lòng của mấy cô gái nhỏ chưa nói, còn không biết tự chăm sóc cho bản thân cho tốt. Chắc chắn là khoảng thời gian này anh làm việc quá vất vả rồi, bận rộn liên tục, thân thể chịu không nổi, khả năng miễn dịch bị suy giảm nên mới sốt. Càng nghĩ càng giận, thật hận bây giờ anh không đứng ngay trước mặt cho cô mắng một trận. Khoản nợ của em gái Tuyết gì đó cô còn chưa tính với anh kia.

Ngày hôm đó trôi qua rất nhanh, đến tối, Cố Anh Kiệt mãi vẫn chưa có tin gì, Tần Vũ Phi không yên tâm, suy nghĩ rồi gọi điện cho Cố Anh Kiệt, đổ chuông hơn nửa ngày vẫn không ai bắt máy, Tần Vũ Phi đang muốn cúp máy, bên kia có người nghe rồi.

“Vũ Phi đó hả? Chị là Anh Từ đây.”

Tần Vũ Phi giật mình, sao lại là chị của Cố Anh Kiệt nghe máy vậy.

“Em tìm A Kiệt có việc gì à?” Cố Anh Từ hỏi.

“À, anh ấy không có ở đó sao? Có chút công việc đột xuất em muốn hỏi anh ấy.” Tần Vũ Phi hoảng loạn, trong lúc cấp bách liền đặt chuyện nói dối.

Cố Anh Từ không nghi ngờ gì, trả lời: “Cậu ấy bệnh rồi, đang nằm viện, uống thuốc xong ngủ mất rồi. Công việc của em có gấp lắm không, để chị xem có thể tìm người khác giải quyết giúp em không?”

“À, không sao, không sao.” Cái Tần Vũ Phi nóng lòng, không phải bị sốt thôi sao? Đã hơn nửa ngày sao vẫn phải nằm viện? “Cũng không phải chuyện đặc biệt đâu ạ, chỉ là đột nhiên nhớ ra nên gọi qua hỏi thôi. Anh ấy bệnh thì nghỉ ngơi đi, mau đi làm em tìm người khác xử lý được rồi.”

“Vậy cũng được.”

“À, anh ấy bệnh có nặng lắm không, sốt cao lắm sao? Kết quả kiểm tra thế nào ạ?”

“Là sốt siêu vi, cứ lặp đi lặp lại, vừa hạ lại sốt tiếp, cứ thế đó. Trong nhà không yên tâm nên để nó vào viện. Sức khỏe của A Kiệt từ nhỏ đều rất tốt, nhưng một khi ngã bệnh thì rất lâu khỏi. Trước đó nó làm việc liều mạng quá, chạy khắp nơi, tăng ca thâu đêm suốt, bây giờ ngã bệnh rồi, thôi thì nhập viện kiểm tra tổng thể luôn, nghỉ ngơi điều dưỡng mấy ngày cũng được.”

“Dạ, vậy chúc anh ấy nhanh khỏe lại ạ.” Tần Vũ Phi giả vờ như bạn bình thường nói vài câu khách sao rồi cúp máy.

Cố Anh Từ cầm điện thoại trở lại phòng bệnh, Cố Anh Kiệt đã bị tiếng ồn làm tỉnh giấc: “Ai gọi thế?”

“Tần Vũ Phi. Cô ấy nói có công việc muốn hỏi em, chị nói với cô ấy em bệnh rồi.”

Cố Anh Kiệt nhú mồm ho vài tiếng. Công việc? Cô gái kia nghĩ gì vậy, vậy mà cũng nói ra được.

“Em ngủ đi, không có gì, cũng không gấp, ngày mai cô ấy tìm người khác xử lý cũng được.” Cố Anh Từ xem đồng hồ, đột nhiên nhận ra cuộc gọi vừa nãy có chút không bình thường, “Áy, sao cô ấy lại biết em bị sốt? Rõ là chị chỉ nói em bị bệnh thôi, đâu có nói bị sốt đâu?”

Cố Anh Kiệt nhin cười nhắm mắt lại, đồ ngốc. “Chị đi mà hỏi cô ấy.” Anh nói.

Cố Anh Từ không để ý đến em trai, tự hỏi tự đáp: “Hừm, có khi chị có nói bị sốt cũng không chừng. Không nhớ nữa”.

Cố Anh Kiệt kéo chăn lên che nửa khuôn mặt. Chị ơi, đừng thế mà, chắc chắn chị không nhớ nhầm đâu, nhất định là cô ấy lừa miệng. Cơ hội như vậy khó gặp biết bao, chị cứ gọi điện qua dò hỏi cô ấy đi mà. Cô gái kia ngoài mặt thì dữ dằn thế thôi chứ bây giờ cô ấy đang chột dạ, dọa vài cái không chừng liền khai ra ngay thôi.

Nhưng Cố Anh Từ không làm vậy, cô ấy ngồi lên sofa bên cạnh, lấy tạp chí lên xem.

Cố Anh Kiệt rất thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Type: Linh Linh

Hôm sau, Cố Anh Kiệt đã thấy khỏe hơn, anh gọi điện cho Tần Vũ Phi, hy vọng cô có thể đến bệnh viện thăm mình.

“Chúng ta lâu lắm không gặp nhau rồi, anh nhớ em. Qua đây thăm anh một chút đi.” Cố Anh Kiệt vừa ho vừa nói, tỏ ra mình rất đáng thương.

Tần Vũ Phi cũng rất nhớ anh, nhưng tối qua mới bị chị anh dọa một trận, bèn hỏi: “Chị anh còn ở đó không?”

“Chị ấy về từ tối qua rồi.”

“Vậy ai chăm sóc cho anh?”

“Tối qua quản gia có đến thay ca, trong bệnh viện còn có y tá điều dưỡng, sợ gì không có ai chăm sóc chứ.”

“Ờ.”

“Vậy khi nào em đến? Hôm nay có bận không? Có thể trốn việc không?”

“Vậy quán gia lúc nào cũng ở chỗ anh sao?”

Cố Anh Kiệt liền cảm thấy không vui: “Thế nào đây? Quán gia ở đây thì em không đến à? Vậy đâu chỉ có quán gia, anh nằm viện, rất nhiều bạn bè đồng nghiệp đến thăm, lúc nào cũng có người cả, vậy thì có phải em sẽ không đến hay không?”

Anh hung dữ như thế, Tần Vũ Phi không dám đáp lời.

Cô không lên tiếng Cố Anh Kiệt càng tức giận. “Cả bạn bè bình thường hay tin cũng mang chút quà đến thăm anh, anh với em là quan hệ gì, không những không đến, cả trong điện thoại cũng không chịu hỏi thăm cho đoảng hoảng một chút sao? Lương tâm của em để đâu hả?” Anh truyền nước suốt hai ngày, sốt lên sốt xuống, cả người đều thấy khó chịu, tính khí cũng không được tốt, anh nói xong một hơi, không nghe thấy cô trả lời, tức giận ném lại một câu: “Không đến thì thôi, dù sao ah cũng không thiếu người đến thăm”. Dứt lời anh liền cúp điện thoại.

Tần Vũ Phi nghe tiếng tút tút truyền ra, cảm thấy rất ám ức, cô đâu có nói là không đi, anh nổi nóng cái gì chứ. Anh ở bên ngoài trêu ghẹo con gái cô còn chưa nói gì, một bụng tức giận của cô còn chưa phát ra kìa. Bây giờ nể tình anh đang bệnh, không thêm so đo với anh, anh thì hay rồi, có chút chuyện liền mượn cớ mà bắt nạt cô.

Tần Vũ Phi ném điện thoại qua một bên, càng nghĩ đến lời của Cố Anh Kiệt càng thấy không thoải mái, anh nói anh không thiếu người đến thăm, hừ, đương nhiên là không thiếu rồi. Bạn gái cũ cộng thêm bạn gái tin đồn lại thêm người theo đuổi xếp hàng từ phòng bệnh ra đến đường lớn, bên ngoài bệnh viện cũng không chừng.

Tần Vũ Phi vừa giận vừa ức, chống đỡ được đến chiều, nhưng dốt cuộc vẫn không xua đi được nỗi nhớ trong lòng, nghe giọng anh dường như bệnh không nhẹ, bây giờ chuyện bị sốt nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, cô thật sự rất muốn đến thăm anh. Hay là cứ đi đi, nếu gặp người khác thì lấy cớ như tối qua, nói là đại diện Vĩnh Khai đến thăm, trên danh nghĩa đối tác, hẳn là sẽ không bị lộ đâu nhỉ?

Tần Vũ Phi nghĩ thế, liền thu dọn túi xách, hiên ngang ra về sớm.

Tần Vũ Phi suôn sẻ lái xe đến bệnh viện, không tắc đường, cả đèn đỏ cũng rất ít gặp phải, thấy vậy tâm trạng cô cũng khá hơn một chút. Dọc đường đi cô đã nghĩ, chuyện của cô em Tuyết kia khoan hãy hỏi Cố Anh Kiệt, bây giờ anh đang bị bệnh, tâm trạng chắc chắn không tốt lắm, còn cô một khi đã nổi nóng rồi thì rất khó kiềm chế được, nếu lúc này mà cãi nhau vì chuyện như thế thì thật không đáng. Mọi chuyện đợi anh khỏi bệnh rồi nói vậy.

Xe nhanh chóng đến bệnh viện, cô chợt nhớ ra mình không mang quà cho anh. Nghĩ lại thì khỏi đi, cô đến thăm là đi nể mặt anh lắm rồi, cần gì quà cáp. Khi anh nhìn thấy cô chắc sẽ rất vui mừng nhỉ? Lúc bước vào thang máy lên tầng, cô lại nghĩ, nếu gặp phải người khác, trên tay cô không mang theo gì nhưng lại nói đại diện cho công ty đến thăm, vậy quá khó tin rồi không?

Bỏ đi. Cô bước ra khỏi thang máy, đi tìm phòng bệnh, tin thì tin, không tin thì kệ. Tần Vũ Phi cô không rảnh rồi tới mức suy nghĩ cho cảm nhận của người khác, người khác cũng đâu phải Cố Anh Kiệt, cô nghĩ nhiều làm gì.

Rốt cuộc Tần Vũ Phi cũng tìm được phòng bệnh. Cửa đang khép hờ, hé ra một khe nhỏ, Tần Vũ Phi đang định mở cửa, chợt nghe trong phòng có tiếng con gái. “Em gọt táo cho anh ăn nhé, đây đều là táo tươi được chuyển từ Mỹ về đấy, ngon lắm.”

Bàn tay đang định gõ cửa của Tần Vũ Phi khựng lại. Giọng điệu dịu dàng như thế, chắc không phải chính là cô em Tuyết đó chứ?

Cô nghe Cố Anh Kiệt đáp: “Cảm ơn, nhưng cổ họng anh đang đau, không ăn được đồ cứng”.

Cô gái kia cũng không giận, nói: “Vậy em để đây, khi nào anh khỏe hơn thì ăn nhé”.

“Được.”

Anh loại đáp “được”, Tần Vũ Phi ghen muốn điên lên, được cái đầu anh á! Đáng ra phải nói mang táo cô cắt ra đi, được chuyển từ nước ngoài về còn tươi thì ghê gớm lắm chắc? Có người chưa từng được ăn sao? Táo trong nước vừa ngọt vừa giòn cô không biết à? Đạo lý ủng hộ hàng trong nước cô có biết hay không vậy?

Nhưng người trong phòng không hề nói như thế, Tần Vũ Phi vẫn đứng yên bất động, cô không biết mình nên làm gì, chỉ đứng đó đợi.

Một lúc sau, cô gái kia rốt cuộc lại lên tiếng: “James, em... em không biết nói sao nữa. Gần đây em sống không tốt chút nào, em muốn chia tay với bạn trai hiện tại của em, nhưng anh ấy không đồng ý, còn đáng em nữa. Bây giờ em mới biết, lúc đó anh đối với em tốt biết bao nhiêu, em thật sự hối hận vì đã chia tay anh. Sao em lại ngốc thế chứ, bây giờ nghĩ lại, thật không biết lúc đó em nghĩ gì, sao lại nói chia tay với anh được chứ?”

Khốn nạn! Tần Vũ Phi thầm chửi thề, mẹ kiếp chứ cô bị bạn trai đánh thì tìm bạn trai cũ kể khổ làm gì, báo cảnh sát đi! Bạn trai cũ có ích khi gì! Hối hận đã chia tay thì sao, hối hận rồi nên muốn về nói lại tình xưa chắc? Cô có nghĩ tới cảm giác của bạn gái hiện tại không hả?

Tần Vũ Phi vênh tai lên nghe, không thấy Cố Anh Kiệt trả lời. Cô gái kia nói tiếp: “Em nghĩ lúc đó nói chia tay cũng là có chút giận dỗi, muốn để anh xem trọng em hơn, muốn anh giữ em lại, không ngờ anh lại sáng khoái như thế mà đồng ý”. Trong giọng nói của cô ta còn mang theo chút oán trách, Tần Vũ

Phi nghe mà một bụng tức.

Lúc này cuối cùng Cố Anh Kiệt cũng lên tiếng: “Chuyện đi qua lâu lắm rồi, em cần gì giữ mãi trong lòng. Chúng ta đều có cuộc sống của riêng mình, em cũng đã có bạn trai mới, nếu anh ta không tốt với em, sớm chia tay cũng đúng. Nếu anh ta có hành vi bạo lực, em vẫn nên báo cảnh sát thì hơn. Nhớ phải đi kiểm tra thương tích, phải đi tìm người làm chứng, như thế thì cảnh sát mới giúp được. Phải học cách bảo vệ bản thân, có thể ở chung với người nhà, tìm bạn bè đến bầu bạn với em, tốt nhất đừng đi lại một mình. Nếu có thể chia tay trong hòa bình thì tốt, nếu không được thì ngoài việc báo cảnh sát, em cũng nên tìm chút nhược điểm của anh ta, anh ta đã chẳng phải loại người thiện lương gì, em cũng không cần khách sáo. Vẫn là câu nói đó, quan trọng nhất là phải bảo vệ tốt bản thân”.

Giọng nói Cố Anh Kiệt rất dịu dàng, cô gái kia bắt đầu bật khóc: “James, em vẫn yêu anh, em phát hiện ra người em yêu nhất vẫn là anh”.

“Bảo cô ta cắt đi! Cố Anh Kiệt, bảo cô ta cắt!” Tần Vũ Phi gào thét trong lòng.

Nhưng Cố Anh Kiệt buông một tiếng thở dài, lại nói: “Đừng khóc”.

Giọng nói của anh rất dịu dàng.

Tần Vũ Phi quay đầu bỏ đi.

Cô không cách nào nghe tiếp được nữa, cũng không có dũng khí xông vào, cô không còn là Tần Vũ Phi của trước đây nữa. Tần Vũ Phi nhanh chóng rời khỏi bệnh viện ngay khoảng khắc vừa ngồi lên xe, nước mắt cô liên trào ra.

“Đồ thần kinh. Tần Vũ Phi, mày là đồ thần kinh, có gì đâu, mày khóc cái quái gì chứ!” Cô vừa tự nắn mình, vừa gục đầu lên vô lăng xe khóc lớn. Cô không muốn khóc, cô không khóc, là nước mắt tự rơi thôi.

Cô gái kia không phải em gái Tuyết, không phải cô ta, vậy càng tệ hơn. Cô biết bao nhiêu oanh oanh yến yến vây quanh anh, anh nhẹ giọng dịu dàng, phong độ ngời ngời. Nhưng cô không phải công chúa Bạch Tuyết mặc giáp đeo guom, có lẽ trước kia cô phải, nhưng bây giờ đã không phải nữa rồi. Thậm chí cô còn chẳng phải cô Lộ Lộ cầm cây chổi nhảy múa mà vẫn có thể kiên cường lạc quan, cả Lộ Lộ cô cũng không bằng.

Cô chỉ là một cô tiểu thư nhà giàu nông cạn bình thường mà thôi.

Cô không muốn tranh giành, đến chính mình cô còn không thể đánh thắng được mà.

Trong phòng bệnh, Cố Anh Kiệt nói với cô bạn gái cũ: “Abby, đừng khóc nữa, cho dù là vì anh hay người bạn trai hiện tại. Khăn giấy ở bên kia, em tự đi lấy đi, lau mặt cho sạch đã. Con gái vẫn nên xinh đẹp mới tốt, khóc xấu chết được”.

Cô gái kia liền ngưng khóc bật cười, đi lấy khăn giấy lau mặt.

Cố Anh Kiệt nói tiếp: “Thật ra, không phải em vẫn còn yêu anh, chỉ là bây giờ cuộc sống của em, không được như ý, đem ra so sánh với trước đây, tự nhiên ngộ nhận mà thôi. Trước đây nếu chúng ta yêu nhau như thế thì cũng không đến bước chia tay rồi”.

Cô gái kia vội vàng nói: “Không phải đâu, em thật sự yêu anh mà, lúc đó là em hồ đồ, bây giờ em hiểu ra rồi, em thật sự rất yêu anh”.

“Abby.” Cố Anh Kiệt ngăn cô ta lại: “Nếu em thật sự vẫn còn tình cảm với anh thì anh cũng chỉ có thể nói xin lỗi em thôi. Chúng ta không thể quay lại với nhau được, anh đối với em đã không còn cảm giác của trước đây rồi, hơn nữa giờ anh cũng đã có người mình thích”.

“Là ai?”

“Bây giờ chưa thể cho em biết.”

“Anh gạt em thôi đúng không? Em hiểu anh mà, anh không muốn chen ngang vào chuyện tình cảm của người khác, anh thấy em đã có bạn trai nên bây giờ anh không thể tiếp nhận em. Nhưng em sẽ chia tay với anh ta mà. Huống hồ trước đây chúng ta bên nhau rất vui vẻ, nhất định anh sẽ không quên đâu. Nếu anh đã có người mình thích, có bạn gái, sao người khác không ai biết? Em nghe ngóng rồi, bạn bè đều nói anh vẫn chưa có người yêu, độc thân đã rất lâu rồi”.

“Anh không gạt em. Anh không cần làm thế. Anh thật sự đã có người mình thích, không phải thích kiểu yêu thầm đơn phương, bọn anh đang yêu nhau. Chỉ là cô ấy hơi ngượng ngùng, nên tụi anh vẫn chưa công khai thôi. Tính cách của cô ấy khá nhạy cảm, lại hay ghen, nhưng thật sự anh rất thích cô ấy. Em cũng hiểu anh mà, một khi đã yêu thì anh nhất định sẽ toàn tâm toàn ý. Cho nên, bất luận em vẫn còn cảm giác gì với anh, tốt nhất là từ bỏ đi. Chúng ta thật sự không thể. Chuyện trước đây anh vẫn nhớ, anh đâu có mất trí, tất nhiên sẽ không quên rồi. Nhưng chuyện qua đi rồi thì chính là quá khứ, con người ai cũng có quá khứ. Nhưng trải qua quá khứ mới có thể hiểu hiện tại hơn, càng thêm trông chờ tương lai, không phải sao?”

Abby không lên tiếng.

“Bạn trai hiện tại của em rồi sẽ thành quá khứ, sau này em sẽ tìm được người thích hợp hơn, sống một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc hơn. Em nên nghĩ thế mới phải chứ. Em tìm kiếm sự an ủi từ quá khứ, không phải cách làm khôn ngoan đâu.”

“Anh nói chuyện kiểu này thật đáng ghét.” Abby nói, “Còn dùng giọng điệu dịu dàng thế mà nói, càng đáng ghét hơn. Tuy nhiên, anh nói rất có lý”.

Cố Anh Kiệt bật cười, “Nghe ra đạo lý là được rồi. Abby, anh nói nghiêm túc đó, chúng ta không thể đâu, em đừng có giữ ý nghĩ này trong đầu. Anh rất yêu bạn gái bây giờ của mình”.

“Em rất muốn mang táo trở về.”

Cố Anh Kiệt cười lớn.

Abby đi rồi, táo vẫn ở đó. Đến tối Từ Ngôn Sướng đến thăm bệnh, hai tay trống không nói, còn một hơi ăn hết hai trái táo. Anh ấy đến để than vãn với Cố Anh Kiệt là chính. Gần đây anh ta đang theo đuổi một cô gái, nhưng cô gái kia cứ ậm ậm ừ ừ, không đồng ý cũng không từ chối, cứ như đang thả câu với anh ta vậy. Từ Ngôn Sướng rất giận, anh ấy ghét nhất chính là không dứt khoát kiểu này.

Cố Anh Kiệt thở dài, sao khó khăn lắm anh mới ngã bệnh một bữa, thế mà ai ai cũng xem anh thành cái thùng rác để kể khổ thế này. Anh cũng có một bụng buồn bực chưa có chỗ trút đây này, thân thể không khỏe đã đành, cái người hung dữ kia còn không chịu đến thăm anh, thật chẳng có lấy một chút lương tâm mà.

Vừa nghĩ xong thì Từ Ngôn Sướng liền hỏi: “Cái người hung dữ nhà cậu đâu? Sao không thấy cô ấy? Có đến không vậy? Nhà cậu đã biết chưa?”

Cố Anh Kiệt lập tức bắt lấy cơ hội, cuối cùng cũng đến lượt anh kể khổ rồi. “Cô ấy không muốn công khai, mình ở đây nhiều người ra ra vào vào, người trong nhà cũng ở đây suốt, thế là cô ấy không muốn đến.”

“Minh khinh.” Từ Ngôn Sướng vốn đang bị đàn bà chọc giận, nghe được lại càng thấy không vừa mắt. “Cô ta cũng thật là, làm giá cũng làm cao quá đó. Không muốn công khai, xem cậu là gì chứ, nam sùng hả? Cậu cũng đã nhập viện rồi, cô ta còn không thèm đến thăm một chút, vậy mà cũng không thấy ngại à? Hai người yêu nhau kiểu gì vậy, chơi trò chơi chắc, chia cũng rạch rồi nhì.”

“Đừng có nói bậy.”

“Mắc mớ gì cậu phải chịu đựng cô ta?”

“Mình không có, cô ấy đối với mình rất tốt mà.”

“Nhìn không ra.”

“Không cần cậu nhìn, cũng đâu phải cậu yêu. Mình biết cô ấy tốt là được.”

“Ồn quá.” Từ Ngôn Sướng xem thường Cố Anh Kiệt ra mặt. “Chẳng trách cậu bị ức hiếp, xem tình hình của cậu kia. Dù sao thì mình cũng cho cậu biết, đàn bà không thể chiều được đâu, chiều cái này không biết mình là ai ngay, nhất là những người hung dữ, chưa chiều đã đủ ghê gớm rồi, cậu chiều chuộng thêm chút nữa há chẳng phải lên tận trời rồi sao. Tốt xấu gì cũng tỏ chút thái độ đi, cô ta không đủ quan tâm chu đáo với cậu, không tốt với cậu, cậu phải nói với cô ta, chia tay miễn bản.”

Cố Anh Kiệt hoàn toàn không muốn đáp lời, anh bạn thân này của anh chắc chắn chịu đã kích lớn rồi. “Cậu về nhà để bình tĩnh lại đi, cô gái mà cậu đang theo đuổi, cậu cứ xem như cô ta chưa đồng ý đi, vậy thì trong lòng không có mong đợi gì, tâm trạng cũng tốt hơn chút.”

“Sao lại phải xem như chưa đồng ý, mắc mớ gì phải xem như chưa đồng ý hả?” Từ Ngôn Sướng nổi nóng. “Tâm trạng của mình tốt vô cùng.”

“Người ta thật sự chưa đồng ý mà, còn không phải sao.”

“Đó là cô ấy đang thả dây dài câu cá lớn.”

“Được. Vậy cậu mau về nhà mà đợi tin từ cô ấy đi, đừng để đến lúc cô ấy muốn câu cậu lên thì cậu đã bơi quá xa rồi.” Cố Anh Kiệt không khách khí mà đuổi khách.

Từ Ngôn Sướng đi rồi, nhưng anh càng nghĩ lại càng tức. Nhưng sinh vật được gọi là “đàn bà” kia sao lại chẳng biết điều thế chứ? Trong lúc tức giận, anh lấy điện thoại ra gọi cho Tần Vũ Phi.

Tần Vũ Phi đang ngồi ngẩn người trong phòng, hôm nay sau khi khóc một trận thì cô có chút suy sụp, dẫu sao thì cũng lắm thất tình thêm lần nữa thôi. Nếu bây giờ xem như mình đã thất tình, vậy tâm trạng cô có tốt hơn chút không nhỉ?

Sự thật chứng minh, không có.

Nhưng cảm giác khủng hoảng ngày càng tăng. Tình huống cô từng nghĩ đến trước đây giờ đã ứng nghiệm nghĩ theo chiều hướng xấu, còn anh thì dịu dàng đa tình, khắp nơi đều có con gái ngưỡng mộ, cho dù anh không có suy nghĩ đó, lại thêm điều kiện của bản thân, nhưng cô gái kia còn không nường nược kéo tới sao. Nếu là Tần Vũ Phi của trước đây, cô sẽ không sợ, nhưng cô là Tần Vũ Phi của hiện đại. Cô không có sức chiến đấu như thế, vừa nghĩ đến thôi là đã thấy bức bối trong lòng. Cô thật sự lo lắng, cô sẽ trở thành mụ phù thủy biến thái trước mặt anh mất.

Vậy cô và Cố Anh Kiệt còn có thể chịu được bao lâu nữa? Hôm nay cô không nên bỏ về, cô nên xông vào, nên đem mặt xấu xí nhất của mình thể hiện ra, cô nên đuổi cô gái kia đi rồi mắng cho Cố Anh Kiệt một trận toi đời. Nếu Cố Anh Kiệt chịu không nổi cô, chia tay thì chia tay, dứt khoát một chút, cô cũng không cần khó chịu như bây giờ nữa.

Tần Vũ Phi suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng quyết định vẫn nên tìm cơ hội nói rõ với Cố Anh Kiệt mới được. Phải thẳng thắn nói cho anh biết cô chịu không nổi tình trạng này, cô theo dõi anh, cô nghe thấy bạn gái cũ của anh nói muốn quay lại liền muốn đánh người. Tóm lại, anh không thể thay đổi tình trạng được yêu thích của mình, còn cô lại không cách nào yên tâm được. Thực tế chính mà mâu thuẫn khó giải quyết như thế, vậy đó.

Đang nghĩ, điện thoại chợt đổ chuông, Tần Vũ Phi nhìn, không ngờ người gọi lại là Từ Ngôn Sướng.

Từ Ngôn Sướng vừa mở miệng liền không chút khách khí, anh ấy chất vấn Tần Vũ Phi sao không đến thăm Cố Anh Kiệt, sau một tràng những lời trách móc lại nói: “Cô nên tự kiểm điểm lại đi, làm bạn gái như cô đúng là điển hình cho sự thất bại”.

Tần Vũ Phi nổi giận, cô thất bại thì liên quan gì đến anh ấy! Cô tự biết mình không tốt là một chuyện, bị người khác đuổi theo mà mắng lại là chuyện khác. Cô nhỏ nhen lắm, không có ý định nghe người ta phê bình mình đâu. “Anh Từ đây cũng bớt chút đi, anh lấy tư cách gì mà gọi điện cho tôi nói những lời này há, ăn nê rùng mớ à? Tôi với Cố Anh Kiệt ra sao thì mắc mớ gì đến anh?”

“Điển hình của bạn gái thất bại”, đây chính là câu châm trúng chỗ đau của cô.

“Đúng là không liên quan đến tôi. Tôi chỉ muốn cho cô biết, đừng kiêu căng quá, đừng tự cho mình là đúng, tính tình của James có kiên nhẫn đến mấy thì cậu ấy vẫn là đàn ông. Là đàn ông thì không chịu nổi đàn bà như thế đâu, cô đừng có dùng sạch sự bao dung của cậu ấy.”

Lại thêm một đám thật mạnh vào chỗ đau của cô, Tần Vũ Phi then quá hóa giận: “Anh mới là đồ tự cho mình là đúng, đàn ông thì ghê gớm bao nhiêu, mang mấy thứ bao dung nhẫn nại gì đó của anh vứt đi! Tôi không đi thăm anh ta đấy, rồi sao!”. Dứt lời cô liền ngắt máy.

Đêm hôm đó Tần Vũ Phi không tài nào chợp mắt, không chỉ tức giận, mà còn khó chịu, tâm trạng rối bời. Từ Ngôn Sướng là bạn thân của Cố Anh Kiệt, anh ấy sẽ không tự dưng mà chạy đến nói những lời này, có phải Cố Anh Kiệt than vãn gì với anh ấy rồi không?

Tần Vũ Phi lẩn qua trở lại, hôm sau mặt mày bơ phờ, bắt đầu đi đánh phải trang điểm thật đậm.

Hôm đó đi làm liền không có chút hiệu suất nào rồi, cả ngày hôm đó cô suy nghĩ xem lúc nào thì thích hợp đi thăm Cố Anh Kiệt. Bây giờ anh đang bệnh, nói những chuyện không vui kia thì không hay lắm. Nhưng người ta đã tìm đến cửa chữa thẳng mặt rồi, cô cũng không muốn tiếp tục kéo dài nữa.

Đợi đến gần sát giờ tan sở, cô vẫn chưa đưa ra được quyết định. Không ngờ Doãn Đình lại chạy đến.

Tần Vũ Phi rất ngạc nhiên: “Sao cậu lại đến đây?”.

“Mình đến tìm Xin Hỷ Nghiêm Chính Chút.”

Tần Vũ Phi càng ngạc nhiên hơn: “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì, lần trước gặp trên đường, xe của mình bị hỏng, anh ấy giúp mình đem đi sửa. Mình đến trả lại tiền sửa xe cho anh ấy. Mình mới đưa tiền cho anh ấy xong, sẵn đường tạt qua thăm cậu luôn.”

Tần Vũ Phi cực kỳ ngạc nhiên: “Cậu biết lái xe rồi à?”.

“Xe đạp.” Doãn Đình cười hi hi.

Tần Vũ Phi đen mặt. Đợi đã, tiền sửa chiếc xe đạp có bao nhiêu, cô ấy không trả nổi à?

“Hôm đó mình quên mang điện thoại và tiền, xe còn bị hỏng nữa. May mà gặp được Xin Hỷ Nghiêm Chính Chút. Đúng là phúc tinh mà.” Tâm trạng của Doãn Đình dường như rất tốt, còn buồn chuyện với cô nữa; “Mình nói cậu nghe nha, Xin Hỷ Nghiêm Chính Chút có bạn gái rồi đó, lúc anh ấy giúp mình đem xe đi sửa, trên xe còn có một cô gái nữa, mình còn đi theo làm bóng đèn một lúc đó”.

Tần Vũ Phi thấy Doãn Đình quả thật là “đại sứ của sự kinh ngạc” mà, mới có vài phút mà mỗi một câu nói ra đều khiến người ta bất ngờ. Doãn Đình bắt đầu chăm chú kể lại chuyện về bạn gái của Cừ Chính Khanh, nào là khí chất rất giống với Cừ Chính Khanh, rất có tướng vợ chồng, trong lúc đợi xe sửa xong, cô ấy còn làm bóng đèn mà ngồi ăn cơm chung với họ. Những chuyện họ nói cô ấy hoàn toàn không hiểu gì hết, thế nên cô ấy đành liều mạng mà ăn, tiếc là nhà hàng đó chỉ được cái đất mà không ngon, thật lòng mà nói nếu không phải theo không nổi chuyện họ nói thì cô ấy đã giới thiệu cho họ một nhà hàng tốt rồi, hẹn hò phải đến những nơi thế kia mới đúng. Cô ấy từng theo đuổi biết bao nhiêu chàng trai, đã nghiên cứu rất kỹ càng rồi. Nhưng cô ấy nghĩ hai người kia sẽ không có hứng thú với thành quả nghiên cứu của cô ấy đâu, nên rất biết điều không nói gì cả.

“Tiểu Đình này.” Tần Vũ Phi ngắt lời cô ấy, “Cậu thất tình nhiều lần như vậy, làm sao mà vượt qua được thế?”

Nếu là người khác nói những lời này chắc chắn là mang theo ý châm chọc, nhưng Doãn Đình biết Tần Vũ Phi không như thế, thế nên cô ấy thành thật đáp: “Thì mình nghĩ, trên đời nơi đâu không có cô thỏ, không gốc này thì có gốc khác. Thế nào rồi cũng gặp được một người thích hợp thôi. Nếu như xui xẻo không gặp được thì mình cũng đã có một cuộc sống rất phong phú, không uổng phí một kiếp này. So với việc trốn một góc chơi trò yêu thầm người ta, không chịu làm gì thì cũng tốt hơn nhiều”.

Trong lòng Tần Vũ Phi khẽ động, khỏe mắt liếc thấy có người đang đứng trước cửa phòng làm việc. Quay đầu lại xem, là Cừ Chính Khanh, trên tay anh ta còn cầm một chiếc ly, xem ra đang muốn đi rót nước. Tần Vũ Phi nhướng mày, Cừ phó tổng đại nhân đã lâu rồi không mượn cơ rót nước để dò thám tình hình rồi, hôm nay lại làm trò gì đây?

Doãn Đình cũng nhìn theo cô, giật nảy mình. Cừ Chính Khanh thấy họ đã phát hiện ra mình, hắng giọng nói: “Trước tiên tôi muốn đính chính một chút, cô gái đó là bạn đại học của tôi, chưa phải bạn gái”.

“Ồ.” Doãn Đình gật đầu, “Vẫn chưa phải, tức là ý nói sau này sẽ phải?”

Cừ Chính Khanh trầm ngâm như đang nghĩ xem nên trả lời thế nào. Doãn Đình vội nói với Tần Vũ Phi: “Tình báo của mình không tính là sai, chỉ là sai thời điểm thôi”.

Cừ Chính Khanh nhú mồm, muốn nói lại thôi, không cần giải thích với họ chuyện này. Nhưng anh ta vẫn còn một vấn đề muốn biết: “Xin hãy nghiêm chỉnh chút là ý gì?”.

Tần Vũ Phi không lên tiếng, Doãn Đình chớp chớp mắt nói: “Thì là, ừm... cái đó... chính là biệt danh của anh”.

“...” Về mặt Cừ Chính Khanh khá đặc sắc, Tần Vũ Phi lại không có tâm trạng mà thưởng thức, cô quyết định rồi, cô phải đi gặp Cố Anh Kiệt, đi ngay bây giờ. Cho dù có cãi nhau đến mức phải chia tay thì vẫn hơn tròn một góc mà suy nghĩ lung tung, không làm được gì. Hơn nữa cô rất nhớ anh, thật sự rất nhớ.

“Cừ phó tổng, Tiểu Đình tìm tôi có việc, tôi tan ca trước, về sớm một chút.” Tần Vũ Phi nháy mắt với Doãn Đình, cô ấy liền hiểu ý: “Đúng, đúng”.

Sắc mặt Cừ Chính Khanh lại càng khó coi hơn: “Cho nên cô Doãn đây tự mình trốn việc chạy đến chỗ chúng tôi không nói, còn muốn lôi kéo nhân viên của tôi về sớm với cô?”.

Doãn Đình ngẩn người, mấp máy môi, hình như đúng là vậy.

Tần Vũ Phi không thêm đề ý, thu dọn túi xách xong kéo Doãn Đình đi. Doãn Đình đi được vài bước thì quay đầu lại, làm mặt quỷ với Cừ Chính Khanh: “Xin Hãy Nghiêm Chỉnh Chút, may mà anh không phải ông chủ của e”. Đúng là phúc tinh cao chiếu mà.

Tần Vũ Phi chia tay Doãn Đình ở dưới tầng, sau đó lái xe đến bệnh viện. Dọc đường đi lần này cô không suy nghĩ gì cả, chỉ một lòng đánh thẳng đến phòng bệnh của Cố Anh Kiệt.

Cửa phòng bệnh đang mở, Tần Vũ Phi vừa đến trước cánh cửa thì nghe giọng Từ Ngôn Sướng từ trong vọng ra: “Xin lỗi nhé, hôm qua tâm trạng không tốt, đã gọi điện dạy dỗ cái người hung dữ nhà cậu một trận, hình như chọc giận cô ấy rồi, cô ấy nói sẽ không đến thăm cậu đâu.”

Vừa dứt lời, ngẩng đầu lên liền thấy Tần Vũ Phi đang đứng trước cửa.

Từ Ngôn Sướng liền nổi giận: “Tôi có thù với cô hả?”. Cứ phải làm ngược với anh ấy à? Còn xuất hiện đúng ngay lúc anh ấy vừa nhận lỗi xong, mặt mũi biết giấu đi đâu đây?

“Phải đó.” Đúng là có thù, những lời anh ấy nói hôm qua cô vẫn đang ghi thù đây này.

Cố Anh Kiệt vừa thấy Tần Vũ Phi liền tươi cười, hoàn toàn không thêm đề ý đến Từ Ngôn Sướng. Anh đưa tay ra, Tần Vũ Phi vô thức bước qua nắm lấy tay anh. Hình như anh gầy đi rất nhiều, sắc mặt cũng xanh xao. Trên mũi bàn tay còn đang cảm kim truyền nước, Tần Vũ Phi liền thấy đau lòng, hoàn toàn quên mất mình đến để là gì rồi.

Cố Anh Kiệt muốn nói chuyện nhưng lại ho một trận. Tần Vũ Phi đến gần, giúp anh vỗ lưng. Anh ho xong, cười rất vui vẻ. “Em ngồi đây đi.” Anh chỉ chiếc ghế bên cạnh giường, nói tiếp: “Jason sắp phải đi rồi”.

“Ai nói, mình không đi.” Từ Ngôn Sướng cố ý nói.

Cố Anh Kiệt nắm tay Tần Vũ Phi, nói với Từ Ngôn Sướng: “Đừng có phá, cutts nhanh”.

Tần Vũ Phi bĩu môi, thầm mắng sao hôm qua không nói vậy với cô bạn gái cũ của anh đi. Cố Anh Kiệt thấy vẻ mặt của cô, dùng ngón trỏ khẽ cào lên mặt cô một cách thân mật: “Không vui sao? Cậu ta chọc giận em có phải không? Mai mốt anh sẽ mắng cậu ta cho”.

Tần Vũ Phi trừng anh, rõ ràng là anh chọc giận cô mà, mắc mớ gì đến người khác. Cố Anh Kiệt bị trừng, cười đến không khép được miệng, cứ nhìn cô mãi, thật muốn kéo cô qua để hôn mà.

Từ Ngôn Sướng đứng một bên tròn tròn mắt, nhắc chân bước ra ngoài: “Được rồi, được rồi, đừng có buồn nôn kiểu đó nữa, mình đi. Đúng là yêu đến mù cả mắt mà”. Đi đến cửa anh ấy quay đầu lại nhìn, hai người vẫn đang anh nhìn em, em nhìn anh, vốn không ai để ý đến anh ấy. Từ Ngôn Sướng thầm “hừ” một tiếng, cố ý không giúp họ đóng cửa, bỏ đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Type: Linh Linh

Tần Vũ Phi và Cố Anh Kiệt đều không chú ý đến chuyện cửa có đóng hay không, chỉ biết trong phòng chỉ còn hai người họ mà thôi.

Tần Vũ Phi nhìn Cố Anh Kiệt chăm chú, “Sao lại không chú ý sức khỏe như thế chứ, sốt thôi mà cũng đến phải nhập viện, anh còn không bằng một đứa trẻ nữa”.

Cố Anh Kiệt chỉ cười. Tần Vũ Phi lại hỏi: “Bác sỹ nói thế nào?”.

“Thật ra cũng không có chuyện gì lớn, truyền nước vài ngày là khỏe lại thôi. Chủ yếu là di virus hơi cứng đầu, gần đây lại không nghỉ ngơi tốt, sức miễn dịch hơi kém nên lan đến cả phổi, cứ bị ho suốt, cũng tại virus mà ra, tiêm vài mũi là xong, em đừng lo.”

Tần Vũ Phi mím môi không nói, khẽ gầy lên đầu kim trên mũi bàn tay anh.

“Thật ra cũng không nghiêm trọng đến mức phải nhập viện, nhưng mẹ anh lo lắng quá, cứ bắt anh phải kiểm tra toàn diện, nghỉ ngơi vài ngày, vậy nên mới nằm đây thôi.”

“Ừ.”

Cố Anh Kiệt đưa tay vuốt ve mặt cô: “Sao hôm nay lại trang điểm đậm thế?”.

Bệnh rồi mà còn để ý đến lớp trang điểm của cô sao? Tần Vũ Phi nói: “Em đẹp mà”.

Cố Anh Kiệt bật cười, “Phải đó, đúng là rất đẹp”.

Hừ, nói ngon nói ngọt. Nhưng cô vẫn thấy khá vui. “Vậy nếu em nói là vì đến gặp anh nên mới trang điểm thế này, anh có vui không?”

“Vui chứ, rất vui.” Cố Anh Kiệt thở dài, dang tay ra muốn ôm cô: “Anh rất nhớ em. Có cảm giác như lâu lắm rồi không gặp vậy”.

Tần Vũ Phi bị anh kéo qua ôm chặt, gối đầu lên ngực anh, cảm thấy cả người mình như nhũn ra. “Tối qua em ngủ không ngon, sáng ra thấy mình rất xấu. Xấu thế này thì sao ra ngoài gặp người được, cho nên mới phải trang điểm đậm”.

“Ngủ không ngon?” Cố Anh Kiệt cúi đầu nhìn cô, “Bị Jason chọc giận?”.

“Anh ta cũng có phần.”

“Còn ai nữa à?” Cố Anh Kiệt không hề nghĩ tới mình.

“Anh.”

“Anh muốn em đến thăm anh thôi mà, chỉ là giọng điệu không tốt lắm, vậy àm em lại tức đến ngủ không được à?” Cố Anh Kiệt vò đầu cô, “Ôi trời, nhỏ mọn thế, làm sao bây giờ?”.

“Hôm qua em có đến thăm anh.” Tần Vũ Phi nhỏ giọng nói.

“Sao anh không thấy?”

“Đúng lúc gặp cô bạn gái cũ gì đó của anh, em giận quá nên bỏ về.”

“Abby? Cô ấy chỉ ở đây một lúc thôi là đi rồi, đâu có gì đâu.”

“Sao lại không có gì, cô ấy chẳng nói rất yêu anh, muốn tái hợp với anh còn gì?”

Cố Anh Kiệt đã hiểu: “Vậy là em nghe lén một nửa đã chạy mất phải không?”.

Tần Vũ Phi trừng anh: “Vậy em phải ở lại nghe cho hết sao?”.

“Những lời anh nói với cô ấy sau đó mới là trọng điểm mà.”

“Trọng điểm cái con khỉ!” Tần Vũ Phi lại tức giận, cô ngồi thẳng dậy, “Anh dỗ dành cô ta, nói đừng khóc, sau đó diễn cảnh ôm cô ta vào lòng mà lau nước mắt giúp người ta thì có, em không đi thì làm được gì đây?”. Không đi thì cô sẽ đánh người thật mất, còn anh đang yên đang lành nằm trong phòng dưỡng bệnh, từ phát sốt chuyển thành bị thương, nói ra không phải mất mặt quá sao.

“Anh không ôm cô ấy, cũng không giúp cô ấy lau nước mắt.” Cố Anh Kiệt bắt đầu dĩ giải thích, “Anh còn nói cho cô ấy biết anh đã có người mình thích, bảo cô ấy bỏ suy nghĩ đó đi, tái hợp là chuyện không thể. Sau đó cô ấy còn tức giận đòi mang tào về kia”.

“Ha ha, còn mang cả tào cơ đấy, thấy cô ấy đáng yêu lắm đúng không.” Tần Vũ Phi vẫn tức giận trong lòng. Nghĩ tới cảnh anh nói “đừng khóc” với cô gái kia một cách dịu dàng là cô liền khó chịu.

“Không đáng yêu được bằng em.” Cố Anh Kiệt cười, “Bây giờ thấy em là đáng yêu nhất”.

“Hừ, còn nịnh nọt, còn nói mình không phải kẻ phong lưu đa tình, nhìn xem mấy lời đường mật anh nói trơn tru như thế, chút thành ý cũng không có.” Tần Vũ Phi vừa oán trách vừa bắt bẻ anh.

“Không phải lời đường mật mà là lời thật lòng, tahays em ghen lung tung như thế, đáng về tức anh ách, còn tức đến không ngủ được, anh thấy rất đáng yêu.”

“Anh bị bệnh rồi.”

“Thì anh đang nằm viện mà.”

“Vô lại.”

“Rõ ràng rất chân thành.” Cố Anh Kiệt vui vẻ dỗ dành, thật ra trước khi cô đến thì trong lòng anh rất bức bối, bây giờ thấy cô rồi thì một chút tâm trạng xấu cũng không còn.

Tần Vũ Phi trừng anh, trừng một hồi rồi thì ngả đầu lên đùi anh, làm bằm như một đứa trẻ: “Hôm qua em đã nghĩ rất nhiều, còn định sang đây trở mặt với anh”.

“Nghe có vẻ rất nghiêm trọng.” Cố Anh Kiệt quán tóc cô lên ngón tay đùa nghịch, còn định nhéo tai cô nữa, không hề bị cô dọa cho sợ chút nào.

“Đúng là rất nghiêm trọng.” Tần Vũ Phi nhớ ra rồi, anh còn một khoản nợ nữa chưa tính. “Anh Cố Anh Kiệt, anh có biết bên ngoài anh có một bạn gái tin đồn hay không?”

“Một?” Cố Anh Kiệt hoài nghi.

“Chẳng lẽ còn mấy người nữa hả?” Tần Vũ Phi vỗ lên tay anh.

Cố Anh Kiệt bật cười, né tay cô ra, bắt ngược trở lại. “Trêu em thôi mà.”

“Chẳng buồn cười chút nào.” Tần Vũ Phi bĩu môi hờn dỗi.

“Được, được, em nói tiếp đi, anh có bạn gái tin đồn, ai thế? Sao anh lại không biết nhỉ, bây giờ trên giang hồ toàn đồn đại anh độc thân quá lâu, lo anh nhịn lâu quá sẽ sinh bệnh, có người còn nói anh định xuất gia, còn có người nói anh đang thay đổi xu hướng giới tính đó.”

“Xu hướng giới tính là định chuyển qua chỗ Từ Ngôn Sướng hả?” Tần Vũ Phi trừng mắt.

Cố Anh Kiệt cười lớn: “Làm sao có thể chứ?”.

“Cố Anh Kiệt, anh là người lưỡng tính hả?”

Cố Anh Kiệt cười đến đau bụng: “Không phải”.

“Vậy Từ Ngôn Sướng có phải không?”

Cố Anh Kiệt cười đến ngồi không vững nữa rồi, anh kéo cô qua ôm vào lòng, cụng đầu mình lên đầu cô: “Em ghen nhiều quá không có chỗ trút đúng không?”

“Có chỗ nào buồn cười chứ hả?”

“Rất buồn cười. Gặp được em là anh thấy rất vui.”

“Cậu ba Cố, Cố Anh Kiệt, phiền anh tắt chế độ nói lời đường mật của mình lại đi, em đang nói chuyện rất đàng hoàng nghiêm túc với anh mà.”

Cố Anh Kiệt lại muốn cười, được, không nên cười nhiều quá, nếu không cô gái hung dữ nhà anh sẽ giận mất. “Anh rất nghiêm túc rồi đấy.” Anh cố gắng nghiêm mặt, nhưng khóe môi vẫn không nhịn được mà cong lên.

“Chính là cái cô tên Tuyết gì đó đó, người lần đó đi du thuyền tỏ tình với anh đó.”

“Shirley? Cô ấy tên là Tôn Diệc Tuyết.”

“Tên gì không quan trọng, dù sao tin đồn của anh và cô ta cũng truyền đến chooox đám bạn em rồi, hôm đó mọi người cũng nhau ăn cơm còn có người lấy ảnh thân mật của hai người ra khoe nữa kia.”

Cố Anh Kiệt rất kinh ngạc: “Ảnh thân mật? Anh đâu có ra ngoài với cô ấy đâu”.

“Sao lại không có, em còn bắt gặp mà.” Anh không thừa nhận, cô liền thấy khó chịu trong lòng. “Anh đưa cô ta đến King còn gì. Cách đây không lâu còn ngồi ăn cơm chung với một đám người nữa.”

“Đó đều là đi cùng bạn bè, không phải đi với cô ấy, cô ấy đi góp vui thôi, vì anh trai cô ấy cũng khá thân với tụi anh, cùng chơi với nhau, sau khi cô ấy về nước thì đều đi theo mà. Không phải anh đi riêng với cô ấy.”

“Thế nào gọi là đi theo chứ, vậy sao cô ta lại theo anh đi chung từ chỗ công ty của anh chứ? Chẳng lẽ trùng hợp như thế, cô ta làm trong công ty anh luôn sao?”

“Không có, lúc bấy giờ cô ấy ở gần đó, lại không có xe nên nói anh chở cô ấy đi cùng, đây không phải chuyện rất bình thường sao”

“Chuyện này xuất hiện với một đôi trai gái độc thân, một trong hai còn tỏ rõ là có ý với người kia, còn từng ngỏ lời nữa, tuyệt đối là chuyện không bình thường.” Tần Vũ Phi nhìn Cố Anh Kiệt, thấy vẻ mặt hơi kinh ngạc của anh: “Nhưng anh đã từ chối cô ấy rồi, sau đó cô ấy cũng không nhắc lại nữa, chắc là đã bỏ cuộc rồi chứ”.

“Em chẳng phải cũng từng từ chối anh sao?” Cô nghiêm mặt nói.

Cố Anh Kiệt nghĩ đến chuyện này lại thấy buồn cười: “Lúc đó anh còn chưa tỏ tình thì em đã dữ dằn chạy đến từ chối anh rồi, không có cô gái nào giống em cả đâu biết chưa?”.

“Đừng có đánh trống lảng. Đang nói chuyện của anh và cô ta đó.”

Cố Anh Kiệt rất hòng ho vài tiếng, lẩm bẩm rõ ràng là cô đánh trống lảng trước mà. Tần Vũ Phi quay qua nhìn tủ đầu giường, thấy ly nước trên đó đã rỗng, cô rót một ly khác cho anh, nhấp một ngụm thử độ nóng, sau đó mới đưa ly nước qua cho anh. Cố Anh Kiệt uống mấy hớp, sau đó nói: “Em đừng nghi nhiều, anh với cô ấy thật sự không có gì. Anh chưa từng đi riêng với cô ấy, cũng không ra về tốt với cô ấy, cô ấy tỏ tình, thật sự là anh đã từ chối, nói rất rõ ràng, không lý nào cô ấy không hiểu đâu”.

“Không phải vấn đề hiểu hay không, mà là cô ta có tiếp nhận hay không, có bỏ cuộc hay không.” Tần Vũ Phi khá nóng nảy, “Nào trong đầu đàn ông các anh mọc kiểu gì vậy, hay là nói anh vốn thấy chuyện này chẳng có gì to tát”.

Cố Anh Kiệt nghiêm túc nghĩ, đúng là anh không thấy chuyện này có vấn đề gì lớn, anh đâu có chơi trò mờ ám với cô gái khác, giao tiếp xã giao bình thường thôi mà, ai mà không thể chứ? Anh cũng chưa từng ra ám hiệu gì với người ta, cũng không thân cận gì, qua lại không khác gì bạn bè bình thường.

Tần Vũ Phi thấy vẻ mặt của anh liền biết không có hy vọng gì rồi. “Cố Anh Kiệt, cô ta vẫn chưa hết hi vọng với anh, vẫn còn đang theo đuổi anh, chẳng qua vì anh từng từ chối cô ta nên cô ta đổi sang cách âm thầm hơn mà thôi. Thật ra nói âm thầm chỉ là đối với tên đàn ông ngốc như anh mà thôi. Cố ta không có xe thì không biết gọi taxi chắc? Bao nhiêu người ngồi chung một bàn, sao lại trùng hợp thế àm ngồi bên cạnh anh, còn gấp thức ăn cho anh, nghe anh nói chuyện, chụp ảnh tập thể cũng đứng ngay sau lưng anh, tay thì đặt lên vai anh.”

Chân mày Cố Anh Kiệt bắt đầu nhíu lại, anh không chú ý đến những chuyện này. Bấy giờ ngoài cô gái hung dữ nhà anh ra thì những cô gái khác anh đều tự động bỏ qua. Hơn nữa cả đám người ở đó, anh làm sao mà chú ý được những chi tiết nhỏ như thế.

“Cố Anh Kiệt, nếu là người khác chắc sẽ hiểu, sẽ thấy con gái thích anh là chuyện rất bình thường, thấy anh nhẹ nhàng lễ độ, lịch sự từ chối cô gái khác là có biểu hiện rất tốt rồi, sẽ không đề ý chuyện vặt này. Nhưng em không làm được. Cố Anh Kiệt, chỉ cần có chút động tĩnh là em sẽ bắt đầu suy nghĩ lung tung như một người điên, em không làm được, em chịu không nổi những thứ này.”

“Anh với cô ta thật sự không có gì mờ ám, sau này anh sẽ chú ý, em tin anh có được không?”

“Không phải em không tin anh. Thật ra những đạo lý kia em đều hiểu cả, nhưng vẫn không nhận được mà suy nghĩ lung tung. Nếu em cứ luôn điên cuồng như thế thì phải là sao?”

“Hay là anh tìm giám đốc bệnh viện thương lượng, đặt thêm một cái giường nữa trong này, em cũng vào ở vài hôm”

“Chẳng buồn cười chút nào.” Tần Vũ Phi tâm trạng rất tệ, nhéo lên đuôi Cố Anh Kiệt một cái.

“Được rồi, đúng là không buồn cười.” Anh vuốt ve mái tóc dài của cô, đáng vẻ buồn buồn không vui của cô thật đáng thương. “Em muốn là thế nào đây Vũ Phi? Em bảo anh phải làm sao. Sau này anh sẽ chú ý giữ khoảng cách với họ, được không”

“Thật ra em rất sợ phải chia tay.” Anh xoa mặt cô, cô nhắm mắt lại, vừa hưởng thụ thời khắc dịu dàng này vừa nói, “Em đã nói không thể thích anh quá, nếu không em sẽ rất khó chịu. Những tình huống em từng nghĩ tới trước kia, giờ đều ứng nghiệm rồi. Em thật sự không thích hợp để yêu đương, không thích hợp chút nào”.

“Anh cũng không muốn chia tay, chỉ muốn cứ yêu nhau thế này thôi.”

“Em từng theo dõi anh đó Cố Anh Kiệt.”

Tay Cố Anh Kiệt khựng lại, giọng kinh ngạc: “Lúc nào?”

Tần Vũ Phi mở mắt ra: “Chính là lần thấy anh đến King, em nói dối anh là phải về nhà với mẹ, sau đó lại muốn gặp anh nên lái xe đến công ty anh, sau đó thấy em và em gái Tuyệt đi chung với nhau, chúng ta còn gọi một cuộc điện thoại cho nhau. Trong điện thoại em lại gạt anh, sau khi hai người đi, em liền đi theo, cứ theo cho đến King. Sau đó em cứ chạy quanh khắp phố, chạy đến trước cửa nhà anh, em cứ ngồi mãi ở đó, rồi lại không nhìn được mà gọi cho anh, bảo anh trở về”.

Cô nhìn về mặt của Cố Anh Kiệt, hỏi: “Em có đáng sợ không?”

Cố Anh Kiệt dừng một lúc để tiêu hóa tin tức này, sau đó gật đầu: “Ừ, đúng là đáng sợ thật”.

Tần Vũ Phi cách một lớp chăn mà đâm anh thật mạnh. Cố Anh Kiệt la oai oái, vừa cười vừa ho, ho xong bắt đầu thở dốc, Tần Vũ Phi giật mình, vội dừng tay, đứng lên bên cạnh vỗ lưng cho anh. Anh dừng lại, cô lấy nước cho anh uống. Cố Anh Kiệt một hơi uống cạn nửa ly nước còn lại. Sau đó cô hỏi: “Có sao không, có cần gọi bác sỹ không?”

“Không cần, anh không sao, thi thoảng lại ho vài tiếng ấy mà, giờ đỡ nhiều rồi.”

“Hay là truyền thêm nước, sẽ khỏi nhanh hơn.”

“Liều lượng của hôm nay đã truyền xong rồi, đâu có thể truyền lung tung được.” Anh liếc cô một cái.

Cô lại ngồi xuống chiếc ghế bên giường, anh lại đưa tay kéo cô vào lòng, anh lại nhìn vào mắt cô nói: “Anh không muốn chia tay”.

Cô bấu môi nói: “Anh nói chia tay chứ, em chỉ nói sự thật cho anh biết thôi, tránh sau này em phát tác anh lại giết mình. Em đây có nói chia tay đâu”.

Anh xoa đầu cô, “Em muốn nghe anh nói, anh không sợ em như thế, đúng không?”.

“Không có người đàn ông nào không sợ cả, hoặc nói, không có đàn ông nào không chán ghét đâu. Tự em còn thấy ghét nữa là, nếu bạn em mà như thế chắc chắn em sẽ mắng chết cô ấy. Nhưng em không tự kiểm chế được, nên mới thấy thật phiền, em không hề muốn như thế, chẳng có ý nghĩa gì. Nếu em không yêu anh đã chẳng thế này rồi. Tiểu Đình nói, trên đời nơi nào không có cô thơm, gốc này không được thì tìm gốc khác. Nhưng em nghĩ nếu gốc của anh mà không được, em cũng không muốn tìm nữa. Đàn bà nổi điên lên thật sự rất đáng ghét.”

“Cô Tần Vũ Phi này, cô đừng nói những lời mập mờ như thế chứ, gì mà gốc của anh không được, đây rõ là si nhục đối với năng lực nào đó của đàn ông mà. Anh vẫn luôn rất được, không phải em rất rõ sao?”

Tần Vũ Phi trừng anh, đến khi hiểu ra ý của câu nói đó thì mặt đỏ ửng, vỗ anh cái nữa. “Em đang nói chuyện nghiêm túc, anh lái đi đâu vậy hả?”

“Anh cũng đang nói chuyện nghiêm túc mà, không thể nghiêm túc hơn được nữa đâu.” Anh cười, thấy đáng về tức anh ách này của cô thật đáng yêu. “Được rồi, đừng giận nữa. Anh không cần nghĩ nhiều, phải nhìn theo hướng tích cực chứ. Hầu chúng ta đều đang muốn phát triển theo hướng tốt, không phải sao? Em không thích mình suy nghĩ lung tung, nhưng em lại chịu nói những chuyện trong lòng cho anh biết, làm vậy không phải dễ chịu hơn rồi à? Anh biết em đã rất cố gắng, không thấy em có vấn đề gì cả. Tất nhiên, theo dõi người khác là không tốt, nói dối cũng thế, em có thể nói thẳng cho anh biết là em đang ở đó, hoặc ngay tại chỗ đó mà nói cho anh biết là em không thích anh như vậy, hừm, anh nghĩ xem, vẫn là không nên nói ở đó, vậy thì bạn bè sẽ mất mặt, nhưng cũng có thể ra hiệu ngầm cho anh, hoặc nói rõ với anh sau, nói anh biết anh làm chuyện gì khiến em không vui, sau này anh sẽ sửa, hoặc chúng ta trao đổi đoàn hoàng, để trong lòng em dễ chịu một chút, vậy không phải rất tốt sao?”

“Ừ.” Tần Vũ Phi ngẫm nghĩ, “Nhưng em bướng lắm, một khi đã tức giận thì nói gì cũng nghe không lọt tai”.

“Nhưng bây giờ em đang nghe, không phải sao?”

Tần Vũ Phi ngẩn người, đứng vậy nhí, bây giờ họ đang nói chuyện với nhau, hơn nữa không khí cũng không tệ, trao đổi rất tốt. Hôm qua và hôm nay cô đều u ám tồi tệ, kết quả vừa gặp được anh, tâm trạng liền khác hẳn.

“Chúng ta có thể làm được mà, Vũ Phi, em phải tin tưởng. Anh cũng từng nghiêm túc suy nghĩ, trước đây lòng anh không ổn định, anh rất hưởng thụ quá trình yêu đương, nhưng lại chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn với đối phương, ít nhất cũng chưa từng bắt chấp tất cả mà cố gắng. Thậm chí đôi lúc anh biết rõ người kia không phải đối tượng thích hợp để kết hôn, không thể bên nhau lâu dài được, nhưng lúc đó chỉ thấy thích, có cảm giác yêu, thế là yêu thôi. Nhưng em thì khác, em trị được anh. Ở bên em anh sẽ thấy áp lực, có cảm giác gánh vác trách nhiệm, những lời em trách cứ anh đều có lý. Cho nên anh đã nghiêm túc suy nghĩ, anh hy vọng có thể cùng em đi đến bước cuối cùng.”

Tần Vũ Phi ngẩn người, cô đến đây với tâm trạng hùng hồn không sợ chết, muốn chia tay thì chia tay, anh lại nói hy vọng có thể cùng cô đi đến bước cuối cùng.

“Vũ Phi, em có tật xấu của em, anh cũng thế, có lẽ nếu chúng ta không đụng chạm đến nhau thì sẽ không thể tiếp tục được. Em xem, bây giờ chúng ta không phải tốt lắm sao? Cùng à, đừng nhụt chí, bệnh tâm lý không phải bệnh hiểm nghèo, chữa được mà. Chúng ta cùng nhau cố gắng, biết đâu có thể tu thành chín quả thì sao?”

“Vậy...” Cô có chút dao động. “Bệnh đa tình có chữa được không?”.

“Tần Vũ Phi!” Anh nhướn mày trợn mắt, người ta đang dịu dàng như nước, tình cảm dạt dào, cô gái nào cũng sẽ cảm động đến nước mắt rung rung đó, cô phản ứng thế này là kiểu gì vậy?

Tần Vũ Phi lại vui rồi, cô nói tiếp: “Thế thì anh nhất định phải giữ khoảng cách với những cô gái khác, nếu có ai không có ý tốt mà tiếp cận thì anh phải lớn tiếng bảo họ cút, không được nói mấy câu đừng khốc gì đó, ớn chết được”. Cô ra về chê bai anh.

“Vay em có chuyện gì không vui cũng phải cho anh biết, đừng có tự mình suy nghĩ lung tung.” Cô hát cảm, mạnh mẽ biện bạch cho chính mình.

“Hũ giấm, ghen giỏi thế, Á vận hội mà có hạng mục này chắc chắn em sẽ giành giải quán quân.” Anh cúi đầu muốn hôn cô, nhưng nhớ ra mình đang bị bệnh nên lảng qua, hôn nhẹ lên mặt cô.

“Vay em có thể giành hai quán quân rồi.” Cô không ngượng chút nào nói.

“Còn hạng mục nào nữa?”

“Mua sắm đó!”

Cố Anh Kiệt bị cô chọc cười. Anh chỉ lên chớp mũi cô, cô đưa tay bắt xuống, đúng lúc nhìn thấy móng tay anh, chê bai nói: “Móng tay dài thế rồi còn không chịu cắt”.

“Gần đây bạn muốn chết, thời gian đâu mà để ý cái móng tay.”

“Em cắt giúp anh.” Tần Vũ Phi lấy chiếc kẹp móng nhỏ mang bên người từ trong túi xách ra, giúp Cố Anh Kiệt cắt móng. Vừa cắt vừa hỏi anh: “Vay bây giờ chúng ta xem như làm hòa rồi hả?”

“Chúng ta đã bắt hòa sao?” Cố Anh Kiệt trừng cô.

Tần Vũ Phi cười trừ. Tâm trạng trở nên rất tốt, thì ra chuyện không tệ đến thế, cô đúng là tâm thần mà, điên thật.

Cắt xong móng tay cô lại cắt đến móng chân, quả nhiên móng chân cũng dài ra rồi. Thế là cô vui vẻ ôm chân anh tiếp tục cắt móng. Cô hỏi: “Người nhà anh đâu, sao không thấy ai hết vậy”.

“Mẹ anh nói có nấu canh bồ phôi cho anh, nhưng bà lại bị đau thắt lưng, chỗ anh cũng không có chuyện gì, lúc này Jason cũng ở đây, thế nên anh bảo quản gia về lấy rồi.”

“Ồ.” Tần Vũ Phi hơi cảnh giác: “Vay cắt xong mấy cái này thì em về. Em đến thăm anh rồi, không được giận em vì chuyện này nữa đó”.

Cố Anh Kiệt vuốt lưng cô: “Đến cũng đến rồi, còn sợ gặp người khác sao? Thế trước khi đến em nghĩ gì, gặp người nhà anh thì nói sao đây?”.

“Thì nói em thay mặt Vĩnh Khải đến thăm Cố phó tổng của Hoa Đức thôi.” Cô vừa nói vừa nghiêng đầu cắt một cái móng khác, khéo mắt liếc thấy có người ngoài cửa, cô ngẩng đầu lên thì giật mình.

Đang đứng trước cửa chính là lão đại Cố Anh Huy, phía sau còn có một người đàn ông trung niên đang xách theo một hộp com lớn, chắc là quản gia nhà anh.

Cố Anh Huy đứng đó thấy có chút lúng túng, vào không được, đi cũng không xong. Vừa đến đã thấy em trai mình ngồi đó, đại tiểu thư nhà họ Tần thì thâm mặt ôm chân thối của nó mà cắn, à không, cắt móng chân mới đúng, còn tay em trai anh ấy thì dịu dàng vuốt lưng cô, đùa nghịch tóc cô.

Không có hành vi quá khích nào nhưng lại khiến người ta nhìn thấy liên nhận nhạo trong lòng. Một bức tranh đẹp thế mà lại nghe thấy Tần đại tiểu thư đang bịa chuyện.

“Thay mặt Vĩnh Khải đến thăm Cố phó tổng của Hoa Đức”. Ông trời của tôi ơi, Vĩnh Khải còn ngồi ôm chân cắt móng, phó tổng Hoa Đức như em trai anh ấy cũng quá có khí thế rồi chẳng.

Mặt Tần Vũ Phi lập tức chuyển hồng, vội đứng thẳng lên, “hung khí” là chiếc cắt móng vẫn nằm trên tay, cô vô thức giấu tay ra sau lưng.

“À...” Lo lắng đến nói không nên lời, phải giải thích thế nào đây?

“Chào anh cả đi.” Cố Anh Kiệt lên tiếng.

“Anh cả.” Tần Vũ Phi vô thức gọi theo, dứt lời mới có phản ứng, thiếu chút nữa thì tự cắn trúng lưỡi mình. Cô không nhận được lén trừng Cố Anh Kiệt một cái, anh đang cười, vẫy tay bảo cô đến đứng bên cạnh anh. Tần Vũ Phi cúi đầu nhìn chân anh, vẫn còn hai móng chưa cắt xong, nhưng móng khác đều cắt xong rồi, chỉ còn hai móng này là dài, chưa cắt xong thì rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Nhông Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36

Type: Linh Linh

Cố Anh Huy nhìn em trai, lại nhìn Tần Vũ Phi, “Xin chào”. Anh ấy hòa nhã chào một tiếng, vẻ mặt bình thường như lúc này không hề thấy màn kia vậy. Anh ấy để ý thấy ánh mắt Tần Vũ Phi đang nhìn chăm chăm bàn chân của Cố Anh Kiệt, có phải công trình lúc này vẫn chưa hoàn thành không?

Cố Anh Huy nghĩ nhanh rồi nói: “Anh đi tìm bác sỹ hỏi thăm tình hình của em”, sau đó biết điều mà tránh đi.

Quản gia bước vào, đặt hộp com trên tay xuống, khách sáo nói: “Cậu ba, cô Tần, tôi đi hỏi y tá xem lượng thuốc hôm nay đã đủ hay chưa đây”, dứt lời cũng đi mất.

Tần Vũ Phi lại trừng Cố Anh Kiệt, Cố Anh Kiệt vô tư cười hi hi. Tần Vũ Phi mặc anh, cúi xuống nhanh chóng cắt nốt hai móng chân còn lại. Xong, nghỉ. Cô dọn dẹp một chút, rửa tay, sau đó lật túi xách định rút, “Em đi đây”.

Cố Anh Kiệt nắm chặt tay cô: “Gặp cũng gặp rồi, ngồi thêm lúc nữa đi”.

“Thôi.” Mặt cô vẫn còn đang đỏ, lúc này thật sự quá lúng túng, cô lớn thế này chưa từng mất mặt như thế. Cát móng chân đã không phải động tác tao nhã gì rồi còn thêm lời nói dối của cô nữa, cô thật sự có thể đào cái lỗ rồi tự chui xuống rồi.

“Vậy tôi lại đến nhé? Ăn com xong”

“Thôi.”

“Vậy mai lại đến?”

“Thôi.”

“Tần Vũ Phi!” Cậu ca họ Cố cố ý làm mặt hung dữ với cô.

“Khi nào thì anh xuất viện?”

“Chắc nhanh thôi, ở đây chán lắm.” Anh bày ra vẻ đáng thương, muốn thử cảm hóa trái tim băng giá của nữ vương.

Tần Vũ Phi bật cười, cúi người hôn lên môi anh, nói “tạm biệt” xong liền nhanh chóng chạy mất.

Cố Anh Kiệt không kịp bắt cô lại, chỉ có thể trừng mắt nhìn theo bóng cô chạy đi mất. Ngồi một lúc lâu vẫn chưa thấy Cố Anh Huy và quản gia trở lại, anh đành phải gọi điện hỏi thúc: “Hai người có thể trở lại rồi”.

Chưa đến nửa phút, Cố Anh Huy và quản gia đã quay lại. Quản gia không nói gì, lấy cơ và canh ra cho Cố Anh Kiệt, Cố Anh Huy bắt đầu tra hỏi: “Cô ấy đi rồi à?”.

“Đúng vậy.” Cố Anh Kiệt biết thật ra anh mình muốn biết nhiều thông tin hơn, nhưng anh sẽ không chủ động nói quá nhiều.

Thấy anh không nói, Cố Anh Huy bèn hỏi: “Bắt đầu từ khi nào vậy? Giữ cũng kín thật đấy”.

Cố Anh Kiệt cười cười, không lên tiếng. Trong lòng vẫn đang thấy ngọt ngào, tuy Tần Vũ Phi cứ nói mình không tốt chỗ này chỗ nọ, không có chút lòng tin nào với quan hệ của hai người, còn oán trách anh đủ điều, nhưng khi nghe anh ho thì lại rất lo lắng, còn chủ động rót nước cho anh, quan tâm đến sức khỏe của anh, còn cắt móng chân giúp anh. Cố Anh Kiệt càng nghĩ càng đắc ý, chợt thấy cắt móng cũng là một chuyện rất ngọt ngào. Anh quyết định sau này móng tay móng chân của mình đều giao hết cho Tần Vũ Phi cắt.

Cố Anh Huy không vui nhìn em trai mình đang cười ngây ngốc, không ngờ tên tiểu tử này lại kín miệng như vậy, bây giờ còn chưa chịu tiết lộ sao? Thế là anh ấy đổi cách hỏi khác: “Hay là chuẩn bị một chút, mời cô ấy đến nhà ăn bữa com?”.\

“Tạm thời khoan đã.” Giờ thì Cố Anh Kiệt đã trả lời. “Cô ấy xấu hổ, tiến triển nhanh quá sẽ dọa cô ấy mất. Đợi em xem tình hình, thời cơ đến sẽ dẫn cô ấy về gặp mọi người sau.”

Cơ mặt Cố Anh Huy co giật. Xấu hổ? Tần Vũ Phi á? Tần Vũ Phi trong ấn tượng của tất cả mọi người, kiêu căng hống hách, rộng rãi hào phóng, thông minh tài giỏi, nhưng tuyệt đối không có hai từ xấu hổ, cậu biết hay không vậy?

Cố Anh Kiệt cũng biết Cố Anh Huy đang nghĩ gì, anh nói: “Được rồi, đừng có nghĩ nữa, đích thực là cô ấy xấu hổ mà. Công chúa xinh đẹp khoác lên mình bộ giáp mạnh mẽ là để cho người ngoài nhìn thôi, nhưng khi đứng trước hoàng tử của cô ấy sẽ lộ ra bộ mặt thật ngay”.

Cố Anh Huy rất muốn quay người bỏ đi, cậu em này của anh chắc chắn bị sốt đến hồng não rồi, nghe xem, mấy lời buồn nôn thế mà cũng nói ra được. Còn hoàng tử với công chúa nữa chứ. “Em mau bảo cô ấy chia bớt cho em chút sữa hồ kia đi, nói mấy lời này mà không thấy mặt à.”

Cố Anh Kiệt bật cười lớn, cần gì mặt mũi chứ, bây giờ anh đang rất vui, bảo bố nhà anh chịu tâm sự với anh, không giấu trong lòng rồi một mình buồn bực nghĩ lung tung, đây là bước tiến bộ rất lớn đó, anh thấy thắng lợi đang tới gần rồi. Lúc này đây anh thật sự rất vui, có lẽ họ có cơ hội ở bên nhau thật lâu, thật lâu.

“Em sẽ dẫn cô ấy về nhà.” Cố Anh Kiệt nhìn anh mình, “Em nghiêm túc đó, em sẽ dẫn cô ấy về nhà”.

Tần Vũ Phi về đến nhà liền chạy thẳng lên phòng vui mình lên giường, thật sự quá mất mặt mà, mất mặt, mất mặt quá đi. Sau này nếu cô và Cố Anh Kiệt có thể đi đến bước cuối cùng kia, tới khi anh dẫn cô về nhà, cô làm sao nhìn mặt người nhà anh đây, họ chắc sẽ không biết chuyện ngày nào đó cô ở trong phòng beenhji, không có chút phong thái nào mà ôm chân Cố Anh Kiệt chứ.

Đội đã, lo lắng của cô hình như hơi lạc hướng, nếu anh dẫn cô về nhà thì tốt, nếu họ không thể đi đến bước kia, còn người nhà của anh ấy đều biết chuyện cô từng ôm chân anh, cuối cùng lại chia tay, cô bị bỏ rơi rồi, vậy cô đáng xem thường biết mấy, mất mặt biết mấy. Không được, không được, cô tuyệt đối không thể rơi vào thảm cảnh đó được.

Cô nhìn đồng hồ, nhin, nhin cho đến chín giờ hơn, đoán chừng Cố Anh Huy đã ra về rồi, cô mới gọi cho Cố Anh Kiệt.

“Alo, Cố Anh Kiệt, anh trai anh đã đi chưa?”

“Đi rồi.”

“Vậy bây giờ bên cạnh anh có những ai, có tiện nói chuyện không?”

“Không ai hết, em có gì mau nói đi.”

“Không ai hết? Vậy quản gia đâu? Ai chăm sóc anh?”

“Ông ấy cũng về rồi. Anh cũng đâu có chuyện gì, chỉ là truyền nước uống thuốc quan sát thôi mà, có ý tá ở đây rồi. Mẹ anh đau lưng, có quản gia ở nhà trông nom vẫn tiện hơn. Và lại, bên cạnh anh mà có người em lại không vừa lòng cái này cái nọ, không chịu gọi cho anh, không chịu đến thăm anh.”

“Được rồi đấy.” Cô ngắt lời anh, “Em hỏi chút thôi mà, anh nói nhiều thế làm gì”.

Cố Anh Kiệt cười ha hả, bị cô mắng nhưng lại thấy rất vui.

“Sau khi em về anh trai anh đã nói những gì vậy?” Tần Vũ Phi rất quan tâm đến chuyện này, cô muốn biết rốt cuộc mình đã mất mặt đến mức nào.

“Không nói gì, anh ấy chỉ hỏi anh khi nào thì dẫn em về nhà thôi.”

Tần Vũ Phi thấy ảm áp, ngượng ngùng hỏi: “Vậy anh nói sao?”.

“Anh nói đợi khi nào em chuẩn bị xong thì dẫn về.”

Cô bật cười, hỏi tiếp: “Vậy anh chuẩn bị xong chưa?”.

“Xong rồi.”

“Trả lời nhanh quá đấy, em cho anh thêm chút thời gian để suy nghĩ cho kỹ, em là người rất đáng sợ đó.”

Cố Anh Kiệt bật cười: “Anh to gan lắm. Mau khen anh đi”.

“Đồ thần kinh.”

“Đúng, không sai, chúng ta cùng một loại bệnh.”

“Dờ hơi.” Tần Vũ Phi cố tình chê anh, hai người cứ ngây ngốc cầm điện thoại mà cười.

Cười một lúc lâu, Cố Anh Kiệt nói tiếp: “Cung này, anh kiểm điểm rồi, là anh đã dùng sai cách. Tuy bây giờ chúng ta vẫn chưa công khai, nhưng cô gái kia vẫn không biết, nhưng anh có thể tỏ thái độ rõ hơn. Anh không suy nghĩ theo góc độ đó, quá sợ ý, là anh làm chưa tốt, không nghĩ đến tâm trạng của em. Sau này anh sẽ cẩn thận hơn. Em đừng lo lắng vì chuyện này nữa, được không?”

“Em... em cũng có chỗ sai.” Tần Vũ Phi cũng nhanh chóng tự kiểm điểm lại mình, “Em cứ tự mình oán trách, đâm đầu vào ngõ cụt, nổi điên, đa nghi, đoán mò, có chuyện gì cũng nghĩ theo hướng xấu, còn theo dõi anh nữa, chuyện này thật sự rất tệ, em trở về tự mình nghĩ lại cũng thấy đàn bà như thế đáng sợ thật. Sau này em có giận thì sẽ phát ra ngay, có chuyện không vui sẽ nói với anh, làm vậy có lẽ vấn đề giữa chúng ta sẽ giảm được chút ít”.

Cố Anh Kiệt cười, đáp lại một tiếng “được”. Hai người yêu nhau đều đang cố gắng, sao có thể còn vấn đề cho được.

“Anh thật sự rất nhớ em đó cưng à.” Cổ Anh Kiệt làm nũng, “Mai em lại đến thăm anh có được không?”.

“Hôm nay không phải đến rồi sao?”

“Hôm nay là hôm nay. Sáng sớm mai anh phải làm kiểm tra, nếu không có vấn đề gì chắc truyền nước thêm một hai ngày là khỏi rồi. Mai em đến thăm anh đi, lỡ ngày mốt anh xuất viện rồi thì em không còn cơ hội để biểu hiện sự dịu dàng chu đáo của bạn gái nữa đâu, vậy thì tiếc lắm đó.”

“Tiếc cái đầu anh. Anh bót ra về yếu đuối đi.”

“Anh rất nhớ em mà.” Cậu ba Cổ không chỉ tiếp tục ra về yếu đuối mà còn tiếp tục làm nũng.

“Đừng phá nữa.” Tần Vũ Phi cười mãi, cười đến trong lòng thấy ấm áp. Rốt cuộc hôm qua cô nghĩ những thứ lung tung gì vậy, còn suy sụp nghĩ chia tay thì chia tay nữa, đúng là thần kinh. Nhìn hôm nay mà xem, hai người hòa hợp biết mấy. May mắn đó là Cổ Anh Kiệt, anh hiểu cô, anh che chở cho cô.

Tần Vũ Phi rất cảm động.

“Không nói với anh nữa, em đi tắm.” Tần Vũ Phi đứng lên, mặc kệ tiếng thở dài tiếc nuối và kháng nghị của Cổ Anh Kiệt, cúp máy. Cô tắm rửa xong, thay một bộ quần áo và trang điểm thật đẹp, sau đó ra ngoài.

Khi cô đến bệnh viện đã hơn mười giờ, hết giờ thăm bệnh từ lâu rồi. Nhưng khí thế của Tần tiểu thư luyện hơn hai mươi năm đâu phải dễ phí, chỉ trông mặt thôi cô y tá đã không dám hó hé, tuy vẫn lăm bằm nói anh Cổ đã uống thuốc đi ngủ rồi, tuy sợ tắc trách cứ một mực đi theo sau Tần Vũ Phi, nhưng vẫn đề cô đi.

Tần Vũ Phi mở cửa phòng bệnh, thấy đúng là Cổ Anh Kiệt đã ngủ rồi. Dáng vẻ lúc ngủ của anh trông như một đứa trẻ, khóe miệng còn hơi nhếch lên, dường như mơ thấy chuyện gì đó rất vui. Thấy vậy cô cũng mỉm cười, cô nhẹ nhàng bước vào, ngồi xuống chiếc ghế bên giường anh.

Y tá đứng trước cửa, do dự không biết nên để cô ngồi một lúc hay mời cô ra về ngay.

Nhưng ngay giây tiếp theo Cổ Anh Kiệt liền tỉnh lại. Anh mở mắt, mới đầu vẫn còn hơi mơ màng, sau đó là kinh ngạc: “Sao em ở đây? Đã là ngày mai rồi sao?”.

Tần Vũ Phi bật cười: “Chưa đâu, cách lúc chúng ta nói chuyện điện thoại mới có hơn một tiếng đồng hồ thôi”.

“Xảy ra chuyện gì à?”

“Không có. Thì anh nói nhớ em nên em đến thăm anh một chút thôi.”

Cổ Anh Kiệt chớp chớp mắt, đã tỉnh táo lại rồi, sau đó lại thấy cách ăn diện của Tần Vũ Phi, cười lên đến tận mang tai. Anh ngồi dậy, đưa tay kéo cô ôm vào lòng. Tần Vũ Phi cũng đang cười, ôm anh thật chặt.

Rốt cuộc y tá cũng rời đi, còn giúp họ đóng cửa lại. Một cảnh đẹp như thế thì cứ để họ tiếp tục đi, chia rẽ uyên ương lại gây nghiệt đó. Cô ấy phải trở lại quầy trực ban để buôn chuyện với đồng nghiệp mới được, thì ra cậu ba nhà họ Cổ có một cô bạn gái rất xinh đẹp, tuy mới đầu có cảm giác như rất hưng dữ, nhưng hóa ra lại là người rất dịu dàng. Thì ra đã khuya như vậy rồi cô ấy còn trang điểm đẹp thế không vì gì khác, chỉ vì anh Cổ nói nhớ cô. Đúng là một cauc huyện thật cảm động, đủ để họ buôn chuyện đoán mò suốt một đêm rồi.

Trong phòng bệnh, Tần Vũ Phi nói với Cổ Anh Kiệt: “Lúc nãy trong điện thoại em quên mất nói với anh, Cổ Anh Kiệt, trước mặt anh trai anh em mất hết mặt mũi thế này, những người khác trong nhà anh chắc cũng biết thôi. Bởi vậy nên chúng ta nhất định phải yêu cho đến nơi đến chốn, nếu không mặt mũi em biết giấu đi đâu đây. Nếu anh dám nói chia tay với em, em sẽ đáng gờm chân anh”.

Cổ Anh Kiệt bật cười lớn.

Tuyên ngôn tình yêu này đúng là khiến người ta... hừm... phẫn chấn tinh thần mà.

Bạn đang đọc truyện *Nhông Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Type: Phương Phương

Hai ngày sau, Cổ Anh Kiệt xuất viện.

Mẹ Cố Anh Kiệt kiên quyết bắt anh dọn về nhà ở, nói phải bồi bổ lại cho anh thật tốt, Cố Anh Kiệt không chịu. Bà Cố rất không vui, nói mãi khuyên mãi, thấy Cố Anh Kiệt cố chấp không nhượng bộ, bà bèn chuyển sang tức giận với con trai lớn.

“Con cũng không khuyên em mình đi. Nhà mình sao lại không thể ở được, nhiều phòng thế kia mà. Xa công ty đi làm bất tiện là lý do kiểu gì, đã không khỏe trong người rồi còn đi làm gì nữa.”

Cậu cả Cố Anh Huy thật sự hết cách, chỉ đành nói, “Mẹ à, mẹ đừng lo nữa, A Kiệt có người chăm sóc rồi. Mẹ xem mẹ lo cho nó kia. Mẹ cũng bớt lo chút đi, nó lớn thế rồi, sốt thôi mà, cũng sắp khỏi hẳn rồi, chẳng lẽ còn cần mẹ ngày ngày trông chừng nữa sao?”.

“Dạ.” Cố Anh Kiệt nhìn anh trai một cái, nhỏ giọng đáp, còn có chút ngượng ngùng nữa. Nhớ đến chuyện Tần Vũ Phi nói với anh qua điện thoại, cô nói hai ngày này sẽ không đến thăm anh nữa, trong bệnh viện người ra kẻ vào, không tiện lắm. Sau khi anh xuất viện cô sẽ dọn đến ở với anh vài ngày xem như bồi thường.

Cố Anh Kiệt rất mong chờ chuyện này. Thế là ngay sau hôm làm xong kiểm tra anh liền đưa ra yêu cầu xuất viện. May mà kết quả kiểm tra không tệ, anh hồi phục rất nhanh, cũng không có bệnh gì khác, thế là bác sĩ đã duyệt đơn cho anh xuất viện. Kết quả theo yêu cầu của bà Cố, quán gia giúp anh làm xong thủ tục xuất viện thì trực tiếp đưa anh về nhà lớn của họ Cố ăn cơm, sau nữa là màn giữ người của bà.

“Bạn gái mà nó quen có người nào biết chăm sóc người khác đâu?” Bà Cố vẫn chưa vừa lòng, tiếp tục cằn nhằn.

Cố Anh Huy cúi đầu ăn cơm, không nói nữa. Đại tiểu thư nhà họ Tần đúng là không giống kiểu người biết chăm sóc cho người khác, anh ấy không nên tiếp lời thì hơn, để A Kiệt tự xử lý.

Quả nhiên Cố Anh Kiệt mất kiên nhẫn rồi, phản bác nói: “Bạn gái chứ đâu phải người làm”.

“Vậy mà con còn hy vọng bạn gái chăm sóc cho con được? Cứ ở nhà vài hôm đi, con xem con kia, đã ốm ra cái gì rồi?” Bà Cố rất kiên trì. Cố Văn Quang vẫn luôn im lặng rồi cuộc cũng lên tiếng: “Được rồi, đừng có cãi mẹ con nữa, cứ ở lại mấy ngày đi. Phòng con đã dọn dẹp xong hết rồi”.

Bố đã lên tiếng rồi, Cố Anh Kiệt nào dám cãi lại, ngoan ngoãn ăn cơm. Ăn xong, bà mẹ nhần tâm kia đã tịch thu chìa khóa xe của anh, nhà họ Cố nằm ở ngoại ô, rất ít taxi qua lại, buổi tối lại càng ít hơn, không có xe riêng của mình thì thật sự nửa bước khó rồi. Cố Anh Kiệt chỉ dám tức giận không dám nói, ăn xong cơm thì ăn trái cây, uống thuốc, sau đó trở về phòng gọi điện cho Tần Vũ Phi.

Điện thoại vừa đổ chuông Tần Vũ Phi đã bắt máy, giọng nói rất hưng phấn: “Anh về nhà ăn cơm xong rồi hả? Đã về chưa? Em đến rồi, còn mua rất nhiều đồ nữa”. Trên thực tế cô còn xách theo một túi hành lý nhỏ nữa, nói dối mẹ mình là qua nhà bạn ở chơi vài ngày.

“Em đang làm gì? Ăn cơm à? Muộn thế rồi mới ăn?” Cố Anh Kiệt quan tâm chuyện này hơn, cô chạy đến chỗ anh mà còn để bụng đói sao?

“Không kịp ăn tối mà, mua đồ xong cũng khá muộn rồi. Nhưng em có mua rất nhiều thức ăn, có gà rán nữa.” Tâm trạng của Tần Vũ Phi rất tốt.

“Đừng ăn nhiều tương cà chua quá.” Anh dặn dò.

“Anh về nhanh đi.” Cô làm nũng, giọng nói vừa mềm mại vừa ngọt ngào, âm cuối còn kéo ra thật dài thật dài.

Cố Anh Kiệt lập tức cảm thấy rạo rực, thế này làm sao mà nhịn cho được, nhất định phải trở về! Romeo còn leo cửa sổ được, anh đương nhiên không thể thua anh ta rồi.

Cố Anh Kiệt xuống tầng đảo một vòng, bà Cố vẫn đang ngồi trong phòng khách xem tivi, quán gia đang rót trà, anh ở tầng hai, Cố Anh Huy và Cố Văn Quang đang nói chuyện trong phòng sách, Cố Anh Kiệt nhanh chóng nhập hội. Ba cha con bàn chuyện công việc một lúc, trái tim Cố Anh Kiệt vốn không ở đây, được một lúc thì Cố Văn Quang liền đuổi người: “Không khỏe trong người thì đi nghỉ sớm đi”.

Cố Anh Kiệt nhanh chóng đáp: “Dạ, vậy con về phòng đây, bố, bố cũng đừng nói với anh lâu quá, khuya quá lái xe không an toàn đâu”.

Cố Văn Quang nghe cũng có lý, chuyện họ bàn cũng không gấp, thế là nói: “Vậy A Huy con cũng về đi, dọc đường lái xe cẩn thận chút”.

Cố Anh Huy vâng dạ, Cố Anh Kiệt lại nói: “Vậy con về phòng đây, bố ngủ ngon, anh ngủ ngon”.

Cố Anh Kiệt mở cửa đi ra, Cố Anh Huy nghe thấy tiếng của em mình ở dưới tầng, không để ý, anh ấy nói thêm vài câu với Cố Văn Quang, sau đó xuống tầng chào mẹ mình một tiếng rồi ra về.

Cố Anh Huy vào nhà xe để lấy xe, vừa nổ máy, chợt có người xông ra gõ cửa xe khiến anh ấy giật nảy mình. Anh ấy bình tĩnh nhìn lại, chính là người nghe đầu đã về phòng ngủ, Cố Anh Kiệt.

“Anh, đưa em một đoạn đi.” Cố Anh Kiệt vừa nói vừa không chút để ý mặt mũi mà mở cửa leo lên xe.

Cố Anh Huy bực mình: “Mẹ phát hiện sẽ mắng chết em”.

“Đến lúc đó hẵng nói.” Cố Anh Kiệt đương nhiên biết hậu quả, nhưng nữ vương hung dữ yêu dấu của anh đang ở nhà đợi anh, anh không về sao được? Anh muốn gặp cô, gấp gấp muốn được gặp cô.

“Lái xe nhanh đi, nếu không mẹ mà phát hiện là hỏng bát.” Cố Anh Kiệt hối thúc anh trai. Cố Anh Huy hết cách, lái xe lên đường. Anh ấy dặn dò em mình: “Em đừng có nói là anh dẫn em đi đó”.

“Yên tâm đi, không khai ra anh đâu. Em nói là bạn bè em gọi em đi chơi, em bảo họ qua đón em thôi.”

Cố Anh Huy nghe xong: “Vậy nếu em không đuổi kịp hoặc anh không đi thì em định gọi điện thoại cho bạn em đến đón hả?”.

“Đương nhiên, bạn bè là để dùng trong lúc quan trọng thế này mà.” Cố Anh Kiệt hùng hồn nói.

Cố Anh Huy quay đầu nhìn em mình, “Tần Vũ Phi đang ở nhà đợi em?”.

Cố Anh Kiệt không trả lời, nhưng nụ cười vui vẻ đã tiết lộ đáp án. Cố Anh Huy quay đầu lại, anh ấy nên chăm chú nhìn đường thì hơn, nụ cười của đàn ông đang yêu buồn nôn thật, nhất là em trai anh, sao trước đây anh ấy không biết em trai mình cũng có lúc khiến người ta buồn nôn như thế chứ. Tần Vũ Phi này quả là có bản lĩnh, có thể chế ngự được em trai anh ấy.

Dọc đường đi không kẹt xe, rất nhanh đã đến khu chung cư của Cố Anh Kiệt. Cố Anh Huy dừng xe, cố ý nói: “Không mời anh lên ngồi một lúc hả?”.

“Đừng có phá.” Cố Anh Kiệt nhanh chóng xuống xe, vẫy tay tạm biệt, sau đó chạy mất dạng.

Cố Anh Huy lắc đầu, cúi nhìn đồng hồ để xác nhận ngày giờ hôm nay, anh ấy sẽ đợi, đợi để xem khi nào thì Tần đại tiểu thư thu phục được Cố Anh Kiệt, chịu để A Kiệt dẫn cô về nhà gặp phụ huynh.

Cố Anh Kiệt sau khi vào thang máy liền bắt đầu cười ngây ngốc, tim đập thình thịch, rất có cảm giác đang yêu. Thang máy leo lên từng tầng một, anh cảm thấy nó đi thật chậm. Khó khăn lắm mới lên đến tầng của anh, anh lấy chìa khóa nhẹ nhàng mở cửa ra, muốn lên đi vào, cho Tần Vũ Phi một bất ngờ.

Cửa vừa mở ra, anh liền nghe thấy tiếng hát của cô, không nghe ra cô đang ngân nga bài gì, nhưng nghe rất vui, tuy không đúng điệu cho lắm nhưng anh lại thấy rất hay. Anh đóng cửa lại, thay giày, sau đó đi theo tiếng hát đến phòng ngủ chính, cô không có trong đó, anh đi vào trong, thấy cô đang ở trong phòng để quần áo. Cô mặc bộ đồ ở nhà, dưới chân là đôi dép lê lớn kiểu nam của anh, lắc lư đầu, đang để đồ lót của cô vào ngăn tủ của anh.

Cố Anh Kiệt mỉm cười, hoàn toàn không thể khống chế mà cong khóe môi. Anh tựa lên khung cửa, cứ thế ngắm nhìn cô.

Không lâu sau, Tần Vũ Phi đã thu dọn xong. Cô nhìn quần áo của hai người để chung một chỗ, thấy rất hài lòng. Vừa quay người, chợt thấy một người đang đứng ở cửa nhìn cô chăm chăm, cô giật mình kêu lên, sau đó nữa, tiếng kêu đã chuyển thành tiếng hét, cô lao về phía người kia, nhào lên ôm thật chặt.

“Anh về rồi!”

Cố Anh Kiệt dang tay ôm cô vào lòng, nhưng lực lao vào của cô quá lớn, anh phải lui về sau hai bước, suýt thì đứng không vững. Cô la lớn tiếng như vậy, làm tai anh hơi đau, nhưng lại không nhịn được cười phá lên, cùng cười với cô.

Cảm giác này thật tốt, chính là cảm giác đang yêu.

Tần Vũ Phi bám trên người anh, ra sức hôn anh. Dép lê không biết đã bay đi đâu mất, mái tóc cô rối tung, lúc này thu dọn đồ đạc nên toàn thân đều là mồ hôi, trên thực tế không thể xem là gọn gàng tươm tất được, nhưng cô không để tâm, cô cười ha ha, cảm thấy vui vô cùng. Cô cũng không biết vì sao lại vui, thật ra mới hai ngày không gặp nhau, nhưng lại thấy hưng phấn như đã rất lâu rồi mới gặp lại vậy.

“Cô Tần này, sự kiềm chế của em đi đâu rồi hả?”

“Hôm nay nó nghỉ phép rồi.” Cô trả lời rất ngọt ngào.

“Hình như sự tiết chế của anh hôm nay cũng nghỉ phép đó.” Anh nói.

“Không được.” Cô ha ha cười, leo xuống khỏi người anh. “Không được.” Anh bước tới ôm chặt cô. Cô đẩy anh ra. “Anh ôm còn chưa khỏi hẳn, phải nghỉ ngơi cho tốt.”

“Làm một chút là khỏi ngay thôi, trị được bách bệnh.” Anh giờ trò vô lại.

Cô vừa cười vừa vỗ anh một cái: “Lang băm!”.

“Trị một chút đi mà.”

“Không được làm vậy!” Cô rất kiên quyết.

“Được thôi.” Anh hết cách, nhưng cũng rất nghe lời. Thấy vậy cô rất đắc ý, còn đắc ý hơn cả khi anh khen cô đẹp.

Đêm đó họ đi ngủ rất sớm, không làm gì hết, chỉ ôm nhau, đắp chăn tâm sự. Họ nói với nhau rất nhiều chuyện, nhưng không có câu nào là chuyện nghiêm

chính. Tần Vũ Phi còn nói: “Mấy chuyện vô bổ thế này, nếu là trước đây có người con trai khác nói với em thì chắc chắn em sẽ đã anh ta ra thật xa”.

“Cho nên anh không phải là người con trai khác.” Cố Anh Kiệt nhấn mạnh, “Anh là bạn trai em”.

“Bạn trai này, em cho anh biết một chuyện.”

“Sao vậy? Lại nghe được tin đồn gì à?”

“Anh chợt dạ à?”

“Không phải chứ, thật sự có tin đồn hả?”

Nhân lúc em còn chưa nói ra thì anh mau thú nhận đi, vậy còn có thể được khoan hồng.”

“Dạ cung à?” Cố Anh Kiệt nghiêm túc suy nghĩ, nhưng không thể nhớ ra chút gì. “Thật sự không có mà. Shirley đúng là có đi theo anh trai cô ấy đến thăm anh, nhưng anh không hề nói chuyện riêng với cô ấy dù chỉ một câu, cô ấy gọt táo cho anh anh cũng không ăn. Nhưng cô ấy không có biểu hiện nào khác thường, lại có anh cô ấy và mấy người bạn khác ở đó, anh không thể làm quá được. Kể nữa ngoài Abby ra thì không có bạn gái cũ nào đến thăm anh cả. Và lại, nếu họ có đến thăm thì cũng không phải do anh muốn. Anh không hề cho họ biết chuyện mình nhập viện, chỉ có lúc đám anh em rủ anh đi chơi anh có thuận miệng nói mình bị bệnh phải nằm viện, không đi được, sao biết được rất nhiều người đều biết chứ.”

“Hừ, đồ lằng nhằng.”

Cố Anh Kiệt thật hết cách: “Được rồi, em cho biết đáp án đi, rốt cuộc có chuyện gì?”.

“Em đi khám sức khỏe.”

Cố Anh Kiệt ngây người, “Em có rồi?”. Nhưng anh nghĩ lại, không thể nào, từ sau lần đi cả cô ghé thăm thì họ đâu có làm lần nào nữa, anh chạy đồng chạy tây đi công tác, đến cả gặp mặt cô còn không được nữa là.

“Nói bậy gì đó.” Tần Vũ Phi nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của anh lòng liền chùng xuống, cô trở mình, quay lưng về phía anh, điều chỉnh lại tâm trạng, vốn chỉ là một chuyện rất bình thường, nhưng anh lại nhắc đến chuyện này, còn phản ứng như thế, khiến cô cảm thấy bụng dưới bất giác lại bắt đầu đau.

“Vậy em bị thế nào? Bệnh sao?” Cố Anh Kiệt không phát hiện ra sự bất thường của cô, hỏi.

Tần Vũ Phi hít vào một hơi, cố lờ đi cảm giác đau ở bụng dưới, nói: “Thì tại, anh cứ hỏi em đi xem thử chuyện đến kỳ thì đau bụng, hôm qua em mới đến bệnh viện kiểm tra phụ khoa một chút”. Cô ngưng lại, Cố Anh Kiệt bắt đầu thấy thấp thòm, không phải bị bệnh thật chứ? Anh đang định an ủi cô rằng không sao, có bệnh thì chữa, không có gì ghê gớm cả, đừng cảm thấy áp lực. Anh còn chưa lên tiếng thì cô đã nói tiếp: “Những kiểm tra có thể làm đều làm hết rồi, bác sỹ nói em hoàn toàn không vấn đề gì, không bị bệnh.”

Cố Anh Kiệt liền thở phào nhẹ nhõm: “Em dọa chết anh rồi”.

Tần Vũ Phi mím chặt môi, anh tưởng là cô có thai nên bị dọa chết sao?

“Cố Anh Kiệt.” Cô trở mình lại, nhìn anh.

“Hừ?”

Cô mấp máy môi, muốn hỏi anh nếu họ thật sự bất cẩn có con thì làm sao? Thật ra cô không muốn có con, cô rất sợ trẻ con, nhưng cô vẫn muốn dò hỏi anh thử. Nhưng lời ra đến miệng thì lại không cách nào mở lời. Sao lại phải dò hỏi chứ, nếu anh nói có thì sinh thời cô lại không đáp lại được, vì bây giờ cô không muốn có con chút nào. Nếu anh nói không cần cô lại càng chịu không được, tổn thương từ lần trước quá nặng, đến tận bây giờ vẫn còn đau. Cô bị điên hay sao mà lại đi dò hỏi anh chứ. Cô không dám nghe đáp án của anh, cần gì phải tự tạo nghiệt.

“Sao vậy?” Anh vỗ về lưng cô, nhắm mắt lại, bắt đầu lịm dim.

“Thì... không phải anh nói muốn dẫn em đi khám đông y, giúp em điều dưỡng lại sao?”

“Em chịu đi hả?” Anh mở mắt.

“Ừ. Nếu tây y đã kiểm tra không có vấn đề gì thì cứ điều dưỡng theo đông y xem thế nào.” Thật ra chuyện cô muốn nói với anh chính là chuyện này. Cô không thích khám bác sỹ, nhưng vì anh cô hy vọng có thể chữa khỏi được bệnh vặt của mình.

Thật ra cô hiểu, người được lợi cuối cùng vẫn là mình. Chỉ là anh cứ hỏi thúc mãi, cô mới đối diện vấn đề này. Bất luận về mặt sinh lý hay tâm lý cũng thế. Có một câu cô không nhớ đã đọc ở đâu, một người bạn đồng hành tốt sẽ làm cho bạn trở nên tốt đẹp hơn.

Cô thấy anh chính là người như vậy.

Chương 38

Type: Phuong Phuong

Hai ngày kế tiếp là cuối tuần, Tần Vũ Phi không phải đi làm, ở nhà cũng Cố Anh Kiệt trải qua cuộc sống gần bó keo son ngọt ngào. Hai người nằm dựa vào nhau cùng xem ti vi, cùng nhau nấu cơm, chơi game, cùng nhau nghỉ ngơi.

Sáng chủ nhật, Cố Anh Kiệt tuyên bố bệnh của mình đã khỏi hẳn, lôi kéo Tần Vũ Phi làm chút chuyện dung tục. Trong lúc hoạt động, Cố Anh Kiệt thử dốc hỏi Tần Vũ Phi, tuần sau chọn thời gian cùng về nhà anh ăn bữa cơm được không? Tần Vũ Phi đang bị anh trêu chọc đến lúc quan trọng, vốn chẳng còn sức lực mà nghĩ nhiều, bèn đáp: “Được”.

Cố Anh Kiệt vui mừng, càng ra sức hơn. Xong việc hai người chìm vào giấc ngủ sâu, mở mắt ra đã hơn mười hai giờ.

Cố Anh Kiệt nằm lì trên giường không muốn dậy, Tần Vũ Phi đá anh bảo rất đói bụng, hỏi anh ăn gì. “Hay là gọi nhà hàng kia giao thức ăn tới?”

“Nhà hàng đó đắt khách lắm, giờ em gọi thì phải hai giờ mới giao tới được.” Cố Anh Kiệt vui đầu vào lòng cô, thừa cơ làm nũng. “Anh cũng đói lắm, hay là em đi nấu ít mì, cho thịt hộp vào, thêm ba quả trứng gà nữa”. Hôm qua hai người họ thân mật cùng nhau nấu cơm, anh dạy cô cách nấu mì trứng gà, cho nên gần đây anh rất yêu thích món mì này.

“Đáng ghét, lại ăn mì.” Tần Vũ Phi vừa oán trách vừa ngồi dậy mặc quần áo, khoác áo sơ mi của anh lên rồi đi xuống bếp.

Cố Anh Kiệt vui đầu vào gối cười, nữ vương nhà anh ngày càng ra dáng bà chủ gia đình rồi. Anh lặng lẽ rời giường, khoác áo ngủ vào, chậm rãi xuống bếp giám sát. Tần Vũ Phi đã đun xong nước mì để sẵn một bên, ba quả trứng gà, thịt đóng hộp cũng đã mở sẵn. Kế tiếp cô còn bắc một chảo nhỏ lên, đang làm nóng dầu, chuẩn bị rán cánh gà đông lạnh mà cô mang đến.

“E hèm.” Cố Anh Kiệt vừa háng giọng vừa ôm cô từ phía sau, “Lại ăn mấy thứ đồ nóng như thế rồi”.

“Anh không được ăn.” Tần Vũ Phi đứng cách chảo khá xa, dùng chiếc thìa dài cẩn thận cho cánh gà vào chảo, nghe được tiếng dầu chiên lách tách, cô liếm môi, lại có thể được nếm vị ngon của tương cà chua rồi.

“Em chiên cánh gà, anh đi nấu mì đi, được không?” Cô thương lượng với anh. Nếu đã dậy rồi thì cùng nhau làm đi, cô thật sự đói lắm rồi.

“Cho anh hôn một cái thì được.” Anh nói rồi chu môi qua, Tần Vũ Phi quay đầu sáng khoái hôn anh một cái, sau đó hỏi thúc anh: “Mau lên, nước sôi rồi”.

Cố Anh Kiệt đứng sang bếp bên cạnh, anh khuấy mì trong nồi nước, nghiêng đầu qua nhìn Tần Vũ Phi, cô đang nhìn chảo dầu rất chăm chú, Cố Anh Kiệt không nhìn được mỉm cười, cứ như thể cùng cô vai kề vai đứng trong phòng bếp, dù chỉ đơn giản là ăn mì, anh đã thấy rất thoải mái rồi.

Anh lấy vai đụng Tần Vũ Phi một cái.

“Chuyện gì?” Tần Vũ Phi hỏi anh.

“Nói em yêu anh đi.”

Tần Vũ Phi lờm anh. Buồn nôn quá, có để người ta ăn cơm không vậy?

Cố Anh Kiệt bật cười. Tiếng cười còn chưa dứt thì chuông cửa đã reo.

Hai người nhìn nhau, Cố Anh Kiệt cũng không biết đó là ai, “Để anh đi xem”.

Không hiểu sao Tần Vũ Phi lại có chút căng thẳng, cả người đều trong trạng thái cảnh giác. Cô tắt bếp, đi theo sau Cố Anh Kiệt, trốn vào một góc tường ló đầu ra. Cố Anh Kiệt nhìn vào mắt mèo trên cánh cửa, quay lại nhỏ giọng nói với cô: “Là mẹ anh”.

Anh vừa dứt lời, chỉ thấy “vụt” một cái, Tần Vũ Phi đã chạy mất dạng.

Cố Anh Kiệt hơi ngần ngại, nhìn góc tường trống không, sau đó bật cười. Anh lùi lại vài bước, thấy cửa phòng ngủ đã đóng chặt, anh nghĩ chắc là cô muốn thay quần áo và sửa soạn lại cho tươm tất, thế là không để ý nữa. Chuông cửa vẫn đang reo, Cố Anh Kiệt đành nhanh chóng ra mở cửa.

Bà Cố và quần gia đang đứng ngoài. Vừa bước vào bà đã trách móc: “Sao mở cửa mà cũng lâu thế, mẹ còn lo con bệnh đến ngất đi rồi đó”.

“Sao được chứ?” Cổ Anh Kiệt cười cười, đón mẹ mình vào. “Con đã khỏe rồi mà.”

“Con đó, đúng là không hiểu chuyện. Đang yên đang lành lại lên chạy đi là thế nào, ở yên trong nhà không được à. Không khác gì tên trộm, chẳng ra làm sao.” Bà Cổ bắt đầu dạy dỗ, “Mẹ nói này, hay là con đưa mẹ một cái chìa khóa của nhà này đi, nếu có chuyện gì gấp còn mở được cửa. Nếu không con ngã bệnh trong nhà cũng không ai biết được. Sáng gọi điện cho con không ai nghe máy nên mẹ qua đây xem thử thế nào”.

Cổ Anh Kiệt sờ sờ mũi, không dám lên tiếng. Chìa khóa tất nhiên không thể cho mẹ được rồi, nếu không thì thoảng bà lại đến kiểm tra thì không tiện chút nào. Lúc sáng đúng là điện thoại của anh có đổ chuông, nhưng lúc đó anh và Tần Vũ Phi đang vận động trên giường, cho nên anh mặc kệ. Sau đó thì anh ngủ mất, không nhớ chuyện này.

Lúc này bà Cổ đã vào nhà, đang nhìn ngó khắp nơi. “Sao lại bừa bộn vậy? Anh con còn nói giúp con, gì mà có người chăm sóc con. Con quen bạn gái, người nào người nấy đều giống yêu tinh, đâu ra mà biết chăm sóc người khác. Con cũng đừng chơi đùa nữa, tìm một cô gái nhà lành, hiền lương thực đức, biết chăm sóc người khác mà yêu đi.”

“Dạ, dạ, con tìm một người giống mẹ là tốt nhất.” Cổ Anh Kiệt nịnh nọt mẹ mình.

Bà Cổ lờm con: “Đúng là ít quăn con, chiều hư con mất rồi”. Bà còn đang giận anh, làm gì có ai lại lên bỏ chạy khỏi nhà mình, tưởng mình đang ngồi tù chắc?

“Mẹ, mẹ đợi chút. Mẹ ngồi trước đi.” Cổ Anh Kiệt kéo mẹ mình ngồi xuống sô pha, “Lát nữa con quay lại”. Anh xoay người đi vào phòng ngủ, mở cửa ra, bên trong không có ai. Cổ Anh Kiệt suy nghĩ, đóng cửa phòng lại, đi vào trong, mở cửa phòng để quần áo, thấy Tần Vũ Phi đã thay đồ của mình, đang trốn trong một góc của tủ quần áo.

Cổ Anh Kiệt đề thấp giọng hỏi: “Em làm gì vậy? Em tưởng mình là trộm, đang hành nghề thì gặp chủ nhà trở về hả?”

Tần Vũ Phi không cười nổi, chỉ có thể lắc đầu.

“Mẹ đến rồi, em ra gặp mẹ đi, chào hỏi một tiếng?”

Tần Vũ Phi lắc đầu. Trước đó cô đã do dự, thấy mình chưa chuẩn bị tốt, nếu để cô chọn lựa, cô nhất định sẽ không gặp bố mẹ anh nhanh như thế, nhưng lúc sáng cô bất cẩn bị anh dụ dỗ mà đồng ý tuần sau đến nhà anh, bây giờ mẹ người ta đã đến tận cửa, nếu cô không ra ngoài, vậy thì quá bất lịch sự rồi. Cô đang định bất chấp tất cả mà ra trận thì nghe thấy bà Cổ đang dạy dỗ con mình, dạy con thì thôi, còn trách móc bạn gái của anh, còn yêu cầu gì mà hiền lương thực đức, chu đáo, biết chăm sóc người khác, những phẩm chất này cô đều không có. Hơn nữa hôm qua đến hôm nay cô và Cổ Anh Kiệt đều chơi đùa, chắc chắn phòng khách bừa bộn lắm, cái này cũng bị mẹ anh căn nhắc rồi. Bây giờ cô mà xuất hiện, chẳng phải là đi làm cảm tử quân sao.

Vừa nghĩ như vậy, Tần Vũ Phi quyết định hôm nay tuyệt đối không phải thời cơ tốt để gặp phụ huynh, cô nghe tiếng bà Cổ đi vào phòng, vội trốn vào trong này, sợ bị bà phát hiện.

Cổ Anh Kiệt vừa nghe cô không muốn ra gặp thì liền thấy không vui, “Người cũng đến rồi, em trốn tránh như thế là có ý gì?”.

Tần Vũ Phi đang định lên tiếng thì nghe bà Cổ lớn tiếng gọi: “A Kiệt!”. Giọng nói đầy tức giận hơn nữa đã xông vào phòng ngủ rồi. Cổ Anh Kiệt không biết mẹ đang giận chuyện gì, đành vội vàng đi ra ngoài, lúc ra tiện tay đóng cửa lại. Vừa đóng cửa lại thì cửa phòng ngủ liền bị mở ra. Tiếng của bà Cổ vang vọng trong phòng ngủ, có thể thấy con tức này của bà không hề nhẹ.

“Con làm cái chuyện gì đây! Có biết mình đang ốm không? Phải ăn thức ăn có dinh dưỡng, phải bồi bổ, kết quả thế nào? Trong bếp là cái gì? Mì và gà rán? Mẹ đã nói rồi, con ở nhà mấy ngày thì không chịu, cứ phải về cho bằng được, về rồi thì ăn mấy thứ rác rưởi này? Trong nhà thì bừa bộn, đây là nơi mà người bệnh nên ở sao? Bởi vậy mẹ mới nói cái cô bạn gái gì đó của con sao có thể chăm sóc tốt cho người khác được, chỉ biết chơi bời, làm đẹp, thích đồ hiệu.”

“Mẹ, cô ấy không phải người như thế. Mẹ còn chưa biết cô ấy là ai đã vội đánh giá cô ấy không tốt rồi.” Cổ Anh Kiệt bắt đầu cãi lại mẹ mình.

“Được rồi, mẹ không cần biết cô ta, nhưng mẹ có mắt, mẹ có thể nhìn thấy. Con bị bệnh nằm viện, cô ta có đến chăm sóc con sao? Con về đến đây, cô ta có đến chăm sóc con sao? Con về đến đây, cô ta có sao? Loại con gái đó mẹ biết mà, chỉ khi con mua quà cho cô ta thì cô ta mới tốt với con thôi. Nhìn căn phòng ngủ này của con xem, loạn lên rồi cũng không ai giúp con dọn dẹp, cũng không mở cửa sổ ra cho thoáng. Bình thường con ra sao thì ra, bây giờ đang ốm mà còn thế thì thật chẳng ra làm sao.” Bà Cổ thương con, càng nói càng tức giận.

Cổ Anh Kiệt không dám tiếp lời, lúc này dù có nói gì cũng là thêm dầu vào lửa. Thật ra anh cũng hiểu, mẹ anh chắc chắn không vừa lòng chuyện anh lên bỏ đi, bây giờ bắt được nhược điểm của anh rồi nên mượn cớ phát huy thôi.

“Cô ta đâu? Không ở đây à? Đang giữa trưa, cả cơm cũng không nấu cho con? Đã mấy giờ rồi, dạ dày của con có cần nữa hay không?”

“Mẹ, đừng giận mà. Không liên quan đến cô ấy.”

“Đừng nhắc cô ta với mẹ!” Bà Cổ rất tức giận, “Cô ta không có ở đây càng tốt, mẹ cũng không muốn gặp cô ta. Dù sao đám bạn gái của con cũng đều kiểu đó. Mẹ cho con biết, trước giờ mẹ không hỏi đến chuyện bạn gái con, nhưng yêu đương đừng có mù quáng quá, nếu muốn suy nghĩ đến chuyện kết hôn, không được như chị dâu con thì đừng có dẫn về nhà gặp mẹ”.

Cố Anh Kiệt bất đắc dĩ thở dài, không thể không thừa nhận, hôm nay quả thật không phải ngày thích hợp để gặp phụ huynh, bỏ đi.

Bà Cố vẫn đang tức giận, sau khi mắng con trai và cô bạn gái không biết con nhà ai kia một trận xong thì bảo con trai lập tức về nhà với bà.

“Mẹ, đừng làm vậy, con đã khỏe hẳn rồi. Mai còn phải đi làm nữa.”

Bà Cố không nói gì, trên mặt hiện rõ vẻ không vui.

Cố Anh Kiệt tiến lên mấy bước, ôm mẹ mình dỗ dành: “Hai hôm nay con chỉ lo ngủ mà không dọn dẹp, nằm viện nhiều ngày như thế, có rất nhiều giấy tờ chưa xem, hộp thư cũng chưa xử lý, ngày mai đi làm sẽ không theo kịp tiến độ mất. Mẹ xem, con đã khỏe rồi, tinh thần rất tốt. Mẹ đừng giận nữa, con không nên lén chạy về đây, là con không đúng. Lần sau không thế nữa. Chỗ của con bữa bốn, mẹ về trước đi, đừng giận, giận sẽ không đẹp đâu. Mai tan làm con sẽ về nhà uống canh, mẹ ninh canh cho con được không, loại mà lần trước anh mang đến bệnh viện cho con đó, ngon lắm”.

“Bớt nịnh đi.” Bà Cố tuy nói thế nhưng lửa giận đã nguôi không ít. “Mẹ có mang canh tới cho con rồi, mấy thứ mì với gà rán đó đồ hết đi, nấu ít com ăn kèm với canh, thịt trong đó cũng phải ăn hết, biết chưa?”

“Dạ.”

“Thôi để mẹ nấu cho, con đúng là không để người ta yên tâm được mà.”

“Đừng, đừng. Mẹ cứ về trước đi. Nếu không lát nữa mẹ lại không nhìn được mà mắng con nữa. Con mới khỏi ốm, cứ bị mắng suốt lại ốm mất.”

“Nói vậy.” Bà Cố nhìn con mình, mềm lòng, quyết định tha cho anh ngày hôm nay vậy. Bà mà ở đây đúng là sẽ không nhìn được mà cần nể anh. “Vậy con phải tự chăm sóc tốt cho mình, đừng để mẹ lo lắng nữa.”

“Mẹ yên tâm, con đã lớn thế rồi mà.” Cố Anh Kiệt dỗ dành mãi, lại đây đưa thêm mười phút, cuối cùng cũng tiễn được mẹ và quản gia ra cửa. Lúc ra khỏi cửa, quản gia để chìa khóa xe của anh lại.

Cố Anh Kiệt nhìn chìa khóa, biết mẹ mình là người ngoài cứng trong mềm mà, một bên mắng anh trốn nhà đi, một bên lại đưa xe anh đến trả. Cố Anh Kiệt vội quay lại phòng ngủ, mở phòng để quần áo ra, Tần Vũ Phi đang rúc mình vào góc tủ, ôm đầu gối, đầu cúi gằm, đáng vẻ hối lỗi như đã làm sai chuyện gì.

“Được rồi, mẹ đi rồi.” Cố Anh Kiệt dỗ dành cô, kéo cô ra ngoài. “Không có gì nữa, em nói đúng, hôm nay tâm trạng mẹ anh không tốt, không gặp cũng không sao, lần sau tìm cơ hội thích hợp rồi mới sắp xếp cho hai người gặp nhau.”

Cô yên lặng gật đầu, không lên tiếng, chạy đến phòng bếp đồ hết mì và gà chiên đã nguội. Sau đó thì nấu com, rồi mở canh bà Cố mang đến xem, đồ ra nôi, đặt lên bếp hâm nóng lại.

Tần Vũ Phi uể oải mất tinh thần. Ăn xong com, Cố Anh Kiệt dọn dẹp nhà cửa, cô cũng giúp một tay. Tối đến hai người ra ngoài đi tản bộ, tiện đường ở bên ngoài giải quyết luôn bữa tối. Kể đó Tần Vũ Phi nói, mai phải đi làm rồi, cô về nhà trước.

Cố Anh Kiệt thấy tâm trạng cô không được tốt, cũng không ép cô, dỗ dành một lúc rồi để cô ra về.

Tần Vũ Phi về đến nhà thì nằm dài lên sofa trong phòng khách ngẩn ngơ. Cô thấy tình hình khá xấu, thật ra những lời bà Cố nói có điểm đúng, cô đâu phải là người biết chăm sóc người khác, cô chỉ là một tiểu thư nhà giàu nông cạn. Cố Anh Kiệt bị ốm, cô không hề chăm sóc tốt cho anh. Cô thờ dài, có chút áy náy.

Bà Tần đi đến, ngồi xuống bên cạnh con gái: “Sao vậy, chỗ bạn con chơi không vui sao?”

Tần Vũ Phi nhìn mẹ mình, hỏi: “Mẹ, mẹ nói con có phải con gái nhà lành hiền lương thực đức hay không?”

Bà Tần bật cười: “Con đang nói con nhà người ta hả?”

Tần Vũ Phi xụ mặt với mẹ.

Bà Tần cười lớn, kéo cô ôm vào lòng: “Con muốn làm cô gái hiền lương thực đức?”

“Cũng có muốn.”

“Chịu đã kích gì rồi?”

“Tóm lại là muốn thôi.” Tần Vũ Phi nói. Cô quyết định rồi, chuyện lấy lòng mẹ chồng thì tiểu thư nhà giàu nông cạn cũng làm được.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Type: Phuong Phuong

Hôm sau mọi người đi làm như thường, tới đến Cố Anh Kiệt hẹn về nhà ăn cơm. Con giận của bà Cố vẫn chưa nguôi, thấy con trai chịu về nhà liền nói: “Ài chà, nỡ bỏ bạn gái lại sao?”. Cố Anh Kiệt dờ khóc dờ cười, chỉ có thể lấy quà đã mua để dỗ bà. Để lấy lòng mẹ, kiếm thêm chút điểm cho Tần Vũ Phi, anh về nhà ở mấy ngày.

Cứ như thế, thời gian để hẹn hò với Tần Vũ Phi cũng ít đi. Tần Vũ Phi thấy rất áp lực, không phải vì không thể hẹn hò, mà vì cô đã cố ý đi nghe ngóng một phen, nghe nói bà Cố thật sự thích kiểu con gái ngoan ngoãn dịu dàng, trước đây bà từng vừa ý một cô thiên kim nhà giàu nọ, còn cố ý sắp xếp cho người ta và Cố Anh Kiệt ăn cơm xem mắt nữa, nhưng Cố Anh Kiệt không thích. Cô thiên kim kia chính là kiểu vừa dịu dàng vừa hiền lành, tài nghệ nấu nướng cũng tốt, còn biết chăm lo chuyện trong nhà nữa.

Còn những cô bạn gái Cố Anh Kiệt qua lại trước đây, bà Cố cũng nghe nói, bà không thích nên cũng không chủ động yêu cầu anh dẫn về nhà. Đối với chuyện hôn nhân của đứa con trai nhỏ này bà cũng không gấp lắm, vẫn thấy tuổi anh còn trẻ, ngày sau còn dài. Vậy nên hai người không xảy ra mâu thuẫn gì trong chuyện chọn người yêu. Cố Anh Kiệt vui chơi thì vui chơi, bà Cố cũng không quản nhiều. Cố Anh Kiệt hẳn cũng biết mẹ mình yêu cầu cao, một là quả thật tình cảm của anh với bạn gái cũng không sâu đậm đến mức đó, hai là có thể vì thái độ của bà Cố, cho nên anh chưa từng dẫn bạn gái về nhà.

Tần Vũ Phi đang đau đầu. Nếu đem mấy cô bạn gái cũ của Cố Anh Kiệt ra so với cô, thật sự thì sự dịu dàng hơn cô rất nhiều. Với danh tiếng của cô, bà Cố hẳn là sẽ không vừa mắt đâu. Chẳng trách lần trước trong tiệc đầy thánng cháu trai, Hứa Văn Chính đã kéo cô qua cô ý nói đùa gắn gếp này nọ, mẹ cô và bà Cố cũng vốn là chỗ quen biết, vậy mà sau đó bà Cố không hề có ý định sắp xếp cho cô và Cố Anh Kiệt xem mắt.

Trước đây cô không hề nghĩ đến, bây giờ vừa gặp phải thì cô đã biết, mình không phải cô con dâu lý tưởng trong mắt bà Cố.

Tần Vũ Phi đã nói nỗi lo này cho Cố Anh Kiệt biết, anh an ủi cô: “Em đừng nghĩ nhiều, con người mẹ anh thật sự không có gì đâu. Ngoài cứng trong mềm đó mà, lần trước bà giận dữ là vì sau khi anh xuất viện bảo anh ở nhà nhưng anh lại lén chạy ra ngoài. Bà vì chuyện này mà tức lắm, hôm đó gọi điện anh lại không nghe máy, bà tìm đến tận cửa, vừa hay bắt được nhược điểm của anh, mượn cớ đó mà mắng anh thôi”.

“Đó là hai chuyện khác nhau mà.” Tần Vũ Phi nói: “Mẹ mượn cớ nổi giận với anh chuyện mẹ không thích kiểu người như em là hai chuyện khác nhau.”

“Được, vậy em muốn thế nào?” Cố Anh Kiệt lười biếng nằm trên giường trong phòng anh ở nhà họ Cố, hỏi cô, buồn quá đi, anh muốn ra ngoài hẹn hò. Bảo một chàng trai đang yêu ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi là một chuyện thật tàn nhẫn. Nhưng vì để mẹ không giận lây qua cô bạn gái yêu quý của anh, anh đành nhịn vài ngày vậy.

“Em còn muốn thế nào được, nghĩ cách lấy lòng người lớn thôi.” Tần Vũ Phi thở dài, “Cố Anh Kiệt, em cho anh biết, em thật sự liều hết mình rồi, anh phải luôn đối tốt với em đó”.

“Ừ, nếu không em sẽ đánh gãy chân anh đúng không?”

“Đúng.”

Cố Anh Kiệt bật cười, nói tiếp: “Cùng này, ở nhà em bố hay mẹ em là người quyết định vậy?”.

“Bố em.”

“Vậy nếu anh không xuất sắc được như Cừu Chính Khanh, bố em có đồng ý chuyện của chúng ta không?”

“Sao vậy?”

“Anh cảm thấy rất áp lực.” Cố Anh Kiệt có sao nói vậy. Anh muốn thể hiện trước mặt Tần Văn Dịch, nhưng tuổi tác kinh nghiệm của anh thì thấm vào đâu, tuy trước mắt công việc tổng thể xem như khá tốt, nhưng anh biết, nói là năng lực vượt trội, khiến người ta khâm phục thì vẫn chưa được. Anh có chút hối hận mấy năm trước mình đã không yêu cầu cao trong công việc, nhân lực tài lực trong tay không đủ nhiều, kinh nghiệm tích lũy cũng không đủ. Bây giờ trước mắt Tần Văn Dịch, lão tướng thì có Hứa Văn Chính, người trẻ thì có Cừu Chính Khanh, nhân tài nào ông cũng đã từng gặp, anh như thế mà đem ra so sánh, chẳng hề có chút ưu thế gì. Huống hồ người ta không cần tài không cần thế, cái danh hiệu cậu ba nhà họ Cố của anh cũng chẳng là gì trong mắt Tần Văn Dịch cả.

“Cho nên anh mới liều mạng làm việc đến đổ bệnh đó hả?”

“Bệnh chỉ là trùng hợp thôi. Nhưng thời gian đó nếu không giải quyết được chuyện của Vĩnh Khải nhà em thì anh thật sự ăn không ngon.” Nếu vậy thì mất mặt trước Tần Văn Dịch biết mấy.

“Ồ, vậy anh tiếp tục cố gắng đi.”

“Cùng này, những lúc này chẳng lẽ em không khích lệ anh một chút, an ủi mấy câu sao?”

“An ùi gì, nghe vậy thì em thấy tâm lý cân bằng hơn hẳn rồi.”

“Em đúng là đồ không có lương tâm” Anh trách.

Cô bật cười.

Anh nói tiếp: “Em nên khen anh trẻ hơn Cừ Chính Khanh, đẹp trai hơn Cừ Chính Khanh, giàu có hơn Cừ Chính Khanh, cho nên chắc chắn bố em sẽ thích anh hơn”.

Tần Vũ Phi cười lớn, “Thế ra anh là một cậu nông cạn hả?”.

“Đúng đó, anh là người xứng với một tiểu thư nông cạn nhất.”

Tần Vũ Phi lại bật cười: “Nhưng bây giờ e biến thành cô gái nhà lành hiền lương thực đức rồi, phải làm sao đây?”.

“Nè.” Cổ Anh Kiệt nổi nóng.

Tần Vũ Phi vẫn đang cười, cười xong, yên lặng một lúc. “Cổ Anh Kiệt, anh nói xem chúng ta có thể ở bên nhau được năm năm không?”

“Yêu cầu của em thấp vậy?”

“Hay là... mười năm?”

“Anh không muốn đề ý đến em nữa.”

“Đừng có đặt mục tiêu quá cao, làm vậy thì cơ hội trở thành hiện thực mới cao hơn. Chúng ta có thể đạt được mục tiêu mười năm rồi mới tính tiếp.”

“Được, vậy mục tiêu năm năm đầu là kết hôn, mục tiêu năm năm tiếp theo là con chúng ta vào mẫu giáo.”

Tần Vũ Phi nghe đến từ con thì sò lên bụng mình, lại bắt đầu thấy đau âm ỉ. “Mục tiêu của em là, mười năm sau chúng ta vẫn còn yêu nhau, không có kẻ thứ ba chen vào, cũng không chán ghét đối phương.”

“Được.”

“Vậy bắt đầu từ mai em sẽ theo đầu bếp trong nhà học nấu ăn.”

“Cái gì?” Sao từ chủ đề xác định mục tiêu yêu đương vừa mơ mộng vừa trẻ con nhảy qua chủ đề cơm nước mắm muối đầy thực tế rồi.

“Không phải nói rồi sao, em biến thành cô gái nhà lành hiền lương thực đức rồi, vào được phòng bếp ra được phòng khách, nấu cơm chỉ là một trong nhiều kỹ năng cần có thôi. Nhưng anh đừng có mong đến lúc đó em nấu cơm cho anh, em học là để được thêm điểm trước mặt phụ huynh thôi đó.”

“Ừ, em biết nấu mì là được rồi. Anh chỉ thích ăn mì em nấu, thêm thịt hộp và vài quả trứng gà.”

“Hừ.” Tần Vũ Phi nhớ đến kết cục của lần nấu mì trước, còn bị phê bình không chu đáo, không biết chăm lo cho cậu ba Cổ cao quý nữa.

“Anh biết nướng bánh mì và bánh bông lan, lần sau có thời gian anh nướng cho em ăn.”

“Không cần, anh chỉ cần cách xa đám oanh oanh yến yến bên cạnh anh là em đã vừa lòng lắm rồi.”

“Trong lòng anh chỉ có em thôi.”

“Ồn quá.”

“Nè, nói em yêu anh cho nghe đi.”

“Không thêm.”

“Vậy nói trong lòng em chỉ có mình anh.”

“Ha ha.”

“Nè!”

“Sao?”

“Không có, anh rất biết thỏa mãn, ít ra thì đại tiểu thư không cười hơ hơ.”

“Ừ, ngoan.”

Cố Anh Kiệt thờ dài, “Anh cảm thấy tôn nghiêm đàn ông của mình bị tổn thương rồi”.

Tần Vũ Phi bật cười lớn.

Hai kẻ ngốc nói chuyện qua lại hơn một tiếng đồng hồ, mí mắt cơ hồ không mở nổi nữa mới nói xong.

Cố Anh Kiệt không nói thật, thật ra lòng tự tôn đàn ông của anh nào có bị thương, được nữ vương nhà anh dỗ một tiếng “ngoa”, trong lòng anh vui vẻ sáng khoái vô cùng. Nếu là cô gái khác làm vậy có lẽ sẽ khiến đàn ông cảm thấy khó chịu, nhưng anh thấy cô hung dữ nhà anh nói những lời này rất thích hợp, muốn có khí thế có khí thế, muốn ngọt ngào có ngọt ngào. Cô đã tình nguyện đi học làm cô gái hiền lương thực đức để lấy lòng mẹ anh, Cố Anh Kiệt cảm thấy mình rất được chiều chuộng, anh rất vừa lòng.

Nhưng Cố Anh Kiệt không ngờ được, một tuần sau, anh lại “không ngoan” với cô rồi.

Hôm đó bà Cố nói có tiệc xã giao, muốn mời gia đình một người bạn ăn bữa cơm, kéo Cố Anh Từ và Cố Anh Kiệt đi cùng. Cố Anh Kiệt gọi điện thoại cho Tần Vũ Phi báo cáo lại lịch trình trong ngày của anh, còn nói anh vốn định hôm nay dẫn Tần Vũ Phi đi xem phim, có bộ phim mới vừa ra rạp.

“Không sao, hôm khác đi cũng được. Tối nay em cũng không rảnh, bố em có người bạn cũ vừa về nước, ông muốn dẫn em và mẹ đi dự tiệc.”

“Trùng hợp vậy à?”

“Phải đó.”

“Vậy cũng tốt, ít ra thì trùng một ngày, đỡ mất công chiếm hai ngày của chúng ta.” Cố Anh Kiệt nói.

Kết quả đến tối, anh thấy vậy không tốt chút nào. Anh không ngờ, thì ra cái mà mẹ anh sắp xếp là một buổi xem mắt biến tướng. Trên danh nghĩa thì không gọi là xem mắt, chỉ gọi là làm quen một chút, kết giao bạn bè, nhưng thật ra đám con cháu đều hiểu rõ ý đồ của trường bối họ.

Cái đáng chết ở đây là gia đình Tần Vũ Phi cũng đang ở trong nhà hàng này. Phòng tiệc mà nhà anh đặt vừa khéo nằm trên đường vào phòng tiệc của nhà Tần Vũ Phi, đúng lúc mẹ anh đang nhiệt tình khen ngợi cô con gái nhà bạn thân kia xinh đẹp dịu dàng, thì Tần Vũ Phi khoác tay mẹ cô đi ngang qua cửa phòng đang mở.

Cứ thế gặp nhau rồi. Hai nhà chào hỏi qua lại vài câu, ai cũng có khách cần chiêu đãi, thế nên chỉ giới thiệu vài câu đơn giản rồi ai về phòng nấy.

Cố Anh Kiệt đứng ngồi không yên. Nghĩ đến vua ghen tuông nhà anh, cô nàng bệ tặc đó sẽ không nghĩ lung tung chứ. Anh tự an ủi mình là sẽ không sao, dù sao tiết mục lần này anh cũng đã báo cáo với cô rồi, hai nhà ăn cơm, có trai có gái là chuyện bình thường, chỉ cần không hiểu thành xem mắt là được. Ăn cơm xong thì đường ai nấy đi, sau này không gặp lại.

Chẳng bao lâu sau, điện thoại anh nhận được một tin nhắn. Anh cúi đầu xem, đúng là của Tần Vũ Phi. Nội dung tin nhắn rất đơn giản, chỉ có hai chữ: “Hơ, hơ”.

Cố Anh Kiệt sầm mặt, đã bắt đầu trị tội rồi sao? Anh vội vàng nhắn lại: “Em hiểu lầm rồi, đây là một bữa cơm vô cùng trong sáng”.

Tần Vũ Phi cũng trả lời rất nhanh. “Vậy thì em không có hiểu lầm, em cũng thấy đó là một bữa cơm trong sáng”.

“Phải đó, phải đó.” Cố Anh Kiệt trả lời.

Tần Vũ Phi liền gửi thêm một tin nhắn tới: “Cô gái đó đẹp thật đó, nhìn qua chính là kiểu cong ái hiền lương thực đức biết lo cho người khác, tính tình tốt, nấu nướng giỏi”.

Cố Anh Kiệt chịu thua cô, chỉ đành nhắn lại: “Anh không biết nhiều về cô ấy, không thân chút nào”. Vội vàng phui sạch mọi quan hệ, anh và cô gái này không có chút quan hệ nào.

“Không sao, sẽ thân nhau nhanh thôi.”

“Anh vô tội mà.” Tin nhắn này gửi đi, hơn nửa ngày cũng không thấy hồi âm.

Bà Cố nhìn anh mấy lần, muốn thử lôi kéo anh vào trong cuộc trò chuyện. Cố Anh Kiệt cũng nói vài câu qua loa lấy lệ, trong lòng thì đang sốt ruột, cô không trả lời là có ý gì?

Một lát sau điện thoại rút cuộc cũng báo có tin nhắn tới, Cố Anh Kiệt thờ phào, cúi đầu xem, tin nhắn viết: “Bác gái đúng là người coi mờ, rõ ràng biết anh đã có bạn gái còn tặng người đến cho anh, ý là hoàn toàn không để ý chuyện con trai mình trái ôm phải ấp có đúng không? Anh phải nói cho mẹ anh biết bạn gái anh dữ lắm, anh mà dám bắt cả hai tay cô ấy sẽ đánh chết anh”.

Cố Anh Kiệt phải mất rất nhiều công sức mới giữ vững được vẻ mặt của mình. Cô gái hung dữ nhà anh đúng là càng ngày càng dữ.

“Vậy anh nói thật nhé.”

Tần Vũ Phi thấy tin nhắn này thì liền nhắn lại, “Nói đi”. Cô không tin, anh dám nói mới lạ. Còn khiêu khích cô, ai sợ ai chứ!

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Type: Phuong Phuong

Cố Anh Kiệt cứ nhìn điện thoại mà cười ngây ngô, bà Cố không nhìn nổi nữa, cố ý nói: “A Kiệt gần đây con vẫn còn rất bận à, ăn cơm mà cũng bàn chuyện công việc? Hay là ra ngoài gọi điện thoại đi, nói xong rồi quay lại. Ngồi trên bàn ăn mà bấm điện thoại, không lịch sự chút nào”.

Cố Anh Kiệt còn chưa lên tiếng, người bạn thân của bà Cố đã vội giảng hòa: “Không sao, công việc quan trọng mà. Mọi người cũng là chỗ thân thiết, không cần khách sáo làm gì. A Kiệt cố gắng làm việc là chuyện tốt. Tuổi trẻ có tài, bà đừng là có phúc”.

Cố Anh Từ ngồi bên cạnh cười, Cố Anh Kiệt cũng vội nói: “Dạ phải, mẹ cháu có phúc, sinh được ba đứa con đều rất xuất sắc”.

Cố Anh Từ bật cười lớn, những người khác cũng bị chọc cười, bà Cố vừa cười vừa lườm con trai: “Da mặt cũng dày quá đó”.

Cố Anh Kiệt gấp thức ăn cho mẹ mình: “Nào, mẹ vất vả rồi, mẹ ăn đi”.

Bạn thân của bà Cố ngồi bên cạnh cười nói: “Đây không phải gọi là mặt dày, với người trẻ thì đây gọi là tự tin. Đình Đình nhà tôi cũng tại quá nhút nhát, suốt ngày chỉ thích trốn trong nhà nấu nướng, ở nhà chuyện trong chuyện ngoài đều là do nó lo hết, có những chuyện tôi nói để người làm làm cũng được, nó lại cứ thích tự mình ra tay. Tôi cũng rảnh rang rồi, chuyện trong nhà cứ giao cho nó, nhưng bạn bè nó ít quá cũng không hay, con gái mà, cũng nên yêu đương, ra ngoài nhiều một chút”.

Cô gái tên Đình Đình kia vừa nghe mẹ mình nói thế thì khẽ mỉm cười, vừa khiêm tốn lại vừa duyên dáng, rất biết điều.

Bà Cố vội tiếp lời: “Phải đó, con gái kết giao thêm nhiều bạn cũng tốt lắm, A Kiệt rất hay ra ngoài chơi, đến lúc đó cô bảo nó hẹn cháu, cùng nhau đi cho biết”.

“Được chứ.” Cố Anh Kiệt mỉm cười đáp, “Đến lúc đó anh sẽ giới thiệu bạn gái anh cho em biết, cô ấy có rất nhiều bạn, đều là con gái với nhau, mấy chuyện đạo phở mua sắm cô ấy giỏi hơn anh nhiều”.

Bà Cố vừa nghe, sắc mặt liền trở nên lúng túng. Mẹ Đình Đình cũng có chút ngạc nhiên, nhìn sang bà Cố. Cố Anh Từ lên tiếng: “Ồ, cậu ba có bạn gái rồi à? Giấu cũng kỹ thật nhỉ”, vừa nói vừa lên đá chân em trai một cái. Dám phá đám mẹ, muốn về nhà rồi mọi người đều phải chịu trận có phải không?

Câu này của Cố Anh Từ đã giúp bà Cố giải vây, ý nói khi bà Cố và bạn mình sắp xếp buổi “tiệc kết bạn” này vốn không biết chuyện con trai nhà mình đã có bạn gái.

Cố Anh Kiệt cũng thuận theo mà nói, dù sao mục đích của anh cũng đã đạt được, nói vài lời ứng phó thì anh cũng biết. “Cái này tại chưa kịp nói thôi mà. Hơn nữa bạn gái em cũng hơi nhát, lại xấu hổ, em đang nghĩ đợi một thời gian rồi mới nói cho mọi người biết, dẫn cô ấy về nhà chơi. Đình Đình này, đến lúc đó anh sẽ báo cho em, chúng ta cùng ra ngoài chơi, cô ấy rất tốt, em sẽ thích cho xem. Bạn của mẹ cùng là bạn của anh, đừng khách sáo.”

“Dạ được, em cảm ơn trước vậy.” Đình Đình tuy có chút bất ngờ, nhưng người ta đã nói thế rồi cô ấy cũng không thể tỏ thái độ không tốt, dù sao cũng cần giữ thể diện mà.

Bà Cố không vui lắm, không nhìn được trách móc: “Bạn gái con là người kiểu gì, đừng có đem mấy chuyện chơi bời không đáng tin ra mà đùa. Trước đây hết người này đến người khác, chẳng có người nào ra hồn.”

“Mẹ.” Cố Anh Từ ngắt lời bà Cố, đúng là cả giận mất khôn, nói chuyện cũng không suy nghĩ thấu đáo, muốn giới thiệu bạn gái cho con mình mà lại ở trước mặt con gái người ta nói xấu bạn gái cũ của con mình hết người này đến người khác vậy à? “Được rồi, mẹ ăn nhiều chút đi. A Kiệt hiểu chuyện mà, làm gì có chuyện hết người này đến người khác, không ra hồn gì chứ, nó không nói sớm cho mẹ biết là nó sai, về nhà con sẽ phê bình nó.”

Bà Cố cũng biết mình lỡ lời, cần nhẫn vài câu sau đó nói với bạn mình: “Được rồi, kệ nó đi, kết bạn là chuyện quan trọng, kết được bạn tốt thì hay, không tốt thì đúng là đau đầu. Đến sau cùng vẫn là người làm phụ huynh chúng ta ra mặt giúp chúng nó thôi”.

“Phải đó.” Người bạn kia rất nể mặt nói theo.

Cố Anh Kiệt lại nói: “Mẹ yên tâm đi, bạn gái lần này của con sẽ khác hẳn, mẹ sẽ thích cô ấy mà. Gia cảnh cô ấy tốt, ngoại hình đẹp, tính tình tốt, cô ấy không giống những người trước đây đâu, con rất thích cô ấy. Cô ấy rất tốt với con, cũng rất hiểu lý lẽ, có thể quản được con. Cô ấy nói rồi, nếu con mà dám bắt cá hai tay thì cô ấy sẽ đánh chết con. Cho nên con sẽ ngoan ngoãn, để mọi người bớt nhọc lòng”.

“Phụt.” Cổ Anh Từ ngồi bên cạnh suất thì bị sặc. Còn đánh chết nữa? Mấy lời kiểu này tốt nhất đừng có nói trong trường hợp này chứ, cậu muốn bị đánh chết thật à, nhưng người ra tay là mẹ, không phải bạn gái cậu đâu.

Bà Cổ nhượng mảy, đúng là thiếu chút nữa bị đứ con này làm cho tức chết mà. “Chuyện này thì có gì mà đặc ý hả? Nghe vừa dữ dằn vừa không có gia giáo.”

“Sao có thể, cô ấy rất đáng yêu đó. Nhưng bây giờ đang ăn cơm, mọi người ăn nhiều chút đi. Khi nào về con sẽ dẫn cô ấy đến gặp mẹ, mẹ sẽ thích mà. Theo đuổi được cô ấy, quả thật con cảm thấy vô cùng đặc ý đó.” Cổ Anh Kiệt mỉm cười nói, vừa gấp thức ăn cho mẹ mình, vừa cười với Đình Đình và mẹ cô ấy, nói họ ăn thêm đi.

Cổ Anh Từ nhanh trí chuyển sang chủ đề khác, hỏi đôi hoa tai của Đình Đình mua ở đâu, sau đó tự nhiên chuyển sang chủ đề dưỡng da và những chuyện lật vạt trong cuộc sống. Bà Cổ vẫn thấy không vui, lúc sau không nói gì nhiều, cũng không để ý đến con trai. Cổ Anh Kiệt ra sức nịnh nọt bà, suốt buổi hết gấp thức ăn lại rót rượu cho bà, còn kể không ít chuyện thủ vị để hâm nóng không khí, Đình Đình và mẹ cô ấy đều bị chọc cười suốt, bữa cơm này cũng xem như “chủ khách đều vui”.

Nhưng vì mục đích ban đầu của bữa cơm này không còn nữa, nam chính đã tuyên bố mình có bạn gái rồi, vậy bên nữ kia chắc cũng không thể có ý định gì khác nữa, chỉ thấy may mắn lúc đầu không nói rõ ràng sự việc này nên chưa bị mất mặt. Bữa cơm này chỉ như bữa tiệc của bạn bè bình thường, ăn no rồi thì có thể giải tán, cũng không ai có hứng thú tiếp tục trò chuyện.

Cổ Anh Kiệt nhắn tin cho Tần Vũ Phi, nói bên anh sắp xong rồi, chuẩn bị rút lui, hỏi tình hình bên cô thế nào, có cơ hội gặp nhau không.

Tần Vũ Phi trả lời rất nhanh: “Hai phút sau, nhà vệ sinh”.

Cổ Anh Kiệt uống một hớp trà, sau đó lịch sự nói anh đi vệ sinh một chút. Đến trước cửa nhà vệ sinh đợi một lúc thì anh thấy Tần Vũ Phi đi đến.

“Bố em đang nói chuyện với bạn rất vui, chưa về được luôn đâu.” Tần Vũ Phi nói.

Cổ Anh Kiệt chủ động báo cáo: “Em yên tâm, anh đã nói rõ ràng cho họ biết anh là hoa đã có chủ rồi”.

“Ngoan.” Tần Vũ Phi không vui vẻ gì.

“Thật đó, không gạt em đâu, anh nói theo đúng những lời em đã dặn, đảm bảo họ không suy nghĩ khác nữa đâu.”

“Được, giỏi lắm.” Tần Vũ Phi cười một cái đáp lại, cô tin lời anh, nhưng không tin anh sẽ nói đúng theo những lời cô nói. Cô đoán cậu ba Cổ vẫn chọn cách dửng dưng uyển chuyển, nói mấy câu từ chối lịch sự nhả nhận mà thôi. Nhưng cô cũng không làm khó anh, xem mặt lần này cũng không phải do anh chủ động, cô có thể hiểu được. Nhưng tâm trạng vẫn thấy không vui, cô không nhận được giận đối một chút với anh.

“Anh trở về đi, đi vệ sinh lâu quá mẹ anh sẽ sinh nghi”. Cô nói với anh.

Cổ Anh Kiệt bật cười, xoa đầu cô. Cô chỉ cứng miệng thôi, thật ra trong lòng vẫn đang lo mẹ anh không thích mình. “Vây được, anh về trước. Khi nào chỗ em tan tiệc về đến nhà thì gọi điện cho anh, để anh yên tâm.”

Hai người nói thêm vài câu thì tạm biệt nhau. Tần Vũ Phi vào nhà vệ sinh trang điểm lại chút, bình tĩnh lại cảm xúc. Thật ra cô vẫn luôn căng thẳng, sợ Cổ Anh Kiệt nghĩ cho thể diện của mẹ mình, không dám từ chối chuyện xem mặt này, bây giờ anh đã nói rõ rồi, cô thờ phào nhẹ nhõm.

Chỉ mong anh thật sự nói rõ rồi, mong mẹ anh đừng sắp xếp cho anh nữa, mong cô có thể tìm thời cơ thích hợp để ra mắt phụ huynh. Nói đến phụ huynh, cô lại bắt đầu thấy căng thẳng. Hít thở sâu vài hơi, nhìn lại chính mình trong gương, vừa trẻ trung vừa xinh đẹp, cô rất tốt, quan trọng nhất là Cổ Anh Kiệt thích cô. Vậy là được.

Tần Vũ Phi trở lại phòng tiệc, chẳng bao lâu thì nhận được tin nhắn của Cổ Anh Kiệt, anh nói họ đã giải tán rồi.

Hai mươi phút sau, lại nhận được tin nhắn của anh, anh nói họ đã về đến nhà. Tối nay anh vẫn ở lại nhà mình. Tần Vũ Phi nhắn lại cho anh vài câu, bảo anh đi ngủ sớm. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn không yên tâm, cô hỏi anh, có nói cho mẹ anh biết bạn gái anh là cô hay không.

Cổ Anh Kiệt trả lời rất nhanh, anh nói hôm nay không phải thời cơ thích hợp, anh phá hỏng chuyện của mẹ, mẹ anh còn đang không vui đây, cho nên cứ để sau này hẵng nói đi. Anh vốn định sau khi tàn tiệc nếu mẹ có đến hỏi riêng anh thì giấu diếm cũng không hay, anh sẽ nói ra thôi. Kết quả mẹ không hỏi đến, hoàn toàn xem như chưa từng nghe đến chuyện này, xem ra đang không vui. Thế nên anh đành đợi lần sau có cơ hội rồi nói vậy.

Tin nhắn này vừa đi, anh liền nhận tiếp một tin nữa, bảo cô đừng lo lắng, anh sẽ xem tình hình mà hành sự, nhất định sẽ chọn một ngày trời đẹp giờ tốt mà giải quyết cho xong chuyện này.

Tần Vũ Phi cứng miệng đáp lại: “Em không thêm lo lắng”. Nói thì nói vậy, nhưng cô biết bà Cổ sau khi bị Cổ Anh Kiệt phá hỏng chuyện mà còn có thể nén giận không bức cung, nhất định là môn dùng thái độ lạnh nhạt để tỏ rõ mình không hề quan tâm đến chuyện bạn gái của con trai là ai, ý muốn nói dù là ai thì bà cũng không chấp nhận.

Tần Vũ Phi càng nghĩ càng giận Cổ Anh Kiệt, tên này trước đây phong lưu thể, làm cho mẹ anh một chút thiện cảm với bạn gái anh cũng không có. Bây giờ cô gắn lên mình danh hiệu “bạn gái của cậu ba nhà họ Cổ” lại không giành được chút ấn tượng tốt, đều tại anh hết.

“Đồ lằng nhằng đào hoa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” Cô nổi giận, nhấn cho anh năm chữ, phía sau còn kèm theo một chuỗi đầy chấm than để thể hiện rõ sự không vui của cô.

“Cung à, đừng nôn nóng, anh sẽ cố gắng mà.” Cố Anh Kiệt nhấn một tin để tỏ rõ quyết tâm, một lúc sau lại nhấn tiếp, lần này là tin nhắn thoại. Tần Vũ Phi không dám mở tin nhắn ngay trên bàn ăn, cô mang điện thoại ra ngoài, đến một góc khuất lên mở ra nghe.

Điện thoại kê bên tai, cô nghe rất rõ tiếng của Cố Anh Kiệt và mẹ anh.

“Mẹ yên tâm đi, bạn gái lần này của con khác hẳn, mẹ sẽ thích cô ấy mà. Gia cảnh cô ấy tốt, ngoại hình đẹp, tính tình tốt, cô ấy không giống những người trước đây đâu, con rất thích cô ấy. Cô ấy rất tốt với con, cũng rất hiểu lý lẽ, có thể quản được con. Cô ấy nói rồi, nếu con mà dám bắt cả hai tay thì cô ấy sẽ đánh chết con. Cho nên con sẽ ngoan ngoãn, để mọi người bớt nhọc lòng.”

“Chuyện này thì có gì mà đặc ý hả? Nghe vừa dữ dằn vừa không có gia giáo.”

“Sao có thể, cô ấy rất đáng yêu đó. Nhưng bây giờ đang ăn cơm, mọi người ăn nhiều chút đi. Khi nào về con sẽ dẫn cô ấy đến gặp mẹ, mẹ sẽ thích mà. Theo đuổi được cô ấy, quả thật con cảm thấy vô cùng đặc ý đó.”

Hết rồi, chỉ có ba câu nói.

Tần Vũ Phi sững người, hoàn toàn không dám tin. Cô nghe lại lần nữa, lại thêm lần nữa, rồi lại thêm một lần nữa.

Nghe đi nghe lại mấy lần liên tiếp, rốt cuộc cô cũng chắc chắn, người kia thật sự nói với mẹ anh, nói bạn gái anh muốn đánh chết anh.

Aaaaaaaaa, Tần Vũ Phi nổi điên rồi, rất muốn hét lên. Đầu óc anh đề đầu rồi?! Anh ném nó đi đâu rồi hả? Chỉ có kẻ ngốc mới đi nói với mẹ mình rằng bạn gái con muốn đánh chết con! Còn đánh chết! Cho dù là nói đùa thì cũng cực kỳ ngu ngốc mà!!!! Chẳng trách mẹ anh không thèm hỏi xem đó là con gái nhà nào nữa! Nếu đổi lại cô là mẹ, cô nhất định kêu con trai dẫn cô gái đó ra đầu một trận, xem ai dám động đến một sợi tóc của con trai bà.

Ôi hình tượng của cô!!! Cô là cô gái ngoan ngoãn, hiền lương thực đức mà!!!

Bây giờ cô muốn đánh chết anh thật rồi! Thật sự không nhịn được mà!

Bạn đang đọc truyện *Nhông Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Type: bjh

Tần Vũ Phi trở lại phòng tiệc, đã không còn tâm trạng để ăn uống, một lòng chỉ nghĩ đến Cố Anh Kiệt, tưởng tượng có thể đánh sủng đầu kẻ đáng ghét đó. Thấy Tần Văn Dịch vẫn chưa có ý định muốn giải tán, Tần Vũ Phi ngồi đó thấy rất khó chịu, muốn nhấn tin qua messaging Cố Anh Kiệt, nhưng lại thấy tâm trạng hiện giờ của mình đã không còn từ ngữ nào có thể hình dung được nữa rồi.

Cố chịu đựng hơn nửa giờ, cuối cùng Tần Văn Dịch và bạn bè cũng bắt tay tạm biệt. Tần Văn Dịch sắp xếp tài xế đưa bạn mình về, còn ông thì ngồi xe con gái.

Tần Vũ Phi không ngại làm tài xế chút nào, lái xe còn khá vui vẻ nữa. Cuối cùng cũng tan tiệc rồi, cuối cùng có thể về nhà gọi điện cho Cố Anh Kiệt rồi.

Tần Vũ Phi vừa về đến nhà liền chạy lên phòng. Việc đầu tiên cô làm là gọi điện cho Cố Anh Kiệt. Anh nhắc máy rất nhanh.

“Sao rồi?”

“Em đến nhà rồi.”

“Nghe tin nhắn thoại của anh chưa?”

Anh không hỏi thì thôi, vừa hỏi Tần Vũ Phi liền kích động. “Anh dám hủy hoại hình tượng của em trước mặt mẹ anh!”

“Nữ vương, anh hoàn toàn nghe theo lời dặn của em mà làm mà.”

“Đó là em nói đùa thôi, nói đùa mà anh nghe cũng không ra sao hả? Chẳng lẽ em lại đánh anh thật? Còn là đánh chết nữa! À, không đúng, em sẽ đánh

anh thật, bây giờ em rất muốn đánh chết anh.”

Cố Anh Kiệt bật cười: “Đại vương, trọng điểm không phải ở chỗ đánh đến chết, trọng điểm ở chỗ chúng ta yêu thương nhau. Rõ ràng những lời kia của anh đã nói ra điều rất quan trọng, anh nói em rất tốt, nói anh rất yêu em, theo đuổi được em anh rất vui. Chẳng lẽ em nghe rồi không thấy cảm động sao?”

“Nghe thấy anh sẽ bị em đánh chết thì em tụt hết cảm xúc rồi, không cảm động nổi.”

Cố Anh Kiệt cười lớn: “Đâu có nghiêm trọng thế, anh chẳng qua chỉ khoe chút ngọt ngào, để họ biết không thể có suy nghĩ lệch lạc gì với anh mà thôi. Hiệu quả cũng tốt lắm. Nửa sau của bữa cơm mọi người đều cười nói vui vẻ, lời qua tiếng lại, nhưng không ai nhắc đến chuyện hợp tác anh với cô Đinh Đinh kia nữa. Mẹ cô ấy và mẹ anh cũng không nói mấy lời như bảo anh dẫn cô ấy ra ngoài dạo chơi gì đó.”

“Cô Đinh Đinh?”

“Đúng, cô gái kia cũng tên là Đinh Đinh, thật là trùng hợp.”

“Ờ ờ, cậu ba Cố đúng là rất được mấy cô Đinh Đinh yêu thích.”

“Ày, em đó, giờ cả Tiểu Đinh mà em cũng ghen à.”

“Em có nói Tiểu Đinh sao? Mắc mớ gì đến Tiểu Đinh chứ?” Tần Vũ Phi hờn dỗi.

Lúc này Cố Anh Kiệt chợt nhớ ra: “Đúng rồi, Tiểu Đinh với Cừ tổng chỗ em có tiến triển gì không?”

Tần Vũ Phi kinh ngạc: “Tiến triển? Tiểu Đinh với Cừ Chính Khanh?”. Tin đồn gì vậy, hai người này bắc tám cái thang cũng không tới, hơn nữa Tiểu Đinh không thích nhất chính là kiểu người cuồng công việc, sao có thể vừa mất Cừ Chính Khanh được.”

“Không phải cô ấy đang theo đuổi Cừ tổng sao? Lần trước anh đến công ty em, đang nói chuyện với Cừ tổng trong phòng họp, cô ấy chạy đến mời tụi anh ăn cơm, khi không lại ra chiều này, hơn nữa người cô ấy mời còn là Cừ tổng, anh chỉ là sẵn dịp đi theo, chẳng lẽ không phải cô ấy có ý với Cừ tổng, em bảo cô ấy đến để ra tay sao?”

Tần Vũ Phi sầm mặt, thật sự không cách nào giải thích, cũng không muốn giải thích. “Anh đừng có đánh trống lảng, chuyện của Tiểu Đinh với Cừ Chính Khanh thì liên quan gì đến anh? Bây giờ chúng ta đang nói chuyện anh hủy hoại hình tượng của em mà. Anh nói xem, bây giờ trong mắt mẹ anh, em là đứa con gái xấu, xúi anh bỏ nhà đi, không hiếu thuận, không dọn dẹp nhà cửa, lười biếng, không biết nấu cơm, không lo lắng cho sức khỏe của anh, giờ còn thêm một tội bạo lực hung ác nữa, anh bảo sau này em làm thế nào bước vào cửa nhà anh được đây?!”

Tần Vũ Phi hung dữ nói, Cố Anh Kiệt lại bật cười.

Nghe anh cười, Tần Vũ Phi chợt hiểu ra, liền đỏ mặt: “Cười cái gì mà cười? Không phải chúng ta nói rồi sao? Sau này em có cơ hội sẽ bước vào cửa nhà anh thì có gì buồn cười chứ. Đến lúc đó anh muốn em vào còn phải cầu xin em nữa kia!”.

“Đúng, đúng, nên mà. Anh sẽ cầu xin em đừng hoảng.” Cố Anh Kiệt nói xong lại có chút xúc động, cầu hôn, chuyện này dường như còn cách anh rất xa, nhưng bây giờ nói đến anh lại thấy rất tự nhiên.

“Vậy nên anh phải ở trước mặt mẹ anh xây dựng hình tượng cho em thật tốt. Thế mà anh lại không có não, nói gì đánh với chả không, đáng ghét.”

“Được, được, là anh đáng ghét.” Cố Anh Kiệt dễ dàng cô.

“Anh đã biết sai chưa?”

“Biết sai rồi, biết rồi, sau này anh sẽ không khoe khoang lung tung nữa, vậy được rồi chứ.” Cố Anh Kiệt cười hi hi nói, lại tiếp: “Sau này đại vương em ra lệnh cho anh, cũng xin em suy nghĩ thật kỹ nha. Anh ngoan ngoãn nghe lời như thế, rất dễ phạm sai lầm đó.”

“Hừ, anh là đồ đáng ghét.”

“Đúng, anh rất đáng ghét.”

“Không thêm đề ý anh nữa.”

“Đừng mà, đề ý thêm một lúc đi.”

“Không thêm.”

“Đừng thế mà.”

“Dờ ời.” Tần Vũ Phi biết lúc này nên dứt khoát cúp máy để tỏ rõ uy nghiêm, nhưng miệng nói cứng rắn, lòng lại không nỡ. Nói với anh những lời nhảm chán như thế mà sao lại vui đến vậy nhỉ?

Hai người cứ thế nói vu vơ thêm mười phút, cuối cùng vẫn phải cúp máy dù không nỡ.

Tần Vũ Phi đi tắm, thay đồ ngủ chuẩn bị đi ngủ, trước khi ngủ không nhận được lục tin nhắn thoại kia ra nghe.

“Gia cảnh cô ấy tốt, ngoại hình đẹp, tính tình tốt, cô ấy không giống những người trước đây đâu, con rất thích cô ấy. Cô ấy rất tốt với con, cũng rất hiểu lý lẽ, có thể quản được con.”

Tần Vũ Phi càng nghe càng muốn cười, lại còn “tính tình tốt” nữa, anh nói lời trái lương tâm cỡ nào vậy. Nhưng cô lại thích anh không có nguyên tắc như vậy, từ không nói thành có.

“Khi nào về con sẽ dẫn cô ấy đến gặp mẹ, mẹ sẽ thích mà. Theo đuổi được cô ấy, quả thật con cảm thấy vô cùng đắc ý đó.”

Tần Vũ Phi lẩn qua lẩn lại trên giường, càng nghe càng thấy vui.

Nghe đi nghe lại mấy lần, cuối cùng cô cũng thấy “cô sẽ đánh chết anh” không phải trọng điểm của câu nói này rồi, khoe tình cảm mới đúng.

Tần Vũ Phi để điện thoại qua một bên, vỗ vỗ gối, nằm ngay ngắn, đắp chăn lại, chuẩn bị ngủ, nhưng nằm một lúc lại không nhận được mà lấy điện thoại qua nghe thêm lần nữa. Nghe xong cô lại không nhận được cười, cười đến đỏ mặt. Sau đó cô tự nhủ mình phải đi ngủ thôi, lại bỏ điện thoại qua một bên, một lúc sau lại không nhìn được mà lấy qua nghe tiếp.

Cứ thế lặp đi lặp lại mấy lần, khả năng kiềm chế của cô đã tuyên bố tử vong. Tần Vũ Phi nhảy lên, tức tốc thay quần áo, chải lại đầu. Xem đồng hồ, đã hơn mười một giờ, khuya như thế còn ra ngoài, bị người nhà biết được thì rắc rối to, nhưng cô không hề do dự, lấy điện thoại ném vào túi xách, lấy chìa khóa xe, xách túi xách, rón rén ra ngoài, cẩn thận nghe ngóng, bên ngoài không có ai, cô khom lưng cúi người như một tên trộm mà xuống tầng, thuận lợi không bị phát hiện. Cô chạy đến nhà xe, nỏ máy rồi đi.

Sao trên trời lấp lánh, tâm trạng của Tần Vũ Phi cũng bay bổng. Cô gọi điện thoại cho Cố Anh Kiệt, hỏi anh địa chỉ của nhà họ Cố.

Cố Anh Kiệt nói địa chỉ cho cô, hỏi: “Sao vậy?”

Cô cười, nói: “Em thấy nhớ anh”, sau đó thì cúp máy, chuyên tâm lái xe.

Cố Anh Kiệt ngẩn người, bắt đầu thấy hưng phấn, lại không dám chắc, sẽ không phải giống anh đang nghĩ chứ? Cô đến tìm anh, ngay lúc này? Cố Anh Kiệt vội vàng thay quần áo, thay xong thì ngồi đợi, đợi một lúc lại nhìn đồng hồ.

Vô cùng chờ mong, lại có chút kích động.

Hai mươi phút sau, Tần Vũ Phi lại gọi đến: “Em đến rồi, đảo một vòng cũng không thấy chỗ nào kín đáo, em đành phải đậu xe ở chỗ ngã rẽ đằng trước, anh qua đây đi.” Không đợi Cố Anh Kiệt trả lời, cô lại nói: “Cẩn thận chút, đừng để bị phát hiện đó”.

Cố Anh Kiệt rất muốn cười, thật sự cười thành tiếng rồi. Muốn chơi trò lén lút sao? Nghĩ đến lần trước mình vì muốn gặp cô mà lén lút chạy ra ngoài, còn lần này đổi sang cô đến gặp anh. Đã khuya như vậy, đường lại xa như thế.

Anh không nhận được nỏ nộ cười, khoe miệng kéo lên đến mang tai. Trước đây chưa từng có cô gái nào giống cô, làm việc to gan nhưng gặp chuyện lại nhút nhát, kiêu căng hống hách lại sợ trước sợ sau, mâu thuẫn đến không thể hình dung, nhưng anh thích cô như thế. Giữa họ có sự ăn ý, họ là một đôi trời sinh, anh rất tin tưởng điều này.

Cố Anh Kiệt cầm điện thoại lén lút chạy ra ngoài, ngã rẽ đầu đường khá xa, anh dùng tốc độ chạy nước rút mà chạy qua đó, anh đã thấy xe cô, đèn sau còn đang bật. Anh chạy đến, cô mở cửa xe cho anh, hai người nhìn nhau cười nhìn như kẻ ngốc.

“Nhớ anh hả?” Anh hỏi cô.

Lúc này cô sửa lại lời, không chịu nói thật lòng: “Cũng không nhớ lắm”.

Cố Anh Kiệt bật cười.

Tần Vũ Phi trừng anh: “Cái chính là em nhất định phải đến tính sổ với anh, em rất muốn đánh anh vài cái”.

“Được thôi, cho em đánh.” Cố Anh Kiệt dứt lời liền kéo cô vào lòng hôn.

Cô nhiệt tình đáp lại anh, trong lòng rất thỏa mãn.

Hai người hôn rồi lại hôn, không nỡ tách ra. Cô không cách nào kháng cự lại sự nhiệt tình trong lòng, hỏi anh: “Hay là dẫn em về nhà đi?”.

Cố Anh Kiệt nghe ra ý cô, nhưng cố ý trêu cô: “Giờ muốn đi dọa mẹ anh à? Đi!”.

Tần Vũ Phi nũng nịu đánh anh một cái, nói: “Bỏ đi, anh không muốn thì thôi anh xuống xe về đi”.

“Ây, nhẫn tâm thế.” Cố Anh Kiệt giả vờ, anh nhìn cô, ánh mắt mang theo ý cười kia không che dấu được sự nhiệt tình, “Đến nhà anh đi, anh muốn em

rồi”.

Thế là xe bắt đầu chạy, phóng về hướng nhà riêng của Cố Anh Kiệt mà đi. Dọc đường đi hai người đều không nói chuyện, thi thoảng lại liếc mắt nhìn nhau, khiến cho lửa tình tăng cao. Trong thang máy Cố Anh Kiệt không nhìn được mà ôm chặt cô vào lòng, cô bật cười, rất đắc ý. Nghĩ đến câu Cố Anh Kiệt nói với mọi người khác nếu anh dám bắt cả hai tay thì cô sẽ đánh chết anh, cô lại càng cười to hơn. Được thôi, cô không để tâm nữa, cô cũng thấy đây là kiểu khoe khoang tình cảm.

Một hồi ân ái nhiệt tình không thể chờ đợi thêm nữa diễn ra ngay sau khi hai người vừa vào cửa, họ hòa hợp, vui sướng, hưởng thụ, cảm thấy không thể nào ngọt ngào hơn được. Xong việc thì đã rất khuya, chẳng ai muốn động đây, thế là nằm trên giường định cứ thế ngủ luôn, mặc kệ ngày mai thế nào.

“Anh nhất định không được nói cho mẹ anh biết là em lòi anh đi đó.” Tần Vũ Phi dặn anh.

Cố Anh Kiệt: “Không cần ói mẹ anh cũng biết thôi”.

Tần Vũ Phi đá anh một cái: “Mặc kệ, dù sao anh cũng phải bịa ra một chuyện cho ra hồn, phải giữ gìn hình tượng cho em”.

“Ừ, hình tượng của em chính là dụ dỗ trai nhà lành.” Cố Anh Kiệt chưa dứt lời đã ăn đáp. “Anh không ngại bị dụ dỗ chút nào.” Anh nói tiếp.

“Thấy ghét.” Cô nhắm mắt buồn ngủ, nhưng trong miệng vẫn trách móc anh.

Anh kéo cô vào lòng, cô lại nói: “Đáng ghét”.

Sau đó họ ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau tỉnh giấc, Tần Vũ Phi lại phát rầu. Kích động là phải trả giá, tham vui thì phải gánh chịu hậu quả. Giờ cô lo không nổi chuyện Cố Anh Kiệt làm sao gạt mẹ anh nữa, cô cũng phải nghĩ xem nên giải thích nguyên nhân nửa đêm nửa hôm biến mất khỏi nhà với mẹ mình thế nào đây.

Hay là... cứ thẳng thắn nói ra vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhông Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Type: bjh

Tần Vũ Phi mang theo suy nghĩ này mà lái xe về nhà, ngồi trong nhà xe đấu tranh tâm lý một lúc, tuy bây giờ tâm trạng của cô đã khá hơn, nhưng đến lúc phải làm chuyện quan trọng như thế cô vẫn rất căng thẳng.

Cô gọi cho Cố Anh Kiệt.

“Nếu lát nữa vào nhà, mẹ hỏi em đêm qua đi đâu, em sẽ nói với mẹ là em có bạn trai rồi nhé.”

“Được.” Cố Anh Kiệt đáp rất sáng khoái, nhưng chưa đến một giây sau lại nói, “Đợi đã, sau đó mẹ em sẽ nói với bố em...”. Trong đầu anh lướt qua một lượt biểu hiện gần đây của mình, trước đó nữa, biểu hiện kể từ sau khi anh quen biết với Tần Vũ Phi, hình như cũng không có chuyện gì không thỏa đáng hay mất lòng phụ huynh, gần đây còn giúp Vĩnh Khải giải quyết vấn đề nguyên liệu, chắc sẽ được cộng điểm. “Được, không vấn đề gì, em cứ nói đi, khi nói nhớ cho mẹ em biết bạn trai em là Cố Anh Kiệt, chính là Cố Anh Kiệt của Hoa Đức.”

“Đợi chút.” Tần Vũ Phi hơi nhụt chí, “Mẹ em biết rồi, có phải mẹ anh cũng sẽ biết hay không? Mẹ anh vốn không có thiện cảm với bạn gái hiện tại của anh, lần này mẹ anh mà biết tối qua anh bị em dụ dỗ mà bỏ đi không về, không phải sẽ ghét chết em à.”

Cố Anh Kiệt nghĩ ngợi, thật ra cô nói cũng có lý, anh đã bịa rằng tối qua Từ Ngôn Sướng hẹn anh ra ngoài chơi, còn thống nhất lời khai với Từ Ngôn Sướng xong hết rồi, lát nữa khi về nhà thay đồ lấy máy tính, nếu mẹ anh có hỏi thì anh sẽ đáp như thế. “Vậy em định thế nào?” Nếu cô giấu mẹ, anh sẽ phối hợp theo, nếu cô muốn nói thật, anh liền hủy bỏ những lời đã soạn sẵn, nói thẳng là đêm qua ở cùng bạn gái, nếu không hôm nào phụ huynh hai nhà nói chuyện với nhau sẽ phát hiện một trong hai người không thành thật, vậy chẳng phải tội thêm một bậc sao.

“Để em suy nghĩ đã.” Tật cũ của Tần Vũ Phi lại tái phát. Cố Anh Kiệt đáp “được”, kiên nhẫn đợi cô ra quyết định.

“Anh nói em nên làm thế nào đây?” Kết quả một lúc sau Tần Vũ Phi lại ném vấn đề này lại cho anh.

“Hay cứ nói ra đi, chọn ngày chi bằng gấp mặt ngày. Anh thấy phụ huynh hai nhà sắp xếp tác hợp cho chúng ta xem mất là chuyện không thể xảy ra rồi, nên lúc nào mới là lúc thích hợp khó nói lắm.” Nhân lúc bây giờ gan cô đã lớn không ít, nhanh chóng thuyết phục cô thôi.

Tần Vũ Phi cắn răng, “Được, nếu mẹ anh mà giận em thì anh phải chịu toàn bộ trách nhiệm đó”.

“Yên tâm đi, mẹ anh mềm lòng lắm, miệng cứng thế thôi, thật ra chẳng có gì đâu, đồ dành vài câu là xong ngay mà. Hơn nữa, bà cũng sợ nếu không đồng ý, em nổi giận lên đánh chết con trai bà thật thì...”

“Nè, nè... lại ăn nói lung tung. Em là gái ngoan hiền lương thực đức đó!”

“Ừ, ừ, em hiền lương thực đức.” Cổ Anh Kiệt cười lớn, “Vậy em quyết định xong chưa, cô gái ngoan?”

“Ừ, liệu một phen vậy. Dù sao chết sớm vẫn hơn chết muộn. Hơn nữa mẹ em biết chuyện rồi cũng chẳng sao, chưa chắc mẹ đã vừa ý anh mà.”

“Nè, nè.” Cổ Anh Kiệt kháng nghị. Bản thân không có lòng tin, thích trốn tránh thì thôi, lỗi anh theo làm gì.

Tóm lại thì chuyện đã được quyết định, Tần Vũ Phi cúp máy, hít thở thật sâu, chuẩn bị tốt tâm lý, bước vào nhà.

Trong nhà rất yên tĩnh, phòng khách không một bóng người. Tần Vũ Phi vào phòng ăn, quán gia đang dẫn người làm thu dọn bàn ăn, thấy Tần Vũ Phi đến bèn hỏi: “Đại tiểu thư muốn dùng bữa sáng gì ạ?”.

Tần Vũ Phi ngẩn người, chẳng lẽ không ai biết chuyện cả đêm cô không về nhà sao?

Quán gia thấy cô không trả lời, hỏi tiếp: “Cháo thịt nạc trứng, bách thảo, trứng chiên, bánh quẩy và salad, có được không? Lúc này ông chủ cũng ăn những món này”.

Tần Vũ Phi lấy lại tinh thần, gật đầu nói được. Quán gia vừa kéo ghế cho cô, đưa một ly trà chanh, vừa bảo người làm nhanh chóng chuẩn bị bữa sáng. Tần Vũ Phi hỏi: “Bố tôi đâu rồi?”.

“Ông chủ ăn sáng xong vừa đi lên tầng.”

“Ồ” Tần Vũ Phi muốn nói gì nữa nhưng lại nghe tiếng Tần Văn Dịch vừa xuống cầu thang vừa nói điện thoại, ông đã thay quần áo chuẩn bị ra ngoài, xuống bảo quán gia kêu tài xế chuẩn bị xe, ông phải ra sân bay tiễn một người bạn.

Quán gia đi tìm tài xế, Tần Văn Dịch thấy con gái ngồi đó, đi qua hôn cô một cái: “Hôm nay dậy sớm vậy, xem ra sẽ không đến muộn rồi”.

Tần Vũ Phi xụ mặt với bố mình: “Cảm ơn bố đã khen ngợi”.

Tần Văn Dịch bật cười, tâm trạng rất tốt. “Vậy đi làm phải cố gắng đó, bố đi đây.”

Tần Văn Dịch ra ngoài rồi Tần Vũ Phi vội hỏi quán gia: “Mẹ tôi đâu?”.

“Bà chủ còn chưa thức dậy.”

Tần Vũ Phi nhìn đồng hồ, đúng thật là, vẫn còn hơi sớm. Bình thường cô đều dậy rất muộn, cùng với mẹ ăn sáng. Hôm nay về sớm lại không gặp được. Cô nhăn mặt, một người vừa ra ngoài, một người còn chưa thức, quán gia cũng không phát hiện đêm qua cô không có ở nhà. Vậy quyết tâm cô mất nửa ngày động viên chính mình chẳng phải thành đồ bỏ rồi sao?

Lúc này người làm đã dọn xong bữa sáng lên và rời khỏi, quán gia cũng đã ra khỏi nhà ăn. Tần Vũ Phi vội nhân lúc xung quanh không có người gọi điện cho Cổ Anh Kiệt: “Tình huống khẩn cấp, chỗ em không có điều kiện để khai báo, bên anh cũng phải giữ lại”.

Cổ Anh Kiệt hỏi cô có chuyện gì, cô nhỏ giọng kể lại tình hình. Cổ Anh Kiệt thờ dãi: “Xem ra ông trời thấy hôm nay không phải thời cơ tốt để nói thật rồi, chỗ anh bố mẹ cũng chưa thức dậy, không có ai phát hiện ra anh đã ra ngoài. Nhưng anh đang vội đi làm, cũng không thể bày tỏ một chút chuyện lãng mạn của anh với họ được rồi”.

“...” Tần Vũ Phi ngó người mất nửa ngày, nổi nóng: “Bởi vậy em đã bảo dậy sớm là chuyện đáng ghét nhất mà”. Không chỉ buồn ngủ mà còn lãng phí tình cảm nữa.

Tần Vũ Phi mang theo một bụng buồn bực đi làm, Cừu Chính Khanh thấy cô đến công ty trước chín giờ liền nhú mày nói: “Hôm nay mặt trời mọc ở hướng Tây sao?”.

Buồn cười lắm à? Hài hước à? Tần Vũ Phi lườm anh ta một cái.

Về đến phòng làm việc, cô càng nghĩ không cam lòng. Cô mất bao lâu gom hết dũng khí, chuẩn bị tâm lý, kết quả lại thành ra thế này, dũng khí gom được đều bay biến hết rồi. Giờ muốn cô chủ động đi nói với mẹ rằng mình và Cổ Anh Kiệt đang yêu nhau, cô lại thấy không được thích hợp. Vốn chưa đến lúc sự thật bị vạch trần, chưa bực cô đến đường cùng thì dũng khí cô có sẽ không nhiều.

Nhưng chuyện này không thể cứ bỏ qua như thế được. Tần Vũ Phi thấy cô nên nghĩ cách. Không dám trực tiếp báo cáo với phụ huynh, vậy thì đi đường vòng, báo cáo gián tiếp chắc cũng được mà. Nếu có tin đồn truyền đến tai bố mẹ cô, vậy thì họ nhất định sẽ đến hỏi, lúc đó cô chỉ cần nói “phải đó, không sai” là được. Như vậy cũng tốt lắm, là một cách hay.

Tần Vũ Phi nghĩ sao liền làm vậy. Cô nhanh chóng ra quyết định, đưa ra lời mời với Cừ Chính Khanh, mời anh ta cùng đi ăn trưa.

“Cô lại gây họa gì rồi?” Cừ Chính Khanh hỏi cô.

“Tuy tôi không thông minh giỏi giang gì nhưng cũng không tới mức gây họa.”

“Được, vậy xin hỏi có việc gì cần tôi giúp đỡ sao?”

Câu này hỏi đúng rồi, đúng vào trọng tâm. Tần Vũ Phi tức tốc vũ trang đầy đủ, ra về bất cần: “Anh nghĩ quá nhiều rồi, có việc gì mà tôi không giải quyết được, cần gì đến anh giúp đỡ”. Cô dừng lại một chút, tránh để anh ta tiếp tục truy hỏi, làm hỏng việc lớn, dứt khoát nói: “Chẳng qua cùng là đồng nghiệp với nhau, thỉnh thoảng tôi cũng nên nịnh nọt anh một chút, cùng nhau trò chuyện, bồi dưỡng chút tình cảm với nhau, như vậy sẽ càng hiểu nhau để công việc phối hợp tốt hơn”.

Cừ Chính Khanh nhủ mảy: “Sao nghe có cảm giác sự việc lần này không phải chuyện tốt gì?”.

“Anh cứ nói anh có dám đi ăn cơm với tôi hay không đi.” Tần Vũ Phi cướp lời, tăng thêm khí thế ép hỏi anh ta.

“Dám thì dám chứ.”

“Vậy cứ thế đi, mười hai giờ cùng nhau đi.” Tần Vũ Phi bỏ lại một câu rồi cúp máy không cho Cừ Chính Khanh cơ hội để rề rà thêm nữa.

Đến trưa, Tần Vũ Phi và Cừ Chính Khanh mặt đối mặt ngồi trong nhà hàng, những gì cần nói cô đều diễn tập trước rồi, sau khi gọi món xong, cô bàn chút chuyện công việc với Cừ Chính Khanh, phát biểu chút ý kiến về thị trường trong ngành. Cừ Chính Khanh cẩn thận đáp lại. Nhưng đến khi thức ăn được dọn lên, Tần Vũ Phi vẫn không có biểu hiện gì kỳ lạ, Cừ Chính Khanh cũng hơi yên tâm.

Khi ăn giữa chừng, Tần Vũ Phi vô ý hỏi: “Cừ tổng, anh cảm thấy Cố Anh Kiệt là người như thế nào?”.

“Rất tốt, tuổi trẻ có tài, làm việc thành thật, năng lực cũng rất khá.” Nhận xét xong.

Tần Vũ Phi khẽ nheo mắt, những từ này dùng để tả Cố Anh Kiệt sao cô thấy không quen chút nào nhỉ, A Kiệt nhà cô rõ ràng đẹp trai phóng khoáng, dịu dàng chu đáo, thấu hiểu lòng người mà. Thôi được, bây giờ không phải lúc nói những cái này. Tần Vũ Phi nói tiếp: “Ừm, thật ra tôi muốn nói, tôi và anh ấy đang yêu nhau.”

“Ồ.” Nhận xét xong.

Tần Vũ Phi rất muốn đập bàn, phản ứng của người này nhạt nhẽo như vậy, chút tình thần nhiều chuyện cũng không có, làm sao cô nói tiếp được đây, dù sao cô cũng phải giữ mặt mũi. “Tôi còn chưa dám nói cho bố mẹ tôi biết. Cũng không biết bố tôi nghĩ thế nào về anh ấy, nếu ông biết, không biết có phản đối chúng tôi không.”

“Tần tổng cũng đánh giá khá cao cậu ba Cố, trước mặt tôi cũng từng khen cậu ấy vài lần. Tôi nghĩ cô không cần phải lo lắng chuyện này.”

Câu trả lời lần này của Cừ Chính Khanh làm cho Tần Vũ Phi khá hài lòng. Được, lần này Cừ tổng đại nhân và Tần tổng đại nhân hẳn là có chuyện để nói rồi. Anh ta thì thoáng lại mách tội cô với bố, phê bình cô không tốt, bây giờ có tin tức của cô trong tay, chắc sẽ lợi dụng thật tốt!

Lúc này Cừ Chính Khanh lại hỏi: “Cô mời tôi ăn cơm chính là muốn dò hỏi cách nhìn của Tần tổng về cậu ba Cố sao?”.

“Đương nhiên không phải rồi.” Tần Vũ Phi không dám thừa nhận, vậy khác nào nói rõ cô lo lắng và thiếu tự tin biết mấy. Nhưng may mà cô đã chuẩn bị xong lời thoại từ sớm, “Thật ra, tôi muốn nói chuyện của Tiểu Đình”.

Cừ Chính Khanh nhướng cao chân mày: “Cô ấy có chuyện gì?”.

“Là như vậy, tôi nghe nói lần trước Tiểu Đình có đến công ty tìm tôi, lúc đi ngang phòng họp nhìn thấy anh và Cố Anh Kiệt đang ngồi bên trong, cô ấy đã thuận miệng mời hai người đi ăn cơm. Cố Anh Kiệt cảm thấy Tiểu Đình đối với anh rất nhiệt tình, vừa gặp đã mở miệng mời anh, thế nên anh ấy hiểu lầm Tiểu Đình có ý với anh. Tôi biết anh và Tiểu Đình lúc đó còn chưa quen biết, cô ấy mời anh ăn cơm như thế sẽ làm cho anh hiểu lầm, tôi sợ anh cũng hiểu lầm nên mời anh ăn cơm, nhân tiện giải thích một chút.”

“Có gì hiểu lầm chứ?” Cừ Chính Khanh nói thầm trong lòng, thật ra anh ta hiểu lầm Tiểu Đình đang theo đuổi bạn trai hiện giờ của đại tiểu thư, nhưng chuyện này không nói thì hay hơn, tránh cho Tiểu Đình bị cô tiểu thư quen được chiều chuộng này ức hiếp.

“Thật ra hy vọng anh đừng hiểu lầm cô ấy có ý nghĩ quá đà với anh. Lần đó vì tôi và Cố Anh Kiệt giận dỗi nhau, không muốn thấy anh ấy, thế nên Tiểu Đình mới qua giúp tôi dẫn hai người đi chỗ khác.”

Cừ Chính Khanh nhủ mảy: “Cô đang nói lần đó rõ ràng cô đang ở công ty nhưng lại có ý làm lơ chỉ thị của tôi, không chịu qua họp, còn tìm một người ngoài đến làm gián đoạn cuộc trò chuyện của tôi và khách hàng? Tần Vũ Phi, thái độ làm việc của cô ở đâu hả? Cô không chịu nghiêm túc một chút, đem chuyện cá nhân vào công việc là biểu hiện không chuyên nghiệp chút nào”.

“Dừng, dừng.”

Tiểu là Cừu Chính khanh không để ý đến cô, vẫn tiếp tục lên lớp, gì mà “lần trước cũng may không phải cuộc họp quá quan trọng gì, nhưng cũng không nên làm như vậy”, ba la ba lo nói cho một tràng. Tần Vũ Phi lập tức mất hết hứng thú ăn uống, buồn bực trong lòng.

Xin Hay Nghiêm Chính Chút, không, phải là Xin Đừng Quá Nghiêm Chính mới đúng, trọng điểm của cuộc nói chuyện này là đây sao? Trọng điểm ở đây là cô cả nhà họ Tần và cậu ba nhà họ Cố yêu nhau, phiền anh tức tốc chạy đến chỗ Tần đại lão gia nhà anh để báo cáo đi!

Tần Vũ Phi cảm thấy mình hy sinh quá lớn, trận giáo huấn này không thể chịu miễn phí được. Món nợ này cô sẽ ghi lại, sau này sẽ trả gấp đôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhông Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Type: bjh

Bữa cơm kết thúc trong những lời giáo huấn, Tần Vũ Phi tự an ủi mình, Cừu tổng đại nhân thấy cô yêu đương làm ảnh hưởng đến công việc miễn cưỡng cũng có thể xem là một chuyện tốt, vậy thì anh ta sẽ có lý do để tìm bố cô nói chuyện, để bố cô chú ý một chút đến cuộc sống tình cảm của cô.

Sau khi trở lại phòng làm việc, Tần Vũ Phi báo cáo lại chuyện cô và Cừu Chính Khanh cùng ăn cơm với Cố Anh Kiệt, cô nói với anh, bây giờ chỉ cần đợi bố cô truyền cô lên tầng để mở cuộc họp tình cảm cha con là được rồi. Việc cô cần làm chính là sáng khoái thừa nhận cô đang yêu là xong, bớt biết bao nhiêu chuyện.

Cố Anh Kiệt thờ một hơi thật dài.

“Sao thế?” Tần Vũ Phi không vui, cô cố gắng như thế mà anh lại dám thờ dài.

“Nữ vương ơi, gan em nhỏ cũng qua nhỏ quá rồi đó.” Lại đi làm chuyện vòng vo ngốc nghếch kiểu này, không phục cô cũng không được.

“Đâu có!” Tần Vũ Phi không thừa nhận. “Rõ ràng em đã sớm xác định là sẽ thần thần thừa nhận mà, tại họ không cho cơ hội thôi. Có những chuyện bỏ lỡ rồi thì không còn khí thế được như cũ nữa.”

“Đúng, đúng, em nói đều đúng cả.” Cố Anh Kiệt hòa theo cô.

Anh không phản bác, cô lại càng chột chí hơn. Thật ra nếu nghĩ kỹ lại thì làm vậy đúng là rất ngốc, nếu không gọi là ngốc thì cũng gọi là làm chuyện thừa thãi. Thế là Tần Vũ Phi cũng thờ dài: “Cố Anh Kiệt, sao anh không mắng em, anh phải lệnh cho em lập tức gọi điện cho mẹ, hoặc lệnh cho em lập tức chạy lên tầng báo cáo với bố em”.

Cố Anh Kiệt bật cười, “Nói cứ như anh bảo em làm gì thì em làm vậy”.

Tần Vũ Phi bĩu môi, “Tuy chưa chắc em đã nghe theo nhưng anh cũng nên tỏ chút ý kiến chứ, nói không chừng làm theo lời anh thật thì sao”.

Cố Anh Kiệt lại cười, cười rất dịu dàng, “Cho dù bây giờ em lập tức thừa nhận với người trong nhà, vậy thì có làm sao. Cũng đâu phải không làm ngay thì sẽ chết đâu. Trước đây anh cũng có chút nôn nóng, bây giờ lại thấy không có gì ghê gớm cả. Em thích thế nào thì cứ làm thế ấy, em muốn đợi đến khi họ hỏi rồi mới đáp ‘phải đó’, vậy cũng không tệ mà. Em thấy làm vậy dễ chịu hơn thì em cứ thế mà làm. Vì sao anh lại phải phản đối chứ? Trước đây anh nôn nóng, có lẽ là do không đủ lòng tin thôi”.

“Vậy giờ anh thấy rất có lòng tin hả?”

“Phải đó, anh cảm thấy em đã một lòng một dạ với anh rồi.” Anh mặt dày nói.

“Hừ!” Tần Vũ Phi đỏ mặt. Đúng là anh đối với cô rất tốt, cô ngày càng thích anh, nhưng bị vạch trần như thế cô không thích, “Em không thèm.” Cô cứng miệng.

Cố Anh Kiệt thấp giọng cười, khoe miệng bắt giặc cong lên, “Anh thật đáng ghét”. Uống nhầm thuốc sên súa hả? Nói mấy lời buồn nôn chết đi được.

“Không phải em cũng ngày càng có lòng tin ở anh sao? Trước đây em nói không dám cho người khác biết, sợ chúng ta chia tay rồi em sẽ bị mất mặt, bây giờ thì em đồng ý để lộ với bên ngoài rồi, tuy vẫn còn lén la lén lút, qua nhất gan, nhưng cũng xem như một bước tiến lớn.”

“Nhưng có phải tiến bộ hơi chậm rồi không?” Hiếm khi Tần Vũ Phi kiểm điểm lại mình, “Yêu cầu của anh hơi thấp đó.”

“Không thấp.” Cố Anh Kiệt nói: “Đột nhiên anh nhớ ra, cái hôm em ở quán bar đập bàn đập ghế đó, bạn bè xung quanh anh đang bàn luận về em, có

người nói em quá kiêu căng, lúc đó anh nghe thấy rất khó chịu, đã nói với cậu ta, em có kiêu căng thế nào đi chăng nữa thì có người chịu nhường chiều em là được, mắc mớ gì đến họ. Lúc nói những lời này, anh không nghĩ đến ngày người đó lại là anh. Nếu đã là anh thì anh cứ nhường chiều em vậy. Em cũng đừng nói nhiều quá, cứ làm theo ý muốn của mình là được”.

Tần Vũ Phi cảm điện thoại nói không nên lời, bây giờ khả năng nói chuyện tên đào hoa đa tình này ngày càng giỏi, làm cô cảm động đến hồ đồ mất rồi. Muốn chê anh mồm mép tép nhảy, nhưng cô thật sự rất cảm động.

“Nhưng, nếu em chịu tiếp thu sự phê bình thì anh cũng nói vài câu nhĩ.” Cố Anh Kiệt đột nhiên đổi đề tài, lại còn giọng bẻ trên.

“Thế nào?” Tần Vũ Phi hậm hực.

“En đúng là ngốc. Em trông cậy Cừu Chính Khanh giúp em truyền tin, chỉ bằng trông cậy ở anh. Anh đến gặp bố em, nói cho ông biết chúng ta đang yêu nhau là được rồi.”

“Vậy được sao? Anh dám?”

“Em tưởng anh là em chắc?”

“Ồ.” Cô đúng là đặt mình vào vị trí của anh mà suy nghĩ, cô không dám đánh thẳng đến nhà anh nên nghĩ chắc anh cũng không dám. Nghĩ rằng hai bên chia nhau ra hành sự, nếu tình huống không tốt có thể nghĩ cách khác, không cần phải trực tiếp đối mặt, khó xử như thế. Nhưng giờ anh lại nói mình dám.

“Sáng nay anh vẫn còn do dự mà.” Cô nói.

“Đó là đang suy nghĩ.”

“Được. Nếu anh đã nói vậy, em nhất định phải cho anh cơ hội thôi. Chỗ Cừu tổng em đã tiết lộ rồi, không thu lại được, cho nên đến khi bố tìm em nói chuyện, em sẽ nói với bố anh, anh đã nói với em muốn đến gặp bố lâu rồi, sẵn tiện hẹn giúp anh luôn, anh thấy thế nào?”

“Được!” Cố Anh Kiệt nhận lời rất nhanh. Anh hít sâu một hơi, bắt đầu căng thẳng, nhưng kệ, cứ liều thôi.

Thế nên bước tiếp theo hai người là lẳng lặng đợi Cừu Chính Khanh hành động. Đến chiều, Cừu Chính Khanh đi lên tầng, Tần Vũ Phi quan sát chặt chẽ động tĩnh của anh ta, từ sau khi biết tin anh ta lên tầng tìm Tần tổng để họp thì cô vẫn luôn trong trạng thái cảnh giác căng thẳng, vừa đợi vừa tưởng tượng các tình huống có thể xảy ra khi Tần Văn Dịch tìm cô nói chuyện, chuẩn bị trước đối sách.

Cảm giác như đã qua rất lâu, thư ký của Cừu Chính Khanh mới đến báo cáo cho cô biết rằng Cừu tổng đã trở lại, bây giờ cô có thể qua đó rồi. Tần Vũ Phi cảm ơn, nhưng không qua. Nói có công việc cần bàn thảo nên chỉ là cái cớ, bây giờ cô đâu có tâm trạng mà đi bàn chuyện công việc với Cừu Chính Khanh, cô phải tập trung tinh thần ứng phó với bố cô.

Nhưng cô cứ đợi mãi, đợi đến khi tan sở cũng không thấy Tần Văn Dịch triệu kiến. Trong khoảng thời gian đó Cố Anh Kiệt vẫn thi thoảng hỏi cô qua mạng xem tình hình thế nào, càng khiến cô căng thẳng hơn. Cuối cùng cô không nhịn được nữa, nói với Cố Anh Kiệt, “Chẳng phải anh không thấy căng thẳng sao? Chấm hỏi thế làm gì? Có tiến triển gì em sẽ báo anh mà”.

Cố Anh Kiệt sau khi bị mắng liền ngoan ngoãn, không hỏi nữa.

Nhưng mãi đến khi tan sở Tần Vũ Phi cũng không báo cho anh biết tiến triển gì, Cố Anh Kiệt thật sự không nhịn được nữa mà hỏi thêm một lần.

“Bố em vẫn chưa tìm em, chắc là trong giờ làm bận quá, không có thời gian lo chuyện này. Có thể tối đến về nhà mới tìm em nói.”

“Vậy cũng được, tối nay chúng ta nói chuyện.” Cố Anh Kiệt cũng không biết nên thấy nhẹ nhõm hay càng nên cảnh giác hơn. Thời gia kéo cũng qua dài rồi, trong đầu bố vợ không biết đang nghĩ gì? Có lẽ tốc chiến tốc thắng tốt hơn? Hay cho ông thêm chút thời gian để tiêu hóa tin tức này hơn?

Đêm hôm đó với Cố Anh Kiệt mà nói là một ngày rất quan trọng. Nhưng Tần Văn Dịch vẫn không tìm con gái để nói chuyện, bà Tần cũng không. Có thể Tần Văn Dịch không hề nói chuyện này với vợ. Tần Vũ Phi lo lắng không yên, cô chủ động rót trà đưa đến phòng sách cho bố, kết quả Tần Văn Dịch chỉ nói vài chuyện lật vạt với cô, không hề nhắc đến chuyện khác.

Tần Vũ Phi trở về phòng ngủ liền vội vàng gọi điện thoại cho Cố Anh Kiệt, hai người thảo luận xem bố cô như vậy rốt cuộc là có ý gì.

“Cố Anh Kiệt, nhà anh không có thù với nhà em chứ hả?”

“Đương nhiên không thể có rồi.”

“Vậy anh không làm chuyện gì xấu để bố em biết được chứ?”

“Tuyệt đối không có.”

“Chẳng lẽ bố em không hài lòng về anh?”

“Anh có chỗ nào để bố em không hài lòng chứ?” Cố Anh Kiệt sốt ruột, rõ ràng điểm số của anh mặt nào mặt ấy rất cao mà, sao có thể khiến Tần Văn

Dịch không hài lòng được. Ừ thì con người không ai hoàn hảo, nhưng cho dù có chỗ nào không hài lòng cũng chỉ là vấn đề nhỏ nhặt, đâu đáng để suy nghĩ lâu đến thế chứ!

Cố Anh Kiệt nói suy nghĩ của mình ra, Tần Vũ Phi nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên nghĩ ra. “À, Cố Anh Kiệt, nếu bố em muốn anh ở rể, anh có chịu không?”

“Sao anh phải đi ở rể chứ?” Cố Anh Kiệt la lên, “Đội đã, ở rể là ý gì? Anh phải đi tra lại cho chắc đã”.

“Em cũng đi tra thử.” Cô nghĩ đó là đến nhà cô ở, vào công ty nhà cô làm.

Một phút sau, hai người lại gọi điện cho nhau.

“Thì ra ở rể là muốn sau khi em cưới anh vào nhà thì sinh con ra sẽ theo họ em.” Tần Vũ Phi rất ngạc nhiên, “Vậy là em hiểu sai rồi”.

Cố Anh Kiệt sầm mặt, dọa chết anh rồi.

“Nhưng nói thật thì, chuyện em cưới anh nghe cũng vui lắm.”

“Tần Vũ Phi!”

“Được, được, nói chuyện chính. Lúc này ý em là bố em vẫn luôn buồn rầu vì chuyện người thừa kế công ty của bố, lúc đầu bố nhìn trúng Cừu Chính Khanh cũng vì thấy anh ta là người bố có thể giao phó công ty. Trước kia bố vẫn hay nói, hy vọng em có thể gả cho một “thanh niên tài giỏi” có thể giúp ông chăm lo cho công ty.”

“Ừ.” Cái này hình như anh có nghe qua, chẳng qua là “xem công việc như vợ, xem phụ nữ như tình nhân” sao.

“Vậy anh nói xem, có khi nào bố em thấy anh đã có Hoa Đức, không thể hiện thân cho Vĩnh Khải nên bố đang suy nghĩ xem làm sao bàn điều kiện với anh hoặc người nhà anh hay không?”

Cố Anh Kiệt im lặng, thật sự anh không có hứng thú lắm với Vĩnh Khải, tuy bây giờ anh đang quản lý Minh Đức, tham gia vào vài một bộ phận nhỏ trong việc sản xuất sản phẩm của Vĩnh Khải, nhưng xét về ngành nghề kinh doanh chính thì Vĩnh Khải và Hoa Đức chẳng có chút xíu liên hệ nào với nhau. Anh quen thuộc và nắm rõ công việc của Hoa Đức hơn.

Tần Vũ Phi mãi không thấy Cố Anh Kiệt trả lời, cẩn thận dò hỏi: “Có phải anh thấy chuyện này không thể bàn bạc được không?”

“Cũng không hẳn.” Nếu vì chuyện này mà bị bố vợ tương lai phủ quyết, vậy anh oan ức đến nhường nào.

“Thật ra thì... ừm... thật ra cũng không sao đâu.” Tần Vũ Phi gợi ý cho anh, “Nếu bố em đưa ra điều kiện như thế thật, anh không cần phải nhận lời. Bố sẽ không buộc em và công ty chung với nhau đâu, em đâu phải hàng hóa. Việc quan trọng nhất của anh là làm chuyện mà mình thích làm. Em cho anh biết, bố em gian xảo lắm, bố sẽ nhìn sắc mặt của anh mà yêu cầu, nếu anh tỏ ra nịnh nọt lấy lòng, chắc chắn bố sẽ đòi hỏi nhiều hơn. Nếu lúc nói chuyện bố hơi cứng rắn một chút thì anh nhớ đừng có sợ, có thể bố đang thử anh thôi, chưa chắc nhất định phải làm theo. Anh nhất định phải giữ vững lập trường của mình, nếu không anh lùi một bước bố sẽ tiến ba bước đó. Em đối phó với bố nhiều rồi, có kinh nghiệm lắm.” Tần Vũ Phi tự vạch áo cho người xem lưng nhưng không thấy ngại chút nào.

“Anh phải nịnh nọt lấy lòng chứ, hẳn là không thể cứng nhắc hoàn toàn được.”

“Anh là người khôn khéo thế mà, đương nhiên sẽ không từ chối một cách cứng nhắc rồi. Lấy thủ đoạn đối phó bạn gái cũ của anh ra không phải được rồi sao?”

Cố Anh Kiệt sầm mặt, “Em chắc là đang khen anh đấy chứ hả?”

“Giọng điệu em chua thế mà, anh nói xem?”

Cố Anh Kiệt đưa tay đỡ trán: “Đang nói chuyện bố em, sao lại lái qua bạn gái cũ rồi.”

“Thì em chợt nhớ ra, nhân tiện nói với anh luôn, không nói thì không vui.”

“Được, vậy giờ em vui chưa?”

“Một chút.” Tần Vũ Phi đang nói đột nhiên “à” lên một tiếng.

“Sao thế?” Cố Anh Kiệt giật mình.

“Em nghĩ ra rồi.”

“Nghĩ ra gì?”

“Chúng ta đâu cần phải sợ, bây giờ đâu phải bàn chuyện kết hôn, chỉ là nói cho bố em biết chúng ta đang yêu nhau thôi mà, chỉ đang yêu thôi, ai quan tâm chuyện công ty chứ, đúng không?”

“...”

“Sao không lên tiếng?”

“Tần Vũ Phi tiểu thư.” Cố Anh Kiệt bực thật rồi.

“Gi?”

“Trí thông minh của em không thể ứng phó được với đề bài vừa sâu vừa rộng chứa đủ các lĩnh vực tình yêu học, quan hệ giao tiếp học, hôn nhân học... như gặp phụ huynh này đâu.”

“...”

“Cho nên...”

“Tạm biệt!” Tần Vũ Phi nổi giận vì bị chê cười, hất lời anh.

“Đợi chút, anh nói nốt câu cuối đã.” Cố Anh Kiệt vừa cười vừa nói.

“Tạm biệt!” Lần này Tần Vũ Phi rất dứt khoát, nói xong liền cúp máy.

Cố Anh Kiệt lập tức gọi lại. Tần Vũ Phi bắt máy.

“Cậu ba Cố học sâu hiểu rộng, còn việc gì nữa sao?”

Cố Anh Kiệt cười lớn, “Anh định nói là chuyện này cứ giao cho anh đi, em đừng lo nữa. Bố em có hỏi đến thì em cứ hẹn thời gian để gặp mặt là được.”

“Hừ, không thèm hẹn. Anh chê em, em không vui.”

“Vậy càng phải hẹn chứ, hẹn ra để bố em xử lý anh, trút giận thay em.”

Tần Vũ Phi tưởng tượng tình cảnh đó, “phụt” một tiếng bật cười, “Được, trông anh cũng giận xáo lắm, miễn cường tin tưởng anh một chút xíu vậy.”

Cố Anh Kiệt sầm mặt xuống: “Giận xáo là từ dùng để khen hả?”.

“Tất nhiên là không rồi, sao em lại khen anh chứ.” Tần Vũ Phi không chút nể tình đáp. Cố Anh Kiệt bật cười.

Hai người cứ quyết định như thế rồi cúp máy điện thoại.

Tần Vũ Phi thấy yên lòng hơn rất nhiều, còn Cố Anh Kiệt lại thấp thỏm hơn. Xem ra chuyện gặp phụ huynh này khó khăn hơn anh tưởng tượng rất nhiều. Lúc đầu anh chỉ tập trung vào mẹ mình, bây giờ e là cửa ải Tần Văn Dịch cũng không dễ qua chút nào.

Cố Anh Kiệt suy nghĩ một lúc, chạy ra phòng khách ngồi, dành thêm thời gian ở bên mẹ, dỗ cho bà vui, vậy thì giải quyết xong ải của bố mẹ vợ rồi sẽ giải quyết luôn cửa ải của mẹ chồng.

Bà Cố đang xem ti vi, thấy con trai ra thì rất vui. Hai mẹ con vừa xem vừa nói chuyện. Ti vi đang chiếu một bộ phận về đề tài gia đình, bà Cố xem rất thích thú, còn nhân cơ hội nói mình vẫn thích cái cô Đinh Đình kia. Cố Anh Kiệt giả điếc không nghe thấy, bà Cố thấy vậy liền mất hứng, không nói chuyện này nữa.

Một lúc sau, bà chợt nhớ ra cái gì đó, đột nhiên lại nhắc đến Tần Vũ Phi. Cố Anh Kiệt giật thót, tưởng rằng anh mình lỡ miệng, nhưng bà Cố không hề biết quan hệ của con trai và Tần Vũ Phi. Bà nói trước đây từng nghe người khác kể về Tần Vũ Phi, nói tính khí tiểu thư của cô quá xấu.

Cố Anh Kiệt yên lặng không lên tiếng.

“Con bé cũng lạ, mấy năm nay cũng không có lấy một người bạn trai, toàn thấy nó đi chơi với đám chị em thôi.”

Cố Anh Kiệt nói thầm mấy chị em lớn tuổi các người tụ tập lại cũng lắm chuyện thật.

“Không phải mẹ nói xấu sau lưng người khác, nhưng cứ thấy con bé này quả thật không hợp làm vợ con cho lắm, ham chơi quá. Nghe nói lúc nó du học bên Mỹ có quen một người bạn trai, kết quả chẳng hay ho gì. Con trai di Phấn của con học cùng trường với nó, nói là có tin đồn nó ở bên đó sinh con rồi. Không biết là thật hay giả nữa. Nhưng nói thật thì danh tiếng của nó không tốt lắm, mẹ muốn khuyên bà Tần vài câu nhưng lại không biết nói thế nào. Hai bên thân thiết là thế, bình thường cũng hay đánh bài cùng, nhưng bà ấy rất ít khi nhắc đến con gái mình. Kỳ thật con gái mà, nên điềm tính một chút, giống chị dâu con vậy, tri thư đạt lễ, biết tiến biết lùi. Bà Tần chiều con bé Vũ quá rồi. Làm vậy không tốt với con bé đâu. Tin đồn bên ngoài khó nghe, người chịu thiệt vẫn là con gái thôi.”

Bà Cố gật đầu, “Con bé chắc chẳng xấu lắm, nhìn sạch sẽ, ánh mắt có thần, ngoại hình cũng không tệ.”

“Nói cô ấy sinh con ở Mỹ, là tin đồn nhảm.”

“Ồ, con biết chuyện này à. Tốt nhất là không có, nếu không sau này lấy chồng, bên nhà trai chắc chắn sẽ để ý chuyện này. Tuy nhà họ Tần giàu có, nhưng đàn ông thì làm gì có ai không để ý chuyện này cơ chứ. Hôm nào mẹ phải nói lại với dì Phấn mới được, chuyện này là giả thôi.”

“Đúng đó, mẹ nói lại với dì Phấn đi, dì ấy đã nói với những ai rồi thì tốt nhất nói cho rõ lại với từng người một. Vũ Phi rất tốt, đúng là có chút tính tiểu thư, nhưng có ai được nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn không có tính khí đó, nhà khác không nói, cứ nói chị con kia, cũng khó tính lắm. So với mấy cô trong lòng không vui mà ngoài mặt vẫn giả vờ dịu dàng thì kiểu người thẳng thắn đơn thuần như Vũ Phi đáng yêu hơn rất nhiều.”

Lúc này bà Cố mới phát hiện có chỗ không đúng, bà ngăn người nhìn con trai.

“Có hợp với gia đình hay không chẳng liên quan gì đến chuyện thích ra ngoài chơi cả. Lúc ra ngoài chơi thì cứ chơi hết mình, không ra ngoài thì cứ làm việc mình nên làm, hiểu đạo lý biết chừng mực là được. Tình cảm tốt, tôn trọng yêu thương lẫn nhau, cuộc sống vui vẻ hạnh phúc chẳng phải là vợ chồng hòa hợp rồi sao. Cái quan điểm cổ hủ của mẹ cũng nên thay đổi đi. Đừng thấy mấy cô ngoan ngoãn điềm đạm thì cảm thấy rất tốt, phải tiếp xúc rồi mới biết được tốt hay không, gặp vài lần, nghe người ta nói vài câu vốn không thể nào chính xác được.”

Bà Cố ngây người, phản ứng của con trai có phải hơi quá rồi không. “A Kiệt, con làm sao vậy?”

“Mẹ, Vũ Phi là bạn gái con.”

“...” Bà Cố cứ nghĩ mình nghe lầm.

“Con và cô ấy đang yêu nhau, con rất yêu cô ấy.”

“...” Bà Cố sững người.

“Con rất hiểu cô ấy. Cô ấy không giống mọi người nghĩ đâu, cô ấy rất đáng yêu. Con vốn định nói cho mẹ biết sớm hơn, nhưng vì biết mẹ không thích kiểu người như cô ấy nên con muốn tìm cơ hội tốt hơn rồi mới nói. Nhưng thân là bạn trai cô ấy, nếu có người ở trước mặt con nói cô ấy không tốt chỗ này chỗ kia, thậm chí còn có tin đồn thất thiệt, con không lên tiếng thay cô ấy thì người làm bạn trai như con quá thất bại rồi.” Cố Anh Kiệt nhìn mẹ, dùng thái độ nghiêm túc trước giờ chưa từng có: “Mẹ, Vũ Phi là bạn gái con, con rất nghiêm túc với cô ấy, chúng con đã đến giai đoạn ra mắt phụ huynh rồi. Nếu có thể, con nói là nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, thì con muốn kết hôn với cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Type: P.anh

Mãi một lúc sau bà Cố vẫn chưa lấy lại được tinh thần, hơn nửa ngày mới nhớ ra hỏi: “Con à, con còn gì muốn nói với mẹ nữa không?”. Còn tin gì chấn động hơn tốt nhất nói một lần cho xong đi, bà có tuổi rồi, thật sự không chịu nổi kích thích đâu.

“Hết rồi ạ.”

“Con chắc chứ?” Bà Cố cẩn thận hỏi.

“Chắc chắn.” Cố Anh Kiệt hơi khó hiểu, “Theo mẹ còn có chuyện gì nữa?”.

Bà Cố nghĩ ngợi, chọn câu chữ cho thích hợp rồi mới nói, “Thì... hai đứa đã đến giai đoạn nào rồi?”.

“Con vừa nói xong mà, đến giai đoạn ra mắt phụ huynh rồi, giờ chúng con đang tiến triển rất ổn định, đều rất tin tưởng đối phương, cảm thấy có thể ra mắt phụ huynh được rồi, cũng nên xác định chắc chắn quan hệ đôi bên thôi.”

Cái bà Cố muốn hỏi không phải chuyện này, bà suy nghĩ, “Mẹ muốn nói, quan hệ của hai đứa... ừ thì... rất thân mật hả?”.

Một lúc sau Cố Anh Kiệt mới hiểu ra. Mẹ anh cũng vòng vo thật. Tuy trước đây anh quen rất nhiều bạn gái, cũng rất cởi mở, nhưng nói chuyện này với mẹ thì đây là lần đầu tiên, anh không khỏi có chút đỏ mặt ngượng ngùng, nhưng vẫn thừa nhận: “Dạ, chúng con rất thân mật”. Kì thật bà muốn hỏi hai đứa có lên giường với nhau chưa thôi. Sao lại hỏi cả chuyện này nhì.

Cố Anh Kiệt lại mất một lúc mới hiểu ra, vội vàng nói: “Cô ấy không có thai, mẹ yên tâm đi. Không phải vì chuyện này mà con mới muốn thông báo cho bố mẹ đâu, chúng con là... tự nhiên đã đến giai đoạn này, cũng nên nói với người trong nhà thôi”.

“Vậy à.” Bà Cố cũng không biết tiếp theo nên nói gì. Chuyện này thực sự quá bất ngờ, vô cùng bất ngờ. Thành thật bà vẫn tự tập chơi bài với mẹ của

Tần Vũ Phi, cũng là chỗ bạn bè với nhau, nhưng trước nay bà vẫn không có ý định ghép đôi con mình với Tần Vũ Phi, vì bà thấy cô gái này không thích hợp. Hơn nữa hai nhà cũng chạm mặt nhau mấy lần, tối qua còn mới gặp đây thôi, thế nhưng hoàn toàn nhìn không ra chút khác thường nào.

Đúng rồi, tối qua lúc gặp nhau bà đang sắp xếp cho A Kiệt xem mắt. Tần Vũ Phi cũng thấy rồi.

Bà Cố không được thoải mái trong lòng. Chuyện này sao lại thấy ghen trong lòng thế chứ.

“Mẹ à, mẹ thấy thế nào?” Cố Anh Kiệt hỏi, muốn rèn sắt khi còn nóng.

Bà Cố im lặng một lúc lâu, bà còn có thể thấy thế nào nữa, bà thấy không hợp, con trai thì cứ luôn miệng nói rất yêu Vũ Phi, quan hệ ổn định, muốn gặp phụ huynh, sau này muốn kết hôn, thái độ lại kiên quyết thế kia. Bà không thể dối lòng mình mà nói mình rất vui, nhưng nếu bây giờ bà lên tiếng phản đối, há chẳng phải làm con mình mất mặt? Làm anh mất vui, cũng làm cho quan hệ mẹ con bất hòa. Bà vẫn nên xử lý cẩn thận thì hơn.

“Để mẹ tiêu hóa tin tức này đã.” Bà Cố nói vậy.

Tuy Cố Anh Kiệt đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng cũng khó tránh có chút thất vọng. Anh chỉ đành nói: “Dạ được, hôm nào có cơ hội mọi người cùng ăn cơm mua sắm đi, mẹ có thể hiểu cô ấy hơn, mẹ sẽ thích cô ấy thôi mà”. Những câu này cũng chỉ là nói cho có, nếu bà Cố có ý muốn gặp Tần Vũ Phi thì đã không nói những lời như “tiêu hóa tin tức” này rồi, Cố Anh Kiệt hiểu.

Quả nhiên khi bà Cố nghe đề nghị của con mình xong chỉ gật đầu một cái, không mở miệng nói “được”.

Cố Anh Kiệt cố kiềm chế bản thân không nhắc chuyện này nữa. Bà Cố tập trung xem ti vi, cũng không nói nữa. Cố Anh Kiệt để tâm vào ti vi, trên có đang chiếu gì cũng không rõ, anh chỉ động viên chính mình, phải kiên nhẫn, đừng gấp. Tình hình bây giờ không phải xấu, ít nhất thì mẹ rất nể mặt mà không lên tiếng phản đối. Từ từ thôi. Tần Vũ Phi khó đối phó thế mà anh còn theo đuổi được, cửa ải này của mẹ chắc chắn không vấn đề gì.

Nhớ đến chuyện chống đối của Tần Vũ Phi, lúc đó còn chơi trò trẻ con xóa số điện thoại, không nhận điện thoại, trốn tránh anh, nhưng lại nhìn lên anh, bị anh bắt được mấy lần. Bây giờ nhớ lại, vẻ mặt của cô lúc đó thật sự rất đáng yêu. Sao lại đáng yêu đến thế chứ? Cố Anh Kiệt cong khỏe môi, không nhịn được nở nụ cười.

Bà Cố lén quan sát con mình, không ngờ đột nhiên thấy anh đang cười, nụ cười say mê hạnh phúc đó, khi không lại tự nhiên ngồi cười, bà Cố quay đầu đi chỗ khác, thật sự nhìn không nổi nữa.

Sau đó Cố Anh Kiệt trở về phòng, vốn muốn gọi điện thoại cho Tần Vũ Phi, nhưng lại lo nếu nói cho cô biết anh đã thừa nhận với mẹ mình rồi sẽ dọa cô, dù sao chuyện này cũng không có đoạn sau, mẹ không hề tỏ thái độ gì, đối với Tần Vũ Phi mà nói, đây hẳn là tin xấu.

Bỏ đi, cô nhút nhát, lại hay suy nghĩ nhiều, tránh để đêm nay cô mất ngủ, không nói vẫn hơn. Đợi sau khi Tần Văn Dịch triệu kiến anh rồi anh sẽ báo cáo với cô một thể.

Hôm sau, Tần Vũ Phi lại đợi thêm một ngày nữa, vẫn không thấy Tần Văn Dịch nhắc đến chuyện này với cô. Buổi trưa có gọi cô cùng ăn cơm, trong lòng cô rất căng thẳng, ngoan ngoãn đi theo. Nhưng Tần Văn Dịch chỉ nói với cô chuyện trong họ có vị trưởng bối nào đó sắp mừng thọ, đến lúc đó cả gia đình cô phải đi dự, bảo cô chuẩn bị chút quà. Do đã lâu không gặp mặt nên ngoài quà mừng thọ ra thì còn phải chuẩn bị thêm một phần cho già trẻ lớn bé trong nhà.

Sau đó... hết rồi.

Tần Vũ Phi đợi rồi lại đợi, không còn gì khác để căn dặn nữa sao? Cũng không có vấn đề gì khác nữa sao? Tần Vũ Phi dè dặt hỏi còn chuyện gì nữa không? Tần Văn Dịch lườm cô một cái: “Gần đây con nhàn rồi quá đúng không? Muốn bố tìm thêm chút chuyện cho con làm à?”. Tần Vũ Phi lắc đầu. Nhưng trong lòng thì đang nghi hoặc. Bây giờ chiến thuật tâm lý của bố đã dùng đến mức cao tay thế rồi sao? Chẳng lẽ muốn nhân nhá đến khi họ không chịu nổi nữa, phòng tuyến tâm lý sụp đổ rồi bố mới ra tay?

Tần Vũ Phi đợi thêm nửa ngày nữa. Sắp đến giờ tan sở thì rốt cuộc không chịu nổi nữa, trực tiếp đi tìm Cừ Chính Khanh để hỏi xem anh ta có nói cho bố cô biết chuyện cô và Cố Anh Kiệt yêu nhau hay không.

Dáng vẻ của Cừ Chính Khanh rất kinh ngạc: “Tần tổng biết rồi sao? Chuyện đó không phải tôi nói”.

Tần Vũ Phi ngây người, “Ý anh là anh hợp nửa ngày trời, không hề nhắc tới chuyện tôi và Cố Anh Kiệt chút nào sao?”.

“Đúng vậy.” Vẻ mặt Cừ Chính Khanh rất nghiêm túc, “Đó là chuyện riêng của hai người, nếu như muốn để cho Tần tổng biết thì cũng nên để hai người tự đi nói, tôi là người ngoài, sao phải nhắc đến chuyện này? Chuyện nhà các người xử lý thế nào tôi nhiều chuyện làm gì?”.

Anh ta nhìn vẻ mặt Tần Vũ Phi, đột nhiên hiểu ra: “Chắc không phải là cô cố ý nói cho tôi biết chuyện này là muốn tôi nói lại cho bố cô biết đấy chứ?”.

“Đương nhiên là không phải!” Tần Vũ Phi tức đến giậm chân, quay đầu bỏ đi.

Tên Nghiêm Chính chết tiệt, đúng là vô dụng mà!!!!!! Trông đợi ở anh ta? Sao cô có thể nghĩ ra được chứ, cô đúng là heo mà, ngu ngốc chết đi được!

Cô đang tức giận thì điện thoại reo, là Cừ Chính Khanh. “Giám đốc Tần, nếu cô cần tôi giúp đỡ truyền tin này đến chỗ Tần tổng thì tôi vẫn có thể giúp cô.”

“Không cần.” Tần Vũ Phi cúp máy. Tên Cừu Chính Khanh này đúng là khiến người ta tức chết mà.

Cô gọi điện thoại cho Cố Anh Kiệt, giận dỗi đùng đùng tố cáo một tràng “tội lỗi” của Cừu Chính Khanh. Cố Anh Kiệt dỗ dành cô: “Được rồi mà, đừng giận nữa. Nghĩ theo hướng tốt thì Cừu tổng là một người nghiêm túc kín miệng, đáng tin cậy, không phải sao? Bố em mới được một nhân viên quản lý có năng lực, nhân phẩm tốt, có thể tin nhiệm, em thì có một người bạn như thế, đây là chuyện tốt mà”.

“Đáng ghét lắm” Cô vẫn cứ muốn nổi nóng đấy, “Vậy bây giờ phải làm sao? Hay là tối nay về nhà em nói với bố nhé?”

“Em thấy OK là được.”

Tần Vũ Phi thở dài: “Cố Anh Kiệt, nếu bố em ra điều kiện với anh, anh đừng có giạt mình”.

“Ừ.”

“Nếu bố em có yêu cầu khác, không muốn nhận lời cho lắm, anh cũng đừng giạt mình.”

“Ừ.”

“Vậy tối nay về em sẽ tìm cơ hội nói với bố.”

“Được.” Cố Anh Kiệt nghe được sự căng thẳng của Tần Vũ Phi, nên anh không nhắc đến chuyện mẹ của mình nữa. Sau khi cúp điện thoại, anh suy nghĩ một lúc rồi thu dọn đồ đạc, tan sở về sớm.

Cố Anh Kiệt đến trung tâm thương mại, vừa dạo loang quanh vừa gọi điện thoại về nhà, nói với mẹ rằng tối không về ăn cơm, nhưng sẽ về ngủ. Lúc này cần phải lấy lòng mẹ để bà yên tâm, đạo lý này anh hiểu. Sau đêm hôm qua bà Cố trở nên rất hay cảm, vừa nghe con trai nói không về ăn cơm liền hỏi: “Có hẹn với Tần Vũ Phi sao?”.

“Không có. Con đang ở ngoài, không có thời gian, chút nữa con đến thăm Tần tổng, hôm qua chẳng nói với mẹ rồi còn gì? Chúng con đã đến giai đoạn gặp phụ huynh rồi.”

Bà Cố mấp máy môi, cố nhịn không lên tiếng. Ý của con trai bà không phải là ám chỉ bên nhà gái đã đồng ý gặp mặt rồi, còn phụ huynh nhà trai là bà đây vẫn chưa nhắc đến việc sẽ gặp Tần Vũ Phi, phải chăng không hay lắm ư? Sau khi cúp điện thoại bà Cố bắt đầu trầm tư.

Cố Anh Kiệt dạo một vòng, mua được một hộp xì gà. Anh từng thấy Tần Văn Dịch hút, biết ông thích cái này, rồi lại thấy qua nhãn hiệu này ở phòng làm việc của ông, hôm nay có chút gấp gáp, không kịp chuẩn bị cái khác, cứ mua cái này trước vậy. Mua xì gà xong, anh lại mua một chiếc khăn choàng hàng hiệu cho bà Tần, quà xem như đã đủ, trong lòng anh cũng yên tâm hơn, sau đó thì gọi điện cho Tần Vũ Phi.

Tần Vũ Phi vừa về đến nhà, đứng ngồi không yên, đang đau đầu vì công khai chuyện yêu đương của mình. Cuối cùng cô quyết định tìm mẹ mình nói trước, bảo mẹ nói lại với bố. Đang diễn tập lại lời thoại thì điện thoại đổ chuông, thấy là Cố Anh Kiệt gọi đến, cô vội bắt máy, vừa mở miệng liền nói: “Anh đừng gấp, em định ăn xong cơm mới nói. Bắt đầu từ chỗ mẹ em trước”.

“Không cần phá từng chặng như vậy đâu, làm một lượt luôn đi. Ăn cơm xong em đợi anh, anh đến nhà em thăm hỏi.”

Tần Vũ Phi ngây người: “Anh đến làm gì?”.

“Đến gặp bố mẹ của bạn gái anh.” Cố Anh Kiệt hậm hực, cô cóc này, chuyện lớn như thế sao có thể yên tâm giao cho cô làm được.

Rốt cuộc Tần Vũ Phi cũng hiểu ra, “Aaa, anh định đến đây sao?”.

“Đúng vậy. Anh đang ở trung tâm thương mại, mới mua quà xong, đợi nhà em ăn cơm xong thì anh qua.”

“Vậy anh ăn gì?”

“Vào đại một nhà hàng nào đó ăn là được.”

Tần Vũ Phi đau lòng. Anh vất vả đi mua quà, còn phải một mình lẻ loi ăn cơm. Cô quyết định: “Anh đến nhà em ăn đi”.

“Không hẹn trước, qua ăn cơm thì bất lịch sự lắm” Anh đã nghĩ đâu vào đấy rồi.

“Có sao đâu. Anh đến đi, em dặn phòng bếp chuẩn bị thêm thức ăn cho anh.” Tần Vũ Phi nhảy lên, mặt đỏ ửng vì hưng phấn, “Anh nhất định phải đến đó!”. Giọng nói cô rất kích động, Cố Anh Kiệt nghe thấy thì bật cười.

“Thôi được.” Anh nói, “Không cần phiền phức đâu, thêm bộ bát đĩa là được rồi. Bây giờ anh qua đây”.

Tần Vũ Phi cúp máy, tung tăng chạy xuống dưới nhà. Sao có thể thêm bộ bát đĩa là được. Đây là lần đầu tiên Cố Anh Kiệt đến nhà cô, nhất định phải chiêu đãi cho thật tốt. Chạy đến bậc thang cuối cùng cô suýt bị vấp ngã, nhưng vẫn không ngưng cười. Anh biết cô sẽ rất căng thẳng nên đích thân đến, cô thấy rất vui, anh đúng là rất rất rất tốt.

Khi chạy đến phòng bếp thì hốc mắt cô đã nóng lên, mũi cũng thấy cay cay, sao anh lại tốt đến thế chứ, tốt đến mức làm cô muốn khóc rồi. “Tôi muốn thêm hai món nữa.” Cô lớn tiếng nói, không đầu không đuôi, giọng nói còn có chút nghẹn ngào. Đầu bếp nhà họ Tần giật nảy mình, chuyện gì thế này, cô cả khóc đòi thêm món ăn, dù thế nào đi nữa cũng phải làm thêm! Đầu bếp vội vàng mở tủ lạnh ra liệt kê nguyên liệu hiện có, hỏi Tần Vũ Phi muốn ăn món gì. Tần Vũ Phi không hề biết mình đã dọa đầu bếp, chỉ một lòng nghĩ đến Cố Anh Kiệt, chọn hai món anh thích ăn nhất.

Sắp đến giờ cơm, bà Tần ngồi trong phòng khách vừa xem ti vi vừa đợi, Tần Văn Dịch vừa từ trên tầng đi xuống, thấy con gái chạy qua chạy lại giữa phòng bếp và sảnh chính, cảm thấy rất tò mò, bèn hỏi: “Con đang làm gì thế?”.

Tần Vũ Phi đỏ mặt: “Có bạn con đến chơi”, cô vừa gọi điện thoại xong, Cố Anh Kiệt đang đậu xe rồi.

Tần Văn Dịch không để ý, có bạn thì thêm đôi đũa mà thôi, ông chỉ nói con gái một câu: “Hấp ta hấp tấp”.

Đúng lúc này thì chuông cửa reo lên.

Tần Vũ Phi vừa nghe tiếng chuông, kích động đến mức ngẩng đầu ưỡn ngực lớn tiếng nói: “Là bạn trai con đến! Bạn trai đó!!!”.

Tần Văn Dịch kinh ngạc. Tần Vũ Phi cười rất tươi chạy ra cửa, hí hửng kéo cánh cửa ra.

Tên tên ten!!!

Ngoài cửa là một anh nhân viên giao hàng.

Tần Vũ Phi sững người tại chỗ.

Nhân viên giao hàng bảo cô nhận bưu kiện cô cũng không có phản ứng. Quản gia đang đứng bên cạnh kịp thời tiến lên, xử lý xong việc này. Tần Vũ Phi quay đầu lại, thấy vẻ mặt kinh ngạc của bố mình, mẹ cô nghe tin mà quay qua nhìn cũng rất kinh ngạc, ngượng ngùng nói: “Không phải anh ta. Anh ta không phải bạn trai con”.

Nhân viên giao hàng không biết người nhà này đang làm cái gì, giao hàng xong liền đi. Quản gia đang chuẩn bị đóng cửa, chợt thấy một thanh niên đi lướt qua nhân viên giao hàng kia, đứng ngay trước cửa.

Cố Anh Kiệt đậu xe xong thì đứng đó một hồi, vì tâm trạng thật sự quá căng thẳng. Anh phải bình tĩnh lại, thả lỏng một chút, hít thật sâu rồi mới đi về phía cửa lớn nhà họ Tần. Từ xa đã thấy nhân viên giao hàng đến, chân anh không dừng bước mà đi đến, đúng lúc quản gia vẫn chưa đóng cửa lại. Kể đó anh rất kinh ngạc khi thấy cả nhà họ Tần đều đang đứng ở cửa, từ gần đến xa, theo thứ tự là Tần Vũ Phi, Tần Văn Dịch, rồi đến bà Tần.

Thế trận gì đây?

Tần Vũ Phi ngượng chín mặt, thấy bạn trai chính hiệu đến rồi, nói không nên lời. Mân hiểu làm khi nãy đã khiến cho khí thế ban đầu của cô mất sạch. Cô ai oán nhìn Cố Anh Kiệt, còn anh thì ngơ ngác.

Tần Văn Dịch cũng không nói gì, ông vừa phục hồi lại sau sự kinh sợ con gái có bạn trai là một người giao hàng thì thấy Cố Anh Kiệt. Lần này không kinh sợ, nhưng rất kinh ngạc. Chỉ có bà Tần phản ứng nhanh. “Anh Cố, vào nhà đi.” Bà gọi xong thì lên lườm chồng mình một cái, mặc kệ thân phận gì đó, đứng ở cửa thế kia còn ra thể thống gì. Tất cả vào nhà hết.

Tần Văn Dịch cũng đã bình thường lại, gật đầu chào: “A Kiệt”.

Cố Anh Kiệt khách sáo nói: “Ngại quá, không chào hai bác trước. Đây là quà tặng Tần tổng và bác gái ạ”.

Tần Văn Dịch và bà Tần cũng lịch sự đáp lại, quản gia tiến lên nhận quà. Mấy người cùng nhau đi vào phòng ăn, Cố Anh Kiệt thấy đã hoàn thành được bước đầu tiên, thở phào nhẹ nhõm. Nhân lúc họ đang đi phía sau, anh nhỏ giọng hỏi Tần Vũ Phi: “Lúc nãy làm sao thế?”.

“Hừ.” Tần Vũ Phi hậm hực: “Đều tại anh hết”.

Tần Văn Dịch đi phía trước thính tai nghe được, da mặt khẽ giật, con gái vô cớ kiểm chuyện, ông không cần lo chứ? Sau đó ông nghe Cố Anh Kiệt đáp:

“Ồ, không có chuyện gì là tốt rồi.”

Tần Văn Dịch không còn lời nào để nói, chàng trai này, cũng biết giả ngu thật, chiều bốn lạng đẩy nghìn cân này khá lắm.

Ở một bên khác, nhà họ Cố.

Bà Cố gọi con trai lớn về ăn cơm, ăn cơm xong thì bắt anh ấy ngồi xem ti vi cùng bà, đợi lúc xung quanh không có ai, bà mới tiết lộ tin Cố Anh Kiệt tự nhận đang yêu Tần Vũ Phi cho con trai lớn biết. “Có một số chuyện mẹ không tiện nói với nó, nếu không lại bảo người làm mẹ đây thế này thế nọ. Các con là anh em, con tìm cơ hội, hỏi nó tình hình cụ thể, thử xem rốt cuộc nó định thế nào. Khuyến em nó khoan kích động, yêu đương mà, khi đang yêu thì cái gì cũng tốt, đợi qua một thời gian rồi, hiểu rõ nhau rồi hãy tính đến chuyện lâu dài.” Thật ra trọng điểm mà bà muốn nói chính là câu cuối này.

“Dạ được.” Cố Anh Kiệt lập tức nhận lời. “Nhưng mẹ này, A Kiệt đã lớn thế rồi, nó tự có tính toán. Mẹ đừng lo quá. Có một số chuyện con hỏi nhiều

quá cũng không nên, cho nên mẹ đừng sốt ruột, sau này có cơ hội con sẽ tìm em nó nói chuyện, mẹ đừng gục.” Thân làm con, trọng điểm muốn nói cũng nằm ở câu cuối.

Bà Cố suy nghĩ, cuối cùng cũng thấy có chỗ không đúng. “A Huy, con không ngạc nhiên chút nào à?”

“Ngạc nhiên chuyện gì?”

“A Kiệt với Tần Vũ Phi đó. Không có chút dấu hiệu nào đột nhiên nói đang yêu nhau, đối tượng lại còn là con bé.”

“À. Con từng bắt gặp hai đứa rồi.”

“Lúc nào?” Bà Cố cao giọng lên một quãng tám.

“Lúc A Kiệt nằm viện, lần mẹ bị đau lưng đó, con đưa canh cho nó. Vũ Phi cũng ở trong phòng bệnh.”

“Vậy là con bé có đến thăm nó à?” Bà Cố áp ứng, thật ra cái khiến bà không yên tâm nhất ở Tần Vũ Phi chính là tính khí quá ngang ngạnh, lại không giống người biết chăm lo cho người khác. Hơn nữa trước đây những lời bà trách móc đều là lời trong lòng, A Kiệt nằm viện nhưng bạn gái nó không hề đến thăm, nhà nó bữa bộn cũng không ai dọn dẹp. Bạn gái như thế thì cần làm gì, sau này cưới về lại càng không yên lòng. Người làm là người làm, vợ không chu đáo thì mười người làm cũng không bù lại được.

Cố Anh Huy nhớ đến tình cảnh lúc đó lại không nhịn được cười, lúc đó sau khi anh ấy mượn cơ ra ngoài thì đã trốn trong góc cười rất lâu.

Bà Cố rất không vui, bây giờ bà là cái gì đây, sao con trai hề ngồi bên cạnh bà thì đứa nào cũng cười một mình như bị dờ hơi thế.

Cố Anh Huy bị mẹ trừng mắt, sờ sờ chóp mũi, đành nói. “Lúc con qua đó, thấy Vũ Phi đang ôm chân A Kiệt, giúp nó cắt móng chân.”

Bà Cố ngây người, không cách nào tưởng tượng ra được tình cảnh đó.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Type: P.anh

Cố Anh Kiệt ngồi trên bàn ăn của nhà họ Tần, thật ra trong lòng vô cùng căng thẳng. Theo lý mà nói, bàn tiệc lớn hơn anh đã từng dùng, người chức vụ cao cấp hơn anh cũng đã từng gặp, bữa cơm gia đình nhỏ thế này hẳn là anh có thể ứng phó được rất tự nhiên. Huống hồ trước khi đến, anh đã mất rất nhiều thời gian để chuẩn bị tâm lý. Nhưng có một số chuyện là thế, cho dù chuẩn bị kỹ càng đến mấy cũng sẽ vì quá đề tâm mà thấy căng thẳng.

Đúng vậy, anh vô cùng đề tâm. Anh tha thiết mong có thể để lại ấn tượng tốt trong mắt vợ chồng Tần Văn Dịch, tuy rằng mọi người đã quen biết từ lâu, có ấn tượng gì không tốt thì bây giờ già vò cũng đã muộn. Cố Anh Kiệt chợt nhớ đến hình tượng “lãng nhãng đào hoa” của mình, trước đây anh không hề nghĩ mình đa tình, nhưng giờ đã bị Tần Vũ Phi tẩy não mất rồi, anh cũng có tự kiểm điểm lại khuyết điểm này của mình. Chỉ hy vọng người trụ cột trong nhà là Tần Văn Dịch đừng tính toán với tình sử trong quá khứ của anh. Bây giờ anh thật sự một lòng một dạ với con gái ông mà.

Cố Anh Kiệt dè dặt ăn cơm, âm thầm quan sát vẻ mặt của Tần Văn Dịch. Nhưng vẻ mặt ông vẫn như lúc thường, không có gì khác lạ. Dường như chàng trai đang ngồi ăn cơm cùng không phải người bạn trai đầu tiên con gái ông đưa về, mà chỉ là một đối tác làm ăn bình thường, có chút đáng vẻ khi xã giao trong công việc. Ngược lại bà Tần cứ mỉm cười, một mực nhìn Cố Anh Kiệt, rõ ràng bà có rất nhiều thắc mắc nhưng lại không hỏi ra.

Cố Anh Kiệt lại càng căng thẳng hơn. Hai vị phụ huynh này đúng là bất động thanh sắc, đạo hạnh cao thâm. Anh cũng không dám nhiều lời, sợ mình nói nhiều sai nhiều. Anh muốn tỏ ra chu đáo lịch lãm, tiếc là cô bạn gái Tần Vũ Phi lại liều mạng gấp thức ăn cho anh, khiến cho đĩa thức ăn trước mặt anh chất thành một núi nhỏ, đã phá hỏng hết khí chất của anh rồi.

Cố Anh Kiệt lén nhìn cô, muốn ra hiệu cho cô dừng gấp thêm nữa, định biến hình tượng bạn trai mình thành một kẻ tham ăn trước mặt bố mẹ mình sao?

Nhưng Tần Vũ Phi lại đang cười với anh, còn nhỏ giọng nói: “Anh phải ăn nhiều một chút, em cố ý dặn đầu bếp làm cho anh đó, đều là món anh thích”.

Cô cười rất ngọt ngào, giọng nói lại mềm mại, trái tim Cố Anh Kiệt muốn tan chảy rồi. Khó có được lúc nữ vương nhà anh dịu dàng đáng yêu như thế, Cố Anh Kiệt như mê muội, trong lòng liền hạ quyết định, tham ăn thì tham ăn, dù sao anh cũng không mập.

Tần Văn Dịch thấy được Cố Anh Kiệt đang rất căng thẳng, nhưng ông không định đặt câu hỏi hay nói về chuyện tình cảm của con gái trên bàn cơm, một là muốn để Cố Anh Kiệt có thể yên ổn ăn cho xong bữa, không muốn để anh quá e dè, hai là muốn Cố Anh Kiệt duy trì trạng thái căng thẳng như thế,

đừng nghĩ con gái của Tần Văn Dịch ông dễ theo đuổi, người làm cha như ông hẳn là sẽ không để anh qua ải dễ dàng đâu. Ít ra thì sau này xảy ra chuyện gì anh sẽ nghĩ đến sự nghiêm khắc của Tần Văn Dịch ông mà đối xử với con gái ông cẩn thận hơn.

Bà Tần quá hiểu chồng mình, ông không nói gì hẳn là có dụng ý của ông, bà cũng tự biết mà phối hợp theo, cũng không nói nhiều, chỉ nói vài câu như bảo Cố Anh Kiệt ăn nhiều một chút. Chuyện “ép cung” để lại cho Tần Văn Dịch lo.

Thế là suốt bữa cơm hai vị phụ huynh đều không nói gì, chỉ trò chuyện qua lại vài câu để tạo không khí. Cố Anh Kiệt thì được Tần Vũ Phi gấp cho rất nhiều thức ăn, chỉ có thể cầm đầu vào ăn. Tần Vũ Phi vui vẻ vô cùng, hoàn toàn không suy nghĩ gì nhiều. Cố Anh Kiệt vì cô mà đến, chuyện đáng sợ như gặp phụ huynh này anh lại chủ động như thế, cô thấy rất cảm động.

Cứ như thế, trong vô tình, chàng hoàng tử vì công chúa mà mặc giáp cưỡi bạch mã đến, định là sẽ ngênh chiến với phụ huynh, sau khi trải qua một bữa cơm, chuyện chính còn chưa nói xong đã ăn đến no căng bụng.

Sau khi Cố Anh Kiệt vất vả ăn hết tất cả thức ăn mà Tần Vũ Phi gấp cho, anh có cảm giác như mình không đứng lên nổi nữa rồi, nhưng khi anh nhìn qua, thấy ánh mắt mang theo ý cười của hai vợ chồng Tần Văn Dịch, anh lại thấy có thể đứng lên, eo lưng thẳng tắp.

Tần Văn Dịch gọi Cố Anh Kiệt đến phòng khách bên cạnh ngồi nghỉ ngơi. Tần Vũ Phi cũng hí hửng đi theo, còn bảo quản gia chuẩn bị một đĩa trái cây lớn.

“Cố Anh Kiệt, ăn trái cây đi.” Tần Vũ Phi cười ngọt ngào, Cố Anh Kiệt nhìn cô mà muốn khóc, thật sự không thể ăn nổi nữa rồi.

“Ăn đi mà.” Cô lại hỏi.

Tần Văn Dịch im lặng, đợi xem Cố Anh Kiệt giải quyết thế nào. Ông vẫn luôn quan sát anh, lượng thức ăn mà con gái ông gấp cho anh đủ làm no một con heo. Tần Văn Dịch nghĩ Cố Anh Kiệt ăn được hết hẳn phải cố gắng lắm. Nhưng đưa con gái ngọc này của ông chỉ biết ngây ngốc cười, không biết săn sóc người khác gì cả. Thật ra ông chỉ cần lên tiếng liền có thể giải vây giúp Cố Anh Kiệt, nhưng ông không định làm thế.

“Anh muốn uống trà.” Cố Anh Kiệt nói với Tần Vũ Phi. Không nói anh bị cô cho ăn nhiều quá, cũng không nói anh không muốn ăn trái cây cô đưa, mà đưa ra một yêu cầu khác.

“Lúc này ăn ngấy quá à?” Tần Vũ Phi hỏi, quay đầu gọi quản gia chuẩn bị trà.

“Ừ.” Cố Anh Kiệt gật đầu, bình tĩnh nói: “Còn rất no nữa.”

“Ồ.” Lúc này Tần Vũ Phi mới hiểu ra. Anh ăn no rồi, không muốn ăn trái cây. Cô ngượng ngùng cười. Cô biết đó là chuyện tốt do mình làm, nhưng anh cũng ngốc quá, ăn không nổi nữa thì nói với cô một tiếng đi. Cô nhất thời vui vẻ, không để ý mà. Cô nhìn bụng anh, đầu có căng tròn lên đầu. Ôi, ngứa tay quá, nếu bố mẹ không ở đây thì cô rất muốn xoa bụng anh.

Bà Tần dẫn theo quản gia bụng trà đến, tự tay rót cho Cố Anh Kiệt một chén, sau đó thì ngồi xuống bên cạnh Tần Văn Dịch, cười hi hi nhìn Cố Anh Kiệt hỏi: “A Kiệt với Vũ Phi bắt đầu từ khi nào thế?”

Lúc nói chuyện trên bàn cơm bà gọi “anh Cố” thì bị Tần Vũ Phi kháng nghị. Thế là sửa lại gọi A Kiệt.

Dây thần kinh của Cố Anh Kiệt bắt đầu rung lên, mẹ ơi, rốt cuộc cũng vào đề chính rồi sao? Anh vội vàng đáp: “Từ hồi Tết Đoan Ngọ ạ”.

Bà Tần nhìn qua chồng mình một cái, tiếp tục cười nói: “Vay xem ra cũng chưa lâu nhỉ”.

Cố Anh Kiệt cẩn thận dè dặt đáp: “Chúng cháu quen biết cũng khá lâu rồi, trong bữa tiệc sinh nhật của Vũ Phi năm ngoái.” Không biết truy cứu thời gian yêu nhau dài hay ngắn là có ý gì?

Bà Tần lại cười: “Hơn một năm rồi”.

“Dạ phải.” Cố Anh Kiệt vừa trả lời vừa nhìn Tần Vũ Phi. Lúc này cô đang ôm cánh tay dựa vào người anh, không chen lời, đang chớp mắt bĩu môi nhìn mẹ mình, vẻ mặt đáng yêu vô cùng. Cố Anh Kiệt bật cười, nếu không phải bố mẹ cô đang ở đây thì anh đã hôn lên má cô rồi.

Bà Tần lại lên tiếng: “Vũ Phi nhà bác bị chiều hư mất rồi, tính khí hơi xấu”.

“Không sao ạ.” Cố Anh Kiệt nói.

Lần này Tần Vũ Phi không nhin được nữa, vỗ cánh tay Cố Anh Kiệt một cái: “Đáng ra anh phải nói đầu có đầu, tính khí cô ấy không xấu chứ”.

Vợ chồng Tần Văn Dịch và Cố Anh Kiệt đều bật cười. Cố Anh Kiệt trả lời cô: “Nói dối như thế thì lộ liễu quá, anh sợ bố mẹ em chê anh không thành thật. Thời thì cứ nói thật vậy. Tính khí em xấu thật mà, nhưng không sao, chúng ta bên nhau rất tốt, không phải sao?”.

Tần Vũ Phi nhìn anh, sau đó quay qua nói với bà Tần: “Phải đó, đúng như anh ấy nói. Chúng con bên nhau rất tốt”.

Bà Tần mỉm cười, nhắc chén trà lên uống một ngụm, không hỏi Cố Anh Kiệt chuyện liên quan đến quan hệ của hai người nữa, sau đó lại nói vài chuyện vụn vặt, còn nói Cố Anh Kiệt trở về thay bà gửi lời hỏi thăm bố mẹ anh. Hai mươi mấy phút uống trà sau bữa ăn cứ thế kết thúc.

Cố Anh Kiệt rất biết điều, lễ phép từ biệt. Tần Văn Dịch không giữ anh, chỉ khen anh một câu tuổi trẻ có tài, nên tiếp tục cố gắng. Cố Anh Kiệt không dám chắc câu nói này của ông có thâm ý khác hay không, vội nói cảm ơn. Cố Anh Kiệt ra cửa, Tần Vũ Phi đòi tiễn anh, cùng đi ra ngoài.

Cửa lớn khép lại sau lưng họ, Cố Anh Kiệt và Tần Vũ Phi đưa mắt nhìn nhau, đồng thời thở phào nhẹ nhõm, sau đó thì cùng bật cười.

“Đi với anh một lúc nhé.” Cố Anh Kiệt nói, anh thật sự cần đi dạo một chút cho tiêu cơm.

“Dạ.” Tần Vũ Phi nắm tay anh tung tăng bước đi, một chút đáng về khuê tú cũng không có. Hôm nay cô thật sự rất vui.

Hai người đi được một lúc, Cố Anh Kiệt nói: “Bố mẹ chẳng nói gì cả, cũng không hỏi dự định sau này của chúng ta”. Nhưng anh cũng không có kinh nghiệm ra mắt phụ huynh, chỉ suy đoán theo lẽ thường, phụ huynh không phải hay quan tâm đến vấn đề này sao? Nào là cậu có yêu con gái tôi không, có định cưới nó không, sau khi cưới thì hai đứa ở đâu... Hoàn toàn không giống với những gì anh suy nghĩ, anh thật sự có chút bất an. Giống như đến một chuyến rồi nhưng nhiệm vụ vẫn chưa được hoàn thành vậy.

“Anh yên tâm đi, chắc chắn bố em còn chưa xuất hết chiêu đâu. Ông cần thời gian để suy nghĩ xem làm sao ép ra được lợi ích lớn nhất từ chỗ anh. Đợi ông suy nghĩ xong rồi sẽ đến tìm anh nói chuyện thôi.”

“...” Cố Anh Kiệt khẽ cốc lên đầu cô, “Những lúc thế này có phải em nên an ủi anh một chút không, nói bố mẹ em không hỏi gì là vì quá thích anh, không cần phải hỏi nữa”.

“Nói dối như thế thì lộ liễu quá, em sợ anh chê em không thành thật.”

Cố Anh Kiệt bật cười lớn, kéo cô qua ấn lên mặt cô một nụ hôn: “Đồ nhỏ mọn, trả đũa nhanh thế đấy”.

Tần Vũ Phi cười hì hì: “Được thôi, để chứng minh cho tấm lòng độ lượng của em, em sẽ an ủi anh vậy. Bố mẹ không hỏi gì anh là vì quá thích anh, vô cùng hài lòng về anh, thế nên không cần hỏi thêm gì nữa. Chỉ cần chúng ta bên nhau vui vẻ là được”.

“Ừ. Cảm ơn đã an ủi. Nhưng câu này là anh nói mà, em nhại lại nguyên si, chút thành ý cũng không có.”

“Được thôi. Vậy để em sáng tác một đoạn. Em cho anh biết nhé, ấn tượng của bố mẹ em đối với anh chắc chắn là vô cùng tốt. Vì trước khi mở cửa em lớn tiếng tuyên bố bạn trai em đến rồi, sau đó mở cửa ra, một anh giao hàng đứng ngay trước cửa. Nhìn sắc mặt kinh sợ khi đó của bố em, hẳn là bị dọa chết khiếp rồi. Kết quả tình hình thay đổi, thì ra bạn trai của em không phải người giao hàng, chắc chắn ông yên tâm hơn rất nhiều, ngược lại, anh được cộng thêm rất nhiều điểm”

“An ủi thế này cũng miễn cưỡng thật, anh phải nhờ anh giao hàng mới được nâng cao điểm số à? Anh còn tưởng toàn bộ nhờ vào thực lực của mình chứ”.

Tần Vũ Phi bật cười, “Anh bắt bẻ quá đấy. Được thêm là tốt rồi, mặc kệ thêm vì lý do gì đi”.

“Em tự bịa ra thì có.” Cố Anh Kiệt nhìn đôi mắt đang cười của cô, nụ cười thật ngọt, không nhịn được dùng chân lại, ôm lấy cô, cúi đầu tựa lên trán cô, lấy chóp mũi cọ lên mũi cô. “Nhưng anh vẫn thấy rất vui. Tuy không giống với dự tính của anh, còn thiếu chút nữa mới hoàn thành được. Nhưng anh vẫn rất vui, anh vui vì trong lúc kích động đã chạy đến đây.” Từ nay về sau, anh chính là bạn trai quang minh chính đại của Tần Vũ Phi.

“Em cũng rất vui vì anh đã đến.” Tần Vũ Phi nhón chân, khẽ hôn lên môi anh. “Em lại muốn an ủi anh rồi, làm sao đây?”

“Thì cứ an ủi đi.”

“Nhưng chắc chắn anh sẽ chê em”

“Không có đâu.”

“Được, vậy em an ủi nhé.”

“Ừ, nói đi em”

“Anh phải nghĩ theo hướng tốt, dù lần này đến cảm thấy không tiến triển mấy, không giành được thắng lợi viên mãn, nhưng tốt xấu gì anh cũng được ăn một bữa no nê mà!”

“...” Chẳng lẽ anh thiếu ăn sao? “Tần Vũ Phi!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi gọi cô.

“Anh xem, anh xem! Đã nói anh sẽ chê bai mà.” Tần Vũ Phi cười ha ha, lúc anh ra vẻ hung dữ liền xoay người bỏ chạy. Chưa chạy được hai bước cô đã bị anh bắt lại.

“An ủi thế này chẳng thành thật chút nào, dù xem là chuyện cười cũng không buồn cười.” Cố Anh Kiệt chê bai thật. “Nhưng thấy em cười vui như vậy, anh lại thấy cũng buồn cười lắm”

Tần Vũ Phi bật cười lớn: “Cố Anh Kiệt anh chẳng có nguyên tắc gì cả”.

Cố Anh Kiệt mỉm cười: “Chuyện khiến anh vui hơn đó là từ sau khi chúng ta yêu nhau, em trở nên ngày càng vui vẻ. Anh rất vui về điều đó, anh thích đáng về em cười vui về thế này, Vũ Phi à. Thích vô cùng”. Câu tình tứ nói muốn lưu luyến thế này chính là lời thật lòng của anh.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Type: P.anh

Bà Cố nghe tiếng con trai vào cửa, lập tức giả vờ đang chăm chú xem ti vi. Cố Anh Kiệt đang chuẩn bị lên tầng, lúc đầu thấy mẹ mình đang xem ti vi, nghĩ một chút liền đi qua ngồi cạnh bà. Trở về nhà trước tiên phải ngồi với mẹ một lúc đã, phải tăng thêm tình cảm mới được.

Bà Cố vốn định mặc kệ anh, nhưng một lát sau không nhịn được nữa, lạnh lùng nói: “Về sớm thế?”.

“Dạ phải.” Cố Anh Kiệt cười cười nói.

Bà Cố lại im lặng, muốn đợi con trai mình chủ động mở lời, kết quả Cố Anh Kiệt cũng im lặng không nói. Không hề chủ động báo cáo lại tình hình đi gặp phụ huynh nhà gái cho bà biết, bà Cố hơi không vui. Về sớm như thế, xem ra không ở lại nhà người ta bao lâu, chẳng lẽ không được thuận lợi?

Không thể nào, A Kiệt nhà bà ưu tú thế, cao to đẹp trai, một đáng anh tài, vừa giỏi giang vừa chu đáo, chẳng lẽ người ta còn không vừa mắt?

Từ khi nghe Cố Anh Huy kể chuyện Tần Vũ Phi cắt móng chân cho Cố Anh Kiệt, tuy bà không cách nào tưởng tượng được tình cảnh đó nhưng cũng dần có chút thay đổi quan điểm về Tần Vũ Phi. Chỉ là chút chút thôi, bà vẫn không thấy Tần Vũ Phi là người thích hợp để làm con dâu. Con trai vẫn chưa nói muốn kết hôn, nhưng rõ ràng giờ sự việc đã đến giai đoạn khá quan trọng rồi, đây là chuyện trước giờ chưa từng có, nên bà cũng đặc biệt quan tâm.

Bà Cố do dự có nên hỏi vài câu hay không lại lo mất mặt, nghĩ một lúc, vờ như vô ý hỏi: “Mẹ có bảo phòng bếp chuẩn bị chè hạt sen ngân nhĩ, con có muốn uống một bát không?”.

Cố Anh Kiệt vội vàng lắc đầu: “Không cần đâu, con ở nhà Vũ Phi ăn nhiều quá, đến giờ dạ dày vẫn còn hơi khó chịu đây”, vừa nói vừa xoa xoa chỗ bụng mình.

Bà Cố sầm mặt, không phải đi gặp phụ huynh người ta sao? Thế mà lại ăn quá nhiều? Còn no đến dạ dày khó chịu? Gia giáo của nhà nào thế hả? Phép lịch sự đâu? Khí chất đâu? Bà Cố đứng là nuốt phải một bụng tức, con trai nhà bà sẽ không phải vì ăn nhiều quá bị người ta chê nên mới về sớm thế chứ?

“Tần Văn Dịch nói thế nào?” Cuối cùng bà cũng không nhịn được hỏi.

“Không nói gì cả, chỉ nói vài chuyện lật vật thôi. À, đúng rồi, mẹ Vũ Phik bảo con chuyển lời hỏi thăm mẹ đó.” Cố Anh Kiệt cười cười, “Cũng đâu phải đi cầu hôn đâu, chỉ là lấy thân phận bạn trai qua thăm hỏi một chút, công khai quan hệ chúng con với người lớn trong nhà thôi. Thật ra hai nhà chúng ta cũng thân lắm rồi, chỉ là lịch sự đến chào một tiếng, xác nhận lại quan hệ thôi. Mẹ cho là thế nào chứ?”.

“Ừ.” Bà Cố nói thầm trong bụng, sớm biết thế thì đã không hỏi rồi, đây chẳng phải tự chui đầu vào rọ sao. Con trai vòng vo nói bà không chịu gặp Tần Vũ Phi chính là không lịch sự, hơn nữa còn có ý nói bà sợ đông sợ tây, cũng đâu phải bàn chuyện cưới hỏi đâu, gặp mặt thôi mà. “Được rồi, con mau về phòng tắm rửa nghỉ ngơi đi, mai còn phải đi làm nữa.” Bà Cố then quá hóa giận, đuổi con mình đi.

“Dạ, vậy con lên tầng đây.” Cố Anh Kiệt thom mẹ mình một cái rồi trở về phòng. Lúc ngang qua phòng sách thì tạt qua chào Cố Văn Quang một tiếng. Cố Văn Quang có nghe vợ mình cảm râm vài câu về chuyện Tần Vũ Phi, cũng thuận miệng hỏi Cố Anh Kiệt vài câu. Ông lại không có ý phản đối chuyện này, liên hôn với Vĩnh Khai đối với Hoa Đức chỉ có lợi mà không có hại, nếu con trai thích, ông sẵn lòng tán thành.

Cố Anh Kiệt trở về phòng, tắm rửa xong đi ra, thấy quần gia đã đặt sẵn một ly nước trên bàn của anh, anh uống ừng ực mấy hớp. Ngồi xuống ghế vừa lau tóc vừa nhớ lại chuyện gặp phụ huynh hôm nay, thật ra những lời kia đúng là anh nói cho mẹ anh nghe, trên thực tế anh hơi thấp thỏm trong lòng, không biết rốt cuộc Tần Văn Dịch nghĩ về anh ra sao.

Cố Anh Kiệt nghĩ ngợi một lúc, quyết định bật máy tính lên, xem báo cáo nghiệp vụ của Minh Đức và nghiên cứu một chút tài liệu trong ngành. Bất luận thế nào, đàn ông đều cần phải cố gắng trong sự nghiệp, anh muốn làm tốt hơn, phải ngẩng cao đầu trước Tần Văn Dịch. Anh muốn có tương lai hơn với Tần Vũ Phi, vậy thì có một vài trách nhiệm anh cần phải gánh vác, anh biết mình phải chuẩn bị tốt tâm lý này, cũng phải chuẩn bị thêm cho năng lực này.

Cố Anh Kiệt nghĩ vậy liền động lực tràn đầy. Anh làm việc được một lúc, đang tập trung cao độ, điện thoại chợt đổ chuông. Anh tưởng Tần Vũ Phi gọi đến, đang cười trộm nghĩ cô đúng là dính người thật, nhưng cầm điện thoại lên xem lại là Tôn Diệc An.

Tôn Diệc An và mấy người bạn đang ở câu lạc bộ King vui chơi, gọi hỏi Cố Anh Kiệt có qua không. Cố Anh Kiệt xem thời gian, cũng khá muộn rồi, tài liệu của anh chỉ mới xem được phân nửa, thế là nói không đi, hẹn lại hôm khác. Tôn Diệc An cũng không miễn cưỡng, nói thêm vài câu rồi cúp máy.

Tôn Diệc An vừa cúp máy, Tôn Diệc Tuyết ngồi cạnh anh ta liền hỏi: “Thế nào, James không rảnh sao?”.

“Câu ấy nói không muốn ra ngoài, hẹn hôm khác.” Tôn Diệc An biết tâm tư của em gái, bèn hỏi: “Em bây giờ là thế nào hả? Lần trước không phải đã tỏ tình với James rồi sao, cậu ta không nhận lời à?”.

“Đúng đó, không nhận lời. Nhưng nam chưa vợ gái chưa chồng mà, cả hai lại đều đang độc thân chưa có người yêu, chưa đến phút cuối thì chưa ai biết kết quả ra sao đâu nhỉ?”

“Có quyết tâm thế à?” Tôn Diệc An trêu em gái, “Vậy thì em tự theo đuổi đi! Cứ theo anh suốt, toàn muốn nhân lúc bọn anh tụ tập mà gặp cậu ta, vậy cũng không phải cách. Hơn nữa anh lại bị bạn bè cười cho, lúc nào ra ngoài cũng dẫn theo em gái, làm thế chơi mất vui lắm”.

“Hừ, dẫn theo em thì thế nào, chẳng lẽ các anh định làm chuyện xấu gì sao?”

“Không, anh chỉ thấy em làm việc chẳng có hiệu quả gì cả thôi.”

“Cái này thì anh không hiểu rồi. Trước đây em từng tỏ tình, anh ấy đã từ chối em, nếu bây giờ còn tích cực chủ động theo đuổi nữa thì một là em mất mặt, rốt giá, hai là sẽ khiến anh ấy phản cảm. Anh ấy sẽ nghĩ, tôi chẳng phải đã nói rõ rồi à, sao cô không hiểu vậy? Cho nên em không thể chạy theo anh ấy suốt được, chỉ có thể tìm cơ hội thích hợp, thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt anh ấy, giả tăng cảm giác tồn tại của mình, không quá gần cũng không quá xa, vậy thì anh ấy sẽ thấy thoải mái, thời gian lâu dài thì tình cảm cũng lặng lẽ tăng lên, anh ấy sẽ phát hiện ra điểm tốt của em, lúc đó em mới ra tay tấn công. Đây mới là cách đúng nhất.”

Tôn Diệc An phì cười: “Em ra nước ngoài để tu luyện tâm lý học tình yêu? Mười tám chiêu theo đuổi đàn ông? Lại còn có bài có bản nữa”.

“Hừ, tóm lại anh cứ đợi mà xem, em thích anh ấy, nhất định sẽ tóm được anh ấy vào tay thôi.”

Tôn Diệc An uống một hớp rượu: “Đừng nói anh trai không giúp em, mấy hôm trước anh gặp Abby, là một trong số những bạn gái cũ của James, cô ấy nói muốn tái hợp lại với James, tìm đến chỗ anh để nghe ngóng”.

“Ngựa tốt không ăn lại cỏ.” Nói thì nói vậy, nhưng Tôn Diệc Tuyết vẫn có chút lo lắng, bèn hỏi: “Cô ta nghe ngóng chuyện gì?”.

“Cô ấy nói James cho cô ấy biết bây giờ mình đã có bạn gái rồi, cô ấy hỏi anh có thật hay không.”

“Có bạn gái? Anh ấy gạt cô ta thì có.”

“Thật ra nghĩ kỹ cũng có thể lắm, thời gian cậu ta chơi với đám bọn anh ít đi nhiều, rất hợp với giả thiết đang lên lút yêu đương”.

Tôn Diệc Tuyết ngẩn người một lúc, sau đó lại rất vui vẻ nói: “Em không tin, yêu đương có thì có mà không thì không, sao lại phải lên lút? Cô à kia muốn tái hợp, James không muốn nên mới mượn cớ này để từ chối khéo cô ta thì có. Lúc em tỏ tình với James anh ấy đâu có nói mình đã có bạn gái đâu”.

“Thời gian của em với cô ấy đâu có giống, James mãi mãi không có bạn gái chắc? Tuy anh thấy có hơi lạ, nếu cậu ta có bạn gái rồi thì hẳn sẽ giấu bọn anh, nhưng cũng không lấy chuyện này ra để gạt Abby đâu, không cần thiết. Anh cho em biết, anh nghĩ cậu ta có bạn gái thật, anh hỏi Jason, cậu ta chỉ cười cười bảo anh tự đi mà hỏi James.”

“Đúng đó, Jason cũng không nói James đã có bạn gái kia.” Dù sao thì Tôn Diệc Tuyết vẫn thấy không có.

“Không phải đâu, nếu Jason biết là không có thì đã nói thẳng là không có rồi, ra về bí ẩn bảo anh tự đi hỏi, chắc chắn là có rồi, nhưng không biết nguyên nhân gì mà chưa công khai thôi.”

“Anh nghĩ nhiều quá rồi. Chẳng lẽ bạn gái anh ấy có ba đầu sáu tay nên không dám công khai? Chắc chắn là không có, con người Jason này xấu xa lắm, muốn đùa giỡn anh thôi. Lại đúng lúc cô Abby gì đó bị James dùng cớ này từ chối, chỉ thế thôi”

“Được rồi được rồi, em nói sao thì là vậy đi. Tóm lại anh cho em biết, em muốn theo đuổi James anh không phản đối, hai đứa yêu nhau anh thấy cũng được lắm, nhưng nếu cậu ta có bạn gái rồi thì em đừng có đâm đầu vào nữa, kéo đến lúc đó mọi người đều khó xử. Dù sao anh cũng nói tình hình cho em biết rồi, em tự xem xét đi.”

Tôn Diệc Tuyết bĩu môi. Tôn Diệc An xoa xoa đầu cô.

Trong lúc anh em Tôn Diệc An trò chuyện thì Cố Anh Kiệt ở bên này nhận được một cuộc điện thoại, là Abby gọi đến.

Trong điện thoại Abby khóc nức nở, nói bây giờ một mình cô ta đã dọn đến một căn hộ nhỏ ở, người đàn ông kia đã chiếm mất nhà cô ta, cô ta không muốn về nhà, ngày nào trở về cũng như thảm họa. Người đàn ông kia không chịu chia tay, cô ta không biết phải làm thế nào.

Cố Anh Kiệt thờ dài, anh biết bố mẹ Abby đều đang ở nước ngoài, bà con thân thích khác thì không gần gũi lắm, đa số đều ở thành phố khác. Những người bạn cô ta qua lại ở đây chủ yếu là bạn bè trẻ tuổi. “Hay là em ra nước ngoài nghỉ ngơi đi, đến chỗ bố mẹ em ở một thời gian.”

“Em còn công việc mà, không thể vứt đó không lo được. Hơn nữa bố mẹ em đang đòi ly hôn, bố em có người khác ở ngoài rồi.” Giọng nói của Abby cô đơn lạc lõng. “Mẹ em vừa gọi điện thoại cho em, em sắp chóng mặt không nổi rồi. James, em không biết có thể nói chuyện cùng ai, không biết phải tìm ai”.

Cố Anh Kiệt khuyên cô ta: “Còn bạn bè em thì sao, tìm người nào có thể cùng em đi nghỉ đi. Xin nghỉ phép vài ngày thì đã sao, ra ngoài cho khuây khỏa”.

“Em không muốn đi, sao em lại phải đi, có đi cũng phải là tên khốn kia đi. Sao em lại mờ mắt thế chứ!” Abby rốt cuộc không nhận được nữa, òa khóc lớn.

Cố Anh Kiệt bắt đầu mềm lòng, lời Abby nói làm anh nghĩ đến Tần Vũ Phi, lúc đó cô cũng gặp phải kẻ xấu, cô cũng từng khóc khổ sở như thế. Anh thấy buồn thay cho Abby.

“James, anh qua đây với em có được không?”

“Không được.”

“Xin anh đó.” Abby khóc đến nói năng lộn xộn, “Chúng ta vẫn là bạn mà, không phải sao? Em không đòi tái hợp nữa. Em chỉ muốn có người bầu bạn với em thôi. Xin anh mà”.

Cố Anh Kiệt mềm lòng, thật sự rất mềm lòng, trong lúc cô ta khóc lóc áy suýt thì anh đã nói được. Nhưng anh vẫn kịp thời khắc chế lại. “Xin lỗi, Abby. Chúng ta là bạn, nhưng anh thật sự không thể qua đó được.” Nếu bạn gái anh là người như Doãn Đình, anh nghĩ anh sẽ yên tâm đi, nhưng bạn gái anh là Tần Vũ Phi, đó là cô gái đã từng bị tổn thương, cô rất nhạy cảm với những chuyện thế này, nếu cô biết anh nhận lời đi gặp bạn gái cũ, đi an ủi cô ta, bầu bạn với cô ta, cô sẽ nghĩ thế nào? Anh không muốn an ủi người khác xong, quay đầu lại, phát hiện người mình yêu đang rơi nước mắt.

Abby nức nở: “Vì sao chứ, James, vì sao? Trước đây anh đâu nhẫn tâm như thế, sao anh cũng thay đổi rồi, tất cả đều thay đổi rồi”.

“Vi chúng ta gặp những người không giống nhau, Abby. Không ai sẽ không bao giờ thay đổi đâu, chỉ là xem thay đổi thế nào thôi. Anh không thể qua đó với em, nhưng có thể ở đây trò chuyện với em, chúng ta nói chuyện qua điện thoại cũng thế thôi mà.”

Tần Vũ Phi ở nhà bám lấy mẹ mình nói chuyện rất lâu. Bà Tần hỏi chuyện cô và Cố Anh Kiệt, cô chọn vài chuyện nói cho bà nghe. Sau đó thì hỏi: “Mẹ thấy anh ấy thế nào? Anh ấy tốt lắm đúng không? Anh ấy tốt với con lắm”.

Bà Tần ôm con gái cười: “Con xem con kia, mẹ làm sao dám nói cậu ấy không tốt chứ”.

Tần Vũ Phi đỏ mặt, nhưng vẫn không nhận được con khỏe mới.

Trò chuyện với mẹ xong, Tần Vũ Phi trở về phòng gọi điện cho Cố Anh Kiệt. Đầu dây bên kia đang bận, cô không để ý, năm phút sau gọi lại, vẫn đang bận, cô bỏ điện thoại xuống đi tắm. Tắm xong gọi lần nữa, vẫn còn đang bận.

“Anh làm cái trò gì vậy hả anh Cố.” Tần Vũ Phi lầm bầm một mình, bỏ điện thoại qua một bên đi sấy tóc, dưỡng da. Làm xong hết thì ôm điện thoại leo lên giường, lại gọi điện cho Cố Anh Kiệt.

Lần này vẫn không gọi được.

Tần Vũ Phi trừng mắt nhìn điện thoại: “Bạn học Cố Anh Kiệt, có phải anh đang tâm tình với bạn gái cũ không đó, sao lâu thế rồi còn chưa cúp máy thế. Hừ, để em bắt được em đánh gãy chân anh”. Cô nghiến răng nói, luyện tập thử về mặt hung dữ, sau đó bị chính mình chọc cười. Cười khúc khích một trận, cũng không biết có chỗ nào buồn cười nữa. Cô nghĩ chút nữa sẽ gọi lại cho anh, nhưng sau đó cô lại ngủ mất.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Type: P.anh

Tần Vũ Phi cảm thấy đây là khoảng thời gian vui vẻ nhất từ lúc cô sinh ra đến nay. Nhớ lại những ngày trước kia cô trốn tránh Cố Anh Kiệt, ngày nào cũng bồn chồn lo lắng, suy nghĩ lung tung, cô chỉ muốn tự cho mình một bạt tai, mắng một câu: “Đồ thần kinh!”.

Cô cũng thấy may mắn vì người đó là Cố Anh Kiệt, chỉ có anh mới kiên nhẫn như thế, bao dung cô như thế, cô thấy mình rất may mắn.

Tôm lại kể từ khi Cố Anh Kiệt đến nhà, Tần Vũ Phi cảm thấy công tắc nào đó trong lòng mình đã được mở, dừng khí và năng lượng đột nhiên tràn vào, lấp đầy trái tim và mỗi một tế bào trên người cô.

Cô thậm chí không thể hiểu được chính mình trong quá khứ nữa, sao lại sợ hãi như thế? Sao lại không dám thừa nhận rằng mình thích anh? Sao lại không dám yêu?

Tình yêu đẹp biết bao, cảm giác hạnh phúc đẹp biết bao.

Tuy sau đó Tần Văn Dịch không hỏi con gái và Cố Anh Kiệt phát triển đến đâu rồi, cũng không nói muốn hẹn Cố Anh Kiệt ra nói chuyện, dường như vẫn còn chưa muốn ngả bài, tuy bà Cố vẫn không nói muốn gặp Tần Vũ Phi, dù biết nhà họ Tần đã gặp con trai bà rồi, đã xác nhận quan hệ của hai người, nhưng bà vẫn giữ im lặng, tuy là thế, nhưng Tần Vũ Phi không lo lắng nữa, không sợ nữa. Bất luận sau này ra sao, cô nghĩ mình hoàn toàn có thể ứng phó được.

Tâm trạng cô tốt vô cùng, tốt đến mức quên mất vấn đề Cố Anh Kiệt đêm hôm đó nói chuyện gì qua điện thoại, sao lâu thế mà vẫn không gọi được. Cô vui vẻ đi làm, gọi điện thoại hỏi Cố Anh Kiệt đang làm gì, báo cho anh biết mình đang làm gì, rồi thì bữa trưa đã ăn gì, đi làm gặp những ai...

Cố Anh Kiệt cũng rất phối hợp với cô, chuyện nhàm chán mấy hai người cũng có thể nói một hồi.

Cuối tuần sau ngày gặp phụ huynh nhà họ Tần, Cố Anh Kiệt đã dọn ra khỏi nhà chính, trở về căn hộ của mình ở.

Anh cảm thấy bây giờ mẹ mình đã có thể chấp nhận được việc này rồi, nhưng bà vẫn cần thêm thời gian suy nghĩ, về chuyện suy nghĩ cái gì, anh nghĩ phần nhiều là vấn đề thể diện mà thôi.

Hôm đó bà Cố đột nhiên nói một câu, chủ nhật bà muốn đến trung tâm mua sắm nào đó dạo một vòng, bảo con trai dọn về chỗ mình ở đi, đừng ở đây suốt ngày làm phiền bà. Lại trách cứ ngày nào anh cũng về nhà khuya thế, chỉ biết làm việc với hẹn hò, xem nhà này thành nơi để ngủ, anh không mệt nhưng bà nhìn mà mệt.

Cố Anh Kiệt trầm nghĩ trong lòng, đây là mẹ thương cho mình vất vả, thả anh trở về để yêu đương mà, còn ám chỉ cho anh biết hành tung của bà, thế nên anh nói: “Trùng hợp vậy ạ, cuối tuần con và Vũ Phi cũng muốn đi mua sắm”.

Bà Cố không lên tiếng, Cố Anh Kiệt thấy đây chính là đồng ý rồi. Đồng ý cho hai người họ gặp bà ở trung tâm mua sắm.

Thứ sáu, sau khi tan sở Cố Anh Kiệt liền vội trở về nhà của anh, vừa mở cửa đã có một bóng người nhào đến ôm chặt lấy anh, ra sức hôn lên môi anh.

Cố Anh Kiệt cũng không chút khách sáo mà hôn lại, hôn cho đến khi người kia đắm đuối anh xin tha.

“Em lại tan làm sớm.” Anh buông cô ra, néo mũi một cái. Công ty cô cách chỗ này khá xa, thời gian tan sở cùng một lúc thì cô không thể về sớm hơn anh được.

Tần Vũ Phi bật cười, ôm lấy anh hôn thêm một cái. “Muốn cho anh một sự ngạc nhiên mà.”

“Nếu bố em trách anh dụ dỗ làm em không chịu nghiêm túc làm việc thì em phải nói đỡ cho anh đó.” Cố Anh Kiệt giả vờ thờ dài, sau đó lại nói, “Thôi bỏ đi, em mà nói đỡ cho anh biết đâu lại tội chồng thêm tội”.

“Đáng ghét.” Tần Vũ Phi bĩu môi. “Đáng ra anh phải vui mừng mà bé em xoay vòng chứ, nói oa, sao em lại ở đây.” Cô đưa tay làm tư thế bé lên, dùng giọng điệu khoa trương để hướng dẫn anh cách nói.

Cố Anh Kiệt cười sặc sụa. Tần Vũ Phi hỏi thúc anh: “Nhanh lên đi”.

Cố Anh Kiệt cười lớn, nhưng vẫn chưa nhúc nhích. Tần Vũ Phi bĩu môi, đang muốn nổi nóng thì đột nhiên bị anh bế lên xoay mấy vòng, cô sợ đến la lên, nghe Cố Anh Kiệt cười ha hả nói: “Em là con nít à? Cứ phải chơi trò này cho bằng được?”.

Tần Vũ Phi cũng cười, la lên: “Lời thoại không đúng, lời thoại không đúng, làm lại đi”.

Cố Anh Kiệt ngừng lại, ngẩng đầu nhìn cô, hai má cô ửng đỏ, anh mắt lấp lánh, thật sự rất đẹp. “Phải nói lại lời khi nãy em nói.” Cô bắt bẻ nói.

Anh bế thốc cô lên rồi đột nhiên đổi thành bế ngang, cô bị dọa giật mình kêu oai oái, anh bế cô đến phòng khách, ném lên trên sofa. “Oa, em ở đây cơ đấy.” Anh nói, nhưng giọng điệu thì khác hẳn cách cô hướng dẫn, mang theo sự hấp dẫn nồng đậm, dịu dàng mê người.

Tần Vũ Phi nằm trên sofa, nhìn vào mắt anh, sau đó đưa tay kéo đầu anh cúi xuống, lại hôn lên môi anh. “Anh nói sai rồi. Phải là, oa, sao em lại ở đây.”

“Được rồi, sao em lại ở đây?” Anh ngoan ngoãn sửa lời.

“Đây là nhà bạn trai em!” Cô lớn tiếng nói, “Em muốn đến thì đến”.

“Ừ.” Cố Anh Kiệt gật đầu, “Cũng đúng. Bạn trai em nhất định rất vui, nếu em có thể dọn vào ở, anh ấy sẽ càng vui hơn.”

“Thế anh ấy không sợ bố em đánh gãy chân sao?”

Cố Anh Kiệt chớp chớp mắt: “Cũng sợ lắm chứ”.

Tần Vũ Phi dùng sức đánh anh một cái: “Anh phải nói là không sợ, cái gì cũng không sợ chứ”.

“Nói dối không hay lắm đâu.” Anh cười trêu chọc cô.

“Cái này không phải nói dối.” Cô hùng hồn nói, “Cái này gọi là lời đường mật có sách lược. Con gái đều thích nghe những lời này”.

“Được. Vì em cái gì anh cũng không sợ.” Cố Anh Kiệt lưu loát nói xong, lại nói: “Đến lượt em”.

“Đến lượt em gì?”.

“Đến lượt em nói đó. Lời đường mật có sách lược, nhanh lên, con trai thích nghe những lời này.”

Tần Vũ Phi cười khúc khích, nghiêng đầu qua một bên không chịu nói. Cố Anh Kiệt cù cô, “Nói nhanh, nếu không anh thiệt thòi lắm”.

“Đàn ông chịu thiệt là lẽ dĩ nhiên.” Tần Vũ Phi không hề ngại nói.

“Nghe cũng có lý lắm” Cố Anh Kiệt ra vẻ hung dữ.

Tần Vũ Phi cười ngọt ngào, “Cho nên anh mau cảm ơn em đã để anh chịu thiệt đi”.

“Thôi được. Để bày tỏ lòng biết ơn của anh dành cho em, anh trình trọng tuyên bố, chủ nhật này chúng ta sẽ đi mua sắm, sẵn tiện gặp mẹ anh.”

Nụ cười của Tần Vũ Phi cứng lại.

“Giải quyết được mẹ anh rồi thì bố anh không thành vấn đề.”

Tần Vũ Phi bắt đầu nghiêm túc: “Chủ nhật?”.

“Đúng vậy.”

“Ngày kia?”

“Không sai.”

“Aaaaaaaa.” Cô đẩy Cố Anh Kiệt ra ngồi dậy, “Vậy mai em còn phải đi làm tóc, làm móng, còn phải mua bộ quần áo mới nữa”.

“Không cần cuống lên thế đâu. Mẹ anh đâu có ăn thịt người. Bà ấy à, chỉ là sĩ diện thôi, lần này cũng không phải buổi gặp chính thức gì. Chắc là sợ hai bên quá giữ kẽ thì cũng thấy ngại, cho nên mẹ mới nói là chủ nhật muốn đi mua sắm, cố ý cho anh biết mình đi đâu, đến lúc đó chúng ta cũng đi dạo, sau đó thì gặp được mẹ, tự nhiên một chút, cùng đi ăn bữa cơm là xong.”

Tần Vũ Phi ngẩn ngơ, “Mẹ anh lại thích kiểu gặp nhau như trong phim thế à?”.

“Thật ra anh thấy tính cách của mẹ anh và em khá giống nhau, đều là cứng miệng mềm lòng, hay sĩ diện, rồi sau đó phải tìm cách giải vây cho chính mình.”

“Em đâu có!” Tần Vũ Phi không chịu phục.

“Dù sao nếu mẹ đã muốn gặp nhau như thế thì cứ chiều theo mẹ đi.”

“Thôi được.” Tần Vũ Phi hỏi rõ đó là trung tâm mua sắm nào, quyết định thứ bảy ngày mai đi thăm dò trước. “Phải đi xem trước ở đó có gì hợp để làm quà hay không, đến lúc đó đến mua là được, gặp được mẹ anh thì nói đúng lúc vừa mua xong, tặng bác vậy.” Tần Vũ Phi tính toán, làm vậy sẽ không thấy cô cố ý xu nịnh, mọi người đều sẽ không lúng túng.

“Còn thăm dò nữa sao? Tổng duyệt trước hả?” Cố Anh Kiệt cười sặc sụa: “Đã nói hai người rất giống nhau mà”.

“Làm gì có!” Tần Vũ Phi lướm anh. Trời ạ, vốn còn muốn ở đây trải qua dịp cuối tuần ngọt ngào, bây giờ xem ra kế hoạch phải thay đổi, trở thành cuối tuần đại tác chiến rồi.

Ngày mai cô phải đi mua sắm, mua bộ quần áo mới, làm tóc, làm móng, à, giày cũng phải mua đôi mới. Ngày mai sẽ bận lắm đây, đúng là bận thật.

Còn căng thẳng nữa.

Tần Vũ Phi thở hắt một hơi, chợt nói với Cố Anh Kiệt: “Đưa đi động của anh cho em”.

“Làm gì?”

“Em muốn tăng thêm chút lòng tin tác chiến cho mình.”

“Không phải muốn xóa số nữa chứ?”

“Em có bệnh đầu mà xóa, nhanh lên.”

Cố Anh Kiệt đưa di động của mình cho cô, tiện tay ôm cô vào lòng, đầu tựa lên vai cô, nhìn xem cô muốn làm gì.

Tần Vũ Phi tìm tên mình trong danh bạ, sau đó đem ba chữ “Tần Vũ Phi” sửa lại thành “Bạn Gái”.

Cố Anh Kiệt bật cười, “Đưa di động của em cho anh”.

Tần Vũ Phi đưa di động cho anh. Cố Anh Kiệt cũng sửa tên mình trong điện thoại cô thành “Bạn Trai”.

“Nữ vương ới.” Anh vừa sửa vừa nói, “Anh đã từng nói với em chưa, nhìn em thì rất ra dáng người trưởng thành, nhưng lại làm rất nhiều chuyện trẻ con”.

“Không phải anh cũng chơi rất vui sao.” Cô lại lườm anh. Chỉ biết nói cô, bản thân chẳng phải cũng trẻ con chết đi được à.

“Xong rồi. Sau khi đổi tên liền thấy mình rất tuần tú.” Cố Anh Kiệt trả điện thoại lại cho cô, sau đó gọi vào số của cô, thấy trên màn hình hiện lên hai chữ “Bạn Trai”, cười ngọt ngào như vừa ăn phải mật vậy. “Nữ vương, đợi một thời gian nữa, chúng ta lại có thể sửa tên rồi.”

“Sửa thành cái gì?”

“Sửa thành Ông Xã Tương Lai, Bà Xã Tương Lai. Rồi thêm một thời gian nữa, có thể sửa thành Ông Xã, Bà Xã.” Anh ôm cô, hôn khẽ lên môi cô, “Mỗi một giai đoạn giành một thắng lợi, không quá nhanh cũng không quá gấp gáp, rất tốt, đúng không?”

Tần Vũ Phi cắn môi, có chút mong đợi tương lai này. Không quá nhanh cũng không quá gấp gáp, quả nhiên anh hiểu cô, anh biết làm sao để cô thấy yên tâm. Cô hy vọng tương lai này có thể thành hiện thực. “Đúng!” Cô ra sức nói, chắc như đinh đóng cột.

Hôm sau, lần đầu tiên Tần Vũ Phi thức dậy rất sớm. Lịch trình hôm nay của cô kín mít, phải tranh thủ thời gian. Nhưng lúc chuẩn bị ra cửa thì Cố Anh Kiệt nhận được điện thoại của công ty. Bên Minh Đức có một lô hàng xảy ra vấn đề, là do sơ xuất của quản lý cấp trung, sai lầm cũng khá lớn. Tuy là Vương Thành đã nói ông đang xử lý, nhưng Cố Anh Kiệt vẫn không yên tâm. Anh muốn qua xem một chút.

Tần Vũ Phi rất hào phóng để anh đi. “Em hiểu lý lẽ, rộng lượng như thế, sẽ không cản anh đi làm chuyện chính đáng đâu. Muốn đi thì đi đi, tối anh phải mời em ăn món ngon đó.”

Cố Anh Kiệt đồng ý.

Sau đó hai người chia nhau ra hành động.

Trước tiên Tần Vũ Phi tấn công trung tâm thương mại kia, định là trong buổi sáng sẽ đi tìm quà và mua quần áo với giày mới, đến chiều sẽ đi làm tóc làm đẹp, tối thì hẹn hò với Cố Anh Kiệt rồi nghỉ ngơi sớm, phải đảm bảo ngày mai xinh đẹp rạng ngời, rung động lòng người, ít ra có thể thêm chút điểm ngoại hình.

Cô đi dạo rất lâu, đã có dự tính mua quà gì tặng rồi, lấy điện thoại ra lên chụp lại, định về nhà bàn bạc cùng Cố Anh Kiệt. Sau đó dạo vào một cửa hàng thời trang, nhãn hiệu mà cô thích nhất, quần áo, túi xách của cô có rất nhiều sản phẩm nhãn hiệu này. Cô bước vào, xem xem có hàng gì mới không. Trong lúc đang xem đột nhiên nghe thấy một giọng nói rất quen tai.

"A Từ, con nói con bé thích nhãn hiệu này đúng không?"

Tần Vũ Phi ngậy người hai giây mới nhớ ra đây là giọng của ai. Cô giật mình, vô thức quay đầu lại nhìn, aaaaaa, quả nhiên là mẹ của Cố Anh Kiệt!

Bà Cố đang nghe điện thoại, vừa quay đầu qua, cũng thấy Tần Vũ Phi.

Hai người đều ngẩn ra.

Tần Vũ Phi vội vàng kéo ra một nụ cười: “Bà Cố, chào. A, ý cháu là, chào bác ạ”.

Bà Cố cúp máy, rõ ràng cũng có chút trở tay không kịp, đáp lại: “Trùng hợp thật!”.

Đúng đó, chẳng lẽ bà cũng đến thăm dò trước sao?

Tần Vũ Phi ra sức cười, lo lắng đến nỗi không biết phải nói gì.

Chương 48

Type: Hà Trâm

Bà Cố thấy hơi lúng túng. Bà nói với con trai ngày mai muốn đến đây mua đồ, ý là nói nếu con trai cũng dẫn Tần Vũ Phi đến mua sắm thì họ có khả năng sẽ tình cờ gặp nhau. Âm hiệu này chắc chắn con trai bà sẽ hiểu, anh muốn sắp xếp cho bà và Tần Vũ Phi gặp mặt, đương nhiên sẽ nắm bắt cơ hội này rồi. Cách này phải mất rất lâu bà mới nghĩ ra được. Bà thấy trước đây chê Tần Vũ Phi trước mặt con trai, thậm chí còn nói ra tin đồn cô từng sinh con ở Mỹ, tuy con trai không nói gì, bà cũng không tin anh nghe đến mức chạy đến kể cho Tần Vũ Phi, nhưng bà vẫn thấy rất mất mặt.

Trước đó tỏ thái độ quyết liệt quá, giờ bảo bà đột ngột thay đổi thái độ bảo Tần Vũ Phi đến nhà ngồi chơi, bà thấy rất mất mặt. Hơn nữa đến nhà thì là chính thức đón nhận, thật ra bà vẫn không muốn lắm. Nói bà có thành kiến cũng được, cố chấp cũng được, dù sao bà vẫn thấy chuyện này nên chừa một đường lui mới tốt.

Vậy nên sau cùng sắp xếp chuyện này thành cuộc gặp mặt ngẫu nhiên là thích hợp nhất, không hẳn là chính thức, cũng không quá gượng ép, lại có thể tỏ ý bà đã đồng ý chuyện của hai người họ, còn có cơ hội xem thử Tần Vũ Phi. Cô gái này à, trước đây do bà không thích kiểu người như cô lắm nên thật sự không để ý. Giờ nếu con trai thích, bà cũng đành chấp nhận tìm hiểu về cô đôi chút.

Tuy chi là gặp mặt, nhưng bà Cố cũng rất để tâm. Bà định đến đây xem có gì thích hợp để mua làm quà hay không, rồi tìm xem có nhà hàng nào thích hợp để nói chuyện. Vậy thì ngày mai gặp mặt, bà có thể vờ như mình đi mua đồ, nhưng vừa khéo gặp được Tần Vũ Phi, thôi thì tặng cô làm quà, làm thế cho thấy không phải bà cố ý mua, nhưng cũng không thiếu quà gặp mặt cho cô. Chỗ dùng cơm cũng là nơi bà muốn đi, có thời gian thì đi cũng đi. Đúng phép lịch sự, lại không quá thân thiết, vừa hay nằm giữa xa lạ và thân thiết.

Chỉ là bà không ngờ, bà đến thăm dò trước lại vô tình gặp phải Tần Vũ Phi. Khó xử hơn là vì chuyến thăm dò này làm cho bà thấy ngại, sợ người khác nói bà quá để ý, cho nên bà không dẫn theo ai cả, bà không bị quấy rầy, từ từ đi dạo, từ từ suy nghĩ.

Bây giờ thì hay rồi, một mình bà gặp phải Tần Vũ Phi cũng đang đi một mình. Cả người đứng giữa giúp hóa giải gượng gạo cũng không có.

Hơn nữa thấy cũng thấy rồi, bà đâu thể lạnh nhạt nói “Tạm biệt” là xong được, nếu không ngày mai gặp nhau vừa tặng quà vừa cùng ăn cơm sẽ rất kỳ quái. Đúng thật là, bà Cố bắt đầu phiền não, kế hoạch bị rối hết cả rồi.

“Dạ, bác đến mua sắm ạ?” Tần Vũ Phi khó khăn lắm mới tìm được chủ đề để nói, thốt ra một câu biết rõ còn hỏi.

“Phải đó.” Bà Cố vừa trả lời vừa suy nghĩ xem tiếp theo nên nói gì, rất nhanh bà đã nghĩ ra. A Kiệt đâu rồi?”

“Anh ấy tăng ca ạ.”

“Ồ.”

Hết rồi. Thế là một già một trẻ lại tiếp tục tìm chuyện để nói.

“À, bác có thích sợi thắt lưng này không? Hay bác thử xem đi, phối với bộ đồ bác đang mặc đẹp lắm đó.” Tần Vũ Phi nhìn thấy sợi thắt lưng trên giá treo hàng bên cạnh bà Cố, trong cái khó chột ló cái khôn. Nói xong thì cô thật muốn cắn lưỡi mình. Cô đúng là, sao lại hết như một nhân viên bán hàng thế chứ.

Bà Cố do dự một chút, nhưng vẫn nói: “Được, thử xem sao”. Thật ra thì màu sắc tươi quá, bà không thích lắm. Bà vẫn thích sợi màu nâu có hoa văn chìm như bà đang đeo hơn.

Tần Vũ Phi thờ phào một hơi, nhân viên bán hàng đứng bên cạnh rất tinh mắt, nhanh chóng chạy tới lấy sợi thắt lưng, giúp bà Cố đeo thử.

Bà Cố soi gương, chưa lên tiếng thì Tần Vũ Phi đã nói “Đề cháu giúp bác”. Cô đi tới chỉnh lại sợi thắt lưng, nói rộng một chút, thắt lại, kéo áo lên một chút, tạo ra một nếp gấp ở eo, sau đó thì tháo khăn choàng cổ của bà Cố ra, thắt lại theo một kiểu đơn giản khéo léo.

Chiếc sơ mi dáng dài được làm ngắn đi, chiếc khăn choàng thắt khéo léo, sợi thắt lưng tươi tắn đã trở thành điểm sáng cho tổng thể trang phục. Bà Cố nhìn ngắm chính mình trong gương, trước giờ không hề biết chỉ một sợi thắt lưng cũng có thể làm cho người ta trông trẻ trung hơn hẳn.

“Như vậy nhìn rất đẹp.” Tần Vũ Phi đứng bên cạnh cẩn thận quan sát sắc mặt bà Cố.

Bà Cố ngắm gương một lúc, nở nụ cười. “Đúng đó, rất đẹp, bác mua sợi thắt lưng này.”

Tần Vũ Phi thờ phào, thấy bà Cố lấy thẻ ra đưa cho nhân viên bán hàng, cô muốn nói hay là để cô thanh toán cho, xem như quà gặp mặt tặng bà.

Nhưng làm vậy hình như hơi đường đột. Trong lúc cô đắn đo, nhân viên bán hàng đã mang thẻ của bà Cố đi làm thủ tục thanh toán rồi.

Tần Vũ Phi thầm thở dài trong lòng, chỉ tại mình không đủ quyết đoán.

Lúc này bà Cố chợt hỏi: “Cháu chọn được cái gì rồi?”.

Tần Vũ Phi ngẩn người, thật ra cô cũng vừa mới vào chưa bao lâu, nhưng nếu nói không thì kế tiếp sẽ không còn gì để nói nữa. May mà cô rất quen thuộc với nhãn hiệu này, phong cách trang phục của hãng này cô gần như biết hết, “À, lúc này cháu có ưng ý một món hàng mới, đang muốn thử, bác xem giúp cháu có đẹp không nhé”.

“Được.” Bà Cố nói. Tần Vũ Phi rất vui mừng. Vợ lấy một bộ trên giá treo xuống, “Chính là bộ này ạ”. Cô ướm lên người mình, cười với bà Cố.

Bà Cố gật đầu, “Cháu đi vào thử xem”.

Tần Vũ Phi vui mừng khôn tả, mím môi cười, “Vậy cháu đi thử. Sẽ trở ra nhanh thôi ạ”.

Đợi bà Cố gật đầu, Tần Vũ Phi mới đi nhanh vào phòng thử.

Tần Vũ Phi vừa đi, bà Cố liền thở phào một hơi. Tốt lắm, hiện tại mở đầu diễn ra khá tốt. Theo tình hình này thì ngày mai bà không cần mất công đến thêm lần nữa rồi, thôi thì đã làm phải làm cho trót, nhân lúc con trai không có ở đây, trong hôm nay sẽ giải quyết xong buổi ra mắt phụ huynh này.

Chẳng bao lâu sau Tần Vũ Phi đã trở ra, bộ quần áo đó rất hợp với cô, màu sắc tươi sáng, tôn lên được màu da của cô.

“Đẹp không ạ?” Tần Vũ Phi hỏi. Nụ cười của cô có chút thẹn thùng, mang theo chút hồi hộp và dè dặt vô cùng nữ tính. Bà Cố chợt hiểu vì sao con trai mình lại thích Tần Vũ Phi, thật ra cô chính là kiểu mà con trai bà thích, có chút kiêu kỳ, lại ngoan ngoãn đáng yêu. Đại tiểu thư xấu tính chắc chỉ là một phần của cô mà thôi.

“Cũng không tệ.” Bà Cố sửa lại câu “rất đẹp” đã tới cửa miệng thành “cũng không tệ”, bà nghĩ không nên khen ngợi cô, tránh cho cô nghĩ mình rất thích cô.

Sau đó bà thấy Tần Vũ Phi cười, cười vô cùng vui vẻ. “Vậy cháu mua bộ này. Bác đợi cháu thêm chút nữa, cháu đi thay ra đã.” Tần Vũ Phi lại chạy vào phòng thử, vào đến trong đó thở phào một hơi. Cũng không tệ, cũng không tệ, tiến triển rất thuận lợi. Tần Vũ Phi, may phải cố lên!

Tần Vũ Phi nhanh chóng thay quần áo, thật ra là căng thẳng quá đi, cô rất muốn gọi điện cho Cố Anh Kiệt để tìm chút an ủi và khích lệ, nhưng sợ bà Cố đợi lâu sẽ mất vui, cô không dám lãng phí chút thời gian nào.

Ra khỏi phòng thử, nhân viên bán hàng đến giúp Tần Vũ Phi đóng gói lại, Tần Vũ Phi đang định lấy thẻ ra, nhân viên bán hàng đã nói: “Bác gái kia đã trả rồi ạ”.

Bà Cố đứng một bên cười: “Dù sao cháu mặc cũng hợp, chúng ta gặp nhau khéo như vậy, xem như quà gặp mặt bác tặng cháu đi”.

Tần Vũ Phi ngẩn người, vội vàng nói: “Cháu cảm ơn bác ạ”. Mua quà cho cô rồi, cô có nên vui mừng không?

Bà Cố quả thật rất vui. Xem ra kế hoạch của bà không hề bị đảo lộn, tình cờ gặp nhau, tiện tay mua quà, không có gì khác cả. Chỉ là thời gian đổi từ ngày mai sang hôm nay thôi, những thứ khác đều xảy ra đúng theo ý bà. Bà rất vui.

Tần Vũ Phi nhận túi đồ từ tay nhân viên bán hàng, nhìn lướt qua vẻ mặt của bà Cố, lại nhớ đến những lời Cố Anh Kiệt nói với cô. Anh nói mẹ anh rất sĩ diện, miệng cứng lòng mềm, Tần Vũ Phi đấu tranh tư tưởng một hồi, cuối cùng quyết định thể diện của mình chẳng là gì cả, đồ dành người lớn quan trọng hơn. Ai bảo mình thích con trai người ta làm gì. Cô là phận con cháu, hạ mình lấy lòng người lớn là chuyện nên làm.

Tần Vũ Phi âm thầm cổ vũ cho mình, xông lên thôi. Vì Cố Anh Kiệt, liều vậy.

Bà Cố dẫn Tần Vũ Phi ra khỏi cửa hàng, bà đi rất chậm, đang nghĩ xem có nên tiếp tục hay không. Vì thời gian bây giờ có chút khó xử, vẫn chưa đến giờ ăn trưa, không thể nói đúng lúc đến giờ ăn, chúng ta tìm chỗ nào đó ngồi đi. Hay là cũng đi mua sắm, quan hệ giữa hai người lại chưa thân thiết đến mức đó, bà không muốn tỏ ra quá nhiệt tình. Hay là cứ đi cùng một lúc, xem có quán nước nào thì nói một rồi, nghỉ một chút, ngồi trò chuyện với Tần Vũ Phi một lát, sau đó có thể mượn cơ hội rồi ra về, làm vậy nhiệm vụ gặp bạn gái của con trai xem như hoàn thành rồi.

Bà Cố vừa quyết định xong, đang muốn lên tiếng thì nghe Tần Vũ Phi nói: “Bác ơi, cháu có thể khoác tay bác đi không ạ? Cháu rất thích khoác tay người khác, lần nào đi mua sắm với mẹ cháu, cháu đều khoác tay mẹ”.

Bà Cố ngẩn người, có cần tấn công mạnh thế không? Bên này bà đang muốn giữ chút khoảng cách, người ta ở bên kia lại dùng chiêu “khoác tay mẹ” mà tiến tới. Vả lại, nếu bà nói không được, phải chăng người làm trưởng bối như bà lạnh nhạt quá?

Bà Cố có chút không vui, cảm thấy mình bị đứa nhỏ này sắp đặt, lại không thể từ chối. “Được chứ.” Bà nhận lời, trong lòng âm thầm trừ điểm Tần Vũ Phi. Đứa nhỏ này tâm cơ quá nặng, bà thật sự không thích lắm.

Tần Vũ Phi tươi cười khoác lấy cánh tay bà Cố, tỏ ra rất thân thiết. Trong lòng cô lại âm thầm thở phào một hơi, cô là đang thăm dò thử bà Cố thôi, nếu bà từ chối, không kiên nhẫn gì mà cứng rắn với cô thì tiếp đó chẳng cần nói gì nữa. Nếu bà đồng ý để cô tiếp cận, vậy thì cô có thể can đảm hơn một

chút, mặt dày mà xuất chiêu thôi.

Tần Vũ Phi khoác tay bà Cố đi một lúc, vừa hay phải trước có một quán nước, cô bèn nói: “Bác có mệt không, hay là chúng ta vào đó ngồi nghỉ một lúc nhé”.

“Được.” Bà Cố đáp rất sáng khoái, đề nghị này rất đúng ý bà. Ngồi một lúc là mọi người có thể tạm biệt nhau rồi.

Hai người vào quán ngồi uống ly nước. Tần Vũ Phi cười nói với bà Cố: “Cảm ơn bác đã tặng cháu bộ đồ này. Nói ra thì cũng ngại thật, thật ra hôm nay cháu đến đây mua sắm là muốn chọn quà thích hợp để tặng bác. Không ngờ, ngược lại để bác phải tốn kém rồi”.

“Khách sáo gì chứ, một bộ đồ thôi mà.” Bà Cố không để lộ ra biểu cảm gì, trong lòng lại khẽ động. Bà bảo sao mà lại trùng hợp thế, hóa ra con nhóc này cũng đến để thăm dò trước?

Tần Vũ Phi nói tiếp: “Cố Anh Kiệt nói với cháu, ngày mai bác muốn đến đây mua sắm, chúng cháu cũng đến, nói không chừng có thể gặp được bác. Cháu thì thấy rất căng thẳng, cháu lớn từng này cũng chưa từng gặp phụ huynh của bạn trai bao giờ. Cháu rất sợ biểu hiện không tốt, làm cho bác không thích. Vì cháu rất yêu Anh Kiệt, cháu cũng muốn có thể khiến cho bác thích cháu, anh ấy rất dễ ý đến cảm nhận của bác”.

Bà Cố nhìn Tần Vũ Phi. Cô hơi hộp cười khẽ, tiếp tục nói: “Vậy nên cháu mới nghĩ, hôm nay đến dạo loanh quanh trước, tìm một món quà để tặng bác, mua bộ quần áo mới cho mình, làm tóc này nọ, ngày mai sẽ xinh đẹp hơn một chút. Sau đó khi gặp mặt, có thể tặng bác vài món bác thích, cùng ăn bữa cơm, có thể cùng bác trò chuyện một chút. Hôm nay lúc ra cửa, Anh Kiệt nhận được cuộc gọi từ công ty, đi giải quyết công việc mất rồi, cháu đành tự mình đến. Không ngờ lại gặp được bác. Xem ra tình báo của Anh Kiệt dò la chẳng kỹ gì cả”.

Bà Cố cười cười, cô ý nói: “Đâu ai quy định mua sắm phải đi vào ngày nào chứ, dù sao cuối tuần cũng rảnh rồi, hôm nay muốn đi thì đi thôi”. Không thể không nói, bây giờ trong lòng bà rất vui, biết được hai đứa nhỏ này có ý muốn lấy lòng bà, bà thấy mình rất được nể mặt.

Cô lấy điện thoại ra, mở hình ra đưa bà Cố xem: “Bác ơi, lúc này cháu đi dạo một vòng, thấy vài thứ cũng hay lắm, nhưng không rõ bác thích cái gì, nên chụp hình lại định mang về hỏi ý Anh Kiệt. Đúng lúc bác ở đây rồi, bác xem xem có thích gì không, chúng ta cùng đi, cháu cũng mua món quà tặng bác, bác tặng cháu quần áo, cháu cũng tặng bác thứ bác thích, được không ạ?”.

Ngoài miệng bà Cố nói: “Bác cũng không thiếu thứ gì, cháu không cần khách sáo thế đâu”, nhưng vẫn nhận lấy điện thoại của Tần Vũ Phi xem.

Tần Vũ Phi kiên quyết sợ bà từ chối thật, vội vàng nói: “Cháu còn muốn mua cái áo khoác cho Anh Kiệt, lúc này còn thấy một đôi giày rất hợp với anh ấy. Hay là bác giúp cháu xem thử nhé?”.

Bà Cố xem những tấm hình trong điện thoại, quả thật là lúc này vừa chụp, những món đồ cũng không tệ. Con bé này đúng là có lòng. Tần Vũ Phi đề cao bà, dù bà có nghĩ gì trong lòng thì cũng sẽ thấy đắc ý. Lại nói muốn chọn quần áo cho con trai bà, thế là bà Cố làm bộ suy nghĩ một lúc rồi nhận lời.

Tần Vũ Phi thở phào, cảm thấy mình trong thời gian ngắn ngủi này đã vượt hết ải này tới ải khác. Rất muốn hét lên với Cố Anh Kiệt: “mau khen em, khen em cơ trí lại dũng cảm đi!”.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Type: Hà Trâm

Tần đại tiểu thư cơ trí dũng cảm và bà Cố cùng nhau đi mua sắm.

Cô còn mang theo chút vui mừng và đắc ý.

Cô mua cho Cố Anh Kiệt một chiếc áo khoác, một đôi giày, còn có một cái cravat. Lúc chọn mua cô có ý hỏi bà Cố, nhưng thật ra cách nghĩ của bà Cố không giống cô lắm. Cô rất do dự, vừa muốn tỏ ra ngoan ngoãn để lấy lòng bà, vừa muốn mua kiểu dáng và màu sắc mà mình thích tặng cho người đàn ông của mình.

Cuối cùng cô can đảm nói với bà Cố: “Cháu vẫn muốn mua cái này hơn”. Không được mua cái mình thích, sau này Cố Anh Kiệt mặc ở trước mặt cô thì cô khó chịu biết mấy, đến lúc đó không khéo lại nổi nóng nữa.

Bà Cố nhìn cô, cũng không kiên quyết theo ý mình: “Muốn thì cứ mua đi”.

Tần Vũ Phi rất vui, tức tốc trả tiền, đóng gói, lấy hàng. Cô thấy thật ra bà Cố rất tốt, không giành mua đồ cho Cố Anh Kiệt với cô, cũng không chỉ tay múa chân hay tỏ thái độ gì với ý kiến của cô. Mua đồ xong cô khoác tay của bà Cố đi rất nhẹ nhàng.

Nhưng bà Cố không phải chuyện gì cũng thuận theo ý cô. Cô có ý muốn mua quà tặng bà thì bị từ chối rồi. Cũng không nói thích hay không thích những món mà cô đưa bà đi xem, cứ một mực nói mình không thiếu gì cả.

Tần Vũ Phi thăm thờ dài, không chút ngưng ngừng mà nghĩ: “Bác có thiếu chứ, bác thiếu một cô con dâu đó biết không?”.

Đến trưa, cô cùng bà Cố ăn cơm, lúc họ đến nhà hàng vẫn còn khá sớm, rốt cuộc Tần Vũ Phi cũng có lý do chính đáng để gọi điện cho cố Anh Kiệt trước mặt bà Cố rồi. Đầu tiên cô hỏi Cố Anh Kiệt phải làm đến lúc nào, bữa trưa định giải quyết thế nào, nghe anh nói không đi đâu được, chỉ có thể ăn ở công ty thôi, cô dặn anh bận mấy cũng phải ăn cho đàng hoàng. Sau đó thì nói cho anh biết cô gặp mẹ anh ở trung tâm mua sắm, hai người họ cũng đi mua sắm, giờ đang ngồi trong nhà hàng chuẩn bị ăn cơm.

“Mẹ đang ở bên cạnh hả?” Cố Anh Kiệt nghe giọng điệu của cô ngoan ngoãn như thế liền biết bên đó có chuyện rồi.

“Đạ phải.” Tần Vũ Phi đáp rất ngọt, ngọt đến nỗi khiến cho Cố Anh Kiệt phải bật cười: “Em vất vả rồi”. Xem ra lúc này không thích hợp để hỏi han chi tiết cuộc gặp của họ, khi nào về hỏi cô kỹ hơn vậy. “Em đưa điện thoại cho mẹ đi.”

Tần Vũ Phi đưa điện thoại cho bà Cố: “Là Cố Anh Kiệt ạ”.

Bà Cố nhận lấy, nghe Cố Anh Kiệt nhỏ giọng nói: “Mẹ, sao mẹ lại gián xảo thế? Sao lại chơi trò thử lòng với đám nhóc chúng con chứ? Mẹ muốn thử Vũ Phi đúng không?”.

Bà Cố không lên tiếng, chỉ cười cười, rõ ràng là bà tính toán sai, lại bị con trai nói thành anh minh sáng suốt, liệu việc như thần thế này, xem ra là dở ngọt bà thì bà cũng thấy rất vui lòng đón nhận.

Cố Anh Kiệt nịnh nọt xong thì nói tiếp: “Mẹ, Vũ Phi ngốc lắm, lại dễ xấu hổ, mẹ đừng dọa cô ấy. Mẹ biết cô ấy mà, quen được nuông chiều, lại kiêu ngạo, mẹ là người lớn, co gì thì nhường cô ấy chút”.

“Con cứ lo việc của con đi, không cần lo bên này.” Bà Cố không nóng không lạnh đáp lại anh. Thằng nhớn thói tha, sinh con trai có ích gì chứ, từ đầu đến tim đều nghiêng hết về bạn gái nó. Ý nó muốn là bảo bà đừng bắt nạt Tần Vũ Phi, nhường con bé một chút chứ gì. Hừ, bây giờ con gái người ta ở đây nên bà mới không nói gì, đổi lại ở trong nhà xem, bà nhất định mắng anh một trận tan tác.

Bà Cố cúp máy, trả điện thoại lại cho Tần Vũ Phi. Cô muốn hỏi Cố Anh Kiệt đã nói gì, nhưng lại thấy ngại, đành nói: “Cố Anh Kiệt làm việc rất chăm chỉ, biểu hiện cũng rất xuất sắc. Bố cháu và các quản lý cấp cao trong công ty đều đánh giá rất cao anh ấy”.

“Ừ, nó rất giỏi mà.” Bà Cố nghĩ thầm trong lòng con trai tôi còn phải khen sao, đối với người mẹ đương nhiên lúc nào con mình cũng là giỏi nhất.

Tần Vũ Phi cười theo, chuyển sự chú ý vào thực đơn, bàn với bà Cố xem ăn gì, sau đó thì gọi món.

Bữa cơm này xem như suôn sẻ. Rốt cuộc bà Cố cũng chịu mở lời, hỏi han tình hình Cố Anh Kiệt đến thăm nhà cô hỏi trước, rồi hỏi chuyện du học, làm việc các thứ của Tần Vũ Phi. Tần Vũ Phi vừa kích động vừa lo lắng, bà chịu đặt câu hỏi, đó là chuyện tốt. Cô cẩn thận trả lời từng câu một.

Món ăn của nhà hàng này rất hợp khẩu vị của bà Cố, thái độ của Tần Vũ Phi cũng khiến bà vô cùng hài lòng. Tâm trạng cảnh giác của bà dần buông lỏng, không nhịn được mà nói vài chuyện vụn vặt với Tần Vũ Phi. Bà nói ba đứa con nhà bà mỗi đứa một tính, lại nói lúc nhỏ Cố Anh Kiệt là đứa ngoan nhất, không ngờ lên đến trung học thì bắt đầu dờ dẫm. Bà nói được một nửa thì chợt nhớ ra, cái bà gọi là dờ dẫm chính là việc Cố Anh Kiệt quen hết cô bạn gái này đến cô bạn gái khác, yêu sớm, không lo học hành, loại chuyện này đem ra nói với bạn gái hiện tại hình như không thích hợp lắm?

Bà Cố kịp thời dừng lại, chỉ chọn vài ba chuyện thú vị trong nhà kể cho Tần Vũ Phi nghe. Tần Vũ Phi thật ra không có hứng thú lắm với những chuyện đó, cô muốn nghe chuyện của Cố Anh Kiệt hơn. Nhưng người ta không nói, cô cũng ngại hỏi.

Bà Cố nói xong chuyện của mình thì bắt đầu chuyển hướng tấn công vào Tần Vũ Phi. Bà bắt đầu hỏi chuyện lúc cô đi du học, lại hỏi sau này cô có tính toán gì, hỏi cô nghĩ thế nào về tương lai của cô và Cố Anh Kiệt.

“Có lẽ bây giờ nói đến chuyện này thì hơi sớm, nhưng dù gì chúng ta cũng đã ngồi chung trò chuyện rồi, đứa con trai kia của bác cũng rất dễ tâm đến cháu, bác nghĩ chúng ta tìm hiểu thêm về nhau một chút cũng tốt.” Lúc này đây bà Cố đã quên mất trước đây mình định làm ngơ với quan hệ của hai đứa nhỏ này rồi.

“Chúng cháu, ừm, chúng cháu hy vọng, có thể có được kết quả tốt.” Tần Vũ Phi suy nghĩ rất lâu, quyết định có sao nói vậy. “Bác ạ, Cố Anh Kiệt từng quen rất nhiều bạn gái, lúc mới bắt đầu quen nhau, cháu rất thiếu lòng tin. Trước đây cháu từng bị bạn trai phản bội, cho nên cháu rất để ý những chuyện này. Về phần cháu, bản thân cháu cũng có vấn đề của mình, chẳng hạn như tính khí xấu, lại khá bướng bỉnh, những cái này cháu đều biết. Vậy nên...”

Cô ngưng lại một chút, nghĩ nên nói thế nào. “Vậy nên thật ra lúc mới bắt đầu cháu rất thiếu lòng tin, thậm chí cứ luôn nghĩ chúng cháu nhất định sẽ chia tay. Kiểu như cháu rất thích anh ấy, muốn được ở bên anh ấy, nhưng lại có cảm giác không thể có một kết quả tốt được. Lúc đó cháu lo lắng vô cùng. Nhưng Cố Anh Kiệt rất kiên trì với cháu, cháu nghĩ chắc là anh ấy chưa bao giờ gặp phải cô bạn gái khó chiều như cháu đâu.”

Nói đến đây Tần Vũ Phi chợt dừng lại, nghĩ rằng tuy mình nói sự thật, nhưng cũng không thể nói mình tệ hại như thế, lỡ như mẹ người ta ghi nhớ, phản đối họ thì làm sao? Cô uống một ngụm nước, sắp xếp lại suy nghĩ, nói tiếp: “Thật ra trước khi quen cháu đã nói với Cố Anh Kiệt rồi, những lời không lọt tai cũng nói rồi, nhưng anh ấy vẫn kiên quyết rằng chúng cháu phải ở bên nhau. Cho nên sau khi quen nhau hai người đều rất cố gắng. Sau này cháu cũng dần sửa đổi, cháu và Cố Anh Kiệt đều muốn có được một kết quả tốt”.

Cô nhìn bà Cố một cái, nói tiếp: “Cố Anh Kiệt nói, trước giờ anh ấy chưa từng dẫn bạn gái về nhà. Cháu nghĩ chuyện đó với anh ấy mà nói hăng là có ý nghĩa rất trịnh trọng, rất nghiêm túc. Từ sau lần thất bại trong tình yêu trước cháu không hề quen thêm người bạn trai nào, cho nên bố mẹ cháu trước giờ cũng chưa từng gặp bạn trai cháu. Lần này gặp bố mẹ, chúng cháu đều rất nghiêm túc”.

Bà Cố không lên tiếng, nói thật thì bà không có nhiều kinh nghiệm nói chuyện với lớp trẻ như thế này, con dâu lớn cũng thế, con rể thứ cũng vậy, đều là bà nhìn vừa mắt, hai gia đình cũng thấy hợp, mấy đứa nhỏ lại có tình cảm với nhau, thế là mọi chuyện suôn sẻ. Đám nhỏ lúc đến gặp bà và chồng đều nhún nhường lấy lòng, sau khi kết hôn mới từ từ làm thân với nhau. Thân với nhau rồi thì đương nhiên sẽ không nói những lời như thế nữa.

Tần Vũ Phi này, lúc bà còn đang thấy nên giữ kẽ thì lại lật bài ngửa với bà, thẳng thắn toàn lực tiến công.

“Chúng cháu rất thật lòng với nhau, hy vọng sẽ được kết quả tốt. Nếu may mắn, thật sự có ngày đó, mong bác chiều cố nhiều hơn, có lẽ rất nhiều chuyện cháu làm chưa được tốt, mong bác có thể dạy bảo thêm. Nếu không may chúng cháu cố gắng nhưng đến cuối cùng vẫn không thể bên nhau, cũng mong bác đừng trách cháu.” Tần Vũ Phi nhìn thẳng vào mắt bà Cố, “Đây chính là suy nghĩ của cháu”.

Bà Cố bị ánh mắt chân thành của cô nhìn, thật sự không cách nào ra vẻ kiêu ngạo được, bà biết mình nên cho cô gái này một câu trả lời, bà nghiêm túc suy nghĩ rồi nói: “Vây hai đứa phải cố gắng cho tốt. Thật ra cách nghĩ của người làm cha mẹ như bác đây đơn giản lắm, chỉ là mong con cái mình được hạnh phúc mà thôi. Bác nghĩ như thế, bố mẹ cháu chắc chắn cũng nghĩ vậy. Bác băn khoăn về cháu thế nào, bố mẹ cháu cũng băn khoăn về A Kiệt thế đấy. Cho nên, cứ thuận theo tự nhiên đi. Bác chỉ có thể nói, bác sẽ không trở thành vật cản của hai đứa”.

Tần Vũ Phi nghe xong những lời này liền cười. Cô không nhận được, thật sự không nhận được, thế là nói: “Cháu muốn gọi điện cho Cố Anh Kiệt ngay bây giờ ạ”.

“Được, cháu gọi đi.” Bà Cố đồng ý.

Tần Vũ Phi cảm điện thoại chạy ra khỏi nhà hàng, đứng ngoài tầm kính gọi điện thoại. Bà Cố thấy cô hưng phấn đến mức vừa nói vừa nhảy, vẻ mặt ửng hồng cười rất vui vẻ, cũng bất giác mỉm cười, đúng là đứa trẻ thật đơn giản mà. Bà có thể tưởng tượng được cô đang nói gì với Cố Anh Kiệt, chắc hẳn là nói bà không phản đối chúng thôi.

Bà Cố uống một ngụm nước, khẽ thở dài. Kế hoạch thật sự đảo lộn hết rồi. Rõ ràng không định như thế, rõ ràng muốn bảo con trai tiến triển chậm một chút, đợi nhìn rõ rồi mới nói, kéo dài thời gian, để chúng bình tĩnh một chút. Giờ thì hay rồi, tự bà mất bình tĩnh, âm thầm tỏ ý ủng hộ.

Một lát sau Tần Vũ Phi trở lại, vẻ mặt cười ngọt ngào hạnh phúc. Bà Cố nhìn mà có chút không dám tin, đây là cô gái bị đánh giá là kiêu căng bướng bỉnh, tính khí xấu trong mắt mọi người sao.

“Bác ơi, Cố Anh Kiệt nói nhất định sẽ tan sở trước năm giờ, anh ấy muốn ăn cơm cùng bác. Chúng ta về chỗ anh ấy được không, cháu có học làm vài món từ chỗ đầu bếp nhà cháu, bữa tối để cháu làm cho ạ.” Tần Vũ Phi hứng chí bưng bưng, đúng là vui đến quên trời quên đất. Lúc này cô nói với Cố Anh Kiệt, cô chỉ mất nửa ngày đã giải quyết xong ải của mẹ anh, anh thiếu chút nữa thì không tin, sau đó thì liên tục khen cô lợi hại. Tần Vũ Phi cũng thấy mình rất lợi hại, cô muốn tiếp tục thể hiện.

Cô biết nấu ăn? Bà Cố không tin lắm. Lúc này điện thoại reo lên, bà cầm lên xem, là tin nhắn Cố Anh Kiệt gửi đến, trong đó chỉ có ba chữ đơn giản: “Cảm ơn mẹ!”.

Bà Cố chợt thấy ấm áp trong lòng. “Được thôi.” Bà nhận lời, “Vây thì đến chỗ A Kiệt ngồi một chút đi”.

Tần Vũ Phi cười rất tươi, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện đề nghị này của cô sẽ trở thành một thảm họa nho nhỏ, sau cùng còn biến thành một trận phong ba.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Type: Hà Trâm

Bà Cố và Tần Vũ Phi ăn trưa xong, thấy thời gian còn khá nhiều, lúc sáng đi dạo cũng mệt rồi, bà không muốn đi nữa, còn sớm vậy mà đến chỗ con trai thì chỉ có bà và Tần Vũ Phi, bà lại không có gì nhiều để nói cả. Thế là nói Tần Vũ Phi cùng đi làm tóc. Tần Vũ Phi vui mừng vô cùng.

Trong lúc làm tóc bà Cố nhắm mắt dưỡng thần, Tần Vũ Phi ngồi một chỗ khá xa tường thuật trực tiếp lại biểu hiện xuất sắc và thu hoạch to lớn của mình trong hôm nay với Cố Anh Kiệt. Lúc đầu tốc độ trả lời của Cố Anh Kiệt còn khá, sau đó có thể do bận quá nên cũng không thích cực trả lời nữa. Tần Vũ Phi thấy mình có chút không hiểu chuyện, thế là không nói nhiều nữa. Cô chỉ dặn Cố Anh Kiệt năng lượng trong hôm nay cô dùng hết rồi, làm bữa tối là chiều cuối cùng, cô nhất thời kích động, bây giờ mới nhớ cô chỉ theo đầu bếp học được ba lần, tuy lần nào cũng làm rất khá, nhưng lần này cô phải tự mình làm, cô sợ không ứng phó nổi, không tự tin cho lắm. Tài nghệ nấu nướng của Cố Anh Kiệt tốt hơn cô, cô bảo Cố Anh Kiệt không có việc gì thì nhất định phải về sớm mà giúp một tay. Cố Anh Kiệt nhận lời cô, nói mình nhất định sẽ về sớm.

Thời gian sau đó Tần Vũ Phi liên tục dùng điện thoại để xem công thức nấu ăn, cố gắng nhớ lại từng bước mà đầu bếp đã dạy. Cô động viên mình chắc chắn không có vấn đề gì, hôm nay thần may mắn đang đứng về phía cô mà, tất cả sẽ suôn sẻ cả thôi.

Làm tóc xong, bà Cố ngồi xe Tần Vũ Phi về nhà Cố Anh Kiệt. Ngồi một lúc thì bà hỏi cô định làm món gì, liệt kê danh sách ra bà sẽ bảo tài xế đi mua, hai người họ không cần phải đi thêm một chuyến nữa. Tần Vũ Phi thấy ý kiến này rất hay. Bởi vì cô chưa từng đi mua rau, lúc học nấu ăn đều dùng nguyên liệu chế biến sẵn. Đúng là sợ đi mua sẽ thành trò cười mất. Thế là cô liệt ra một danh sách, định làm món cá hấp, xào ít thịt, rau xanh và nấu canh rong biển sườn heo.

Bà Cố vào bếp nhìn một lượt, mở tủ lạnh xem thử, sau đó thêm vài món như hành, gừng,... vào danh sách, viết thêm chút gia vị, xong rồi mới gọi điện cho tài xế, bảo tài xế đi mua những thứ theo danh sách mà bà đưa.

Lúc này Tần Vũ Phi thật sự cảm thấy căng thẳng, cô quên mất, bà Cố là người thường xuyên ninh canh tắm bổ cho con trai, tài nghệ nấu nướng nhất định rất tốt. Ôi trời ạ, cô đúng là ngốc quá mà, thế nào gọi là vui đến quên trời quên đất, chính là kiểu ngu ngốc như cô đây. Lỡ như cô không thể hiện cho tốt, nấu không được ngon, sẽ không bị trừ điểm chứ?

Tần Vũ Phi lo lắng không yên, bà Cố thì đã lo liệu đầu vào đấy, thấy mệt rồi, bèn nói đến phòng cho khách chợp mắt một chút. Tần Vũ Phi vội vàng đưa bà đi, sắp xếp ổn thỏa cho bà Cố ngủ trưa, Tần Vũ Phi trốn trong phòng ngủ gọi điện cho Cố Anh Kiệt, muốn hỏi anh lúc nào thì về được, cô nấu ăn thật sự cần đến sự động viên và giúp đỡ của anh.

Kết quả điện thoại đang bận. Tần Vũ Phi không để ý, lại mở công thức nấu ăn ra xem, xem hết một lượt từng bước một của quá trình nấu rồi lại gọi cho Cố Anh Kiệt, vẫn đang bận. Cô tiếp tục đọc công thức, lần này xem lại ba lần, chắc chắn mình có thể đọc vanh vách từng bước một rồi, trong lòng cũng yên ổn hơn chút. Gọi lại cho Cố Anh Kiệt lần nữa, máy vẫn đang bận.

Tần Vũ Phi bắt đầu thấy rối loạn, có trực giác không tốt. Cô bắt đầu tự kiểm điểm, sao lại tái phát rồi, không phải đã đỡ hơn rồi sao? Không được quá đa nghi, không được dụng một chút là suy nghĩ lung tung. Sự việc đều là do người ta nghĩ mà xấu đi cả. Cô bây giờ do áp lực quá lớn, quá căng thẳng, phải bình tĩnh, đừng nổi nóng, đừng tức giận, Cố Anh Kiệt cũng vất vả lắm, cuối tuần rồi còn phải đi làm, công chuyện của anh chắc chắn rất gấp gáp, anh vừa làm vừa phải nghe cô nói chuyện mua sắm, chuyện bà Cố, chắc chắn cũng vất vả.

Tần Vũ Phi hít thở thật sâu, nói với chính mình đừng lo lắng, đừng nổi nóng, Cố Anh Kiệt nhất định sẽ về. Anh đã hứa rồi, bây giờ đừng quấy rầy anh.

Tuy nghĩ thế nhưng một lúc sau cô vẫn không nhịn được mà gọi cho anh lần nữa. Lần này máy vẫn đang bận.

Cô cố đè nén sự không vui trong lòng. Cô lấy công thức ra đọc lần nữa, sau đó đi vào bếp chuẩn bị. Lấy chảo ra, thớt cũng bày ra, dường như làm vậy cô có thể tăng thêm niềm tin để nấu ăn.

Một lúc sau, tài xế nhà họ Cố mang những thứ đã mua đến. Tần Vũ Phi cảm ơn, nói với ông là bà Cố đang nghỉ ngơi. Thế là tài xế để đồ lại và ra về, chỉ nhắn lại bà Cố có gì cần thì gọi điện.

Sau khi tài xế đi, Tần Vũ Phi thay quần áo trong nhà, đeo tạp dề lên, bắt đầu nấu nướng. Đầu tiên cô lấy từng món một bày ra, sắp xếp theo thứ tự từng bước, một đồng nguyên liệu thiếu chút nữa thì không để được hết lên. Sau đó cô mất vài phút suy nghĩ xem làm sao chia thứ tự cho đồng lộn xộn này. Một đồng lớn như thế, với người mới mà nói đúng là có chút khó khăn.

Lúc nào bà Cố vừa ngáp vừa đi đến trước cửa phòng bếp, thấy rau đã được đưa đến, hỏi vài câu. Sau đó thì hỏi Tần Vũ Phi: “Có cần bác giúp không?”.

“Không cần, không cần đầu ạ. Bác nghỉ ngơi thêm chút đi, cháu tự mình làm được rồi.” Nói đùa, cô tay chân vụng về như thế mà để bà Cố thấy sao được, mặt mặt biết mấy. Dù sao làm xong ăn được là được rồi. Quá trình này bà Cố không biết vẫn tốt hơn.

Bà Cố nhìn phòng bếp được bày biện ra thế kia, cũng hiểu Tần Vũ Phi đang lo cái gì. Quả thật bà vẫn còn rất buồn ngủ, thức dậy nhìn xem cũng là theo phép lịch sự, nay Tần Vũ Phi đã nói vậy, bà chỉ nói: “Vay bác đi ngủ thêm một lát, A Kiệt về thì đánh thức bác”.

Tần Vũ Phi lập tức vâng dạ.

Một mình Tần Vũ Phi ở trong bếp lóng ngóng tay chân. Cô quyết định cái nào dễ làm trước, rửa sạch rau rồi đem xào. Kết quả rau hơi quá lửa, nhưng trông vẫn còn khá tốt, cô nếm thử một miếng, mùi vị xem như không tệ. Cô rất vui, miễn cưỡng xem như thành công. Cô để món rau qua một bên, chợt nghĩ ra, thế này thì đợi đến khi các món khác xong thì nó đã nguội mất rồi? Nhưng đã xào rồi, thôi kệ vậy, lát nữa hâm lại là được. Dù sao họ cũng đâu có biết.

Sau đó cô bắt đầu thái thịt. Có miếng to miếng nhỏ, miếng mỏng miếng dày, nhưng đã thuận lợi thái xong. Cô lại quyết định, dù sao xào chín rồi thì nhìn cũng như nhau, cũng cho vào miệng ăn mà, lớn nhỏ dày mỏng không quan trọng. Thế tích khác nhau lại càng thêm phong phú.

Thịt thái xong thì đem ướp, sau đó thì nghiêm túc suy nghĩ, phải rút kinh nghiệm từ lần xào rau, không thể xào xong để đó cho nguội được. Chi bằng bắc cá lên hấp rồi hăng xào thịt. Đợi đã, canh sườn vẫn chưa nấu. Cô phải nhanh chóng nấu canh đã.

Tần Vũ Phi làm đến trán lấm tấm mồ hôi. Sườn được rửa sạch bỏ vào nồi, cô nhớ phải vớt bọt nữa, thế là không dám rời đi, cứ đứng đó nhìn nó sôi lên nổi bọt, cô chăm chú vớt sạch, đẩy nắp lại, mặt đã bị hơi nước làm cho nóng lên. Tần Vũ Phi xem lại công thức trên điện thoại, nhân tiện nhìn đồng hồ, sao Cố anh Kiệt vẫn chưa về nhỉ? Có anh giúp cô một tay thì hay rồi.

Nhưng bây giờ Tần Vũ Phi không rảnh mà trách cứ Cố Anh Kiệt, cô phải đi làm cá. Mấy người bán cá đã giết cá trước rồi, nhưng không cắt mấy đường trên thân nó. Tần Vũ Phi làm theo những bước đầu bếp đã dạy, nhưng cá rất trơn, vất vả lắm cô mới giữ chặt được, dao cũng dùng không quen, mỗi lần cứa xuống là kêu thình một tiếng. Đến đường dao cuối cùng, cô cắt luôn một mẫu móng tay và chút da của mình. Tia máu chảy ra. Tần Vũ Phi giật mình tức tốc đưa ngón tay ngâm vào miệng, vị tanh của cá sống lập tức lan tỏa, cô ghê tởm vội vàng nhỏ một ngụm nước, dùng nước sạch rửa tay súc miệng.

Sau đó cô nhìn lại ngón tay mình, may mà chỉ cắt trúng da, hút máu xong rồi thì không bị gì nữa. Chỉ là thiếu mất một mẫu móng tay khiến cô rất khó chịu. Lúc này Tần Vũ Phi thật hy vọng Cố Anh Kiệt nhanh chóng trở về.

Tần Vũ Phi bắc cá lên hấp. Cắt ớt chuẩn bị xào thịt, nhưng ớt rất cay, nước thấm vào vết thương trên ngón tay cô đau rất, cô nhin, khóe mắt ngứa ngứa, cô đưa tay lên dụi, vị cay lập tức xông vào mắt. Cô vội vàng rửa tay, lấy nước lau lên mắt, đau đến chảy nước mắt. Cô im lặng đứng trước bồn nước nửa ngày, đợi cho mắt không còn khó chịu nữa. Mãi một lúc sau mắt vẫn chưa khỏe hẳn, nhưng cô ráng nhìn, tiếp tục cắt ớt và những nguyên liệu khác. Dù bây giờ cô đã bực đến mức muốn ném chảo, nhưng cô vẫn nhìn không nổi nóng, cô thấy mình thật sự tiến bộ rất nhiều rồi.

Lúc này cửa lớn mở ra, Cố Anh Kiệt bước vào. Tần Vũ Phi rất vui mừng, vừa định gọi anh thì điện thoại anh đổ chuông. Anh đi đến hôn lên mặt cô, “Xin lỗi, anh nghe điện thoại chút”. Sau đó thì anh đi vào phòng ngủ.

Tần Vũ Phi không để tâm, thật ra thì bây giờ cô đang rất vui, nghe xong điện thoại thì Cố Anh Kiệt sẽ ra giúp cô rồi. Bữa cơm này sẽ làm xong rất nhanh, hôm nay đúng là một ngày thuận lợi mà.

Tần Vũ Phi kiểm tra lại một lượt những nguyên liệu đã cắt, đợi mãi vẫn chưa thấy Cố Anh Kiệt ra, nhưng lại nghe tiếng bà Cố thức dậy, đang đi vào bếp. Tần Vũ Phi giật mình, vội mở lửa, đun dầu, đổ nguyên liệu vào chảo, lấy xẻng đảo qua đảo lại ra dáng đầu bếp chuyên nghiệp, bà Cố đã vào đến phòng bếp, đang đứng ở cửa nhìn, không đánh giá gì về việc nấu nướng của Tần Vũ Phi, chỉ hỏi: “A Kiệt đã về chưa?”.

Tần Vũ Phi vội đáp: “Đã rồi ạ, anh ấy đang ở trong phòng ngủ nghe điện thoại”. Tần Vũ Phi dè dặt liếc mắt quan sát. Bà Cố quay người đi rồi, cô thở phào một hơi.

Lúc này mới phát hiện dầu của cô còn chưa nóng mà cô đã đổ rau vào, giờ xào một lúc thì màu sắc thật sự rất xấu. Thôi kệ, cho thịt vào thì sẽ không nhìn ra đâu. Cô nghĩ thế liền đổ thịt vào.

Thịt đã xào xong. Cô phát hiện cá đã hấp quá lâu rồi. Bỏ đi, bỏ đi, cô buồn bã nghĩ, dù sao có thể ăn là được rồi. Cô ném thử một miếng, nhạt, còn rất tanh nữa. Chợt nhớ ra cô chưa ướp cá, cũng quên cho gừng vào. Bỏ đi, bỏ đi, ăn không đau bụng là được rồi. Cô đổ rất nhiều nước tương lên con cá, hy vọng có thể che đậy được những sơ suất kia.

Lúc này Cố Anh Kiệt vẫn chưa ra. Tần Vũ Phi không có tinh thần mà đi giục anh, hơn nữa bà Cố đã dậy rồi, Tần Vũ Phi cũng không dám ở trước mặt bà mà sai bảo con người ta. Cô xem nồi canh, chưa đủ lửa, vị chưa được đậm đà. Dù sao nêm muối vào cũng ăn được. Cô vừa nghĩ không biết bà Cố có chê cô nấu ăn không ngon hay không vừa bỏ rong biển vào. Sau khi bỏ vào cô mới sực nhớ ra rong biển còn chưa rửa.

Tần Vũ Phi thấy trong lòng vô cùng khó chịu. Cuối cùng đành gửi gắm hết hy vọng vào món thịt xào. Nhưng vừa ăn một miếng, cô suýt thì bật khóc. Thịt quá cứng, lại rất mặn.

Đúng lúc này bà Cố và Cố Anh Kiệt vừa nói vừa đi về hướng này. Cố Anh Kiệt cười với cô, ôm lấy cô hôn một cái: “Nấu xong cơm rồi à? Giỏi thật đấy”.

Tần Vũ Phi gượng cười cười, lén nhìn bà Cố, nhỏ giọng nói: “Không được ngon cho lắm ạ”.

“Không sao đâu.” Cố Anh Kiệt động viên cô. Nhưng Tần Vũ Phi thấy ánh mắt anh có chút hờ hững, hình như không được tập trung. Cô lần nữa tự trách mình suy nghĩ nhiều quá, quá đa nghi, bệnh thần kinh lại tái phát rồi.

Cố Anh Kiệt vào phòng bếp bung thức ăn ra đặt lên bàn ăn, gọi bà Cố ngồi xuống trước. Tần Vũ Phi đi lấy bát đũa, sau khi sắp xong bát đũa ra bàn thì cô sững người. Lúc này làm lo thức ăn quá, cô quên nấu cơm rồi.

Tần Vũ Phi cúi đầu, chỉ hận không có cái lỗ cho mình chui xuống. Cô thấy rất mất mặt, vô cùng vô cùng mất mặt.

Lúc này bà Cố cũng phát hiện ra có chỗ không đúng, nhưng bà không nói gì, chỉ im lặng đưa tay múc canh. Tần Vũ Phi cắn chặt môi, rất muốn nói cho bà biết rằng rong biển chưa rửa, nhưng cô thật sự không có mặt mũi nào nói ra.

Cố Anh Kiệt cười cười: “Hay là nấu ít mì để ăn nhé, mì nấu nhanh lắm”. Anh dứt lời liền xoay người đi đun nước, sau đó thì quay lại nói: “Ăn thức ăn trước đi, chút nữa nước sôi là có mì ngay”.

Tần Vũ Phi lén nhìn bà Cố, thấy bà uống một ngụm canh rồi thì không đụng đến nữa. Tần Vũ Phi chợt dạ, quay đầu lại nhìn thức ăn trên bàn, rau thì nguội, thịt thì cứng, cá thì tanh, món nào món nấy không nếm chút thì nhạt nhẽo. Sắc mặt bà Cố không dễ coi chút nào, Tần Vũ Phi muốn khóc.

Cố Anh Kiệt còn chưa kịp ném thử thì điện thoại lại đổ chuông. Tần Vũ Phi nghe rõ tiếng anh khẽ thở dài, lại thấy anh dường như do dự một chút rồi mới nói: “Anh đi nghe điện thoại”.

Tần Vũ Phi nhìn theo bóng lưng anh đi vào phòng ngủ, cảm giác bất an trong lòng ngày một nặng nề. Không khí trên bàn cơm có chút lúng túng. Tần Vũ

Phi không biết có thể nói gì, bà Cố cũng không động đũa nữa, nước trong phòng bếp sôi rồi, người nấu mỳ là Cố Anh Kiệt vẫn chưa trở ra. Tàn Vũ Phi định vào phòng bếp nấu mỳ, bà Cố đã đi đến, hồ hững nói: “Đề bác làm cho”.

Tàn Vũ Phi không muốn giành, cũng không có mặt mũi nào giành làm. Cô nhường vị trí lại cho bà rồi đi ra.

Bà Cố nấu ba bát mỳ trứng gà. Khi dọn mỳ lên thì rốt cuộc Cố Anh Kiệt cũng trở ra. Sắc mặt anh hơi khó coi, nhưng vẫn cố gắng tỏ ra thoải mái: “Mỳ thơm quá đi”.

Tàn Vũ Phi lẳng lặng nhìn anh, hoàn toàn không có tâm trạng để phối hợp diễn cùng anh. Cô cảm thấy lần này thật sự không phải do cô đa nghi.

Ba người yên lặng ăn mỳ. Cố Anh Kiệt sau khi nếm thức ăn trên bàn, cũng không đụng đến chúng nữa. Tàn Vũ Phi thấy trong lòng rất khó chịu. Nhưng cô không muốn miễn cưỡng tạo không khí kêu gọi mọi người ăn, cũng không muốn miễn cưỡng buộc bản thân ăn. Người ta đã không ăn rồi, cô cần gì làm thế.

Mỳ còn chưa ăn xong, điện thoại Cố Anh Kiệt lại reo lên.

Anh nhú mày, Tàn Vũ Phi cũng nhú mày, nói với anh: “Anh đi nghe đi”.

Cố Anh Kiệt hơi lưỡng lự, đi nghe máy.

Tàn Vũ Phi ngồi một lúc, cũng đứng dậy đi vào phòng ngủ. Mở cửa ra, liền nghe Cố Anh Kiệt nói: “Được rồi, em đừng khóc nữa. Làm vậy chẳng giải quyết được vấn đề đâu. Anh bảo Jason qua giúp em không được sao? Em cần gì phải như thế chứ”.

Dứt lời, anh ngẩng đầu lên, thấy Tàn Vũ Phi đang lạnh lùng nhìn anh.

Cố Anh Kiệt thấy chột dạ, nói vào điện thoại: “Anh đã gọi điện cho Jason rồi, cậu ta sẽ giúp em mà. Nếu tình hình thật sự không ổn, em báo cảnh sát đi. Anh phải cúp rồi. Không phải, em đừng như thế, em nói vậy là có ý gì? Đừng nói chết với không, anh thật sự phải cúp đây”. Anh nhìn Tàn Vũ Phi, sau đó liền cúp máy.

“Ai muốn chết?” Tàn Vũ Phi hỏi. Bây giờ cô cảm thấy trong lòng rất lạnh, đầu óc thì rất nóng, lửa giận đã không cách nào kiềm chế được nữa.

“Là Abby. Bạn trai cô ấy có khuynh hướng bạo lực, vì cô ấy muốn chia tay, nên đang gây phiền phức cho cô ấy. Cô ấy đến cầu cứu anh.”

Abby? Cô bạn gái cũ đó? “Vậy ra em gọi cho anh mãi không được là do anh đang nói chuyện với cô ta?”

Cố Anh Kiệt mấp má môi, lúc chiều đúng là anh bị điện thoại của Abby quấy rối, cho nên mới về muộn. Anh không thể nói dối, đành nói: “Bố mẹ cô ấy ở nước ngoài, ở đây lại không có ai có thể giúp cô ấy, tình huống hôm nay hơi xấu, cho nên cô ấy mới gọi cho anh”.

“Vậy sao?” Giọng nói của Tàn Vũ Phi lạnh lùng đến không thể lạnh lùng hơn, hỏi anh: “Hôm anh đến nhà gặp bố mẹ em, tối về có phải cũng nói chuyện điện thoại rất lâu với cô ta hay không?”.

Cố Anh Kiệt ngây người.

Tàn Vũ Phi cười lạnh, cô đã hoàn toàn không muốn kiềm chế tính khí của mình nữa rồi. “Xin hỏi anh Cố định giúp cô ấy thế nào đây? Đánh nhau với anh bạn trai có khuynh hướng bạo lực của cô ta? Hay thấy cô ta không chôn dung thân, cứ bị quấy rầy suốt, anh Cố đón cô ta về tận tâm bảo vệ?”

Cố Anh Kiệt bắt đầu lo lắng, “Em đừng nghĩ nhiều quá. Anh đã khuyên cô ấy báo cảnh sát rồi, nhưng cô ấy nói đã báo một lần, cảnh sát không lo, nói là tình nhân cãi nhau, khuyên vài câu rồi đi mất. Anh biết mình không nên gần gũi với cô ấy quá, nên khi cô ấy báo anh qua đó anh đều từ chối. Anh có tìm Jason giúp, anh sẽ giải quyết chuyện này mà”.

Tàn Vũ Phi không lên tiếng. Cố Anh Kiệt đến kéo tay cô, cô hung hăng hất tay anh ra.

“Giải quyết chuyện này? Từ khi cô ta đến bệnh viện thăm anh, đưa ra đề nghị muốn tái hợp với anh đến nay, anh giải quyết được tốt lắm, càng dính càng chặt rồi đó.”

Cố Anh Kiệt nhú mày: “Cô ấy gặp rắc rối, còn liên quan đến an toàn nữa, anh không thể bỏ mặc cô ấy không lo, dù sao cũng từng qua lại, cho dù chia tay rồi...”. Anh nói đến đây thì lập tức ngậm miệng lại, sắc mặt của Tàn Vũ Phi cho anh biết, anh nói sai rồi, sai rất trầm trọng.

“Cố Anh Kiệt.” Tàn Vũ Phi lạnh lùng lên tiếng, “Khi anh đến thăm nhà em, trong lúc em đang vô cùng vui mừng, cảm thấy không thể lấy ai khác ngoài anh nữa, anh lại đang nói chuyện điện thoại với bạn gái cũ của anh đến không dứt được. Trong lúc em tận tâm tận sức liều mạng lấy lòng mẹ anh, hy vọng tương lai chúng ta có thể đơm hoa kết trái, lúc em không biết lượng sức mà lỏng lỏng tay chân làm ra mấy món khó ăn muốn chết kia, mong anh có thể về giúp đỡ, anh lại đang nói chuyện điện thoại với bạn gái cũ, chu đáo giúp cô ta giải quyết rắc rối của mình. Vì hai người từng qua lại, có tình cảm...”. Cô không nói nổi nữa, cô nhìn chằm chằm Cố Anh Kiệt, nhìn không chớp mắt, sau đó dứt khoát xoay người bỏ đi.

“Vũ Phi.” Cố Anh Kiệt ở phía sau gọi với theo. Cô mặc kệ, bước đi thật nhanh.

Đến phòng khách, cô thấy bà Cố đang kinh ngạc nhìn mình. Chắc hẳn bà đã nghe tiếng họ tranh cãi.

“Xin lỗi bác. Là cháu quá tự đề cao bản thân, để bác chê cười rồi, cháu xin lỗi. Cháu đi trước ạ.” Cô cầm túi xách lên, cố đè nén nước mắt đi ra ngoài. Ngày hôm nay còn chưa hết, nhưng cô đã thấy rất mệt mỏi, không còn chút sức lực. Từ sáng sớm đến giờ, tâm trạng lên lên xuống xuống, dường như đã làm rất nhiều việc, căng thẳng, vui mừng, hưng phấn, ảo não, buồn bực, tức giận, dường như mọi cảm xúc đều được ném trải hết trong một ngày này.

“Vũ Phi.” Cô Anh Kiệt từ trong phòng đuổi ra.

Tần Vũ Phi mặc kệ anh, cô nhanh chóng đi đến cửa thay giày, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, cô sợ nước mắt mình sẽ rơi xuống mắt.

Điện thoại của Cô Anh Kiệt ở phía sau lại đổ chuông. Tần Vũ Phi sững người, thấy tiếng chuông đã dứt. Cô Anh Kiệt đã ngắt máy. Cô mặc kệ, tiếp tục thay giày, Cô Anh Kiệt chạy đến kéo tay cô, cô hất ra, anh lại kéo.

Cô ngước mắt trừng anh: “Buông ra, nếu không em sẽ không để ý đến anh nữa”.

Cô Anh Kiệt sững người, cô nhận lúc này hất tay anh ra. Cô ở cửa bước ra, đúng lúc này điện thoại anh lại đổ chuông.

Tần Vũ Phi dừng chân lại, không bước nữa.

Cô Anh Kiệt tức muốn chết. Thật sự muốn ném cái điện thoại này đi cho rồi, anh trừng mắt nhìn tên Abby hiển thị trên màn hình, đang muốn ngắt máy, một bàn tay đưa tới, giật mất điện thoại của anh.

Cô Anh Kiệt đứng ngậy ra, nhìn Tần Vũ Phi bắt máy. Cô ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt cương quyết, nói vào điện thoại: “Không được khóc! Đừng có ra vẻ đáng thương! Cô nghe rõ cho tôi, tôi là Tần Vũ Phi, là bạn gái hiện tại của Cô Anh Kiệt. Bất luận cô trải qua chuyện gì, gặp phải chuyện gì, chuyện cô dây dưa với bạn trai tôi khiến tôi rất không vui. Cô không cần nói, tôi chưa cho phép cô nói! Cô có tự trọng cần có của một cô gái hay không vậy! Cô muốn tìm người giúp đỡ không? Cô bị bạn trai ức hiếp đúng không? Cô cần giải quyết rắc rối đúng không? Tôi cho cô một cơ hội, chỉ một. Cô cho tôi biết giờ cô đang ở đâu? Còn tên đàn ông ức hiếp cô đâu? Đừng nói với tôi những lời đó, tôi nói rồi, chỉ cho cô một cơ hội. Tốt lắm! Cô cứ đợi đó!”.

Tần Vũ Phi nói xong liền cúp máy, rồi đem chuyển cuộc gọi từ số điện thoại đó đến máy của mình. Sau đó lạnh lùng ném điện thoại lên người anh, quay đầu bỏ đi.

Cô Anh Kiệt vội vàng đón lấy điện thoại, may mà không bị rơi hỏng. Đợi đến khi anh đuổi ra đến nơi thì cửa thang máy đang đóng lại trước mặt anh. “Vũ Phi!” Anh lớn tiếng gọi, tiếc là chỉ kịp thấy được gương mặt tức giận của cô.

Cô Anh Kiệt vội vàng gọi cho Tần Vũ Phi, bị cô ngắt máy. Cô Anh Kiệt vô cùng buồn bực, trở vào nhà, thấy bà Cố đang rất kinh ngạc, rõ ràng bà vẫn chưa lấy lại tinh thần sau khi thấy dáng vẻ mạnh mẽ của Tần Vũ Phi. Cô Anh Kiệt bây giờ cũng không có tâm trí mà an ủi bà, anh gọi cho Abby, hỏi cô ta đã nói gì với Tần Vũ Phi, sau đó thì lớn tiếng gầm lên: “Sao em lại nói địa chỉ cho cô ấy? Bạn trai em đâu? Cái gì? Anh ta đang chặn trước cửa nhà em? Shit! Abby, nếu Vũ Phi gặp chuyện gì ở chỗ em, anh tuyệt đối sẽ không tha thứ cho em đâu”.

Cô Anh Kiệt vội chạy vào phòng lấy chìa khóa xe, vừa đi vừa gọi điện cho Từ Ngôn Sướng, anh gấp đến nỗi nói năng lắp bắp, chỉ nói Tần Vũ Phi muốn đi tìm Abby, tên bạn trai bạo lực của Abby vẫn đang ở đó, anh sợ xảy ra chuyện, bảo Từ Ngôn Sướng nhanh chóng qua giúp đỡ, bây giờ anh cũng qua đó.

Bà Cố cũng bắt đầu lo lắng, đi theo con trai ra cửa, nói với anh: “Con đừng kích động, tài xế đang đợi dưới tầng, để ông ấy đưa chúng ta đi, cũng có thể giúp một tay”.

“Mẹ, chuyện này mẹ đừng lo.”

“Tính khí của Vũ Phi như thế, có người lớn ở đó thì nó cũng bình tĩnh hơn chút.”

Cô Anh Kiệt nghĩ, nói vậy cũng đúng, thế là không cản bà nữa, cùng mẹ ngồi xe tài xế nhanh chóng đến chỗ Abby.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Type: Phuong Phuong

Trên đường đi Cô Anh Kiệt vẫn không ngừng gọi điện cho Tần Vũ Phi, nhưng đều bị ngắt máy. Sau vài lần, anh không gọi nữa. Cô Anh Kiệt nghĩ có phải cô cho số anh vào danh sách đen rồi không?

Nghĩ vậy Cô Anh Kiệt vừa giận vừa lo. Cô gái này một khi đã nổi nóng thì không ai cản được. Anh sợ cô đến đó sẽ chịu thiệt vội vàng gọi điện cho vài người bạn, xem họ ai ở gần nhất thì nhanh chóng qua giúp.

Bà Cố ngồi trên xe không nói gì, chỉ nhìn con trai điên cuồng giận giữ không ngừng gọi điện.

Cuối cùng Cố Anh Kiệt lại gọi cho Abby, hỏi cô ta tình hình bây giờ thế nào. Hai người cãi nhau một trận trong điện thoại, vì Cố Anh Kiệt lại trách móc Abby vì sao lại nói địa chỉ cho Tần Vũ Phi biết, Abby lại mắng thái độ của Tần Vũ Phi là thế nào, dựa vào đâu mà hung dữ như thế. Cố bản lĩnh thì qua đây đi! Cố Anh Kiệt vô cùng tức giận, mắng Abby ngang ngược, sau đó ra lệnh cho cô ta nhanh chóng đuổi tên bạn trai kia đi, nếu không lát nữa Tần Vũ Phi qua đó, thế nào cũng xảy ra xung đột.

Abby đáp lại bằng một trận khóc lớn, mắng anh không có lương tâm. Nếu cô ta có thể đuổi anh ta đi thì cần gì hạ mình đi cầu cứu như bây giờ nữa, còn bị hết người này đến người kia mắng chửi. Tâm trạng cô ta rất xấu, tiếng gào thét vang trong điện thoại, bà Cố ngồi trong xe nghe được rất rõ.

Khi Abby bắt đầu ném đồ đạc, chửi thề thì Cố Anh Kiệt liền cúp máy. Bà Cố bảo tài xế lái xe nhanh một chút. Nhưng không may, phía trước đang kẹt xe.

Cố Anh Kiệt lo lắng đứng ngồi không yên trong xe, anh không ngừng gọi điện cho Tần Vũ Phi, tiếc là đều không gọi được. Anh lấy điện thoại bà Cố gọi cho cô, cô lại bắt máy, vừa “alo” thì nghe thấy tiếng của Cố Anh Kiệt, không thèm nghe anh nói gì, dứt khoát cúp máy. Gọi lại lần nữa thì lại không gọi được.

Cố Anh Kiệt thật không còn cách nào khác, nhìn dòng xe đang nhích từng chút một như ốc sên bò, lòng như lửa đốt. Chỉ mong Tần Vũ Phi cũng đang bị kẹt xe, không đi được.

Mất một lúc lâu, rốt cuộc Cố Anh Kiệt cũng đến nơi cần đến. Xe còn chưa dừng hẳn anh đã vội phóng xuống. Thang đang ở trên tầng trên, anh không đợi được đã chạy thang bộ lên tầng mười, còn chưa đến nơi đã nghe tiếng tranh cãi. Cố Anh Kiệt sợ đến tim muốn ngừng đập, nhanh chóng tăng tốc chạy đến tầng mười, vừa mở cửa thang bộ ra liền thấy Tần Vũ Phi dùng sức tát một người đàn ông.

“Vũ Phi!” Cố Anh Kiệt la lên, đang muốn chạy đến bảo vệ cô thì thấy một người cao to ra tay cản người bị đánh kia đánh trả, sẵn tay cho hắn ta thêm một đấm.

Cố Anh Kiệt ngây người, lúc này mới phát hiện trên hành lang đứng rất nhiều người. Ngoài Tần Vũ Phi và Abby còn có ba bốn anh chàng cao to mà anh không quen. Ngay cả Từ Ngôn Sướng và một người bạn khác của anh cũng có mặt.

Từ Ngôn Sướng nhìn thấy anh, vội đi đến báo cáo: “Mình cũng mới đến, ở đây náo nhiệt quá, mãi xem nên chưa gọi điện cho cậu”.

Lúc này anh nghe tiếng Tần Vũ Phi hung hăng nói: “Anh dám đụng đến tôi thử xem, anh có tin tôi đánh gãy chân anh rồi còn có thể kiện anh tội cố ý gây thương tích không?”.

Người đàn ông kia lớn tiếng mắng: “Tao tin cái...”.

Hắn ta còn chưa mắng xong, Tần Vũ Phi đã lấy bình xịt phun thẳng vào mặt hắn ta. Người đàn ông kia kêu lên một tiếng, Tần Vũ Phi liền đưa chân đạp. Hắn ta không nhìn được, nhưng vẫn vừa mắng vừa xông đến đánh Tần Vũ Phi, anh chàng cao to đứng bên cạnh Tần Vũ Phi ra tay lần nữa, đánh tên kia ngã lăn ra đất.

Cố Anh Kiệt sững sờ nhìn Tần Vũ Phi ra uy không khác gì đại ca xã hội đen. Anh biết cô nóng giận lên thì rất dữ, nhưng không nghĩ lại đến mức này. Không chỉ hung dữ một mình còn biết dẫn theo người đến đánh tập thể nữa.

Từ Ngôn Sướng ở bên cạnh nói: “Cậu lo quá rồi. Cô nàng hung dữ nhà cậu đâu cần chúng ta giúp đỡ, tự cô ấy đã dẫn theo người rồi”.

Về chuyện này thì Cố Anh Kiệt thật không biết có nên vui mừng hay không nữa. “Họ là ai vậy?” Cô sẽ không tìm xã hội đen đến giúp thật chứ?

“Lúc này mình có lên chạy qua hỏi thử một người, họ là công ty vệ sỹ nhà họ Tần thuê. Tần đại tiểu thư gọi một cú điện thoại, liền phái được mấy vệ sỹ ngay.”

Cố Anh Kiệt hiểu ra rồi. Nhà họ Tần hẳn phải thuê vệ sỹ, lắp đặt hệ thống giám sát trong nhà và bảo vệ an toàn trong những tình huống đặc biệt, thật ra nhà họ Cố cũng có, tài xế của anh trai anh chính là do công ty vệ sỹ phái đến, nhưng anh không dùng vì thấy không cần thiết.

Cố Anh Kiệt thở phào, may mà cô không tức đến mụ mị, còn biết gọi người đến bảo vệ mình.

Lúc này cửa thang máy mở ra, bà Cố dẫn theo tài xế từ trong bước ra. Đi cùng còn có hai người cảnh sát và một người đàn ông trung niên mặc âu phục thất caravat.

Lúc bấy giờ Tần Vũ Phi đang mắng: “Người ta đã nói chia tay rồi, chia tay đó, có hiểu không? Chính là không cần anh nữa đó. Cho nên anh rút ra xa được chừng nào thì rút đi, cứ bám lấy người ta không buông thì ra giống gì? Anh là đàn ông hay sâu bọ vậy! Còn dám đánh phụ nữ! Bản thân anh không biết làm người, tự nhiên sẽ có người dạy anh thôi”.

Bà Cố ngơ ngác, đi đến bên cạnh Cố Anh Kiệt, anh nhỏ giọng giải thích tình hình với bà, nói Tần Vũ Phi dẫn theo vệ sỹ đến. Bà Cố cũng nói với anh: “Hai anh cảnh sát kia vừa khéo đi cùng thang máy với mẹ, chắc cũng vì chuyện này mà đến”.

Hai người cảnh sát quả đúng đến là vì chuyện này, người đàn ông trung niên kia cũng thế. Họ đi về phía Tần Vũ Phi, cảnh sát hỏi: “Vị nào là Tần Vũ Phi?”

“Tôi đây.” Tần Vũ Phi hít thở, rất có khí thế. “Cảm ơn anh cảnh sát, các anh vất vả rồi.”

“Chuyện nên làm mà.” Hai người cảnh sát đều rất khách khí.

Tần Vũ Phi chỉ người bạn trai của Abby, nói: “Chính là người này, anh ta bạo lực với bạn tôi, quấy rối tình dục, chiếm dụng tài sản, lúc này còn động tay động chân với tôi, tổn hại thân thể”.

Nghe cô nói vậy, tên đàn ông kia tức giận mắng, còn chưa kịp mắng hết câu đã bị người Tần Vũ Phi dẫn đến đám cho một cái. Cảnh sát làm như không thấy, chỉ nói: “Vậy chúng tôi sẽ dẫn anh ta về điều tra”.

“Vất vả cho các anh rồi.” Tần Vũ Phi khách sáo nói.

Bạn trai Abby sững sờ, “Tao khinh, chúng mày dám. Tao phải kiện bọn mày, cảnh sát cũng không thể bắt người bừa bãi được”.

“Được thôi, đợi anh kiện.” Tần Vũ Phi không gấp gáp, “Luật sư tôi cũng tìm đến rồi, anh không kiện tôi thì anh không có bản lĩnh”. Cô nói với người đàn ông trung niên đang đứng bên cạnh: “Luật sư Trần”.

Người kia vội đáp: “Cô Tần”.

Tần Vũ Phi chỉ vào Abby đang bị hóa đá: “Cô này liên tục bị quấy rối, an toàn cá nhân bị uy hiếp, mời ông cho cô ấy chút hỗ trợ pháp luật, hóa đơn cứ tính cho tôi”.

Luật sư Trần gật đầu, lấy danh thiếp ra đưa cho Abby, tự giới thiệu mình đến từ văn phòng luật sư nào, Abby ngỡ ngàng nhận lấy, hoàn toàn không biết nên phản ứng ra sao.

Người bạn trai của Abby đang bị cảnh sát giữ lấy cũng ngây người, không ngờ trong chớp mắt mà cả luật sư cũng đã đến. Nhưng hắn ta vẫn mạnh miệng: “Có luật sư thì giỏi lắm chắc, ông đây cũng mời được”.

“Giám đốc Lưu.” Tần Vũ Phi lại gọi giám đốc công ty vệ sỹ, nói: “Trong thời gian cảnh sát giữ anh đây để điều tra, phiền các anh cũng điều tra một chút tình hình cá nhân của anh ta. Có chuyện gì xấu, như đánh nhau, trộm cắp, trốn thuế, chơi gái gì đó, đều thu thập lại, cảnh sát sẽ cần đến”. Cô nhìn bạn trai Abby, cười lạnh: “Tôi dám cá, anh đây chắc chắn đã làm không ít chuyện đặc sắc, những chuyện tôi liệt kê vẫn chưa đủ đâu”.

Sắc mặt bạn trai Abby trắng bệch, cuối cùng cũng hiểu ra, cô gái trước mặt đây là làm thật, không xử lý triệt để hắn ta thì sẽ không dừng lại.

Tần Vũ Phi đi đến trước mặt hắn ta, nói: “Tôi không biết anh, cũng không có thù oán gì với anh, nhưng anh quá không hiểu chuyện, con gái đã nói không thì chính là không, nói chia tay chính là chia tay, bây giờ anh hiểu chưa?”

Người kia suy nghĩ, vẫn nên thành thật gật đầu, hy vọng nhún nhường một chút có thể thoát được kiếp nạn này.

Nhưng Tần Vũ Phi lại lạnh nhạt nói: “Giờ hiểu ra thì muộn quá rồi”.

Người kia sững người, lại muốn nổi giận. Tần Vũ Phi lại nói tiếp: “Anh làm cho rõ tình hình đi, không phải ra về mạnh mẽ thì thắng, không phải nắm đầm mạnh thì thắng, cũng không phải anh muốn thế nào thì thế đó đâu. Hôm nay anh xui xẻo gặp phải tôi, nhưng tôi đây là người biết lý lẽ, không phải xã hội đen. Anh cứ đến chỗ cảnh sát uống chén trà, bình tĩnh lại, suy nghĩ cho kỹ trước đi. Nếu anh đồng ý không đến làm phiền Abby nữa, để cô ấy có thể sống những tháng ngày yên ổn, không ảnh hưởng đến người khác, vậy thì anh cũng sẽ không gặp phiền phức gì. Còn không, chúng ta cứ đợi mà xem. Tính khí của tôi cũng xấu lắm.”

Cô nói rất lạnh nhạt, nhưng khí thế ngùn ngụt, bạn trai Abby sợ đến ngây người.

Cảnh sát dẫn hắn ta đi. Tần Vũ Phi gọi một cuộc điện thoại: “Chú La, cảm ơn chú, dạ, họ đến rồi, dẫn người đi rồi ạ. Cảm ơn chú”.

Abby ngửa ra nhìn Tần Vũ Phi, rõ ràng người trong điện thoại có quan hệ với cảnh sát, Tần Vũ Phi này hình như là người rất đáng sợ.

Tần Vũ Phi cúp máy, quay sang Abby: “Bây giờ đến lượt cô. Những gì tôi muốn nói rất đơn giản. Cô muốn tái hợp với Cố Anh Kiệt là chuyện của cô, cô muốn tìm anh ấy làm nũng là chuyện của cô, cô muốn bám lấy anh ấy không buông cũng là chuyện của cô, nhưng bây giờ anh ấy là bạn trai của tôi, mấy cái chuyện của cô trở thành chuyện mà tôi rất ghét. Tôi đây tính tình hẹp hòi, cô làm tôi ghét thì tôi sẽ nổi giận. Cho nên, tránh cho tôi trong lúc nóng giận làm ra chuyện gì thất lễ, tốt nhất cô nên học cách tự trọng đi. Phụ nữ biết tự trọng thì sẽ đáng yêu. Nếu cô cần giúp gì, cứ gọi cho tôi, muốn tìm người trò chuyện, cứ gọi cho tôi, muốn chết, thì cứ gọi cho Cố Anh Kiệt. Tôi đang nói tiếng Trung, cô nghe hiểu chứ?”.

Abby lẳng lặng nhìn Cố Anh Kiệt đang đứng giữa đám người kia một cái, anh vừa đến đã lớn tiếng gọi tên Tần Vũ Phi, cho nên dù tình hình hỗn loạn đi nữa cô ta vẫn biết là anh đã đến. Nhưng anh vẫn không bước qua, vẫn không lên tiếng. Cô ta có lên nhìn anh mấy lần, anh chỉ một mực nhìn Tần Vũ Phi.

“Tôi hiểu được tiếng Trung.” Abby đáp, hốc mắt nóng lên. Cô ta không thể hình dung được tâm trạng của mình lúc này, cô ta biết mình và Cố Anh Kiệt không còn cơ hội tái hợp nữa, không biết là tiếc nuối hay đau buồn. Chuyện rắc rối làm phiền cô ta bấy lâu dường như đã được giải quyết, cô ta vui mừng, nhưng bị Tần Vũ Phi dùng cách như vậy để giải quyết, cô ta lại thấy rất mất mặt, rất lúng túng.

“Hiểu là tốt. Cô thông minh như thế, sẽ không làm chuyện ngốc nghếch đâu.” Tần Vũ Phi lạnh lùng nói xong, quay sang nói với giám đốc công ty vệ sỹ

bên cạnh: “Giám đốc Lưu, phiền anh giúp xử lý những chuyện tiếp theo. Cô đây trước kia thuê chung nhà với tên kia, chắc còn đồ đạc ở bên đó, xem xem cô ấy có cần trở về dọn dẹp không, sắp xếp người qua giúp một tay. Đảm bảo tên kia không còn có gì để đến quấy rầy cô ấy nữa”.

Giám đốc Lưu lập tức nhận lời.

Tần Vũ Phi xoay người, chuẩn bị đi thì thấy Cố Anh Kiệt và mấy người bạn của anh, cô lạnh lùng nói: “Hết chuyện rồi, các anh trai, giải tán đi”.

Dứt lời không thèm để ý đến họ nữa, tự mình đi đến thang máy, bấm nút gọi thang xuống.

Cố Anh Kiệt vội vàng chạy qua kéo cô lại: “Vũ Phi, chúng ta nói chuyện một lúc đi”.

Tần Vũ Phi hất tay anh ra, lạnh lùng nói: “Anh Cố, có câu này tôi muốn nói với anh, tôi tốt với anh không phải lẽ tất nhiên, mà là vì tôi thích. Đến khi tôi hết thích, anh đi mà gặp quỷ đi”.

Mặt Cố Anh Kiệt trắng bệch, mềm mỏng nói: “Là anh không đúng, em đừng giận nữa mà”.

Thang máy đã lên đến, Tần Vũ Phi bước vào, quay đầu lại nói với Cố Anh Kiệt: “Trước khi em chịu để ý đến anh, anh đừng đến tìm em. Nếu không thì chúng ta chia tay”.

Cố Anh Kiệt ngây ngời, nhất thời vẫn chưa hiểu được lối tư duy trong câu nói đó.

Trong lúc anh đang ngẩn ngời đó, cửa thang máy đã đóng lại. Tần Vũ Phi biến mất khỏi tầm mắt anh.

Tần Vũ Phi đi thẳng xuống tầng, trở vào trong xe của mình, nổ máy, lái xe lên đường.

Xe đi được một đoạn, nước mắt cô bắt đầu rơi xuống.

Cô ra sức lau đi, nhưng vừa lau thì một hàng khác lại rơi xuống.

Cô lại lau, nhưng lau thế nào cũng không khô được.

Nước mắt làm nhòe tầm mắt cô, cô không thể không tắt xe vào bên lề, sau đó thì gục mặt lên vô lăng khóc lớn.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Type: Phương Phương

Trận ồn ào bên chỗ Abby đã chấm dứt. Cố Anh Kiệt không để ý đến Abby, không nói câu nào với cô ta, chỉ ù rù đi xuống tầng. Tần Vũ Phi đã không biết đi đâu mất, anh lại không dám đuổi theo, cũng không dám gọi điện cho cô.

Đám anh em có mặt ở đó thấy tình hình như vậy cũng không nói gì, chào hỏi một tiếng rồi ai về nhà nấy. Từ Ngôn Sướng trước đó được Cố Anh Kiệt nhờ vả giúp xử lý chuyện của Abby, bây giờ tình hình như thế, thế là nói Cố Anh Kiệt cứ yên tâm, anh ấy sẽ trông chừng bên này, sẵn khuyên Abby vài câu.

Cố Anh Kiệt gật gật đầu, bây giờ anh không có chút tâm trạng nào mà lo chuyện của Abby, anh biết mình sai rồi, anh không nên giấu Tần Vũ Phi, anh nghĩ làm vậy là để tránh cho cô suy nghĩ lung tung rồi mất vui. Thật ra những chuyện Tần Vũ Phi làm hôm nay anh cũng có thể làm được, ví như tìm người đến dạy dỗ tên khốn kia một trận, ví như mời luật sư nhờ vào sự can thiệp của pháp luật để giải quyết, thậm chí có thể động chút tay chân đào bới ra lý lịch xấu của tên khốn đó để trao đổi. Anh có năng lực để làm vậy, nhưng anh không thể. Vì một khi làm như thế, sẽ càng đến gần Abby hơn, Abby sẽ càng thêm bám lấy anh không buông. Cho nên anh mới nhờ Từ Ngôn Sướng giúp, muốn để cho người khác xử lý.

Nhưng hôm nay Abby làm loạn lên, anh lại không kịp xử lý thỏa đáng, đã bị Tần Vũ Phi phát hiện ra.

Bị phát hiện như thế còn tệ hơn là anh trực tiếp nói cho cô biết gặp trăm lần.

Cố Anh Kiệt tâm trạng rối bời, anh không dám nghĩ bây giờ Tần Vũ Phi đau lòng đến nhường nào. Anh tự nhận mình chung thủy trong tình cảm, không hề có suy nghĩ quá phận với Abby hay bất cứ cô gái nào khác, anh giấu cô chuyện Abby chỉ vì sợ cô nghĩ nhiều, còn Abby lại thật sự cần giúp đỡ, anh không thể lạnh lùng thấy chết mà không cứu được. Ừ thì nói thấy chết không cứu có vẻ hơi quá, bây giờ người cần được cứu chính là anh đấy.

Anh sai rồi, anh nên nói với Tần Vũ Phi ngay lúc đó, cố gắng giành được sự ủng hộ và thấu hiểu của cô, anh nên để cô cùng nghĩ cách giải quyết vấn đề này, không phải sợ sẽ làm phiền, sẽ chọc giận cô. Anh nên dẫn theo Tần Vũ Phi xuất hiện, để Abby biết anh giúp cô ta chỉ là tình nghĩa bạn bè, còn

chuyện tái hợp, cô ta không thể tiếp tục có ý nghĩ đó với anh được nữa.

Nhưng những chuyện vừa kể trên anh không làm cái nào cả.

Tóm lại là anh đã làm sai, anh đã dùng sai phương pháp, anh đã làm tổn thương trái tim của người con gái anh yêu. Anh nhìn thấy đáng về tức giận của Tần Vũ Phi, nhưng cái anh cảm nhận được lại là nỗi đau trong lòng cô. Cô cao ngạo và mạnh mẽ như một nữ vương trước mặt mọi người, nhưng chắc anh biết cô đang rơi lệ. Anh dám khẳng định, giờ đây chắc chắn cô đang trốn ở một nơi nào đó để khóc.

Cố Anh Kiệt cảm thấy rất đau lòng, cũng rất hối hận, vô cùng hối hận. Không, từ “rất” và “vô cùng” đều không cách nào hình dung được mức độ hối hận của anh lúc này. Nếu thời gian có thể quay ngược lại, anh nhất định sẽ không ngu ngốc như thế nữa.

Bà Cố không biết nên làm sao để an ủi con trai, nhưng nhìn dáng vẻ của anh, bà không yên tâm để anh về nhà một mình, thế là bảo tài xế lái xe về nhà lớn, Cố Anh Kiệt ngơ ngẩn ngồi trong xe, hoàn toàn không có chút phản ứng gì với những lời bà Cố và tài xế nói với nhau.

Một lúc sau, đột nhiên anh hỏi: “Mẹ, mẹ nghĩ câu cuối cùng Vũ Phi nói là có ý gì?”

“Câu nào?”

“Cô ấy nói trước khi cô ấy chịu để ý đến con, con không được đi tìm cô ấy, nếu không thì chia tay.”

“À.” Bà Cố không biết nên đáp lại thế nào.

“Là có ý gì hả mẹ?”

“Thì là ý trên mặt chữ đó.” Con trai cứ truy hỏi, bà Cố đành tìm cho ra một đáp án.

“Ý trên mặt chữ, chính là nếu cô ấy mãi không để ý đến con, con không được đi tìm cô ấy, vậy thì có khác gì chia tay chứ?”

Bà Cố nhìn con trai mình, thế thì sao? Con à. Con muốn nói gì vậy?

Một lúc lâu sau Cố Anh Kiệt lại hỏi: “Chắc cô ấy sẽ không vì chuyện này mà muốn chia tay chứ?”

Bà Cố không lên tiếng, bà đâu phải bạn gái nó, bà lại không hiểu cô, sao mà biết được.

Cố Anh Kiệt lại nói: “Cô ấy không muốn chia tay đâu, chỉ là quá tức giận nên tạm thời không muốn gặp con thôi”. Cố Anh Kiệt tự biên tự diễn, tự an ủi chính mình.

Bà Cố vẫn không lên tiếng, nhưng bà nhớ đến lúc ngồi trong nhà hàng với Tần Vũ Phi, cô có chút thấp thỏm lại thẹn thùng mà nói với bà “chúng cháu đều rất cố gắng, muốn có được một kết quả tốt đẹp”, thần thái và vẻ mặt đó vẫn còn in sâu trong đầu bà, vừa chớp mắt đã thành ra thế này. Câu nói cuối cùng của cô bà không ấn tượng lắm, nhưng lại nhớ rõ một câu khác của cô.

“Tôi tốt với anh không phải lẽ tất nhiên, mà là vì tôi thích. Đến khi tôi hết thích, anh đi mà gặp quý đi.”

Bà Cố thầm thở dài trong lòng, những lời nhận xét của mọi người về Tần Vũ Phi lại hiện ra trong đầu. Đứa nhỏ này quả nhiên có cá tính, có phần quá cứng rắn, trong mắt chưa từng nổi hạt cát nào. Nhưng lời mà cô nói, bà cảm thấy rất có lý.

Trên đời này, ngoài bố mẹ con cái, chẳng ai phải đối tốt với ai cả. Không cứ yêu là phải như thế, mà phải xem người ta có muốn hay không. Đến bây giờ bà Cố cũng không biết mình nghĩ thế nào về Tần Vũ Phi. Lúc bà nghĩ cô là một đại tiểu thư kiêu căng ngang ngược, không biết lễ phép, cô lại tỏ ra yêu điệu duyên dáng, thành thật đáng yêu, lúc bà nghĩ cô là người ngoan ngoãn chu đáo, bao dung nhân nại, cô lại kiêu ngạo mạnh mẽ, không sợ một ai.

Bà nghĩ mình không hiểu nổi Tần Vũ Phi. Nhưng bà thấy đáng về đau khổ buồn bã của con trai, lại nghĩ cô gái này quả thật rất có bản lĩnh. Không chỉ xử lý chuyện ngày hôm nay rất thỏa đáng, còn không chế được toàn bộ cục diện, rõ ràng ở đó toàn là bạn bè của con trai bà, nhưng con trai bà lại không dám hó hé đến một tiếng. Đúng là bị cô trấn áp hoàn toàn. Bà chưa từng thấy con trai mình chịu nhịn như thế bao giờ.

Cố Anh Kiệt theo mẹ mình về đến nhà lớn, thất tha thất thểu trở về phòng. Tối đến anh không biết làm gì, cứ đi đi lại lại trong phòng, tâm thần bất định. Sau đó anh không nhịn được nữa mà gọi điện cho Tần Vũ Phi, không ngờ cô đã tắt máy. Cố Anh Kiệt buông một tiếng thở dài, ngã người lên giường giả chết. Trong đầu chỉ có một suy nghĩ, anh không muốn chia tay, tuyệt đối không thể chia tay. Anh rất yêu cô, bảo anh nhận sai thế nào cũng được, anh đảm bảo sẽ không mắc phải sai lầm như thế lần nữa. Anh rất yêu cô, thật sự rất yêu.

Đêm hôm đó Cố Anh Kiệt không rõ là mình có ngủ hay không nữa, trong lúc mơ mơ màng màng hình như có người đến tìm anh, không ngờ lại là Abby, anh rất không vui, nói cô sau này đừng đến tìm anh nữa, cô mang đến cho anh đủ rắc rối rồi, đôi bên nên xem nhau như người xa lạ thì tốt hơn, sau này đừng liên lạc nữa. Vì bạn gái không thích, cho nên anh không định làm bạn bè bình thường với bạn gái cũ đâu. Kết quả Abby mở to mắt kinh ngạc nói với anh: “Cái gì mà bạn gái anh, Tần Vũ Phi gọi điện thông báo với em rồi, nói cô ta không cần anh nữa, em có thể tùy ý đến tìm anh. Bây giờ cô ta cũng là bạn gái cũ của anh thôi”.

Cố Anh Kiệt bị dọa đến tỉnh người. Đây là mơ hay là anh suy nghĩ lung tung đây, anh không phân biệt được nữa, mơ mơ màng màng không nhớ ra trong mơ đã thấy gì, chỉ nhớ rõ những lời Abby nói với anh.

Tần Vũ Phi không cần nữa. Sao có thể như thế?

Nếu đổi lại là cô gái khác, Cố Anh Kiệt nghĩ chuyện giận dỗi đòi chia tay này là không thể. Nhưng giờ là Tần Vũ Phi, anh không dám chắc. Cô đối với chuyện này nhạy cảm cỡ nào anh biết rất rõ, lúc đầu khi anh theo đuổi cô cũng vì chuyện này mà dằn vặt rất lâu, cô từng nói mình nhỏ nhen đa nghi, còn anh lại đào hoa đa tình, hai người họ chắc chắn không thể lâu dài được, cô nói vì vậy nên cô không thể yêu anh được.

Lúc bấy giờ anh chỉ nghĩ đó là lời nói vô căn cứ. Nhưng bây giờ thực sự ứng nghiệm rồi. Tuy anh không phản bội cô, nhưng anh dây dưa với bạn gái cũ, trong mắt cô chính là một loại phản bội rồi cũng không chừng. Chuyện gì cô cũng sẽ nghĩ theo hướng xấu nhất, cho nên hai lần cô bắt gặp anh nói chuyện điện thoại rất lâu với Abby, trong lòng cô hẳn là đã từng suy nghĩ đến khả năng này rồi.

Nghĩ vậy, Cố Anh Kiệt không cách nào chộp mắt được nữa, anh nhắn tin cho Tần Vũ Phi, một là xin lỗi, hai là giải thích, ba là thề sau này sẽ không phạm sai lầm như thế nữa, bốn là cầu xin cô tha thứ. Anh viết rất dài, mỗi một câu đều suy xét cẩn thận, sợ lại làm cho cô nghĩ lung tung.

Tin nhắn gửi đi rồi, anh không yên tâm, sao chép lại những lời vừa nhắn, mở cửa ứng dụng chat của Tần Vũ Phi lên, gửi thêm lần nữa. Rồi lại soạn mail, dán những lời đó vào, gửi đi.

Làm xong tất cả, anh vẫn không được yên lòng. Ra sức nghĩ xem còn cách gì có thể dỗ cho cô vui. Ừm, sáng sớm mai anh đặt một bó hoa thật lớn cho cô, mua thêm một phần quà nữa. Đúng rồi, lần trước xem tạp chí thời trang, cô có nói thích một chiếc vòng tay, ngày mai anh sẽ mua tặng cô.

Không được, làm vậy không được. Nếu cô vẫn còn đang tức giận, chắc sẽ vứt quà đi, sau đó gọi kế toán nhà anh sang một chọi một với kế toán nhà cô. Với cô mà nói, anh mua quà thế này không có chút thành ý nào, đâu có cần bán máu kiếm tiền đâu. Nhưng nếu anh thật sự nghèo đến mức bán máu kiếm tiền mua quà tặng cô, chắc cô sẽ giận dữ mắng anh ngu ngốc.

Chiều tặng quà này không dùng được rồi, anh vẫn nên cố gắng giải thích thì hơn, nhưng quà vẫn phải mua, phải làm lớn một chút thì cô mới dễ mềm lòng.

Ngày mai đi, mai anh sẽ đi tìm cô, phải xin lỗi cô, cầu xin cô tha thứ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Cố Anh Kiệt đích thân đặt mua một bó hồng thật lớn gửi đến nhà Tần Vũ Phi. Sau đó thì tự mình chạy đến cửa hàng, mua chiếc vòng tay số lượng có hạn kia, đóng gói thật đẹp, đích thân đến nhà họ Tần.

Vì lo lắng Tần Vũ Phi chưa thức dậy nên anh đợi một lúc thật lâu, đợi đến hơn mười giờ mới gọi điện thoại cho cô, điện thoại mở máy rồi, anh gọi được rồi, nhưng bị cô ngắt máy ngay tức tức. Cố Anh Kiệt cũng không sợ mất mặt, mang theo quà đến gõ cửa nhà họ Tần, trong lòng mừng thầm vì lúc trước trong lúc kích động đã chạy đến ra mắt phụ huynh, bây giờ cũng xem như danh chính ngôn thuận.

Không ngờ sau khi vào trong nhà, bà Tần đẩy về kính ngac: “Tôi qua Tần Vũ Phi đâu có về nhà, không phải nói cuối tuần qua ở chỗ cháu sao? Lúc này có người giao hoa cháu đặt tới bác còn đang thấy lạ đây”.

“Cô ấy chưa về à?” Cố Anh Kiệt bắt đầu lo lắng, muốn bịa ra một lời nói dối, nhưng lại thấy không thích hợp lắm, thế là chỉ đành mặt dày nói thật: “Hôm qua cháu chọc giận cô ấy rồi, cháu nghĩ cô ấy về nhà. Hôm nay đến để xin cô ấy tha lỗi”.

Bà Tần có vẻ đồng tình. “Nhưng nó không ở nhà, chắc giận dỗi rồi chạy qua nhà bạn bè nào đó rồi. Để bác gọi điện hỏi”.

Bà Tần gọi điện cho Tần Vũ Phi, một chút là đã gọi được, đầu dây bên kia cũng đã bắt máy. Cố Anh Kiệt thấy vậy thì rất ngưỡng mộ. Bà Tần hỏi Tần Vũ Phi đang ở đâu, rồi nói Cố Anh Kiệt đã đến, muốn xin lỗi cô, còn khuyên con gái đừng bướng bỉnh, có gì thì từ từ nói. Nhưng Tần Vũ Phi không hề nghe lời khuyên, bảo mẹ mình nói Cố Anh Kiệt cắt đi, sau đó nói cô không muốn nhiều lời rồi cúp máy.

Bà Tần cũng hết cách, đặt điện thoại xuống rồi nhìn về mặt trông đợi của Cố Anh Kiệt, khẽ lắc đầu, “Nó rất tức giận, cháu cô mà dễ dàng nó đi”.

Cố Anh Kiệt gật đầu, gọi một tiếng: “Bác gái”. Anh muốn giải thích tình hình với bà, nhưng lại sợ lời giải thích không rõ ràng người làm mẹ như bà lại nghĩ anh thật sự có mờ ám với bạn gái cũ, là tên khốn không chịu trách nhiệm trong tình cảm, bắt cả hai tay thì nguy. Đến lúc đó không được ủng hộ đã đành, còn tạo thành chứng ngại nữa. Nghĩ thế anh liền hoảng sợ, vội nuốt lại lời muốn nói, đổi sang chuyện khác: “Vậy cháu về trước ă, hôm khác sẽ đến thăm hai bác sau”.

Bà Tần mỉm cười đồng ý, tiễn anh ra cửa, còn nói với anh: “Tính khí của Tần Vũ Phi không tốt lắm, cháu thông cảm, bao giờ nó về bác sẽ nói lại nó sau”.

Cố Anh Kiệt không dám gật đầu đồng ý, chỉ nói là tại anh không tốt, là trách nhiệm của anh, không thể trách Vũ Phi được.

Bà Tần cười cười, tiễn anh ra cửa.

Cố Anh Kiệt lái xe đảo hai vòng trên phố, đột nhiên nghĩ đến có khi nào Tần Vũ Phi đã về chỗ anh không, anh vội vàng lái xe trở về. Kết quả trong nhà vẫn y hệt hôm qua, cả những món ăn kia vẫn còn đang nằm nguyên trên bàn, chưa được thu dọn.

Cố Anh Kiệt nhìn những món đó, nhớ đến sự hưng phấn của cô khi gọi điện cho anh ngày hôm qua, cô nói “Bác gái đồng ý chuyện chúng ta rồi, Cố Anh Kiệt, em nhất định sẽ thể hiện thật tốt, em sẽ nấu bữa cơm cho bác ăn, để bác thấy em cũng rất đảm đang. Bác sẽ thích em hơn một chút thì tốt biết mấy”.

Hốc mắt anh nóng lên, cảm thấy bản thân mình đúng là tên khốn, tên khốn siêu cấp.

Anh gọi điện cho Tần Vũ Phi, rất muốn nghe thấy tiếng của cô, rất muốn nghiêm túc xin lỗi cô. Nhưng cô ngắt máy.

Anh lại soạn một tin nhắn mới, nhận sai thêm lần nữa, kiểm điểm lại các lỗi của mình, bảo đảm với cô từ nay về sau sẽ không tái phạm, nhất định sẽ không có quan hệ gì khiến cô bất an, anh sẽ tránh thật xa những cô gái khác. Anh viết rằng anh rất yêu cô, thật sự rất yêu cô.

Anh gửi tin nhắn đi, rồi làm hết như hôm qua, gửi đến tất cả những nơi có thể liên lạc được với cô, hy vọng cô đọc được.

Nhưng Tần Vũ Phi không hề trả lời lại.

Cố Anh Kiệt ngồi trước bàn cơm, thức ăn nguội ngắt và bát đĩa bẩn bầu bệu với anh, anh ngồi rất lâu rồi lại gọi cho Tần Vũ Phi, lần này vẫn bị ngắt máy. Thế là anh kiên quyết viết thêm một đoạn đọc thoại thật dài gửi cho cô. Lần này qua hai phút sau chuông tin nhắn đã vang lên.

Cố Anh Kiệt giật mình, vội vàng mở tin nhắn ra. Tin nhắn đúng là do Tần Vũ Phi gửi đến, nhưng nội dung lại viết: Cậu ba Cố, nếu tôi còn nhận được điện thoại hay tin nhắn làm phiền của anh thì tôi liền cho anh vào danh sách đen. Từ tất cả những ứng dụng liên lạc lẫn cuộc sống của tôi đều chặn hết.

Chỉ là con chữ, nhưng trong đầu Cố Anh Kiệt lại hiện ra dáng vẻ cứng rắn hung hăng và giọng điệu nghiêm túc của Tần Vũ Phi khi nói những lời này.

Anh không dám gửi nữa, thật sự sợ cô cho mình vào danh sách đen.

Nhưng làm vậy rốt cuộc có ý gì? Anh ngoan ngoãn nghe lời ngồi đợi cô nguôi giận thì sẽ không chia tay? Hay đợi vài hôm cô nguôi giận rồi bình tĩnh suy nghĩ xong mới đá anh?

Cố Anh Kiệt thấy rất đau khổ, anh thật sự không chịu nổi, phải tìm một người để nói chuyện mới được. Anh gọi điện cho Từ Ngôn Sướng. Từ Ngôn Sướng nói: “Hử, làm như cậu chưa bị đàn bà đá bao giờ vậy. Không phải cậu rất có kinh nghiệm trong việc chia tay sao? Rồi cũng qua thôi mà”.

Cố Anh Kiệt không hề có tâm trạng để đùa, im lặng nửa ngày trời, buồn bã nói: “Mình sẽ không chia tay với cô ấy đâu”, dứt lời liền cúp máy.

Từ Ngôn Sướng giật mình, phát hiện mình đánh giá sai tình hình, lỡ lời mất rồi. Anh ấy nghĩ làm vậy đúng là không phải với anh em, thế là mang theo chai rượu nhanh chóng qua nhà Cố Anh Kiệt, định là dùng để an ủi anh.

Vừa đến nơi Từ Ngôn Sướng liền thấy Cố Anh Kiệt mở cửa xong thì trở lại bàn ăn nhìn chằm chằm mấy đĩa thức ăn thừa mà ngẩn người.

Đúng là bệnh thần kinh mà.

Từ Ngôn Sướng thấy may mà mình đã đến, nếu không Cố Anh Kiệt ngồi với thức ăn thừa có chết ở đây cũng không ai biết. Anh ấy vội kéo Cố Anh Kiệt ra khỏi đồng thức ăn thừa đó, đến phòng khách uống rượu. Vừa uống vừa an ủi, nói Tần Vũ Phi chắc chắn sẽ không chia tay với anh đâu. “Lý do rất đơn giản, cái khác không nói, cô ta giận Abby như vậy sao có thể chia tay với cậu để Abby được lợi chứ. Cho dù cô ta không cần cậu nữa, cũng phải giữ chặt không buông để cho người thêm thù oán.”

Cố Anh Kiệt lườm anh ấy: “Cậu biết an ủi người khác thật đấy”.

“Mình nói sự thật mà. Tình cảm hai người các cậu sâu đậm cỡ nào mình không biết, nhưng tình hình thực tế là vậy, với tính khí của Tần Vũ Phi, sao có thể để người khác sống tốt được. Chia tay? Cậu nghĩ hay quá rồi. Cô ta phải giữ chặt cậu, ra sức chà đạp cậu cho hả giận.”

Cố Anh Kiệt ngẫm nghĩ, đúng là cũng có lý lắm “Cậu nói cũng phải.” Tâm trạng anh đã khá hơn một chút.

Từ Ngôn Sướng thật muốn đạp cho anh mấy cái, mẹ kiếp, cậu thích bị ngược đãi hả? Nghe người phụ nữ khi không chịu chia tay vì muốn chà đạp anh mà anh lại vui mừng?

“Hay là mình gọi cho cô ta giúp cậu, kiến nghị vài thủ đoạn chà đạp cậu cho cô ta dùng?” Từ Ngôn Sướng xấu xa đùa.

“Được đó.” Cố Anh Kiệt rất hưởng ứng “Cậu gọi cho cô ấy đi, xem cô ấy nói thế nào?”.

Lần này Từ Ngôn Sướng thật sự giơ chân đá anh. “Mẹ nó, khí tiết của cậu đâu rồi hả?”.

“Chết rồi.” Cố Anh Kiệt không cần đến mặt mũi nữa, “Cậu mau gọi cho cô ấy đi, mình muốn biết bây giờ cô ấy thế nào, cho dù tức giận mắng chửi vài câu mình cũng muốn nghe”.

Từ Ngôn Sướng hết cách, chỉ đành gọi điện. Vì thỏa mãn tâm nguyện được nghe chửi của Cố Anh Kiệt, anh ấy cố ý mở loa ngoài.

Tần Vũ Phi thật sự mắng chửi như họ dự liệu. Nhưng người cô mắng không phải Cố Anh Kiệt, mà là Từ Ngôn Sướng.

Điện thoại vừa kết nối, Từ Ngôn Sướng còn chưa kịp nói gì đã bị mắng toi tã.

“Anh Từ đây rồi hơi lẩm cẩm hả? Ngứa mình hả? Khuynh hướng giới tính của anh là gì vậy! Yêu tha thiết! Cố Anh Kiệt à? Cố Anh Kiệt bảo anh làm gì thì anh làm nấy sao? Chuyện lúc trước anh lừa tôi lên du thuyền tôi còn chưa tính sổ với anh, anh muốn thế nào? Thấy tôi dễ hiếp đáp phải không? Chuyện Cố Anh Kiệt và tôi thì mắc mớ gì đến anh? Anh ta bảo anh xử lý chuyện rắc rối cho bạn gái cũ của anh ta, anh đi xử lý, anh ta bảo anh giúp gọi điện thoại cho bạn gái hiện tại anh cũng gọi, sao anh lại dễ dãi thế hả, có bao giờ tự kiểm điểm chưa vậy? Người ta bảo anh làm gì thì anh làm theo, tự trọng

đâu, nhân cách đâu, khí tiết đâu hả? Anh không thấy hổ thẹn tôi cũng ngại giùm anh. Bố mẹ anh nuôi anh lớn để đi làm chân sai vặt cho người khác chắc? Anh chuyển lời đến Cố Anh Kiệt cho tôi, anh ta không nghe lời cảnh cáo, tìm người đến quấy rầy tôi, tôi đã cho anh ta vào danh sách đen rồi. Vậy đi!”

Sau đó thì cúp máy.

Cố Anh Kiệt nghẹn lời.

Từ Ngôn Sướng sững sờ.

Nửa ngày sau Từ Ngôn Sướng mới nhảy dựng lên, la lớn: “Mẹ kiếp, sao ông đây lại thấy cô ta mắng có lý đến thế chứ!”.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Type: Phuong Phuong

Từ Ngôn Sướng đi rồi. Anh ấy nói làm người không thể dễ dãi như thế, phải về nhà kiểm điểm lại.

Cố Anh Kiệt biết bạn tốt lo cho tâm trạng của anh thôi. Anh vừa nghe đã bị cho vào danh sách đen, vội vàng lấy điện thoại mình ra gọi cho Tần Vũ Phi, quả nhiên không gọi được. Lần này tâm trạng của Cố Anh Kiệt đã xuống đến cực điểm rồi, không muốn nói chuyện, không muốn để ý đến người khác, cũng không muốn uống rượu.

Từ Ngôn Sướng nhìn ra được, không đợi bạn mình lên tiếng đã tự mình ra về. Lúc về còn chọc ghẹo vài câu, hy vọng Cố Anh Kiệt có thể thấy khá hơn. Anh ấy còn nói mình kiểm điểm nhanh thôi, bảo Cố Anh Kiệt lúc nào cũng có thể gọi.

Cố Anh Kiệt nói cảm ơn. Cửa vừa đóng lại, trong nhà chỉ còn lại mình anh.

Cố Anh Kiệt ngồi rất lâu, nhớ đến rất nhiều lần cùng Tần Vũ Phi ngồi trên chiếc sofa anh đang ngồi cười nói thân mật, lại nhớ khi họ chưa hiểu rõ tâm ý của nhau, giữa họ đã có rất nhiều tia lửa mơ hồ. Anh nhớ lần cô đánh Triệu Hồng Huy, anh đưa cô về nhà, cô ở trên sofa này lấy gối dựa đánh lên người anh, sau đó họ mất kiểm soát mà hôn nhau.

Anh vẫn nhớ về mặt cô khi đó, kinh ngạc và nhiệt tình, chỉ trong chớp mắt, vừa thẹn thùng vừa kiên cường...

Cố Anh Kiệt nhắm mắt lại, ngả người lên sofa.

Lần đó cô chạy mất, sau đó cô lại chạy mất lần nữa, sau đó nữa lại chạy mất... lần này lại chạy mất rồi!

Cố Anh Kiệt bật dậy.

Nhưng lần nào cô chạy mất đều quay trở lại. Lần này chắc chắn cũng không ngoại lệ! Anh không thể nhụt chí, không thể nản lòng! Cô chỉ là muốn được dỗ dành, muốn được chiều chuộng, anh biết, anh phải cố gắng.

Cố Anh Kiệt nhảy lên, bắt đầu dọn dẹp nhà cửa. Khi dọn đến phòng bếp, thấy trong đó có một mớ hỗn độn, có thể thấy được sự hoảng loạn và không chắc chắn lúc Tần Vũ Phi nấu cơm. Là anh không tốt, anh nên về sớm hơn, là anh không tốt.

Đồ thức ăn thừa đi, rửa sạch bát đĩa. Cố Anh Kiệt quyết định phải nói rõ với Tần Vũ Phi, sau này việc nhà không cần cô làm, đến lúc đó họ sẽ mời người giúp việc đến quét dọn và nấu cơm. Cô ở nhà là đại tiểu thư, ở chỗ anh cũng thế, mặc kệ mẹ anh nói gì, anh muốn cô có thể sống thật thoải mái, không cần vất vả, không cần miễn cưỡng bản thân làm những chuyện mình không thích, cũng không phải sở trường của mình.

Những khuyết điểm của anh cũng phải sửa, sửa cho đến khi cô hài lòng mới thôi. Anh nhất định phải đối với cô thật tốt thật tốt.

Cố Anh Kiệt làm xong, đói đến rã rời, chợt nhớ ra bữa sáng bữa trưa đều không có gì vào bụng. Thế là anh lấy chìa khóa đi ra ngoài, định đi mua chút thức ăn, sẵn mua điện thoại mới và vài cái sim, cô chặn một số thì anh thay một số, dù sao cũng không thể bỏ mặc như thế được. Lúc trước anh theo đuôi cô thế nào, chẳng phải cũng nhờ bám chặt không buông đó sao.

Anh bước vào thang máy, bấm tầng một, thang máy chậm chậm đi xuống. Cố Anh Kiệt lại nhớ trước đây có Tần Vũ Phi bên cạnh, có lần anh quay đầu nhìn cô, phát hiện cô cũng đang nhìn mình, ánh mắt mang theo ý cười, hai má ửng hồng, anh không nhìn được kéo cô vào lòng mà hôn. Cho đến khi thang máy đã đến tầng một hai người vẫn chưa bước ra, lại bấm trở lên tầng nhà anh, trở vào trong nhà lẫn lộn. Cơm chưa kịp ăn, cuối cùng hai người cùng nhau ăn mỳ trứng gà.

Nhớ lại chuyện cũ, lòng Cố Anh Kiệt lại đau như dao cắt.

Hạnh phúc ngọt ngào như thế. Anh không cách nào tưởng tượng nếu mất đi cô thì phải sống thế nào.

Cố Anh Kiệt tùy tiện ăn một chút, sau đó chạy đến trung tâm điện máy mua điện thoại và thẻ sim. Về đến nhà, anh chuẩn bị tâm lý, sau đó bắt đầu dùng sim điện thoại mới gọi cho Tần Vũ Phi. Điện thoại kết nối được rồi, nhưng chỉ một lát sau đã bị cô ngắt máy.

Không phải bị nhận ra nhanh vậy chứ? Cố Anh Kiệt ngẫm nghĩ. Nghĩ theo hướng tốt, có thể là thấy số lạ, tâm trạng cô không tốt nên không bắt máy thôi, hôm nay lại là chủ nhật, sẽ không phải là điện thoại công việc, cho nên cô mới dứt khoát ngắt máy. Ừ, chắc chắn là vậy.

Cố Anh Kiệt đợi một lúc rồi gọi lại. Bình thường nếu cùng một số điện thoại gọi đến hai lần, người ta sẽ nghĩ là có chuyện gấp thật, sẽ bắt máy thôi.

Quả nhiên, lần này sau vài tiếng chuông, Tần Vũ Phi đã nghe máy. Nghe cô nói: “Alo, ai vậy?”, Cố Anh Kiệt vội nói: “Vũ Phi, em đừng cúp máy, nghe anh nói đã, anh biết lỗi rồi...”

Chưa dứt lời điện thoại đã cúp.

Cố Anh Kiệt ngây người, vội gọi lại, lần này không gọi được.

Bị chặn rồi, tốc độ nhanh thật.

Cố Anh Kiệt cắn răng, đổi sim khác, gọi lại từ đầu. Lần này bị ngắt thẳng thờng. Anh lại gọi, lại bị chặn.

Phụ nữ một khi đã nhẫn tâm thì không phải kiên quyết kiểu bình thường đâu.

Cố Anh Kiệt đổi sim khác, vừa đổi vừa nhớ đến lúc hai người còn chưa yêu nhau, Tần Vũ Phi không nhận điện thoại của anh, không trả lời tin nhắn anh, sau đó hẹn anh ra yêu cầu xóa số, lúc đó, cô kháng cự anh như thế, nhưng chưa từng cho anh vào danh sách đen.

Cố Anh Kiệt càng nghĩ càng chua xót. Họ đến được với nhau nào phải dễ, thế mà xa nhau dường như chỉ sau một cái chớp mắt mà thôi.

Thay sim khác, số phận cũng giống những cái trước.

Cố Anh Kiệt cầm điện thoại, thiếu chút nữa thì âm ức đến bật khóc. Anh nghĩ mình khóc thật cũng không tệ, anh sẽ chụp hình lại cho cô xem, nói không chừng cô sẽ mềm lòng. Nhưng từ sau khi trưởng thành thì chưa từng khóc, bây giờ hồi hận đau buồn mấy cũng khóc không được. Muốn ra về đáng thương cũng không thể.

Cố Anh Kiệt lại thay một sim khác, đây là sim cuối cùng anh mua ngày hôm nay, nếu lại từ trần thì anh sẽ đi mua thêm mười cái nữa.

Lần này anh đổi cách khác, không gọi nữa, còn chưa nói xong thì đã mất mạng thật oan ức, anh nhắn tin, tốt xấu gì cô cũng có thể xem qua một lần. Thế là Cố Anh Kiệt vắt hết chất xám ra nghĩ xem viết gì. Thật ra thì quan trọng nhất là dùng cách gì mới có thể khiến cô không tức giận, hoặc không tức giận đến thế.

Anh nghĩ rồi lại nghĩ, thật sự không biết phải viết gì. Hình như những lời cần nói mấy lần trước đã nói hết rồi, nhưng một chút dấu hiệu mềm lòng cô cũng không có, còn ném anh vào danh sách đen.

Cuối cùng anh viết: “Những lời anh muốn nói em đều biết cả rồi, anh chỉ bổ sung một câu thôi: Anh biết lỗi rồi, anh sẽ sửa. Anh đợi em hết giận rồi đến tìm anh. Anh sẽ luôn luôn chờ đợi. Anh nghe lời, không quấy rầy em nữa, em đừng cho anh vào danh sách đen nữa mà”.

Tin nhắn đã gửi đi. Cố Anh Kiệt đợi, mãi vẫn không thấy hồi âm. Tần Vũ Phi không có chút động tĩnh nào. Cố Anh Kiệt rất muốn biết số này có bị chặn hay chưa, nhưng lại không dám gọi. Lỡ như chưa bị chặn, gọi qua đó liền từ trần thì thảm.

Anh đợi thêm một lúc, không nhận được mà nhắn tin qua: “Em chặn số anh chưa vậy?”.

Lần này chưa bao lâu sau điện thoại đó đã đổ chuông. Cố Anh Kiệt giật mình, cầm lên xem, là Tần Vũ Phi! Nữ vương nhà anh gọi lại rồi! Cố Anh Kiệt vui mừng, suýt nữa thì không biết bắt máy thế nào. Vừa kết nối anh liền gọi: “Vũ Phi, Vũ Phi...”.

Tần Vũ Phi lừa giận ngút trời: “Cố Anh Kiệt anh xong chưa vậy hả? Muốn chết sao!”.

“Không có, không có. Anh chỉ muốn nói chuyện với em mà thôi.”

“Bây giờ tôi không muốn đếm xỉa tới anh!”

“Vậy thì cứ mặc kệ anh, người giận đã. Anh chỉ muốn nói sẽ đợi đến khi em muốn để ý đến anh thôi, lúc nào cũng có thể tìm anh, anh đợi em”

“Nếu tôi không thèm để ý đến anh luôn thì sao?”

Cố Anh Kiệt im lặng, cảm thấy buồn vô cùng. “Anh...” Anh không biết có thể nói gì, “Phải làm sao thì em mới tha thứ cho anh đây?”.

“Em cũng không biết.” Cố Anh Kiệt trả lời rất miễn cưỡng, nhưng lại không dám cãi lại. Ít ra thì bây giờ cô đã chịu nói chuyện với anh. Anh nắm bắt cơ

hội, nói thêm vài câu: “Bây giờ em ở đâu? Anh mang ít thức ăn cho em nha? Khoai tây chiên, gà rán hay tương cà gì đó”.

“Lúc cần quan tâm thì không thấy anh đâu, bây giờ lại giờ trò này, ai thèm hả?” Tần Vũ Phi không chút nề tình, nói cho Cố Anh Kiệt không có đường lui.

“Xin lỗi.” Anh thành tâm thành ý nói.

Nhưng Tần Vũ Phi không hề mềm lòng, cô hỏi anh: “Cố Anh Kiệt bây giờ anh thấy buồn không?”.

“Buồn.”

“Buồn cỡ nào?”

“Rất buồn.” Thật sự là tan nát cõi lòng mà, anh nghĩ.

“Tốt lắm, hãy tiếp tục duy trì đi.” Dứt lời, Tần Vũ Phi liền cúp máy.

Cố Anh Kiệt ôm điện thoại nằm trên sô pha, trong lòng chỉ có một câu: Đúng là tự làm tự chịu, đáng đời.

Đến khuya bà Cố gọi điện thoại qua, hỏi Cố Anh Kiệt tình hình thế nào. Cố Anh Kiệt có sao nói vậy, Tần Vũ Phi còn đang giận, không thèm để ý anh. Bà Cố nói: “Vây con cũng đừng nôn nóng, con gái tức giận một lúc là hết thôi, con cứ bình tĩnh, đợi khi con bé nguôi giận rồi hãy tìm nó nói chuyện”.

“Không được,” Cố Anh Kiệt nói: “Lúc cô ấy tức giận con mà không đuổi theo quan tâm dỗ dành, cô ấy sẽ nghĩ con không quan tâm cô ấy”.

Bà Cố lẩm bẩm: “Làm gì mà hẹp hòi thế chứ”.

Cố Anh Kiệt không vui nói: “Mẹ, cô ấy không hẹp hòi, cô ấy rất tốt”.

Bà Cố nổi nóng: “Sao lại không hẹp hòi, bây giờ con thích nó, trong mắt con nó làm gì có khuyết điểm chứ”.

“Không phải đâu mẹ.” Cố Anh Kiệt tựa lưng lên sô pha nghĩ đến dáng vẻ của Tần Vũ Phi. “Con đúng là rất thích cô ấy, nhưng cũng biết cô ấy có rất nhiều khuyết điểm, con cũng có, ai lại không có chứ. Chỉ là con thích cô ấy, thích luôn cả những khuyết điểm kia.”

Bà Cố im lặng vài giây, đáp lại: “Vây thì tiếc thật, rõ ràng nó không thích luôn cả những khuyết điểm của con”.

Cố Anh Kiệt im lặng, bà Cố thấy mình đã lỡ lời, bình thường bà nói chuyện đúng là hơi khó nghe, nhưng hôm nay tâm trạng con trai không tốt, bà nói vậy khác nào đã kích anh. Nhưng trong lòng bà thiên vị con trai, thấy Tần Vũ Phi nổi nóng như vậy hơi quá đáng. “Được rồi, ý của mẹ là con đừng có để tâm quá, khi yêu có ai mà không cãi vã giận hờn chứ.”

Cố Anh Kiệt hỏi: “Mẹ, hôm qua hai người đã nói những chuyện gì với nhau, cô ấy vui như thế, còn nói mẹ đã đồng ý chuyện chúng con. Con còn tưởng mẹ sẽ giữ nguyên ý kiến chứ”.

Bà Cố hơi ngượng ngùng: “Mẹ đã nói đồng ý đâu, chỉ nói nếu hai đứa tốt đẹp thì mẹ sẽ không ngăn cản. Tự con bé dễ dàng vui mừng thôi”.

Cố Anh Kiệt nhớ đến sự vui mừng của Tần Vũ Phi, khẽ cong khóe môi: “Vây sao mẹ lại nói như thế? Mẹ thấy cô ấy rất đáng yêu, đúng không?”.

Bà Cố ngẫm nghĩ, khẽ thở dài: “Con bé rất có lòng. Mẹ không vừa lòng cái gì khác cả, chỉ là con bé nói hai đứa đều rất cố gắng, muốn có một kết quả tốt đẹp. Mẹ liên cảm thấy nó sẽ đối tốt với con, nào biết vừa quay lưng đã thành ra thế này rồi”.

Cố Anh Kiệt thấy tim mình nhói lên, nhất thời nói không nên lời.

Cô nói hai người họ đều rất cố gắng, muốn có được kết quả tốt đẹp. Nhưng khi cô vất vả lấy lòng mẹ anh, quay đầu lại phát hiện anh đang dây dưa không rõ với bạn gái cũ. Cố Anh Kiệt không cách nào hình dung được sự xót xa trong lòng, chỉ đành nói với mẹ là mình rất mệt, muốn đi nghỉ, sẽ ghi lại cho mẹ sau.

Cúp máy xong, anh thấy hốc mắt mình nóng lên, đưa tay lên liền chạm vào nước mắt.

Thì ra đàn ông cũng sẽ rơi lệ.

Vì anh cũng biết đau lòng

Bạn đang đọc truyện *Nhông Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Type: Phuong Phuong

Chuyện của Cố Anh Kiệt và Tần Vũ Phi rất nhanh đã được lan truyền trong đám bạn.

Tình hình Tần nữ vương đại chiến Abby hôm đó có mấy người anh em đã được tận mắt chứng kiến. Khi họ nhận được điện thoại của Cố Anh Kiệt quả thật giật nảy mình, còn tưởng sắp xảy ra án mạng đến nơi, ai cũng nghĩ vì anh em xả thân, phải đánh nhau với tên khốn kia một trận, một lòng muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân mà đến.

Kết quả thì sao. Đến nơi thì thấy Tần nữ vương đã đánh bại kẻ xấu rồi. Đánh xong nam, còn mắng luôn nữ, sau đó ngẩng cao đầu cao ngạo rồi đi, khi ra về còn châm chọc đám anh em họ một phen, cả Cố Anh Kiệt cũng bị mắng một trận.

Thế là mấy người họ được gọi đến đó vốn không phải đi giúp đỡ, mà là đi xem kịch.

Xem xong kịch rồi nhất định phải chia sẻ tin tức với mọi người, thế là một đồn mười, mười đồn trăm, rất nhanh tất cả bạn bè của Cố Anh Kiệt đều biết chuyện, bạn gái thần bí trong lời đồn của Cố Anh Kiệt là Tần Vũ Phi.

“Thảo nào trước giờ cậu ấy đều không dám dẫn cô ta đến chơi với chúng ta.”

“Giữ bí mật cũng kín kẽ thật, hoàn toàn không lộ chút dấu vết nào luôn, cả chút động tĩnh chúng ta cũng không nghe thấy.”

“Chắc James phải sống rất vất vả, cũng không ra ngoài thường xuyên nữa.”

“Sao lại yêu Tần Vũ Phi chứ? Đúng là không tưởng tượng nổi. Chẳng lẽ James có nhược điểm nào đó bị cô ta bắt được?”

“Rất có thể, nếu không sao lại ở bên cô ta cho được”

“À, lần đi du thuyền đó, ngày hôm sau không thấy cả hai đâu nữa, có phải đêm trước đó họ rượu vào loạn tính, James không còn cách nào khác, đành phải chịu trách nhiệm.”

“Cậu nói vậy cũng có thể lắm. Theo cái tính dễ mềm lòng của James, gặp phải Tần Vũ Phi, cô ta một khóc hai làm loạn ba dọa nạt, chắc chắn James không nuốt nổi, đành đáp ứng theo. Dù sao cô ta cũng rất đẹp, lại giàu có, đâu bị thiệt thòi gì.”

“Xinh đẹp giàu có thì có ích gì. James thiếu tiền chắc? Cậu ấy tìm bừa thôi thì cũng được khỏi bạn gái đẹp. Tội thấy cậu ta lố nặng rồi. Vậy mới nói James mềm lòng quá là không tốt, lần nào thấy con gái khóc lóc làm loạn là thôi rồi, sớm muộn cũng có ngày chết vì cái tật này.”

“Bây giờ như vậy cũng không tệ, Abby và Tần Vũ Phi náo loạn như thế, James một lần gạt bỏ được hai rắc rối, cũng tốt lắm.”

“Nói vậy Tần Vũ Phi và James chia tay rồi hả?”

“Chắc chắn chia tay rồi. Hôm đó mọi người đều nghe thấy mà, Tần Vũ Phi nói muốn chia tay.”

“Vậy còn không phải là chia tay hả?”

Cuối cùng mọi người đưa ra kết luận rằng họ đã chia tay. Cuối cùng của cuối cùng nữa là mọi người cảm thấy Cố Anh Kiệt xem như được tái sinh lại rồi.

Nhưng rốt cuộc là ai đá ai, mọi người vẫn đang tranh luận. Bởi vì “nếu không thì chi tay” chưa chắc kể đó đã là “chia tay thì chia tay”, thái độ của nam chính cũng rất quan trọng. Nhưng cuối cùng chuyện thế nào, không ai dám đi hỏi đương sự cả.

Cố Anh Kiệt giờ đang rầu rộ cùng, hoàn toàn không có tâm trí để ý chuyện khác. Từ Ngôn Sướng có gọi điện thoại nói vài câu, kể lại những lời khó nghe mà đám bạn đang truyền tai nhau, anh chỉ “ờ” một tiếng rồi thôi.

Nhưng có người lại rất quan tâm đến chuyện này, chẳng hạn như Tôn Diệc Tuyết.

Cô ta vừa nghe bạn của anh mình nói Cố Anh Kiệt đã có bạn gái thật rồi, trong lòng rất khó chịu, lại nghe người đó là Tần Vũ Phi, còn dùng cách kia để trở thành bạn gái Cố Anh Kiệt, liền thấy không đáng thay anh. Thật ra cô ta vốn không quen Tần Vũ Phi, chỉ là từng nghe đến tên cô, biết mọi người nhận xét về cô không tốt lắm, cho nên trong lòng tự nhiên cảm thấy Tần Vũ Phi là người chẳng tốt lành gì. Lại nghe Cố Anh Kiệt đã chia tay Tần Vũ Phi, cô ta lại thấy vui mừng trở lại.

Tôn Diệc An trong lúc tám chuyện với bạn bè thấy được vẻ mặt vui vẻ của em gái liền biết cô ta đang nghĩ gì. Anh ta bảo em gái mình đi mua rượu và chút thức ăn, muốn tách cô ta ra, khiến cho Tôn Diệc Tuyết vô cùng mất hứng. Xong việc Tôn Diệc An nói với em gái: “Tin tức này không thể xem là thật được đâu. Đàn ông cũng nhiều chuyện lắm mồm như phụ nữ thôi, hươu hồ đã có chút hơi men, gần đây lại không có chuyện gì để bàn tán, chuyện của James vừa đúng lúc cho mọi người có cái để nói, rất nhiều tình tiết đều là nói bừa thôi. Em đừng để trong lòng. Chuyện của James đã đủ loạn rồi, em đừng góp vui vào.”

Tôn Diệc Tuyết không cho là phải, ngược lại còn hỏi anh ta: “Anh, lần trước anh giúp James giải quyết lô hàng gấp đó, không phải anh ấy có nói mời anh

ăn cơm để cảm ơn sao, sao không có động tĩnh gì hết vậy?”.

“Vội giao tình của bọn anh mà còn phải mời cơm cảm ơn à?” Tôn Diệc An gõ đầu em mình, “Bây giờ không phải lúc nhắc mấy chuyện này”.

Cố Anh Kiệt đã chịu đựng suốt một tuần. Tần Vũ Phi không đánh không chửi anh, chỉ là không gặp mặt, không để ý đến anh.

Chủ nhật Tần Vũ Phi mất tích một ngày, đến thứ hai thì đã đi làm lại bình thường. Chuyện này đã khiến Cố Anh Kiệt cảm thấy có hy vọng, biết đâu cô đã nguôi giận rồi. Ngày nào anh cũng tặng hoa tặng quà đến cho cô, nhưng cô không đáp lại. Mỗi ngày anh đều gửi một tin nhắn, không dám gửi nhiều, cô cũng không trả lời. Anh từng tìm đến phòng làm việc của cô một lần, Tần Vũ Phi nói anh: “Anh muốn chia tay hả?”. Cố Anh Kiệt vội vàng rút lui, trở về rồi vẫn thấy âm ỉ, bây giờ có gì khác với chia tay đâu?

Cứ như thế ngày qua ngày, Cố Anh Kiệt thấy sự kiên nhẫn của mình đang ngày một vơi đi.

Doãn Đình cũng biết chuyện anh và Tần Vũ Phi rồi, nhưng không phải biết được từ chỗ bạn bè, mà từ chỗ Cừ Chính Khanh. Thứ sáu cô ấy chạy đến phòng làm việc tìm Tần Vũ Phi nói chuyện.

“Cậu nói xem, xảy ra chuyện như thế sao lại không đến tìm mình. Làm gì mà một mình ra ở khách sạn thế kia chứ?”

“Yên tĩnh.”

“Có lý.” Doãn Đình vẫn dễ dàng bị thuyết phục như cũ.

“Vậy cậu nói xem, cậu đã giành được bạch mã hoàng tử vào tay, mình còn đang kích động thay cậu, sao cậu lại bỏ anh ấy rồi?”

“Còn chưa bỏ mà.” Tần Vũ Phi hậm hực. Hôm chủ nhật cô một mình trốn trong khách sạn khóc, thật sự từng có ý định chia tay. Cô cảm thấy mọi chuyện đúng như cô đã dự liệu, cô đã nghi ngờ, anh dịu dàng đa tình, đây chính là nút thắt của họ. Bây giờ như thế, sau cùng sẽ thế thôi, lần này không chia tay, sau này vẫn sẽ gây gổ.

Cho nên ý định “chia tay” đã nảy ra trong đầu cô rất nhiều lần. Thậm chí lúc cô gọi điện mắng Cố Anh Kiệt đã suốt thì nói ra, “Chúng ta chia tay đi”. Một câu rất đơn giản, cô đã chuẩn bị xong để nói rồi.

Nhưng cô không nói nên lời.

Khi đang muốn nói thì nhớ đến việc anh ngốc nghếch thay hết số điện thoại này đến số điện thoại khác để dễ dàng cô, thế là lời ra đến cửa miệng liền thay đổi.

Thứ hai cô đi làm như thường, thật ra cô không muốn đi làm chút nào, cô chỉ muốn được ở một mình thôi. Nhưng cô thấy không thể chịu thua được, phải chứng minh cho anh thấy cô không bị ảnh hưởng nhiều lắm, tháng ngày vẫn trôi qua, cô vẫn sinh hoạt bình thường. Có lẽ cũng là muốn cho mình thấy thật ra cô là một người rất kiên cường. Cô biết làm vậy vừa trẻ con vừa buồn cười, nhưng cô cứ muốn làm.

“Vậy là cậu và anh ấy sẽ không chia tay, đúng không?” Doãn Đình nói: “Đừng bao giờ chia tay nhé, mình không cưa đổ được anh ấy, kết quả lại rơi vào tay cậu, đây là cơ hội để mình nở mặt nở mày. Không thể để họ tiếp tục cười nhạo mình được nữa”.

Tần Vũ Phi nghe không hiểu. “Mình và Cố Anh Kiệt bên nhau, liên quan gì đến chuyện cậu bị cười nhạo?”

“Thì chính là nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài đó.”

“...”

“Anh ấy là bạn trai cậu, mình cũng được nở mặt nở mày.”

Tần Vũ Phi thờ dãi: “Tiểu Đình, cậu thật sự không để bụng sao?”

“Để tâm cái gì?”

“Thì... cậu từng thích anh ấy, sau đó thì anh ấy lại ở bên bạn của cậu.”

“Nhưng anh ấy đâu có thích mình, anh ấy có quyền chọn lựa mà. Chuyện này sao để bụng được.” Doãn Đình xua xua tay, “Bối vậy nên mình từ bỏ anh ấy từ lâu rồi, tìm mục tiêu khác. Cậu và anh ấy bên nhau, thật tốt lắm. Mình mừng còn không kịp nữa là, sao lại để tâm chứ?”.

“Nếu như, mình nói là nếu thôi.” Tần Vũ Phi hỏi, “Bạn trai cậu vẫn luôn liên lạc với bạn gái cũ của anh ta, cậu sẽ làm thế nào?”.

“Anh ấy ngoại tình hả?”

“Không có.”

“Vậy thì có chuyện mờ ám với cô kia?”

Tần Vũ Phi suy nghĩ, “Cũng không có”.

“Vậy thì mình sẽ nói chuyện với anh ấy như thế là không được, cứ tiếp tục làm vậy không thành mờ ám thì cũng thành ngoại tình đó.”

“Nếu anh ta không nghe thì sao?”

Doãn Đình suy nghĩ: “Dùng cách bố mình đối phó với anh mình, nói không nghe thì đánh. Mà cách này dùng với bạn trai hình như không hay lắm. Đầu óc mình hơi ngốc, đợi mình nghĩ ra cách rồi nói với cậu sau”.

Tối hôm đó Doãn Đình, Cừ Chính Khanh và Cố Anh Kiệt mở một cuộc họp nhỏ.

Không sai, Cố Anh Kiệt đã hạ mình tìm đến những người xung quanh Tần Vũ Phi để trợ giúp. Doãn Đình báo cáo với anh: “Vũ Phi nói vẫn chưa chia tay với anh”.

Cố Anh Kiệt thờ phào một hơi. Vậy là được rồi.

Cừ Chính Khanh rất bất mãn: “Cậu có biết cô ấy thất tình ảnh hưởng thế nào đến công việc không?”.

Cố Anh Kiệt và Doãn Đình đồng thanh đến không ngờ: “Còn chưa thất tình mà”.

Doãn Đình rất ra dáng nói: “Đây gọi là thử thách nhỏ trong tình yêu”.

Cố Anh Kiệt vô cùng cảm động: “Tiểu Đình à, em đúng là thiên sứ”. Đây mới gọi là an ủi người khác nè.

Doãn Đình bĩu môi nói: “Thiên sứ không tìm được bạn trai, thiên sứ đang buồn vì chuyện này đây”.

Cố Anh Kiệt vội nói: “Đợi xong chuyện này, anh nhất định sẽ giới thiệu bạn trai cho em, giới thiệu cho đến khi nào em ưng ý thì thôi, đảm bảo em có thể xuất giá”.

“Là anh nói đó.”

Cừ Chính Khanh nhíu mày: “Các người đến để giải quyết vấn đề tình cảm của Tần Vũ Phi hay đến để giải quyết vấn đề tìm bạn cho Doãn Đình?”.

“Hai cái không mâu thuẫn với nhau mà.” Doãn Đình tiếp tục báo cáo. “Vũ Phi còn nói, Cừ Chính Khanh đó, lúc cần nhiều chuyện thì kín như bưng, lúc không cần thì cứ thích lo chuyện bao đồng.”

Cừ Chính Khanh nhướn mày: “Liên quan gì đến tôi?”

“Cô ấy bảo lúc đó muốn để anh nói lại chuyện này cho bố cô ấy biết, kết quả anh lại kín miệng, giờ lại nhiều chuyện nói cho em biết, cho nên cô ấy mới trách anh.” Doãn Đình có sao nói vậy, người nhiều chuyện bị người ta trách cứ, còn người đi nhiều chuyện đã được thỏa mãn trí tò mò là cô ấy lại không hề có chút áy náy nào.

“Vậy cô nói với cô ấy thế nào?”

“Tất nhiên là em nói lại cho cô ấy biết tin tức của anh. Anh muốn hẹn bạn gái đi ăn cơm, tìm em tư vấn chọn quán, sau đó thì tình cờ gặp mặt, rồi chúng ta nói chuyện với nhau, anh thuận miệng nhắc đến chuyện này. Hợp tình hợp lý biết bao, tự nhiên biết bao.”

Cố Anh Kiệt ở một bên nhip chân, dựa vào Doãn Đình có được không đây? Sao có cảm giác không nhờ cậy được vậy.

“Lúc bọn em tám chuyện thì tâm trạng sẽ tốt hơn nhiều.”

Phải vậy không? Cố Anh Kiệt hận không thể tóm lấy Cừ Chính Khanh để anh tiếp tục được cống hiến tin tức.

“Cô ấy vẫn chưa phải là bạn gái tôi, lần đó là do cô ấy đã giúp đỡ tôi một chuyện, tôi phải mời cô ấy ăn cơm. Là cô ấy đã nói, chỗ tôi chọn vừa đắt lại không ngon, tôi mới thuận miệng hỏi cô thôi.”

“Vậy còn không phải sau này có khả năng sao, em cũng xem như không cung cấp sai tin tình báo, chỉ là chênh lệch thời gian thôi.”

“Tiểu Đình, Tiểu Đình ơi, khoan hãy nói đến bạn gái anh ấy, em nói tiếp xem, Vũ Phi còn nói gì nữa?” Cố Anh Kiệt nôn nóng biết chuyện này hơn.

Doãn Đình nói hết những lời Tần Vũ Phi đã nói ra. Cố Anh Kiệt chợt hiểu rồi, đây không phải vấn đề tha thứ hay không, mà là vấn đề làm sao để cô tin tưởng anh sẽ không liên lạc với bạn gái cũ hoặc cô gái khác, khiến cô không an lòng.

“Thì nói cậu ấy tin tưởng anh thôi.” Doãn Đình gật đầu.

“Anh đã đảm bảo hết lần này đến lần khác rồi.” Cố Anh Kiệt nhíu mày, “Anh thật sự rất nghiêm túc đó”.

“Lời hứa của đàn ông mà tin được thì heo nái cũng biết leo cây.” Doãn Đình vừa nói vừa ăn vặt. Câu nói này khiến hai người đàn ông đều trừng mắt nhìn

cô.

“Lợi thế thương mại đã bị suy giảm, cần tạo dựng lại từ đầu, phải có được thành tích tốt, hơn nữa phải nhường đi chút ít lợi ích, sẵn sàng lập ra những điều khoản nghiêm ngặt hơn trong hợp đồng.” Cừu Chính Khanh nói.

Lần này đổi thành Doãn Đình và Cố Anh Kiệt trông mắt nhìn anh ta.

Cừu Chính Khanh mặt không biến sắc, anh ta đồng ý tham gia thảo luận chuyện này là do vấn đề của Tần Vũ Phi đã gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến không khí làm việc ở công ty. Anh ta rất muốn đề nghị hay là cô đừng đến làm nữa, nếu không đồng nghiệp trong công ty nhìn thấy, lại học theo, làm sao mà quản lý công ty được đây?

Những điều này Cố Anh Kiệt đều hiểu, nhưng tình hình thực tế thì lại không có cách nào giải quyết được. Không có lợi ích nào có thể nhường, tặng quà thì không lọt vào mắt cô ấy, xin lỗi thì cô ấy không phản ứng gì, hứa hẹn gì cô ấy cũng không tin. Vậy thì phải làm sao?

“Nói sao thì nói, trong tình huống xấu nhất thì cùng lắm tôi theo đuổi cô ấy lại lần nữa là được. Trước đây cũng là nhờ không bỏ cuộc, đủ nhẫn nại mới theo đuổi được mà.”

“Tốt quá rồi, anh Cố à, anh đừng nản chí, nhất định sẽ thành công mà.” Doãn Đình cổ vũ cho anh. Cố Anh Kiệt lòng đầy cảm kích, khoảng thời gian này anh đã tìm vài người để bàn bạc, chỉ có Doãn Đình là ân cần đáng yêu nhất. Đúng thật là thiên sứ mà, anh nhất định phải giới thiệu một người bạn trai thật tốt cho cô ấy mới được.

“Cậu nghĩ tốt đẹp quá rồi đó.” Cừu Chính Khanh phát biểu, “Có thể theo đuổi thành công không phải dựa vào nhẫn nại và nghị lực, hoặc là anh có lợi ích mà đối phương muốn có, hoặc là đối phương yêu anh. Lợi ích thì cô chủ không thiếu, còn yêu hay không thì bây giờ chưa nói chắc được. Nếu không thì sao lâu như vậy mà cả một cái liếc mắt cũng không ngó ngang đến cậu?”

Doãn Đình và Cố Anh Kiệt đều không nhận được mà trông mắt nhìn anh ta.

Người này đúng là đáng ghét mà.

Bạn đang đọc truyện *Nhông Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Type: bjh

Hôm sau lại đến cuối tuần rồi. Cố Anh Kiệt không ngồi yên được, anh muốn thử vận may, thế là mua hoa và hoa quả đến nhà họ Tần.

Vẫn là bà Tần mỉm cười tiếp đãi anh như cũ. Bà nói Tần Văn Dịch đã đi đánh tennis từ rất sớm, Tần Vũ Phi hình như còn chưa dậy. Cố Anh Kiệt nhìn đồng hồ, hơi bối rối, đã sắp mười giờ đến nơi rồi, cái người hung dữ nhà anh thích ngủ nướng thật, hình như anh đến hơi sớm.

May là bà Tần rất hiếu khách, hỏi Cố Anh Kiệt đã ăn sáng chưa, mời anh uống trà ăn điểm tâm, sau đó nói để bà đi gọi Tần Vũ Phi.

Cố Anh Kiệt thờ phào, rất cảm kích trong lòng. Bà Tần mà gọi chắc Tần Vũ Phi sẽ nể mặt mà chịu xuống.

Sự thật đã chứng minh cô không hề nể mặt, lời bà Tần truyền lại là: “Nó nói còn chưa muốn gặp cháu.”

Lòng Cố Anh Kiệt chùng xuống, nhưng có lẽ thời gian một tuần đã đủ để anh thích ứng với tình huống này rồi, cảm giác không tệ như lần trước anh đến nhà tìm cô nữa. Vậy là anh cười gượng, rất lễ phép nói: “Cảm ơn bác ạ, lần sau cháu lại đến vậy.”

Cố Anh Kiệt để lại quà rồi ra về.

Bà Cố sau khi tận mắt tiễn anh ra về, trở lên tầng, gõ cửa phòng con gái: “Cậu ta về rồi.”

Tần Vũ Phi mở cửa, vẫn đang mặc áo ngủ, hờ hững đáp: “Ồ”.

Bà Tần bước vào phòng, ngồi xuống ghế sofa cùng con gái vai kề vai, hỏi cô: “Mẹ chưa hỏi con, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?”.

“Cố Anh Kiệt không nói sao?”

“Cậu ta chỉ nói là lỗi của cậu ta.” Bà Tần nhìn con gái. “Cậu ta làm sai chuyện gì? Ngoại tình à?”

“Không có.” Tần Vũ Phi rất buồn bực, sao ai cũng hỏi anh có ngoại tình không vậy.

“Chơi trò mờ ám với người khác để tìm kích thích?”

Tần Vũ Phi lại thêm rầu, sao cách hỏi y hệt Doãn Đình vậy. “Không tính là mờ ám. Nhưng bạn gái cũ của anh ấy cứ tìm anh ấy suốt, muốn tái hợp lại với anh ấy.”

“Vậy thái độ của cậu ta thế nào?” Bà Tần tâm bình khí hòa hỏi.

“Trước đây bị con bắt gặp một lần rồi, anh ấy nói đã từ chối cô ta, cũng cho cô ta biết mình có bạn gái rồi. Sau đó thì cô bạn gái kia nói mình bị người ta ức hiếp, suốt ngày tìm Cố Anh Kiệt giúp đỡ, Cố Anh Kiệt nói chuyện điện thoại với cô ta rất lâu, lúc con gọi đến đều không gọi được. Thứ bảy tuần trước con gặp mẹ anh ấy ở trung tâm mua sắm, lần đầu gặp phụ huynh, con cũng rất căng thẳng, muốn thể hiện một chút, rất cần đến sự giúp đỡ của anh ấy. Thế mà anh ấy lại vì chuyện của bạn gái cũ, về muộn không nói, về đến nhà liền trốn trong phòng ngủ nghe điện thoại. Ngày hôm đó của con thật sự rất tồi tệ.” Tần Vũ Phi vừa nói liền thấy khó chịu, “Con mất hết thể diện trước mặt mẹ anh ấy rồi.”

“Vậy là con thấy cậu ta vì bạn gái cũ mà lơ là con, phải không?”

Tần Vũ Phi gật đầu, “Mẹ, tính cách của anh ấy là thế đó. Con thấy có chút hối hận rồi, ban đầu không nên nhận lời anh ấy. Trước khi bắt đầu yêu là con đã biết, người như anh ấy thật sự quá đa tình. Đối với con gái đều lịch sự, phong độ, dễ nói chuyện. Trong mắt người khác anh ấy là người đàn ông phong độ, có bao nhiêu cô dính lấy. Thật ra con biết chúng con không hợp mà.”

“Đã biết không hợp sao lại còn ở bên nhau?”

Tần Vũ Phi im lặng rất lâu, “Thì... tại vì con rất thích anh ấy.”

Bà Tần mỉm cười, xoa đầu con gái: “Bây giờ thì sao? Không thích nữa hả?”

“Nhưng anh ấy đây đưa không rõ với người khác, con chịu không được.”

“Thái độ của cậu ta thế nào?”

“Thì anh ấy nhận lỗi, nói sau này không như thế nữa. Nhưng con không dám tin.”

“Ừ.” Bà gật đầu xem như đáp lại.

Tần Vũ Phi ôm cánh tay mẹ, tựa đầu lên vai bà làm nũng: “Mẹ, con nghĩ rồi, với tính cách của anh ấy, cho dù lần này không có Abby thì sau này cũng có người khác thôi. Con gái thích anh ấy, nũng nịu tìm anh ấy giúp đỡ, anh ấy rất dễ mềm lòng. Đúng là anh ấy rất tốt với con, nhưng cũng tốt với người khác không kém. Con không phải muốn anh ấy biến thành một người cứng nhắc không lịch sự lại thô lỗ, nhưng anh ấy đối với ai cũng tốt, con rất không yên tâm, con sẽ giận. Rồi chúng con sẽ cãi nhau. Trước khi nhận lời yêu anh ấy con đã do dự, chính là lo lắng chuyện này. Tính cách anh ấy là thế, tính khí con lại thế này. Mẹ, con rất hẹp hòi, rất nhỏ nhen. Trước đây con không nói với mẹ, tên bạn trai ở Mỹ của con, chính là người con cứ nói muốn dẫn về ra mắt mẹ đó, anh ta, ừm... anh ta phản bội con. Con rất đau lòng, không dám nói với mẹ, lúc đó con yêu anh ta thế mà.”

Bà Tần ôm chặt con gái, thật ra sau khi con gái nói đã chia tay bà cũng đoán được rồi. Bà có thể thấy được rằng con gái thật sự rất yêu chàng trai kia, lần nào gọi điện về nhà cũng nhắc đến anh ta, bảo khi nào về nước sẽ dẫn anh ta về cùng. Cô nói gia cảnh của anh ra rất bình thường, bảo bà nói giúp với bố cô, phải làm việc trước với ông, đừng chê bai người ta. Cô nói chàng trai đó rất cố gắng, chỉ cần cho anh ta cơ hội, anh ta nhất định sẽ thể hiện thật tốt trong công việc. Cô hy vọng bố cô có thể cho anh ta một cơ hội.

Người làm mẹ nghe con gái nói hết lần này tới lần khác đều nói như vậy, tự nhiên sẽ hiểu tình cảm sâu đậm đến nhường nào. Lúc đó Tần Vũ Phi đã lên kế hoạch cho tương lai, cô muốn học xong thì dẫn chàng trai kia về nước, sắp xếp công việc cho anh ta, lót sẵn một con đường. Tương lai của cô, là ở bên anh ta.

Rồi đột nhiên có một hôm cô nói họ chia tay rồi, không hợp nhau. Lúc đó bà Tần không nói gì, cũng không truy hỏi, nhưng thật ra trong lòng đã hoàn toàn hiểu rõ. Bà ngờ sau này con gái sẽ không nhắc đến chuyện này nữa, không ngờ hôm nay lại nói ra.

“Anh ta, anh ta lên giường với Vi, họ ở bên nhau được một thời gian rồi, mà con thì cứ sống trong mơ hồ.” Tần Vũ Phi chậm chậm nói.

Bà Tần xoa đầu cô: “Cho nên con nghĩ Cố Anh Kiệt cũng sẽ như thế sao? Sẽ ngoại tình?”

Tần Vũ Phi lắc đầu, nghĩ một lúc lại nói: “Con... con không dám khẳng định.”

Bà Tần hỏi cô: “Cậu ta đối với con gái là dịu dàng hay là mờ ám? Cái này con không thể phán đoán sao? Dịu dàng và mờ ám là hai chuyện khác nhau, đùa giỡn và tán tỉnh cũng là hai chuyện khác nhau.”

Tần Vũ Phi nhăn mặt, nghĩ một lúc lâu: “Con không đoán được.” Vừa gặp chuyện đã tức muốn chết rồi, sao mà cô phán đoán được.

Bà Tần nói: “Vậy con làm sao có thể yêu cầu một người đàn ông có khả năng giao tiếp bình thường không tiếp xúc với phái nữ đây, làm sao có thể ngăn cản người con gái khác có tình cảm hay tò mò với cậu ta đây?”

Tần Vũ Phi ngẩn người, ngước mắt nhìn mẹ mình.

Bà Tần mỉm cười với cô: “Bản thân con cũng không kiểm soát được mà, không phải sao?”

“Mẹ!” Tần Vũ Phi hậm hực, đây là mẹ ruột của cô sao? Sao lại đi nói giúp cho người khác thế chứ.

Bà Tần mặc kệ sự kháng nghị của con gái, tiếp tục nói: “Hôm nay dù không phải Cố Anh Kiệt, cũng sẽ có người khác. Bạn trai của con, điều kiện chắc chắn không tệ, sức quyến rũ hẳn là phải có, mẹ tin ở cách nhìn người của con, con sẽ không thích một người gặp ai cũng ghét, vừa xấu vừa không có tố chất đâu. Con nghĩ xem, điều kiện không tệ, có sức quyến rũ, sao lại không có ai thích đây. Đàn ông bình thường cũng không thể thấy con gái cười với mình liền bảo người ta cắt đi chỗ khác, có con gái tỏ tình thì bảo người ta đi chết đi được, đúng không? Làm vậy thì chắc chắn nhân cách anh ta có khiếm khuyết, tâm lý cũng có vấn đề rồi.”

Tần Vũ Phi bĩu môi: “Cũng đâu bảo anh ấy làm quá như thế.”

“Vậy nên lịch sự từ chối là hợp lý rồi, cho dù là con có người đến tỏ tình với con một cách lịch sự, con không thích anh ta, nhưng đối phương lại không làm gì sai, người cũng không xấu, con cũng đâu thể vô lý mà trách móc người ta đúng không? Đây gọi là có giáo dục, con nói là dịu dàng cũng được. Nhưng nếu không từ chối rõ ràng, ngược lại không nói rõ được hay không, cứ nhần nhá với đối phương thì gọi là mờ ám. Hoặc giả tuy đã từ chối, nhưng ánh mắt và ngôn ngữ cơ thể vẫn có ý treu chọc, chứa đầy ám hiệu, cũng gọi là mờ ám. Đùa giỡn và tán tỉnh cũng thế thôi. Nghe được câu chuyện cười thì gười bình thường đều cười, nhưng quan hệ giữa nam và nữ bình thường lại không nằm trong phạm vi treu chọc và ám hiệu vừa nói. Con xem, thật ra rất khác nhau không phải sao?”

Tần Vũ Phi không lên tiếng, cô không cách nào phản bác, nhưng cô vẫn thấy không vui. Cô hẹp hòi, rất nhạy cảm với loại chuyện này, hoàn toàn không cách nào rộng lượng dù chỉ một chút.

“Vũ Phi, không phải mẹ đang nói giúp cho Cố Anh Kiệt. Con có muốn chia tay với cậu ta hay không, mẹ đều không có ý kiến. Chuyện tình cảm cũng như uống nước vậy, ấm lạnh tự mình biết. Nhưng mẹ thấy giờ là lúc có thể nói chuyện tình cảm và hôn nhân với con rồi. Con phải nghĩ cho kỹ, nguyên nhân con chia tay Cố Anh Kiệt là gì, nguyên nhân này có tồn tại với người tiếp theo hay không? Tuy có câu người sau sẽ tốt hơn người trước, nhưng ai biết có tốt hơn thật hay không. Chuyện con cần phán đoán chính là người bây giờ đã đủ tốt hay chưa.”

Tần Vũ Phi chớp chớp mắt, nghĩ đến Cố Anh Kiệt, cô thật sự rất thích anh, cảm thấy anh rất tốt. Chỉ ngoại trừ chuyện anh đối với ai cũng tốt. Cô thật sự nghĩ có người đến tỏ tình với anh, anh ra sức đáp họ cũng chẳng sao, kệ mấy thứ có giáo dục với lịch sự đó của anh đi.

Bà Tần thấy đáng vẻ không phục của Tần Vũ Phi thì bật cười. “Con à, trên đời không có người thập toàn thập mỹ đâu, đàn ông đàn bà cũng thế. Cũng không có chuyện tất cả đều là chuyện vui, dù là lúc nhỏ hay lớn rồi cũng thế. Con xem bố con xem, đừng nói lúc còn trẻ, bây giờ đã từng tuổi này rồi, không có bụng bia, nhìn rất sạch sẽ, tao nhã có khí chất, sự nghiệp lại thành công, biết bao cô gái trẻ tơ tưởng đó. Chỉ là con không thấy thôi, mẹ thì biết rất rõ. Nào là gọi điện hỏi ý kiến, rồi lúc ông ấy đi công tác thì nhắn tin hỏi nói có thể đến phòng khách sạn của ông bàn công chuyện hay không. Ông ấy có đưa điện thoại cho mẹ xem”

“Đưa mẹ xem làm gì!” Tần Vũ Phi tức giận nhíu mày, sao tự dưng bỏ lại thế chứ.

Bà Tần cười: “Ông ấy muốn ra oai cho mẹ thấy mình có sức quyến rũ thôi mà. Ông ấy không hề ngoại tình, cũng không làm chuyện có lỗi với mẹ. Ông ấy từ chối hết những người kia rồi.”

Tần Vũ Phi cắn môi, muốn nói sao mẹ biết được, mẹ cũng đâu có thấy. Nhưng nghĩ lại đó là bố mẹ cô, sao cô có thể nói những lời ly gián quan hệ như thế được. Nhưng bà Tần lại biết con gái đang muốn nói gì, bà nói: “Đây chính là trọng điểm mà mẹ muốn nói với con. Vũ Phi à, phụ nữ phải có trí tuệ, loại trí tuệ này không chỉ dựa vào đầu óc, mà còn dựa vào trái tim. Dùng đầu óc để phán đoán, dùng trái tim để thấu hiểu. Con có biết bố con muốn có con trai biết mấy không, lúc đó mẹ sinh con xong thì không sinh được nữa, bố con vô cùng thất vọng. Bây giờ con không biết thôi, lúc đó kỳ thật đó chính là nguy cơ lớn nhất trong cuộc hôn nhân của bố mẹ.”

Tần Vũ Phi yên lặng lắng nghe.

“Mẹ nói rồi, bây giờ ông ấy cũng đâu thiếu người để ôm ấp, hưởng hờ là lúc đó. Ông ấy chưa từng ngoại tình, nhưng lúc đó có qua lại mập mờ với không chỉ một người. Nếu bây giờ mẹ không xử lý không khéo, không biết bây giờ mẹ con mình ra sao, con cũng không biết thế nào. Lúc đó mẹ từng nghĩ, có khi nào sau này ông ấy không muốn sống cả đời với mình và con gái, cho dù mấy năm nay ông ấy an phận là thế, nhưng không chừng sau này sẽ tìm người đàn bà khác để sinh đứa con trai.” Bà Tần cười cười, “Giờ đã hơn hai mươi năm trôi qua, sự thật chứng minh ông ấy không làm thế. Ông ấy rất thương con, không phải sao?”

“Mẹ đã làm thế nào vậy?”

Bà Tần xoa đầu con gái: “Phương pháp và đối sách hay này, đối phó với những người khác nhau đương nhiên phải dùng cách khác nhau. Bố con à, thích mạnh, chủ nghĩa đàn ông. Lúc đó mẹ ra về vô cùng rộng lượng ra về đáng thương đủ kiểu, luôn tỏ thái độ tại mình không giỏi không thể sinh con trai, nhưng cũng lặng lẽ đáng thương mà nói cho ông biết, sinh con trai hay con gái là do đàn ông cả. Sau đó thì giả vờ vạch ra những tháng này không có ông ấy thì mẹ và con phải sống thế nào, đầu thế kéo chân bố con được, sự nghiệp ông ấy đang thành công thế kia mà, không có con trai sao được? Tất nhiên, cũng âm thầm khiến ông ấy tưởng tượng ra đàn bà con gái mà bị bỏ rơi thăm đến cỡ nào, không chỉ gặp khó khăn trong cuộc sống, còn bị mọi người xem thường cười nhạo. Lúc đó ông ấy bị kích thích đến nỗi ghét nhất là đàn ông thay lòng bỏ rơi vợ con.”

Tần Vũ Phi ngẫm nghĩ, cũng đúng, mấy năm trước có bà vợ lớn chạy đến công ty máng chồng mình có vợ bé bỏ rơi gia đình, bố cô liền tức giận sa thải người kia. Chẳng lẽ là nhờ hết vào bài học năm đó của mẹ?

Bà Tần tiếp tục nói: “Đầu chỉ khiến ông ấy thương con, còn để ông ấy biết nếu bị sắc đẹp của đàn bà bên ngoài dụ dỗ thì bản thân ông ấy thấm thê nào. Còn một số chuyện, không thể nói rõ trong đôi ba câu được, nhưng phụ nữ thật sự không nên sợ hạ thấp mình một chút, hạ mình không có nghĩa là mình cần anh ta. Lúc tha thứ cho khuyết điểm và tật xấu của anh ta cũng phải cho anh ta biết giới hạn. Giới hạn của mẹ rất đơn giản, không chấp nhận ngoại tình dưới bất cứ hình thức nào. Bố con biết. Bố mẹ suýt thì chia tay, ông ấy bị dọa, từ đó về sau bố mẹ đều rất tốt, mãi cho đến bây giờ. Tất nhiên cãi cọ, chiến tranh lạnh hay bất đồng quan điểm vẫn có. Nhưng con nói xem vì sao mẹ lại có lòng tin là ông ấy không ngoại tình, mà cũng không dám ngoại tình, lòng tin này là thành quả kinh doanh trong suốt ba mươi năm của mẹ đó. Kinh doanh một gia đình không dễ hơn kinh doanh một công ty là bao. Phán đoán, thời cơ, đối sách, nhường nhịn, khích lệ, trừng phạt, đều phải có, vậy mới vận hành tốt được.”

Tần Vũ Phi nhún mày: “Nhưng làm vậy có ý nghĩa gì chứ, quá mệt mỏi rồi, sống qua ngày kiểu đó chẳng có gì thú vị cả.”

Bà Tần lại bật cười: “Sao lại mệt được. Nói ra thì con thấy chuyện này rất khó khăn, nhưng thật ra hàng ngày ai cũng như thế cả. Con cũng thế thôi. Con nói có hôm nào con không cần phán đoán sự tình, có ngày nào con không cần kiên nhẫn. Con lái xe trên đường, kẹt xe, con phải nhịn. Con bị khách hàng gây khó dễ, con nhịn, nghĩ đối sách, cho dù không thể hợp tác, cũng phải nghĩ xem từ chối như thế nào không phải sao? Kể cả ăn cơm, bụng đói nhưng không thể ăn ngay được, chẳng phải con cũng nhịn sao. Không có cả chiến thì có thể ăn cánh gà rán, không phải đã nhún nhường à? Con có thấy mệt đến sống không nổi không? Những chuyện đó chẳng phải chớp mắt một cái đã hoàn thành rồi sao? Cái thật sự khiến con mệt, thật sự không nhịn được, thì con đã không chịu đựng rồi.”

Tần Vũ Phi ngẩn người. Chợt nhớ đến mình thật sự vẫn luôn nhẫn nhịn sự quấy rầy của Cố Anh Kiệt, vẫn luôn nhịn không nói chia tay với anh. Vậy ra không phải cô không thể nhịn, thậm chí cô còn trông đợi tin nhắn hàng ngày của anh, muốn xem anh sẽ nói gì.

Nếu thật sự không thể nhịn được thì đã không nhịn rồi.

“Còn một điểm nữa rất quan trọng, cực kỳ quan trọng.” Bà Tần nói, “Nếu tất cả những phán đoán hay đối sách của con đều hữu hiệu hết, vậy chắc chắn tình cảm của hai đứa rất sâu đậm. Nếu không tất cả đều thành công cốc rồi. Cậu ta yêu con, cho nên mới chịu để con dạy dỗ.”

Tần Vũ Phi mím chặt môi, cô cảm nhận được Cố Anh Kiệt yêu cô. Vậy là cô có thể dạy dỗ anh sao? Một cước thật mạnh đạp bay hết mây cô nàng đáng ghét kia đi?

“Con có thể làm bao nhiêu chuyện vì cậu ta, thì cậu ta cũng sẽ làm được bấy nhiêu chuyện vì con.” Bà Tần yêu thương ôm con gái vào lòng, “Trước tiên con phải phán đoán, cậu ta có đáng để con làm rất nhiều chuyện vì cậu ta hay không. Phụ nữ mà dâng hiến một cách vô tư đều là kẻ ngốc, phụ nữ mà chỉ muốn nhận toàn bộ đều là người ngu.”

Vậy nên chính cô phải thay đổi trước sao? “Nếu như, cả một chút gió lay cỏ động con cũng không chịu được thì sao?”

“Vậy thì tìm người nào đó không lay động đi. Con nhìn Cừu Chính Khanh xem, gió bão cũng không lay động đó, cậu ta cự tuyệt phái nữ chắc sẽ không nể mặt chút nào. Mẹ đoán thế,” Giọng điệu của bà Tần rất nghịch ngợm. “Đây chẳng phải kiểu người lý tưởng của con sao?”

Tần Vũ Phi bĩu môi, mẹ đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn ra vẻ đáng yêu làm sao người khác chịu nổi hả.

Bà Tần bật cười: “Thật ra thì, thế nào là tốt nhất bản thân con hiểu rõ mà. Cho dù thất tình cũng đâu có sợ. Lúc đó con thất tình chắc chắn rất buồn, nhưng bây giờ khác rồi, lại yêu, lại tìm được người mình thích đó. Cho nên thất tình chẳng là gì cả. Ngày đó mẹ cũng nghĩ, hôn nhân thất bại thì có gì đáng sợ, mẹ xinh đẹp như thế, con gái lại đáng yêu, không có người đàn ông này rồi biết đâu mẹ lại tìm được người khác tốt hơn.”

“Nhưng lúc này mẹ mới nói ai biết người tiếp theo thế nào, người hiện tại mới quan trọng mà.”

“Đúng vậy, đâu có sai.” Bà Tần lý lẽ hùng hồn, “Người hiện tại mới là quan trọng, con nhất định phải xem trọng nó, đừng có tùy tiện vứt bỏ người ta như rác. Nhưng nếu vứt bỏ rồi cũng không phải ngày tận thế, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, trên đời vẫn còn đàn ông tốt. Phụ nữ ấy à, phải chịu được đau khổ và mất mát mới có thể cảm nhận được hạnh phúc và vui vẻ. Những chuyện này cũng đáng để trải nghiệm lắm. Từng chịu khổ, khi ném được vị ngọt mới biết nó thật sự ngọt hay không, có ngọt ngào như thế nào.”

Tần Vũ Phi cắn môi, nghiêm túc suy nghĩ. Bà Tần khẽ hých cô, “Con là con gái mẹ mà, mẹ không tin có người đàn ông khó giải quyết hơn cả bố con. Cố Anh Kiệt trông có vẻ ôn hòa, chắc là dễ dạy thôi. Bố con năm đó mới gọi là ngỗ nghịch đó.”

“Thế... lần này anh ấy mà hứa sẽ sửa đổi thì con tha thứ cho anh ấy sao?”

“Vậy thì không được.”

“Sao lại không được?”

“Con cứ mặc kệ cậu ta trước đã. Lo tốt cho bản thân đi. Con sẵn sàng tha thứ thì hãy tha thứ, nếu không chỉ khiến mình thêm ám ức mà thôi.”

Tần Vũ Phi hỏi: “Nếu không sẵn sàng được thì sao?”

“Thì chia tay đi.”

“...” Lòng Tần Vũ Phi chùng xuống, nhất thời thấy khó chịu.

“Không sẵn sàng được thì hà tất làm khó mình khó người, ai đi đường nấy để tìm người tốt hơn đi.”

Hốc mắt Tần Vũ Phi đỏ lên. Cuộc sống không có Cố Anh Kiệt cô thật sự không cách nào tưởng tượng ra được.

“Sợ sao?”

Tần Vũ Phi gật đầu.

“Cậu ta thì sao, có sợ không?”

Chắc có nhĩ? Anh nóng lòng một mực cầu xin cô tha thứ kia mà. Thế là Tần Vũ Phi lại gật đầu.

“Đề lâu rồi thì sẽ không sợ nữa.” Bà Tần nói.

Tần Vũ Phi nghe như sét đánh.

“Vi vậy, con nên giải quyết cho thật nhanh. Con người không ai chịu nổi dây dưa kéo dài mãi như thế đâu, kéo lâu rồi thì lòng cũng nguội lạnh. Con đừng nghĩ đến ai khác, nghĩ xem mình có phải thế không.”

Tần Vũ Phi không thể phủ nhận. Đối lại là cô, chưa chắc cô đã có thể chịu được đến một tuần lễ.

“Đi tìm cậu ta đi, nói cho cậu ta biết con nghĩ gì. Khoản hãy đưa ra bất cứ quyết định gì. Rồi sau đó con đi du lịch đi, thay đổi không khí, để mình bình tĩnh lại. Đây là vấn đề của cậu ta, của con, hay cả hai đều có vấn đề? Sau đó đúng lý trí của mình để suy nghĩ xem nên làm thế nào.”

Tần Vũ Phi suy nghĩ, đột nhiên túm lấy mẹ mình: “Mẹ, sao trước đây mẹ chưa từng dạy con những thứ này?”

“Còn không phải cứ đợi con dẫn bạn trai về rồi mẹ con cùng trao đổi sao. Ai biết được đợi mãi chẳng thấy đâu. Một thân bản lĩnh của mẹ bỏ đó không có chỗ truyền lại, mẹ cũng buồn lắm đó.”

“Con phải đi mách bố. Bố bị một người phụ nữ tính kế suốt mấy mươi năm.”

“Vậy thì ông ấy sẽ đắc ý muốn chết cho xem. Một tên đàn ông đầy tật xấu, tính tình tệ, lại có người tốt như mẹ hao tổn tâm trí mà đi tính kế ông ấy, tính để cho ông ấy được khỏe mạnh, thành đạt, gia đình hòa thuận, con gái hiếu thảo, ông ấy còn không đi quỳ lạy tạ ơn tổ tiên à.”

Tần Vũ Phi không nhìn được bật cười, ôm lấy mẹ làm nũng: “Mẹ, con không muốn đợi người tiếp theo, ai biết được người đó thế nào. Con chỉ muốn người hiện tại thôi.”

“Nếu con đã xác định cậu ta xứng đáng để con cố gắng thì cứ nỗ lực đi.”

Cố Anh Kiệt không hề biết hai mẹ con nhà họ Tần đang có cuộc trò chuyện như thế. Anh lái xe đến trung tâm thương mại đi dạo, một là không muốn để cho mình nghỉ ngơi, hai là anh muốn tìm một món quà có thể làm Tần Vũ Phi vui. Đi một lúc thì anh thấy mệt, lúc đang ngồi trên ghế dài nghỉ ngơi thì một người đàn ông ngồi xuống bên cạnh anh, lớn tiếng nói vào điện thoại: “Đàn ông đối phó với phụ nữ thật ra đơn giản lắm, dùng khổ nhục kế là xong rồi.”

Cố Anh Kiệt không nghĩ vậy, đâu ra mà lắm khổ nhục kế vậy. Giả bệnh sẽ bị Tần Vũ Phi đánh cho chết.

Không biết đầu dây bên kia nói gì, người đàn ông ở đây lại nói tiếp: “Có bảo cậu đi chết đâu. Chết là việc không thể dự đoán được, để cô ta sợ cậu xảy ra chuyện ngoài ý muốn là được rồi. Mua quà ra đường bị đụng chết cũng không phải chuyện chưa bao giờ xảy ra.”

Cố Anh Kiệt dao động, chợt nhớ tới chuyện buồn của Tần Vũ Phi, nhớ tới nguyên nhân cô muốn qua tận Mỹ để ngắm đèn ánh sao.

Người đàn ông bên cạnh đứng lên đi mất, Cố Anh Kiệt nhìn theo bóng lưng anh ta, cảm thấy có gì đó kỳ lạ, nhưng anh rất vui, anh nghĩ mình tìm ra cách rồi.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Type: bjh

Ngày hôm đó, Tần Vũ Phi lẫn Cố Anh Kiệt đều đang nghỉ ngơi.

Buổi chiều, sắp đến giờ cơm tối, Tần Văn Dịch về đến nhà. Tần Vũ Phi lên quan sát. Việc đầu tiên ông làm khi về đến nhà là đi tìm vợ mình. Tất nhiên bố cô sẽ làm theo cách nhẹ nhàng từ tốn rồi, không phải la lớn “mình ơi tôi về rồi”, mà là đưa đồ đánh bóng cho quần gia rồi lảng lảng đi vào phòng khách,

nhìn qua không có gì khác thường. Tần Vũ Phi đang ngồi trong phòng khách, gọi một tiếng “bố” rồi thì giả vờ chăm chú xem tạp chí, thật ra cô đang để ý nhất cử nhất động của bố mình.

Tần Văn Dịch đáp lại con gái, hỏi vài câu như “sao không ra ngoài chơi” xong thì đi. Tần Vũ Phi vờn cổ, thấy bố mình đang đi về hướng nhà ăn, cô đã hiểu, bố đang muốn tìm vợ ông.

Bà Tần đang ở trong nhà ăn dọn cơm, ngược mắt lên thấy Tần Văn Dịch, cười cười hỏi ông: “Đã ăn gì chưa? Hôm nay tôi có ninh canh đó.”

“Ừ, dọn bát đũa cho tôi.”

Tần Vũ Phi đi qua đi lại, nghe được bố cô nói vậy, giọng điệu còn rất nghiêm túc nữa. Sau đó thì ông lên tầng thay quần áo, bà Tần vừa ngậm nga hát vừa tiếp tục dọn cơm.

Lúc ăn cơm, Tần Văn Dịch không ăn bao nhiêu nhưng lại uống hết hai bát canh. Trước đây Tần Vũ Phi không để ý bố cô lắm, hôm nay sau khi trò chuyện với mẹ xong thì đặc biệt chú ý đến ông. Cô nghĩ hẳn là bố cô đã ăn ở bên ngoài rồi, bây giờ ăn không nổi nữa, nhưng vẫn muốn uống canh do mẹ cô nấu.

Chắc là do ăn ít nên ngồi lại trên bàn sẽ rảnh rỗi, thấy bố cô thì thoải mái nhìn mẹ cô một cái.

Được rồi. Tần Vũ Phi khẳng định, bố cô thật sự không đói, ông chỉ là đang muốn thể hiện tình cảm mà thôi. Làm ơn đi, đã từng tuổi này rồi mà còn dùng ánh mắt này nhìn vợ mình được sao? Tần Vũ Phi cúi đầu xuống, cô không thể chịu thua được, cô cũng muốn có một ông chồng ba mươi năm sau vẫn có thể nhìn mình như thế.

Có câu nói thế nào nhỉ? Không từ bỏ không buông tay. Ý là gì đây? Kệ nó, dù sao cũng dùng để nói Cố Anh Kiệt nhà cô được.

Cố Anh Kiệt cũng đang ăn cơm. Anh bị bà Cố gọi về nhà lớn ăn tối. Cuối tuần, hai nhà anh chị anh cũng có mặt. Bà Cố nghĩ, con trai chịu đả kích trong tình cảm, phải tìm lại ấm áp từ tình thân mới được.

Cố Anh Kiệt dờ khóc dờ cười, dù sao cứ về nhà ăn cơm là được rồi.

Trong lúc ăn bà Cố hỏi han con trai mình vài câu gần đây thế nào, Cố Anh Kiệt nói công việc rất suôn sẻ, bị bà Cố liếc mấy cái. Sau đó thì mọi người trò chuyện qua lại, Cố Anh Kiệt hỏi chồng mình bị làm sao mà không gọi được. Cậu rể nhà họ Cố giải thích vài câu. Cố Anh Kiệt nghe mà trong lòng khẽ động, anh lại nghĩ ra được một cách rồi.

Cố Anh Kiệt nhanh chóng ăn xong cơm rồi chạy qua một góc cảm điện thoại lên gọi. Bà Cố liếc con gái mấy cái. Cố Anh Kiệt chẳng hiểu gì cả: “Sao ạ?”

Bà Cố nói thầm trong lòng đúng là nói năng không biết lựa lời, nhưng trên bàn có rất nhiều người, bà cũng ngại mở miệng. Nhưng ăn cơm xong thì bà kéo con gái ra một bên, hỏi han cô ấy về Tần Vũ Phi.

“Rất tốt, rất giỏi giang.”

“Nhưng tính khí cũng rất mạnh mẽ.” Bà Cố nói.

“Dạ.” Cố Anh Kiệt không biết nên nói gì. Cô ấy biết mẹ chỉ muốn tìm một người động tình với bà thôi, nhưng bây giờ cô ấy vẫn chưa rõ mẹ đang nghĩ gì.

“Tính khí mạnh thôi, biết lý lẽ là được.” Bà Cố lại nói.

“Dạ.” Cố Anh Kiệt cảm thấy may mà lúc này mình không nói tính khí mạnh là không tốt.

“Nếu không có tính khí như vậy thì không thể giải quyết được cục diện kia đâu. Theo mẹ thấy, con bé làm việc cũng có chút bản lĩnh đó.”

Cố Anh Kiệt gật đầu, trong lòng nghĩ từ “bản lĩnh” thật ra là nghĩa đen hay nghĩa bóng vậy?

“A Kiệt làm việc có đôi chút không đủ quyết đoán. Con nói xem, nó yêu biết bao nhiêu người, sao chẳng ai được lâu bền cả.”

Cố Anh Kiệt nghẹn lời, làm việc thiếu quyết đoán và yêu đương không thành thì có quan hệ gì với nhau vậy?

“Người lần này tuy có hơi nóng tính, nhưng so ra vẫn hơn mấy người lần trước.”

“Dạ.” Mấy người trước mẹ cũng có gặp đâu, sao biết được hơn họ chứ? Cố Anh Kiệt dè dặt hỏi: “Mẹ à, mẹ thích Tần Vũ Phi hả?”

Bà Cố nghiêm mặt: “Mẹ thích nói làm gì, đâu phải mẹ yêu đương đâu.”

Cố Anh Kiệt lại không biết đường mà lần rồi, vậy thì rốt cuộc mẹ đang muốn nói cái gì?

Bà Cố do dự một chút, nhỏ giọng nói: “Con nói xem, mẹ có nên hẹn bà Tần ra uống trà, hỏi han tình hình chút không?”

Cố Anh Kiệt quay đầu lại lớn tiếng la lên: “A Kiệt, mẹ hỏi em có cần mẹ mời bác Tần ra uống trà, trao đổi tình cảm hay không này?”

Cả nhà đều dừng những việc trên tay nhìn về phía hai mẹ con. Bà Cố đầy lúng túng, định đánh con gái một cái. Cố Anh Từ vội vàng chạy: “Con làm việc quyết đoán thôi mà.”

Cố Anh Kiệt đang nhắn tin, cười với bà Cố: “Cảm ơn mẹ. Đợi con liên lạc với bà ấy đã, nếu cần bác ấy giúp con sẽ nói với mẹ.”

Bà Cố giật mình, ấp úng nói: “Ai muốn giúp con chứ. Con đã lớn thế rồi còn muốn mẹ giúp, không sợ bị chê cười à”, vừa nói vừa đi ra phòng khách xem ti vi. Ngồi một lúc lại không nhìn được bà nói với chồng đang ngồi bên cạnh: “Thật ra thì hôm nào mời nhà họ Tần ra ăn bữa cơm cũng được. Đến lúc đó hai đứa nói gặp nhau rồi, sao đó thế nào thì người lớn chúng ta không quản được nữa.”

Cố Anh Kiệt không nghe được cuộc bà bàn bạc của mẹ và bố mình, nhưng bây giờ tâm trạng anh khá tốt, anh thấy chuyện này rất có hy vọng. Anh nhắn tin cho Tần Vũ Phi: “Anh đã thiết lập chế độ cuộc gọi chờ, sau này cho dù anh đang nói chuyện với ai, tuyệt đối sẽ không lỡ mất cuộc gọi của em được.”

Tin nhắn được gửi đi thì sau hai phút sau điện thoại anh nhận được một tin nhắn, là điện thoại cũ của anh. Cố Anh Kiệt cầm lên xem, không ngờ lại là tin nhắn của Tần Vũ Phi gửi đến, cô viết: “Em đã xóa số anh khỏi danh sách đen rồi.”

“Ha.” Cố Anh Kiệt vui mừng suýt nhảy lên. Anh cầm điện thoại chạy lên tầng, về phòng nói chuyện tiện hơn.

Bà Cố thấy con trai mình cười như đứa ngốc, bất giác nhíu mày, làm mẹ đúng thật rất nhọc lòng. Con trai lớn và con gái lớn đã kết hôn lâu rồi, bà đã quên mấy ngày đó chúng có những lúc ngu ngốc như thế này không.

Cố Anh Kiệt chạy về phòng, gọi điện thoại cho Tần Vũ Phi, ha, thật sự gọi được. Anh rất vui. Nhưng giây tiếp theo thì điện thoại bị ngắt mất. Anh sững người, còn chưa kịp đau buồn thì điện thoại đã đổ chuông.

Là Tần Vũ Phi gọi lại.

Cố Anh Kiệt than một tiếng rồi lăn trên giường, tâm trạng cứ lên rồi xuống thế này sẽ bị bệnh tim mất thôi.

Anh nhanh chóng bắt máy, cảm thấy tim mình thật sự đang đập rất nhanh.

“Alo.”

“Cố Anh Kiệt.”

Hai người lên tiếng cùng lúc. Cố Anh Kiệt bật cười.

“Cười cái gì?”

“Cảm thấy giọng em thật sự rất hay.”

“Anh Cố anh lại nói lời đường mật rồi.” Tần Vũ Phi thờ dãi, cô lại tái phát rồi, anh nói lời tình tứ mà cô lại nghĩ phải chăng trước đây anh cũng nói như thế với bạn gái cũ.

“Em gọi điện cho anh, anh thật sự rất vui.” Cố Anh Kiệt tiếp tục buông lời đường mật.

“Cho nên phải tính em là người chủ động gọi trước.”

Cố Anh Kiệt lại cười, nữ vương đại nhân đúng là sĩ diện mà, ai gọi trước thì có sao đâu, cái này mà cũng muốn gánh, chẳng trách cô lại ngắt máy anh rồi mới gọi lại.

“Anh đừng có cười suốt thế chứ, ngốc chết được.”

“Điện thoại anh cài đặt xong rồi, sau này anh chắc chắn không lỡ mất điện thoại của em đâu, xin em cộng điểm cho anh đi.” Cố Anh Kiệt nắm bắt thời gian nói vào trọng điểm.

“Ồ. Nhưng cho dù lúc đó anh để em chen ngang, nghe điện của em trước, nhưng anh vẫn tiếp điện thoại với các cô gái muốn tái hợp, muốn tỏ tình gì đó, em vẫn sẽ nổi giận. Em rất hẹp hòi, nhớ không?”

“VẬY sau này điện thoại của con gái anh đều chuyển hết qua cho em chọn lọc một chút.”

“Em là thư ký của anh chắc.”

“Anh sẽ từ chối cứng rắn hơn, nếu còn ngoan cố không dừng thì anh sẽ chuyển qua cho em. Anh sẽ nói với họ là mời cô nói chuyện với bà xã tôi.”

“Ai là bà xã anh hả?”

“Anh cũng nên dẫn em đi gặp bạn bè anh, còn bà con và mấy người quen nữa, nếu họ đều biết và chắc chắn rằng chúng ta đang yêu nhau, vậy thì sẽ có rất ít người còn có ý định chen vào lắm. Nếu có thật, vậy thì là đôi phương không tốt, lúc đó có thẳng thắn từ chối cũng hợp lý.”

Những lời của anh khiến cho Tần Vũ Phi im lặng, vậy tính ra thì việc cô không chịu công khai tình cảm cũng là một trong những nguyên nhân tạo thành cục diện hiện tại rồi. Cô không thể phủ nhận, cô cũng có trách nhiệm. Hôm nay cô đã thay đổi một góc nhìn nhận, cô nghĩ nếu cô là Cố Anh Kiệt thì sẽ xử lý thế nào, tính cách của hai người họ, hoàn cảnh bạn bè xung quanh...

“Vậy anh tìm cơ hội dẫn em đi gặp bạn bè anh được không? Chính thức giới thiệu với họ. Thật ra đa số em đều biết cả, chỉ là tuyên bố chính thức thân phận mới thôi, có được không?”

“Cố Anh Kiệt.”

Cô không nhận lời ngay. Cố Anh Kiệt cảm thấy lòng mình chùng xuống, nhưng lập tức lấy lại tinh thần: “Bây giờ anh qua tìm em được không, chúng ta đã rất lâu không gặp nhau rồi, anh rất nhớ em”

“Cố Anh Kiệt, em phát hiện thì ra bố mẹ em rất yêu thương nhau.”

Cố Anh Kiệt ngẩn người, sao đột nhiên lại lái sang chuyện bố mẹ cô yêu thương nhau rồi.

“Cố Anh Kiệt, em thấy trong chuyện yêu đương em thật ngốc nghếch, anh cũng chẳng thông minh.”

“Ừ.” Nói vậy thì tiếp lời kiểu gì mới tốt đây? “Vậy em như trời sinh một đôi rồi?”

“Anh rất có khiếu nói những câu ớn lạnh, nhưng yêu đương thì không.”

Cố Anh Kiệt đỡ trán, nhận xét sao lại có chiều sâu thế chứ. Nữ vương à, em muốn thế nào?

“Cố Anh Kiệt, em gọi qua là muốn nói cho anh biết một chuyện.”

Cố Anh Kiệt lập tức thấy căng thẳng: “Chuyện gì?”

“Em muốn ra nước ngoài một chuyến, đi đây đi đó. Trong thời gian em không có mặt, anh hãy tự giữ lấy mình, không được nhìn cô gái khác.”

Ra nước ngoài? Cố Anh Kiệt vội nói: “Em dẫn anh theo để giám sát đi.”

“Không được, em muốn đi một mình.”

Cố Anh Kiệt nhíu mày, cô thế này là có ý gì? Vẫn chưa nguôi giận?

Đầu dây bên kia không lên tiếng, Tần Vũ Phi chột chột thấy mũi mình cay cay? “Cố Anh Kiệt, em có rất nhiều khuyết điểm, em cũng có vấn đề của mình. Em thừa nhận trong chuyện này em cũng có trách nhiệm, nhưng dây dưa không dứt với bạn gái cũ thật sự là không được.”

“Em vẫn còn đang giận sao?” Cố Anh Kiệt thở dài.

“Không thể nói là giận, nhưng trong lòng vẫn có khúc mắc.”

Cố Anh Kiệt không biết nên nói gì, những lời xin lỗi anh đã nói hết rồi.

“Nhưng em muốn nói với anh, em rất yêu anh, Cố Anh Kiệt, em yêu anh, cho nên mới đau lòng như thế.”

Cố Anh Kiệt nghe mà tim muốn tan ra, vừa ấm vừa xoa như thế, cô gái nhà anh mới là cao thủ nói lời đường mật thì có.

“Anh cũng yêu em, cho nên em đau lòng thì anh cũng đau lòng.”

Ai đúng ai sai, sai đúng bao nhiêu đều không quan trọng. Quan trọng là một người không vui thì người còn lại cũng không dễ chịu gì.

“Cố Anh Kiệt, bây giờ em thấy rối lắm, có những lời không thể nói rõ được. Cho nên anh hãy đợi em, em ra ngoài một thời gian, thả lỏng tâm trạng, rồi trở về cùng anh nghiên cứu sau. Anh không được nhìn cô gái khác đó, nếu không em đánh gãy chân anh.”

Tần Vũ Phi bỏ lại một câu cảnh cáo, rồi vài ngày sau lên đường đi châu Âu.

Cố Anh Kiệt để cô đi, cũng để lại một câu cho cô. “Em có lúc rất vô lý, còn rất hung dữ, nhưng anh tình nguyện dung túng em.”

Mỗi ngày sau khi Tần Vũ Phi đi, Cố Anh Kiệt đều nhắn tin cho cô. Mỗi ngày sẽ có một tấm hình mới, viết: “Đây là quà của hôm nay, muốn lấy thì mau trở về đi.”

Tần Vũ Phi cũng nhắn cho anh, cũng có hình, nhưng thường là những anh đẹp trai chụp được trên phố, nói cô đã đi những đâu, thấy được những cảnh đẹp gì.

Cố Anh Kiệt có ý gửi biểu tượng cắn răng nghiền lợi cho cô, nói cảnh đẹp ở đâu hả, cô thì gửi hình phong cảnh qua đi, sao cứ chụp toàn trai đẹp thế

kia? Anh tỏ ra rất nghiêm túc và trịnh trọng. Tần Vũ Phi nhìn ra được anh chỉ đang ra vẻ, hỏi anh: “Sao anh không ghen nhỉ?”

Cố Anh Kiệt đáp: “Con không phải anh ý vào chuyện em yêu anh à.”

Tần Vũ Phi đọc được câu này thì lên khóc một trận. Cô yêu anh, cho nên anh có lòng tin với cô. Anh yêu cô, cô lại không có đủ lòng tin với anh. Tính ra thì anh lỗ nặng rồi.

Hôm đó, Tần Vũ Phi nhận được một tấm hình của Cố Anh Kiệt, cô mở ra xem, là hình ở Mỹ, con phố có nhà hàng với ngọn đèn ánh sao. Nhưng nhà hàng đèn ánh sao không còn nữa.

Anh chạy đến Mỹ?!

“Đèn ánh sao không còn nữa, nhà hàng đã trở thành tiệm quà lưu niệm rồi, ở đây anh mua được quà cho em. Em yêu, em muốn biết đó là gì không? Anh đã mua rất nhiều quà, anh phải tự tay tặng cho em. Đời người ngắn ngủi, lúc nào cũng có chuyện ngoài ý muốn, anh sẽ cẩn thận, muốn ở bên em thật lâu.”

Tần Vũ Phi ngây người.

Thật qua đáng, anh lại nói như vậy, muốn dọa cô à?

Nhưng cô sợ thật.

Từng có một người, là bạn thân nhất của cô, nhưng lại cùng bạn trai của cô phản bội cô, rạch một vết thương thật sâu vào lòng cô. Tình bạn đã hết, kiếp này không muốn gặp lại. Chỉ là cô chưa từng nghĩ rằng, một ngày nào đó chợt nhận được bưu phẩm từ phương xa gửi đến, người đó đã mua rất nhiều quà cho cô, lãng lãng nhớ đến tình bạn đã qua của họ, mang theo tiếc nuối, đến một thế giới khác.

Đây là một vết thương khác trong lòng cô.

Nếu bạn hận một người, người đó chết rồi bạn có thấy vui không? Tần Vũ Phi có thể dùng kinh nghiệm của chính cô để trả lời: Không. Không những không vui mà còn rất buồn. Nhưng nếu thời gian quay ngược lại, biết rõ kết quả là thế, cô vẫn sẽ chọn hận và đoạn tuyệt, không thể tha thứ.

Con người chính là tàn nhẫn và mềm lòng như thế.

Cùng lúc tồn tại.

Cố Anh Kiệt biết rõ, chỉ có anh biết rõ. Trên đời này chỉ có anh biết được chuyện này của cô, biết được tâm trạng của cô.

Anh lại dùng nó để đối phó cô!

Cô thật sợ. Cô yêu anh đến thế, cô sợ anh gặp chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa còn đang mang theo tiếc nuối, cô vốn không dám nghĩ đến. Cô vẫn chưa làm lành với anh, còn chưa quay lại được như lúc đầu, con chưa nói muốn anh ở bên cô thêm ba mươi, thậm chí là năm mươi năm nữa, nếu có thể, tất nhiên càng lâu càng tốt. Cô đang điều chỉnh lại chính mình, cô hy vọng mình không sợ suýt như thế, cô không muốn nổi nóng lung tung, cô hy vọng mình có thể bao dung và tha thứ nhiều hơn.

Cô vì anh mà cố gắng như thế! Anh lại hù dọa cô!

Biết rõ anh chỉ đang dọa cô, nhưng cô vẫn sợ.

“Cố Anh Kiệt, anh đợi đó! Em về đánh gãy chân anh!”

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Type: bjh

Tần Vũ Phi bay về nước.

Cô không nói cho Cố Anh Kiệt biết. Cố Anh Kiệt vẫn ngày ngày ngày ngốc hỏi khi nào thì cô về, hành động phải quyết đoán, muốn đánh gãy chân thì đừng chậm trễ.

Kết quả Doãn Đình cho anh biết: “Hôm qua Vũ Phi ăn cơm với em, bọn em có nhắc đến anh. Cậu ấy nói anh thật đáng ghét.”

“...”

“Đương nhiên, cô ấy chỉ nói thế thôi, anh không đáng ghét đâu.” Thiên sứ Doãn Đình an ủi anh.

Đây rõ là nói thừa, Cố Anh Kiệt hậm hực, đại tiểu thư hung dữ là làm nũng, làm nũng đó em có hiểu không.

“Em nói với cậu ấy anh bây giờ thế nào rồi? Cậu nói anh đáng ghét như thế, roi vào tay người khác cậu ấy không yên tâm, cho nên cậu ấy phải đích thân xử lý anh.”

Vậy thì cô ra tay nhanh đi, anh đợi lâu lắm rồi. Muốn xử lý thì phải gấp mặt, anh ra tuyệt chiêu chẳng phải vì muốn gấp cô sao? Gấp mặt!!! Nhưng cô gái vô lương tâm này về nước rồi lại không nói tiếng nào với anh, đã về hai ngày rồi, vậy mà có thể không nói với anh.

“Cậu ấy bảo vừa về là muốn đi tìm anh rồi. Nhưng bây giờ đổi ý, quyết định bỏ lơ anh vài hôm, vì anh khiến cậu ấy rất tức giận.” Doãn Đình chớp mắt hỏi, “Anh Cố à, sao anh lại chộc giận chị ấy rồi?”

“Anh chỉ là...” Cố Anh Kiệt thẹn quá hóa giận, “Dù sao nói em cũng không hiểu đâu.”

“...” Doãn Đình nhún mày, “Anh không nói sao biết em không hiểu?”

“Không cần nói cũng biết em không hiểu rồi.”

“Anh Cố, anh như vậy có phải là đang có thái độ không tốt với em không?” Doãn Đình hỏi.

“Thế nào, vậy là muốn đi cáo trạng rồi hả?” Cố Anh Kiệt muốn nói thái độ của mình rất tốt, phong độ lịch thiệp vậy cơ mà. Kết quả Doãn Đình nói tiếp: “Em hỏi Vũ Phi rốt cuộc muốn thế nào, cậu ấy nói đang cố gắng không để tâm nhiều quá, sau đó lại nói phải xem thái độ anh với con gái ra sao. Nếu thái độ quá tốt, cậu ấy vẫn thấy không vui.”

Cố Anh Kiệt vội đem lời nói nuốt lại: “Vậy em cứ xem như thái độ của anh không tốt đi.”

“Anh chẳng có nguyên tắc gì cả.” Doãn Đình chê bai anh. “Xin Hãy Nghiêm Chính Chút nói rồi, có thể do anh chiều Vũ Phi quá, thực lực hai bên không cân xứng rất khó phối hợp, không thể hợp tác lâu dài được.”

Lúc đầu Cố Anh Kiệt nghe không hiểu cô đang nói ai, nhưng nghe cách so sánh ở nửa câu sau thì anh biết rồi, là Cừu Chính Khanh.

“Phiền em chuyển lời lại cho Cừu tổng, đợi khi nào anh ấy yêu đi rồi hãy nhận xét.”

“Anh ấy chắc cũng sắp rồi, gần đây hoa đào của anh ấy đang nở mà, em đang giúp anh ấy để ý.” Doãn Đình nói.

Thôi xong, nhờ vị quân sư theo mãi không được anh chàng nào như Doãn Đình đoán chừng đường tình duyên của Cừu Chính Khanh rất đáng lo ngại.

“Em vẫn nên lo cho bản thân mình trước đi.”

“Không phải em đang đợi anh giới thiệu đó sao.” Doãn Đình trông mong nhìn anh.

Cố Anh Kiệt bỗng thấy đau đầu, hay thật, bây giờ chuyện của mình anh chưa lo xong, còn muốn lo cho người khác, chắc chắn cũng là một người không thể tin cậy được. Không được, không thể bị động như thế. Tuyệt chiêu rõ ràng có tác dụng mà, đã khiến cô sốt ruột mà chạy về rồi, chỉ thiếu một chút nữa thôi.

Thực lực hai bên không cân xứng rất khó phối hợp, không thể hợp tác lâu dài. Những lời quái quỷ thế mà ngấm ngấm lại thấy rất có lý. Cố Anh Kiệt hạ quyết tâm, được, không thể tiếp tục chiều cô nữa. Anh cũng tìm cách thôi.

Cố Anh Kiệt trở về tìm bố mẹ mình. Anh nói mình rất nghiêm túc với Tần Vũ Phi, muốn sau này có thể tiếp tục qua lại, muốn bố mẹ tìm nhà họ Tần nói chuyện một chút, ăn bữa cơm cùng vợ chồng Tần Văn Dịch. Hai bên gia đình chính thức gặp nhau.

Bà Cố vừa lăm bầm “rõ là muốn bố mẹ giúp con thôi đâu cần nói vòng vo như thế” vừa gọi điện thoại cho bà Tần.

Hai bà mẹ hàn huyên vài chuyện vặt vãnh, bà Cố dưới cái nhìn sát sao của Cố Anh Kiệt, rốt cuộc nói: “Vũ Phi gần đây thế nào? Lâu rồi tôi không gặp con bé. Lần trước nó đi mua sắm với tôi, còn có lòng nấu cơm cho tôi ăn nữa, tôi vẫn ghi nhớ trong lòng này.”

Không biết bà Tần ở đầu dây bên kia đã nói gì, bà Cố bật cười lớn. Cố Anh Kiệt đang thấp thỏm. Cuối cùng nghe mẹ mình nói: “Tôi làm trưởng bối không đáp lễ lại sao được. Hơn nữa, đây là lần đầu tôi được một cô gái đặc biệt làm cơm cho ăn đó. Còn thằng con trai tôi nữa, da mặt dày chạy đến nhà bà ăn ké một bữa. Cho nên cứ để nhà tôi làm chủ, hai nhà chúng ta cùng ăn bữa cơm đi. Quan hệ hai bên đã khác trước, bọn trẻ cãi nhau là chuyện của bọn chúng, chúng ta cũng nên gặp nhau trò chuyện chút, đã lâu không gặp rồi.”

Bà Tần ở bên kia lại nói, bà Cố lại bật cười, sau đó nói: “Được, cứ thế đi, tối mai nha, ngày mai tôi nhắn tin địa chỉ cho bà. Vũ Phi nhất định phải đến đó.”

Cố Anh Kiệt gạt đầu thật mạnh, đúng, đúng, đây chính là trọng điểm.

Bà Cố hung hăng trừng con mình.

Nói xong, bà Tần đặt điện thoại xuống, Tần Vũ Phi nhanh chóng chạy qua: “Có chuyện gì thế? Mẹ anh ấy nói gì?”

“Muốn mời chúng ta ăn cơm, người ta nói rồi, bảo Vũ Phi nhất định phải đến đó,”

Tần Vũ Phi hơi căng thẳng, “Là chuyện tốt mà nhỉ? Lần trước con chẳng có chút thể diện nào cả.”

“Không phải chuyện xấu đâu. Người ta cũng đâu thể mời bố mẹ con đi cùng rồi làm khó con trước mặt họ. Nghe giọng điệu và ý tứ, chắc là muốn xác định chắc chắn chuyện này. Cố Anh Kiệt sốt ruột rồi?” Bà Tần ghẹo con gái.

Tần Vũ Phi suy nghĩ, bà Cố chắc chắn không sốt ruột đâu, cô không phải con dâu lý tưởng trong lòng bà, nên chắc chắn là Cố Anh Kiệt rồi. Tần Vũ Phi quay đầu nhìn ánh mắt mang ý cười của mẹ mình, đỏ mặt, la lên: “Con đi mắng anh ấy”, dứt lời liền dùng dùng chạy lên tầng.

Vào đến phòng việc đầu tiên cô làm là lấy điện thoại gọi cho Cố Anh Kiệt, tiếng chuông đầu tiên còn chưa dứt Cố Anh Kiệt đã bắt máy.

“Anh biết là em sẽ gọi cho anh mà. Mai gặp nhé, bạn gái của anh.”

“Hừ, em có đồng ý đi sao?”

Cố Anh Kiệt không cười cô bụng nghĩ một đằng miệng nói một nẻo, chỉ nói: “Mai anh sẽ mặc chiếc áo khoác mà em mua cho anh.”

Trong lòng Tần Vũ Phi ngọt lịm: “Anh có mặc gì cũng không đẹp.”

Cố Anh Kiệt cười khê.

“Cười gì mà cười?”

“Em về mà không chịu cho anh biết.”

“Ai bảo anh nói những lời như thế. Tội em thấy ác mộng kia.”

“Ác mộng?” Cố Anh Kiệt sầm mặt, “Phản ứng của người bình thường không phải là than vãn thời gian thoi đưa, trân trọng người trước mặt, dùng để phải nuối tiếc sao?”

“Vậy anh em nên khóc lóc chạy về nói với anh là chúng ta đừng cãi nhau nữa, phải trân trọng từng giây từng phút chúng ta bên nhau à?”

“Cái này cũng đúng mà nhỉ? Người bình thường đều sẽ nghĩ như thế.”

“Em-không-phải-người-bình-thường.”

Cố Anh Kiệt ngừng lại, bật cười: “Ừ, đúng là không bình thường.”

“Anh đang khen em đó hả?”

“Đúng, tất nhiên rồi. Em không phải đẹp bình thường, không phải đáng yêu bình thường, không phải giàu có bình thường.”

“Mồm miệng dẻo quẹo!”

Cố Anh Kiệt ho khê hai tiếng, bổ sung thêm một câu: “Kỹ năng cũng không phải tốt bình thường.”

Tần Vũ Phi đỏ mặt, nhẹ giọng “hừ” anh một tiếng.

Cố Anh Kiệt yên lặng hai giây, nhỏ giọng nói: “Hay là, tối nay chúng ta gặp nhau đi, anh qua đón em.” Giọng nói anh trầm thấp, có chút rời rạc, rất cuốn hút.

Tần Vũ Phi biết anh đang muốn gì, vì cô cũng đang có cảm giác giống vậy. Nhưng cô không muốn thỏa mãn yêu cầu của anh. “Anh cô mà nhìn đi, anh Cố à.”

“Anh có thể kiểm chế được, chẳng phải vì em sao.”

“Hài hước lắm đó.” Tần Vũ Phi vừa đỏ mặt vừa hừ lạnh.

“Vậy mai ăn cơm xong, em có tiện đi cùng anh không?”

“Da mặt anh dày đến cỡ nào vậy hả?” Tần Vũ Phi thấy mặt mình nóng như muốn bỏng đến nơi. Ngày mai phụ huynh hai nhà đều có mặt, ăn cơm xong

mà đi theo anh thì họ sẽ nghĩ như thế nào.

Cố Anh Kiệt ho khè hai tiếng, lẩm bầm: “Thật sự rất nhớ em mà.”

“Mẹ em nói con gái thì phải biết làm giá.”

“Bác gái nói đúng lắm.” Cố Anh Kiệt than thở.

Tần Vũ Phi bật cười.

“Bữa tốt em ăn những gì?” Cố Anh Kiệt bắt đầu nói chuyện linh tinh.

“Anh còn chưa xin lỗi em đó.”

“Sao anh nhớ mình đã nói tám trăm lần rồi nhỉ?”

“Anh hại em gặp ác mộng.”

“Được, anh xin lỗi.” Sớm biết vậy thì không cần công chạy qua Mỹ một chuyến rồi. Anh còn tưởng đây là một chủ ý hay, không ngờ cách suy nghĩ của cô gái hung dữ nhà anh khác với người ta.

“Phải hứa anh sẽ chú ý an toàn, tuân thủ luật lệ giao thông, mắt nhìn tám phương tai nghe sáu hướng, lái xe phải tập trung, không được phóng quá nhanh, đi đường cũng phải chú ý, không vượt đèn đỏ, không lấn làn.”

“Được. Anh hứa mình sẽ sống đến một trăm tuổi.” Cố Anh Kiệt cười trộm, anh muốn rút lại lời khi nãy, chiều này thì ra dùng được, chuyển đi Mỹ không hề uống phí. “Vũ Phi à, đèn ánh sao đã không còn, cái cũ không tốt sẽ được thay bằng cái mới tốt hơn, chuyện quá khứ em đừng để trong lòng nữa, phải có lòng tin với anh.”

“Sao em nghe như anh đang muốn đợi em cũ đi rồi sẽ có người mới tốt hơn thay thế em vậy.”

“Tần Vũ Phi!” Cố Anh Kiệt nghiêng răng, rõ ràng anh đang nói tên khốn trong quá khứ bị người ta vừa mới vừa tốt là anh thay thế mà, cô biết, lại cứ thích nói ngược lại.

“Hung dữ thế.” Tần Vũ Phi lẩm bầm.

“Phải đó.” Cố Anh Kiệt nói, “Ngữ văn em học không tốt nên anh sốt ruột thay cho giáo viên của em. Để anh qua đón em, dẫn em về nhà để ôn bài lại.”

Tần Vũ Phi bật cười, sao nói vài câu lại vòng lại chuyện này rồi. “Thôi đi. Để mai xem biểu hiện của anh có tốt không đã.”

Cố Anh Kiệt chợt thấy lo lắng: “Bố mẹ em có nói gì về anh không?”

“Có chứ, bố thấy anh chộc cho en tức giận như thế, bố nói người này không cần nữa, đổi đi.”

Cố Anh Kiệt ngẩn người, bình tĩnh một lúc mới nói: “Em dọa anh thì có.”

“Anh cũng dọa em đó thôi.”

“Tần Vũ Phi à, em có thể trẻ con thêm chút nữa không, đó là anh nói lời tình tứ mà.”

“Trình độ tình tứ kém thế mà anh còn dám nói à?”

“Em bịa lời bố mẹ em để gạt anh mới là kém.”

“Được thôi, nói chuyện không hợp thì cúp máy đi.”

Mười giây sau, Cố Anh Kiệt hỏi: “Sao còn chưa cúp?”.

Nữ vương hung hăng nói: “Anh không thêm núm kéo gì à?”.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười của Cố Anh Kiệt, Tần Vũ Phi tức anh ách, cúp máy.

Xem như là cuộc gọi kết thúc trong cái vãi nhỉ? Nhưng đêm đó Tần Vũ Phi ngủ rất ngon giấc, không thấy ác mộng nữa, cũng không vì chuyện ngày mai hai bên gia đình chính thức họp mặt mà lo lắng đến mất ngủ. Phải có lòng tin, cô nghĩ, phải có lòng tin.

Đối với anh, và đối với chính mình.

Cố Anh Kiệt có chút hồi hộp đối với bữa tiệc tối, anh dậy thật sớm để chọn xong quần áo giày dép, đứng trước gương soi hơn mười phút, chải tóc cũng hơn nửa ngày. Đến công ty, cả đồng nghiệp cũng nhìn ra được hôm nay anh có buổi xã giao rất quan trọng. Anh hào phóng nói, hôm nay phải đi gặp bố

mẹ bạn gái.

Câu này nói ra Cổ Anh Kiệt thấy đặc biệt thoải mái trong lòng. Anh không nhận được gọi điện thoại cho Từ Ngôn Sướng, chỉ để nói một câu hôm nay anh phải đi gặp bố mẹ Tần Vũ Phi.

“Đừng ở đó mà khoe khoang với mình, cái giọng điệu đang yêu cuồng nhiệt của cậu thật buồn nôn mà.” Từ Ngôn Sướng cười nhạo anh. Cổ Anh Kiệt bật cười lớn.

Giữa trưa có một người bạn gọi điện đến rủ anh đi đánh tennis, Cổ Anh Kiệt nói tối nay không rảnh, anh phải đi gặp bố mẹ bạn gái. “Đúng rồi, vẫn chưa nói với cậu, bạn gái mình là Tần Vũ Phi.”

Người bạn kia cười ha hả, nói chúc mừng. Sau đó lại nói: “Cậu chỉ là đi gặp bố mẹ vợ thôi, đâu cần dùng giọng điệu của chú rể sắp kết hôn mà nói chuyện chứ hả?”

Cổ Anh Kiệt không thấy ngại chút nào. “Được chia sẻ tin vui của mình là vinh dự của cậu đó.”

“Cút đi!”

Cổ Anh Kiệt không để tâm, cúp điện thoại rồi nhìn đồng hồ, sao còn chưa tan sở nữa, nhanh chút xem nào, gặp phụ huynh là chuyện thứ yếu, anh muốn gặp cô gái hung dữ nhà anh thôi. Không biết tối nay có cơ hội để đưa cô về nhà hay không, vừa gặp cha mẹ xong lại dẫn con gái người ta về nhà hình như hơi quá đáng nhỉ? Không hay lắm? Kệ, nếu Tần Vũ Phi đồng ý theo anh thì anh dẫn thôi.

Trái ngóng phải trông, cuối cùng cũng đến giờ!

Cổ Anh Kiệt tức tốc lái xe vào dòng xe cộ đang đi. Điện thoại đổ chuông, là Tôn Diệc An gọi đến. Cổ Anh Kiệt nhớ lời dặn của Tần Vũ Phi, thế là đeo tai nghe lên bắt máy rồi nói: “Sam, mình đang lái xe, lát nữa gọi lại cho cậu sau nhé.”

Tôn Diệc An đồng ý. Cổ Anh Kiệt cúp máy rồi tiếp tục vui vẻ lái xe, nghĩ thầm trong lòng, bà xã ơi anh nghe lời chưa này, tối nay em theo anh về nhà đi.

Cổ Anh Kiệt đến nhà hàng thì vợ chồng Cổ Văn Quang đã ở đó. Cổ Anh Kiệt ngồi xuống chưa được vài giây thì đã thấy Tần Văn Dịch dẫn theo vợ và con gái bước vào phòng.

Tần Vũ Phi búi tóc, đeo hoa tai và vòng cổ bằng pha lê, để lộ cái cổ thon dài và trắng nõn, chiếc váy màu hồng nhạt khiến cô vô cùng xinh đẹp. Nhất thời trong mắt Cổ Anh Kiệt không còn thấy người nào khác, chỉ cười và nhìn cô chăm chăm.

Vợ chồng họ Cổ đứng lên đón khách, đương nhiên Cổ Anh Kiệt cũng phải đứng lên chào hỏi, chỉ là ánh mắt anh vẫn không hề rời khỏi Tần Vũ Phi, bà Cổ không nhận được âm thầm đá anh một cái: “Con đang hoảng chút đi.” Chẳng ra sao cả, thật tức chết mà.

Hai gia đình chào hỏi nhau, Tần Vũ Phi gọi “bác trai, bác gái”, dưới ánh mắt nóng bỏng của Cổ Anh Kiệt mà đỏ mặt, lảng lảng ngồi xuống một bên. Kiểm chế, trong trường hợp như thế này phải kiểm chế.

Cổ Anh Kiệt nhanh chóng sẵn sàng, kéo ghế cho vợ chồng Tần Văn Dịch, mời họ ngồi xuống. Sau đó thì thừa cơ kéo tay Tần Vũ Phi, dắt cô qua ngồi bên cạnh mình. Mặt Tần Vũ Phi càng đỏ hơn, lên đưa mắt trừng anh. Bốn người lớn tuổi vờ như không nhìn thấy. Thanh niên ngày nay à, nhìn thêm vài cái có thể mù thật đó.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Type: P.anh

Hai gia đình đều là chỗ thân thiết, bây giờ lại thêm quan hệ của hai đứa con, cũng không cần ra vẻ nói những lời khách sáo làm gì. Không khí trên bàn cơm nhanh chóng trở nên sôi nổi.

“Chúng ta quen biết lâu thế rồi, vậy mà chưa từng nghĩ đến A Kiệt và Vũ Phi sẽ đến với nhau. Sớm biết thế thì lúc trước chúng ta đã tác hợp cho chúng rồi, đâu cần lãng phí nhiều thời gian thế.” Bà Cổ nói.

“Vậy thì chưa chắc. Biết đâu chúng ta tác hợp, chúng nó lại nhìn không vừa mắt thì sao. Duyên phận của chúng đến rồi thì tự khắc sẽ ở bên nhau thôi. Sau này ra sao, phải xem bản thân chúng nó, người làm trưởng bối như chúng ta gấp gáp cũng không được gì.” Bà Tần đáp, nhìn qua con gái một cái.

Cổ Anh Kiệt cũng quay đầu qua nhìn Tần Vũ Phi, xoa xoa bàn tay cô, nở nụ cười.

Tần Vũ Phi lại lên trừng anh, rút tay trở về. Từ nãy đến giờ cứ nắm không buông, có để người ta ăn com không vậy.

Không còn bàn tay nhỏ trong tay, Cố Anh Kiệt sẵn tiện đặt tay lên đùi Tần Vũ Phi. Vừa ăn com, tiếp lời người lớn, vừa lên sàm sờ cô. Tần Vũ Phi không nhìn được nữa, lúc bà Cố hỏi cô còn giận Cố Anh Kiệt nữa không, còn nói “Hai đứa phải tốt với nhau chứ”, cô vừa đáp lại “Để bác chê cười rồi, là cháu không hiểu chuyện”, vừa đưa tay xuống gặm bàn nhéo Cố Anh Kiệt một cái thật mạnh.

Cố Anh Kiệt bị đau, hít một ngum khí lạnh, cổ nhìn không kêu lên.

“Cũng tại A Kiệt nhà chúng tôi thiếu chu đáo, Vũ Phi à, cháu bao dung một chút, từ từ nói nó.” Bà Cố ở trước mặt vợ chồng họ Tần đã cho Vũ Phi đủ thể diện.

“Phải, phải, từ nay về sau con nhất định sẽ chú ý hơn.” Cố Anh Kiệt cũng rất phối hợp. Bây giờ tâm trạng của anh vô cùng tốt, thấy không khí ở nhà hàng này thật tốt, thức ăn thật vừa miệng, bốn vị trưởng bối thật có khí chất, bà xã tương lai của anh thật đẹp.

Anh gấp thức ăn cho Tần Vũ Phi, chọn toàn những món cô thích, chắt một đồng trên chiếc đĩa trước mặt cô.

Trước mặt có quá nhiều thức ăn sẽ mất thể diện, Tần Vũ Phi chỉ đành cầm đầu ăn. Xem ra khẩu vị tốt lắm, Cố Anh Kiệt lại càng vui hơn, bắt giác gấp nhiều thêm một chút.

Bà Tần nhìn cảnh này, nghĩ thầm đúng là phong thủy xoay chuyển mà, đã đổi vị trí người gấp thức ăn rồi. Bà bất động thanh sắc nói một câu: “Vũ Phi à, ăn ít thôi con”.

Tần Vũ Phi còn chưa kịp đáp “ạ” thì Cố Anh Kiệt đã nói: “Không sao đâu ạ, Vũ Phi hơi gầy, ăn nhiều một chút cũng không sao”, dứt lời còn cung chiêu gấp thêm hai miếng thịt cho cô.

Bà Tần không nói nữa, con gái à, mẹ muốn cứu con nhưng không cứu nổi. Con tự mình cố gắng đi nha.

Thế là bữa com chưa quá nửa mà Tần Vũ Phi đã no căng bụng. Cô rất muốn nhét số thức ăn còn lại cho Cố Anh Kiệt, nhưng bố mẹ hai bên đều ở đây, cô không dám làm vậy. Nhân lúc bốn người họ nói chuyện không chú ý bên này, cô lại nhéo cho Cố Anh Kiệt một cái.

Cố Anh Kiệt cắn răng, cô gái hung dữ nhà anh hôm nay dùng cách nhéo người để chào hỏi sao? Anh quay đầu nhìn cô, cô lại dùng ánh mắt đáng thương nhìn anh.

“Muốn uống nước?” Anh hỏi.

Cô gật đầu.

Anh rót nước cho cô. Cô nhân lúc nhận ly nước nghiêng người qua định cầu cứu anh, nói mình ăn hết rồi, còn chưa kịp mở miệng thì điện thoại của anh đã đổ chuông.

Dây thần kinh mẫn cảm của Tần Vũ Phi rung lên, vội vàng uống ngum nước để nén xuống. Cố Anh Kiệt lấy điện thoại ra xem, bắt máy, vừa mở miệng đã nói: “Xin lỗi, quên gọi lại cho cậu”. Không biết đầu dây bên kia nói gì, Cố Anh Kiệt nói với mọi người trong phòng: “Ngại quá, con ra ngoài nghe điện thoại”, sau đó đứng dậy, lúc đi còn khẽ vuốt ve tai cô để trấn an, sau đó vừa đi ra ngoài vừa nói: “Được rồi, không sao, cậu nói đi”.

Tần Vũ Phi lại bắt giác bắt đầu suy nghĩ lung tung, trong đầu không cách nào khống chế, đoán xem người gọi đến là ai. Mọi người bắt đầu nói chuyện của họ, Tần Vũ Phi không muốn tỏ ra khác thường, tự nhắc nhở mình phải rộng lượng hơn, thế là lại bắt đầu ăn. Đến khi thật sự không ăn nổi nữa, Cố Anh Kiệt vẫn chưa trở về.

Tần Vũ Phi không nhìn được nữa, nói mình muốn đi vệ sinh, ra khỏi phòng. Ở đầu hành lang bên ngoài phòng, Cố Anh Kiệt đang đứng bên cạnh chậu cây cảnh nghe điện thoại, vừa ngẩng đầu thì thấy cô, liền vẫy tay. Tần Vũ Phi đi qua, Cố Anh Kiệt liền đưa tay ôm cô vào lòng, tiếp tục nói chuyện điện thoại: “Được, không thành vấn đề”.

Tần Vũ Phi tựa vào lòng anh ngóng tai lên nghe, Cố Anh Kiệt thừa cơ hôn lên má cô một cái, đưa màn hình điện thoại cho cô xem, trên đó hiển thị tên “Sam”, và lại giọng nói trong đó là của nam. Tần Vũ Phi bĩu môi, trong lòng lại nhẹ nhõm hơn nhiều. Cô giả vờ nghiêm mặt, chỉ về đầu bên kia hành lang, dùng khẩu hình miệng nói: “Nhà vệ sinh”, tỏ ý mình muốn vào nhà vệ sinh, không phải muốn nghe anh nói điện thoại đâu.

Kết quả Cố Anh Kiệt chỉ cười khẽ một tiếng, dường như đã nhìn thấu tâm tư nhỏ của cô. Tần Vũ Phi hất cánh tay anh đang ôm eo cô, hung hăng rời đi.

Khi cô ra khỏi nhà vệ sinh, Cố Anh Kiệt đã ở đợi ở bên ngoài. Cô còn chưa lên tiếng đã bị anh kéo đến trong góc, sau đó anh cúi đầu hôn cô.

Không thể đợi chờ.

Tần Vũ Phi rất muốn cười, lại muốn kháng nghị nơi này chẳng lành chút nào cả. Nhưng anh nôn nóng và nhiệt tình, còn cô, thật ra cũng giống anh vậy.

Một nụ hôn không dễ để kết thúc, anh lưu luyến khẽ mở lên môi cô, sau đó nói: “Là bạn anh Tôn Diệc An, cậu ta đầu tư vào một hạng mục, cần tiền nên muốn hỏi mượn anh”.

“Bao nhiêu?” Tôn Diệc An, Tần Vũ Phi biết người này, sao có thể thiếu tiền được chứ.

“Một triệu tám.”

“Từ đó tiền sao anh ta lại không có chứ?”

“Trước đây bố cậu ta không cho cậu ta làm việc này, cậu ta giấu bố cậu ta mà làm, không ngờ bây giờ cần thêm tiền, cậu ta mà đụng đến tài khoản thì sẽ bị bố cậu ta phát hiện ngay, tạm thời lại chưa nghĩ được có gì, thôi thì đi mượn dùng trước.”

“Ồ.” Tần Vũ Phi cũng không để ý chuyện tiền bạc, “Anh ta không gặp rắc rối gì đó chứ?”

“Không đâu. Lúc này cậu ta có nói tình hình cho anh biết rồi, không có gì đâu, chỉ là gần đây cậu ta và bố mình đang cãi nhau, hạng mục này bố cậu ta đã nói là không cho phép cậu ta làm rồi, cứ nghĩ giấu được thì giấu thôi.” Cố Anh Kiệt hôn lên chóp mũi cô, “Còn không phải sợ em không an tâm nên nhanh chóng báo cáo với em đó sao. Sau này có chuyện gì anh cũng sẽ nói với em, gặp người nào cũng nói với em”.

Tần Vũ Phi ra vẻ hung dữ: “Em là người hẹp hòi đến thế à? Em đâu có bắt anh chuyện gì cũng phải khai báo đâu chứ”.

“Đúng, đúng, em không yêu cầu, là anh tích cực chủ động.”

“Vậy thì... nhất định phải báo cáo rõ ràng từng chuyện một nhé.” Tần Vũ Phi đưa tay trêu chọc cổ anh.

Cố Anh Kiệt cười, lại hôn lên giữa trán cô.

“Anh mặc bộ đồ này cũng đẹp lắm” Thấy anh biểu hiện tốt như thế, cô quyết định khen anh, nhưng cũng thêm một câu: “Thẩm mỹ của em đúng là tốt lắm”.

Cố Anh Kiệt lại cười, nói: “Đưa điện thoại của em đây”.

“Làm gì, em đâu có gọi điện nhắn tin với người đàn ông khác, không cần kiểm tra đâu.” Tần Vũ Phi vừa nói vừa đưa điện thoại cho anh.

Cố Anh Kiệt nhận lấy điện thoại: “Thẩm mỹ của em tốt như thế, đàn ông nhà em đẹp trai như thế, cũng nên thăng chức cho anh ta rồi”. Anh vừa nói vừa mở danh bạ trong điện thoại ra, tìm tên “Bạn trai”, sửa thành “Ông Xã Tương Lai”.

“Vừa ầu trĩ vừa buồn nôn.” Tần Vũ Phi nhướn mày nhận xét, nhưng khoe môi lại không nhìn được mà cong lên.

“‘u trĩ buồn nôn là đúng rồi. Vậy mới là yêu đương chứ.” Cố Anh Kiệt nhét điện thoại của mình vào tay cô, “Đến em đó”.

Tần Vũ Phi cắn môi, mở danh bạ điện thoại anh lên, miệng vẫn còn oán trách: “Viết cái tên buồn nôn như vậy vào, người khác thấy được thì mất mặt lắm”.

“Mất mặt gì chứ, anh đâu có chê.”

“Anh là tình thánh mà, trong điện thoại có cả đồng tên buồn nôn.”

“Này.” Cố Anh Kiệt kháng nghị.

Tần Vũ Phi sửa tên xong, đưa lại điện thoại cho Cố Anh Kiệt. Cố Anh Kiệt nhìn rồi hài lòng cất lại vào túi. Ngược mắt lên lại, thấy hai má cô ửng hồng, mắt lấp lánh như ánh sao, đáng vẻ sống động lại thẹn thùng, khiến anh động lòng.

Anh ôm cô vào lòng, “Tiếp theo đây, sẽ là ngày chúng ta xóa bỏ hai chữ ‘tương lai’ đi”.

“Sao anh biết được là đã đạt được mục tiêu đó rồi chứ?” Cô thật lòng muốn biết.

Cố Anh Kiệt suy nghĩ: “Chắc là cảm thấy đã đến lúc, lúc thấy rất ổn định rồi chẳng”.

“Nói cũng như không.” Tần Vũ Phi bắt đầu giờ giọng nữ vương của mình: “Em thì biết rõ hơn anh nhiều. Đợi khi nào em không giận dỗi lung tung với anh, không nghĩ lung tung khi điện thoại anh reo hay anh ra ngoài chơi, hẳn là đã đến lúc rồi”.

“Sao anh thấy tiêu chuẩn của em khắt khe hơn của anh nhiều. Nghe qua có vẻ không chắc chắn lắm”

Tần Vũ Phi ra sức đánh anh một cái, đột nhiên nhớ ra: “Đúng rồi, Tôn Diệc An` không phải là anh trai của cái cô Tuyết gì đó sao?”.

“Đúng vậy.”

“Anh ta sẽ không cố ý không trả tiền cho anh rồi nói lấy em gái ra gán nợ chứ?”

Cố Anh Kiệt cười lớn: “Sao em lại đáng yêu thế chứ?”.

Tần Vũ Phi lại đánh anh: “Cố Anh Kiệt, anh đừng có cười, chỗ nào buồn cười hả?”.

“Cậu ta không làm vậy đâu, cậu ta là bạn rất thân với anh, biết anh có bạn gái rồi thì sẽ không có ý định để anh làm em rể đâu, được chưa? Lần trước công ty em gặp trục trặc về nguyên liệu, cậu ta đã giúp anh rất nhiều, giờ anh giúp cậu ta thôi. Yên tâm đi, không có âm mưu kế hoạch gì ở đây cả.” Anh lại cười, “Hơn nữa không trả tiền đem em gái ra gán nợ, chuyện như thế này còn chẳng thể gọi là âm mưu nữa, quá mức buồn cười rồi. Cũng phải có người chịu mới được chứ, sao em nghĩ ra được thế hả?”.

“Em chỉ nói đùa thôi, anh nói lắm thế, muốn thế nào hả?” Tần Vũ Phi hung hăng nói.

Nhưng Cố Anh Kiệt không hề sợ sự hung hăng của cô, anh cũng chợt nhớ đến một chuyện: “Vũ Phi, hình như em vẫn luôn gọi anh là Cố Anh Kiệt”.

“Đúng đó, không được à?” Cô trừng anh.

“Tất nhiên là không rồi, chẳng thân thiết gì cả.”

Tần Vũ Phi đỏ mặt, vẫn mạnh miệng nói: “Ai thèm thân thiết với anh”.

“Gọi A Kiệt, hoặc là anh yêu đi.”

Tần Vũ Phi nín thở, Cố Anh Kiệt dùng hai tay chống lên hai bên gò má cô, giam cô vào trong lòng mình: “Ít nhất cũng gọi A Kiệt chứ”. Anh thấp giọng dỗ dành cô.

Mặt Tần Vũ Phi lại càng đỏ hơn.

“Nhanh gọi đi, gọi một tiếng thôi mà.” Anh cúi đầu xuống, dùng chóp mũi mình cọ lên mũi cô.

Tần Vũ Phi cảm thấy rất xấu hổ, rõ ràng chỉ là cách xưng hô rất bình thường, chuyện rất bình thường, nhưng lại bị anh làm trở nên ngượng ngùng như thế.

“Gọi đi mà, A Kiệt có hai chữ chứ mấy.”

“A Kiệt.” Cô khẽ gọi một tiếng, tiếp đó thì môi anh đã ấn lên môi cô.

Tìm Tần Vũ Phi nhảy loạn, cảm thấy hai chữ này thật dễ nghe. Cô nhón chân lên, đón nhận nụ hôn của anh.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Type: P.anh

Khi hai người trở về phòng thì bốn người lớn đã ăn sắp xong, đang nhiệt tình nói chuyện của mình. Hai vị nam thì bàn chuyện làm ăn kinh doanh, hai vị nữ thì buồn chuyện về những người quen biết. Thấy hai người trẻ tuổi đã trở lại, tất cả đều xem như không thấy mà tiếp tục cuộc trò chuyện của họ.

Phản ứng như vậy trong mắt người đang chột dạ là Tần Vũ Phi thì chính là có ý “chẳng hơi đâu mà để ý chúng nó”.

Tần Vũ Phi đỏ mặt lên nheo Cố Anh Kiệt một cái. Cố Anh Kiệt vừa được ôm cô lại còn được hôn, thỏa mãn trong lòng, mặc nheo mặc trừng, anh vẫn cười dịu dàng.

Cười, cười, cười. Cũng không sợ người lớn họ chê cười. Tần Vũ Phi gấp thức ăn cho Cố Anh Kiệt, bảo anh ăn nhiều vào. Đúng lúc này Cố Văn Quang đứng lên, đi đến nhà vệ sinh ngay trong phòng VIP này, đẩy cửa bước vào. Ba vị phụ huynh còn lại đều không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn Tần Vũ Phi, tất nhiên họ không nói gì, tiếp tục làm việc của mình.

Tần Vũ Phi thật muốn đào cái lỗ mà chui xuống. Hay thật, trong phòng có nhà vệ sinh, cô lại thích chạy ra dùng cái bên ngoài. Đi vệ sinh chỉ là cái cớ, cái cô muốn là ra tìm Cố Anh Kiệt. Cô ở bên ngoài khá lâu, hình như lại bất cẩn quên trang điểm lại, không biết lúc này thế này thế kia với Cố Anh Kiệt, lớp trang điểm và son môi có trôi mất không. Đùng rồi, lúc này cũng không hề chú ý đến ở góc rẽ đó có ai đi ngang qua trông thấy họ đang thân mật hay không nữa.

Tần Vũ Phi thấy dù có chui xuống lỗ rồi thì nhiệt độ trên mặt lúc này cũng không thể giảm xuống được. Cô lại len lén nheo đuôi Cố Anh Kiệt một cái.

Cố Anh Kiệt đương nhiên biết chuyện gì rồi, về mặt của cô thật sự rất đáng yêu, rốt cuộc anh không nhịn được mà bật cười.

Sau đó cả bàn đều trừng mắt nhìn anh. Cổ Văn Quang từ phòng vệ sinh bước ra cũng trừng mắt với anh. Cổ Anh Kiệt biết vậy là không hay, nhưng anh thấy đáng về đồ mặt tức anh ách của cô rất buồn cười, hoàn toàn không thể kiềm chế được.

Lần này thì các vị phụ huynh cũng không kiềm chế được nữa, về mặt đều là “không nhìn nổi”, “thanh niên ngày nay đúng là”, “con trai mắt mặt như thế có thể vờ như không quen biết nhau không”, “con gái mặt đỏ thêm chút nữa là có thể luộc trứng rồi”...

Giờ không chỉ Tần Vũ Phi, cả mặt của Cổ Anh Kiệt cũng đỏ lên rồi.

Ở một nơi khác, sau khi Tôn Diệc An cúp điện thoại, xem như có thể yên tâm rồi. Anh ta không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ bố mình. Nếu không phải sợ bố phát hiện, anh ta đâu cần lo về số tiền này, may mà Cổ Anh Kiệt đồng ý ngay. Lần trước anh ta giúp Cổ Anh Kiệt, lần này xem như trả lại, anh ta thấy như vậy không mất mặt cho lắm.

Tôn Diệc An huyêt gió, định ra ngoài uống vài ly ăn mừng. Tôn Diệc Tuyết nghe tiếng động, ló đầu từ trong phòng mình ra nhẹ giọng hỏi: “Anh, vấn đề của anh giải quyết được rồi à?”. Tình cảm anh em của hai người họ rất tốt, chuyện của anh ta thì cô ta cũng biết, nhưng cô ta muốn giúp cũng lực bất tòng tâm.

“Giải quyết xong rồi.” Tôn Diệc An xoa đầu em gái, “James đồng ý cho anh mượn”.

“Hào phóng vậy.”

“Còn phải nói, anh em mà, bạn bè không phải quen không được.” Tôn Diệc An không nhiều lời với em mình nữa, vừa đi ra ngoài vừa gọi điện hẹn bạn ra uống rượu.

Tôn Diệc Tuyết nhìn theo bóng lưng anh mình, trở vào phòng, đóng cửa lại, nhảy lên giường cầm điện thoại lên tiếp tục nói, cô bạn thân của cô ta còn đang đợi ở đầu dây bên kia.

“Anh cậu làm sao thế?”

“Không có gì, anh ấy đang vui, nói là James đồng ý giúp anh ấy.”

“Quan hệ của anh cậu và James cũng không tệ nhỉ.”

“Đúng đó. Nhưng như vậy lại vương tay vương chân.” Tôn Diệc Tuyết tiếp tục cuộc trò chuyện khi nãy bị ngắt đoạn với cô bạn thân.

“Thật ra tại cậu nghĩ nhiều thôi. Anh cậu thương cậu như thế mà, chắc chắn sẽ đứng về phía cậu.”

“Nhưng gần đây mình không có cơ hội gặp James. Mấy lần anh mình tụ tập anh ấy đều không đến, mình bảo anh mình hẹn anh ấy ra thì anh mình lại không muốn. Anh mình nói bây giờ James đang yêu Tần Vũ Phi, bảo mình đừng có chen vào.”

“Thôi đi, chẳng lẽ cậu chưa nghe à? James và Tần Vũ Phi chia tay rồi mà.”

“Anh mình nói nghe đâu là chưa, dù sao anh mình cũng không rõ chuyện của họ. Hơn nữa James lại không tự mình lên tiếng, mọi người cứ đoán lung tung cũng không hay. Anh mình còn nói nếu mình vẫn thích anh ấy thì đợi lần sau họ gặp nhau, anh sẽ hỏi kỹ giúp mình. Nếu James và Tần Vũ Phi thật sự chấm dứt rồi thì anh sẽ nói giúp mình với James.”

“Nhưng cậu cứ bị động thế cũng đâu được? Đối thủ của cậu là Tần Vũ Phi đó. Cậu quên rồi à? Hôm đi du thuyền cậu tỏ tình trước nhưng làm giả quá, James vừa từ chối khéo cậu đã bỏ đi rồi, kết quả bị Tần Vũ Phi thừa cơ chen vào. Cô ta dụ James lên giường, biến James thành của cô ta.”

Tôn Diệc Tuyết cắn môi, nhớ đến chuyện này liền thấy rất đáng ghét, rất không phục. Ngay đêm cô ta đang buồn bã thất vọng thì Tần Vũ Phi lại dùng đến thủ đoạn như thế.

“Nhưng cậu cũng phải nghĩ cho kỹ, có đúng là cậu thích James đến thế không. Trước đây anh ta có không ít bạn gái, kiểu người như anh ta rất được yêu thích. Đẹp trai, giàu có, đối với ai cũng dịu dàng chu đáo. Cho dù cậu trở thành bạn gái anh ta rồi thì sau này cũng phải đối phó với không ít đối thủ đâu.”

“Có sao đâu chứ, đàn ông bây giờ có mấy ai thành thật đâu. Anh mình chẳng phải cũng từng có vài cô bạn gái sao, thấy người đẹp mắt liền phát sáng. Mình theo anh ấy ra ngoài suốt, gặp hết đám bạn của anh ấy rồi, ai cũng thế cả. Đàn ông trời sinh đã có máu háo sắc. Mình không có sợ, đàn ông xã giao bên ngoài, mình mắt nhắm mắt mở là được, chỉ cần đừng quá đáng, có chừng mực thôi. Mình thấy James thật ra là người rất có trách nhiệm, cậu xem, mọi người đều nói anh ấy có rất nhiều bạn gái, nhưng trước giờ chưa từng bắt cá hai tay, một chân hai thuyền. Có trách nhiệm với bạn gái, vậy là tốt rồi.”

Cô bạn thân ở bên kia ra vẻ thần bí nói: “Mình thấy anh ta rơi vào tay Tần Vũ Phi chính là vì quá xem trọng trách nhiệm. Cậu nói hôm đó rốt cuộc Tần Vũ Phi làm sao có thể dụ được anh ta lên giường vậy, anh ta ăn xong rồi, không còn cách nào khác đành phải gánh thôi, kết quả bây giờ lại bị Tần Vũ Phi hiếp đáp trước mặt mọi người, đúng là thâm mã”.

Tôn Diệc Tuyết không lên tiếng, nghĩ đến chuyện Tần Vũ Phi và Cổ Anh Kiệt cô ta liền thấy khó chịu trong lòng, nhất là khi Tần Vũ Phi còn dùng thủ đoạn hạ lưu như thế. Chẳng lẽ không cần mặt mũi thì mới theo đuổi được đàn ông sao? Nếu so sánh, trước đây cô ta mặt dày tự tạo cơ hội, những cách đó đều chỉ là mọp vật mà thôi.

Đầu dây bên kia lại nói: “Nhưng... bây giờ xem ra cũng là thời cơ của cậu đó”.

“Thời cơ?”

“Phải đó. Cậu nghĩ thử xem, James là loại người dịu dàng chu đáo phong độ, ngoài Tần Vũ Phi ra thì những cô bạn gái trước của anh ta có phải đều là kiểu đáng yêu ngoan ngoãn không? Giống cậu còn gì.” Cô bạn cười khúc khích, “Vì thế, tuy Tần Vũ Phi và James quen nhau một thời gian, nhưng rõ ràng James không xem trọng chuyện này, nếu không sao chưa từng dẫn cô ta ra ngoài chơi, giới thiệu cô ta với bạn bè, đến ngay cả anh cậu mà cũng không biết. Cho nên hai người họ xảy ra vấn đề chỉ là chuyện sớm muộn thôi. Bây giờ mâu thuẫn bộc phát rồi, James đã mất hết mặt mũi trước bạn bè, đang là lúc cần được an ủi, cậu phải nắm bắt thời cơ.”

“Ý cậu là, mình phải nhân lúc này mà tăng cường công kích?”

“Đương nhiên rồi. Mình nghe nói A Lộ cũng rất thích James, lúc nghe nói anh ta bị ức hiếp thì đau lòng không chịu nổi, còn muốn cho Tần Vũ Phi biết mặt nữa. Còn nữa, cô bạn thân của Tần Vũ Phi, cái cô tên d.d đó, cậu nhớ không?”

“Nhớ chứ. Hôm đi du thuyền cô ta cũng ở đó.”

“Ừ, chính là người đó. Nghe nói cô ta cũng rất thích James. Mình còn nghe hai hôm trước có người thấy cô ta đi ăn riêng với James nữa.”

“Hả? Cô ta không phải bạn của Tần Vũ Phi à?”

“Bởi mới nói, tình thế bây giờ là, ai cũng đều thấy trước mắt James đang sa sút, chính là thời điểm dễ tiến vào trái tim của anh ta nhất, cậu mà không xuống tay thì người khác không đợi chờ gì đâu.”

Tôn Diệc Tuyết cắn răng, hạ quyết tâm: “Vậy không đợi anh mình nữa, anh ấy chẳng có lòng giúp mình gì cả, nếu có thì đã nói giúp mình với James từ lâu rồi. Bây giờ anh ấy còn khuyên mình đừng xen vào, đợi xem rồi mới nói. Đúng thật là, cứ kiểu này, đến khi không còn Tần Vũ Phi nữa, chắc James đã thay bạn gái mới rồi”.

“Vậy cậu nhanh đi, hẹn anh ta ra ngoài.”

“Hẹn anh ấy không dễ đâu, anh mình hẹn còn không được nữa là.”

“Cứ thử đi, dù sao vẫn hơn không làm gì.”

Tôn Diệc Tuyết suy nghĩ, “Được, mình sẽ nói mình tìm được công việc mới rồi, bạn bè mở tiệc chúc mừng, mời anh ấy đến chơi, thư giãn chút”.

“Được đó. Đến lúc đó bọn mình giúp cậu tạo cơ hội.”

“Nếu anh ấy không đến thì làm sao?”

“Đến lúc đó hẵng nói.”

“Được, vậy mai mình gọi cho anh ấy.” Tôn Diệc Tuyết hạ quyết tâm, cảm thấy mình đầy ý chí chiến đấu.

Cố Anh Kiệt hoàn toàn không hay biết mình đang được người ta nhớ thương như thế, lúc này đây trong lòng anh chỉ nhớ đến Tần Vũ Phi. Cười ngây ngốc suốt một đêm, em gấp cho anh anh gấp cho em, sau đó hai người đều ăn đến no căng bụng. Phụ huynh hai bên đã từ “không nhìn nổi” phát triển thành “thật sự không nhìn nổi” sau cùng thì “dứt khoát không nhìn nữa”. Thế là sau khi tan tiệc, Cố Anh Kiệt dắt tay Tần Vũ Phi lúi lúi kéo kéo đi ở phía sau, mấy người phụ huynh đã có chuẩn bị tâm lý từ trước rồi.

Tuy nói là đã có chuẩn bị, nhưng khi Cố Anh Kiệt thật sự mặt dày nói muốn đưa Tần Vũ Phi đi tản bộ, muộn một chút sẽ đưa cô về nhà, các phụ huynh vẫn có chút do dự.

Nhất là bên nhà gái. Tần Văn Dịch nhìn vợ mình, bà Tần cũng nhìn lại chồng mình. Nếu đồng ý có phải con gái mất giá quá không, có vẻ không được đứng đắn? Nhưng nếu không đồng ý phải chăng không hay lắm? Hai người lại nhìn qua vợ chồng họ Cố.

Bà Cố đang nghĩ thật muốn đấm ngực, con trai ơi, nhà chúng ta cũng có mặt có mũi mà, con dụ dỗ con người ta trắng trợn như thế, mẹ làm sao mà chống lưng cho con được đây? Cố Văn Quang dứt khoát cúi đầu xem điện thoại, giả vờ như không nghe thấy. Nếu mở miệng đồng ý, rõ là thiếu gia giáo, nếu không đồng ý, phải chăng không hay lắm?

Kết quả Cố Anh Kiệt đã dùng sự thật chứng minh, đàn ông có đôi lúc mặt dày chỉ có hơn chứ không có kém. Anh không đợi các vị phụ huynh trả lời đã vội nói: “Cảm ơn bố mẹ, cảm ơn hai bác, con sẽ đưa Vũ Phi về sau”, dứt lời liền kéo Tần Vũ Phi đi mất.

Bà Cố thật sự không biết nên nói gì, mở to mắt nhìn con trai mình nhét con gái nhà người ta lên xe, nghênh ngang đi mất. Tản bộ, kịch bản này soạn không kỹ gì cả, tản bộ bằng xe bốn bánh?

Bà Cố ngượng ngùng nói: “Đứa nhỏ này, thật chẳng hiểu chuyện gì cả”.

Bà Tần cũng chỉ đành cười cười: “Chắc chắn là Vũ Phi muốn đi hóng gió, trở về tôi sẽ nói nó, làm vậy chẳng lẽ phép chút nào”.

“Là thằng con nhà tôi không tốt.”

“Vũ Phi có chút ham chơi, bà thông cảm.”

Phụ huynh hai nhà cứ khách khí qua lại, Cổ Anh Kiệt đã đưa Tần Vũ Phi chạy như bay về hướng nhà mình.

Lâu ngày gặp lại, cùi khô gặp lửa.

Cổ Anh Kiệt và Tần Vũ Phi hoàn toàn không để tâm đến việc tạo chút không khí, trò chuyện tâm tình gì đó, trực tiếp leo lên giường lăn lộn. Tình hình chiến đấu vô cùng hăng hái, trận đầu tiên rất nhanh đã kết thúc. Tần Vũ Phi lăm lăm mồ hôi nói: “Tốt lắm, tốt lắm, không quá muộn. Bây giờ về nhà chắc không quá mất mặt đâu”.

“Nhưng anh vừa mới khởi động xong thôi mà.” Cổ Anh Kiệt kéo cô trở lại, dùng thân thể để chứng minh lúc này anh chỉ mới khởi động thôi, bây giờ mới thật sự vào trận.

Trước nay Tần Vũ Phi đều không phải đối thủ của anh trong loại vận động này, phải dốc hết toàn lực để đối phó với anh, quên cả thời gian. Sau khi kết thúc lần này thì cô đã mơ mơ màng màng, ngủ thiếp đi một lúc, mở mắt ra đã quá nửa đêm.

Cô xem đồng hồ, đang do dự lúc này mà về nhà, tốt xấu gì cũng đã về, chắc có thể ăn nói với bố mẹ được nhỉ?

Nhưng Cổ Anh Kiệt lại có ý ngược lại: “Lúc này mà về đánh thức cả nhà thì không hay đâu”.

Vừa dứt lời đã bị Tần Vũ Phi đánh một cái.

“Anh đang nói thật mà.” Sắc lang ra về vô cùng đứng đắn.

Tần Vũ Phi mặc kệ anh, đá anh một cái rồi đi tắm, để tránh bị quấy nhiễu còn khóa cửa lại, vừa tắm vừa nghĩ xem nên viện cớ gì mới được, tuy bố mẹ đều đoán được cô đã ở đâu, nhưng vậy cũng ngại lắm. Nếu mẹ có cười cô, cô cũng nên có lời để ứng phó mới được.

Quần khăn tắm đi ra, còn chưa kịp thay quần áo thì đã bị Cổ Anh Kiệt ôm vào lòng. Anh đã tắm ở phòng tắm khác, tóc vẫn còn đang nhỏ nước. Anh ngửi ngửi cổ cô, rồi nói: “Em thơm quá”.

“Bớt nịnh đi.” Cô dùng sữa tắm của anh, thơm được bao nhiêu chứ.

Anh ôm hôn cô, lại bắt đầu không nhìn được, lửa lại nổi lên. Tần Vũ Phi vội nói: “Không được đâu, em phải về nhà”.

Anh bám chặt không buông, “Anh nghĩ xong giúp em rồi, em cứ nói là anh đưa em đi xem suất phim lúc nửa đêm đi”.

Ừ, cái cớ này hình như hợp lý lắm. Tần Vũ Phi hơi chần chừ, liền bị Cổ Anh Kiệt bế lên ném lên giường. Cô vừa cười vừa hét lớn: “Phim suất nửa đêm cái đầu anh á”.

Cổ Anh Kiệt cũng cười, “Là suất nửa đêm, xem xong liền đưa em về, thật đó”.

Kết quả khi hết suất chiếu thì hai người đều mệt rũ rồi. Tần Vũ Phi vừa lăm lăm “Chút nữa em về” vừa ngủ thiếp đi. Cổ Anh Kiệt vô cùng thỏa mãn, ôm chặt cô cùng chìm vào giấc ngủ.

Không biết đã ngủ bao lâu, Cổ Anh Kiệt đột nhiên tỉnh giấc, anh thấy rất khát, Tần Vũ Phi nằm bên cạnh thở đều đều, ngủ rất ngon giấc. Cổ Anh Kiệt nhẹ nhàng ngồi dậy, đi ra rót ly nước. Quay trở lại, đi vào phòng ngủ, nhờ vào ánh trăng mà anh thấy được Tần Vũ Phi của anh.

Mái tóc dài xõa tung bên gối, gương mặt nhỏ tinh tế lộ vẻ tĩnh lặng bình yên, một tay đang đặt bên gò má, một tay đặt trên tấm chăn, một chân thon dài đang lộ ra quá nửa bên ngoài tấm chăn.

Cổ Anh Kiệt nhìn ngắm cô, ngay lúc này đây trong lòng anh chợt có một suy nghĩ.

Chính là cô ấy.

Tiêu chuẩn và thời cơ nào thì có thể xác định nên bỏ đi hai chữ “Tương Lai” trong “Bà Xã Tương Lai”? Không có tiêu chuẩn, chưa biết thời cơ.

Chỉ có một cảm giác.

Cảm giác đó, chỉ cần một cái nhìn, một cái chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Chương 60

Type: P.anh

Ngọt ngào cần phải trả giá để có được.

Đạo lý này ngày hôm sau, khi đã hưởng thụ được niềm vui tình ái thì Cố Anh Kiệt đã thấu hiểu triệt để.

Đưa nữ vương thân yêu về nhà thay quần áo, bản thân còn chưa đến công ty thì đã nhận được điện thoại của Tần Văn Dịch: “A Kiệt, hôm nay nếu có thời gian thì đến Vĩnh Khai một chuyến đi, chúng ta trò chuyện chút”.

Tần Văn Dịch nói rất sáng khoái, Cố Anh Kiệt lại giật nảy mình. Đây là muốn tính sổ hôm qua anh dẫn con gái ông đi mất sao? Nhưng dù có biết là đến tính sổ thì anh vẫn phải đồng ý, dù không có thời gian anh cũng phải làm cho có thời gian. Cố Anh Kiệt nhận lời hẹn, nói ba giờ chiều sẽ qua đó.

Cố Anh Kiệt đến công ty ngồi suy nghĩ rất lâu, sau đó bị anh trai gọi đến phòng làm việc trêu chọc nửa ngày, đến trưa mới có thời gian liên lạc với Tần Vũ Phi.

Tần Vũ Phi nghe Cố Anh Kiệt bị bố mình triệu kiến thì “hừ” một tiếng rồi nói: “Đáng đời. Để bố em dạy dỗ anh một chút, xem sau này còn dám bắt nạt em nữa không”.

Cố Anh Kiệt giả vờ than một tiếng: “Hai người chúng ta là ai bắt nạt ai chứ?”. Dừng một chút lại nói, “Cũng đúng, có đôi lúc là anh bắt nạt em thật. Nhưng anh thấy em rất hướng thụ quá trình bị bắt nạt mà”. Lời nói đầy ẩn ý, lại thêm đêm qua Tần Vũ Phi thật sự bị “bắt nạt” rất triệt để, thế nên cô vừa nghe liền hiểu ý anh ngay.

“Hừ.” Tần Vũ Phi đỏ mặt. “Anh cứ chờ bố em mắng anh đi.”

“Nếu ông ấy không chỉ mắng thôi thì sao?” Cố Anh Kiệt ra ám thị cho cô.

“Chẳng lẽ bố đánh anh nữa sao?” Tần Vũ Phi thật muốn có thể đánh anh vài cái qua điện thoại, nào bị những nước ả?

“Tất nhiên là không đánh anh rồi.” Cố Anh Kiệt chậm chậm nói, “Chúng ta đã như thế, phụ huynh cũng gặp nhau rồi, cha mẹ hai bên đều vừa lòng, nếu bố em hỏi tiếp theo đây chúng ta có dự định gì...”. Anh nghĩ nói vậy đã đủ rõ ý lắm rồi.

“Ồ.” Tần Vũ Phi đáp.

“Ồ gì mà ồ.” Cố Anh Kiệt hậm hực.

“Em đang dạy anh chỉ cần ‘ồ’ là được, bố mà hỏi vấn đề gì nhạy cảm quá thì anh cứ giả ngu.”

“Em cũng chịu nhận là giả ngu à.” Cố Anh Kiệt ghẹo cô: “Em với anh thì cần gì giả ngu?”.

“Em đâu có, là tự anh nói, em chỉ đưa ra chủ ý giúp anh thôi.”

“Ừ, vậy bố em mà hỏi thì anh sẽ nói nhé.”

“Nói gì?”

“Nói anh muốn kết hôn với em.”

Tần Vũ Phi ngẩn người, cảm thấy hơi khó thở. Cô bình tĩnh lại một chút rồi cố nhẹ nhàng nói: “Này, vị tiên sinh đây có biết kiên cường không chịu khuất phục là gì không? Sao có thể vì sợ bố em mà khuất phục thế chứ hả?”.

“Anh rất linh hoạt mà.” Cố Anh Kiệt nghe được trong giọng cô có chút thẹn thùng, cũng đùa với cô.

“Lấy chút khí tiết ra đi.”

Cố Anh Kiệt cười, muốn bỏ qua chuyện này nói sang chủ đề khác, nhưng vẫn không nhịn được, anh hỏi cô: “Em không suy nghĩ một chút nào sao?”, không hề nghĩ muốn cùng anh kết hôn sao?

“Chúng ta quen nhau bao lâu đâu!” Tần Vũ Phi bắt đầu liệt kê nguyên do.

“Hơn một năm rồi.”

“Yêu nhau bao lâu đâu!”

“Cũng hơn một năm rồi.”

“Anh tính toán kiểu gì vậy?”

“Môn toán chắc chắn điểm cao.”

“Kệ anh.”

“Nhưng anh muốn cưới em.” Cố Anh Kiệt nói.

“Anh đừng có nhanh vậy chứ. Hôm qua ở nhà hàng chúng ta còn nói từ từ mà.”

“Đúng vậy, nhưng đột nhiên anh lại phát hiện mình có suy nghĩ này.”

“Là tác dụng tâm lý thôi, anh bị bố em dọa sợ rồi.”

“Không, là tôi qua đột nhiên nghĩ thế.”

“Vậy là do kích động của mối quan hệ dung tục mà ra, cái này sẽ qua nhanh lắm.”

“Ai quan hệ dung tục với em? Nửa đêm hôm qua anh thức dậy uống nước, lúc trở về phòng ngủ thì thấy em đang ngủ, anh liền nghĩ nếu cô gái này là vợ mình thì tốt biết mấy, không cần phải đưa cô ấy về nhà, ngày nào cũng có thể giữ lại trong nhà...”

Lời tình tứ của Cố Anh Kiệt chưa dứt thì đã bị Tần Vũ Phi chen ngang: “Vậy thì chính là tại anh lười, không muốn cứ phải lái xe đưa em về suốt. Háo sắc thôi không nói, lại còn hám lợi”.

“Tần Vũ Phi!” Cố Anh Kiệt hơi bực, anh đầy nhiệt tình và tình ý, cô lại tạt cho một gáo nước lạnh.

“Thế nào?” Tiếc là anh làm ra vẻ hung hăng hơn nữa thì Tần Vũ Phi cũng không sợ, giọng điệu của cô còn hung hăng hơn anh.

“Giờ anh không muốn nói chuyện với em nữa.” Cố Anh Kiệt ra vẻ lạnh lùng.

“Ồ.” Tần Vũ Phi nũng nịu nói: “Em thích nhất là kiểu đàn ông lạnh lùng đó”.

Cố Anh Kiệt lập tức bị đánh bại, không ra vẻ được nữa, “Em đừng có phá, ban ngày ban mặt mà trốn việc chạy đi bắt em về nhà thì không hay lắm đâu”.

Tần Vũ Phi đỏ mặt: “Anh mới đừng phá. Chiều qua đây ngoan ngoãn mà nghe bố em dạy dỗ đi, không được chọc ông mất vui đó. Còn nữa, bố mà đưa ra yêu cầu quá đáng gì thì anh không được nhận lời đó”.

Cố Anh Kiệt lại không nghĩ thế, theo anh thấy, nếu là hỏi chuyện dự định kết hôn, vậy thì không xem là yêu cầu quá đáng đâu. Nếu muốn bảo anh giúp quản lý Vinh Khai, để có thể kết hôn với Tần Vũ Phi, việc này anh cũng đã có chuẩn bị tâm lý rồi. Tuy đối với ngành nghề này anh không quen cũng không thích lắm, nhưng công việc mà, đều như nhau cả. Anh nghĩ anh thật sự rất biết linh động.

Đến chiều, Cố Anh Kiệt đến Vinh Khai từ sớm. Trước là đến tầng của Tần Vũ Phi tìm cô, hai người đóng cửa trong phòng làm việc lên hôn nhau. “Em yên tâm, anh nhất định sẽ thể hiện thật tốt trước mặt bố vợ tương lai.” Cố Anh Kiệt thể hiện quyết tâm với Tần Vũ Phi.

“Em đâu có thêm lo.” Tần Vũ Phi hát cảm. Thật ra lúc sáng cô đã chạy lên tìm bố mình làm nũng, hỏi Tần Văn Dịch xem gọi Cố Anh Kiệt qua làm gì, đừng bắt nạt Cố Anh Kiệt... bầm lấy Tần Văn Dịch nói chuyện hơn nửa tiếng. Tần Văn Dịch đảm bảo sẽ không bạc đãi Cố Anh Kiệt thì cô mới yên tâm trở xuống.

Cố Anh Kiệt cười cười kéo cô qua hôn cái nữa, rồi lấy hết can đảm, đi lên gặp bố vợ tương lai.

Kết quả nội dung cuộc nói chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của anh.

Tần Văn Dịch không hề chất vấn anh có dự định gì với Tần Vũ Phi, không chất vấn anh đêm khuya dẫn Tần Vũ Phi đi đâu, cũng không nhắc đến chuyện gọi anh sang Vinh Khai làm. Lúc đầu khi Tần Văn Dịch nói tới qua lúc uống rượu cùng bố anh đã nói rất nhiều chuyện, Cố Anh Kiệt đã âm thầm chuẩn bị để đáp lại, nhưng Tần Văn Dịch chỉ nói Cố Văn Quang rất có lòng tin với con trai, rất thương con. Không nói gì khác.

Cố Anh Kiệt một bụng nghi hoặc. Tần Văn Dịch bắt đầu hỏi cách nghĩ của anh về công việc, cách nghĩ về tình hình kinh tế, cách nghĩ về thị trường cổ phiếu, lý giải về các chính sách kinh tế của quốc gia. Nói xong rồi thì để anh ra về.

Cố Anh Kiệt ảo não, còn tưởng là đến gặp bố vợ tương lai, ai biết được lại biến thành buổi gặp mặt lãnh đạo. Anh còn tưởng sẽ bàn đến chuyện cưới hỏi, ai ngờ lại là một buổi phỏng vấn, còn là buổi phỏng vấn không có công việc để nhận. Cố Anh Kiệt chạy đến phòng làm việc của Tần Vũ Phi xụ mặt cho cô xem, làm cho Tần Vũ Phi bật cười. Quả nhiên là bố ruột của cô mà, quá cảnh giác, quá cẩn thận.

“Giờ thì anh biết bố em không dễ đối phó cỡ nào rồi chứ?” Tần Vũ Phi huênh hoang đắc ý, “Chắc chắn là bố muốn xem anh có đạt chuẩn hay không trước”.

Cố Anh Kiệt lớn tiếng nói quả đúng là không dễ đối phó, còn nghiêm khắc hơn cả bố ruột anh. “Anh chịu đả kích như thế, tối nay em có thể đến nhà anh ở lại an ủi anh không?”

Đáp lại anh là một đám từ Tần Vũ Phi.

Tất nhiên, tuy không thể về nhà với anh, nhưng ăn bữa cơm ngọt ngào thì vẫn có thể.

Trong nhà hàng, Cố Anh Kiệt bàn với Tần Vũ Phi xem lúc nào thì hẹn đám bạn bè ra tụ tập một bữa. Tần Vũ Phi nhú mày, “Trước đây em mất hết thể diện trước đám bạn anh rồi”.

“Cho nên càng phải gấp, giành lại thể diện chứ.” Cố Anh Kiệt dỗ dành cô.

“Nhưng họ không thích em.” Trước đây cô không hề để ý, bây giờ thì lại để ý chết đi được.

“Họ chưa hiểu em, em phải cho họ cơ hội chứ.”

“Họ rất hiểu em là khác, ngang ngược hống hách, kiêu căng bướng bỉnh, một cô tiểu thư nông cạn.” Tần Vũ Phi tự giễu.

“Vậy chứng tỏ họ chẳng hiểu gì cả, anh chính là thích như vậy đấy.” Cố Anh Kiệt cười hóm hờ.

Tần Vũ Phi bị vẻ mặt của anh chọc cười, “Em rất muốn nựng nặt anh, sao lại đẹp trai thế chứ?”. Vừa nói cô vừa đưa tay ra.

“Cô Tần à, xin cô chú ý một chút, đây là chôn đông người đó.” Cố Anh Kiệt hậm hực.

Tần Vũ Phi chu miệng: “Muốn nựng mà”.

“Thôi được.” Cố Anh Kiệt đưa mặt qua, cô nựng nhẹ một cái, vui vẻ cười khúc khích.

“Vừa lòng chưa?” Cố Anh Kiệt vừa bắt đầu dĩ vừa ngọt ngào, đúng là anh chiều theo cô quá, đây là bệnh mà anh hoàn toàn không muốn chữa.

“Đúng rồi, chuyện của Abby giải quyết xong, bạn trai cô ấy đã chịu chia tay. Đồ đạc của hai người cũng chia đều vào đấy, bây giờ cô ấy tốt lắm. Tên kia không đến quấy rầy cô ấy nữa.”

“Cô ta vẫn còn liên lạc với anh hả?” Tần Vũ Phi bĩu môi. Luật sư cô phải đi lần đó cũng chẳng có chỗ dùng, những chuyện khác cô không để ý đến nữa.

“Không có, em hung dữ thế kia, cô ấy sao dám liên lạc với anh nữa. Là Jason nói cho anh biết.”

“Vậy thì tốt. Cô ta mà tìm anh thì anh nói cô ta qua tìm em, em sẽ hung dữ tiếp cho cô ta xem.”

Cố Anh Kiệt bật cười, đang muốn ghẹo cô vài câu thì điện thoại đổ chuông.

Cố Anh Kiệt xem, không phải Abby, nhưng lại là một người Tần Vũ Phi không thích khác. Anh đưa điện thoại cho cô xem, “Là Shirley, Tôn Diệc Tuyết. Anh nhận nhé, xem cô ấy có chuyện gì?”.

“Nhận thì nhận đi, em là người hẹp hòi lắm chắc?” Tần Vũ Phi nhướn mày, trêu anh. Cố Anh Kiệt vừa cười vừa ấn phím nhận cuộc gọi.

Hai bên chào hỏi nhau xong thì Tôn Diệc Tuyết hỏi Cố Anh Kiệt đang làm gì, có tiện nói vài câu không. Cố Anh Kiệt nói: “Không có gì, anh đang ăn cơm với bạn gái, tiện chứ, em nói đi, có chuyện gì vậy?”.

Ăn cơm với bạn gái? Tôn Diệc Tuyết sững người, nhưng lấy lại tinh thần rất nhanh, cô ta thấy Cố Anh Kiệt đang muốn ám chỉ cô ta có những lời đường nên nói, phải chú ý cách dùng từ.

“Chuyện là thế này, em vừa đổi công việc mới, anh trai em nói thứ bảy này mở tiệc chúc mừng cho em. Em đang lên danh sách bạn bè đây.” Sửa bạn thành anh, rồi “muốn mời anh đến” sửa thành “đang lên danh sách bạn bè”, Tôn Diệc Tuyết cẩn trọng nói.

“Vậy sao, chúc mừng em. Anh hỏi chút đã.” Cố Anh Kiệt không nghĩ nhiều, hỏi thẳng Tần Vũ Phi: “Shirley định mở tiệc, em có hứng thú tham gia không?”.

Tần Vũ Phi lắc đầu, cô gái từng tỏ tình với Cố Anh Kiệt, cô có điên mới tham gia tiệc của cô ta.

“Đi đi, làm quen thêm bạn cũng tốt mà. Bạn anh cũng có đi đó.” Cố Anh Kiệt trở lại chủ đề vừa nói khi nãy, cảm thấy đây chính là thời cơ, đưa nữ vương nhà anh ra ánh sáng, có lý do và hoàn cảnh chính đáng rồi.

Tần Vũ Phi lại lắc đầu.

Cố Anh Kiệt không ép cô, sau đó nói vào điện thoại: “Hôm đó bạn gái anh bận rồi, bọn anh không đi được. Xin lỗi nhé”.

Lúc Tôn Diệc Tuyết nghe loáng thoáng anh hỏi Tần Vũ Phi có đi không thì tim đã nhảy dựng lên, kết quả cả hai người đều không đến. dtd cũng không biết tâm trạng của mình bây giờ thế nào, vội đáp một tiếng, chúc Cố Anh Kiệt ăn tối vui vẻ rồi cúp máy.

Tôn Diệc Tuyết cúp máy rồi nhìn chằm chằm điện thoại của mình, cô ta thấy Tần Vũ Phi thật không tốt chút nào, Cố Anh Kiệt bị trấn áp toàn tập, quá thiệt thòi rồi. Họ vẫn còn chưa chia tay sao? Cô ta càng thấy Cố Anh Kiệt thiệt thòi.

Bạn đang đọc truyện *Nhông Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Type: Hà Trâm

“Anh ta nói sao?” Bạn thân của Tôn Diệc Tuyết đang ngồi đối diện, cũng là cô ta khích lệ Tôn Diệc Tuyết gọi cho Cố Anh Kiệt hẹn thử xem. Thấy vẻ mặt sau khi gọi điện thoại của Tôn Diệc Tuyết, đoán chừng chuyện không được thuận lợi rồi.

“Anh ấy đang ăn cơm với Tần Vũ Phi. Mình nghe thấy ý anh ấy là muốn đi, nhưng trước mặt Tần Vũ Phi, anh ấy đành hỏi cô ta. Đáp thế nào mình không nghe rõ, tóm lại sau cùng anh ấy nói hôm đó Tần Vũ Phi không rảnh, họ không đến được.”

“Tần Vũ Phi không rảnh thì liên quan gì, anh ta cũng có thể đến mà. Đâu có mời Tần Vũ Phi đâu.”

“Nhưng chắc ở trước mặt Tần Vũ Phi nên anh ấy không dám nói. Mình thấy không rảnh chỉ là cái cớ thôi, chắc là Tần Vũ Phi không cho anh ấy đi.”

Cô bạn thân nhíu mày: “Hay là lát nữa cậu gọi lại, hoặc sáng mai gọi đi. Lúc đó không có Tần Vũ Phi nữa, xem Cố Anh Kiệt nói sao”.

“Ừ.”

Đêm đó Tôn Diệc Tuyết đợi đến khá khuya, cuối cùng lại thấy khuya quá gọi điện không được thích hợp, lỡ như Tần Vũ Phi vẫn ở đó, hoặc quấy rầy giấc ngủ của Cố Anh Kiệt thì không hay. Để hẹn được người, đêm hôm đó cô ta đã mời không ít bạn bè, rất nhiều người đều là bạn chung của anh cô và Cố Anh Kiệt. Sáng ngày hôm sau cô ta gọi lại cho Cố Anh Kiệt. Lần này cô ta nói có những ai sẽ tham gia, rồi thì ai đó đêm qua khi cô gọi điện qua mời còn hỏi James có đến hay không, lâu lắm rồi không gặp cậu ta.

Ý là muốn nói vì đám bạn bè này, Cố Anh Kiệt dù sao cũng nên đến góp mặt một chút.

Cố Anh Kiệt vừa cười vừa thở dài: “Ấy chà, muốn đến thật đó”.

Tôn Diệc Tuyết mừng thầm, nhưng Cố Anh Kiệt lại nói: “Thôi để lần khác vậy, lần tới anh mời mọi người ra chơi một bữa”.

Ý là lần này anh không thể đến sao? Tôn Diệc Tuyết quyết tâm, hỏi thẳng: “Bạn gái anh không cho anh đến hả?”.

“Làm gì có?” Cố Anh Kiệt bật cười, “Cái này thì có gì mà cho với không cho đâu, cô ấy không đi được, anh ở cạnh cô ấy thôi. Các em cứ chơi vui vẻ đi, chúc mừng em tìm được công việc mới, phải cố gắng đó. Hôm khác anh mời mọi người sau”.

Tôn Diệc Tuyết cắn môi, vẫn chưa cam chịu. Mời anh đến vốn không phải mục đích chính của cô ta, đó chẳng qua là cái cớ, cái cô ta muốn là gặp mặt anh, tiếp xúc nhiều một chút mới có cơ hội. “Vậy sau này công việc có vấn đề gì em sẽ đến hỏi anh nha.”

“Trong nhà em có đến mấy người kinh doanh lớn, đầu đến lượt anh hướng dẫn em.” Lúc này Cố anh Kiệt đã phát giác Tôn Diệc Tuyết có chỗ không đúng, xem ra anh chịu ảnh hưởng của Tần Vũ Phi rồi nên cũng nhạy cảm hơn hẳn. Thế là anh nói: “Đúng rồi, Shirley này, giúp anh một chuyện. Giúp anh nói với đám công tử ăn uống vui chơi chẳng ra hồn kia một tiếng, chuẩn bị tiền mua quà gặp mặt đi, hôm nào anh mời họ, chính là lúc họ phải tặng quà cho bạn gái anh”.

Tôn Diệc Tuyết nhất thời nói không nên lời.

Cố Anh Kiệt dịu dàng nói: “Bạn gái anh tên Tần Vũ Phi, chắc anh trai em đã nói với em rồi nhỉ?”.

Tôn Diệc Tuyết cắn răng: “Có nói, em biết mà”. Trong lòng cô ta rất khó chịu, đành nói: “Vậy em không quấy rầy anh nữa, liên lạc sau nha”.

“Được, tạm biệt.”

Cố Anh Kiệt lịch sự cúp máy, tự thấy mình xử lý rất tốt, không khiến cho đối phương mất mặt, lại có thể nói rõ ràng sự việc. Bạn gái anh tên Tần Vũ Phi, ha ha, anh thật sự thích câu này.

Ngày hôm đó tâm trạng Tôn Diệc Tuyết rất tệ, cô ta hẹn cô bạn thân ra, kể lại sự việc, càng nói càng thấy khó chịu. “Mình còn chưa nói gì mà anh ấy đã

nói thế. Ý gì chứ? Muốn khoe khoang với mình, để mình từ bỏ đúng không?”

Cô bạn thân không lên tiếng, nhất thời cũng không biết làm thế nào.

Tôn Diệc Tuyết tức giận không thôi, nói không dứt lời. “Nếu là người khác thì thôi. Lại là Tần Vũ Phi! Tần Vũ Phi thì có gì hơn người chứ? Cô ta đẹp cỡ nào hả? Tính khí không ra gì, ích kỷ lại còn ngang ngược, ai cũng ghét. Dựa vào đâu mà cô ta cướp đi James chứ? Minh thật sự không phục. Dù có là Doãn Đình kia thì mình cũng muốn so một chút, nhưng là Tần Vũ Phi, mình thấy chẳng đáng mà so, cô ta thì có chỗ nào mà so được với mình? Trình độ cũng chỉ thế kia, chẳng phải bỏ tiền ra nước ngoài cho có tấm bằng thôi sao, nghe oai thế thôi. Bây giờ ở Vĩnh Khai chẳng qua cũng chỉ là giám đốc thị trường nhỏ nhoi, cả bố cô ta cũng không nâng đỡ cô ta, chứng tỏ cô ta chỉ là bùn nhão không thể trát tường. Minh chẳng cần được sắp xếp công việc ở công ty bố mình, quang minh chính đại đi ứng tuyển cũng được chức vụ cao hơn cô ta rồi. Cậu xem mấy lời bàn tán của đám bạn đi, có câu nào là nói tốt không? Nghe nói cô ta ở Mỹ còn phá thai bữa bãi nữa, về nước rồi thì mãi không tìm được bạn trai. Có ai ưa cô ta đâu? Bây giờ cô ta lại cướp mất James, cậu nói sao mình phục cho được?!”

“Được rồi, được rồi, cậu bình tĩnh chút đi.” Cô bạn thân an ủi cô ta. “Chuyện ở Mỹ chưa chắc là sự thật mà, lời đồn đủ kiểu thế kia, ai biết rốt cuộc ra sao đâu. Nhưng sau khi cô ta về nước chưa từng có bạn trai là thật, cũng không biết có phải tại lời đồn tệ quá không. Đúng rồi, cậu biết chuyện của Triệu Hồng Huy không? Nghe nói từng qua lại với Tần Vũ Phi một thời gian, sau đó thì đá cô ta rồi.” Cô ta đề thấp giọng, nhỏ tiếng nói: “Nghe nói tại Tần Vũ Phi bị lãnh cảm.”

Tôn Diệc Tuyết hậm hực: “Tất nhiên có nghe rồi. Minh còn biết James đã ra mặt bắt bớ thay cô ta, đánh nhau một trận với Triệu Hồng Huy nữa”. Cô ta ngưng một chút, “Theo cậu có phải vì chuyện đó mà Tần Vũ Phi thấy James đối tốt với cô ta, dù sao cũng không bắt được người khác, James lại ôn tồn, thế là trúng chiêu của cô ta?”.

“Nhưng giờ cậu nói những thứ này cũng vô dụng thôi.” Cô bạn thân nói: “Cậu đã gọi điện thăm dò, thái độ Cố Anh Kiệt thế kia, cậu không thể tiếp tục được rồi”.

“Bối vậy mới tức! Đề tại Tần Vũ Phi, dựa vào đâu lại thế chứ! Nếu là cô ta, mình thật không thể nào phục được! Hơn nữa cô ta đối với James không tốt chút nào! Cô ta không tốt với James chút nào! Cô ta làm mất mặt James trước bao nhiêu người, nói gì mà không được tìm cô ta, nếu không thì chia tay. Bây giờ thế nào! Giời thì chia đi! Sao còn ăn vạ không chịu đi chứ!”

Cô bạn kia ngẫm nghĩ: “Vậy thì thật ra người cậu cần đối phó không phải Cố Anh Kiệt, mà là Tần Vũ Phi”.

Tôn Diệc Tuyết ngây người: “Làm sao đối phó, mình đâu thể tìm cô ta mà mắng được. Loại chuyện hung hăng như thế mình làm không nổi đâu. Hơn nữa, mắng rồi cũng chẳng có tác dụng, cô ta nhỏ nhen như thế, quay lại trả thù mình, gây rắc rối cho James, lúc đó ai cũng mất vui”.

“Mắng chửi tất nhiên không có tác dụng. Tần Vũ Phi hung hăng có tiếng mà. Nhưng, cái cậu cần làm là khiến cho họ chia tay thôi, không phải Cố Anh Kiệt đề nghị thì Tần Vũ Phi đề nghị. Tần Vũ Phi có tính ghen rất nặng, cậu nghĩ lại chuyện Abby mà xem. Cô ta nói chia tay với Cố Anh Kiệt rồi. Giờ lại không chia, không biết chuyện gì xảy ra nữa.”

Tôn Diệc Tuyết lóe lên, chợt có ý tưởng. “Đừng ha, lần trước cô ta tức như vậy, Abby kia thật sự cần giúp đỡ mà cô ta cũng không chịu được. Chuyện đó xem như một mối lửa, trong lòng cô ta vẫn còn cay cú, nếu cô ta lại phát hiện James không hề một mực nghe theo lời mình, biết đâu lại nổi giận lên mà chia tay thật.”

Cô bạn kia gật đầu, nói tiếp: “Cậu nói xem cô ta suy nghĩ kiểu gì, xem bạn trai là gì chứ? Thật ra mình thấy hai người đó chia tay chỉ là chuyện sớm muộn, người bình thường đều chịu không nổi vợ mình có tính khí kiểu đó đâu, Cố Anh Kiệt dịu dàng đến vậy, thương hại cô ta đến vậy thì lâu rồi cũng sẽ bùng phát thôi”.

“Cho nên bây giờ mình chỉ là giúp anh ấy, cũng không xem là làm chuyện xấu.” Tôn Diệc Tuyết tự viện cớ cho mình, cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Cậu có ý tưởng gì à?”

Tôn Diệc Tuyết gật đầu: “Tần Vũ Phi không cho James tham gia tiệc, nếu James giấu cô ta mà đến, để cô ta biết được, chắc chắn cô ta sẽ nổi giận mà nhí?”.

“Hiển nhiên rồi. Nhưng dù có cãi nhau vì chuyện này, cũng có sao đâu nhí?”

“Nếu không chỉ đến, mà còn thân mật với cô gái khác bị cô ta thấy được thì sao?”

“Vậy thì càng tức giận. Nhưng cậu thấy vậy là chia tay được rồi à?”

“Bạn bè của James đều không thích cô ta. Nếu Tần Vũ Phi đang vô cùng tức giận, lại nghe thấy ai cũng ghét mình, không tán đồng cô ta và James ở bên nhau, cậu nói xem, da mặt dày cỡ nào mới tiếp tục bám lấy James không tha đây? Cho dù cô ta mặc kệ thế diện, James nghĩ thế nào? Hai người đó còn ở bên nhau được bao lâu nữa?”

Cô bạn thân khen ngợi: “Làm vậy hay lắm, không liên quan gì đến cậu. Ai cũng không thể trách cậu được”.

Tôn Diệc Tuyết gật đầu.

Cô bạn kia lại nói: “Nhưng làm thế nào để thực hiện? Chẳng phải James không chịu đến sao?”

“Mình gọi anh ấy không chịu đến, thì để người khác gọi đi. Một người gọi không được, thì nhiều người. Bạn của mình và anh trai mình cũng là bạn của James, quen biết cả. Mình sẽ nói với họ, Tần Vũ Phi không cho James đến, chắc chắn họ cũng không phục như mình thôi.”

“Ha, đám con trai đó mà đã chơi thì điên lắm.”

“Không sai, mình hiểu phong cách của họ mà. Đến lúc đó tổ chức đâu vào đó, James đến rồi thì mọi người cùng chơi. Tần Vũ Phi mà thấy nhát định tức chết, sau đó để cô ta nghe mọi người bàn luận về cô ta, ai cũng xem thường cô ta, đều thấy tiếc cho James. Mình thấy chuyện này chẳng cần xúi giục gì đâu, bình thường họ cũng đã vậy rồi. Mình nghe qua rất nhiều, thuộc lòng luôn. Đến lúc đó xem Tần Vũ Phi khóc kiểu nào.”

Cô bạn thân bật cười: “Nghe qua rất kích thích”.

“Dù họ không chia tay, mình cũng trút được một con giận!”

Hôm sau, Cố Anh Kiệt liên tục nhận được điện thoại từ bạn bè.

“Tên chết tiệt nhà cậu, thứ bảy không đến hả? Dám không đến thử xem, cậu đã rời xa tổ chức bao lâu rồi, khai trừ cậu nhé.”

“Mình khinh, cậu còn là đàn ông không vậy. Bạn gái thì có gì ghê gớm chứ, Tần Vũ Phi chứ gì, mình nghe qua rồi. Cậu vì cô ta mà không ra gặp anh em hả?”

“Tần Vũ Phi không tới thì thôi, cô ta đâu phải anh em mình, cậu tới là được. Cậu đã bao lâu không tham gia hoạt động tập thể rồi?”

Cả Từ Ngôn Sướng cũng gọi đến: “Mẹ kiếp, tên tiểu tử nhà cậu chơi trò cạ tình bạc nghĩa thì mắc mớ gì đến mình. Họ chửi cậu là được rồi, sao chửi luôn cả mình, còn nói cậu mà không đến thì cho mình biết mặt, muốn xử lý chết mình tại chỗ đó luôn. Họ không biết anh Từ đây không dễ mạo phạm à? Mẹ kiếp, mình cũng phải tập hợp người lại, xem ai sợ ai!”. Không đợi Cố Anh Kiệt lên tiếng, anh ấy đã mắng tiếp: “Cậu cũng xem lại đi, nói với bà chằn nhà cậu một tiếng cho cậu tự do một đêm có được không? Mẹ nó, đàn ông mà như cậu đúng là mất mặt chết được. Mình cho cậu biết, cậu cứ thế thì họ càng ghét Tần Vũ Phi thêm thôi, không đùa đâu, thật đấy”.

Cuối cùng đã chạm đến lòng Cố Anh Kiệt, anh tất nhiên hy vọng bạn bè mình có thể thích Tần Vũ Phi, có thể chúc phúc cho anh. Trước đây mọi người đều hiểu lầm cô, có thành kiến, bản thân anh cũng thế, cho nên anh rất hiểu suy nghĩ của mọi người. Anh hy vọng có thể thay đổi cách suy nghĩ của họ. Những chuyện khiến tình hình tệ hơn tốt nhất nên tránh.

Cố Anh Kiệt nhắc lại chuyện cùng tham gia tiệc vào thứ bảy với Tần Vũ Phi, anh nói đám bạn đều gọi đến hẹn anh.

“Thì anh đi đi.” Tần Vũ Phi suy nghĩ, “Tiệc chúc mừng con gái, em đến đó lấy lòng đám anh em của anh không được thích hợp lắm. Hôm khác chúng ta tự mở tiệc, mời họ đến thì hay hơn”.

Cố Anh Kiệt ngẫm nghĩ, nữ chính hôm đó là Tôn Diệc Tuyết, Tần Vũ Phi đến đó lại giành mất sự chú ý của cô ta thì không hay thật. Hơn nữa nếu Tôn Diệc Tuyết vẫn còn ý đó với mình, Tần Vũ Phi đến rồi nghe được lời khó nghe nào đó thì càng không hay. Cô nói cũng đúng, sau này họ tự mở tiệc rồi mời đám bạn đến sẽ hay hơn.

“Vậy anh đi nhé.”

“Đi đi, có ai cản anh đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Type: Hà Trâm

Khi biết Cố Anh Kiệt có thể đến tham gia tiệc, đám bạn kia mừng như điên. Mọi người tập trung tại nhà Tôn Diệc Tuyết để bàn bạc xem phải làm sao để trưng trị cái tên Cố Anh Kiệt trọng sắc khinh bạn này. Nào là chúc cho anh uống một chai, thoát y múa hát gì cũng nghĩ ra.

Tôn Diệc An vỗ bàn: “Tiệc của em gái mình, thoát y cái con khi! Các cậu đang hoảng chút, phá hỏng tiệc của em mình thì mình đánh chết”.

Tôn Diệc Tuyết ở bên cạnh bật cười: “Không sao đâu, mọi người náo nhiệt chút mới vui chứ. Nếu không thì mở tiệc còn ý nghĩa gì. Quan trọng là mọi người vui thôi, chơi thế nào cũng được”.

“Thì đó.” Một người bạn vội lên tiếng: “Vẫn là Shirley hiểu chuyện. Sam à, cậu học em mình đi kia”.

Tôn Diệc An lườm người bạn kia một cái. Tôn Diệc Tuyết lại cười: “Nhưng em đoán là các anh chúc không nổi anh ấy đâu, còn thoát ỷ, ha ha ha, James sẽ trở mặt cho xem”.

“Cậu ta dám! Mẹ kiếp, cậu ta rời xa tổ chức bao lâu rồi. Có bạn gái mà chẳng khác nào có thêm một bà mẹ. Có anh nào không có bạn gái đâu, cũng dẫn người đến chơi cùng mọi người đó thôi. Người của cậu ta thì quý báu thế à, không ra gặp mọi người được à? Mình còn tưởng có chuyện gì, lâu thế mà không thấy mặt mũi đâu, hóa ra là vì chuyện này. Hừ! Cậu ta nói cậu ta bộc phát thú tính đi hành nghề cường gian thì ông đây cũng chẳng nói gì, đằng này quen bạn gái thì không cần anh em, vậy sao được đây?”

“Cũng không trách James được.” Tôn Diệc Tuyết ra vẻ khuyên giải, “Chắc anh ấy có nỗi khổ mà”.

“Nỗi khổ cái con quỷ. Còn không phải tại Tần Vũ Phi sao? Để cho đàn bà quản như thế, cậu ta còn mặt mũi à?! Lần này nhất định phải dạy dỗ lại cậu ta, biết hối cải thì vẫn là anh em tốt.” Một người bạn nói.

“Thôi đi, các cậu chẳng qua mượn cớ nổi điên thì có. Anh em cái con khi.” Tôn Diệc An vạch trần họ.

“Đừng rồi, khoan hãy cho Jason biết, tên đó thân với James lắm, không giữ miệng được đâu. Chúng ta phải làm cho cậu ta không kịp trở tay.” Một người bạn nói, mọi người tán thành. Tất cả đều cảm thấy lần này phải chinh cho anh khóc cha gọi mẹ mới đã nghiền được.

“Nếu như cậu ta dẫn theo Tần Vũ Phi đến thì sao?” Một người anh em đội nhiên nói.

“Chẳng phải nói không chịu đến à?”

“Mình nói nhờ như mà, chúng ta sắp xếp xong hết, người ta mà dẫn theo Tần Vũ Phi đến, như vậy chẳng hay chút nào.”

“Dẫn thì dẫn, càng tốt. Nếu James dẫn luôn cô ta đến, anh em phải dạy dỗ một chút, tạo chút uy giúp cậu ta. Để cô ta biết, James có dám anh em chống lưng đó.”

“Sao mình lại nhớ dám anh em này vừa mạnh miệng nói muốn chinh đón cậu ta nhi.” Tôn Diệc An lạnh lùng châm chọc họ.

“Chinh là chinh, giúp là giúp, hai chuyện khác nhau. Vậy mới gọi là anh em”

“Nếu James dẫn theo Tần Vũ Phi đến, các cậu nên khách sáo với người ta chút. Đừng để James phải khó xử. Lúc ở riêng khuyên can mắng chửi cậu ta là một chuyện, nhưng trước mặt bạn gái người ta dù sao cũng phải chừa chút mặt mũi cho cậu ta. Tin đồn về Tần Vũ Phi đồn tới đồn lui, nhưng kỳ thật trong chúng ta có rất ít người thật sự quen biết cô ấy, James cũng đâu có ngốc, nếu cô ấy thật sự tệ thế kia thì James có thể ở chung với cô ấy sao.” Tôn Diệc An nói giúp Cố Anh Kiệt vài câu, Tôn Diệc Tuyết ngồi bên cạnh nghe được thì khẽ nhủ mảy.

“Nói đi thì phải nói lại.” Tôn Diệc An tiếp tục nói, “Chuyện Abby lần trước mấy người cũng thấy rồi đấy, Tần Vũ Phi cũng không dễ động đến đâu, đến lúc đó nếu gây gỗ thì James sẽ mất mặt, các cậu cãi nhau với một cô gái, mặt mũi cũng chẳng khá hơn được. Nghĩ từ góc độ khác, nếu bạn gái cậu không được anh em thích, còn bị họ đối xử thiếu lịch sự, các cậu nghĩ thế nào”.

Những lời của Tôn Diệc An khiến mọi người im bật.

Tôn Diệc Tuyết vội nói: “Ôi trời, anh cũng phóng đại quá rồi, đâu có nghiêm trọng như thế chứ. Mọi người chỉ là đùa chút thôi mà. Em thấy Tần Vũ Phi sẽ không đến đâu, nếu cô ấy chịu đến thì James đã đồng ý đến từ sớm rồi. Tới khi tất cả mọi người mời tới mời lui mới chịu đến, thái độ không phải rất rõ ràng rồi sao. Nói không chừng James còn phải lên lút mà đến đó. Và lại, nếu Tần Vũ Phi đến nhất định James sẽ nói trước với mọi người, để mọi người chuẩn bị tâm lý. Anh ấy nói chỉ đến một mình mà. Cho nên em thấy không cần lo đâu”.

Một người lên tiếng: “Sam nói cũng có lý. Dù sao James cũng đến một mình, chúng ta cứ xử lý cậu ta theo kế hoạch một chút, nếu không sao có thể nuốt được cục tức bị cậu ta bỏ rơi bấy lâu chứ. Tần Vũ Phi không đến càng tốt, Sam nói đúng, có chuyện gì chúng ta nói riêng với James thôi, Tần Vũ Phi là ai chứ, kệ cô ta đi”.

Một người khác nói: “Được rồi, được rồi, đã vậy thì nhanh chóng lên kế hoạch đi. Bắt cậu ta chơi trò gì đây. Mình không đợi được muốn thấy vẻ mặt choáng váng của cậu ta rồi”.

Một đám người bắt đầu nhiệt tình thảo luận. Tôn Diệc Tuyết thì thoảng lại như nói đùa mà đưa ra chút chủ ý, cô lại không thể xúi giục quá rõ ràng, chỉ mong đến thứ bảy mọi chuyện sẽ thuận lợi như cô ta mong muốn.

Tám giờ rưỡi tối thứ bảy, dưới sự đợi chờ mòn mỏi của Tôn Diệc Tuyết, Cố Anh Kiệt đã đến!

Tôn Diệc Tuyết tinh mắt nhìn thấy bóng dáng Cố Anh Kiệt đi vào từ cửa lớn, bên cạnh anh không có Tần Vũ Phi, cô ta vội gọi: “James”, sau đó thì chạy qua.

Những người khác vừa thấy Cố Anh Kiệt đến, lập tức bùng nổ. Không ít người chạy đến cửa chặn anh. “Hừ, còn dám đến à!” “Hừ, đến thật cơ đấy, không đến là bắn chết cậu rồi.” Mọi người vừa mắng vừa đẩy anh, xúm lại cười nói.

Tôn Diệc Tuyết đứng giữa đám người họ, vừa khéo đứng ngay bên cạnh Cố Anh Kiệt, thấy anh tuần tú tiêu sái, nụ cười dịu dàng, bắt gặp trong lòng lại nở hoa.

“Quà của em đâu?” Cô ta hỏi.

“Tất nhiên là có rồi.” Cổ Anh Kiệt sau khi đánh trả một đám vào người bạn, giơ túi quà trong tay lên: “Anh và Vũ Phi tặng em đó, chúc em suôn sẻ trong công việc, từng bước lên cao”.

Lại nói là cùng Tần Vũ Phi tặng, Tôn Diệc Tuyết cố nén sự mất vui xuống trong lòng, cười nói: “Được, cảm ơn anh”.

Lúc này có người bạn hỏi: “Đúng rồi, nhắc đến Tần Vũ Phi, người đâu?”.

“Hôm nay cô ấy không có thời gian, sau này mình với cô ấy sẽ mở tiệc mời mọi người, các cậu nhất định phải đến đó.”

“Tụi này đang đợi! Dám không mời thử xem!”

Cổ Anh Kiệt bật cười.

Từ Ngôn Sướng cũng nhập hội: “Được rồi, James đã đến, các cậu mau mở hộp quà lớn xem rốt cuộc là cái gì đi? Không chịu tiết lộ một chút, làm mình tò mò chết được”.

Cổ Anh Kiệt kinh ngạc: “Quà gì mà phải đợi mình đến mới mở?”.

Tôn Diệc Tuyết mím môi nói: “Quà họ tặng anh mà, tất nhiên phải đợi anh đến rồi”.

“Vậy sao được, đề cao mình quá rồi, lỡ trở thành nhân vật chính, làm cho nhân vật chính thật sự của các cậu khóc thì làm sao?”

“Không sao. Nói cho cậu biết, hôm nay cậu mà thể hiện không tốt, tình anh em của chúng ta xem như kết thúc.”

“Tình anh em mong manh thế à, vậy đến lượt mình khóc rồi.” Cổ Anh Kiệt cười đùa, hoàn toàn không xem nặng chuyện này.

Từ Ngôn Sướng lại hỏi thúc, anh ta rất muốn biết đó là thứ gì. Lúc này mọi người kéo Cổ Anh Kiệt đến bên một cái hộp cực kỳ to, bảo anh tháo nơ mở nắp hộp ra. Cổ anh Kiệt nhìn chằm chằm chiếc hộp nửa ngày, “Sao mình lại có dự cảm không lành nhỉ?”.

“Mẹ kiếp, nhanh lên đi.” Một người bạn đứng bên cạnh đám anh một cái.

Tôn Diệc Tuyết đứng vào vị trí, từ từ giơ điện thoại lên.

Cổ Anh Kiệt tháo chiếc nơ, mở nắp hộp ra, trong hộp đột nhiên nhảy ra một vũ nữ trẻ bán khỏa thân, tung cánh hoa lên, rồi cô ta dang tay ôm cổ Cổ Anh Kiệt, hôn lên môi anh.

Cổ Anh Kiệt giật mình, lập tức đẩy cô ta ra. Đám người xung quanh bắt đầu hò hét, cô vũ nữ ngã lại vào trong hộp, kêu đau vài tiếng, nhưng không ai để ý đến cô ta, cô ta chỉ đành tự mình đứng lên, cười với Cổ Anh Kiệt.

Cổ Anh Kiệt vô thức lùi về sau mấy bước, lấy khăn tay trong túi áo ra lau miệng. Mùi son của cô gái này đúng là buồn nôn mà.

“Các cậu chơi hơi quá rồi đó. Mình không nhớ mai mình phải kết hôn, tối nay đã làm tiệc chia tay thời độc thân có phải hơi sớm không. Mình nhớ đây là tiệc của Shirley mà.” Cổ Anh Kiệt nói với đám bạn, không hề cảm thấy vui vẻ với loại bất ngờ này.

“Đúng đó, đúng là tiệc của Shirley, bởi vậy bọn này mới chuẩn bị tiết mục cho em ấy. Vốn là định để cậu đến trình diễn tiết mục uống rượu thoát ý, nhưng mọi người đều thấy đề cậu thoát ý thì có chút buồn nôn, bọn này vẫn thích con gái hơn. Thế là tìm một bạn nhảy cho cậu.”

Lúc này cô vũ nữ kia đã nắm lấy cây cột ở bên cạnh, xoay một vòng, bắn ra ánh mắt quyến rũ. Đám người bên cạnh thì bật cười lớn.

Người bạn kia tiếp tục nói với Cổ Anh Kiệt: “Được rồi, để trừng phạt hành vi vô lương tâm trọng sắc khinh bạn của cậu, mọi người quyết định để cậu và vũ ấy cùng nhảy một điệu múa cột, sau đó thì phạt ba ly rượu, ân oán này xem như cho qua”.

Cổ Anh Kiệt cười: “Sáng tạo thật nhỉ”, sau đó lại tiếp, “Ai thèm nghe cậu”.

Mọi người không phục, xông lên vỗ đầu anh ầm xuống, nhất định bắt Cổ Anh Kiệt phải chịu phạt. Cổ Anh Kiệt tất nhiên không chịu, Từ Ngôn Sướng và mấy người ở bên cạnh xem náo nhiệt bật cười lớn.

Tôn Diệc Tuyết nhân lúc này trốn vào trong một góc, vội vàng xem lại đoạn phim vừa quay, dùng ứng dụng trên điện thoại xử lý một chút, chụp lại màn hình lúc Cổ Anh Kiệt bị ôm hôn, xem lại lần nữa. Ngẩng đầu lên nhìn đám con trai đang ồn ào bên kia, tay cô hơi run rẩy, sợ bị người khác bắt gặp. Cô ta tắt máy, thay một cái sim mới, khởi động lại, sau đó gửi tấm hình kia vào số của Tần Vũ Phi, còn viết thêm địa chỉ nơi này.

Gửi đi xong, tim bắt đầu nhảy loạn, Tôn Diệc Tuyết ngẩng đầu nhìn Cổ Anh Kiệt, anh đang vuốt lại mái tóc bị vò rối của mình, đám người kia không biết đã đàm phán thế nào, mọi người không gây rối nữa, cô vũ nữ kia cũng đã bắt đầu nhảy một mình.

Những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là phản ứng của Tần Vũ Phi. Tôn Diệc Tuyết cắn môi, rất hy vọng lúc này Tần Vũ Phi đang đứng ngay

trước mặt cô ta, để cô ta thấy được phản ứng của cô. Tôn Diệc Tuyết đang rối loạn, điện thoại chọt reo lên, cô ta cúi đầu xem, không ngờ lại là Tần Vũ Phi gọi đến. Cô ta hoảng sợ, vội ngắt cuộc gọi đi. Nhưng ngắt rồi Tần Vũ Phi lập tức gọi lại, Tôn Diệc Tuyết lại tiếp tục ngắt, lần này vẫn như cũ, vừa ngắt đã gọi lại, Tôn Diệc Tuyết lại ngắt.

Nhưng kể tiếp Tần Vũ Phi lại nhấn một tin nhắn qua: “Ai vậy?”.

Ba chữ đơn giản, lại khiến Tôn Diệc Tuyết rung mình. Cô ta lập tức tắt máy, đổi sim trở lại, ném thẻ sim mới kia vào thùng rác. “Shirley!” Có người gọi cô ta, “Cậu đang làm gì thế, nhanh lại đây!”.

Tôn Diệc Tuyết nhìn lại cái thùng rác, đáp lại người bạn kia một tiếng rồi chạy đến chỗ đám bạn của mình.

Tìm cô ta đập rất nhanh, rất hoảng loạn. Thì ra cho dù trước đó nghĩ sẽ hưng phấn đến cỡ nào thì đến khi làm thật vẫn sẽ thấy chột dạ sợ hãi. Tôn Diệc Tuyết cắn chặt răng không được hồi hận, chỉ mong mọi chuyện sẽ như cô ta mong muốn, Tần Vũ Phi phát hiện ai cũng chê bai cô ta, thế là tức giận mà chia tay với Cố Anh Kiệt, sau này không qua lại với nhau nữa.

Nếu được như thế thì thật sự quá tốt rồi.

Giờ đây chuyện cô ta muốn làm đã làm rồi, còn lại phải xem Tần Vũ Phi thôi.

Tần Vũ Phi đang ở nhà đắp mặt nạ, từ sau khi yêu đương với Cố Anh Kiệt cô lại càng chú ý đến việc ăn diện và chăm sóc sắc đẹp. Phải ăn diện thật đẹp thì bạn trai mới càng thích và càng vui hơn, cô thấy đây là một trong những trách nhiệm phải làm của bạn gái. Nhưng đang đắp nửa chừng thì điện thoại reo lên. Cô còn tưởng là Cố Anh Kiệt gọi đến báo cáo tiệc thế nào thế nọ, nhưng lại là một số máy lạ.

Đó là một tin nhắn hình ảnh, kèm theo một địa chỉ. Địa chỉ này Tần Vũ Phi biết, là nơi Cố Anh Kiệt đến dự tiệc tối nay.

Tần Vũ Phi mở hình lên xem. Hình ảnh Cố Anh Kiệt và một cô gái bán khóa thân đang hôn nhau đắm thẳng vào mắt cô.

Tần Vũ Phi nín thở, tiếp đó bắt đầu thấy tức giận.

Không phải vì nụ hôn này, mà vì người gửi tấm hình này cho cô có dụng ý khác.

Tần Vũ Phi xem lại tấm hình, lập tức gọi lại cho số điện thoại kia. Đối phương ngắt máy rất nhanh, Tần Vũ Phi lại gọi, đối phương lại ngắt máy. Sau ba lần như thế, Tần Vũ Phi nhấn một tin qua: “Ai vậy?”.

Lúc nhấn tin, Tần Vũ Phi thấy mình rất bình tĩnh. Trong lòng vẫn tức giận như cũ, nhưng đầu óc rất bình tĩnh. Cô biết mình đang làm gì, biết mình đang nghĩ gì.

Đối phương không trả lời tin nhắn.

Tần Vũ Phi gọi lại lần nữa, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng chắc chắn, cô tin tưởng Cố Anh Kiệt.

Số điện thoại kia đã tắt máy.

Tần Vũ Phi xem lại tấm hình kia hai lượt, càng thêm tin tưởng Cố Anh Kiệt hơn. Sau đó cô ném điện thoại lên giường, ngồi dậy, tháo mặt nạ xuống, rửa mặt sạch sẽ, thoa kem dưỡng da. Cô hành động nhanh chóng, lại không hề hoảng loạn. Cô búi tóc lên, trang điểm đậm thích hợp với tiệc đêm, đeo hoa tai và vòng cổ kim cương, chọn chiếc ví cầm tay màu bạc lấp lánh. Cuối cùng, cô mặc chiếc váy màu bạc, phối cùng đôi cao gót màu đồng, nhìn lại mình trong gương, cảm thấy rất hài lòng.

Cô cầm điện thoại lên xem giờ, đã hai mươi tám phút trôi qua từ khi nhận được tin nhắn ban nãy. Tần Vũ Phi ném điện thoại vào ví, đi xuống tầng.

Cô rất tức giận, nhưng cô không hoảng. Trên đường lái xe đến địa chỉ kia, cô lại suy nghĩ về chuyện này. Ngay lúc nhìn thấy tấm hình, suy nghĩ trong đầu cô không phải là Cố Anh Kiệt ăn vụng, mà là anh bị người ta bắt nạt!

Dám bắt nạt người của Tần Vũ Phi cô, thật sự không thể nhẫn nhịn được!

Dọc đường không có gì trở ngại, chiếc xe nhanh chóng đến được nơi cần đến. Tần Vũ Phi không gọi điện cho Cố Anh Kiệt, cô đến là để xem rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, ai là người đã gửi hình. Trước khi bước vào, cô gọi cho số kia một lần nữa, vẫn không liên lạc được.

Tần Vũ Phi cười lạnh, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào câu lạc bộ.

Tôn Diệc Tuyết bất an, cô ta không biết Tần Vũ Phi sẽ thế nào, có đến đây hay không. Trong đầu cô ta đã tưởng tượng ra hơn mười khả năng khác nhau, chẳng hạn như Tần Vũ Phi không đến, trực tiếp gọi cho Cố Anh Kiệt hỏi tội, hay gọi Cố Anh Kiệt về, hoặc cô đến đây, gây gỗ với Cố Anh Kiệt trước mặt mọi người, hoặc không gây gỗ mà chỉ đến chất vấn xem ai là người đã gửi hình...

Tóm lại cô ta cứ nghĩ đi nghĩ lại, cả phản ứng của đám công tử kia sau khi Tần Vũ Phi đến sẽ thế nào, im lặng hay lấy lòng, hoặc hỏi tội, bây giờ cô ta thật sự không có chút lòng tin nào.

Biểu hiện của Tôn Diệc Tuyết có chút thất thường, tự nhiên người khác cũng sẽ chú ý đến. Tôn Diệc Anh hỏi em gái làm sao vậy, có phải không khỏe

không? Bạn bè cũng nói thấy tinh thần cô ta không được tốt lắm. Cố Anh Kiệt nhân cơ hội này trách bọn họ ồn ào quá không nề mặt chủ, nhìn xem, làm cho nhân vật chính nổi giận rồi.

Cố Anh Kiệt nói vậy, đám anh em đều nổi nóng, lúc bấy giờ cũng đã uống không ít, bắt đầu mắng chửi Cố Anh Kiệt.

Tôn Diệc Tuyết vội nói: “James đến được là tốt rồi, các anh đừng có mắng anh ấy bỏ đi chứ”.

Nói đến đây thì tự khắc sẽ nhắc đến chuyện bạn gái của Cố Anh Kiệt. Trước đó lúc mọi người chúc rượu anh cũng có nói vài câu, nhưng vì những lời hôm trước Tôn Diệc An nói nên lúc đầu họ còn giữ chút chừng mực, bây giờ chuyện lại được khơi lên, uống vài chén rồi lại không nhịn được nữa. Những lời phê bình nhận xét kia lại bắt đầu tràn ra.

Tần Vũ Phi tính tiểu thư, kiêu căng hống hách, ngang ngược ích kỷ, không lễ phép, mắt để trên đỉnh đầu, tự cho là đúng. Lần trước rốt cuộc có chuyện gì với Triệu Hồng Huy? James à, rốt cuộc cậu thích cô ta ở điểm nào vậy? Nói thật đi, có phải gặp chuyện gì rồi không, Tần Vũ Phi đã làm gì cậu? Cậu có cần anh em giúp không?

Chủ đề này tốt lắm, Tôn Diệc Tuyết khế thờ phào. Tôn Diệc An lại nhỏ giọng hỏi cô ta làm sao, nếu không khỏe thì phải nói, không thì về sớm nghỉ ngơi đi. Tôn Diệc Tuyết vội nói không sao. Sợ lại bị nhìn ra bị gì đó, cũng để tránh bị nghi ngờ, cô ta bèn viện cớ đến bàn của người bạn khác ngồi.

Tôn Diệc Tuyết đứng lên đi vài bước, liền thấy từ xa có một dáng người bất mắt đang đi đến.

Tần Vũ Phi, cô ta nhận ra cô.

Tôn Diệc Tuyết vô thức ngẩng đầu ưỡn ngực, cảm thấy mình tuyệt đối không thể thua kém.

Tần Vũ Phi quyết mắt một lượt qua bữa tiệc, có người nhảy múa, có người lớn tiếng cười nói, từng nhóm từng nhóm người. Sau đó cô thấy một cô gái, nhìn qua có vẻ sửa soạn khá chu đáo, có chút quen mặt, nhưng nói thật cô không hề nhận ra cô ta, chỉ biết đã từng gặp ở đâu đó. Nhưng về mặt cô ta rất thú vị, Tần Vũ Phi chợt hiểu rồi.

Cô vừa đi qua đó vừa nở nụ cười.

Nụ cười đó như đâm thẳng vào mặt Tôn Diệc Tuyết.

Bên cạnh còn có tiếng đám công tử đang trách móc Cố Anh Kiệt thiếu bản lĩnh, trong lòng Tôn Diệc Tuyết chợt thấy vui sướng. Đúng là trời cũng giúp cô ta, sự tình hệt như cô ta mong đợi. Tần Vũ Phi đã đến, đúng lúc có thể nghe thấy lời nhận xét của mọi người về cô ta.

Tần Vũ Phi đến gần, đứng ngay trước mặt Tôn Diệc Tuyết. Cô ta tin Tần Vũ Phi nhất định đã nghe thấy. Cô ta nhìn chằm chằm Tần Vũ Phi, nhưng không thấy Tần Vũ Phi có phản ứng gì, thái độ của cô có chút lạnh lùng, cũng đang nhìn cô ta.

“Các cậu đùa đủ chưa, nói nữa thì mình giận thật đấy.” Đây là tiếng của Cố Anh Kiệt, nhưng không có khí thế lắm, nhanh chóng bị tiếng của người khác áp xuống.

“Hừ, cậu mà giận. Có giỏi thì giận một chút cho bọn này xem đi. Cậu quá tốt tính. Anh em cũng chỉ muốn tốt cho cậu, lo lắng cho cậu, nếu không thì ai thèm để ý đến chứ. Cậu quen bạn gái bọn này không quản được, yêu đương là chuyện tốt, cậu xem mấy cô trước đây của cậu đi, có người nào mà bọn này không lịch sự khách sáo. Còn người lần này, gặp cũng không chịu gặp, hay ho lắm chắc? Danh tiếng tệ hại như vậy, không có lửa thì làm sao có khói, cậu tự nghĩ lại mình đi! Hơn nữa, hai người làm sao mà thành một đôi, nếu cô ta dùng thủ đoạn hạ lưu gì đó, cậu thấy mặt mặt phải gánh vác trách nhiệm thì cậu cứ nói, tốt xấu gì bọn này cũng có thể nghe cậu xả giận mà. Có chuyện gì thì mọi người sẽ giúp cậu.”

“Thì đó. Lâu như vậy không thấy cậu xuất hiện, rốt cuộc là chuyện gì! Cái loại tiểu thư đó, không hầu hạ nổi thì bỏ đi!”

Tôn Diệc Tuyết mỉm cười, nhìn Tần Vũ Phi, đã nghe thấy chưa? Không ai thích cô cả! Căn bản không một ai thích cô cả!

Lúc này chợt nghe một tiếng “rầm”, Cố Anh Kiệt đứng bật dậy, đập một cái thật mạnh lên bàn, lớn tiếng hét: “Mẹ kiếp, cầm hết đi, ông đây nói rồi, các người còn nói nữa là ông nổi giận! Cho rằng tôi đây giỡn chơi hả?”

Bốn phía lập tức trở nên yên lặng, những người ở bàn khác cũng kinh ngạc nhìn qua. Tôn Diệc Tuyết sững người, không nhịn được quay đầu lại nhìn.

Cố Anh Kiệt một chân đạp lật ghế, lớn tiếng mắng: “Chưa thấy ông đây nổi giận bao giờ đúng không? Ông đây nổi giận chính là thế đó! Đã bảo các người đừng nói nữa, mẹ ruột tôi nói vài câu khó nghe về cô ấy tôi đã không vui rồi, các người là cái thá gì! Chúng tôi làm sao đến với nhau à? Nghe cho rõ đây! Tôi đây vất vả cực khổ lắm mới có thể theo đuổi được cô ấy. Các người thấy cô ấy không tốt, mắc mớ gì đến các người. Nói mấy câu thì thôi đi, nói không ngừng không nghỉ là muốn thế nào hả? Bảo tôi chia tay với cô ấy? Dựa vào đâu? Dựa vào việc các người nghe nói cô ấy không đủ tốt? Các người có thật sự quen biết cô ấy không? Lúc mắng cô ấy tự cho mình là đúng có nghĩ tới chính mình, có phải chính các người mới tự cho mình là đúng. Cô ấy kiêu căng, xấu tính, thì sao? Ông đây tình nguyện nuông chiều! Ông đây rất vui về nuông chiều! Người khác muốn nuông chiều cô ấy cũng không có cửa đâu!”

Cả đám người sững sốt, về mặt nhìn anh như muốn nói cậu đúng rồi hả?

Từ Ngôn Sướng đưa tay kéo Cố Anh Kiệt lại: “Được rồi, cậu bình tĩnh chút đi. Mọi người uống hơi nhiều, bình tĩnh lại đi”.

Cố Anh Kiệt lửa giận khó tắt: “Từ lúc tôi vào các người đã kỳ quái, thi thoảng lại nói móc cô ấy mấy câu, trong lòng tôi không vui nhưng cũng nhịn xuống, vì là chỗ anh em, các người muốn tốt cho tôi, cũng nên có mức độ không phải sao? Nhưng các người đã nói những lời quý gì. Còn những lời khó nghe hơn nữa vẫn đang nhịn chưa nói ra đúng không? Thấy tôi chưa mất hết mặt mũi thì không dừng đúng không? Các người có bệnh hả? Nói vài câu thì thôi đi, tôi sẽ giới thiệu cô ấy cho các cậu biết, để các người làm quen, đính chính lại những hiểu lầm của các người với cô ấy. Nhưng các người hay rồi, không chịu dừng lại, muốn ăn chửi đúng không! Danh tiếng cô ấy không tốt từ đâu mà ra, còn không phải do mấy tên đàn ông theo đuổi cô ấy không thành không biết giữ mồm, các người cũng muốn giống họ đúng không?”.

Một người bạn giúp giải thích: “Còn không phải tại mọi người thấy cậu bị quản chặt chết đi được, cả tụ tập bạn bè cũng không được tham gia, vậy nên mới bất bình thay cậu. Giống lần này, nghe nói cô ta không cho cậu đến nên mọi người mới tức giận”.

“Ai nói cô ấy không cho tôi đến? Ai nói?” Cố Anh Kiệt chất vấn.

Không ai dám lên tiếng.

“Tất cả đều bệnh hết rồi. Đùng là tôi không nên đến đây mà.” Cố Anh Kiệt lắc đầu: “Các cậu khiến tôi rất thất vọng. Tôi không cần các cậu giải thích, tôi rất thích cô ấy, tôi yêu cô ấy, tôi muốn kết hôn cùng cô ấy, chỉ thế thôi. Lần đầu tiên tôi có ý muốn kết hôn với một cô gái. Những thứ các cậu tưởng tượng ra rồi thấy bất bình thay tôi, đem vứt hết đi”.

Cố Anh Kiệt dứt lời liền quay đầu bỏ đi. Từ Ngón Sương gấp gáp, đưa tay kéo anh lại, nếu cứ bỏ đi như thế, thật sự làm căng với mọi người rồi thì sau này gặp lại sẽ rất khó coi. Nhưng Cố Anh Kiệt rất tức giận, hất mạnh tay anh ấy ra, quyết tâm bỏ đi.

Anh chưa đi được hai bước thì đã dừng lại.

Tần Vũ Phi đang đứng đó, chỉ cách anh vài bước chân.

Khí thế của Cố Anh Kiệt liền mất hẳn. Tần Vũ Phi không tỏ thái độ gì, chỉ cất bước đi tới, nói: “Em vừa mới đến anh liền muốn đi, nóng tính thế”.

Mọi người đều sững người, giờ thì hay rồi, không biết những lời khi nãy cô đã nghe được bao nhiêu.

Tần Vũ Phi đi đến bên bàn, Cố Anh Kiệt liền ngoan ngoãn trở lại theo, không đi nữa.

“Làm ơn nhường chỗ một chút.” Tần Vũ Phi nói với anh chàng đứng bên cạnh, giọng cô không lớn, nhưng khí thế rất mạnh, lại thêm trước đó đám người kia nói xấu cô không ít hiện giờ đang chột dạ, vội vàng nhích qua nhường chỗ. Cố Anh Kiệt đưa tay kéo ghế cho cô. Cô quay đầu lại nhìn chiếc ghế đang nằm trên mặt đất, nói: “Đá ghê luôn à”.

“Đâu có, lúc đứng lên bất cẩn đụng trúng thôi.” Cố Anh Kiệt cũng không biết tại sao, cảm thấy nổi nóng mà bị cô nhìn thấy rất ngại.

Tần Vũ Phi cười cười với anh, cô cười khiến mặt anh nóng lên, kéo ghế qua ngồi xuống bên cạnh cô.

“Chào mọi người, tôi là Tần Vũ Phi, là bạn gái của Cố Anh Kiệt. Tôi đến muộn, ngại quá. Bạn trai tôi không lịch sự nổi nóng lung tung, tôi thay anh ấy xin lỗi mọi người.” Tần Vũ Phi dịu dàng nói, nhưng mọi người lại khá cảnh giác, khí thế đúng là bức người mà.

Nhìn lại Cố Anh Kiệt, ngồi bên cạnh cô không lên tiếng, ngoan ngoãn hệt như một chú mèo con.

Mất mặt!

Bạn đang đọc truyện *Nhông Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Type: Phuong Phuong

Tần Vũ Phi đi theo ánh mắt của mọi người nhìn qua Cố Anh Kiệt, lại cười.

Cố Anh Kiệt nhìn nụ cười của cô, thấy cô thật xinh đẹp, mỹ lệ vô song. Thôi được, đúng là mặc dù trong mắt người tình là Tây Thi, nhưng cô cười dịu dàng như thế, anh thật sự động lòng. Hơn nữa cô còn cố ý sửa soạn thật đẹp mới đến, anh thấy cô vì anh nên mới trưng diện. Cố Anh Kiệt ho khê hai tiếng, che giấu tâm tình của mình, trừng mắt hướng về đám bạn kia, cảnh cáo họ không được tiếp tục gây rối nữa, không được vô lễ trước mặt Tần Vũ Phi nhà anh, nếu không anh sẽ thật sự trở mặt.

Đám bạn kia đều hiểu ý, thật ra cho dù Cố Anh Kiệt không cảnh cáo họ, họ cũng không dám nói lung tung nữa.

Lúc này là những lời nóng giận, đúng là có chút hơi quá, và lại khí thế của Tần Vũ Phi thế này không phải khoác lác mà ra được.

Khó trách đa số đàn ông đều không thích cô, vừa nhìn đã biết không áp chế nổi rồi. Những từ kiêu căng hống hách gì đó, dùng trong trường hợp này cũng thích hợp lắm, không sai vào đâu được. Nhưng nói đi thì phải nói lại, tính cách ôn hòa như Cố Anh Kiệt mà lại có thể theo đuổi được người phụ nữ này, lên lút yêu đương bao lâu nay, còn nói muốn kết hôn nữa!

Mọi người không nhìn được lại nhìn Cố Anh Kiệt, đúng là phải đánh giá lại tên này lần nữa mới được.

Lúc này Tần Vũ Phi lại lên tiếng, nhưng là nói với Tôn Diệc Tuyết đang đứng ngăn ngó ở phía sau cách đó không xa. “Cô Tôn, qua đây ngồi đi. Hôm nay là tiệc của cô, cô mới là nhân vật chính mà.”

Tôn Diệc An nhích người qua bên cạnh một chút, vỗ tay với em gái: “Qua đây, ngồi chỗ này này” Tôn Diệc Tuyết vốn ngồi ở bàn này, sau khi mọi người náo loạn một trận, bây giờ vị trí đó đã bị Tần Vũ Phi ngồi mất, Tôn Diệc Tuyết muốn qua ngồi, thì có hơi chật chội thật.

Tìm Tôn Diệc Tuyết đập thành thịch, rất hồi hộp, nhưng vẫn miễn cưỡng nở nụ cười. Có khách đến, cô ta là chủ nhân bữa tiệc cũng nên lịch sự tiếp đãi. Nhưng cô ta chợt dạ, cô ta quyết định ngồi một chút nói vài câu sẽ đi ngay.

Tôn Diệc Tuyết vừa ngồi xuống, Tần Vũ Phi liền nói: “Tôi đến có đi một vòng, chẳng ai để ý đến tôi, chỉ có cô Tôn đây là dùng ánh mắt rất có ý tứ để tiếp đón, cho nên tôi nhất định phải nói trò chuyện một lúc với cô Tôn mới được. Chúc cô công việc thuận lợi, từng bước phát triển”.

Tôn Diệc An nhíu mày, lời này của Tần Vũ Phi sao nghe như có gai thề, cái gì gọi là “dùng ánh mắt rất có ý tứ để tiếp đón tôi?” Anh ta nhìn Tần Vũ Phi, lại nhìn qua Cố Anh Kiệt.

Cố Anh Kiệt lo sợ Tần Vũ Phi ghen với Tôn Diệc Tuyết, cô vốn không nói đến, giờ lại đột nhiên xuất hiện, tuy anh rất vui mừng, nhưng chắc chắn phải có nguyên nhân. Bây giờ trong lời nói lại có ý khác, trực giác đầu tiên của anh là nghĩ Tần Vũ Phi ghen rồi, không yên tâm nên mới chạy đến xem xét tình hình, rồi lại trùng hợp, vừa đến đã gặp phải Tôn Diệc Tuyết.

Nhưng Tôn Diệc Tuyết lại dùng ánh mắt khiêu khích Vũ Phi nhà anh? Cố Anh Kiệt quay đầu nhìn Tôn Diệc Tuyết, trong lòng có chút không vui. Con gái thích anh nếu vì bị từ chối mà nổi giận bất lịch sự với anh còn có thể hiểu và tiếp nhận, nhưng nếu đối với Tần Vũ Phi không tốt, anh không thể nào nhìn được.

Nữ vương nhà anh tuy có hơi nóng tính, ghen tuông cũng không phải bình thường, nhưng cô sẽ không ăn không nói có, không gây sự vô cớ. Cho nên lời cô nói, anh tin.

Cả bàn người nhìn những người trong cuộc hết anh nhìn tôi rồi tôi lại nhìn anh, chợt cảm thấy có chút khó xử, bầu không khí thật sự rất gượng gạo.

Từ Ngón Sương bèn giải vây, nói với Tần Vũ Phi: “Được rồi, muốn tiếp đón không phải rất dễ sao, nào nào, muốn uống gì, cùng uống hai ly đi.”

Tần Vũ Phi cười cười: “Thôi, tôi nay không uống rượu được, tôi lái xe đến, lát nữa còn phải chờ A Kiệt về”. Nói như cô có ý đến để làm tài xế cho Cố Anh Kiệt vậy, Cố Anh Kiệt tuy biết không phải thật, nhưng trong lòng vẫn có chút dè dặt.

Tôn Diệc Tuyết ngồi một bên không được thoải mái, muốn ứng phó vài câu rồi đi, không ngờ Tần Vũ Phi lại nói tiếp: “Những lời khi nãy các anh nói, tôi đều đã nghe”.

Tất cả đều sững người, có cần thẳng thắn thế không?

“Tôi biết đánh giá của mọi người về tôi không cao, những lời nhận xét kia cũng có lý. Tính khí tôi đúng thật không tốt lắm, cũng hơi hẹp hòi, khuyết điểm cũng rất nhiều. Nhưng James của các anh, khuyết điểm cũng chất đồng đó thôi. Ví dụ như quá ôn hòa, không biết nhìn sắc mặt người khác, lãng nhãng đa tình...”

Cô còn chưa nói xong đã bị Cố Anh Kiệt ngắt lời: “Anh không có lãng nhãng đa tình”. Những cái khác anh có thể nhận, điều này tuyệt không thể nhận được.

Tần Vũ Phi lờm anh, miễn cưỡng sửa lời: “Trước đây thì phải”.

“Trước đây cũng không phải.” Cố Anh Kiệt kiên quyết không thừa nhận.

Hai người cứ thế trừng nhau, cuối cùng Từ Ngón Sương hậm hực nói: “Muốn khoe khoang tình cảm thì mời dắt nhau ra chỗ khác”.

Cố Anh Kiệt quay đầu lại trừng anh ta, Tần Vũ Phi dường như không nghe thấy, tiếp tục nói: “Một người đàn ông giống hệt như bông hoa đầy mật, dẫn dụ cả đám ong bướm bay đến. Đồi lại là các anh, các anh có nhận được không?”.

Không ai trả lời, vì đám đàn ông ngồi ở đó đều cảm thấy có thể chiêu ong dụ bướm là chuyện không tệ, chứng tỏ họ có sức quyến rũ.

“Ừ, các anh không nhận được, nhưng lại muốn người khác nhận, đúng không?” Tần Vũ Phi từ tốn nói: “Vì Cố Anh Kiệt tôi đã nhận rồi, cả đám bạn không quen biết tôi nhưng xúm lại phê phán tôi của anh ấy, loại chuyện nói cho sướng miệng đó tôi cũng không nhận được”.

Mẹ kiếp, nắng ai vậy! Có người không chịu được, nhưng sắc mặt vừa thay đổi đã bị Cố Anh Kiệt trừng mắt nhìn. Dám nổi nóng với nữ vương nhà anh thử xem?

Người bạn kia bình tĩnh lại, nuốt cục tức xuống.

Tần Vũ Phi không thể để ý đến họ, trọng điểm cô muốn nói còn ở phía sau. “Nhưng có một số chuyện tôi không thể nhận được, chẳng hạn như chuyện này.” Giọng cô rất nhẹ, nhẹ đến dọa người.

Tần Vũ Phi vừa nói vừa lấy điện thoại ra. Động tác nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đến đáng sợ. Trên màn hình điện thoại không ngờ lại là hình Cố Anh Kiệt đang bị cô vũ nữ múa cột kia ôm hôn.

Mặt Cố Anh Kiệt biến sắc, lập tức nhảy dựng lên: “Anh không muốn làm vậy, em phải tin anh, là họ bày trò, cô gái này trốn trong hộp rồi đột nhiên nhảy ra hôn anh một cái, anh đã lập tức đẩy cô ta ra, họ đều có thể làm chứng”.

Không ai đứng ra làm chứng, đám bạn kia vô cùng có nghĩa khí mà giữ im lặng.

Nói đùa, làm chứng khác nào nói họ tìm đàn bà đến để nhúng chàm Cố Anh Kiệt, Tần Vũ Phi giờ đang sát khí đầy mình, ai dám làm chứng!

“Anh ngồi xuống đi.” Tần Vũ Phi trừng Cố Anh Kiệt, “Hấp ta hấp tấp”.

Cố Anh Kiệt đặt mông ngồi xuống. Đám bạn bè âm thầm thở dài, mẹ kiếp, ngoan quá rồi đấy.

Tần Vũ Phi nhìn một lượt mọi người, lại tiếp tục dịu dàng nói: “Đàn ông tự lại một chỗ thì thích đùa giỡn, tôi biết, cũng hiểu được. Cô gái này ăn mặc khiêm nhã, trang điểm lòe loẹt, không phải kiểu A Kiệt thích”.

Cố Anh Kiệt gật đầu lia lịa, đúng, đúng, anh thích loại như Tần Vũ Phi thôi, loại khác chẳng có gì hay.

Từ Ngôn Sướng không thể nhận thêm được nữa, đá Cố Anh Kiệt một cái. Cậu ra dáng chút đi, không có khí khái cũng phải có khí tiết chứ.

Cố Anh Kiệt trừng anh ấy một cái, cút đi!

“Về mặt Cố Anh Kiệt ở trong tình hình rất sừng sốt, rõ ràng là bị bắt ngờ. Anh ấy bị người khác sàm sỡ, tuy tôi tức giận, nhưng cũng không trút lên anh ấy.”

Vậy thì trút lên ai? Đám bạn bắt đầu cố gắng nhớ lại xem môi vũ nữ đến để phạt Cố Anh Kiệt, ép anh múa một vối cô ta là chủ ý từ ai mà ra?

“Bày ra trò này, đùa giỡn một chút, tuy vừa ấu trĩ vừa thấp kém, nhưng nói thật thì tôi cũng chẳng làm được gì.” Tần Vũ Phi tiếp tục nói. Hai từ ấu trĩ thấp kém khiến cho đám đàn ông kia sầm mặt. “Các anh cùng một giuộc cả, một hai người chơi chẳng ra được trò này đâu. Người bị sàm sỡ là A Kiệt, bị bạn bè trêu chọc là A Kiệt, cho nên người nên trút giận lên các anh là A Kiệt, không phải tôi.”

Tất cả mọi người đều tức giận, cậu ta mới vừa nổi giận rồi còn gì?

“Nhưng...” Tần Vũ Phi khẽ ngưng lại một chút, giọng điệu bắt đầu trở nên cứng rắn: “Người gửi hình này cho tôi lại đang nhắm đến tôi. Tần Vũ Phi tôi trước giờ không biết sợ, các anh nói đúng, không có lửa thì làm sao có khói, danh tiếng kiêu căng hống hách này của tôi cũng không phải oan uổng đâu. Là ai gửi? Dám làm dám chịu, bước ra đây nói chuyện nào!”

Không ai lên tiếng. Mọi người nhìn anh nhìn tôi, tôi nhìn anh. Lòng bàn tay của Tôn Diệc Tuyết ướt đầm mồ hôi, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Trêu chọc là trêu chọc, đâm lén sau lưng người khác lại là chuyện khác. Hôm nay dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy để chia rẽ người khác, sau này có thể làm ra chuyện còn ác độc hơn. Tôi không hề ngại dùng những từ tồi tệ để hình dung loại hành vi như thế của người này. Cho rằng sau khi rời khỏi tầm hình này sẽ đối phó với A Kiệt sao? Xin lỗi, người đó thật sự nghĩ sau rồi. Bên cạnh bạn trai tôi có mối họa nguy hiểm và tiểu nhân xấu xa như thế, tôi không lười ra để diệt trừ thì tôi không gọi là Tần Vũ Phi.”

Sắc mặt của mọi người đều rất khó coi, Cố Anh Kiệt hỏi: “Số điện thoại gửi tấm hình này đến là bao nhiêu?”. Anh vừa nói vừa lấy điện thoại của Tần Vũ Phi qua xem.

“Số đó đã tắt máy rồi. Em đoán là người đó mua thẻ sim mới, gửi xong thì ném đi, vậy thì không sợ để lại manh mối.”

Cố Anh Kiệt nhìn dãy số kia, đúng là rất lạ. Từ Ngôn Sướng, Tôn Diệc An cũng chòm qua coi, cũng không biết. Gọi qua thì quả thật đã tắt máy.

“Tôi với các vị ngồi đây không thù không oán, cho dù có bất mãn với tôi, tôi nghĩ mọi người cũng chỉ như lúc này, nói xấu tôi vài câu rồi thôi. Nhưng người gửi tin này đã có tính toán trước, cố ý làm vậy. Đây không phải là chuyện do nhất thời kích động, còn mua hẳn một số điện thoại mới để làm tiểu nhân, việc này đã đủ hèn hạ rồi. Lòng dạ xấu xa đến chừng nào đấy?”

Quả thật là quá hèn hạ, hơn nữa còn kéo mọi người xuống nước theo.

Một người bạn của Cố Anh Kiệt vội nói: “James, không phải bọn mình làm. Bọn mình chỉ bàn bạc để trêu đùa cậu một chút, không hề nghĩ đến chuyện chụp hình gửi cho Tần Vũ Phi”.

“Phải đó, bọn này có chuyện thì tìm cậu mà nói, sẽ không đối phó với phụ nữ đâu. Mọi người đùa giỡn là chuyện thường xuyên, cái này James biết. Bọn

này không làm chuyện hạ lưu như thế đâu.”

“Mẹ kiếp, nếu để ông biết người nào làm, ông đây đập vỡ trứng nó.”

Tôn Diệc Tuyết bị dọa đến mức mặt đã trắng bệch. Tần Vũ Phi đã thành công khơi dậy lửa giận của đám người kia, thủ đoạn này sao có chút quen thuộc.

“Người kia chụp bằng điện thoại di động, tôi đoán hình gốc vẫn còn trong điện thoại của người đó chưa bị xóa đi.” Tần Vũ Phi nói, vừa nhìn thẳng vào Tôn Diệc Tuyết. Tôn Diệc Tuyết đã cố không thể kiểm soát về mặt của mình, cô ta thật sự chưa xóa, đoạn phim đang nằm trong điện thoại của cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Nhông Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Type: Phuong Phuong

“Người này chắc chắn đang có mặt ở đây. Nhưng mà, tôi đòi kiểm tra di động có phải bất lịch sự quá không?” Tần Vũ Phi cụp mắt thờ ơ nói.

Tôn Diệc Tuyết đặt tay lên đầu gối, nắm chặt tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay. Lúc này cô ta vừa nghĩ, nếu Tần Vũ Phi kiên quyết yêu cầu kiểm tra điện thoại của cô ta, cô ta sẽ chỉ trích cô ngang ngược vô lý. Nhưng bây giờ, cả lý do để cự tuyệt cũng bị Tần Vũ Phi phá mất rồi.

Quả nhiên, một người bạn của Cố Anh Kiệt “bịch” một tiếng liền ném điện thoại của mình lên bàn, lớn tiếng nói: “Có gì mà mất lịch sự, mẹ kiếp, kiểm tra đi! Bắt đầu từ bàn chúng ta, sau đó kiểm qua các bàn khác. Tự chứng minh mình trong sạch trước, sau đó mỗi người phụ trách một bàn, hành động cho nhanh, không thể để tên đó xóa hình đi được”.

Mấy người khác bắt đầu hưởng ứng theo anh ta, lấy điện thoại của mình ra. “Đúng phải kiểm tra. Không tìm cho ra, chẳng lẽ chúng ta phải gánh cái tội này sao? Loại chuyện độc ác hạ lưu như thế, bị nghi ngờ rồi thì sau này còn mặt mũi gặp ai?”

Tôn Diệc Tuyết nói không nên lời, cô ta rất hối hận lúc này không kịp viện cớ bỏ đi. Nhưng trong lòng cô ta biết, Tần Vũ Phi sẽ không để cô ta rời đi đâu, cô đang nghi ngờ cô ta, ánh mắt cô nhìn chăm chăm vào cô ta bây giờ khiến cho cô ta rùng mình. Khóe miệng cô vẫn mang theo nụ cười, làm cô ta cảm thấy chối mắt vô cùng.

Đám người bắt đầu kiểm tra điện thoại lẫn nhau, Tần Vũ Phi không hề ngăn cản. Cô vẫn đang nhìn chăm chăm Tôn Diệc Tuyết, cô ta căng thẳng đến xanh cả mặt, tim dường như muốn ngừng đập.

Cố Anh Kiệt phát hiện ra chỗ không đúng, Tôn Diệc An cũng thế. Tư thế và thái độ của Tần Vũ Phi quá rõ ràng, ánh mắt quá sắc bén. Phản ứng của Tôn Diệc Tuyết cũng làm cho người ta nghi ngờ. Bầu không khí căng thẳng như thế khiến Từ Ngôn Sướng cũng bắt đầu chú ý, anh ấy khẽ huych người bạn bên cạnh đang lo kiểm tra điện thoại, tiếp đó những người khác cũng bắt đầu cảnh giác, toàn bộ ngừng động tác trên tay.

Tiếp đó nữa ánh mắt của mọi người cùng nhìn theo ánh mắt của Tần Vũ Phi, rơi lên người Tôn Diệc Tuyết.

Sững sốt, không dám tin.

Nhưng về mặt căng thẳng và chột dạ kia của Tôn Diệc Tuyết phải giải thích thế nào?

Tôn Diệc Tuyết sững người tại chỗ, cô ta sống hơn hai mươi năm, đây là lúc cảm thấy khó xử và mất mặt nhất. Cô ta thật sự muốn gào khóc nhào qua đánh Tần Vũ Phi một trận. Cô giỏi lắm, chỉ vài câu nhẹ nhàng đã có thể đẩy cô ta vào vòng. Không gây gỗ không gào thét, không chừa lại chút kẽ hở nào để cô ta phản công, bất động thanh sắc đã có thể xúi giục mọi người, cô ta lại hoàn toàn không biết làm sao ứng phó. Thậm chí cô ta muốn ra vẻ đáng thương cũng không được. Vì không ai mắng chửi cô ta, không ai đánh cô ta, thậm chí không có người nào chỉ trích cô ta.

Tần Vũ Phi chỉ ngồi đó, dùng ánh mắt mà đẩy cô ta xuống địa ngục.

Sau này cô ta làm sao mà nhìn mặt người khác? Mọi người nhìn cô ta thế nào? Hạ lưu, bỉ ổi, thâm độc, đó là lời khi nấy họ đánh giá người gửi hình. Lúc đó họ còn chưa biết đó là cô ta, bây giờ biết rồi, kinh ngạc và khó tin chỉ làm tăng thêm mức độ của những lời nói ấy.

Tôn Diệc Tuyết cảm thấy đầu óc trống rỗng, cô ta muốn thử cứu vãn, nhưng lại không biết cứu vãn thế nào.

“Tôi...” Cô ta không thể thừa nhận, tuyệt đối không thể. Nhưng nếu Tần Vũ Phi yêu cầu kiểm tra điện thoại cô ta, một màn khi nãy đã không còn ai có lý do để ngăn cản cô nữa. Tra ra cô ta, há chẳng phải càng mất mặt hơn?

“Tôi...” Cô ta cần môi, mọi người đều đang nhìn chăm chăm cô ta, cô ta không thể giả ngốc cho qua chuyện được. Tôn Diệc Tuyết hoàn toàn không dám nhìn Tần Vũ Phi, cô ta biết mình đã bị cô dồn vào đường cùng, cô ta phải tỏ chút thái độ. Còn Tần Vũ Phi thì rất nhàn nhã, ngồi đó đợi xử lý cô ta

thời.

Nước mắt của Tôn Diệc Tuyết bắt đầu rơi ra, cô ta đột nhiên thấy hối hận, sao cô ta lại làm ra chuyện ngu ngốc thế này? Tần Vũ Phi không hề giống với tưởng tượng của cô ta, sao cô ta có thể ngây thơ cho rằng có thể một kích đã trúng, diệt trừ được một tình địch trong yên lặng kia chứ.

Tôn Diệc Tuyết quay đầu tìm kiếm bóng dáng cô bạn thân, bất giác muốn tìm người giúp, nhưng cô bạn thân kia tuy đã phát hiện bên này tình hình có chút khác thường từ lâu nhưng lại không dám qua. Lúc này thấy cô ta nhìn mình, chỉ lắc đầu với cô ta.

Tôn Diệc Tuyết không hiểu lắc đầu là có ý gì. Là bảo cô ta cái gì cũng đừng nói hay muốn nói không giúp được? Cô ta không giúp được Tôn Diệc Tuyết là thật, nhưng Tôn Diệc Tuyết lại không thể không lên tiếng.

“Tôi...tôi... chẳng qua là...” Tôn Diệc Tuyết muốn kéo dài, nhưng càng kéo dài tình thế càng bất lợi. Vì khí thế của Tần Vũ Phi quá mạnh, giờ đây mọi người đều đang đi theo tiết tấu của cô. Tiết tấu của cô chính là nhìn chằm chằm cô ta, nhìn đến khi cô ta không còn nơi để trốn, không còn đường để lui.

Tôn Diệc Tuyết lau nước mắt, ra giọng đáng thương nói: “Tôi chẳng qua là muốn đùa chút thôi”.

Tất cả đều im lặng.

Tôn Diệc Tuyết cúi thấp đầu, hoàn toàn không dám nhìn về mặt của mọi người. Trong lòng đau muốn chết, xấu hổ vô cùng.

“Cũng buồn cười lắm” Tần Vũ Phi lên tiếng. Giọng nói rất nhạt, đầy ý tứ.

Cái gì buồn cười? Là trò đùa này, hay là người?

Tôn Diệc Tuyết vừa thẹn vừa giận, bất giác cúi đầu thấp hơn, nước mắt không ngừng rơi.

“Xin lỗi.” Người nói là Tôn Diệc An, anh ta là người phản ứng lại đầu tiên, bất luận thế nào, phải nhanh chóng giúp em gái nhận lỗi. “Là em tôi không hiểu chuyện.”

“Đúng là cô ấy không hiểu chuyện thật.” Tần Vũ Phi lại nói, “Tôi cũng không biết nên nói gì cho phải”.

Tất cả đều im lặng.

Mọi người đều rất khó xử. Đám bạn của Cố Anh Kiệt cũng không biết có thể nói gì cho phải. Chuyện ác độc thất đức như thế, lại do em Tuyết ngây thơ ngoan ngoãn đáng yêu nhất trong mắt họ làm ra. Thật đúng là... đáng sợ!

Thế nào là biết người biết mặt không biết lòng, thế nào là độc nhất lòng dạ đàn bà? Mọi người bắt đầu nhớ lại tiệc này là ai tổ chức, nhớ lại ai đã nói với họ Tần Vũ Phi không cho Cố Anh Kiệt đến, nhớ lại ai đã kích động để họ bần nhau trừng trị Cố Anh Kiệt. Có một số người phản đối chuyện tìm vũ nữ, nói đây là tiệc của Tôn Diệc Tuyết, đùa như vậy không được hay cho lắm, nhưng Tôn Diệc Tuyết lại cười nói không làm sao, làm vậy cũng vui lắm... từng chi tiết nhỏ, lại thêm mua thẻ sim mới, hình ảnh vẫn còn lưu lại trong máy chưa xóa... chẳng lẽ nói sau này có thể còn dùng đến?

Chuyện này thật sự rất... đáng sợ!

“Xin lỗi!” Tôn Diệc An xin lỗi lần nữa. “Trở về mình sẽ nói chuyện với nó.”

“Có thể xóa hình ở trước mặt tôi không? Vậy tôi mới yên tâm” Tần Vũ Phi nói, “Nếu không tôi sẽ có tâm lý hoang tưởng bị hại, cứ lo sợ sau này cô ấy sẽ gửi đến những chỗ khác, chẳng hạn như đăng lên mạng gì đó. Chưa nói đến thể diện của tôi, nhưng làm vậy thì A Kiệt làm sao nhìn người đây?”

“Tôi sẽ không làm thế đâu.” Tôn Diệc Tuyết biện minh, nhưng dưới cái trừng mắt của Tôn Diệc An đành lấy điện thoại ra. Tay cô ta đang run rẩy. Không ai mắng cô ta, không ai đánh cô ta, nhưng cô ta đã mất mặt đến cực điểm rồi. Tần Vũ Phi dùng cách lịch sự lại chắc chắn để chưa chứng cứ làm chuyện xấu của cô ta ra trước mặt mọi người.

Tôn Diệc An cũng thấy vô cùng mất mặt. Anh ta giật lấy điện thoại, sa sầm mặt tìm tấm hình, phát hiện ra có đến mấy tấm liên tiếp, anh ta xóa hết toàn bộ ngay trước mặt mọi người. Tần Vũ Phi lại nói: “Kiểm tra lại xem có đoạn phim nào không, có thể đó là ảnh chụp màn hình”.

Tôn Diệc An không cách nào phản bác, thật sự tìm thấy một đoạn phim. Anh ta tức đến nói không nên lời, mặc kệ trong điện thoại của Tôn Diệc Tuyết có lưu những gì, dứt khoát xóa sạch nội dung lưu trong máy và thẻ nhớ của điện thoại. “Không có gì nữa đâu, tôi đảm bảo.” Anh ta nói.

“Cảm ơn.” Tần Vũ Phi mỉm cười với Tôn Diệc An, khách sáo cảm ơn. Sau đó lại quay đầu lại nhìn Tôn Diệc Tuyết, hỏi cô ta: “Chỗ bạn của cô sẽ không có bản sao hay chụp lại gì chứ?”.

Tôn Diệc Tuyết tức đến muốn nhảy lên: “Tuyết đối không có!”.

“Tốt lắm” Tần Vũ Phi nhìn thẳng vào mắt Tôn Diệc Tuyết, nhìn đến khi cô ta quay đầu đi hướng khác.

“Vậy thì tôi yên tâm rồi.” Giọng của Tần Vũ Phi khá nhẹ nhàng, nhưng trong đầu Tôn Diệc Tuyết lại hiện lên nụ cười như có như không và ánh mắt lạnh lùng của cô.

“Được rồi, sự việc đã được giải thích rõ. Mọi người đừng để trong lòng.” Tần Vũ Phi mỉm cười, biểu hiện vô cùng rộng lượng. Tất cả mọi người đều thở phào, tuy thấy việc làm của Tôn Diệc Tuyết đúng là rất ác độc, khó coi, nhưng nếu hai cô gái mà đánh nhau trước mặt họ lại càng khó giải quyết hơn. Bây giờ đã kết thúc trong hòa bình, cũng xem như là chuyện tốt.

Cố Anh Kiệt đưa tay nắm chặt tay Tần Vũ Phi, cho cô một ánh mắt tán thưởng. Trong chuyện này anh thật sự rất có lỗi, không nghĩ đến sẽ rước về phiền phức như vậy khiến cô không vui. Anh cũng rất cảm ơn cô đã giữ thể diện cho anh trước mặt bạn bè, anh thấy cô xử lý như vậy rất tốt. Xong việc anh sẽ tìm Tôn Diệc An nói chuyện, đối với anh hành vi này của em gái anh ra, anh thật sự không tha thứ được. Nhưng bây giờ có mặt nhiều người như thế, anh không muốn làm Tôn Diệc An khó xử. Cho nên Tần Vũ Phi biết chừng mực mà dừng lại, anh thấy cô rất độ lượng và thông minh.

Tần Vũ Phi cười cười với Cố Anh Kiệt, cũng khẽ nắm tay anh. Sau đó cô quay lại nói: “Lớp trang điểm của cô Tôn bị lem rồi, cô có cần vào nhà vệ sinh trang điểm lại không?”. Lời này vào tai người khác giống như đang giải vây cho Tôn Diệc Tuyết, thả cô ta đi, nhưng Tôn Diệc Tuyết nghe được lại vô cùng không thoải mái, giống như đùa giỡn xong rồi bảo cô ta “Cô mau cút đi, nơi này không còn việc của cô nữa”. Nhưng cô ta lại không thể không tiếp nhận ý này trong lời nói của cô, vì cô ta quả thật cần rời khỏi, cô ta quả thật không còn mặt mũi ngồi lại đây nữa.

Tôn Diệc Tuyết cứng nhắc đứng lên, nhìn Tần Vũ Phi một cái. Tần Vũ Phi cười với cô ta, nhưng trong mắt lại không hề có ý cười. Tôn Diệc Tuyết cảm thấy người phụ nữ này thật đáng sợ, sao không ai nhìn thấy bộ mặt thật của cô ta chứ. Cô ta bảo cô đi trang điểm lại vốn không phải ý tốt, chỉ là muốn khiến cô ta khó coi, còn cô ta chỉ có thể chấp nhận!

Cảm giác này, buồn nôn hết như nuốt phải ruồi vậy.

Tôn Diệc Tuyết không dám nhìn sắc mặt của mọi người, cũng không dám nhìn về mặt của anh trai mình và Cố Anh Kiệt. Cô ta cúi thấp đầu, lẳng lặng cất bước chậm chạp rời đi.

Phía sau là giọng nói vui vẻ của Tần Vũ Phi: “Được rồi, đã giải quyết xong một việc, chúng ta giải quyết luôn việc thứ hai nào. Mọi người là anh em với A Kiệt bao nhiêu năm nay, sao có thể vì một phụ nữ mà cãi nhau chứ. Đây là kết quả của việc chưa hiểu nhau, cần phải rút kinh nghiệm. Cuối tuần sau tôi và A Kiệt mở tiệc mời mọi người đến chơi, chuyện hôm nay đừng để trong lòng nữa, thế nào?”.

Tôn Diệc Tuyết đi rất chậm, cô ta muốn nghe xem người đàn bà Tần Vũ Phi này muốn nói gì. Đúng là biết đúng kịch thật, đồ đàn bà ghê tởm. Nước mắt cô ta bắt đầu tuôn rơi. Cô ta nghe thấy có người hòa theo Tần Vũ Phi, có người giải thích nói không phải họ nổi nóng, mọi người chỉ đùa giỡn với nhau mà thôi, cũng nói Tần Vũ Phi đừng để trong lòng.

Nước mắt của Tôn Diệc Tuyết rơi không ngừng, cô ta rất tức. Sao có thể như vậy, sao có thể vừa chớp mắt đã đứng hết về phía Tần Vũ Phi rồi. Cô cố ý chọn lúc cô ta vừa đi khỏi, ở tiệc của cô ta mời mọi người đến tiệc của cô. Tôn Diệc Tuyết khóc mờ mắt, có một người đến nắm tay cô ta, chính là cô bạn thân. Cô bạn kia dẫn cô ta vào nhà vệ sinh, Tôn Diệc Tuyết không thể nhịn được nữa, òa khóc lớn. Vừa khóc vừa kể lại sự việc. Nói sau khi Tần Vũ Phi bước vào đã nói gì, làm thế nào để bày trận ép buộc cô ta, giữ thủ đoạn lấy lòng người như thế nào, càng nói lại càng âm ức.

“Vậy thì cậu máng cô ta đi, vạch mặt cô ta, sao phải nhịn chứ.”

“Sao mà làm được.” Tôn Diệc Tuyết khóc nức nở, tình hình lúc đó cho phép cô ta nói câu nào, huống hồ lúc đó cô ta bị dọa đến ngất người, không thể động đậy như bây giờ được.

Cô bạn kia cũng không nói được gì. Cô ta đi lấy túi mỹ phẩm đưa cho Tôn Diệc Tuyết, “Cậu rửa mặt đi, trang điểm lại, mình đi xem thế nào”.

Tôn Diệc Tuyết sụt sịt, khóc một trận xong thấy dễ chịu hơn chút rồi. Cô bạn thân đi ra ngoài, một lúc sau trở lại: “Họ đang chuẩn bị về. Cố Anh Kiệt đi vệ sinh, anh cậu đang nói chuyện với đám người Từ Ngôn Sướng. Tần Vũ Phi một mình ra bãi đậu xe lấy xe, đi thôi, chúng ta đi dạy dỗ cô ta một chút”.

“Cái gì?” Tôn Diệc Tuyết có chút không dám.

“Dù sao đi nữa cũng phải nói rõ cho cô ta biết cậu không sợ cô ta, không thể để cô ta đắc ý thế được.”

Đây cũng là chuyện Tôn Diệc Tuyết muốn làm.

“Nhanh lên, nhanh đến bãi đỗ xe căn cô ta ta lại. Sắp không kịp rồi, đi thôi!” Cô bạn thân nói. Tôn Diệc Tuyết dao động, thế là đi theo.

Bãi đậu xe của câu lạc bộ này hơi tách biệt, nằm ở phía sau tòa nhà, bây giờ vẫn chưa tan tiệc nên ở đây không có ai. Tôn Diệc Tuyết và cô bạn vội vàng đuổi đến, thấy Tần Vũ Phi đang dựa lên cửa xe như đang đợi người. Cô thấy hai người họ, nhướn mày, cười lạnh: “Thật sự đợi đến khi tôi không có ai bên cạnh rồi chạy đến cho tôi một bài học hả?”.

Tôn Diệc Tuyết sững người, cô bạn thân đã quát: “Tần Vũ Phi, cô đừng kiêu ngạo quá”.

“Tôi chính là kiêu ngạo thế đấy! Sao nào?” Tần Vũ Phi đứng thẳng người, tiếp tục cười với họ: “Tôi không kiêu ngạo, chẳng lẽ để cho cô kiêu ngạo? Cô là cái thá gì chứ?”.

“Cô!” Cô bạn kia tức đến nghẹn lời.

Tôn Diệc Tuyết cũng tức giận, ném hết cảm giác lo sợ ra sau, quát lên với Tần Vũ Phi: “Không giả vờ nữa à? Lúc nãy ở trong đó không phải cô hiền lành độ lượng lắm à?”.

“Nhờ phúc của cô cả, tôi chỉ thể hiện chút đức tính tốt đẹp mà mình thi thoảng có được thôi. Đầu có vất vả như cô, muốn thay đổi hình tượng từ mặt phũ phàng xấu xa thành cô công chúa nhỏ ngoan hiền khó lắm.”

“Tần Vũ Phi!” Tôn Diệc Tuyết nhất thời không biết phải mắng thế nào, chỉ có thể mắng một câu: “Cô thật ghê tởm”.

“Tôi không cần mắng cô ghê tởm nữa, tự bản thân cô hiểu rõ trong lòng là được.” Tần Vũ Phi nhướn mày tươi cười, hất cằm về phía cô bạn thân của Tôn Diệc Tuyết, “Tôi thấy cô ta cứ lên la lên lút quan sát chúng tôi, biết ngay cô ta là bạn của cô, cho nên tôi mới nói với Cố Anh Kiệt là mình đi lấy xe, tôi đang nghĩ nếu tôi gây chuyện như vậy mà các người không đến tìm tôi gây phiền phức thì chuyện hôm nay cho qua. Nếu các người không biết điều như thế, vậy hôm nay tôi đành miễn cưỡng dạy dỗ các người chút vậy”.

“Dạy dỗ! Cô cho mình là ai chứ!” Cô bạn kia hét lớn, xông lên trước đẩy Tần Vũ Phi một cái. Nhưng cô ta lại không ngờ, lúc này Tần Vũ Phi đột nhiên hét lớn, tiếng hét đó thật sự rất vang dội. Tôn Diệc Tuyết và cô bạn thân ngăn người, còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì đã thấy mắt đau rất, hét lớn một tiếng, lui về sau ngồi xồm xuống.

Lần này đôi lại thành tiếng hét của hai người họ vang dội.

Bảo vệ nghe được tiếng hét của Tần Vũ Phi đã vội chạy đến, còn chưa đến nơi đã nghe thấy tiếp. Đến nơi, thấy một cô gái đang cầm bình xịt phòng thân trên tay, hai người khác rõ ràng đã bị phun, ôm mặt ngồi xồm dưới đất ra sức kêu.

Lúc này Cố Anh Kiệt cũng đã chạy đến, thấy tình hình này thì rất kinh ngạc. Tần Vũ Phi nói với anh: “Gọi điện cho anh trai cô ta, bảo anh ta đến đưa hai người này đi”.

Tôn Diệc Tuyết bất chấp tất cả, ra sức mắng: “Tần Vũ Phi, cô là đồ tiện nhân!”.

“Shirley!” Từ Ngôn Sướng vừa chạy đến quát cô ta.

Tôn Diệc Tuyết sững người, mắt đau rất nhìn không rõ, nhưng nghe tiếng động dường như mấy người bạn nữa cũng đã đến. Cô ta lại lần nữa mắt sạch mặt mũi rồi, dáng vẻ đánh đá thảm hại đã bị người ta nhìn thấy. Cô ta hoàn toàn không dám nghĩ đến sau này danh tiếng của mình trong đám bạn bè sẽ thế nào nữa.

“Có chuyện gì vậy?” Một người bạn hỏi.

“Bỏ đi, đừng hỏi.” Tần Vũ Phi đáp.

Như vậy lại càng khiến Tôn Diệc Tuyết tức hơn: “Cô có dám nói thật không hả?”. Cô bạn thân của cô ta cũng nhảy ra lớn tiếng nói: “Cô ta tấn công chúng tôi”.

Tần Vũ Phi cho bình xịt phòng thân trở lại túi xách trước mặt mọi người: “Tôi giữ thể diện cho cô mà cô không cần, cứ ép tôi phải nói ra sự thật. Sự thật chính là cô thừa lúc tôi ở một mình liền dẫn theo bạn đến gây chuyện với tôi, vì tôi muốn tự vệ nên đã dùng bình xịt phòng thân”.

Mấy người đàn ông đều cạn lời, bảo vệ ở bên cạnh cũng nghe thấy tiếng cô gái này hét lên nên vội vàng chạy đến, điều này đã chứng thực lời của Tần Vũ Phi. Một người bạn đi đến kéo Tôn Diệc Tuyết: “Bỏ đi, Shirley, anh cậu vẫn đang ở bên trong, để tôi dẫn cậu đi tìm anh ấy”.

Tôn Diệc Tuyết hất tay người kia ra, lớn tiếng hét: “Cô ta nói dối, tôi cùng bạn mình đến để xin lỗi, là cô ta cố ý công kích chúng tôi”.

“Được.” Tần Vũ Phi thờ dãi, xua tay, nói với mọi người: “Là tôi cố ý công kích họ. Giúp tôi xin lỗi anh trai cô ấy”.

Không ngờ, cô lại nói vậy.

Tôn Diệc Tuyết ngây người. Sau đó cô ta hiểu ra, với tình hình hiện tại, mọi người sẽ chọn tin lời Tần Vũ Phi.

Từ Ngôn Sướng rất tức giận mà quát Tôn Diệc Tuyết: “Em gây chuyện đủ rồi đó!”

Quả nhiên là vậy.

Tôn Diệc Tuyết giận đến tức ngực căng não, giận đến nước mắt cũng không rơi được, giận đến muốn khóc cũng khóc không xong.

Lúc Tôn Diệc An vội vàng chạy đến, Từ Ngôn Sướng đi đến kể lại tình hình ở đây cho anh ta. Tần Vũ Phi tiến lên hai bước, đề thấp giọng nói nhanh với Tôn Diệc Tuyết: “Tôi lúc này cũng dùng tình huống xấu nhất để nhìn nhận người khác, cho nên tôi đã nghĩ cô là người rất xấu, không ngờ cô lại làm như vậy thật, đúng là khiến người ta thất vọng mà. Cô nên cảm ơn vì tôi chỉ dùng bình xịt, nếu không tôi ra tay thật thì nhan sắc của cô bị hủy hoại rồi. Nhưng cô không cần cảm ơn, tôi đây không cần. Lần sau gặp tôi nhớ tránh xa một chút, tôi thù dai lắm”.

Dứt lời cô lập tức lui lại. Tôn Diệc An vừa nghe xong lời kể của Từ Ngôn Sướng, lửa giận bốc lên, sa sầm mặt kéo Tôn Diệc Tuyết đi: “Em lại đây cho anh, đi về!”.

Tôn Diệc Tuyết khóc lớn: “Anh, cô ta ức hiếp em!”.

“Câm miệng!” Tối hôm nay Tôn Diệc Anh đã mắt sạch mặt mũi, không thể nhẹ nhàng với em gái được nữa. Hai anh em vừa đi vừa giằng co, rất nhanh

đã đi khá xa.

Tần Vũ Phi mỉm cười, xoay người nói với Cố Anh Kiệt đang đứng bên cạnh: “Chúng ta về nhà thôi”.

Cố Anh Kiệt vẫn đang nhũn mảy, đối với sự việc vừa rồi cảm thấy rất không vui, “xin lỗi”. Anh thật sự rất có lỗi, không ngờ lại khiến cô gặp phải những chuyện này.

“Không sao đâu.” Tần Vũ Phi cười ngọt ngào, khoác cánh tay anh, “Lần này không trách anh được, mà em cũng ứng phó được mà”.

Có tình yêu của hoàng tử chồng lưng, công chúa cũng có thể mặc áo giáp vùng đao giết địch được rồi.

Đêm hôm đó Tần Vũ Phi ngủ rất ngon, bao nhiêu năm nay, cô chưa từng cảm thấy nhẹ nhàng thư thái như thế. Thì ra, “tin tưởng” có thể khiến người ta tự tin. Khi tin tưởng đối phương, sức mạnh của loại ý niệm đó cũng có thể phản tác dụng mà truyền vào người mình, cô cũng tin tưởng bản thân. Tối nay đã giành được thắng lợi, cô rất hài lòng với bản thân.

Ngủ đến nửa đêm, cô bị cử động của Cố Anh Kiệt đánh thức.

“Sao thế?” Cô mơ màng hỏi.

“Không có gì đâu, em ngủ tiếp đi. Anh chỉ muốn ôm em thôi.”

“Ồ.” Cô rúc vào lòng anh ngủ tiếp. Một lát sau, có cảm giác một nụ hôn nhẹ nhàng dừng trên trán, cô lại hơi tỉnh lại.

“Sao thế?”

“Muốn hôn em cái thôi mà.

“Ồ.”

Một lúc nữa, vừa ngủ thiếp đi, lại nghe tiếng anh nói: “Vũ Phi, anh rất yêu em”.

Cô tỉnh rồi, trong lúc còn đang ngái ngủ liền nổi nóng: “Rất cuộc anh có cần ngủ không!”.

Cố Anh Kiệt bật cười lớn: “Ngủ chứ, tất nhiên là ngủ rồi”. Sau đó anh suy nghĩ lại, lại không nhịn được cười: “Người phụ nữ bình thường được tỏ tình kiểu này không phải sẽ cảm động muốn chết sao?”.

Buồn ngủ muốn chết mà còn cảm động thì chắc chắn người kia không được bình thường. Nhưng Tần Vũ Phi thật sự không có tâm trí mà tranh luận với anh, cô thật sự chỉ muốn ngủ thôi.

Nhưng chưa được một lúc thì Cố Anh Kiệt lại lay cô: “Vũ Phi, chúng ta kết hôn đi!”.

“Không thêm!” Đúng là bị anh làm tức chết mà! Ghét nhất là ngủ mà bị người khác làm phiền.

Không thêm sao? Đúng là khiến người ta tràn đầy sức chiến đấu mà. Tiếp đó Cố Anh Kiệt ôm Tần Vũ Phi ngủ. Trước khi ngủ anh nghĩ, anh nhất định phải kết hôn, anh phải biến cô gái trong lòng anh lúc này thành vợ mình.

Một tuần sau, Cố Anh Kiệt và Tần Vũ Phi y hẹn mở một buổi tiệc, mời bạn bè của họ đến.

Mục đích của bữa tiệc chủ yếu là để công khai quan hệ. Tần Vũ Phi giờ đây rất tự tin, đã giải tỏa được khúc mắc trong lòng, quyết định thoải mái vui vẻ làm bạn gái của Cố Anh Kiệt. Không có gì đáng sợ cả, nếu bên cạnh cậu ba Cố có quá nhiều hoa đào, vậy cô thấy nhánh nào thì chặt nhánh đó là được. Nếu tự mình cậu ba Cố không ra gì, thì cô đá anh đi tìm người khác tốt hơn.

Ý nghĩ này của cô bị Cố Anh Kiệt kịch liệt phản đối. Anh nói hoa đào thì mặc sức cô chặt, không đúng, hoa đào, vậy cô thấy nhánh nào thì chặt nhánh đó là được. Nếu tự mình cậu ba Cố không ra gì, thì cô đá anh đi tìm người khác tốt hơn.

Ý nghĩ này của cô bị Cố Anh Kiệt kịch liệt phản đối. Anh nói hoa đào thì mặc sức cô chặt, không đúng, hoa đào anh sẽ tự chú ý rồi tự chặt, quan trọng là cô phải có lòng tin với anh. Anh rất yêu cô, yêu vô cùng.

Tần Vũ Phi cười dịu dàng: “Vậy thì anh không cần phải lo nữa, tình yêu của anh có bao giờ thì em có bấy nhiêu lòng tin”.

Nghe cô nói vậy, Cố Anh Kiệt liền thấy lâng lâng. Anh nhân cơ hội nói: “Em đã có lòng tin như thế, vậy chúng ta kết hôn đi.”

Tần Vũ Phi cười ngọt ngào, nhưng lắc đầu cũng rất kiên quyết.

Yêu đương còn chưa đủ, kết hôn gì chứ.

Bữa tiệc ngày hôm đó, có rất nhiều bạn bè của Cố Anh Kiệt đến tặng quà cho Tần Vũ Phi, để tỏ ý xin lỗi về những lời nói thiếu lịch sự lúc trước của họ. Tần Vũ Phi sáng khoái nhận lấy. Tôn Diệc An không đến, nhưng có nhờ Từ Ngôn Sướng mang quà đến tặng. Anh ta đưa em gái mình ra nước ngoài rồi.

Sau hôm đó ngày nào Tôn Diệc Tuyết cũng làm ầm ĩ ở nhà, nhà họ Tôn vô cùng tức giận, chuyện lần đó đã bị truyền khắp nơi, danh tiếng nhà họ Tôn cũng bị giảm, Tôn Diệc Tuyết lại còn không ngừng ầm ĩ, cả ngày khóc lóc. Cuối cùng phụ huynh nhà họ Tôn quyết định đưa cô ta ra nước ngoài một thời gian để bình tĩnh lại, tránh phải mất mặt.

Cố Anh Kiệt hay tin cũng không thoải mái cho lắm, nhưng Tôn Diệc Tuyết đối xử với Tần Vũ Phi như thế, bất luận thế nào anh cũng không tha thứ được.

Tiệc bắt đầu, mọi người ăn uống vui chơi, Cố Anh Kiệt và Tần Vũ Phi khiêu vũ, nhảy một hồi không nhịn được mà trốn đến ban công. Cố Anh Kiệt ôm chặt lấy cô mà hôn, rồi đột nhiên trở nên nghiêm túc chỉ lên bầu trời nói: “Đèn ánh sao ở Mỹ đã không còn nữa, nhưng ở đây chúng ta có những ngôi sao không thua kém gì ở Mỹ. Để chúng làm chứng cho chúng ta đi”. Anh lấy một chiếc nhẫn kim cương ra: “Cô Tần Vũ Phi, cô hãy gả cho tôi đi, có được không?”.

Tần Vũ Phi nhìn chiếc nhẫn, cười dịu dàng: “Cố Anh Kiệt, may mà anh không chơi trò quỳ xuống cầu hôn trước đám đông, bằng không em chắc chắn sẽ nổi giận”.

“Anh biết.” Cố Anh Kiệt chớp mắt, “Em sẽ có cảm giác bị đám đông đe dọa mất. Anh sẽ không làm chuyện ngu xuẩn thế đâu”.

Tần Vũ Phi ôm cổ anh, khẽ chạm lên môi anh. Rất ngoan, rất hiểu cô.

“Cho nên em muốn như thế nào mới chịu nhận lời đây?” Cố Anh Kiệt vẫn chưa bỏ cuộc.

“Đợi em chuẩn bị xong đã.” Cô nói, “Em cảm thấy như bây giờ rất tốt, không cần gấp”. Cô nhìn chiếc nhẫn trên tay anh, nhận lấy, đeo lên cho anh xem: “Đẹp lắm”.

“Ừ.” Anh cũng thấy rất đẹp.

Ánh mắt cô lấp lánh như ánh sao, làm cho tim anh đập loạn.

Cô tháo chiếc nhẫn ra, nói với anh: “Em giữ nó trước, sau này khi em chuẩn bị xong rồi thì em sẽ đeo lên. Có được không?”. Ba chữ cuối cô nói rất nhẹ, như dỗ dành anh.

Hừ, cô cũng biết sợ anh không vui đấy. Cố Anh Kiệt thật sự muốn nổi nóng một chút cho cô xem, nhưng lại không nổi. “Được.”

Bây giờ họ cũng rất tốt, anh nên biết thỏa mãn. Từ từ thôi, đừng gấp, anh tự nói với chính mình, dục tốc bất đạt.

Tình cảm của Tần Vũ Phi và Cố Anh Kiệt dần dần phát triển, bắt đầu nửa chung sống với nhau.

Bố mẹ hai bên đối với chuyện này chỉ mắt nhắm mắt mở. Vì Cố Anh Kiệt rất tích cực thể hiện với phụ huynh hai bên ý muốn kết hôn mãnh liệt của mình.

Bà Cố thật ra đã chuẩn bị tâm lý cho chuyện này. Bây giờ bà đã thay đổi cách nhìn về Tần Vũ Phi. Tuy cô tiểu thư này quả đúng như lời đồn bên ngoài là rất nóng tính, nhưng cô có thể kiểm soát được sự việc. Nhìn cách cô xử lý cô bạn gái cũ của con trai bà thì thấy, có chừng mực lại đâu vào đấy. Quan trọng nhất là, có thể nắm giữ được trái tim của con trai bà, đối với bà cũng lịch sự, lễ phép, biết phân biệt nặng nhẹ.

Cho nên, bà Cố cũng không phản đối nữa. Bà cũng kín đáo nói lên ý của mình. “Muốn kết hôn thì làm đi, mẹ với bố con đâu có cản. Người ta nhận lời con rồi hả? Chú Tần bên đó nói thế nào? Chưa giải quyết xong sao? Vậy con nói với mẹ hay không thì cũng vô dụng thôi”.

Thế là Cố Anh Kiệt chuyển qua thu phục Tần Văn Dịch. Lần này có hơi khó, nhưng Cố Anh Kiệt nghĩ không có chuyện gì làm khó được anh. Anh cố gắng dốc sức làm việc, thường xuyên chạy đến Vĩnh Khai, thể hiện thật tốt trước mặt Tần Văn Dịch, mặt dày chủ động tham dự vào hoạt động của Vĩnh Khai. Sau này Tần Văn Dịch thật không nhịn được nữa, tìm anh nói chuyện, thăm dò thử hứng thú của anh đối với công việc của Vĩnh Khai.

Cố Anh Kiệt trả lời: “Chi cần là sản nghiệp nhà mình, cháu đều có hứng thú. Nếu cháu và Tần Vũ Phi kết hôn, tự nhiên Vĩnh Khai cũng trở thành chuyện làm ăn của nhà cháu rồi”.

Ấm hiệu này rất rõ ràng. Tần Văn Dịch nhất thời cũng bị độ dày của da mặt Cố Anh Kiệt đánh bại, đành nói: “Đợi xem ý của bản thân Vũ Phi vậy”.

Điểm quan trọng nhất đương nhiên là Tần Vũ Phi, Cố Anh Kiệt hiểu rõ. Nhưng nói thật, bây giờ anh vẫn chưa hiểu đại tiểu thư thân yêu nhà anh đang nghĩ gì. Tất nhiên cô yêu anh, cái này anh có thể cảm thấy được, cô không còn sợ yêu đương nữa, cô cũng đã học được cách tin tưởng anh. Anh thấy được như thế này có thể xem như thời cơ đã chín muồi, có thể tiến đến hôn nhân rồi, nhưng cô làm thế nào cũng không chịu nhận lời. Đàn ông một khi nóng lòng đều sẽ chơi xấu. Một hôm anh lên chọc một lỗ kim trên bao cao su. Anh sợ bị phát hiện nên không thể quá lộ liễu, lại không biết tỷ lệ trúng thường được bao nhiêu. Loại chuyện phải nhờ vào vận may này thật sự chỉ có thể đợi gặp may mà thôi.

Quan trọng vẫn là phải làm cho Tần Vũ Phi gật đầu.

Hôm đó họ nắm tay nhau đi dạo dưới ánh trăng, anh lại thử thăm dò cô: “Tay em rất nhỏ, nắm vào rất thoải mái”.

“Cảm ơn.” Cô cười, giả vờ khách sáo.

“Muốn nắm cả đời.”

“Vậy thì anh phải cố lên.” Cô không nhận lời mà khích lệ anh, Cố Anh Kiệt hậm hực.

“Tay đẹp thế này, đeo thêm một chiếc nhẫn chắc chắn càng đẹp hơn.” Anh tiếp tục dụ dỗ.

“Không có nhẫn cũng rất đẹp mà.” Nữ vương nhìn lại tay mình, “Nhanh, khen em đẹp đi”.

Chàng kỵ sỹ thật chịu thua cô, kéo cô qua hôn lên mặt cô một cái: “Buồn cười, em nói đi, rốt cuộc có vấn đề gì?”.

“Không có vấn đề, chỉ là muốn thuận theo tự nhiên mà thôi.”

“Bây giờ rất thuận theo tự nhiên mà.” Cố Anh Kiệt, em cảm thấy chúng ta ở bên nhau thật sự rất kỳ quái”.

“Này.” Cố Anh Kiệt kháng nghị.

Tần Vũ Phi đánh anh một cái: “Đừng ngắt lời, em còn chưa nói xong. Thật sự rất kỳ quái mà. Anh không phải kiểu người em thích, anh nói xem vì sao tự dưng em lại yêu anh vậy?”.

Cố Anh Kiệt không trả lời được, vì anh cũng thế, cô cũng không phải kiểu người anh thích. Nhưng anh cứ thế mà yêu. “Vì vậy chúng ta ở bên nhau. Nên kết hôn, nắm tay nhau suốt đời, vậy mới xứng với mối duyên phận này.”

“Em nghĩ, nếu trong lúc không ngờ gặp được chỉ dẫn, đưa chúng ta đến với nhau, vậy bước tiếp theo nên làm thế nào, chắc chắn cũng sẽ có chỉ dẫn thôi.”

“Bây giờ dùng cả lời mê tín để từ chối sao?” Cố Anh Kiệt nheo mắt cô.

“Không có.” Cô vỗ lên tay anh một cái. “Không từ chối, chỉ là thấy vẫn chưa đến bước đó. Em nghĩ, khi đến lúc thì em sẽ biết ngay. Giống như lúc đầu khi chúng ta quyết định yêu nhau vậy”.

Cố Anh Kiệt không hề muốn nhắc cho cô nhớ, trước đây họ có thể yêu nhau là vì anh bám chặt không tha, trải qua bao nhiêu chuyện, kiên trì đến phút cuối họ mới có thể bên nhau. Không hề liên quan đến chuyện ý trời chỉ dẫn gì cả. Nhưng cô nói vậy, anh lại hiểu ra được chút ít. Đại tiểu thư yêu dấu của anh trông có vẻ ngang ngược nhưng thật ra lá gan rất nhỏ. Cô cứ phải đợi đến khi có chuyện gì đó ép buộc cô mới chịu.

Cảm giác đó, giống hệt như hôm đó khi thấy pháo hoa trên bãi biển vậy.

Giữa bầu trời đêm hiện ra từng chùm ánh sáng rực rỡ. Ngay thời khắc ấy anh đã nhìn thấy cô, không còn nhớ gì nữa, chỉ muốn ôm cô vào lòng. Đó chính là âm thanh từ đáy lòng, nói rằng anh phải làm như thế.

Được rồi, anh nghĩ. Một ngày nào đó, lúc nào đó, có lẽ âm thanh ấy sẽ lại xuất hiện, nói cho họ biết cần phải làm gì.

Chẳng qua Cố Anh Kiệt không ngờ được, chỉ dẫn còn chưa xuất hiện thì vận may đã tới.

Buổi sáng một ngày kia, Tần Vũ Phi sau khi thức dậy, đang rửa mặt, đột nhiên cảm thấy choáng váng, cô bám lấy bồn rửa tay, nhưng còn chưa nằm chặt thì đã ngất đi. Cố Anh Kiệt đang vừa chọn quần áo vừa nói chuyện với cô đột nhiên nghe thấy tiếng nước có gì đó không đúng, quay đầu lại nhìn liền sợ đến sững sờ.

Cố Anh Kiệt tức tốc ném quần áo xuống chạy qua ôm lấy cô, Tần Vũ Phi đã tỉnh lại.

Cố Anh Kiệt vội vã bế cô trở về giường: “Sao vậy, em thấy có chỗ nào không khỏe?”. Anh vừa hỏi vừa nhanh chóng thay quần áo.

“Không sao, chắc là bị hạ đường huyết thôi.” Tần Vũ Phi cũng không rõ chuyện gì. Sao đột nhiên cô lại thấy không khỏe như thế?

Cố Anh Kiệt lấy một chai nước uống có đường cho Tần Vũ Phi uống vài ngụm trước, rồi lại cho cô ăn vài viên chocolate. Sau đó anh giúp cô thay quần áo, đưa cô đến bệnh viện.

“Đừng lo, em không sao đâu mà.” Tần Vũ Phi trấn an anh. Vẻ mặt vừa nghiêm trọng vừa lo lắng của anh làm cho cô cảm thấy rất ấm lòng. Nhưng Cố Anh Kiệt quá lo lắng, cô nói thế nào cũng không thể làm anh bớt căng thẳng.

Hai người nhanh chóng đến bệnh viện.

Bác sỹ hỏi thăm triệu chứng, viết phiếu kiểm tra cho Tần Vũ Phi. Cố Anh Kiệt kiên quyết yêu cầu kiểm tra toàn diện. Bác sỹ và Tần Vũ Phi đều trấn an anh. Bác sỹ nói: “Đừng gấp, từng cái một thôi. Nếu có chuyện chắc chắn sẽ không bỏ sót được đâu”.

Cố Anh Kiệt không nói được gì, đành sốt ruột chờ đợi. Kết quả kiểm tra đã có, tin xấu lại hóa chuyện vui.

Tần Vũ Phi có thai.

Cố Anh Kiệt ngây ra, hỏi lại hai lần. Sau đó cười ngây ngốc suốt năm phút.

Hớ hớ hớ, anh chỉ đâm có một hộp bao thôi, sau đó nghĩ lại, thôi cứ để tùy duyên đi, thế là không đâm nữa. Không ngờ, anh lại gặp may thật.

Aaaaaaaa, anh sắp được làm cha rồi. Được làm cha rồi.

Bác sỹ bị phản ứng của anh chọc cười, Tần Vũ Phi đánh đánh anh mấy cái liền: “Bình tĩnh chút đi, ông Cố”. Thế này thì mất mặt lắm.

Bình tĩnh? Không thể nào bình tĩnh được.

Anh thấy được pháo hoa, rực rỡ, chói lóa, và hạnh phúc.

Phản ứng của anh cũng lây qua Tần Vũ Phi, thật ra cô cũng trở tay không kịp, không ngờ đến, ngàn vạn lần không ngờ đến. Cô có con rồi, còn Cố Anh Kiệt lại vui đến thế. Niềm vui của anh làm cho tâm tình cô cũng bay bổng theo.

Để đề phòng sức khỏe của Tần Vũ Phi có chuyện gì, Cố Anh Kiệt bắt cô nhập viện để làm kiểm tra chi tiết. Tần Vũ Phi tuy cảm thấy không cần thiết, nhưng Cố Anh Kiệt thật sự rất lo lắng, thế là cô đành thuận theo ý anh. Nằm trong phòng bệnh VIP nghỉ ngơi một lúc, Tần Vũ Phi từ hưng phấn dần bình tĩnh lại. Cô chợt nhớ ra, bụng cô đã khá lâu không còn đau nữa. Dù bây giờ đã có con, cô cũng không thấy hoảng loạn. Trong lòng cô chỉ có niềm vui.

Thì ra, mang thai là chuyện khiến người ta vui đến thế.

Chỉ là... đợi đã, sao cô lại mang thai được? Rõ ràng lần nào cũng dùng biện pháp an toàn mà.

“Cố Anh Kiệt, anh lăn vào đây cho em”

Cố Anh Kiệt đang ở ngoài, gọi hết cuộc điện thoại này đến cuộc điện thoại khác để báo tin vui. Người này đã không cách nào để kiềm chế được niềm vui của mình, phải chia sẻ cho cả thế giới mới được. Nghe Tần Vũ Phi gọi, Cố Anh Kiệt mặt mày hớn hờ chạy vào: “Bà xã, em gọi anh hả?”.

Bà xã.

Kỳ thật, cách xưng hô này cũng không tệ lắm.

Trong lòng Tần Vũ Phi thấy rất ngọt ngào. Á, cô gọi anh vào để làm gì nhỉ? Nhất thời cô không nhớ ra. Nghĩ rồi lại nghĩ, sau đó bắt đầu thấy buồn ngủ. “Đợi em ngủ dậy rồi lại gọi anh.”

Cô vừa dứt lời đã thật sự ngủ mất.

Trong mơ có người dịu dàng hôn lên trán cô, bàn tay cô được nắm chặt, rất ấm áp, cô cảm thấy rất hạnh phúc.

Tần Vũ Phi tỉnh lại do bị tiếng nói chuyện bên ngoài đánh thức, là tiếng của bố mẹ cô và bố mẹ Cố Anh Kiệt, tất nhiên, còn có tiếng Cố Anh Kiệt nữa. Cô nghe thấy tiếng cười của họ, không nghe được cụ thể họ đang nói gì, nhưng có thể thấy mọi người đều rất vui vẻ. Sau đó, cô phát hiện trên tay mình đã được đeo vào một chiếc nhẫn. Là chiếc nhẫn ngày trước anh dùng để cầu hôn, cô đã lồng nó vào dây chuyền và vẫn luôn đeo trên cổ, giờ đã bị anh tháo xuống, đeo lên tay cô.

Rất đẹp.

Tần Vũ Phi nhìn bàn tay của mình. Cô vuốt ve chiếc nhẫn, không nhận được nở nụ cười. Cô khẽ xoa lên chiếc bụng vẫn còn bằng phẳng của mình, hỏi: “Con à, con nói xem, có giả hay không đây?”

Tất nhiên trọng bụng sẽ không có người đáp lại, nhưng cũng như đang nói: Cái này còn phải hỏi sao?

Đúng là không cần phải hỏi nữa. Tần Vũ Phi cảm thấy mình đã nghe được âm thanh của hạnh phúc.

Chính là người này, chính là lúc này.

Cũng như hôm pháo hoa nổ rộ đó, truyền đến cho cô cùng một tín hiệu.

Hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Nhông Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Ngoại Truyện 1: Cuộc Sống Của Thai Phụ.

Type: Linh Linh

Kết hôn thường là một chuyện vui.

Nhưng đối với một thai phụ mà nói thì không vui như thế, ít nhất thì niềm vui đã bị giảm chút ít.

Vì Tần Vũ Phi có thai nên hôn lễ phải chuẩn bị rất gấp rút, bởi vì cô dâu yêu cầu phải đẹp, cô muốn mặc bộ váy cưới thật đẹp, không muốn đợi đến khi to bụng mới cử hành hôn lễ. Vì thời gian vô cùng gấp rút, mọi chuyện đều dồn hết vào nhau, bận rộn vô cùng. Tuy mọi người đều lo cho Tần Vũ Phi, bảo cô yên tâm nghỉ ngơi, nhưng thân là cô dâu, sao có thể không nghe không hỏi đến hôn lễ của mình cho được?!

Cho nên Tần Vũ Phi rất bận, vừa bận vừa phải chịu đựng sự khó chịu của giai đoạn đầu thai kỳ.

Biết chuyện mình có thai hết như đã mở một cái công tắc vậy trong cô vậy. Trước đó thì rất tốt, sau khi cô biết tin có thai thì dù kiểu phản ứng mang thai bắt đầu xuất hiện. Chẳng hạn như có mùi gì khó ngửi liền cảm thấy buồn nôn, chẳng hạn như sáng sớm khi thức dậy không ngửi thấy mùi gì cũng sẽ thấy buồn nôn, nhưng may là không quá nghiêm trọng.

Còn một chuyện Tần Vũ Phi tự thất khá là nghiêm trọng, đó là: Cô trở nên rất tham ăn, dạ dày tựa như không có đáy, lấp mãi vẫn không đầy. Không chỉ ăn nhiều, còn rất thèm ăn. Kiểu thèm ăn đó là khi cô muốn ăn món nào đó thì phải ăn cho bằng được, nếu không cô sẽ thấy khó chịu, vô cùng khó chịu.

Ví như có một dạo cô rất thèm ăn beefsteak, thế là đầu bếp trong nhà bữa nào cũng phải làm beefsteak. Sau đó cô lại bắt đầu thèm ăn rau xào, đúng, chính là loại rau xào vô cùng bình thường, chỉ cần có lá màu xanh là được. Cô có thể bụng cả đĩa mà ăn. Một hôm trên bàn có món đậu đũa xào, cô đột nhiên thích ăn nó như bị trúng tà, món này trước kia cô không hề thích ăn. Mọi người đều không biết, cứ nghĩ cô vẫn không thích ăn, thế là mọi người nhanh chóng xử lý cho hết đĩa đậu đó. Đợi đến khi Tần Vũ Phi ăn hết đậu trong bát của mình một cách ngon lành, ngẩng đầu lên, trên đĩa chỉ còn sót lại một que đậu. Tiếp đó cô mở to mắt nhìn ông chồng tương lai yêu dấu của mình là Cố Anh Kiệt bỏ que đậu cuối cùng còn sót lại vào trong miệng.

Tần Vũ Phi liền bật khóc.

Cố Anh Kiệt và bố mẹ Tần Vũ Phi đều giật nảy mình.

“Hết đậu rồi.” Tần Vũ Phi vừa khóc vừa nói. Cô cũng biết không nên làm thế, nhưng cô thật sự không thể khống chế bản thân. Đúng là mất mặt chết được, sao lại như thế chứ. Nhưng cô rất muốn ăn đậu đũa, thật sự rất muốn ăn.

Tần Vũ Phi khóc oa oa, Tần Văn Dịch đành bảo quản gia chạy ra siêu thị một chuyến xem còn bán đậu đũa không, mua về rồi thì đầu bếp vội vàng đi làm.

Tần Vũ Phi bụng lấy đĩa vừa ăn vừa khóc: “Xin lỗi, em không cố ý đâu”.

“Biết mà, biết mà.” Cố Anh Kiệt thấy đau lòng, sao mang thai thooi mà lại giống hệt đứa bé ba tuổi thế này.

Khẩu vị khác lạ của Tần Vũ Phi còn biểu hiện ở việc một dạo cô đột nhiên không thích ăn tương cà chua nữa. Hoàn toàn không muốn ăn, nhìn cũng không muốn nhìn thấy. Nhưng cô vẫn muốn ăn cá chiên gà rán và khoai tây chiên. Cô ăn kèm chúng với tương ớt.

Đây là cách kết hợp mới lạ gì đây? Mọi người đều kinh ngạc. Nhưng Tần Vũ Phi ăn rất vui vẻ. Khoai tây chiên ăn kèm tương ớt, còn phải là tương ớt tỏi.

Khẩu vị khác thường chỉ là một mặt, mặt khác tính tình của cô cũng thay đổi, không phải trở nên thích nổi nóng hơn, mà là trở nên cực kỳ dễ khóc, còn rất dính người. Vì đang mang thai nên cô vẫn luôn ở trong nhà cho có người chăm sóc. Hàng ngày Cố Anh Kiệt đều đến nhà cùng cô ăn tối, đến khuya mới trở về nhà mình. Nhưng như vậy Tần Vũ Phi vẫn thấy rất nhớ anh, trong lòng rất khó chịu.

Cô không muốn biến mình thành một đứa trẻ không hiểu chuyện, gây sự vô cớ, cho nên cô nhịn. Cho đến một đêm cô không nhịn được nữa, ngủ mãi không được liền bật khóc. Cô gọi điện thoại cho Cố Anh Kiệt, vừa nức nở vừa đáng thương nói cô rất nhớ anh, nói mấy đêm rồi cô đều không ngủ ngon giấc, cứ mất ngủ suốt. Cố Anh Kiệt vô cùng đau lòng. Tuy chỉ vừa mới rời khỏi hơn hai tiếng đồng hồ, nhưng anh vẫn lái xe đến nhà họ Tần.

Tần Văn Dịch và bà Tần thấy Cố Anh Kiệt quay trở lại đều rất kinh ngạc, lúc này mới biết là do con gái mình gây chuyện. Mọi người vào phòng Tần Vũ Phi xem thử, thấy cô khóc đến là người, thảm vô cùng.

Cố Anh Kiệt liền đề nghị đón Tần Vũ Phi về nhà mình. Tần Vũ Phi vừa lau nước mắt vừa nói: “Em muốn ở cùng với anh”.

Tần Văn Dịch thật sự không nhìn nổi nữa, kẻ làm cha mẹ như họ có chia rẽuyên ương sao? Đâu có! Tội danh này gánh không nổi. Họ nhanh chóng tiễn hai trẻ lên đường.

Tần Vũ Phi đến chỗ Cố Anh Kiệt, vừa nằm xuống đã ngủ ngay, còn ngủ rất ngon nữa.

Cố Anh Kiệt thở phào, gọi điện thoại cho Tần Văn Dịch, bàn xem hay là để Tần Vũ Phi ở lại chỗ của anh, nếu không buổi tối anh ra về cũng không được yên tâm. Tần Văn Dịch đồng ý, chỉ nói ngày mai sẽ cho quản gia đến đó chăm sóc, bảo Cố Anh Kiệt chuẩn bị một phòng cho quản gia ở.

Vậy là chuyện đã được giải quyết.

Tần Vũ Phi cử hành hôn lễ trong tình trạng như thế, nhân lúc bụng vẫn chưa lớn, tổ chức tiệc vui. Do chuẩn bị quá gấp nên nơi tổ chức không cần quá

lớn, nhưng phải âm áp. Tần Vũ Phi đích thân thảo luận với bên công ty tổ chức lễ cưới từng chi tiết một, quyết tâm phải làm một cô dâu thật đẹp, thật thành công.

Kết quả đến ngày cưới, chứng thềm ăn của cô lại không chịu phối hợp, không hề nể mặt cô chút nào, thế là trên cơ bản thì phần lớn thời gian cô dùng để ăn.

Cố Anh Kiệt xử lý toàn bộ mọi chuyện trong hôn lễ, để bà xã tham ăn của anh có thể yên tâm mà ăn. Tần Vũ Phi vừa ăn vừa than với Cố Anh Kiệt: “Em nghĩ sau này chắc chắn em sẽ hối hận. Tham ăn như thế, mất hết hình tượng rồi”.

Cố Anh Kiệt an ủi cô: “Không sao, ít ra thì ăn tượng khó quên. Sau này khi chúng ta nhớ lại, sẽ không quên được”.

Tần Vũ Phi bật cười, còn giả vờ tức giận đánh anh mấy cái.

Tối đến chuyện động phòng tất nhiên không xảy ra. Vì thai phụ phải nghỉ ngơi sớm. Trên thực tế thì Tần Vũ Phi đã ngủ ngay trên đường trở về nhà mới rồi. Ngủ đến nửa đêm, khi cô mở mắt ra thì thấy Cố Anh Kiệt đang dựa ở đầu giường nhìn cô. Thấy cô thức dậy, anh mỉm cười cúi đầu hôn cô.

“Mấy giờ rồi?”

Cố Anh Kiệt cầm đồng hồ lên xem “Hai giờ hơn”.

“Sao anh chưa ngủ?”

“Không biết đã khuya thế rồi. Thấy em ngủ rất ngon, anh muốn nhìn em một lúc rồi ngủ.”

“Đồ ngốc, người ta ngủ thì có gì hay mà nhìn.” Tần Vũ Phi trách anh. Cô ngồi dậy đi vệ sinh. Cố Anh Kiệt lấy áo ngủ khoác lên cho cô. Anh cũng đi theo đến nhà vệ sinh, Tần Vũ Phi ngồi trên bồn cầu lại bắt đầu lẩm bẩm, anh mỉm cười xoa đầu cô.

“Đi vệ sinh mà anh cũng muốn nhìn hả.” Tần Vũ Phi thật không hiểu nổi anh.

“Cảm giác hơi lạ.” Cố Anh Kiệt lần đầu làm chồng, không nhịn được cười ngây ngốc, nhìn bà xã mình rửa tay, lau tay, rồi lại theo cô trở lên giường. “Trước đây chúng ta cũng như thế, ngày ngày bên nhau, nhưng kết hôn rồi cảm giác khác hẳn.”

“Khác chỗ nào?”

Cố Anh Kiệt chui vào trong chăn, ôm lấy Tần Vũ Phi, vùi đầu vào hõm vai cô: “Thì thấy vui hơn. Vui vô cùng”.

“Đồ ngốc.”

Sau đó hai người nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Thời kỳ mang thai của Tần Vũ Phi trôi qua trong sự dày vò của đứa bé trong bụng dành cho cô và sự dày vò của cô dành cho Cố Anh Kiệt.

Mang thai đến tháng thứ năm thứ sáu, bụng Tần Vũ Phi rất lớn. Tuy lười, nhưng cô vẫn kiên trì mỗi ngày đi bộ hai tiếng, ăn uống theo đúng lời dặn của bác sĩ. Nhưng cô vẫn gặp chút rắc rối, tay chân của cô bị nổi ban ngứa kinh khủng. Nhưng vì đang có thai nên cô không thể thoa thuốc, bác sĩ nói trong thuốc có chất kích ứng, chỉ có thể kê chút thuốc Calamine không chứa chất kích ứng cho cô, nhưng cũng không có tác dụng là mấy.

Khi Tần Vũ Phi thấy khó chịu sẽ ôm Cố Anh Kiệt mà khóc. Cố Anh Kiệt cũng hết cách, đành dỗ dành cô, động viên cô phải kiên trì hơn nữa.

“Thêm vài tháng nữa là sinh rồi. Sinh xong sẽ đỡ ngay thôi.” Anh nói.

Tần Vũ Phi cũng chỉ có thể nghĩ như thế. Cô vừa lau nước mắt vừa nói với Cố Anh Kiệt: “Con nó dày vò em như thế, sau này anh phải thương em nhiều hơn, thương nó ít đi”.

“Được.” Cố Anh Kiệt hôn cô. “Nếu là con trai thì đánh mông nó, con gái thì bỏ qua.”

“Sao thế được. Anh thiên vị. Con gái thì sao, con gái cũng dày vò em mà.” m Thai phụ không nói lý lẽ.

“Vậy được. Là con trai thì đánh mông nó, là con gái thì phải phê bình.”

Tần Vũ Phi không tin anh, cô cảm thấy dù là sinh con trai hay con gái, ngài Cố Anh Kiệt chắc chắn là kiểu ông bố cực kỳ chiều con.

Cố Anh Kiệt có chiều con hay không bây giờ chưa thể chứng thực, nhưng anh chiều vợ thì là thật. Tần Vũ Phi vì mang thai mà chân bị phù lên. Chân bị phù như cái bánh bao, không đi được giày nên đành đi dép. Cố Anh Kiệt xoa bóp cho cô, cùng cô tắm bộ. Cô thêm món gì anh đều sẽ đi mua cho cô.

Có một lần, quán gia đã ngủ. Tần Vũ Phi đột nhiên muốn ăn hamburger, tuy cô nói cô nhịn được, nhưng Cố Anh Kiệt vẫn đứng dậy mặc đồ đi mua cho cô. Mua hamburger về, Tần Vũ Phi vừa ăn vừa khóc, trách khẩu vị của mình hành hạ người khác, lại cảm động vì thấy Cố Anh Kiệt đối với cô quá tốt, khiến cho Cố Anh Kiệt dở khóc dở cười.

Trong thời gian Tần Vũ Phi mang thai còn có một điểm đau vò Cổ Anh Kiệt nữa, do ảnh hưởng của việc mang thai, khi ngủ cô bắt đầu ngáy. Không phải tiếng ngáy bình thường, mà là tiếng ngáy vô cùng lớn. Tiếng ngáy đùng, đùng đó vang khắp nhà, giấc ngủ của Cổ Anh Kiệt bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Lúc đầu Tần Vũ Phi không hề biết, sau này Cổ Anh Kiệt nói với cô. Cô rất kinh ngạc, cho là Cổ Anh Kiệt nói đùa: “Sao em có thể ngáy lớn thế được, không tin!”.

Đêm hôm đó sau khi cô ngủ say lại bắt đầu ngáy, Cổ Anh Kiệt lấy điện thoại ghi âm lại tiếng ngáy của cô. Hôm sau Tần Vũ Phi nghe xong, im lặng một lúc rồi nói: “A Kiệt này, hay là chúng ta chia phòng ngủ đi”.

“Không được, phản đối.” Cổ Anh Kiệt nhảy dựng lên. Anh ghi âm chỉ là đùa chơi thôi, để cô nghe được mình ngáy thật, còn rất to nữa, không phải vì muốn chia phòng.

Hốc mắt cô đỏ lên: “Nếu người bên cạnh em mà ngáy to như thế, em nhất định sẽ đập anh ta xuống giường”.

Cổ Anh Kiệt cười lớn: “Còn không phải tại em nặng quá, anh không đập nổi đó sao”.

Tần Vũ Phi quay đầu trừng anh. Cổ Anh Kiệt vội nói: “Nói đùa thôi, sao anh nỡ đập cho được. Đừng chia phòng nhé, chúng ta không cần chia phòng”.

Nước mắt của cô lại rơi xuống.

Cổ Anh Kiệt buồn rầu: “Bà xã à, sau khi em mang thai thật mệt mỏi quá. Đến ngày sinh thì sao em chịu được đây?”.

Đúng vậy. Vấn đề sinh sản này khiến cho Tần Vũ Phi và Cổ Anh Kiệt đều rất lo lắng. Họ đều là lần đầu làm cha mẹ, không có kinh nghiệm. Tuy bà Tần nói là không sao, đến khi kịp phản ứng thì đã sinh xong rồi. Nhưng Tần Vũ Phi không tin. Lúc sinh cô mẹ cô bị khó sinh, sao có thể đợi đến khi kịp phản ứng thì đã sinh xong được. Bà Cổ đã sinh ba đứa con, dường như có quyền phát biểu hơn, bà cũng nói không có gì, chớp mắt một cái là sinh xong rồi.

Quá khoa trương rồi, còn chớp mắt một cái nữa.

Tần Vũ Phi và Cổ Anh Kiệt tham gia một khóa học trước khi sinh, còn tìm bác sỹ để tư vấn. Bác sỹ đương nhiên khuyên nên sinh thường, tuy Tần Vũ Phi rất sợ đau, vô cùng sợ đau, nhưng vì muốn tốt cho đứa bé, cô cũng quyết định sinh thường. Nhưng cô đưa ra một yêu cầu với Cổ Anh Kiệt: “Anh phải vào phòng sinh với em, em không có anh là không được”.

“Được.” Tuy Cổ Anh Kiệt cũng hơi sợ, nhưng vẫn lập tức nhận lời.

“Em nói thật đó. Anh nhất định phải vào phòng sinh với em, em sợ, có anh bên cạnh, em sẽ không sợ nữa.”

“Được.” Cổ Anh Kiệt hứa, chỉ là cùng vào phòng sinh thôi mà. Anh làm được.

Hai người đều đã chuẩn bị xong tâm lý, hẹn sẵn hôm đó phải thế nào.

Ngày đó đã đến. Nửa đêm thì Tần Vũ Phi bắt đầu đau bụng, cô gọi Cổ Anh Kiệt dậy, nói mình có phản ứng rồi, chắc phải đến bệnh viện thôi. Cổ Anh Kiệt giật nảy mình, đến quần cũng mặc ngược. Tần Vũ Phi lại thay đổi, không có vẻ khó tính như lúc mang thai nữa, cô trấn an Cổ Anh Kiệt, chỉ huy anh lấy túi đã chuẩn bị sẵn để nhập viện, tự mình thay quần áo, rồi nhắc anh lấy chìa khóa xe. Quần gia cũng vội thức dậy chuẩn bị.

Đến bãi đỗ xe, Tần Vũ Phi không yên tâm với trạng thái của Cổ Anh Kiệt, cô bảo quản gia lái xe. Sau đó tự mình gọi điện cho cha mẹ hai bên, nói bây giờ họ đang trên đường đến bệnh viện. Cô rất bình tĩnh, một mực nắm chặt tay Cổ Anh Kiệt, lòng bàn tay của anh đỏ đầy mồ hôi, nhưng lại quay qua nói với cô: “Bà xã đừng sợ”.

Tần Vũ Phi lại cười, có bốn chữ này rồi, cô không thấy sợ nữa.

Những ngày trước đó không biết trôi qua thế nào, nhưng đến ngay lúc này đây, cô thật sự không thấy sợ nữa.

Vào đến bệnh viện, Tần Vũ Phi vẫn chưa đến lúc sinh, sau khi đau hết cơn này tới cơn khác, cô dặn dò Cổ Anh Kiệt: “Lát nữa em đi sinh con, anh đừng theo vào nữa”.

“Không phải đã thỏa thuận rồi sao?” Cổ Anh Kiệt nắm chặt tay cô không buông.

“Em đổi ý rồi.” Ngữ khí của cô đã khôi phục lại phong cách nữ vương của ngày trước.

Cổ Anh Kiệt không hiểu, là chính cô nói không có anh không được, làm nũng nhất định bắt anh phải vào cùng. Sao đến khi sắp vào phòng sinh lại nói không cần nữa?

Tần Vũ Phi vuốt ve gương mặt anh, đùa nói: “Em xem ở trên mạng viết, nói có một số đàn ông rất yếu đuối, sau khi vào phòng sinh chứng kiến cảnh đứa bé ra đời bị ám ảnh. Vì muốn tốt cho anh, cũng vì hạnh phúc sau này của chúng ta, anh đừng vào nữa”.

Về mặt như nói em chắc chắn anh sẽ chịu không nổi của cô làm Cổ Anh Kiệt không phục. “Anh không vô dụng như thế.” Giờ đến lượt anh làm nũng, “Đề anh vào với em đi. Không phải em sẽ sợ sao? Không có anh sao được”.

“Em không sợ nữa, A Kiệt. Em sắp làm mẹ rồi, còn có gì mà sợ.”

Sắp làm mẹ rồi, chẳng có gì đáng sợ cả.

Tần Vũ Phi cười với Cổ Anh Kiệt: “Anh cứ ở bên ngoài đợi em, nhưng sau khi trở ra, anh phải hôn em trước mới được bế con đó”.

“Được.” Cổ Anh Kiệt lấy tay cô che lên mắt mình. Anh khóc.

Thật kỳ lạ. Lúc trước cô cứ khóc mãi, anh còn tưởng đến ngày sinh cô vẫn sẽ khóc oa oa, thì ra cô không khóc. Hóa ra đến giờ phút này, người khóc nức nở lại là anh.

Qua một đêm. Hơn mười giờ sáng, cuối cùng Tần Vũ Phi cũng được đưa vào phòng sinh. Cổ Anh Kiệt nắm chặt tay cô đến trước cửa phòng sinh, anh không ngừng hỏi: “Có cần anh vào không? Để anh vào cùng nhé?”.

Tần Vũ Phi lắc đầu.

Ngay lúc cô bị đẩy vào phòng sinh, Cổ Anh Kiệt vẫn gọi với theo: “Nếu cần, em cứ nói với bác sỹ, bảo y tá ra gọi anh. Anh nhất định sẽ xông vào ngay”.

Cửa đã đóng lại, Cổ Anh Kiệt không nghe được câu trả lời của cô.

Phụ huynh hai nhà Tần, Cổ đều đã đến, Cổ Anh Huy và Cổ Anh Từ cũng vội chạy qua. Mọi người ngồi bên ngoài chờ đợi. Cổ Anh Kiệt đứng ngồi không yên. Anh nghĩ Tần Vũ Phi mỏng manh là thế, sợ nhất là đau, sao cô chịu được đây. Đáng ra anh phải kiên quyết hơn, dù cho cô không cho, nhưng anh cũng nên cứng rắn kiên quyết đến cùng, vào phòng sinh cùng cô mới phải. Anh quá cưng chiều cô rồi, chuyện gì cũng nghe theo cô. Như vậy không được, anh nên kiên quyết hơn.

“Em đừng có đi tới đi lui mãi được không?” Cổ Anh Huy không nhịn được nữa nói với em mình. “Sinh con không có chuyện gì đâu, chút nữa là ra ngay thôi mà.”

“Lừa người.” Cổ Anh Kiệt thầm phản bác, nhưng ngoài miệng thì lại lười đáp lại anh trai.

“Thật sự không sao đâu mà.” Cổ Anh Từ cũng khuyên.

“Người bị đau đâu phải mấy người.” Cổ Anh Kiệt thầm nghĩ. Là Tần Vũ Phi bảo bố nhà anh đang ở trong đó chịu khổ. Sinh xong đứa này thì không sinh nữa, anh nghĩ.

Mỗi phút trôi qua đều là sự giày vò.

Khó khăn lắm mới thấy được cánh cửa phòng sinh mở ra. Y tá bế đứa bé ra báo tin vui: “Mẹ tròn con vuông, là một bé gái”.

Mọi người bắt đầu vây lại xem, bà Cổ mừng con mình: “A Kiệt, nhanh lên, bế con gái con kìa”.

Cổ Anh Kiệt chăm chú nhìn con gái mấy lần, nhưng lại không bế: “Con hứa với Vũ Phi rồi, sinh con xong phải hôn cô ấy trước rồi mới bế con”.

Cái gì chứ!

Mọi người đồng loạt lườm anh. Bà Tần không chút khách khí mà đón lấy đứa bé: “Bố không bế, bà ngoại bế vậy. Ái chà, đứa nhỏ mũm mĩn đẹp thật đó”.

Bà Cổ ở một bên nóng lòng, vừa rồi nhường lại cơ hội cho con trai, kết quả lại bị người ta cướp mất “bé đầu tiên”. “Cho tôi bế với nào.” Bà tranh với bà Tần. Bà Tần đưa đứa bé cho bà bế. Bà Cổ cười hóm hờ: “Đúng là đứa nhỏ xinh đẹp mà, nhìn xem, đáng yêu quá”.

Cổ Anh Kiệt mặc kệ mọi người trang qua giành lại đứa bé, anh đang lo lắng vì sao Tần Vũ Phi chưa trở ra.

Anh kéo y tá lại hỏi, y tá kia còn đang cười lên vì câu nói lúc nãy của anh, vội nói: “Anh đừng sốt ruột, vợ anh chút nữa là ra ngay thôi. Cô ấy khỏe lắm, không xảy ra chuyện gì cả. Rất kiên cường, cũng không khóc, không la hét, rất phối hợp, cho nên quá trình sinh rất thuận lợi”.

Cô mà không khóc không la? Quả thật khiến người ta trở mắt ngạc nhiên.

Đang nói chuyện thì Tần Vũ Phi đã được đẩy ra.

Cổ Anh Kiệt lao qua như mũi tên, ôm lấy cô hôn tới tấp: “Bà xã, em vất vả rồi”.

Tần Vũ Phi cười. Tiếp đó cô thấy Cổ Anh Kiệt lại khóc.

“Anh đúng là vô dụng.” Cô chê bai.

Cổ Anh Kiệt vui mặt vào hõm vai cô: “Anh rất yêu em”.

Chương 66: Ngoại Truyện 2: Vợ Hiền Mẹ Đảm

Type: Linh Linh

Tần Vũ Phi thăng chức từ đại tiểu thư nhà họ Tần lên mợ ba nhà họ Cố, giờ lại thăng lên chức mẹ của cô công chúa nhỏ Cố Trác Nhã.

Sau khi sinh cô hồi phục rất nhanh, sữa cũng có đủ, hết lòng chăm sóc cho đứa nhỏ, mọi chuyện đều đích thân làm, không chê bản, không ngại mệt, vô cùng nhẫn nại.

Bà Cố trong lòng thấy rất vui, vô cùng hài lòng đối với cô con dâu này. Bà nói với mọi người, đừng cho rằng Tần Vũ Phi có tính tiểu thư, sự thật không phải vậy đâu. Con bé tốt lắm, cưới được nó là phúc của con trai bà.

Cố Anh Kiệt nghe được lời đồn từ người khác, vội đến báo tin vui này cho Tần Vũ Phi. Tần Vũ Phi có chút đắc ý, hết cảm nói với Cố Anh Kiệt: “Nhanh khen em đi”.

“Bà xã, em thật hiền đức.”

Tần Vũ Phi cười ha ha: “Còn nữa đâu”.

“Bà xã, em thật giỏi giang.”

“Còn nữa.”

“Bà xã, em thật đẹp, thật đáng yêu, thật giàu có.”

“Còn thiếu một cái nữa.”

Lần này đến Cố Anh Kiệt cười lớn: “Không là cô gái nào so đo chuyện này đâu, biết không?”.

“Em thì có đó!”

Cố Anh Kiệt hôn cô: “Bà xã, anh rất yêu em”.

Tần Vũ Phi rất đắc ý, câu này còn dễ nghe hơn câu bị bỏ sót kia nhiều.

Tần Vũ Phi nghỉ nửa năm ở nhà trông con. Cố Anh Kiệt cho rằng với tính lười nhác thì cô sẽ không quay lại làm việc nữa. Bây giờ anh đã vào làm cho Vĩnh Khải, đi theo Tần Văn Dịch phụ trách mảng sản phẩm. Dự định sau khi Tần Văn Dịch về hưu, trọng trách quản lý mảng sản xuất sản phẩm sẽ giao cho anh gánh vác. Cố Anh Kiệt rất cố gắng học tập, thành tích công việc rất tốt.

Kết quả hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của anh, không ngờ Tần Vũ Phi vẫn muốn quay lại làm việc.

“Cũng không phải em muốn làm ra sự nghiệp to lớn gì, chỉ là không thể cách ly với xã hội mà thôi. Hơn nữa em thích công việc của em.” Tần Vũ Phi nói, “Nếu em chỉ ở nhà làm bà nội trợ, sau này về nhà anh sẽ phát hiện không còn chuyện gì có thể nói với em nữa. Chuyện trong công ty em không hiểu thì không cách nào thảo luận cùng anh, em ở đây ăn uống vui chơi, mua sắm khắp nơi, anh cũng sẽ thấy chẳng thú vị gì. Để đảm bảo chất lượng cuộc sống của chúng ta và duy trì sở thích của em, em phải quay lại làm việc”.

Cố Anh Kiệt đương nhiên không có ý kiến với chuyện này, sự thật thì Tần Vũ Phi nghĩ vậy anh thấy rất tốt. Chỉ cần cô không quá vất vả thì bận rộn một chút cũng được.

Cứ như thế, Tần Vũ Phi quay lại làm việc. Cô dẫn theo con đến công ty, giống như những bà mẹ khác đang làm việc cho Vĩnh Khải, đưa con đến gửi ở khu giữ trẻ của công ty, để con bé có thể chơi cùng những đứa trẻ khác. Tần Vũ Phi vẫn như trước đây, phụ trách thương hiệu và hoạt động PR của Vĩnh Khải, chỉ là khối lượng công việc ít hơn trước, trợ lý Robert ngày trước của cô đã được thăng chức, có thể một mình gánh vác không ít việc rồi.

Cố Anh Kiệt nhanh chóng phát hiện, Tần Vũ Phi làm vậy thật sự quá tốt. Anh làm việc vất vả, khi nhớ hai mẹ con thì vừa xuống tầng đã có thể gặp được. Trốn trong phòng làm việc của bà xã hôn một cái, lập tức anh lại được sạc đầy điện. Còn con gái cưng lại càng không cần nói, đến phòng giữ trẻ, chẳng cần phải trốn, hiền ngoan ôm lấy con mà hôn. Con gái ngọt ngào gọi tiếng bố, cảm giác thật sự quá tốt đẹp.

Lúc đi làm, một nhà ba người một chiếc xe, nói cười vui vẻ. Dọc đường đi Tần Vũ Phi sẽ dạy con ca hát, đếm số. Cho dù có bị kẹt xe thì Cố Anh Kiệt cũng không thấy buồn. Buổi tối anh rất ít khi tăng ca, vì bà xã anh không thích. Tần Vũ Phi nói công việc làm không hết được, nếu trong giờ làm việc anh

rất chăm chỉ thì sẽ không cần phải làm thêm giờ. Bây giờ anh đã có vợ có con, ngày nào cũng ôm chặt công việc không buông là muốn thế nào? Đối với chuyện này Tần Vũ Phi rất nghiêm khắc, Cố Anh Kiệt không dám không nghe theo. Cho nên trong giờ làm việc anh đặc biệt chuyên tâm, tuyệt đối không lãng phí thời gian, nếu thật sự làm không hết thì mới mang về nhà, vừa ở bên vợ con vừa làm. Vẹn cả đôi đường.

Tần Vũ Phi sau khi kết hôn rồi cũng thay đổi tác phong đại tiểu thư của mình. Bây giờ tài nấu nướng của cô đã tiến bộ, một mình nấu bữa cơm cho ba người ăn tuyệt đối không thành vấn đề. Cô còn chăm chỉ nghiên cứu những kiến thức nuôi dạy con, về mặt này Cố Anh Kiệt không cần phải nhọc tâm chút nào. Tiểu Trắc Nhã xinh đẹp đáng yêu, lại khỏe mạnh, ai gặp cũng yêu.

Tần Vũ Phi tiến bộ như thế, công việc và gia đình đều không lơ là, chăm sóc cho chồng con rất tốt, thật sự khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc. Quan trọng nhất là, cô vẫn là cô, vẫn xinh đẹp rạng ngời động lòng người, thành thực và đảm thắm hơn trước lúc cưới, làm cho rất nhiều bạn bè của Cố Anh Kiệt đều ngưỡng mộ sự may mắn của anh.

Vài người bạn chạy đến hỏi Cố Anh Kiệt có bí quyết gì để thuần hóa cô đại tiểu thư kiêu căng hống hách thành một người vợ hiền đảm như thế. Cố Anh Kiệt bật cười lớn: “Chuyện này không phải là thuần hóa, là do các cậu không thấy được điểm tốt của cô ấy, còn mình thì có. Người có mắt nhìn thì mới có thể gặp được vận may, các cậu không hiểu được đâu”.

Thật ra còn có một nguyên nhân khác, Cố Anh Kiệt không muốn nói với họ.

Đó chính là... yêu.

Những lời buồn nôn như thế tất nhiên phải để dành nói với bà xã rồi.

Vì anh yêu cô, còn cô cũng yêu anh. Cho nên họ đều phải tự mình bỏ ra, ai cũng được nhận lại. Không phải thuần hóa, mà là yêu, làm cho cái đẹp có thể tỏa sáng.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Ngoại Truyện 3: Thế Giới Hai Người

Type: Linh Linh

Tần Vũ Phi có chút hối hận vì có con trước khi cưới. Không, nói một cách chính xác, phải là có chút hối hận vì trước khi có con chưa kịp cưới.

Cô thích cảm giác yêu đương, thích được cùng Cố Anh Kiệt sống trong thế giới hai người đầy ngọt ngào. Các cặp vợ chồng khác tân hôn đều đi hưởng tuần trăng mật, hai người vui vẻ muốn làm gì thì làm.

Còn cô thì sao, vừa kết hôn đã phải dưỡng thai sinh con tiếp đó là chăm con, rồi tiếp nữa chính là vừa đi làm vừa chăm con.

Thế giới hai người? Chỉ là giấc mơ.

Cố Anh Kiệt đề nghị hau là gửi con ở chỗ ông bà nội hoặc ngoại vài hôm, hai người họ ra ngoài du lịch, nghỉ ngơi một chút. Đề nghị này được phụ huynh tán đồng, thậm chí còn vì chuyện đứa bé sẽ ở nhà ai mà xảy ra tranh chấp. Nhưng người trước khi cưới rất tham chơi là Tần Vũ Phi lại bây giờ đi đâu chơi cũng nhớ con cả, đi đến đâu cũng không yên tâm được”.

Bốn người già đều trừng mắt nhìn cô, ý gì đây hả? Chẳng lẽ họ lại chăm sóc đứa bé không tốt?

Cố Anh Kiệt cũng lén nhéo Tần Vũ Phi một cái. Tần Vũ Phi lại nói: “Cho dù có thể yên tâm, chẳng lẽ anh không nhớ con sao? Nhưng em thì có, trong lòng sẽ thấy khó chịu. Mà khó chịu thì không có tâm tình chơi nữa”.

Cái này thì đúng. Người làm mẹ nhớ con mình, đó là lẽ thường tình. Cho nên phải rời xa đứa nhỏ vài ngày, Tần Vũ Phi không muốn, thật ra Cố Anh Kiệt cũng không nỡ.

Cuối cùng, Cố Anh Kiệt nghĩ ra một cách. Hôm đó là cuối tuần, anh đưa con đến chỗ bố mẹ, sau đó đưa Tần Vũ Phi đến một căn biệt thự nghỉ dưỡng do anh đứng tên. Anh che mắt Tần Vũ Phi lại, dẫn cô lên sân thượng.

Bàn tay che mắt được bỏ xuống, Tần Vũ Phi bị cảnh tượng trước mắt làm giật mình.

Khắp ban công đều là đèn ánh sao. Một chiếc võng thật to, rất nhiều hoa cỏ, còn có một cây ngô đồng. Cố Anh Kiệt mở loa lên, thế là cả sân thượng bắt đầu ngập trong tiếng sóng biển.

Tần Vũ Phi nhìn xuống chân, phát hiện trên mặt đất được đổ một lớp cát thật dày.

Cô bật cười lớn, tươi cười quay lại ôm chặt Cố Anh Kiệt.

“Đến đây đi, chúng ta nghỉ ngơi vài tiếng, lát nữa đón mát bay về đón con nào.”

Tần Vũ Phi gạt đầu thật mạnh, sau đó lại bật cười: “Anh định dán hai chữ “máy bay” lên xe anh hả?”.

Hai vợ chồng cùng nằm trên võng, ngắm đèn ánh sao, nghe tiếng sóng vỗ, tựa sát vào nhau. Tần Vũ Phi đột nhiên nhẹ giọng nói: “Em nghĩ, kiếp trước chắc chắn em là một người rất rất tốt, cho nên kiếp này mới có thể lấy được anh”.

Nhớ lại thời gian mình từng đau khổ khóc lóc vì tên khốn kia trong quá khứ, cô cảm thấy mình ngốc đến không thể ngốc hơn. May mà anh vẫn luôn yêu cô, không từ bỏ cô.

Cố Anh Kiệt cúi đầu hôn cô, dịu dàng nói: “Anh nghĩ, kiếp này anh cũng là một người rất rất tốt, cho nên chắc chắn kiếp sau chúng ta vẫn có thể ở bên nhau”

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Ngoại Truyện 4: Công Chúa Nhỏ Nhà Họ Cố

Type: Linh Linh

Tháng ngày trôi qua trong hạnh phúc mỹ mãn, nhưng Tần Vũ Phi vẫn có chút phiền não...

Con gái cưng của cô và cô không hợp nhau.

Hôm đó là sinh nhật hai tuổi của con gái, mọi người đều vui vẻ chúc mừng cho cô công chúa nhỏ. Công chúa nhỏ cầu nguyện, bà nội hỏi cô bé đã cầu nguyện cái gì.

Công chúa nhỏ đáp: “Sau này lớn lên con muốn được lấy bố”.

Nữ vương nói với công chúa nhỏ: “Bố con đã cưới mẹ rồi, không có phần của con”.

Công chúa nhỏ ngay lập tức khóc òa lên, nước mắt giàn giụa nhào cào lòng bố mình hỏi: “Sao bố lại cưới mẹ, bố cưới con không được sao? Con rất ngoan mà”.

Cố Anh Kiệt bất đắc dĩ nhìn Tần Vũ Phi nữ vương nhún nhún vai, rất vô tội nói: “Em đâu có nói sai, đó chính là sự thật mà”.

Cố Anh Kiệt ôm con gái đang khóc đến thăm thương mà dỗ dành, nói cho cô bé biết nếu bố không cưới mẹ thì đã không có cô bé. Nhã Nhã ngoan ngoãn đáng yêu như thế, bố yêu nhất là Nhã Nhã, cho nên nhất định phải cưới mẹ mới được.

“Thì ra là thế.” Con gái không khóc nữa, nhưng ôm lấy bố mình mà nghiêm túc đề nghị: “Vậy bây giờ Nhã Nhã đã ở đây rồi, có thể không cần mẹ nữa rồi”.

Tần Vũ Phi khoanh tay trừng mắt nhìn con gái, đồ vô lương tâm, uống công bình thường tốt với nó.

Cố Trác Nhã không nhìn thấy ánh mắt của mẹ mình, cô bé còn đang suy nghĩ: “Không được, cũng không thể không cần mẹ nữa. Nhã Nhã cũng thích mẹ”.

Tần Vũ Phi nhún mày. Được, xem như đứa nhóc này còn chút ít lương tâm.

“Hay là bố cưới cả hai người đi. Mẹ là một, con là một nữa.”

Cố Anh Kiệt nhăn nhó, còn khách khứa đến dự tiệc sinh nhật thì bật cười ha hả.

Sau ngày hôm đó, cậu ba họ Cố có hai vợ đã trở thành chuyện cười được truyền khắp nơi.

Còn “cô vợ nhỏ” Cố Trác Nhã cũng có chút cảnh giác với “vợ lớn” Tần Vũ Phi. Bình thường mẹ tốt với cô bé thế nào, cô bé cũng sẽ tốt với mẹ như thế, bình thường đều dính chặt lấy mẹ. Nhưng khi bố vừa xuất hiện thì khác hẳn. Phải hôn cô bé trước rồi mới được hôn mẹ. Nếu không thì là bố thiên vị, cô bé sẽ không vui.

Tần Vũ Phi cũng rất đau đầu vì chuyện này, cùng rất không phục. “Rốt cuộc ai đã dạy hư con gái vậy. Em mà biết được em sẽ đáng cho hấn ta răng roi đây đấy.”

Cố Anh Kiệt không phát biểu ý kiến, anh thấy nếu thật sự phải ra tay, bà xã đại nhân chắc chắn sẽ không tự mình xông lên đâu, nhất định sẽ gọi anh đến. Nhưng con gái thích ghen như thế đúng thật là một vấn đề. Nên làm thế nào đây? Anh an ủi bà xã: “Bây giờ Nhã Nhã còn nhỏ, đợi nó lớn thêm một chút, hiểu chuyện rồi thì không sao nữa”.

“Còn phải đợi bao lâu đây.” Tần Vũ Phi không muốn. “Em có cách”.

“Cách gì?” Cố Anh Kiệt hỏi.

Tần Vũ Phi quay đầu nhìn chồng mình, tặng anh một nụ hôn. Cố Anh Kiệt đối khách thành chủ, hôn xong nhắm tính thời gian, hình như, đúng là ngày không được an toàn.

“Em xác định là muốn dùng chiêu hiểm này với con gái sao?”

Câu trả lời của Tần Vũ Phi chính là đè ông xã mình lên giường...

Mười tháng sau, Tần Vũ Phi lại sinh một bé trai.

“Sinh thêm đứa nữa, để Nhã Nhã ghen với em mình đi. Ha ha ha ha, em đúng là thông minh quá đi mà”.

Cố Anh Kiệt không còn lời nào để nói.

Lần này Tần Vũ Phi mang thai, hai vợ chồng đều đã có kinh nghiệm, không còn lo lắng lung tung nữa. Cố Anh Kiệt vẫn kiên quyết, nhất định phải cùng vào phòng sinh với cô. Tần Vũ Phi đồng ý.

Lần này con đau bắt đầu vào lúc sáng sớm. Cố Anh Kiệt bình tĩnh dặn dò quản gia chăm sóc cho Cố Trác Nhã, còn nói với con gái: “Bố mẹ phải ra ngoài một chuyến, đi đón em trai con về. Con phải ngoan đó”.

An ủi con gái xong, Cố Anh Kiệt lấy túi xách nhập viện, dìu bà xã ra khỏi cửa.

Đến trưa Tần Vũ Phi và Cố Anh Kiệt vào phòng sinh. Phụ huynh hai nhà lại đứng bên ngoài đợi. Cố Anh Kiệt đã chuẩn bị sẵn tâm lý, phải cố vũ cho bà xã, khích lệ cô.

Nhưng sự việc lại nằm ngoài dự liệu.

Người sinh con không khóc, nhưng người vào cùng lại không nhịn được mà nước mắt. Anh kéo tay Tần Vũ Phi nói: “Bà xã, em vất vả rồi. Chúng ta đừng sinh nữa. Thật đó, đây là lần cuối, đừng sinh nữa”.

Tần Vũ Phi đang bận sinh con, không rảnh đáp lại anh, đến khi sinh xong mới bỏ công ra lau nước mắt giúp anh, sau đó hung dữ nói: “Bối vậy mới nói đừng đẻ đàn ông vào phòng sinh, đúng là vô dụng”.

Cố Anh Kiệt biết mình rất mệt mỏi. Nhưng anh thật sự rất đau lòng, phụ nữ sinh con quá vất vả rồi. Anh rất muốn xách con trai lên đánh vào mông nó một trận.

Nhưng khi thấy con trai, Cố Anh Kiệt lại không nỡ.

Đó là một thằng nhóc vô cùng lanh lợi, rất thích cười. Cố Anh Kiệt đặt tên nó là Cố Trác Uy.

Cố Trác Nhã quả nhiên không giành bố với mẹ nữa, nhưng không phải vì chuyển qua ghen với em trai, mà vì cô bé quá yêu thương em trai, cả ngày đều vây quanh cậu bé, không rảnh mà tranh giành tình cảm với mẹ. Nhưng phạm vi ghen tuông của cô bé lại được mở rộng một chút.

“Bà nội, bà đừng có bế em suốt thế, để con bế với.”

“Bác, bác đừng dắt tay em, để con dắt.”

“Bà ngoại, bà hôn lên em, hôn nhiều hơn cả con. Không được, con phải hôn bù.”

Cố Trác Nhã vào ngày sinh nhật bốn tuổi của mình lại ước một điều ước. Điều ước của cô bé là được lấy em trai.

Tần Vũ Phi đỡ trán, thật sự bị con gái đánh bại rồi. Cô không muốn sinh nữa, hơn nữa cô thấy sinh thêm đứa nữa cũng không giải quyết được vấn đề này. Xem ra, chỉ có thể đợi con bé lớn thôi.

Đến sinh nhật bảy tuổi, rốt cuộc điều ước của Cố Trác Nhã đã thay đổi, không lấy em trai nữa, cô bé muốn được lấy anh trai họ Hứa ở lớp bên cạnh.

Cố Anh Kiệt đỡ trán, bây giờ mà đã phải đối mặt với tình trạng có tên nhóc con nào đó đến giành con gái có phải hơi sớm không?

Cố Trác Uy rất bình tĩnh: “Bố, bố yên tâm đi, hai năm nữa điều ước sinh nhật của chị lại khác ngay thôi”.

Cũng đúng. Cố Anh Kiệt cảm thấy chắc là có thể yên tâm.

Sau này Cố Trác Nhã thật sự không nhắc đến chuyện phải gả cho cậu bạn học kia nữa. Nhưng đến khi tốt nghiệp đại học cô bé dẫn một chàng trai về: “Bố, đây là bạn trai con”.

Bạn trai nó sao nghe tên quen thế nhỉ? Cố Anh Kiệt ngẫm nghĩ.

Con gái khê nói bên tai anh: “Chính là anh ấy đó, điều ước sinh nhật năm lên bảy của con”.

“...”

Không hổ là con gái của Cố Anh Kiệt anh, chuyện này... rất có sức chịu đựng và nhẫn nại đó.

Bạn đang đọc truyện *Những Nhẽo Gặp Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.